Tối Cường Ngôn Linh Sư

Contents

Tối Cường Ngôn Linh Sư **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 6
3. Chương 3 . . . 9
4. Chương 4 . . . 12
5. Chương 5 . . . 15
6. Chương 6 . . . 18
7. Chương 7 . . . 20
8. Chương 8 . . . 22
9. Chương 9 . . . 25
10. Chương 10 . . . 27
11. Chương 11 . . . 30
12. Chương 12 . . . 32
13. Chương 13 . . . 35
14. Chương 14 . . . 37
15. Chương 15 . . . 40
16. Chương 16 . . . 43
17. Chương 17 . . . 45
18. Chương 18 . . . 47
19. Chương 19 . . . 50
20. Chương 20 . . . 52
21. Chương 21 . . . 55
22. Chương 22 . . . 57
23. Chương 23 . . . 60
24. Chương 24 . . . 62
25. Chương 25 . . . 65
26. Chương 26 . . . 68
27. Chương 27 . . . 71
28. Chương 28 . . . 73
29. Chương 29 . . . 76
30. Chương 30 . . . 85
31. Chương 31 . . . 88
32. Chương 32 . . . 91
33. Chương 33 . . . 94
34. Chương 34 . . . 97
35. Chương 35 . . . 100
36. Chương 36 . . . 103
37. Chương 37 . . . 106
38. Chương 38 . . . 109
39. Chương 39 . . . 112
40. Chương 40 . . . 115
41. Chương 41 . . . 118

42. Chương 42 . . . 122
43. Chương 43 . . . 126
44. Chương 44 . . . 129
45. Chương 45 . . . 133
46. Chương 46: (trảo Trùng) (này Là Gì T Hổng Có Hiểu -__-) . . . 136
47. Chương 47 . . . 139
48. Chương 48 . . . 142
49. Chương 49 . . . 146
50. Chương 50 . . . 148
51. Chương 51 . . . 152
52. Chương 52 . . . 156
53. Chương 53 . . . 159
54. Chương 54 . . . 163
55. Chương 55 . . . 167
56. Chương 56 . . . 170
57. Chương 57 . . . 173
58. Chương 58 . . . 177
59. Chương 59 . . . 180
60. Chương 60 . . . 184
61. Chương 61 . . . 187
62. Chương 62 . . . 190
63. Chương 63 . . . 194
64. Chương 64 . . . 197
65. Chương 65 . . . 200
66. Chương 66 . . . 204
67. Chương 67 . . . 207
68. Chương 68 . . . 210
69. Chương 69 . . . 214
70. Chương 70 . . . 218
71. Chương 71 . . . 221
72. Chương 72 . . . 225
73. Chương 73 . . . 228
74. Chương 74 . . . 231
75. Chương 75 . . . 235
76. Chương 76 . . . 239
77. Chương 77 . . . 243
78. Chương 78 . . . 246
79. Chương 79 . . . 250
80. Chương 80 . . . 253
81. Chương 81 . . . 257
82. Chương 82 . . . 260
83. Chương 83 . . . 263
84. Chương 84 . . . 267
85. Chương 85 . . . 271
86. Chương 86 . . . 275
87. Chương 87 . . . 278
88. Chương 88 . . . 281
89. Chương 89 . . . 285
90. Chương 90 . . . 288
91. Chương 91 . . . 291
92. Chương 92 . . . 295
93. Chương 93 . . . 298
94. Chương 94 . . . 302
95. Chương 95 . . . 305

Tối Cường Ngôn Linh Sư

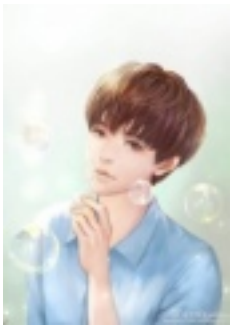

Giới thiệu
Thể loại: Cường cường, tiên ma quỷ quái, dị năng, cổ xuyên kim, hiện đạiEditor: Tử NguyệtBeta: Tị

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/toi-cuong-ngon-linh-su

1. Chương 1

"Gia chủ, ngài không thể chết được a! Thiếu chủ còn nhỏ, hắn cần ngài a! Gia chủ..."

Mục Trường Sinh trong cơ ngủ mê bị một tiếng "Gia chủ" thê thảm này thức tỉnh, hắn mở hai mắt ra, trong mắt cũng không có nửa phần mông lung mới tỉnh, hướng về phương hướng âm thanh truyền tới nhìn lại.

Rơi vào mắt không phải phong cảnh đình viện quen thuộc, mà là một gian đại điện thập phần lạ lẫm, nữ tử xuyên bố y màu xanh ôm trong lồng ngực một nam nhân trung niên, đối phương rõ ràng không chết, nàng lại khóc ruột gan đứt từng khúc, thê thảm không thôi.

Mục Trường Sinh bị làm cho có chút đau đầu, hắn bất quá chỉ là ngủ gật bên trong đình viện chính mình, làm sao lại bất tri bất giác đến nơi này?

Hắn bất động thanh sắc liếc mắt toàn đại điện một cái, ngoại trừ nữ tử ôm nam nhân trung niên ở ngoài kia, nơi này cũng không có thiếu người, tất cả cách đó không xa vây quanh nữ tử kia, quần áo quái dị.

"Dừng!" Nam nhân trung niên ngồi cách nữ tử thanh y không xa hô một tiếng, thanh âm thanh y nữ tử lập tức ngừng lại, nam nhân trung niên bị nàng ôm vào trong ngực cũng đứng lên.

Kế tiếp một đám người dâng lên vây quanh hai người kia, vây quanh đi qua một bên.

Đây là đang làm gì? Mục Trường Sinh nghi hoặc nhướn mày, không chờ hắn làm rõ, nam nhân trung niên ngồi trên ghế mây, bên người bày mấy vật kỳ quái, nhìn sang.

"Diễn kế tiếp chính là ngươi, đứng ngốc ở đó làm gì? Chờ lão tử thỉnh ngươi à!" Quan Kế Thành là đạo diễn điện ảnh thương mại (tha thứ tôi vô năng không hiểu điện ảnh thương mại là gì) vô cùng nổi danh trong nước, làm ra điện ảnh vô cùng ăn khách, cũng nâng hồng không ít nhất tuyến minh tinh, trong vòng còn nhiều người nịnh bợ hắn, có tiền có địa vị lại có danh vọng, chính là tính khí không quá tốt, đặc biệt là đối với tiểu nghệ nhân đi cửa sau này.

Đây là đang gọi hắn? Mục Trường Sinh hiện tại làm rõ nhóm người này là đang diễn kịch, chỉ có điều công cụ cùng phương thức hết sức kỳ quái. Hai tay hắn lồng trong tay áo, chậm rãi đi tới. Hoàn toàn không rõ ràng là làm sao qua được, không thể làm gì khác hơn là tùy cơ ứng biến.

Xuất thân thế gia, cho dù hắn có lười nhác, phong độ hun đúc từ nhỏ tan vào trong xương có ném cũng không mất.

Quan Kế Thành nguyên bản xem người nọ chỗ nào cũng không thuận mắt, hiện tại nhìn thấy hắn từ đàng xa chậm rãi đi tới, váy dài hoa phục phong cách nổi bật, đi lại thong dong thần sắc lãnh đạm, càng thật sự như vị đại gia chủ trong kịch bản kia xuyên không tới.

Phục hồi tinh thần lại, hắn thấy người tới trước mặt, có chút lúng túng ho khan một tiếng, đối với tiểu nghệ nhân đi cửa sau này ấn tượng ngược lại khá hơn một chút., chỉ cần hắn có thể vẫn luôn bảo trì trạng thái này, đi cửa sau hắn cũng yêu thích.

Thế nhưng rất nhanh hắn liền hối hận rồi, thấy người đã dừng lại bên trong ống kính, máy móc quay chụp tất cả đều chuẩn bị sắp xếp, hắn hô tiếng "action", tiếp theo, người trong ống kính liền bất động, không những bất động, còn lạ lẫm hỏi hắn một câu, "Xin hỏi nơi này là nơi nào?"

Quan Kế Thành không biết làm sao, không tự chủ được trả lời, "thành phố điện ảnh G thị." Sau khi nói xong trong lòng hắn lập tức bốc lên một luồng hỏa, thấy người trong ống kính lại vẫn lộ ra dáng dấp như có điều suy nghĩ, phảng phất như mới vừa biết đến nơi này là nơi nào, hắn há mồm mắng: "Mộ Trường Phong ngươi có còn muốn hay không diễn, không diễn cút nhanh lên! Đừng tưởng rằng ngươi bám lên Quý công tử lão tử cũng không dám khai ngươi!"

Chu vi vang lên một mảnh âm thanh châm biếm, cô gái mặc áo xanh mới vừa khóc tê tâm liệt phế lúc này đã tẩy sạch trang điểm, nàng từ phía sau đoàn người đi ra. Liếc mắt nhìn Mộ Trường Phong ngơ ngác mà đứng ở đàng kia, liền cười hướng Quan Kế Thành nói: "Đạo diễn ngài đừng tức giận, khiến thân thể xấu sẽ không tốt, dù sao hắn diễn chỉ là nam ba, phần diễn cũng không có bao nhiêu, ngài coi như nhìn cái bình hoa, có cái gì đáng giá so đo, dù sao người ta có Quý công tử che chở, vạn nhất hắn trở lại ôm chân Quý công tử khóc, đem vai nam chính của ngài thay đổi, vậy càng nhiều không đáng."

Cô gái này trên mặt cười khanh khách, thể nhưng trong lời nói ra khỏi miệng đều là dao, ý tứ nhắm vào tương đối rõ ràng, người chung quanh đều mừng rỡ xem kịch vui, Mục Trường Sinh lại không có thời gian để ý, trong đầu hắn từng lần từng lần một vang lên ba chữ "Mục Trường Phong" này, trong đôi mắt nhất quán bình tĩnh nhấc lên cơn sóng thần, không khỏi nhìn về phía Quan Kế Thành.

Nghe vai nữ chính lời này, Quan Kế Thành sắc mặt đã đen như đáy nồi, kịch bản trong tay hắn lập tức ném xuống đất, đang muốn mở miệng bảo Mục Trường Phong cút đi, lại đối mặt với ánh mắt Mục Trường Sinh.

Cặp mắt kia phảng phất chứa áp lực vô cùng, mồ hôi lạnh Quan Kế Thành lập tức chảy xuống, hắn gặp qua không biết bao nhiêu đại nhân vật, nhưng không có một vị nào giống như người trước mắt này tạo thành áp lực lớn như vậy cho hắn, chuyện này… Đây thật sự là cái tiểu nghệ nhân dựa vào quan hệ bắt lấy vai nam ba kia ?

Mục Trường Sinh chăm chú nhìn hắn, "Ngươi mới vừa gọi ta là gì?"

"Mộ… Mộ Trường Phong." Quan Kế Thành rõ ràng cảm giác được phía sau lưng mình đã thấm ướt mồ hôi lạnh, trừ có thể trả lời đàng hoàng ra, hắn hiển nhiên không làm được động tác nào khác. Thực sự là gặp quỷ!

Mục Trường Phong! Mục Trường Sinh trong lòng nóng lên, cách mười lăm năm, hắn rốt cục ở tại trong miệng của người khác nghe được danh tự này. Nói như vậy, đệ đệ sinh đôi Trường Phong thất tán nhiều năm, hắn ở đây!

Mục Trường Sinh sẽ không cho là đây là trùng hợp, coi như là tên vừa vặn giống nhau, chẳng lẽ người giống tên đệ đệ, lại vừa lúc lớn lên giống hắn ? Hắn muốn hỏi lại, xà ngang trên đỉnh đầu lại đột nhiên rớt xuống.

Xà ngang đủ để chống đỡ đại điện đã nặng lại còn dày, lần này nếu là bị đập trúng, dùng thân thể của hắn tuyệt đối không có khả năng còn sống, Mục Trường Sinh trong đôi mắt bắn ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo, ánh mắt chuẩn xác mà rơi xuống trên người một quý tộc duy nhất bên trong đám người phàm này.

Thời điểm cái xà ngang thô to kia sắp đập vào Mục Trường Sinh thì dừng một chút, cứ như vậy không tới một giây, Mục Trường Sinh đã bước ra một bước.

Đụng một tiếng vang thật lớn, cả cây xà ngang đều đập xuống đất, mấy kẻ phản ứng chậm bị xà ngang đè ở phía dưới, tiếp theo tiếng thét chói tai, tiếng gào đau đớn liên tiếp, trong đại điện rất nhanh lâm vào hỗn loạn.

Xà ngang cơ hồ nện xuống sát sau lưng Mục Trường Sinh, gió lúc rơi xuống đem mái tóc dài của hắn thổi loạn, góc áo cũng lay động một chút mới trở nên yên ắng.

Mục Trường Sinh không để ý chút nào tình huống rối như tơ vò xung quanh, hai tay hắn lồng trong tay áo, thẳng hướng về cái người kia đi đến.

Đó là một nam nhân trên dưới ba mươi, tướng mạo hết sức bình thường, đừng nói là cùng với mấy người xuất chúng nhất ăn mặc tương tự mình, chính là đặt ở trong một đám quần áo quái dị kia, cũng là kẻ tầm thường nhất.

Mà ở trong mắt Mục Trường Sinh trong mắt, người này so với bất luận phàm nhân nào trong đại điện đều dễ chú ý hơn.

Hắn ta hẳn là quý tộc, cái gọi là quý tộc, sinh mà cao quý, trong cơ thể trời sinh đã có năng lực thiên phú người phàm vĩnh viễn vô pháp lấy được.

Xà ngang chống đỡ đỉnh đại điện đang yên đang lành làm sao đột nhiên nện xuống đến, đáp án không cần nói cũng biết.

Lý Hồng Lượng là một thức tỉnh giả, nhưng hắn đến ba mươi tuổi mới thức tỉnh dị năng, sau khi giác tỉnh thực lực cũng không ra sao, thuộc về nhân vật biên giới Lý gia, mà cho dù như vậy, so với người bình thường mà nói, hắn chính là nhân vật vô cùng cường hãn. Lần này nhiệm vụ của hắn là ám sát một tiểu minh tinh thứ mười tám, vốn cho là bằng năng lực hắn giết một người bình thường quả thực là dễ như ăn bánh, mà không nghĩ tới người bình thường kia còn rất dễ dàng liền tránh ra, không chỉ có tránh ra, hắn còn thẳng tắp mà hướng về hắn đi tới!

Lẽ nào bị hắn phát hiện? Không thể! Hắn ta chẳng qua là người bình thường, làm sao có khả năng phát hiện hắn?

Lý Hồng Lượng một bên suy đoán một bên lợi dụng dị năng chế tạo các loại "Bất ngờ" nỗ lực khiến Mộ Trường Phong rơi vào tử địa, lại không nghĩ rằng từng cái bất ngờ hắn chế tạo đều bị tránh ra! Một lần hai lần có thể nói là trùng hợp, như vậy ba lần bốn lần năm lần? Lẽ nào Mộ Trường Phong căn bản không phải người bình thường, mà là một cái thức tỉnh giả ẩn núp?

Lý Hồng Lượng trực giác thấy không đúng, hắn lập tức lui về phía sau đi, muốn rời khỏi đoàn kịch, nhưng mà hắn mới vừa lui về sau một bước, Mộ Trường Phong hướng về hắn đi tới bỗng nhiên nói một câu, "Đứng lại."

Sau đó hắn liền thật sự đứng lại bất động!

Phát hiện mình xuất toàn lực cũng không thể động đậy, Lý Hồng Lượng tâm đều nâng lên, nhìn Mộ Trường Phong không ngừng đến gần, tâm lý vừa sợ vừa hối hận, sớm biết Mộ Trường Phong là thức tỉnh giả lợi hại như vậy, có thưởng phong phú hắn cũng không dám nhận nhiệm vụ này a! Nhưng là hắn mới vừa rồi căn bản không có nhìn thấy Mộ Trường Phong ra tay, hắn ta rốt cuộc là làm sao bắt trụ hắn?

Mục Trường Sinh đi tới trước mặt hắn, nhìn nam nhân trước mắt mặt đầy sợ sệt cùng nghi ngờ, mở miệng nói: "Tại bất kỳ địa phương nào, không có bất kỳ người nào hoặc vật có thể chân chính thương tổn được ta." Ngôn linh ngôn linh, ngôn chi tắc linh, lời nói ra khỏi miệng hắn, chính là chân lý.

Hắn nhìn nam nhân rụt rè trước mặt, hỏi: "Ngươi bây giờ có thể nói, vì sao hại Mục Trường Phong." Hắn không biết mình là làm sao tới đây, lại biết hiện tại người ở nơi này, phỏng chừng đều coi hắn là Trường Phong, mà bất kỳ mưu toan thương tổn Trường Phong, hắn đều sẽ không bỏ qua!

"Là..." Lý Hồng Lượng căn bản không muốn đem chủ nhân khai ra, thế nhưng không biết tại sao, thậm chí có một nguồn sức mạnh cưỡng bách hắn mở miệng nói ra, "Mệnh lệnh đại tiểu thư."

Mục Trường Sinh ánh mắt ngưng lại, "Đại tiểu thư là ai?"

Nhưng mà Lý Hồng Lượng đã không nói ra được, sau khi nói ra mấy chữ "Đại tiểu thư" kia, thất khiếu hắn bỗng bạo liệt, kêu thảm ngã xuống.

Mục Trường Sinh dùng tay áo che mặt, thời điểm hắn thả xuống, mặt Lý Hồng Lượng đã không thể nhìn rõ, trên mặt một mảnh máu thịt be bét.

Hắn cụp mắt nhìn chằm chằm thi thể trước mặt này, mi tâm hơi một nhíu, cái chết Lý Hồng Lượng hắn tương đối quen thuộc, rõ ràng là trúng phụ linh huyết chú. Tại Đại Khánh, rất nhiều thế gia nhà cao cửa rộng chính là dùng biện pháp này khống chế tử sĩ trong gia tộc, một khi bọn họ có dấu hiệu phản bội gia tộc, bất kể là tự nguyện hay là bị bức, đều sẽ khiến cho phụ linh huyết chú phát tác.

Chỉ là trước mắt người này, thấy thế nào cũng không giống như là tử sĩ được tỉ mỉ bồi dưỡng ra.

Tại mấy giây Mục Trường Sinh suy nghĩ, đã có người bị tiếng kêu thảm thiết thê lương Lý Hồng Lượng hấp dẫn, chú ý tới động tĩnh bên này.

Mọi người thấy thi thể bên chân Mục Trường Sinh, đoàn kịch hỗn loạn vì xà ngang đập người bị thương, hiện tại tốt rồi, chớp mắt, trong đoàn kịch nhiều lên một người chết, tử trạng còn cực kỳ thê thảm.

Trong lúc nhất thời, tiếng thét chói tai đã bình tĩnh lại vang lên, còn đi kèm âm thanh kèn kẹt chụp ảnh điện thoại của mấy kẻ lớn mật.

Đạo diễn Quan Kế Thành hiện tại đã không để ý tới Mộ Trường Phong đột nhiên vô cùng quỷ dị, mắt thấy thật vất vả đem người bị đập bên dưới xà ngang cứu ra, còn chưa kịp thở một hơi, đột nhiên lại nhìn thấy trong đoàn kịch nhiều thêm một người chết, một ngụm thở gấp, trước mắt liền tối sầm.

"Người tới đây mau! Đạo diễn ngất đi rồi…"

2. Chương 2

Mắt thấy trong đại điện đã loạn tung lên, ngay cả đạo diễn có vẻ như nhận biết Trường Phong cũng hôn mê bất tỉnh, những người còn lại càng không thể trông cậy.

Mục Trường Sinh run lên ống tay áo, máu bị Lý Hồng Lượng bắn tung tóe trên người, ngưng tụ thành hạt châu thuận theo hoa văn y phục lăn xuống, tí tí tách tách mà rơi xuống đầy đất, tìm cửa ra đại điện, hai tay hắn lồng trong tay áo, ưu nhã đặt trên bụng, chậm rãi đi ra ngoài.

Nơi này thực sự quỷ dị, tìm Trường Phong tất nhiên trọng yếu, nhưng việc cấp bách, vẫn là đem tình trạng của mình làm rõ.

Cứ như vậy, Mục Trường Sinh đi ra nơi quay chụp bị đoàn kịch vòng lại.

Vào lúc này đúng là giữa trưa, vừa đi ra khỏi nơi quay chụp, ánh nắng sáng ngời thẳng chiếu xuống, làm Mục Trường Sinh có chút say nắng.

Thời điểm tại Đại Khánh, hắn là gia chủ Mục gia to lớn, xuất môn ít nhất mang tới hơn trăm tôi tớ, bưng trà rót nước quạt bung dù dẫn ngựa dò đường vân vân, phô trương hùng vĩ, chu đáo tỉ mỉ, bây giờ cũng chỉ có một mình hắn, cả tên dẫn đường cũng không có.

Bất quá hắn không phải không có thời gian khổ luyện, bây giờ cũng không có gì đáng giá so đo, thu hoạch lớn nhất là có tin tức Trường Phong. Mục Trường Sinh sờ sờ bên hông, phát hiện Túi Càn Khôn móc nơi đó quả nhiên không thấy.

Hắn ngẩng đầu nhìn một chút dương quan sáng ngời nóng rực, không thể làm gì khác hơn nói: "Đến đám mây."

Chỉ một hơi thở, liền có một đóa mây hình thành ở trên khoảng không, vừa vặn đem cả người Mục Trường Sinh che ở phía dưới. Bầu trời vạn dặm không mây, chỉ có chỗ Mục Trường Sinh đi qua, trên đỉnh đầu trước sau vẫn có một đám mây, cũng chỉ có hắn, bất kể đi đến nơi nào đều có bóng râm hóng mát.

Bên ngoài đại điện là một cái thao trường, trên giáo trường phóng mười mấy cái rương hòm dáng vẻ kỳ quái, đen nhiều nhất, đỏ, xanh biếc, trắng, xám, bạc, bên trong cũng không chứa vật hay người.

Thời điểm Mục Trường Sinh vượt qua chấn động về valy, tò mò hướng đầu nhìn bên trong, khi liếc mắt về hai thứ đồ vật trắng lóa kia, những pha lê cổ quái đó căn bản giữ không được ánh mắt của hắn, hắn mặt không đổi sắc thu tầm mắt lại, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người canh ngoài cửa lớn, quần áo đồng dạng quái lạ, đội mũ, thời điểm nhìn thấy Mục Trường Sinh còn hữu hảo hỏi thăm một chút.

Mục Trường Sinh hướng bọn hắn gật đầu đáp lễ, từng bước từng bước đi ra đại môn.

Một khắc áo bào xẹt qua cửa kia, mang theo hai đạo tầm mắt kinh diễm.

Bảo an Giáp nói với bảo an Ất: "Triệu ca, ta còn chưa từng thấy minh tinh nào đem cổ trang ăn mặc đẹp như vậy a! So với trong phim truyền hình thấy tốt hơn nhiều, đây là người nào a?"

Bảo an Ất tán đồng gật đầu, suy nghĩ một chút nói: "Hình như tên gì Phong, là người mới."

Bảo an Giáp: "Nguyên lai là như vậy a, không trách cả quản lý cũng không có."

Bảo an Ất: "Nhìn hắn thời điểm đi ra cũng không cao hứng lắm a, lẽ nào bị đạo diễn đuổi ra ngoài?"

Bảo an Giáp: "Nói không chắc, bây giờ minh tinh nhiều lắm, người mới càng khó mà lăn lộn…"

Đối thoại truyền tới từ phía sau tiêu tan trong gió, Mục Trường Sinh nghi hoặc nhăn lại lông mày, Trường Phong là minh tinh? Còn là một người mới? Nhưng minh tinh là cái gì?

Không chờ hắn tìm tòi nghiên cứu rõ ràng, bất ngờ xảy ra chuyện, đường bằng phẳng trước mặt bỗng nhiên sụp xuống, hắn chỉ cần bước tới trước nửa bước, sẽ rơi vào hố lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt, hơn nữa còn không biết cái hầm này ngay sau khi hắn ngã xuống có thể hay không lập tức khép lại?

Mục Trường Sinh thu hồi chân trái đã bước ra, nhìn một vòng phụ cận chung quanh.

Con đường bằng phẳng sạch sẽ, bên đường hoa cỏ cắt sửa bằng phẳng, chỗ xa hơn còn có một loạt cửa hàng ăn uống, phong cách mặc dù có chút kỳ lạ, nhưng trang hoàng phú quý, nhìn nơi này cũng không giống nơi vắng người, nhưng hắn đi lâu như vậy, ngay cả một bóng người cũng không thấy, xem ra không phải không có ai, mà là hắn đi vào bên trong Linh Vực những người khác cố ý tạo nên vì hắn.

Cái gọi là linh vực, chính là quý tộc dùng sức mạnh bản thân ở trong không gian hiện thực lâm thời dựng nên một tiểu không gian, ở trong tiểu không gian này, ý chí chủ nhân là quy tắc tuyệt đối, một khi đi nhầm vào linh vực một quý tộc khác, thực lực bản thân nhiều nhất chỉ có thể phát huy sáu, bảy thành, thập phần chịu thiệt.

Mục Trường Sinh hiện tại ở bên trong linh vực người khác, tự nhiên không có cách nào nhận biết được chủ nhân của nó tồn tại, khó trách hắn vẫn luôn không có phát hiện tồn tại quý tộc khác, nguyên lai là tại thời điểm hắn không biết gì, hắn đã chạy vào bên trong linh vực người khác.

"Chủ nhân phương linh vực này là ai? Có dám hiện thân gặp mặt?" Đợi một hồi không thấy động tĩnh khác, Mục Trường Sinh liền mở miệng.

Vừa dứt lời, không gian trước mặt bỗng nhiên một trận vặn vẹo, ba nam tử mặt trang phục kì dị bước ra. Ba người này niên kỷ đều trên dưới ba mươi tuổi, tóc cùng những người trong đại điện kia giống nhau, cắt ngắn chỉ sót lại một chút, tướng mạo giống nhau không đáng chú ý, ánh mắt cũng sát khí lẫm liệt.

Trước tiên là một tên Lý Hồng Lượng, hiện tại lại tới ba kẻ nữa, hắn mới đến cái gì cũng chưa rõ, sát thủ ngược lại là một nhóm tiếp một nhóm, số phận thực sự không tốt.

Mục Trường Sinh bỗng nhiên hướng đỉnh đầu liếc mắt nhìn, bắt gặp nơi đó nổi một đóa mây đen, thầm nghĩ quả thế, nguyên lai lúc trước không chú ý, đưa tới là một đóa mây đen, âm vân tráo đỉnh (mây đen che đầu), chẳng trách số phận không tốt.

Nam tử dẫn đầu nhìn Mục Trường Sinh nói: "Ngươi quả nhiên không phải người bình thường, Lý Hồng Lượng xem như là không chết vô ích."

Mục Trường Sinh gật đầu nói: "Hắn xác thực không chết vô ích." Ít nhất hướng hắn thông báo chính chủ là một nữ nhân, hắn ngược lại muốn nhìn một cái là Đại tiểu như nhà nào dám hại đệ đệ của Mục Trường Sinh hắn!

Người thứ hai trong ba người nói với người dẫn đầu: "Đại ca, dù sao hắn chỉ có một người, chúng ta phí sức lực nhiều lời cùng hắn làm gì, không bằng lập tức đem hắn làm thịt, xong trở về báo cáo kết quả."

Lão tam đứng ở bên ngoài không nói gì, bàn tay lại nắm chặt, sóng năng lượng xung quanh càng ngày càng mạnh, hiển nhiên là nghĩ muốn động thủ.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn ba người một cái, ánh mắt bình thản, một bộ dáng không đem ba người hắn để ở trong mắt, mà hắn quả thật cũng không đem ba người này để ở trong mắt.

Ánh mắt này lập tức chọc giận ba kẻ thức tỉnh giả tự cao tự đại kia, từ khi bọn họ thức tỉnh, ngoại trừ gia chủ đại nhân vật, vẫn không có ai dám không đem ba anh em bọn họ để ở trong mắt đây!

Đại ca khoát tay chặn lại, nói: "Ta tiếp tục duy trì linh vực, hai người các ngươi mau chóng đem tiểu tử này giải quyết."

Hai người khác cùng nhau gật đầu, một chút cũng không che dấu ánh mắt trao đổi, hiển nhiên chẳng hề cho là Mục Trường Sinh có thể thoát khỏi.

Nếu là những gia chủ gia tộc khác bị xem thường như vậy, chỉ sợ đã lập tức đem ba tên giun dế trước mặt đi diệt trừ, nhưng mà Mục Trường Sinh từ trước chịu qua xem thường nhiều lắm, hiện tại chút đó căn bản không bị hắn nhìn đặt trong mắt.

Hiện tại biết rằng Mộ Trường Phong là thức tỉnh giả, nhưng còn không biết hắn là thức tỉnh giả dị năng gì, lão nhị và lão tam đồng thời vây công cũng cẩn thận một ít, vừa ra tay chính là công kích mạnh nhất, nhưng mà hai đạo công kích lao ra, dĩ nhiên không bắn trúng.

Hai người sắc mặt khó coi vì cho rằng mình nhắm sai đích lớn như vậy, không chút do dự mà đồng thời xuất ra hai đạo kỹ năng lực công kích cực mạnh, hai chùm sáng một đỏ một vàng nhìn như ôn hòa vô hại, uy lực lại có thể nói như hai quả đạn tạc, song lần này vẫn không có bắn trúng!

Rõ ràng tiểu tử kia vẫn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, công kích của bọn họ ngay khi cùng phát ra thì lệch, thế là bắn không trúng!

Mục Trường Sinh mở mắt ra liếc nhìn bọn họ một cái, ánh mắt bình tĩnh nói: "Ta đã nói rồi, bất kỳ công kích nào nhằm vào ta đều vô hiệu."

Thời điểm tại Đại Khánh, bao nhiêu người ngóng trông Mục Trường Sinh chết, nhiều ít gia tộc phái ra cao thủ ám sát hắn, nhưng hắn chính là bé ngoan ngồi ở chỗ đó mặc bọn họ đánh, cũng tuyệt đối không chết được. Bởi vì coi như bọn họ cho tất cả mọi người sử dụng sức mạnh lớn nhất hướng về thân thể hắn đánh, cũng tuyệt đối đánh không trúng. Thời gian dài, những người kia biết đến không làm gì được hắn, cũng dần dần tuyệt vọng. Nhưng sinh ra không ít nửa điểm kiêng kỵ đối với Mục Trường Sinh, có thể thấy được ngôn linh là một loại năng lực đáng sợ dường nào.

Đáng tiếc, giống như y giả bất tự y (thầy thuốc không thể tự chữa), ngôn linh thuật của Mục Trường Sinh cũng không cách nào với chính bản thân, hắn không cách nào đem thân thể của chính mình biến thành tường đồng vách sắt đao thương bất nhập, chỉ có thể đem tác dụng ngôn linh ghim lên đối tượng công kích.

Hai người kia nghe Mục Trường Sinh nói, lại không ý thức được ngôn linh trong lời này, chỉ cảm thấy tiểu tử này thức tỉnh dị năng kỳ quái, tỷ như là khiến công kích nghiêng lệch các loại. Nhìn hắn đứng ở nơi đó thật lâu không có động thủ, khẳng định không phải năng lực có tính chất công kích.

Lúc này âm thanh lão đại truyền tới, hắn đang ở ngoài linh vực, giờ khắc này dường như gặp phiền toái gì, liên tiếp thúc giục: "Nhanh lên một chút, cả một con gà bệnh đến bây giờ còn không bắt được! Đáng chết, người Quý gia đến..."

"Quý gia?" Lão nhị và lão tam ở bên trong linh vực liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt nhất thời trở nên nặng nề, ánh mắt nhìn Mục Trường Sinh cũng càng ngày càng hung tàn độc ác, bọn họ nhất định phải mau chóng giải quyết tiểu tử này!

Hai huynh đệ sóng vai tiến hành không ít lần chiến đấu, giờ khắc này liếc mắt nhìn nhau, lập tức minh bạch ý của đối phương. Dị năng lập tức như không cần tiền quăng ra ngoài, tiểu tử kia dị năng mạnh hơn cũng có hạn, bọn họ không tin hai người cùng đánh tới, công kích rậm rạp chằng chịt như vậy hắn đều có thể né tránh từng cái.

Nhưng mà tiểu tử kia thật sự tránh được…

Lão nhị cùng lão tam hận đến cắn răng, sau khi giác tỉnh tuy rằng có thể tùy ý sử dụng dị năng, mà sử dụng dị năng lại phải tiêu hao linh lực, giờ khắc này bên trong cơ thể của bọn họ linh lực đã tiêu hao hơn nửa, nhưng mà tiểu tử kia vẫn êm đẹp như cũ đứng ở nơi đó, căn bản không chịu ảnh hưởng nửa điểm.

Cố tình vào lúc này, toàn bộ linh vực bắt đầu rung chuyển, mặt đất như mặt nước giống nhau bắt đầu dập dờn, hiển nhiên là có người ở bên ngoài phá hoại linh vực.

"Đáng chết! Tên phá hoại đáng chém ngàn đao nào ở bên ngoài?" Lão nhị chửi ầm lên.

Lão tam có chút lo lắng nói: "Không biết đại ca có thể hay không ứng phó, ngược lại nhất thời không làm gì được tên tiểu tử kia, không bằng chúng ta đi ra ngoài trước giúp đại ca một chút!"

Ánh mắt Mục Trường Sinh vẫn luôn bình tĩnh rốt cục nổi lên gợn sóng, không phải hắn bị tình huynh đệ của mấy người này lay động, mà là mặt đất vẫn luôn lay động, giống như động đất, khiến hắn đứng không yên.

Mấy người này chắc cũng giống Lý Hồng Lượng lúc trước bị hạ phụ linh huyết chú, Mục Trường Sinh không có cách nào trực tiếp từ trong miệng bọn họ biết được tin tức "Đại tiểu thư" kia, lưu lại cái linh vực này, hy vọng có thể từ trong miệng bọn họ lộ ra một đôi lời tương quan, như vậy hắn có thể suy đoán ra thân phận "Đại tiểu thư" kia, không nghĩ tới mấy người này miệng thật kín.

Mắt thấy linh vực lay động càng ngày càng lợi hại, sắp đổ nát rồi, hai người kia cùng chủ nhân linh vực là huynh đệ, hơi suy nghĩ liền biến mất, trước khi đi còn ác ý mà liếc nhìn Mục Trường Sinh một cái.

Ánh mắt kia biểu đạt ý tứ gì Mục Trường Sinh không nghĩ cũng rõ ràng, hiển nhiên là bọn họ không đối phó được hắn, liền dự định đem hắn ở lại chỗ này, làm cho hắn tại thời điểm linh vực hoàn toàn sụp đổ bị áp lực ép nát.

Đại tiểu thư kia là ai? Là ai có năng lực lặng yên không một tiếng động đem hắn đưa đến nơi này? Nếu như nói là muốn đối phó hắn cũng không đúng, ít nhất từ trước mắt mới thôi, những sát thủ này nhằm vào đều là Trường Phong… Nhưng nếu là đem hắn chuyển đến nơi Trường Phong hạ lạc này, hắn muốn cái gì Mục Trường Sinh không thể thỏa mãn? Cần gì làm phức tạp như vậy?

Trường Phong là tiểu tân minh tinh, những người trong đại điện kia hiển nhiên đều biết hắn, như vậy hắn ở đây, Trường Phong liền đi nơi nào?

3. Chương 3

Mục Trường Sinh cẩn thận tự hỏi, không dám buông tha một điểm khả nghi, có thể trên thực tế, nơi này hết thảy đều là điểm đáng ngờ, ngôn linh sư gia chủ Mục gia tên tuổi truyền bá rất xa, nhưng mà cho đến bây giờ gặp phải bốn kẻ quý tộc, dường như đều không biết hắn?

Hay là nói, địa phương hắn bị đưa tới thật sự cách Đại Khánh quá xa, những người này căn bản chưa từng nghe nói tên tuổi hắn? Mục Trường Sinh vừa nghĩ, vừa gọi linh vực mở cửa đưa mình đi ra ngoài.

Không bột đố gột nên hồ, thông minh đi nữa đầu cũng không chịu nổi điểm đáng ngờ quá nhiều, manh mối quá ít, Mục Trường Sinh tạm thời đem chuyện này để một bên, sau khi đi ra linh vực, liền nhìn thấy ba người lúc trước cùng mấy quý tộc khác đánh nhau.

Sức mạnh do quý tộc bắn ra quấy nhiễu xung quanh, cát bay đá chạy, bụi mù cuồn cuộn, đại thụ ven đường không chịu nổi sóng năng lượng quá mạnh mẽ, trong khoảnh khắc bị áp bức đến nổ thành vô số mảnh gỗ nhỏ.

Trong đó có một quý tộc khí lực vô cùng lớn, một tay liền đem một thân cây nhổ tận gốc, xem như trường thương mà vung vẩy, không lâu lắm liền đem lão tam trong ba người kia vỗ một cái bay ra ngoài.

Thấy lão tam bị đánh bay, hai người còn lại lập tức nổi giận, trong tay một người nắm lại đem năng lượng thuần túy ép thành súng lục, ầm ầm ầm không ngừng phóng ra, tên còn lại cổ tay xoay một cái, hơi nước ngưng tụ thành băng trùy bắn ra ngoài.

Mấy người càng đánh càng tàn nhẫn, gần như là tư thế liều mạng.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn, liền không chút do dự mà quay người đi, quý tộc cũng chia ba bảy loại, trong mắt người bình thường giống như cảnh tượng kỳ huyễn, trong mắt Mục Trường Sinh cùng đi thăm nhà không sai biệt lắm.

Nhưng mà hắn muốn đi, những người kia lại không muốn để cho hắn cứ như vậy rời đi.

Vừa mới đi ra vài bước, một quý tộc cùng ba huynh đệ đánh nhau nhìn thấy hắn, lập tức hô, "Mộ thiếu gia, mau lên xe, chúng ta là người Quý công tử phái tới bảo vệ ngài!"

Quý công tử? Trong đại điện cái người gọi là đạo diễn và cô gái mặc áo xanh nói hắn cũng không quên, nghe ý tứ bọn họ, Trường Phong cùng Quý công tử kia dường như khá là thân cận?

Mục Trường Sinh dừng bước chân, trong mắt lộ ra một phần quái lạ, phụ cận chỉ có một cái valy dáng dấp kỳ quái, ở đâu ra xe.

Dư quang ba huynh đệ liếc mắt về phía Mục Trường Sinh còn rất tốt mà đứng ở nơi đó, suýt nữa phun ra một ngụm máu, hắn làm sao còn chưa có chết!

Lúc này bên trong Land Rover dừng ở bên đường có một người lao ra, thần sắc đề phòng mà đem Mục Trường Sinh ngăn ở phía sau.

Ba huynh đệ kia thấy Quý công tử phái ba thức tỉnh giả canh giữ ở bên người Mộ Trường Phong vốn đã hết sức kinh ngạc, không nghĩ tới bên trong chiếc Land Rover kia còn có một tên, ba đối ba còn có thể đụng một cái, bốn đôi ba tuyệt đối không có lợi, vạn nhất bị người Quý công tử tóm lại, tiết lộ tin tức Đại tiểu thư liền nguy rồi. Ba người tranh thủ liếc mắt nhìn nhau, vừa đánh vừa lui.

Người che ở trước người Mục Trường Sinh thấy ba người kia đã nảy sinh ý lui, liền xoay người nói với Mục Trường Sinh: "Mộ thiếu gia, vì an toàn của ngài, kính xin ngài hiện tại liền theo ta lên xe."

Trong miệng hắn nói lời khách khí, trên tay lại không để người cự tuyệt cách một tầng ống tay áo nắm chặt cổ tay Mục Trường Sinh, mạnh mẽ lôi kéo hắn tiến vào trong chiếc kia valy.

Xem ra Trường Phong cùng vị Quý công tử kia quan hệ chẳng hề tốt như hắn tưởng tượng. Mục Trường Sinh cảm nhận được lực đạo trên cổ tay, ánh mắt thoáng chốc lạnh lẽo.

Mấy hơi thở sau, người mới vừa từ Land Rover ra hoảng hoảng hốt hốt quay về trong xe, Mục Trường Sinh thì lại đem hai tay lồng tại trong tay áo, chậm rãi rời đi địa phương bị chiến đấu liên lụy, hướng phương hướng đoàn người đông đảo bước đi.

==========

Nửa giờ sau, cách hơn một nửa cái thành thị, trong một tòa biệt thự xa hoa.

Trong hồ bơi lộ thiên bỗng nhiên nổi lên một chuỗi bọt nước, một thân ảnh thon dài giống như cá bơi lướt qua đáy nước, trong khoảnh khắc đã vượt qua toàn bộ bể bơi, vượt nổi lên mặt nước.

Hắn lắc đầu, thủy châu tung tóe được ánh mặt trời sau giờ ngọ chiết xạ ra bảy màu ánh sáng, bên trong mơ hồ chiếu ra đường viền gương mặt nam nhân tuấn mỹ.

Hắn đạp cầu thang đi ra bể bơi, tiếp nhận áo tắm thủ hạ đưa tới phủ thêm, ngồi ở ghế bên cạnh hồ lau chùi tóc.

Mấy người bảo tiêu trẻ tuổi thống nhất mặc âu phục màu đen canh giữ ở cách đó không xa, một trong đó bỗng nhiên giơ cổ tay nhìn đồng hồ một chút, sau đó đi tới hướng nam tử.

Hắn cúi đầu, cung kính nói: "Đại thiếu gia, bên ngoài truyền đến tin tức, nói Mộ thiếu gia tại bên trong đoàn kịch bỗng nhiên thức tỉnh, giết người."

Nam nhân mới từ bể bơi đi ra chính là đùi vàng lớn Mục Trường Phong ôm lấy trong miệng nhiều người ở đoàn kịch—— Quý công tử.

Nghe vậy, tay Quý Trạch lau chùi tóc ngừng lại.

Hộ vệ kia không nghe thấy bất kỳ chỉ thị, liền nói tiếp: "Có ba thức tỉnh giả ý đồ ám sát Mộ thiếu gia, bị người của chúng ta cản lại."

Quý Trạch xiết chặt khăn mặt trong tay, hỏi: "Trường Phong đâu?"

Hộ vệ kia tê cả da đầu, nhưng vẫn là nói: "Thập Tam vốn muốn đem Mộ thiếu gia mang về, thế nhưng Mộ thiếu gia không chịu, hắn hiện đang thức tỉnh, Thập Tam dường như không phải là đối thủ."

Quý Trạch đem khăn mặt thả xuống, một bên hướng bên trong biệt thự đi, vừa nói: "Tra ra ai chủ mưu?"

Hộ vệ kia mặt đỏ lên, xấu hổ nói: "Thuộc hạ làm việc bất lợi, khiến người chạy."

Quý Trạch nghe vậy sắc mặt cũng không đổi một chút, nói tiếp: "Thu thập sạch sẽ thi thể, người nên xử lý thì xử lý, ký ức nên xóa thì xóa, thông báo một chút truyền thông, sau ngày hôm nay, ta không muốn nghe đến bất kỳ tin tức bất lợi nào cho Trường Phong."

"Dạ!" Hộ vệ kia một bên cung kính mà đáp, một bên giơ tay lên cổ tay, dùng thông khí tấn ngụy trang thành đồng hồ đeo tay đem tin tức từng cái từng cái phát ra...

——ngoài thành phố điện ảnh G thị, phố văn hóa.

Thành phố điện ảnh G thị rất lớn, nơi lúc trước Mục Trường Sinh đi qua chẳng qua là một khối nho nhỏ bị đoàn kịch vòng lại, lại bị người tận lực thanh tràng qua, làm cho hắn dọc đường đi yên tĩnh vắng lặng, dị dạng quanh quẩn ở trong lòng nhưng thủy chung đuổi không tiêu tầng sương mù mỏng kia.

Mãi đến tận khi hắn đi ra khỏi cổng lớn thành phố điện ảnh, đi tới phố văn hóa dòng người như dệt cửi.

Những cái rương kỳ quái chứa người bên trong chạy như bay qua trên đường, nam nam nữ nữ quần áo lớn mật quái dị, ven đường cửa hàng phong cách khác biệt, trong điếm thương phẩm rực rỡ muôn màu, pháp khí cực lớn trên vách tường, truyền phát tin nội dung trước đây chưa từng thấy, tiếng ca to rõ từ trong miệng từng rương nhỏ màu đen truyền ra, chấn động đến mức màng tai hắn không tốt.

Mục Trường Sinh bước chân càng ngày càng chậm, lông mày hắn nhăn lại một chút, trong mắt lộ ra mấy phần nghi hoặc, đây rốt cuộc là cái nơi nào? Cùng nơi này so sánh, thành phố điện ảnh vừa mới đi ra quả thực quá bình thường. Nhưng mà thành phố điện ảnh hắn trở về không được.

Như vậy nên đi hướng nào? Mục Trường Sinh suy tư.

Không khí văn hóa G thị nồng đậm, hơn nữa phố văn hóa gần thành phố điện ảnh, xuyên cổ trang ở trên đường đi cũng không phải là không có, đại gia không cảm thấy kinh ngạc, cũng không có để ý vào Mục Trường Sinh hoá trang. Chỉ tình cờ có người dừng chân nhìn nhiều vài lần, mới sẽ phát hiện người đứng ở trên đường phố đứng như thanh tùng, phong thái văn hoa, hắn đứng ở trên đường phố, lại như một vệt thanh quang rơi vào cõi trần thô tục, khiến người không nhịn được nhìn nhiều vài lần, lại nhìn vài lần.

Hai cô bé đi qua bên người Mục Trường Sinh ngẫu nhiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn, thoáng chốc ánh mắt sáng lên, dừng lại bất động.

Nữ sinh cao hơn có vẻ gan lớn, nàng giương lên khuôn mặt tươi cười đến gần, hỏi: "Suất ca anh là coser sao? Có thể cho tôi chụp mấy tấm hình không?" Sau khi nói chuyện mắt nàng nhìn quần áo Mục Trường Sinh, nhìn thấy kia là vải vóc vô cùng có cảm giác xúc cùng hoa văn tính mỹ rườm rà, tâm lý liền hít vào một hơi, ai ya, thật có tiền a! Nàng có thân thích chuyên về cổ trang, quần áo vừa nhìn cũng biết là bao nhiêu giá trị.

Mục Trường Sinh cũng không quen phương thức ở chung của người hiện đại, thấy nữ tử lộ ra cánh tay và chân này cơ hồ kề sát với hắn từng bước, liền lui về phía sau một bước.

Nữ sinh kia nhìn thấy thái độ Mục Trường Sinh nguyên bản còn có chút lúng túng, muội muội đột nhiên lôi nàng một cái, chỉ vào một bộ áp phích quản cáo trên cửa tiệm cách đó không xa nói: "Tỷ, ngươi xem hắn giống như minh tinh gọi Mộ Trường Phong nha!"

Nữ sinh sững sờ, hướng áp phích quảng cáo nhìn sang.

Mục Trường Sinh nghe đến tên đệ đệ cũng nhìn sang.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền ngây ngẩn cả người. Người trên áp phích quảng cáo chưa hề thay đổi, mặc một bộ quần áo màu trắng thanh thản ngồi trên bãi cỏ, trưng ra khuôn mặt giống hắn như đúc nở nụ cười tràn đầy sung sướng.

Ánh mắt Mục Trường Sinh nhu hòa xuống, hắn liếc mắt một cái liền chắc chắn nhất định đây là Trường Phong, đệ đệ của hắn, Trường Phong ở đây sống rất tốt, cười đến rất vui vẻ.

Mục Trường Sinh bất tri bất giác đi tới trước áp phích quảng cáo, dưới chân như mọc rễ, ngay cả hai cô gái kia khi nào thì đi cũng không biết, một lúc lâu sau, hắn mới lưu luyến mà thu hồi ánh mắt, trên áp phích quảng cáo có mấy cái chữ, bên áp phích quảng cáo còn dán vào mấy tờ giấy, mặt trên màu sắc rực rỡ, chữ là thể chữ in, Mục Trường Sinh nhìn có chút quen mắt, lại một chữ cũng không quen biết, bất quá không liên quan, chờ hắn học xong kiểu chữ nơi này, tự nhiên sẽ biết chữ trên chân dung đệ đệ có ý gì.

Bất quá chân dung đệ đệ làm sao có thể tùy ý treo ở trên đường cái cho người quan sát? Nhớ đến đây, hắn đưa tay ra, đem áp phích quảng cáo bóc đi.

Chờ hắn tìm tới một chỗ yên tĩnh, lại thi thuật tìm tới Trường Phong. Mục Trường Sinh cẩn thận cuốn lại bức họa kia, đem nhét vào trong túi áo.

Động tác này hắn làm vô cùng cẩn thận, mới vừa nhìn thấy chân dung đệ đệ tả thực vô cùng, tâm tình kích động, suy nghĩ nơi nào thích hợp để đi, vừa muốn tìm được đệ đệ rồi nên làm sao rời đi cái địa phương quỷ dị này trở lại Đại Khánh. Nhất thời lại không có chú ý tới người đứng phía sau không có ý tốt.

Ngôn linh thuật chính là quý tộc muốn hãm hại Mục Trường Sinh, cũng không phòng người phàm chút nào không nguy hiểm đến tính mạng xô đẩy.

Sau vai bị một cái tay dùng sức đẩy, Mục Trường Sinh lảo đảo một cái, cái trán đông một tiếng đụng vào trên tường pha lê trước mặt.

Cái trán một trận đau nhói, Mục Trường Sinh che chở bức tranh trong lồng ngực, trong mắt hàn quang lấp loé.

Trải qua thời gian an nhàn quá lâu, hắn dĩ nhiên quên mất bên cạnh hắn đã không có người hầu tùy tùng đi theo.

4. Chương 4

Lưu Tam bất quá chỉ là một tên côn đồ, ỷ vào cấp trên có người ở gần mà hoành hành bá đạo khắp mấy con phố, cho dù có bị người báo cảnh sát bắt được cuối cùng cũng không mấy ngày lại thả ra, bởi vậy càng ngày càng không biết sợ, thường xuyên dọa dẫm vơ vét người khác trên mấy con đường lân cận.

Ngày đó hắn ta đang ăn uống chùa ở một quán ăn nhỏ trong phố văn hóa, đang khi ăn xong dưới ánh mắt giận mà không dám nói gì của chủ quán và chuẩn bị lượn đến cửa hàng tiếp theo thu chút "Phí quản lý", vừa ngẩng đầu liền thấy một con dê béo…

"Tiểu tử ngươi lá gan cũng lớn ha, cả cửa hàng đại ca của lão tử đây bảo kê mà cũng dám phá hủy đồ vật?"

Kẻ này thật là không cần mặt đến cảnh giới nhất định, Mục Trường Sinh bất quá chỉ bóc một tấm áp phích, lại bị hắn khuyếch đại đến nỗi thành hủy cửa hàng, tiếp theo chắc sẽ lừa gạt người! Bên cạnh có người nhìn thấy tình cảnh này, thương hại liếc mắt một cái nhìn Mục Trường Sinh, xoay người rời đi.

Mục Trường Sinh ấn ấn chỗ trên trán bị đụng hơi sưng lên, mặt không thay đổi nghĩ, nếu để cho những kẻ ở Khánh Quốc biết được đường đường Mục gia chủ bị một phàm nhân ám hại thành công, nhất định là vui mừng đến cười rụng răng.

Hắn quay người nhìn phàm nhân dám to gan ám hại, dù biết vẫn không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, thế nhưng trong nháy mắt nhìn thấy đối phương, hắn vẫn phải nhíu mày.

Người trước mắt này ước chừng trên dưới hai mươi, một đầu tóc ngắn màu vàng rối bời, tai trái mang bông tai như nữ tử, y phục trên người thì đính đầy đinh sắt, ánh mắt của hắn ta mang theo ý tứ đánh giá, như đang đánh giá giá trị một món hàng hóa.

"Tiểu tử, biết đến đại ca lão tử là ai không?" Lưu tam hai tay cắm ở trong túi, rúc vai, chênh chếch liếc nhìn Mục Trường Sinh: "Là Trương ca, sinh ý của mấy con phố chung quanh đây đều là hắn chăm nom, ngươi dám hủy đi cửa hàng Trương bảo kê, thì chờ bị Trương ca thu thập đi! Bất quá lão tử nhìn ngươi cũng không giống như là người có tiền, liền không truy cứu, ngươi biết ý biết tứ lấy ra năm ngàn là xong chuyện."

Mục Trường Sinh:…

Dám minh mục trương đảm như thế, vẫn chỉ là cáo mượn oai hùm… Sai rồi, có thể nuôi ra loại thủ hạ này, tên Trương ca trong miệng hắn ta cũng không tính là nhân vật gì. Còn chưởng quản sinh ý mấy con phố? Người hầu chuyên môn chăm nom buôn bán ở phàm tục của các thể gia?

Mục Trường Sinh mới vừa bị đụng vào trán vẫn còn hơi đau, hắn thấy bộ dáng hung hăng minh mục trương đảm của Lưu Tam, thầm nghĩ đang lo không có ai đưa tới cửa, ngươi liền chính mình tự tìm lên đây.

Sau một khắc, hắn nhìn người trước mặt, nhẹ giọng nói một câu: "Sưu hồn."

Khánh Quốc người người đều biết, Mục gia chủ nhìn ôn hòa như gió xuân (quang phong tế nguyệt; nhưng mà tôi không nghĩ ra câu nào sát nghĩa) thực ra là một chủ nhân tâm ngoan thủ lạt, bằng không hắn làm sao có thể chỉ dùng trĩ chi linh chấn chỉnh lại Mục gia, làm tất cả thế gia nhà cao cửa rộng Khánh Quốc nghe tiếng đã sợ mất mật, thậm chí hoàng tộc cũng kiêng kỵ hắn.

Hắn có lẽ có thiện tâm, nhưng chưa bao giờ sẽ nghĩ có nên nương tay.

Nơi này là địa phương nào, đến bây giờ hắn vẫn không rõ ràng, không biết tên thế lực, phong tục nhân tình chưa từng thấy qua, không có bất kỳ sóng linh lực pháp khí, nhà cao tầng vượt quá hắn tưởng tượng, ngôn ngữ tương thông văn tự lại hoàn toàn khác nhau… Có phương pháp gì có thể so với cướp đoạt ký ức người khác nhanh hơn để biết rõ nơi này?

Ở bên ngoài nhìn vào, Mục Trường Sinh bất quá chỉ nói với Lưu Tam hai chữ, sau đó Lưu Tam liền ngây ngẩn cả người, mấy hơi thở sau, Mục Trường Sinh ánh mắt lóe lên hiểu ra, mà Lưu Tam thì lại lảo đảo, thần sắc ngây ngốc rời đi.

Tình cảnh này cũng không phải là không có người nhìn thấy, mà Lưu Tam tại vùng này nổi tiếng xấu, lúc thường nói chuyện bước đi cà lơ phất phơ, lảo đảo mà bước đi không phải rất bình thường? Về phần hắn thần sắc dại ra… Đại gia chán ghét tên côn đồ này cũng không phải một ngày hai ngày, trong tâm hận hắn không gặp vận rủi lớn, ai sẽ quan tâm sắc mặt của hắn?

Mà đối với Mục Trường Sinh mà nói, một tên côn đồ cắc ké có thể mang đến cho hắn phiền toái gì?

Sau khi chọn lọc ký ức tiểu côn đồ để hấp thụ, thế giới trước mắt rực rỡ hẳn lên, Mục Trường Sinh giờ mới hiểu được mình đã ở một thế giới khác, chẳng trách, khó trách hắn tại Khánh Quốc tìm mười mấy năm cũng không tìm được tung tích Trường Phong, nguyên lai hắn đã sớm tới thế giới này!

Tiếp đó, chỉ cần tìm được một nơi thanh tĩnh an toàn, hắn liền có thể đi tìm Trường Phong!

Nghĩ đến việc không bao lâu nữa có thể gặp lại Trường Phong, Mục Trường Sinh không nhịn được cong cong khóe miệng. Lúc này hắn nhớ tới mấy tờ giấy chân dung đệ đệ ở sát bên, quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Thế giới này vô cùng coi trọng giáo dục, tuy rằng Lưu Tam chỉ là tên côn đồ, nhưng tốt xấu từng đọc sách mấy năm, giúp Mục Trường Sinh chẳng hề khó khăn xem hiểu phần lớn chữ thường dùng.

—— bệnh liệt dương – không cần phải gấp gáp, bệnh viện xx – lựa chọn hàng đầu.

—— chuyên trị bệnh hoa liễu!

—— không dám gặp người, mau tới bệnh viện xx, không cần lo lắng gặp bạn bè bất ngờ

~~Mục Trường Sinh: "…"

Hắn quyết định rời đi nơi này.

Nhưng là trước tiên đi chỗ nào đây? Hai tay Mục Trường Sinh lồng trong tay áo, che đi tấm áp phích trong túi tay áo, mắt nhìn dòng người như dệt cửi trên phố văn hóa.

Khi Mục Trường Sinh bồi hồi tại phố văn hóa, Quý Trạch cởi áo tắm, thay xong quần áo đứng ở trước gương.

Ánh mắt của hắn nghiêm túc đánh giá chính minh trong gương, thật lâu mới không xác định nói: "Các ngươi cảm thấy được, ta như vậy có hơi già hay không."

Người trong gương mặc áo gió vải kaki màu nâu da trâu, cổ áo rộng mở lộ ra sơ mi màu trắng, bên dưới là quần bò màu đen, phối với giày màu đen cổ thấp.

Người hầu gái cùng bảo tiêu đứng ở sau lưng nhìn gương mặt tuấn mỹ trẻ tuổi của Đại thiếu gia, nhìn lại mình một thân đồng phục vừa tẻ nhạt vừa đơn giản, thoáng xấu hổ một chút.

Bảo tiêu: "Đại thiếu gia ngài qua mấy tháng nữa mới đầy hai mươi lăm."

Quý Trạch cau mày: "So với Trường Phong lớn hơn ba tuổi."

Cô hầu gái tuổi trẻ xinh đẹp hai tay nâng mặt, điềm nhiên nói: "Đại thiếu gia ngài mặc như vậy rất soái rất trẻ, nhìn qua ít nhất trẻ ba tuổi." ~( )/

~Quý Trạch hài lòng, lại hỏi: "Trường Phong hiện tại ở nơi nào?"

Bảo tiêu lập tức nói: "Tại phố văn hóa phía ngoài thành phố điện ảnh, trước mắt đang đi hướng đường Tân Thành. Thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong, ngài cần tài xế không?"

Quý Trạch lắc đầu, một bên đi ra ngoài vừa nói: "Xe không cần, ta tự mình đi."

Dứt lời, hắn đi ra biệt thự đại môn, mũi chân trên mặt đất hơi điểm nhẹ, cả người lại giống như một nhánh tên rời cung bắn ra ngoài.

Vạt áo thật dài trong gió như hai cánh vung lên, mây tía lúc chạng vạng trên mái tóc bị gió ép về phía sau chiếu ra màu sắc mỹ lệ, gò má hơi giương lên đường nét duyên dáng, mười phần tuấn mỹ cùng kiên nghị.

Mấy chục đài camera ở biệt thự chung quanh đồng thời chuyển động, từ mỗi góc độ trung thực mà đem tình cảnh này ghi chép lại.

Nhìn thấy Quý Trạch rời đi, người hầu gái mới vừa còn ở trước mặt Quý Trạch cười ngọt ngào khả ái đã nghiêm mặt trong tích tắc, đi vào phòng xử lý hình ảnh video.

Bên trong treo mười mấy cái màn hình tinh thể, đang phát ra hình ảnh ghi chép lại tình cảnh vừa rồi cùng thời điểm Quý Trạch bơi lội lúc trưa.

Hơn mười người nhân viên công tác đang ngồi trước máy vi tính, tay không ngừng làm việc.

Phát hiện có người tiến vào, mười mấy người cùng nhau hướng cửa nhìn lại, thời điểm nhìn thấy người đến thì cung kính hô: "Thu Tâm tỷ."

Quý Thu Tâm gật đầu nói: "Cẩn thận một chút, gắng làm ra hình ảnh đạt tới hoàn mỹ nhất. Qua mấy ngày tìm cơ hội cho Mộ thiếu gia 'bất ngờ' nhìn thấy."

"Rõ."

Quý Thu Tâm rất hài lòng với công việc của bọn họ, đang muốn rời khỏi, cửa phòng xử lý hình ảnh video bỗng nhiên bị người đẩy ra, "Thu Tâm tỷ, xảy ra chuyện!"

...

Quý Trạch một đường đạp mái nhà lầu cao nhảy vọt đi, thân thể mạnh mẽ nhảy qua từng tòa nhà, không lâu lắm đã vượt qua hơn nửa cái thành thị, đến đường Tân Thành thủ hạ mới vừa báo cho hắn.

Lúc này hắn đứng ở một quán rượu cao mười mấy tầng, vận dụng hết thị lực nhìn xuống dưới, vừa vặn thấy được người kia mặc một thân cổ trang, chậm rãi đi trên đường phố đầy người.

Độ cong trên khóe miệng còn chưa hạ xuống, khi người ấy xoay người lại, hắn dừng lại động tác muốn nhảy xuống, trong mắt lộ ra mấy phần hoang mang.

Ngay tại lúc này, điện thoại di động vang lên.

Hai mắt hắn nhìn chằm chằm cái người phía dưới kia, tay phải tiếp điện thoại di động.

"Đại thiếu gia, không xong, Mộ thiếu gia hồn đèn, diệt."

Quý Trạch trợn to hai mắt.

"Đại thiếu gia? Đại thiếu gia? Đại thiếu gia..."

5. Chương 5

Linh thức Mục Trường Sinh có thể dễ dàng nhận biết được quý tộc ở gần, lại không phòng ngự được máy thu hình ở khắp mọi nơi, bởi vậy cũng không biết hành tung mình đã bị một ít người nắm giữ.

Lúc này màn đêm bắt đầu giăng xuống, giữa bầu trời không nhìn thấy một vì sao.

Nhưng mà thế giới này đêm đen so với ban ngày còn náo nhiệt hơn, đèn neon trải rộng khắp tòa thành thị lần lượt sáng lên, đủ mọi màu sắc, lòe lòe nhấp nháy, kích thích Mục Trường Sinh hơi nheo mắt lại.

Hắn lúc này đã đi qua đường Tân Thành, đi tới một quảng trường chiếm diện tích không nhỏ, tiếng vui mừng vang lên to rõ, một đám phụ nữ chỉ mặc quần cộc áo ngắn trong tay, quạt cầm trong tay, khiêu vũ vô cùng vui vẻ.

Mặt không thay đổi dời đi ánh mắt, nhìn về phía tửu điếm cao mấy chục tầng đối diện bên kia đường cái. Trong nhận thức của tiểu côn đồ, tửu điếm cao cấp như thế tương đối an toàn. E rằng chỉ có thể đi đến đó thuê một gian phòng, sau đó đem đệ đệ không biết chạy đi nơi đâu triệu hoán đến trước mặt hắn.

Trong lòng Mục Trường Sinh hơi suy nghĩ, bước chân muốn đi qua đường cái.

Ngay tại lúc này, xe ô tô màu đen sáng bóng dừng ở trước mặt hắn.

Cửa sổ xe trượt xuống, lộ ra một nam nhân có đường viền gò má rõ ràng, nam nhân này trên dưới ba mươi, một thân âu phục xám khéo léo, tướng mạo đoan chính, tai trái mang bông tai màu đen nho nhỏ, hắn quay đầu nhìn Mục Trường Sinh, "Mộ Trường Phong, ngươi là ngại chính mình chọc phiền phức còn chưa đủ lớn đúng không?"

Nam nhân này nhận thức Trường Phong, ngữ khí mặc dù không tốt, nhưng trong mắt lại lộ ra quan tâm. Nghĩ đến Trường Phong, ánh mắt bình tĩnh của Mục Trường Sinh thoáng nhu hòa.

Vinh Thành thấy đối phương trầm mặc không nói mà nhìn mình chằm chằm, thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: "Thôi, lên xe đi, công ty có nghệ nhân như ngươi, ta thực sự là vận rủi tám đời."

Mục Trường Sinh như trước đứng tại chỗ, bất động.

Vinh Thành thấy đối phương không hề có ý muốn nhúc nhích, đành phải chính mình mở cửa xe đi ra, một bên vừa mở ra một cái cửa xe khác vừa nói: "Rồi rồi rồi, ta sợ ngươi rồi tiểu tổ tông, nhanh chóng đi vào, nếu lại để cho người của Quý công tử thấy được, khi đó ta không thể giúp được ngươi."

Lời còn chưa dứt, Mục Trường Sinh liền khom lưng từ cửa xe hắn mở ra ngồi xuống, động tác nước chảy mây trôi như chuyện đương nhiên.

Vinh Thành: "…" Coi như đời trước anh nợ hắn.

Sau khi Mục Trường Sinh lên xe, Vinh Thành tùy ý nhìn ngó xung quanh, rồi ngồi vào ghế lái.

Xe khởi động, cảnh đêm phồn hoa cảnh bên cạnh bọn họ nhanh chóng rút lui, Vinh Thành vừa lái xe vừa nói: "Chuyện lần này bỏ qua, lần sau ngươi không nên lại chạy loạn, Quý công tử không phải người chúng ta có thể trêu tới, loại người như hắn cũng chỉ là đùa chơi với ngươi, ngươi sao có thể hi vọng hắn động chân tâm? Nghe lời ca khuyên…"

Vinh Thành vừa lái xe vừa một bên liên miên cằn nhằn như bà mẹ già, Mục Trường Sinh ngồi ở phía sau liếc mắt nhìn tóc hắn cắt chỉ dài hơn hòa thượng một chút, cụp mắt trầm tư.

Mục Trường Sinh nhớ tới người trước mắt này là ai, hoặc là nói, hắn xuyên qua ký ức tiểu côn đồ, thấy được người này.

Tên côn đồ từng thấy người này trên ti vi, hắn gọi Vinh Thành, là một người đại diện của một công ty giải trí, hiện tại xem ra, y là người đại diện của Trường Phong.

Đoàn gánh hát ở thế giới này gọi là công ty giải trí, con hát được gọi là diễn viên, minh tinh. Thời điểm vừa biết minh tinh chính là con hát, tâm lý Mục Trường Sinh từng nảy ra tức giận, hắn cho là đệ đệ ở đây sống rất tốt, ai ngờ hắn thành một con hát thân phận thấp kém, cái gọi là chân dung cũng chỉ là một tấm áp phích, hơn nữa còn là loại áp phích quảng cáo có thể bị người tùy ý phỏng chế.

Mà giờ ngẫm lại, hắn đã biết mình hiểu lầm, bất đồng với thân phận đê tiện tại Khánh Quốc, con hát nơi này nhờ vào kỹ thuật truyền thông truyền bá cực kỳ phát triển, không bước chân ra khỏi cửa cũng có thể vang danh thiên hạ, dựa vào vô số dạng nâng đỡ và tuyên truyền lấy được được vô số sủng ái, địa vị xã hội vô cùng cao.

Đương nhiên, cũng chỉ là vô cùng cao trong mắt tiểu côn đồ mà thôi, với một số người thượng lưu, minh tinh vẫn chỉ là tồn tại vô cùng yếu thế, tỷ như, Quý công tử mà Vinh Thành hiện đang không ngừng nhắc tới.

Xe vừa nhanh liền vững vàng, Mục Trường Sinh cả ngày này đều không làm sao nghỉ ngơi, vẫn là thể lực yếu, thời điểm ngồi vào trong xe hoảng hốt cảm thấy được về tới Mục gia, vừa nhắm mắt lại liền ngủ thiếp đi, chờ lúc hắn tỉnh lại, xe đã ngừng.

Vinh Thành quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, cười nói: "Ta đang muốn gọi ngươi, không nghĩ tới ngươi tỉnh thật đối lúc a! Tỉnh rồi cũng đừng lại ở trên xe, đi xuống đi!"

Hồng Nghệ giải trí cho nghệ nhân đãi ngộ tương đối tốt, đặc biệt là lớn lên tốt, gặp thời cơ, kỹ năng diễn xuất tốt, tiền đồ rõ ràng lớn như Mộ Trường Phong, huống chi Mộ Trường Phong cùng Vinh Thành lại có giao tình không cạn, liền đơn độc cho hắn một căn nhà trọ cao cấp bảo mật cực tốt, đợi đến khi Mộ Trường Phong trở nên nổi tiến nâng lên tiếng tăm cho Hoành Nghệ giải trí.

Vinh Thành thường thường cảm thán, Mộ Trường Phong trời sinh chính là người ăn chén cơm trong vòng giải trí này.

Hết lần này đến lần khác, không ai hoàn mỹ, tính tình Mộ Trường Phong nói dễ nghe là hiền hoà, nói khó nghe chính là nhị! Nửa điểm tự giác thần tượng minh tinh đều không có, cả ngày chạy lung tung, gần nhất không biết thế nào lại trêu chọc Quý công tử kia, cũng khiến cho tâm cậu ta nát.

Quẹt thẻ, Vinh Thành một bên dẫn Mục Trường Sinh đi lên, một bên cảm thán ở trong lòng, không chút nào phát hiện người đi theo phía sau hắn căn bản không phải nghệ nhân của mình.

Căn nhà trọ này của Mộ Trường Phong tuy rằng không lớn, thế nhưng nột thất đầy đủ, nhà bếp, vệ tắm, phòng ngủ phòng khách, luyện ca phòng cùng phòng huấn luyện thiết bị đủ cả.

Mục Trường Sinh đi vào liền bị phong cách trang trí hiện đại khắp phòng lay động ánh mắt, không thể không thừa nhận phong cách trang trí tuy rằng không quen thuộc bằng Mục gia thân, lại khiến người cảm thấy thư thích ngoài ý muốn.

Sau khi Vinh Thành đi vào liền đóng cửa, cởi áo khoác vứt trên ghế salông, vừa hướng nhà bếp vừa nói: "Ngươi ngày hôm nay thực sự quá xúc động, vị đạo diễn Quan Kế Thành này tính khí không tốt, không dễ dàng người mới có cơ hội gia nhập đoàn kịch, mặc dù chỉ là nam ba, đối với người mới đã là rất tốt, hiện tại ngươi đột nhiên chạy ra, đạo diễn đợi hơn một giờ không chờ được ngươi đến, tức giận đến đem bàn quăng xuống đất hết, không chỉ nhân vật bộ phim này bị lỡ, còn triệt để đắc tội đạo diễn đại nhân gia, ngươi bảo ta nói ngươi thế nào mới được?"

Trong phòng bếp rất nhanh truyền ra động tĩnh, Mục Trường Sinh một bên nghe hắn nói chuyện, một bên tỉ mỉ quan sát căn nhà Trường Phong ở qua, ánh mắt dừng tại hình trên tường rất lâu.

Vinh Thành ở trong phòng bếp lấy một ấm nước, đặt lên trên bếp, bật ga đun nước.

"Ta còn tưởng rằng ngươi đã trở về, kết quả đến nhà trọ đợi ngươi thật lâu vẫn không thấy, nếu không có người đăng ảnh trên weibo, ta cũng không biết ngươi lại đứng ở quảng trường xem mấy bác gái khiêu vũ." Vinh Thành vừa nói vừa lấy mấy túi mì ăn liền từ trong tủ lạnh xé ra.

Trong lúc đó, Mục Trường Sinh ở trong phòng khách đi mấy bước, có chút bất mãn mà nhíu lông mày, "Tuy rằng nhìn không tệ, nhưng thực sự quá nhỏ, oan ức đệ đệ." Nếu để cho Mục Trường Sinh biết lương của đệ đệ mình bây giờ chỉ mua được một nhà vệ sinh trong căn phòng này, thật không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Nước ùng ục sôi, Vinh Thành cầm đũa khuấy đều mì trong nồi lên, cũng không nghe thấy tiếng Mục Trường Sinh nói nhỏ trong phòng khách. Hắn tiếp tục nói: "Thật không biết ngươi ngày hôm nay vội vã đi ra ngoài làm gì, quần áo, bóp tiền cùng điện thoại di động đều bỏ ở đoàn kịch, mặc đồ diễn còn chạy ra ngoài, đạo diễn tức giận đến mắng to, ngươi ngược lại ở bên ngoài làn sóng cả nửa ngày, bữa trưa cùng cơm tối đều không ăn, đói bụng lắm đi?"

Mục Trường Sinh quan sát xong chỗ ở nhỏ hẹp của đệ đệ, lúc này mới chú ý tới lời Vinh Thành nói, hắn nhướn mày, nhìn về phía nhà bếp, "Trong đoàn kịch, không xảy ra chuyện gì?"

"Có, sau khi ngươi chạy, đạo diễn lập tức liền tìm một người khác." Trong giọng nói Vinh Thành có chút bất mãn.

Đạo diễn không hôn mê? Mục Trường Sinh lại hỏi: "Không người chết? Không có xảy ra sự cố?"

Vinh Thành đang mò tìm chén bát, nghe lời này quay đầu lại hướng Mục Trường Sinh lườm một cái, "Xin nhờ, coi như đạo diễn đắc tội ngươi ngươi cũng không cần nguyền rủa đoàn kịch có sự cố nha!"

Mục Trường Sinh ánh mắt hơi động, xem ra đã có người xử lý qua, chẳng lẽ là Quý gia kia? Nhớ tới Trường Phong cùng Quý công tử kia có khả năng có quan hệ, mi tâm Mục Trường Sinh hơi nhíu, thầm nghĩ, tốt nhất những câu nói kia chỉ là lời đồn đãi.

Vinh Thành vớt xong mì, thấy Mục Trường Sinh còn đứng ở đàng kia không nhúc nhích, nhân tiện nói: "Ôi chao, ta nói ngươi làm sao còn chưa có đi phòng huấn luyện đem tóc giả gỡ xuống?" Hắn nói xong lại tự thở dài, "Thôi, trước tiên ăn đồ ăn đi, chờ một lúc ta giúp ngươi bỏ đi." Đã quen vừa làm người đại diện vừa làm bảo mẫu từ lâu, Vinh Thành không có áp lực chút nào nói.

Bát mì nóng hổi được bưng lên bàn, hương vị sườn kho trong nháy mắt bay ra, mùi vị từ phòng bếp lan đến cả phòng khách.

Mục Trường Sinh đói bị hương vị hấp dẫn, rất nhanh liền buông xuống ý nghĩ mới nảy lên, ngồi ở trước bàn trong phòng bếp, cầm lấy đũa gắp lên mấy sợi mì đang tản ra nhiệt khí bắt đầu ăn.

Người thích ăn mì đều biết, mì nấu lên phải ăn liền mới ngon, vẻn vẹn ăn một miếng, Mục Trường Sinh liền sững sờ, lúc hắn ở Khánh quốc, căn bản không thể làm ra vị này.

Vinh Thành cũng múc một bát, ngồi đối diện Mục Trường Sinh, hắn nguyên bản đang muốn hạ đũa bỗng nhiên sững sờ, bởi vì ngày thường Mộ Trường Phong ăn đồ ăn tốc độ tuy rằng cũng rất nhanh, nhưng tuyệt đối không có đoan trang tao nhã như vậy, đặc biệt là khi đối phương còn mặc một thân đồ diễn cổ trang, nếu như không phải cảnh tượng trước mắt không phải cổ đại môn đình, hắn còn tưởng chính mình xuyên việt, sau đó gặp phải một thế gia công tử lớn lên thật rất giống Mộ Trường Phong.

Hắn theo bản năng quay đầu lại nhìn một chút, không sai a, phía sau mình không có camera đang quay phim a!

6. Chương 6

Thấy Mộ Trường Phong ăn một bát mì thấy đáy, Vinh Thành không khỏi trêu nói: "Ngày hôm nay Trường Phong của chúng ta, thực sự là khác với người thường a!" Hẳn là qua cả buổi trưa nay làm cho cậu đói bụng lắm? Lúc thường cho cậu ăn mì cũng không có bộ dáng hữu tư hữu vị này.

Mục Trường Sinh bỗng nhiên nhấc lên mí mắt nhìn hắn, "Ngươi là thật tâm đối tốt với Trường Phong?"

Lời này nghe vào trong tai Vinh Thành nghĩa hoàn toàn khác, hắn cảm giác lỗ tai có chút nóng lên, nhìn bộ dáng Mộ Trường Phong mặt đầy nghiêm túc, liền cười nói: "Đương nhiên là thật sự, biển cạn đá mòn cũng không thay lòng đổi dạ."

Mục Trường Sinh rốt cục yên tâm, không có ai có thể nói dối dưới ngôn linh của hắn. Từ khi nhìn thấy Vinh Thành, ngoại trừ lúc nãy quá mệt mỏi mà ngủ, hắn vẫn luôn phân ra một phần tâm tư quan sát hắn, bất kể là thái độ đối phương rất quen thuộc còn không tự chủ lộ ra quan tâm đều có thể nhìn ra hắn và Trường Phong quan hệ thật sự không tệ, lần thăm dò cuối cùng này chứng minh hắn không có nhìn lầm người.

Vinh Thành bị ánh mắt nghiêm túc của Mục Trường Sinh làm cho không được tự nhiên, anh thấy bát cậu trống trơn, hỏi: "Làm sao, có phải mì hôm nay cực kì ngon?"

Mục Trường Sinh nghe vậy gật đầu nói: "Ăn thật ngon."

Vinh Thành sững sờ, lúc này lời kịch không đúng a! Lại nghe Mục Trường Sinh nói tiếp: "Đáng tiếc, mùi vị có chút giả."

Đương nhiên giả! Cũng không phải thật sự dùng sườn kho làm được! Vinh Thành bình thường chưa từng có nghĩ tới cái vấn đề này, ai ăn mì ăn liền còn có thể tính toán mùi vị của nó giả không giả a, mà bây giờ thấy Mộ Trường Phong dùng một loại biểu tình đặc biệt nghiêm túc nói ra câu nói này, lại nghĩ đến bộ dáng hắn ngày thường, Vinh Thành đột nhiên cảm giác thấy Trường Phong bộ dáng này thật manh manh đát, không nhịn được bật cười.

"Cậu nếu ở trước mặt fans hâm mộ cũng bộ dạng này, phỏng chừng không chỉ hấp dẫn mấy thiếu nữ." Chắc là sẽ tăng thêm một làn sóng lớn các "thân nương" a.

"Ta không phải Trường Phong." Mục Trường Sinh gác lại đũa.

Vinh Thành bắt đầu thu thập bát đũa, phối hợp nói; "Được, diễn đến nghiện? Được nha, như vậy xin hỏi tôn tính đại danh vị công tử này a."

"Ta họ Mục, tên Viễn, chữ Trường Sinh."

Mục Trường Sinh nói xong, xem bộ dáng Vinh Thành mạn bất kinh tâm, nói tiếp: "Ta cũng không có lừa ngươi, ta đích xác không phải Trường Phong. Ta là ca ca sinh đôi của Trường Phong, Mục Trường Sinh."

"Vâng vâng, công tử ngài nói cái gì chính là cái đó." Vinh Thành tâm tình không tệ, hắn cầm chén đũa bỏ vào trong bồn, cũng không chờ người giúp việc ngày mai đến rửa, trực tiếp mang găng tay bắt đầu rửa chén.

"Nếu có chứng cứ chứng minh ta không phải Trường Phong, ngươi sẽ chịu gì?"

Vinh Thành nở nụ cười, cúi đầu tiếp tục rửa chén, tùy ý nói: "Vậy tôi liền đem cái chén trong tay này ăn hết."

Mục Trường Sinh nhìn bát sứ trong tay hắn in hoa sen vàng, hai tay lồng vào trong tay áo đi về phòng khách, sự thực bày ở nơi đó, Vinh Thành không tin cũng phải tin.

Vinh Thành rửa chén xong đi ra, liền nhìn thấy Mục Trường Sinh ngồi trên ghế salông ở phòng khách, cúi đầu xem dao gọt hoa quả trong tay, ngón tay vuốt ve trên mặt dao, không biết đang suy nghĩ gì.

"Người lớn như thế còn chơi dao? Trường Phong ngươi năm nay mới mấy tuổi a?" Vinh Thành cười nói: "Lại đây, ta giúp ngươi đem tóc bỏ đi." Nói xong hắn mở cửa phòng huấn luyện đi vào.

Mục Trường Sinh ngẩng đầu liếc mắt cửa phòng huấn luyện rộng mở, đứng dậy đi vào.

Vinh Thành ra hiệu Mục Trường Sinh ngồi vào trước kính hóa trang trong phòng huấn luyện, cầm lấy công cụ để bỏ đi tóc giả.

Chỉ là mới vừa tiếp xúc đến tóc Mục Trường Sinh, hắn liền ngây ngẩn cả người, phản ứng đầu tiên là, ồ? Đây là tóc giả nơi nào sản xuất, chất lượng không sai a! Nhu thuận bóng loáng, cũng có thể đi quảng cáo dầu gội đầu rồi! Đệ nhị phản ứng là, ngọa tào sợi tóc này là thật! Mộ Trường Phong để tóc dài như vậy vào lúc nào? Chờ chút sáng sớm cậu ta rõ ràng vẫn là tóc ngắn!

Mục Trường Sinh ngồi ở trước kính hoá trang, từ gương nhìn được rõ ràng, chống lại ánh mắt không thể tin nổi của Vinh Thành.

Ánh mắt Vinh Thành có chút tan rã, hắn sờ sờ mái tóc Mục Trường Sinh ở bên kia mỗi ngày dùng vật liệu thiên nhiên "Tỉ mỉ chăm sóc", trong ánh mắt có chút sắc bén của Mục Trường Sinh nặn nặn mặt của hắn, lẩm bẩm nói: "Lẽ nào ta là tại nằm mơ?" Hắn định bấm thịt của chính mình, bỗng nhiên lại nhớ tới khoa học chứng minh cho dù đang nằm mơ, bấm thịt của chính mình cũng vẫn đau, đơn giản không bấm, cũng không lại nắm tóc Mục Trường Sinh, mà là nghi ngờ nói: "Kỳ quái, mình ngủ lúc nào?"

"Ngươi không phải đang nằm mơ, ta nói rồi, ta không phải Trường Phong, ta là ca ca sinh đôi của Trường Phong, Mục Trường Sinh."

Vinh Thành giật mình một cái, hắn tỉ mỉ quan sát ngũ quan Mục Trường Sinh. Xác thực, Mục Trường Sinh cùng Mộ Trường Phong lớn lên rất giống nhau, mà nhìn kỹ, vẫn có thể phân ra khác nhau, Mục Trường Sinh so với Trường Phong thon gầy hơn một chút, sắc mặt cũng tái nhợt, điểm khác biệt nhỏ bé đến cực kỳ này dễ dàng bị bỏ qua, nếu như không phải người hết sức quen thuộc, căn bản là không có cách nào nhận biết.

"Làm sao có thể chứ? Ca ca Trường Phong..." Vinh Thành ngừng lại, hắn chợt nhớ tới Trường Phong từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, cha mẹ và năm tháng cụ thể sinh ra đều không rõ, ai cũng không thể khẳng định Trường Phong không có ca ca! Đặc biệt là dáng dấp còn gần như giống nhau! Tướng mạo tương tự chính là người không phải là không có, mà giống nhau đến nước này, muốn nói không có liên hệ làm sao có khả năng!

"Cậu là ca ca Mục Trường Sinh, vậy đệ đệ cậu Trường Phong đâu?"

"Không biết."

Vinh Thành: "..."

Nửa giờ sau, Vinh Thành ngồi ở phòng khách trên ghế salông, bưng đầu, cảm giác đầu của chính mình đều đã bị những ý nghĩ ngổn ngang kia nhồi đầy, anh mang về Mộ Trường Phong không phải Mộ Trường Phong mà là Mục Trường Sinh, cậu ta nói cậu ta là từ một thế giới khác tới, cậu ta nói là bởi vì biết anh là người đại diện cho đệ đệ Mộ Trường Phong nên mới cùng anh trở về.

Anh buồn bực mà nắm tóc, nhìn người kia rõ ràng chỉ là ngồi ở trên ghế sa lon, nhưng thật giống như đang ở thư phòng cổ kính ôn tập thi thư, nhất thời cảm thấy càng thêm phiền não, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao hắn dĩ nhiên cảm thấy cái ghế sô pha dưới mông Mục Trường Sinh cũng đột nhiên trở nên vô cùng cao lớn?!

Vinh Thành không thể không tin tưởng Mục Trường Sinh nói, không đề cập tới tóc Mục Trường Sinh, chính là một thân khí chất đặc biệt cũng không phải Mộ Trường Phong có thể mô phỏng theo mà có được, Mộ Trường Phong chỉ là kỹ năng diễn xuất tốt cũng không phải thật sự quý công tử từ bên trong thế gia mà ra.

"Làm sao bây giờ a làm sao bây giờ?" Từ khi tiếp nhận hiện thực, Vinh Thành vẫn luôn ở trạng thái buồn bực, Mộ Trường Phong không một tiếng vang chạy đi, đến bây giờ còn không trở về, một mình hắn ở bên ngoài không biết có thể bị nguy hiểm hay không, nhưng là bây giờ cũng không thể đem Mục Trường Sinh mới vừa xuyên việt tới cái gì cũng không biết bỏ lại nhà trọ a!

Không đúng, xuyên qua?

Vinh Thành bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, hắn nhìn về phía ngồi ở đó một bên Mục Trường Sinh, hỏi: "Ngươi nói là từ một thế giới khác xuyên việt tới, Trường Phong là đệ đệ ngươi, nói như vậy, Trường Phong cũng là?"

Nghe vậy, Mục Trường Sinh gật đầu nói: "Không sai, Trường Phong là đệ đệ ta, tự nhiên cùng một thế giới với ta. Năm ấy Trường Phong sáu tuổi đi lạc, ta tìm mười mấy năm vẫn luôn không tìm được nửa điểm tung tích của nó, bây giờ nghĩ lại, hẳn là lúc nó năm ấy sáu tuổi, đã đến nơi này của các ngươi, ân, ấn theo cách nói của các ngươi, là xuyên việt đến thế giới này."

"Trước tiên không quản xuyên qua không xuyên qua, đã trễ thế này, Trường Phong cả ngày không tin tức, một mình cậu ấy ở bên ngoài có thể hay không gặp phải nguy hiểm gì?" Vinh Thành bỗng nhiên đứng lên, "Không được, tôi phải đi ra ngoài tìm xem."

"Không cần. Vô luận Trường Phong hiện tại chạy đi nơi nào, cũng sẽ không gặp nguy hiểm, ta hiện tại liền thi thuật triệu hoán nó về đây." Mục Trường Sinh thần sắc nhàn nhạt, trong mắt cũng không tự chủ lộ ra mấy phần vui sướng, rốt cục cũng nhanh gặp được Trường Phong.

"Triệu… Triệu hoán!" Vinh Thành trợn mắt ngoác mồm, họa phong làm sao lập tức từ phổ thông xuyên qua biến thành huyền ảo?

Mục Trường Sinh gật đầu, thần sắc nghiêm túc, "Bất quá, ta cần sự giúp đỡ của ngươi."

7. Chương 7

Khi ở Khánh quốc, Mục gia chủ một khi bắt đầu nghiêm túc, người ở thế gia đại tộc tuyệt đối không ngủ ngon được, e sợ chỉ một câu nói Mục Trường Sinh bọn họ liền vĩnh viễn ở lại trong mơ.

Vinh Thành không biết thân phận Mục Trường Sinh, cũng không biết người hiện tại ở trước mặt anh thoạt nhìn ôn hòa vô hại lại khủng bố cỡ nào, trong lòng anh lo lắng cho Trường Phong, vội vàng nói: "Được, cần tôi làm cái gì?" Triệu hoán, sẽ cử hành một ít nghi thức đặc thù đi! Tâm tư Vinh Thành trong phút chốc bay đến cảnh các đạo sĩ cầm kiếm gỗ đào khiêu vũ trong phim truyền hình.

Mục Trường Sinh nhìn ánh mắt hắn phập phù liền biết đối phương bắt đầu không tập trung, bất quá hắn cũng không để ý, Vinh Thành tồn tại hay không đối kết quả cũng không có ảnh hưởng, hắn nhìn dao gọt hoa quả trên bàn nói: "Lần này triệu hoán sẽ tiêu hao tương đối nhiều tâm lực của ta, sau khi triệu hoán kết thúc, ta cần ngươi chăm sóc."

Sử dụng Ngôn linh thuật đem một người khác triệu hoán đến trước mặt mình đối với Mục Trường Sinh chỉ là sự tình hắn cần động động miệng lưỡi, thế nhưng Trường Phong bất đồng, cậu là thân nhân duy nhất của hắn, khi kêu gọi hắn lại đây nhất định phải dùng đến máu của hắn, đồng thời bởi vì không biết Trường

Phong cụ thể ở nơi nào, lúc kêu gọi hắn nhất định phải bảo đảm quá trình Trường Phong qua lại không gian tuyệt đối an toàn, đối với thân thể vốn yếu đuối của Mục Trường Sinh mà nói, hao tổn vô cùng lớn, bất quá so với việc sắp nhìn thấy Trường Phong, điểm hao tổn liền không coi là cái gì.

Chỉ là bây giờ không phải tại Khánh quốc, bên cạnh hắn không có người hầu hầu hạ, chờ một lúc sau khi triệu hoán hoàn thành, không thể thiếu Vinh Thành này.

Cùng thân thể sức sống vô cùng lớn bắn ra bốn phía của Mộ Trường Phong so ra, Mục Trường Sinh liền hiện ra thon gầy rất nhiều, huống chi sắc mặt của hắn luôn tái nhợt, nhìn liền biết lớn lên không khỏe mạnh, trước khi biết hắn không phải Trường Phong, Vinh Thành còn tưởng rằng hắn là bởi vì ở bên ngoài đói bụng một ngày, hiện tại biết đến hắn không phải Trường Phong, liền thông qua dáng vẻ quần áo của hắn rõ ràng là sinh ra phú quý, biết hắn chắc là chủ nhân không thiếu tiền, còn làm cho thân thể tự nhiên thon gầy sắc mặt tái nhợt, chỉ có thể là thân thể ban đầu sẽ không tốt. Nhìn người trước mắt này cơ hồ mặt giống Trường Phong như đúc lại có bộ dáng tái nhợt thon gầy, Vinh Thành không tự chủ được bắt đầu đau lòng, bởi vậy vừa nghe đến yêu cầu này ngay lập tức liền gật đầu đáp ứng.

Mục Trường Sinh không có chút nào bất ngờ, từ khi nắm trong tay Mục gia, cho dù hắn không sử dụng Ngôn linh thuật, cũng rất ít người sẽ từ chối yêu cầu của hắn.

Hắn cầm lấy dao gọt hoa quả trên bàn, nói với Vinh Thành: "Cho ta một tờ giấy."

Vinh Thành vội vã tìm vài tờ A4 trắng sáng rải ở trước mặt Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh cầm lấy dao gọt hoa quả hướng trên ngón tay cắt lên vết hằn, máu tươi lập tức dâng lên.

Nhìn bộ dáng thẳng thắn dứt khoát của anh, Vinh Thành mí mắt nhảy một cái, cổ nhân đối mình chính là tàn nhẫn a! Nếu là anh, trên ngón tay cắt một đường là có thể làm được, chỉ là cắt tới sâu đậm như vậy nhưng ngay cả đôi mắt cũng không chớp mắt một chút liền tuyệt đối không được.

Nhìn da thịt cắt, máu tươi tuôn ra, Mục Trường Sinh lập tức dùng ngón tay chảy máu bắt đầu viết ở trên giấy, vì để tránh cho tạo thành việc đem rất nhiều người trùng tên trùng họ đồng thời gọi qua làm trò khôi hài, Mục Trường Sinh trực tiếp dùng máu của mình viết ra tục danh Trường Phong cùng ngày sinh tháng đẻ, không chờ vết máu hong khô, không để ý máu còn đang chảy trên ngón tay, trực tiếp mở miệng nói: "Đem người sinh ra có tuổi tác, tục danh giống như trên giấy, lại cùng ta có liên kết huyết thống, bình an đưa đến trước mặt của ta." Chờ Trường Phong đến, hắn nhất định muốn hảo hảo bồi thường cậu, nếu như Trường Phong muốn về nhà, hắn lập tức nghĩ cách dẫn cậu trở lại, nếu như Trường Phong còn muốn làm minh tinh, hắn sẽ đích thân đưa lên vị trí thiên vương siêu sao; chờ Trường Phong trở về…

Mục Trường Sinh không tự chủ được gợi lên khóe miệng, trong đôi mắt luôn bình thản nhiễm lên tầng tầng vui sướng. Hắn quá mức chăm chú, cho nên không có phát hiện, ngoài cửa sổ nằm úp sấp một cái bóng hẹp dài, không hề động đậy mà theo dõi hắn.

Ngôn linh thuật không có cách nào đối chính hắn sản sinh tác dụng, cho nên hắn nhất định phải để cho mình một phần huyết dịch cùng tự thân chia lìa, mới có thể làm cho "Huyết thống liên kết" bốn chữ này sản sinh tác dụng.

Một chữ cuối cùng hạ xuống, tờ giấy bằng phẳng để trên bàn giấy phảng phất bị một ngọn lửa không nhìn thấy đốt lên, trong khoảnh khắc liền bị đốt cháy thành tro bụi, chậm rãi khuấy lên thành một luồng khói không nhìn thấy quy tắc, quấn quanh, dần dần bện thành bộ dáng Mục Trường Sinh hi vọng thấy.

Mục Trường Sinh mỉm cười ngồi tại chỗ, lẳng lặng cùng đợi.

Một phút trôi qua, mười phút trôi qua, nửa giờ trôi qua… Trường Phong từ đầu đến cuối không có xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Chẳng lẽ là vừa nãy niệm sai chữ nào rồi?" Mục Trường Sinh lầm bầm lầu bầu, không chút do dự mà cắt ngón tay đã cầm máu, cầm qua một tờ giấy trắng, đem những thứ vừa viết lên viết lại một lần.

Tỉ mỉ kiểm tra một lần lại một lần, Mục Trường Sinh mới đem Ngôn thuật nói lại một lần, song lần này, người hắn chờ, vẫn không có đến.

Mục Trường Sinh sắc mặt càng tái nhợt, liếc mắt nhìn qua xấp giấy A4 để trên bàn, Vinh Thành thấy thế có chút bận tâm, hắn căn bản không rõ ràng Mục Trường Sinh triệu hoán là chuyện gì xảy ra, mắt thấy Mục Trường Sinh hai lần làm chuyện giống vậy, sắc mặt càng không tốt, đang muốn khuyên hắn nghỉ ngơi một chút, Mục Trường Sinh chợt lấy qua một tờ giấy, cầm lấy dao gọt hoa quả không chút do dự hướng cắt lên cổ tay một đao, tốc độ của hắn quá nhanh, Vinh Thành muốn ngăn cản cũng không kịp.

Hắn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Mục Trường Sinh chấp nhất mà dùng máu của mình viết chữ một chút hắn xem cũng không hiểu, lại một lần nữa thiêu hủy.

Vinh Thành vội vã đem tới tủ thuốc gia dụng, đem cổ tay Mục Trường Sinh còn đang chảy máu băng bó.

Mục Trường Sinh tùy ý động tác của hắn, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm giữa không trung, tựa hồ sau một khắc Trường Phong sẽ từ giữa không trung nhô ra.

Khi còn ở Khánh quốc, Mục Trường Sinh mỗi ngày đều phải niệm một câu "Trường Phong bình an vô sự", mỗi tháng đều phải cắt huyết triệu gọi Trường Phong một lần, lại chưa từng có lần thành công. Sau khi đến thế giới này, hắn cho là từ trước không có cách nào triệu hoán thành công là bởi vì Trường Phong không ở thế giới nguyên bản, mà bây giờ… Không thể bị hắn triệu hoán đến trước mặt, ngoại trừ người chết hồn phi phách tán, còn có cái gì?

Những điều trải qua mấy năm này giống như cưỡi ngựa xem hoa chợt lóe trong đầu, hắn bỗng nhiên hồi tưởng lại tất cả đã gặp sau khi đến thế giới này, nhớ tới mừng rỡ khi biết được Trường Phong còn sống, nhớ tới vừa rồi hi vọng với tương lai…

Mục Trường Sinh sắc mặt trắng bệch, cổ họng dâng lên một luồng tanh ngọt, thân hình hắn lung lay, kềm nén không được nữa, một ngụm máu từ trong miệng phun ra ngoài.

"Trường Sinh! Trường Sinh…"

==========

Cũng trong lúc đó, biệt thự Quý gia.

Quý Thu Tâm vẫn như cũ mặc một thân trang phục hầu gái, không còn gương mặt xinh đẹp mang nét ngọt ngào lúc trước hào quang, đứng ở ngoài phòng ngủ chính, do dự nửa ngày mới nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong không có bất kỳ đáp lại nào.

Cô dừng một chút, mở miệng nói: "Thiếu gia, bộ mặt so với dữ liệu đã có, người ngày hôm nay xuất hiện giống Mộ thiếu gia như đúc, kỳ thực cũng không phải bản thân Mộ thiếu gia, bài trừ khả năng đoạt xác."

Trong phòng vẫn không có bất kỳ đáp lại nào.

Quý Thu Tâm đỏ mắt, nắm chặt nắm đấm mới ngăn chặn chính mình kích động xông vào, cô tiếp tục nói: "Thiếu gia, ngài bình tĩnh một chút, hiện tại quan trọng nhất là tìm tới hung thủ, vì Mộ thiếu gia báo thù."

Trong biệt thự hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có âm thanh kim đồng hồ báo thức chốc chốc di chuyển.

Quý Thu Tâm âm thanh khàn khàn, "Thiếu gia, dù như thế nào, hồn đèn đã diệt, ngài, đối mặt hiện thực đi!"

Bên trong phòng ngủ, áo gió được tỉ mỉ chọn lựa trước khi đi bị chủ nhân ném lung tung xuống đất, giày màu đen ngắn rơi ở một bên, Quý Trạch nằm ở trên giường, nghe âm thanh Quý Thu Tâm từ ngoài cửa truyền tới, bỗng nhiên đưa tay ra che đi đôi mắt…

8. Chương 8

Mục Trường Sinh ngủ thiếp đi, hắn cảm giác hắn ngủ thật say, mơ mơ màng màng mơ tới sự tình rất nhiều năm trước.

Thời điểm ấu niên, Mục gia vẫn là Mục gia ban đầu, vẫn không có gặp họa diệt môn, hắn và đệ đệ Trường Phong cũng hảo đoan đoan ở nhà, không có một người mất tích, một người lang bạt kỳ hồ.

Bọn họ khi còn bé nhìn thấy hoàn toàn tương tự, mẫu thân lại thích làm trang phục tương đồng cho bọn họ, thế nhưng bất kể là cha mẹ, hay là hạ nhân trong nhà, đều chưa từng nhận sai hai người bọn họ.

Bởi vì khi còn bé Mục Trường Sinh thích yên tĩnh, ít lời, có thể một người cầm một quyển sách, ngồi xuống liền là ngồi cả buổi chiều, mà Trường Phong hoàn toàn ngược lại, hắn không thích đọc sách, không bị gò bó, cả ngày nhảy nhót tưng bừng, cùng một bộ quần áo, Mục Trường Sinh mặc khá lâu, hắn lại không qua mấy ngày, có thể đem vật liệu tốt nhất mài hỏng.

Trong mộng, dương quang xán lạn chiếu khắp toàn bộ Mục gia trang, ngày mùa hè tiếng ve kêu từng trận.

Hắn và Trường Phong ngồi dưới bóng cây ở hoa viên hóng gió, tiếng ve réo lên không ngừng, hắn chỉ cảm thấy phiền chán, Trường Phong lại hết sức cao hứng, bảo tôi tớ làm giỏ, vô cùng phấn chấn leo lên leo xuống bắt ve.

Mấy nha hoàn nhũ mẫu đứng ở một bên nhìn bọn họ, thỉnh thoảng che miệng cười khẽ, bọn thị vệ canh giữ ở cách đó không xa, thân thể thẳng tắp, trong ánh nắng khô nóng ngày hè nhưng vẫn bất động, như từng toà tượng điêu khắc.

"Trường Sinh, Trường Sinh, ta bắt được ve sầu rồi! Ngươi mau nhìn!"

Trường Phong rõ ràng sinh ra muộn hơn hắn, lại không chịu thừa nhận chính mình là đệ đệ, cũng không chịu gọi Trường Sinh "Ca ca", một lần lại một lần chỉ chịu gọi tên của hắn, phảng phất như vậy hắn chính là ca ca, trong tâm Trường Sinh cười hắn ấu trĩ, liền chê hắn ồn ào, cũng không muốn phản ứng hắn.

"Trường Sinh, Trường Sinh, ta thật sự bắt được ve sầu, ngươi mau đến xem xem a!"

Trường Phong ngồi ở dưới bóng cây, tiếng gió kéo lá cây sàn sạt mà vang lên, trong gió mùa hạ mát mẻ hắn có chút buồn ngủ, âm thanh Trường Phong lại không hề dừng, vẫn luôn vang vang, bỗng nhiên có khoảnh khắc, âm thanh Trường Phong im bặt đi, như là bị thứ gì chặt đứt, đột ngột đến làm tim người gia tốc đập thình thịch.

Tiếng nha hoàn kêu, âm thanh thị vệ rút đao liên tiếp vang lên.

Trường Sinh mở to hai mắt, phát hiện đệ đệ ở cách đó không xa liên tục hướng hắn gọi không thấy đâu, giỏ trúc bị hắn cầm trong tay bắt ve sầu rơi xuống đất, ve sầu bên trong được tự do, vèo một cái mất bóng...

Cửa sổ mở ra, gió từ bên ngoài từng tia một thổi vào trong, Mục Trường Sinh gấp rút thở hổn hển, mở mắt ra nhìn trần nhà tài nhợt trước mắt.

Hắn đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, không để ý tại đại não bị động tác này làm cho mê muội, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm tivi LCD treo ở trên vách tường đối diện.

"Cho ta thấy tình huống Trường Phong bây giờ."

Màn hình đen như mực bỗng nhiên chợt lóe vài đạo điện quang, sau đó liền trở nên yên lặng.

"Ta nói, cho ta thấy tình huống Trường Phong bây giờ!" Mục Trường Sinh nhìn chằm chặp màn hình, hạ thấp giọng, đầy mặt âm trầm.

Màn hình đen bóng treo trên tường phảng phất run lên, mấy vệt màu trắng như hoa văn từ trên màn ảnh bò qua, sau đó dần dần hiện lên mấy cái đường viền mơ hồ, đường viền dần dần rõ ràng, là một gian phòng ngủ bố trí thanh nhã.

Mục Trường Sinh viền mắt nóng lên, hắn nhận ra, này chỗ ở của hắn, như vậy Trường Phong hắn...

Bên trong phòng ngủ, một thanh niên nhìn qua cùng hắn giống nhau như đúc đối diện gương cẩn thận cố định bao tóc trên đầu, thần sắc nhìn qua có chút sốt sắng.

Nghĩ đến hắn đã hiểu tình cảnh của mình, chỉ lo tóc rơi xuống bị người vạch trần.

Nhìn người thanh niên thận trọng này, Mục Trường Sinh không nhịn được bật cười, nụ cười này liền tác động khoang ngực, làm cho hắn không khống chế được mà ho khan.

Một tiếng ho khan, giống như là thức tỉnh thứ gì, màn hình lóe lên ba vệt sáng, tắt đi.

Bất quá Mục Trường Sinh đã không thèm để ý, hắn hiện tại chỉ cảm thấy cao hứng cực kỳ, hận không thể chạy đi ra bên ngoài sông lớn mênh mông hoặc là bò trên núi đối trùng trùng điệp điệp hát vang một khúc.

Cũng do quan tâm sẽ loạn, hắn thay thế Trường Phong xuất hiện ở đoàn kịch trường quay phim, Trường Phong làm sao lại không thể có thể thay thế hắn xuất hiện ở Mục gia? Chuyện đơn giản như vậy, trước đó hắn làm sao vẫn luôn không nghĩ ra?

Cố nén cười thấp ho khan một trận, hắn mới bình phục lại, rảnh rỗi quan sát xung quanh.

Trong phòng trắng lóa như tuyết, cả rèm cửa sổ cũng trắng noãn đến không một vết bẩn, nơi này hiển nhiên không phải phòng ngủ Trường Phong, như là phòng bệnh trong trí nhớ của tiểu côn đồ.

Y phục trên người hắn cũng bị thay đổi, là một bộ đồng phục bệnh nhân sọc trắng xanh giao nhau.

Chắc là Vinh Thành nhìn hắn thổ huyết hôn mê bất tỉnh, sợ hãi, liền vội vã đem hắn đưa đến bệnh viện.

Đúng dịp, Mục Trường Sinh mới vừa nghĩ như vậy, Vinh Thành liền đẩy mở cửa đi vào, nhìn thấy Mục Trường Sinh đã tỉnh lại, hắn thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu tối hôm qua có thể làm tôi sợ hết hồn. May là không có việc lớn gì." Vinh Thành không rõ ràng Mục Trường Sinh nói triệu hoán là chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn hắn cắt cổ tay còn thổ huyết, người bình thường cũng bị giật mình, cũng may kiểm tra ra ngoại trừ thân thể suy yếu cũng không có bệnh gì lớn.

"Bác sĩ nói muốn cậu ở lại quan sát hai ngày, không có chuyện liền có thể xuất viện." Vinh Thành dừng một chút, nói bổ sung: "Há, nơi này là bệnh viện, là cứu trị bệnh nhân, xuất viện chính là khỏi bệnh rồi rời đi bệnh viện."

"Ân." Mục Trường Sinh vào lúc này tâm tình vô cùng tốt, đáp, "Không cần ở lại hai ngày, ta hiện tại liền có thể xuất viện." Trải qua phen dằn vặt này, Mục Trường Sinh cho là mình phải nằm hơn mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục như cũ, mà ngoài ý liệu là, trừ một chút mệt mỏi, cũng không có vấn đề gì khác, chẳng lẽ thế giới này y thuật cao minh như vậy?

Vinh Thành còn muốn khuyên một chút, mà lại nghĩ tới tối hôm qua tờ giấy ở trước mặt Mục Trường Sinh không hỏa tự cháy, gật gật đầu nói: "Vậy cũng tốt." Vừa dứt lời, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện cây chủy thủ, ngoan tuyệt độc ác mà đâm tới bụng Mục Trường Sinh.

Ánh đao sáng chói chiếu sáng Mục Trường Sinh hai mắt, hắn thuận thế ngả về sau một cái, tránh được một đòn trí mạng này.

Vinh Thành trợn mắt lên, trên mặt biểu tình như thấy quỷ, trên tay lại không khống chế được mà đâm tới Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh thân thể lăn một vòng từ trên giường xuống dưới, tiếp theo một cái chớp mắt, roẹt một tiếng, đệm chăn trên giường bệnh để lại năm vết trảo thật sâu.

Mục Trường Sinh thở một hơi, mi tâm nhíu chặt, nhìn Vinh Thành nói: "Ngươi làm sao vậy?" Vinh Thành nếu là thật muốn hại hắn căn bản không cần chờ tới bây giờ động thủ.

Vinh Thành vẻ mặt đau khổ, thân thể lại một khắc không ngừng mà hướng về Mục Trường Sinh công kích, "Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra a!" Ngoại trừ còn có thể suy nghĩ nói chuyện, hắn cảm giác thân thể cùng những bộ vị khác đều không phải là của mình.

"Trường Sinh ngươi cẩn thận a, ta liền muốn chém ngươi!"

Lời còn chưa nói hết, thân thể của hắn lăng không nhảy một cái, dùng tư thế hắn thấy bất khả tư nghị mềm mại ở giữa không trung đảo lộn hai vòng, chủy thủ trong tay nhắm lấy góc độ vô cùng xảo quyệt đâm tới điểm yếu hại của Mục Trường Sinh.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, Vinh Thành nhìn gương mặt Mục Trường Sinh, không đành lòng mà nhắm hai mắt lại. Cùng lúc đó, Mục Trường Sinh mở miệng nói: "Đình."

Rầm! Vinh Thành dừng ở giữa không trung nặng nề rơi trên đất.

Hắn đau đến muốn quát to một tiếng, thân thể lại như một kiện cơ khí bị bấm tạm dừng, không thể động đậy, khóe miệng còn duy trì đống tác mới vừa khẽ nhếch, ngậm không xuống mà mở cũng không được.

9. Chương 9

Vinh Thành trợn tròn mắt, thân thể cứng ngắc nằm trên đất.

Mục Trường Sinh đi tới bên người Vinh Thành, đem toàn thân hắn quan sát một lần, làm thế nào cũng không có phát hiện dị thường.

"Năng lực thiên phú có thể khống chế thân thể người có vài loại, mà vô luận một loại nào, cũng sẽ lưu lại vết tích ở bên trong thân thể bị khống chế, đó là "tuyến" trên người bị khống chế thân thể, có sức mạnh liên kết với người khống chế. Nhưng bây giờ trên người Vinh Thành lại không hề có một chút vết tích, sao có khả năng? Rốt cuộc là năng lực nào?" Mục Trường Sinh tự lẩm bẩm, ánh mắt của hắn nhìn lên không, tựa hồ hồi tưởng dị năng nào có thể khống chế thân thể người.

Ngay tại lúc đôi mắt Mục Trường Sinh nhìn chằm chằm vào Vinh Thành, cái bóng tối đen như mực từ trên cái bóng Vinh Thành chia lìa, hóa thành một đường chỉ nho nhỏ tinh tế, như một tiểu xà, lặng yên không một tiếng động uốn lượn đi về phía cửa.

Mắt thấy nó sắp rời khỏi phòng bệnh, vào lúc này, một đạo âm thanh thanh lãnh bỗng nhiên vang lên, "Nếu ngươi yêu thích cái bóng Vinh Thành như vậy, thì cứ ở bên trong, mãi mãi cũng đừng rời đi."

Dứt tiếng, dây nhỏ giống như cái bóng đang tháo chạy ra cửa bỗng nhiên dừng lại, quay đầu xông vào bên trong cái bóng Vinh Thành.

Đợi đến khi tiến vào bên trong cái bóng Vinh Thành, nó giống như mới nhớ tới dự định ban đầu của chính mình, không ngừng giằng co, càng dài càng lớn.

Xuất hiện nhiều thêm một cái bóng, cái bóng Vinh Thành nguyên bản yên tĩnh nằm ở dưới đất bỗng nhiên vặn vẹo bành trướng lên, một cái bóng khác cái có bóng dáng của hắn bên trong không ngừng hóa thành các loại đồ vật, không ngừng đâm bành trướng, thật giống muốn đem cái bóng Vinh Thành đâm thủng thành động hoặc là đem căng nứt để trốn ra.

Vinh Thành trợn tròn mắt, hoảng sợ nhìn tình cảnh này, không đợi Mục Trường Sinh giải trừ Ngôn linh thuật trên người liền hôn mê bất tỉnh.

Sau một tiếng, Vinh Thành mơ hồ tỉnh lại, phát hiện mình dựa vào trước giường bệnh Mục Trường Sinh, mà Mục Trường Sinh ngồi ở trên giường bệnh, trong tay mở ra một quyển sách.

"A, tôi làm sao đang ngủ." Vinh Thành nói.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn, không nói gì.

"Trường Sinh tôi nói với cậu, tôi vừa nãy có một giấc mơ rất kỳ quái, trong mộng có cái quái vật tiến vào cái bóng tôi, còn tại bên trong đâm đông đâm tay, muốn từ bên trong chạy đi ha ha... Cậu nói có mắc cười ha hả!" Vinh Thành cười ha ha, đã thấy Mục Trường Sinh đem sách khép lại, đôi mắt kỳ quái theo dõi hắn.

"Làm sao vậy? Trên mặt tôi có gì?" Vinh Thành sờ sờ mặt của mình, vẫn rất nhẵn, hắn thầm nghĩ.

"Không có gì, ngươi xem xem cái bóng của mình."

Nghe vậy, Vinh Thành không tự chủ được hướng trên đất xem, tại phát hiện trên bóng dáng của hắn nhiều ra một chân sau, hai mắt một phen liền muốn ngất đi.

Nhưng mà hắn đã vừa mới ngất xỉu một lần, tái muốn ngất đi cũng không quá dễ dàng. Hắn nhẫn nhịn sợ hãi cùng buồn nôn nhìn cái bóng một cái, quay đầu qua đối Mục Trường Sinh nói: "Đây rốt cuộc là quái vật gì?"

"Không phải quái vật, là quý tộc." Mục Trường Sinh nói.

"Quý tộc?" Vinh Thành nhớ tới đồ vật lúc trước nhìn thấy, lộ ra biểu tình buồn nôn.

Mục Trường Sinh giải thích: "Ở nơi ta đến, có một loại người trong thân thể chảy xuôi huyết thống kỳ lạ bắt nguồn từ thượng cổ, bọn họ vừa sinh ra, bên trong thân thể liền kế tục năng lực tổ tiên, đợi đến độ tuổi đặc biệt, có thể triệt để thức tỉnh. Sau khi giác tỉnh, thân thể của bọn họ tố chất vượt xa người bình thường, tuổi thọ cũng sẽ kéo dài, đồng thời có một loại năng lực thiên phú, có thể ẩn hình, có thể biến thành các loại mãnh thú, có thể làm cho thời gian nghịch chuyển, có am hiểu đọc tâm… Người như thế tự xưng là sinh mà cao quý, bởi vậy mệnh danh là quý tộc."

Vinh Thành trợn to hai mắt, cảm giác mình như nghe một bộ tiểu thuyết huyền ảo, hắn chỉ vào cái bóng dưới đất, âm thanh run rẩy: "Kia sao? Cái quỷ quái vật không biết là gì này cũng là quý tộc?"

Mục Trường Sinh gật đầu nói: "Không sai. Có chút năng lực tương đối đặc thù, như là ngươi gặp phải loại này. Nó tên là Ảnh sát thuật, tên như ý nghĩa, đó là có thể biến thành cái bóng, dung nhập vào bên trong những cái bóng người khác, cũng thông qua thao túng cái bóng người khác, gián tiếp thao túng thân thể người khác, dùng để đạt mục đích của chính mình."

Nghe Mục Trường Sinh giải thích, Vinh Thành nhớ tới từng trải thân thể bị thao túng lúc trước, sởn cả tóc gáy, "Vậy nếu là muốn đem người nào giết chết, trực tiếp ẩn bên trong cái bóng người khác, thao túng người khác đem mình đâm chết…" Người kia chẳng phải là chết cũng không biết kẻ thù là ai?

Mục Trường Sinh nói: "Có thể thao túng thân thể người khác cũng không tính cái gì, nghe đâu Ảnh sát thuật luyện tập đến cuối cùng, có thể thao túng cái bóng của mình giết chết cái bóng người khác, mà cái bóng bị thương tổn, sẽ trực tiếp phản ứng đến trên người chủ thể."

Vinh Thành "…" Mẹ nó thật biến thái!

Đợi đã, Mục Trường Sinh làm sao biết điều này? Vinh Thành nhìn người ngồi ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt lại khí định thần nhàn, thử dò xét nói: "Làm sao cậu biết điều này? Lẽ nào cậu cũng vậy… Quý tộc?"

"Không sai." Mục Trường Sinh nhíu mày nhìn về phía Vinh Thành, tựa hồ cảm thấy được vấn đề của hắn hết sức kỳ quái.

Vinh Thành: "…"

Trước khi nhận thức Mục Trường Sinh, Vinh Thành cảm thấy được chính mình là người hoàn toàn theo chủ nghĩa duy vật, sau khi biết Mục Trường Sinh… Thôi, nói nhiều rồi đều là nước mắt.

"Trong bệnh viện là không thể ở lâu, ngươi đi làm thủ tục xuất viện cho ta, ta hiện tại muốn xuất viện." Mục Trường Sinh nói.

"Đi ra ngoài? Vậy nếu có sát thủ ở bên ngoài mai phục làm sao bây giờ?" Sát thủ khác thường, phòng cũng không phòng ngự được a!

"Vô sự, đến nhiều ít ta thu nhiều ít." Mục Trường Sinh liếc cái bóng Vinh Thành một cái."Bất quá bây giờ Ảnh sát này bị ta trói lại, coi như bên ngoài thực sự có người trong coi, bọn họ cũng không dám manh động."

Vinh Thành lúc này mới thoáng yên tâm lại. Đã xảy ra sự kiện cái bóng giết người, hắn cũng cảm thấy bệnh viện này không thể ở lâu, đồng ý liền muốn đi ra ngoài, lúc này Mục Trường Sinh đột nhiên gọi hắn lại.

"Chờ đã." Mục Trường Sinh hỏi, "Quần áo là ngươi giúp ta đổi?"

"Là ta!" Lúc đó Mục Trường Sinh thổ huyết hôn mê, Vinh Thành vội vã đem hắn đưa bệnh viện, muốn kiểm tra thân thể, Mục Trường Sinh mặc cổ trang đương nhiên không thể, y phục trên người hắn thực sự rườm rà, cô y tá vừa nhìn liền choáng đầu, hắn không thể làm gì khác hơn là giúp Mục Trường Sinh thay y phục.

Bởi vậy Vinh Thành trả lời chuyện đương nhiên, hoàn toàn không có bất kỳ gánh nặng, ai ngờ ánh mắt Mục Trường Sinh nhìn hắn lại càng ngày càng quỷ dị.

"Ngươi thay quần áo xong sau, ngoại trừ bác sĩ làm kiểm tra cho ta, có những người khác đến gần hay không?" Mục Trường Sinh lại hỏi.

"Không có a?" Vinh Thành suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Xem bệnh cho cậu chính bác sĩ nổi danh nhất trong bệnh viện, năm nay sáu mươi tuổi, kinh nghiệm rất phong phú. Làm sao, có phải là thân thể không thoải mái?"

"Quả thật có chút không thoải mái." Mục Trường Sinh nói, gỡ bỏ vạt áo, chỉ thấy giữa xương quai xanh trắng như tuyết, thình lình in một dấu hôn hồng diễm diễm.

Vinh Thành: "…" (? ‘ ?) Ngọa tào, ai lớn mật như thế? Cùng với…"Thật sự không là tôi làm ra a Trường Sinh! Cậu phải tin tưởng tôi!"

"Ta đương nhiên biết không phải là ngươi làm ra." Mục Trường Sinh ánh mắt quái lạ, "Chỉ là trong bệnh viện nhiều nữ y tá như vậy, ngươi tại sao trước tiên nghĩ tới không phải là y tá nào tiếp xúc kiểm tra cho ta, mà là sốt ruột phủ nhận?"

Vinh Thành: "…" Đúng vậy hắn tại sao muốn sốt ruột phủ nhận?

Lẽ nào… Là bởi vì Mục Trường Sinh này có khuôn mặt cùng Trường Phong giống nhau? Đình chỉ đình chỉ! Vinh Thành bỗng nhiên nhớ đến bây giờ trừ hắn cũng không người biết Trường Sinh không phải Trường Phong a, như vậy, cái bóng sát thủ… Là tới hại Trường Phong! Mục Trường Sinh có siêu năng lực, thế nhưng Trường Phong không có a! Kia Trường Phong hiện tại đến cùng ở nơi nào, có không có nguy hiểm?

Đối với dấu hôn trên xương quai xanh, Mục Trường Sinh cũng không tính truy cứu, dù sao chỉ là cái thừa dịp hắn hôn mê lén lút làm việc tiểu nhân, nếu đối phương dám xuất hiện ở trước mặt hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể giải quyết."Quần áo của ta đâu?" Mục Trường Sinh hỏi.

"Ngạch, ở chỗ này." Vinh Thành mở ra tủ trong phòng bệnh, từ ngăn giữa lấy ra quần áo được xếp lại chỉnh tề.

Thấy Mục Trường Sinh không có chút cổ nhân thận trọng nào, không hề cấm kỵ liền bắt đầu thay quần áo, Vinh Thành do dự một hồi, vẫn là nói: "Cậu biết Trường Phong ở nơi nào sao? Cậu ấy đã gần một ngày một đêm không tin tức." Vinh Thành trong lòng gấp, tốc độ nói không khỏi nhanh hơn một chút.

Mục Trường Sinh đang chỉnh lại thắt lưng, nghe hắn nhắc đến Trường Phong, không nhịn được ngoắc ngoắc khóe miệng, nói: "Vô sự, Trường Phong về nhà, hiện tại rất an toàn." Khi hắn ở Khanh quốc mỗi ngày đọc "Trường Phong bình an vô sự" không phải là uổng phí, trước đây Trường Phong ở thế giới này không có cách nào ứng nghiệm, hiện tại cậu trở lại, này đó hắn ngày xưa đã nói, tự nhiên sẽ từng cái ở trên người cậu tạo tác dụng, tại Khánh quốc, không có bất kỳ người nào có thể tổn thương cậu!

"Về nhà?" Vinh Thành một chút liền phản ứng lại, có thể bị Mục Trường Sinh xưng là "Gia" còn có thể là cái nào? "Cậu nói là cậu ấy đi cố hương cậu?"

Mục Trường Sinh đem ngoại bào phủ thêm, xoay người nói: "Sai rồi, là hồi cố hương."

10. Chương 10

Chín giờ sáng, viện điều dưỡng cao cấp Nguyệt Hựu.

Lý Nhan Mạt đem một bó hoa tươi còn dính sương cắm vào bình hoa trong phòng bệnh, ánh nắng buổi sáng xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào vào, khiến gian phòng trắng noãn ánh lên ánh sáng ấm áp.

Giọt sương trên cánh hoa dưới ánh mặt trời sáng lóng lánh, trông rất đẹp mắt.

Lão nhân nằm trên giường bệnh vừa mở mắt ra, thấy bức tranh này trước mặt.

Ánh mắt ông có chút vẩn đục nhìn chăm chú vào cô gái đang chăm chú cắm hoa, nếp nhăn giăng đầy trên mặt lộ ra một nụ cười an lành.

"Ba ba." Chú ý thấy lão nhân tỉnh lại, ánh mắt Lý Nhan Mạt sáng lên, vui mừng kêu một tiếng. Dung mạo cao gầy xinh đẹp, lúc thường làm việc cũng mang chút sấm vang gió cuốn (lôi lệ phong hành), thế nhưng giờ khắc này, cô chỉ như một đứa con gái nhỏ bình thường đến thăm phụ thân.

"Con ngoan." Lão nhân thở một hơi, yếu ớt nói: "Bây giờ là lúc nào."

Lý Nhan Mạt rõ ràng ý tứ phụ thân, nói: "Hôm nay là ngày 15 tháng 5."

"Năm tháng… Nguyên lai cha đã ngủ hơn một tháng?" Lão nhân lẩm bẩm nói.

Lý Nhan Mạt ngồi vào bên người lão nhân, hai tay nắm chặt tay ông, cười nói: "Mới hơn một tháng mà thôi, ba ba ngài yên tâm, trong nhà đều tốt."

"Vậy con và A Trạch…"

Nghe thanh âm khàn khàn của lão nhân, khuôn mặt xinh đẹp của Lý Nhan Mạt lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, "Con và Quý Trạch ca rất tốt, ba ba ngài nếu sớm tỉnh thì tốt rồi, ngày hôm qua Quý Trạch ca theo con đến thăm người. Đáng tiếc người lúc đó không tỉnh."

Lão nhân nhìn ánh sáng hạnh phúc trong mắt con gái, vui mừng nở nụ cười, "Tốt, tốt." Nói liên tục hai chữ tốt, ông dường như đã mệt không chịu được, hai mắt vẩn đục chậm rãi nhắm lại.

Lý Nhan Mạt cười nhét nhét góc chăn cho cha, ngồi ở bên giường một hồi mới rời khỏi.

Vừa rời khỏi phòng bệnh, nụ cười trên mặt cô lập tức biến mất, trên khuôn mặt xinh đẹp động long kia lộ ra sắc mặt lạnh như băng, cứ như có một tầng sương lạnh dày đặc bao trùm.

Lúc này có một nam tử cường tráng bước nhanh tới, cúi đầu cung kính nói: "Đại tiểu thư. Nhiệm vụ thất bại."

Ánh mắt lãnh liệt, Lý Nhan Mạt chất vấn: "Đám rác rưởi các ngươi lúc này cả một tiện dân cũng không giải quyết được sao?"

Bị Lý Nhan Mạt nhục mạ như vậy, nam tử kia cũng không dám phản bác một chút, thân thể hắn run lên, run run rẩy rẩy nói: "Tiểu tử Mộ Trường Phong kia đã thức tỉnh rồi, người của chúng ta còn chưa thăm được năng lực của hắn là gì, cả Ảnh Sát đi cũng chịu thiệt."

"Ảnh Sát chết?" Lý Nhan Mạt hơi kinh ngạc.

"Không phải. Hồn đèn của hắn vẫn sáng, thế nhưng người vẫn chưa hề trở về. Người của chúng ta canh giữ ở bệnh viện, phát hiện Mộ Trường Phong bình yên vô sự mà ra ngoài, lập tức rút lui."

Lý Nhan Mạt nghe lời này cũng không sinh khí, trong mắt trái lại hiện lên mấy phần ngạc nhiên nghi ngờ.

Nam tử nói: "Đại tiểu thư, chúng ta còn phải tiếp tục phái người sao?"

"Trước tiên không cần." Lý Nhan Mạt tiếp tục nói: "Đem người giám thị Mộ Trường Phong đều rút về, tạm thời không cần xuống tay với hắn."

"Đại tiểu thư là dự định buông tha hắn?"

"Buông tha hắn?" Lý Nhan Mạt mỉm cười, nụ cười diêm dúa lẳng lơ bên trong lộ ra mấy phần độc ác, "Ta muốn hắn chết không được tử tế!"

==========

Vinh Thành và Mục Trường Sinh cùng đi ra khỏi bệnh viện.

Lúc này đã là giữa tháng năm, dần dần vào hạ, khí trời dần nóng, ánh nắng cũng càng ngày càng mạnh, vì vậy cái bóng dưới chân Vinh Thành cũng càng ngày càng rõ ràng.

Anh đi tới đi tới, ánh mắt vẫn không tự chủ được nhìn động tác cùng mình hoàn toàn không nhất trí cùng cái bóng, nhìn lâu cũng rõ thứ này hoàn toàn không cấu thành bất cứ thứ gì uy hiếp được anh, anh hiện tại cũng không phải sợ, phiền toái chính là vạn nhất người khác chú ý tới bóng dáng của mình thì nên giải thích thế nào.

Suy nghĩ một chút, Vinh Thành mua dù, mở ra che lại, bóng dù chồng lên bóng dù, cũng không còn nhìn rõ như nữa.

Lúc mua dù, Vinh Thành vốn là muốn mua cho Mục Trường Sinh một cái, chỉ lo Mục Trường Sinh thoạt nhìn sắc mặt tái nhợt yếu đuối mong manh bị phơi nắng ngất đi, kết quả nhìn nhiều mấy lần về nơi Mục Trường Sinh đứng, liền phát hiện một đóa mây vô cùng chân chó theo sát hắn đi…

Vinh Thành:…

Anh yên lặng đem một thanh dù khác để lại chỗ cũ rồi.

Mới vừa đi tới bãi đậu xe, điện thoại di động trên người liền vang lên. Vinh Thành liếc nhìn thông báo trên màn hình, trong lòng giật mình, bỗng nhiên có loại dự cảm xấu, anh vội vã tiếp điện thoại, "Ca, có chuyện gì không?"

Vinh Thành là người đại diện của Hoành Nghệ giải trí, mà lão bản của công ty, là thân đại ca của anh —— Vinh Toàn.

Âm thanh Vinh Toàn từ trong điện thoại di động truyền ra, "A Thành a, Trường Phong ở đó không thành vấn đề đi!"

Vinh Thành liếc mắt nhìn Mục Trường Sinh lẳng lặng đứng ở một bên một cái, vội vàng nói: "Không thành vấn đề, làm sao vậy?"

"Không thành vấn đề? Vậy hắn ngày hôm qua làm sao từ đoàn kịch chạy ra ngoài? Quan đạo diễn hiện tại tức giận đến không thèm tiếp điện thoại anh."

Vinh Thành ha ha cười vài tiếng, qua loa nói: "A, ngày hôm qua thì cậu ấy làm mọi chuyện đều có nguyên nhân, tuyệt đối không phải cố ý."

Vinh Toàn nghe cũng không có truy cứu, mà chỉ nói: "Chuyện ở đoàn kịch sự anh cũng không quản được, thế nhưng việc chụp quảng cáo Hậu Thiên em nên chú ý kỹ vào, lần này tuyệt đối không thể phá hỏng!"

Nghe thanh âm Vinh Toàn nghiêm túc, trong miệng Vinh Thành đáp lời "Được", tâm lý lại nói: Gay go! Sự tình hai ngày nay phát sinh quá nhiều, anh đem chụp quảng cáo quên!

Lần quảng cáo này còn làm hỏng, anh mình tuyệt đối có thể đem mình đi gọt a!

Vinh Thành vẻ mặt đau khổ, nhìn thấy Mục Trường Sinh yên tĩnh đứng ở nơi đó, ánh mắt sáng lên, liền lôi kéo cậu ngồi xuống trong xe.

"Nói đi, chuyện gì?" Mục Trường Sinh nhìn Vinh Thành liếc mắt một cái, nôn nóng trên mặt đối phương hết sức rõ ràng.

Vinh Thành ngồi ở ghế tài xế, thoáng nhìn xung quanh không có ai, đem xe cửa sổ đều đóng lên, sau khi xác định người bên ngoài không nhìn thấy cũng không nghe thấy, mới nói với Mục Trường Sinh: "Trường Sinh, cậu có thể hay không tạm thời thế thân Trường Phong, giúp hắn đem công tác…"

"Không thể." Mục Trường Sinh trực tiếp từ chối. Hai tay cậu lồng trong tay áo, sống lưng thẳng tắp một cách tự nhiên, cho dù ngồi ở trong xe chật hẹp, cũng vẫn dường như ngọc thụ lâm phong như cũ, phong thái văn hoa. Hắn là hắn, đệ đệ là đệ đệ, thế thân thân phận của đối phương giống cái gì. Mục Trường Sinh thầm nghĩ.

Nghe Mục Trường Sinh không chút do dự từ chối, Vinh Thành vô cùng thất vọng, "Nhưng là bây giờ Trường Phong không ở đây, nếu như cậu không hỗ trợ, công ty thật sự sẽ xong."

Mục Trường Sinh nghe vậy nhân tiện nói: "Nếu như ta nhận thức không sai, Trường Phong chỉ là người mới trong công ty của các ngươi." Ý là, Mộ Trường Phong không ở công ty liền muốn xong cũng thực sự quá khoa trương.

Vinh Thành bất đắc dĩ nói: "Ông chủ công ty giải trí này là anh tôi, hắn mở công ty giải trí này đã mười năm, vẫn luôn không nóng không lạnh, người tôi là người đại diện cho cũng vẫn không nóng không lạnh, mãi đến tận khi tôi đem Mộ Trường Phong mang vào công ty."

Nghe Vinh Thành nói tới Trường Phong, Mục Trường Sinh rốt cục lộ ra thần sắc hứng thú thần sắc, hắn nhìn thẳng Vinh Thành, ngưng thần lắng nghe.

"Tướng mạo Trường Phong ngươi cũng biết, đặc biệt là hắn luôn thích cười." Vinh Thành nhìn Mục Trường Sinh nói.

Mục Trường Sinh tự nhiên biết dung mạo mình ra sao, nghe lời này cũng không có phản ứng gì, chỉ còn chờ Vinh Thành nói tiếp.

"Người có nhân duyên rất tốt, diễn kịch cũng rất có thiên phú, lại có trách nhiệm, quả thực trời sinh chính là vì vòng giải trí mà thành." Vinh Thành nói cái này, ánh mắt cũng dần dần ôn nhu, "Chúng tôi đều cảm thấy được cho hắn thời gian trưởng thành, hắn nhất định có thể có thành tựu, Hoành Nghệ giải trí cũng có thể dựa vào hắn dương danh, nhưng là tất cả vừa mới bắt đầu, Trường Phong lại không biết thế nào, trêu chọc Quý công tử."

Quý công tử? Mục Trường Sinh trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh dị.

Vinh Thành nói tới Quý công tử, trên mặt liền lộ ra thần sắc chán ghét, hắn cắn răng nghiến lợi nói: "Quý công tử lớn lên ra dáng lắm, nhưng thật ra là tên sắc phôi khốn nạn, vòng giải trí lớn như vậy, hắn muốn người nào không được, cố tình coi trọng Trường Phong nhà ta, tiểu tử Trường Phong này không tim không phổi, so với học sinh tiểu học sát vách còn ngây thơ hơn, rơi vào tay Quý công tử làm sao có thể tốt?"

Mục Trường Sinh cụp mắt, vuốt ve một điểm nhăn nheo trên góc mình góc áo, nói như đương nhiên: "Ngươi nói sai, Trường Phong là nhà ta, không phải nhà ngươi."

Vinh Thành: "…"

11. Chương 11

"Ngươi nói sai, Trường Phong là nhà ta, không phải nhà ngươi."

Vinh Thành câm nín, đệ khống thế này thật hết thuốc chữa!

"Thân phận Quý công tử là gì?" Từ ký ức của tiểu lưu manh tuy rằng có thể giúp Mục Trường Sinh nhanh chóng biết rõ thế giới này, mà vị trí của hắn ta trong giai tầng xã hội dù sao cũng quá thấp, có một số việc hắn không phải không có tư cách biết mà là chưa bao giờ để ý.

"Trong vòng giới thượng lưu tại Hoa quốc chúng ta, Triệu, Tả, Lý, Quý là bốn gia tộc nổi danh nhất, hiện tại tổng thống Hoa quốc, chính là người nhà họ Triệu, Lý Tả hai nhà thì lại phân biệt nắm giữ phần lớn sức mạnh quân đội Hoa quốc, Quý gia chủ yếu kinh thương. Bọn họ mấy nhà con cháu thường thường pha trộn cùng nhau." Vinh Thành nói tới chỗ này rất có vài phần ý tứ ước ao ghen tị, tuy rằng anh đối Quý công tử ấn tượng phi thường không xong, lại không thể không thừa nhận ở nhà hay ngoài xã hội anh còn kém hắn rất rất xa."Quý gia ở trong tứ đại gia tộc xếp ở hạng chót, thế nhưng không biết tại sao, nghe đâu con cháu những nhà khác, đều do người thừa kế thế hệ này của Quý gia dẫn đầu, người này chính là người tôi đã nói với cậu, Quý công tử."

"Tin bên lề của Quý công tử quanh năm không ngừng, hồi trước còn truyền ra hắn muốn cùng Lý gia Đại tiểu thư đính hôn, bất quá cuối cùng cũng chẳng thấy gì."

Nghe đến từ "Đại tiểu thư" này, mi tâm Mục Trường Sinh hơi nhăn một chút, hắn dừng một chút, nói: "Ngươi bây giờ nói với ta những thứ đó, với việc ngươi gặp phải phiền phức có quan hệ gì?"

Vinh Thành vẻ mặt đau khổ nói: "Kỳ thực là phiền phức của lệnh đệ Trường Phong."

Mục Trường Sinh ánh mắt dừng lại, nhìn hắn.

Vinh Thành có chút buồn bực mà gãi đầu một cái, nói: "Tôi nói như vầy với cậu đi! Hơn một tháng trước, công ty quốc tế L&A nổi danh về quần áo hàng hiệu cùng Hoành Nghệ giải trí ký hợp đồng, yêu cầu Trường Phong đại diện phát ngôn cho bọn họ một bộ thời trang nam chủ đạo mùa này. Ước định ngày quay chụp chính xác là hai ngày sau, nếu như mà Trường Phong không đi, công ty sẽ phải bồi thường đối phương gấp ba phí bồi thường vi phạm hợp đồng."

"Trường Phong bây giờ không có ở đây, mà thời gian quay chụp đã là hai ngày sau, nếu như công ty L&A biết, nhất định sẽ yêu cầu bồi thường. Công ty L&A không thể truy cứu trách nhiệm người đã mất tích, chỉ có thể đổ lên đầu toàn bộ công ty. Bút phí có thể phải bồi thường vi phạm hợp đồng kia, con số thực sự quá lớn. Anh của tôi, hắn, gần đây thật sự là…" Vinh Thành không hề nói tiếp, trên mặt lộ ra thần sắc khổ não.

"Không thể đổi người?" Mục Trường Sinh tỉ mỉ lật qua lật lại ký ức từ tên côn đồ kia, tiếp tục nói: "Công ty L&A lớn như vậy, vì sao lại cùng công ty của các ngươi ký kết? Công ty giải trí khác không phải có rất nhiều minh tinh đang "hot" sao?"

Vinh Thành cười khổ nói: "Là nhờ Quý công tử. Công ty L&A là sản nghiệp Quý gia, hắn muốn theo đuổi Trường Phong, nên để người phụ trách công ty L&A đem cơ hội cho Trường Phong. Hoành Nghệ giải trí chỉ là công ty nhỏ, có thể cho nghệ nhân bên trong đại diện phát ngôn sản phẩm công ty L&A, là một cơ hội rất tốt, anh của tôi sướng đến phát rồ rồi, làm sao cam lòng đẩy ra phía ngoài, huống chi phí đại diện phát ngôn thực sự quá có thành ý, cho nên…" Anh dừng một chút, tiếp tục nói: "Quan trọng nhất không phải số tiền phí bồi thường vi phạm hợp đồng cực lớn, mà là Quý công tử. Cho dù những người khác đều xem cậu là Trường Phong, cậu không đi nói ra, Quý công tử lại cho là Trường Phong cố ý quăng sắc mặt hắn, nói không chừng… Nói không chừng hắn cho người chèn ép công ty anh tôi, những người khác cũng sẽ tưởng Trường Phong đơn phương bội ước, đối với danh dự cậu ấy cũng có ảnh hưởng."

Mục Trường Sinh có thể không quản Quý công tử, không quản Hoành Nghệ giải trí, lại không thể không quản danh dự đệ đệ, hơn nữa đóng quảng cáo không phải đóng phim, hắn không cần quá lo lắng sẽ phá hoại hình tượng đệ đệ.

Vì vậy Mục Trường Sinh gật đầu đồng ý.

"Quá tốt rồi, tôi đã biết Mục công tử thông tình đạt lý, đầy lòng hiệp nghĩa mà, nhất định sẽ không cự tuyệt!" Vinh Thành bất tri bất giác nhã nhặn lên, anh đưa tay ra giúp Mục gia chủ cài giây an toàn, khởi động xe lái ra khỏi bãi đậu xe, "Cậu mặc như vậy không được, tôi trước tiên dẫn cậu đi mua mấy bộ quần áo, chúng ta cần chuẩn bị cẩn thận một chút."

"Trước khi quay quảng cáo, cậu đem chuyện của tôi nói cho anh trai biết đi." Mục Trường Sinh nói.

Vinh Thành nghe lời này có chút giật mình, nhưng anh vẫn cẩn thận cầm tay lái, tầm mắt không rời đường, có chút khó khăn nói: "Chuyện này muốn nói thế nào?"

Mục Trường Sinh nói: "Nói thật, chân tướng cũng không thể vĩnh viễn giấu diếm đi."

"Nhưng là…"

Mục Trường Sinh nói: "Nếu như ngươi không nói, tương lai phải đối mặt phiền phức càng to lớn hơn. Quay quảng cáo ta cũng có thể ứng phó, thế nhưng đóng phim thì sao? Ta sẽ không đi làm diễn viên, cũng không có thiên phú này, ngươi nói Trường Phong trời sinh thích hợp vòng giải trí, nhưng ta không phải là Trường Phong, lẽ nào sau này công tác của Trường Phong đều muốn ta nhận lấy?"

Vinh Thành trở nên trầm mặc, Mục Trường Sinh nói không sai, là anh tự cho là.

Trường Phong xuất đạo mới một năm, bộ phim truyền hình cậu đóng hiện giờ đang chiếu trên kênh chiếu phim hoàng kim, phản hồi không tồi, hiện tại Fan hâm mộ còn chưa nhiều lắm, thế nhưng theo truyền bá sau này của phim truyền hình đó, sự nổi tiếng của cậu ấy nhất định sẽ càng ngày càng cao. Sớm từ thời điểm Trường Phong mới đóng xong bộ phim truyền hình kia, anh đã vì con đường sau này của cậu ấy chế định một loạt kế hoạch, nhưng mà tất cả mới vừa bắt đầu, Trường Phong lại xuyên việt, Vinh Thành tin tưởng Trường Phong khẳng định sẽ trở lại, nhưng mà thời điểm nào Trường Phong trở về, tại sao trở về anh lại không dám nghĩ tới. Nếu như năm năm mười năm sau mới trở về thì sao? Thời điểm đó cái gì cũng đã trễ rồi.

Bởi vậy lúc đang cùng Mục Trường Sinh ở chung, anh bất tri bất giác liền đem hắn xem là Trường Phong, khi hắn đáp ứng quay quảng cáo, anh thậm chí nổi tư tâm mà nghĩ rằng ngược lại Mục Trường Sinh thoạt nhìn thương yêu đệ đệ như vậy, hắn nên vì sự nghiệp đệ đệ mà cống hiến! Trước hết để cho Mục Trường Sinh dùng danh nghĩa Trường Phong phát triển trong vòng giải trí, khi đó Trường Phong trở về, có thể trực tiếp ôm được người yêu mến cùng danh vọng.

Nhưng mà Mục Trường Sinh nói đúng, hắn không phải Trường Phong, nếu như anh không nói sự thật cho đại ca, đại ca nhất định sẽ đem Mục Trường Sinh xem là Trường Phong, an bài công tác công tác, mà Mục Trường Sinh không thể thay Trường Phong đóng phim, coi như hắn cũng có kỹ năng diễn xuất thiên tài gần như Trường Phong, thì Trường Phong có thể yên tâm thoải mái mà cướp đi thành quả người khác sao? Là anh đang vọng tưởng không bình thường.

Vinh Thành rất nhanh đã thông suốt, buồn bực vẫn luôn áp ở trong cũng đi không ít. Anh mang theo Mục Trường Sinh đi mấy cửa hàng đồ nam không tồi mua quần áo, liền đưa hắn về nhà trọ, mới về nhà thẳng thắn với đại ca.

Vinh Thành không có nghĩ tới là, chờ anh vừa đi, Mục Trường Sinh thoạt nhìn ánh mắt thanh minh tinh thần tốt vô cùng liền ngã ngồi ở trên ghế sa lon.

Mục Trường Sinh có cái nhược điểm ít có người biết, thân thể của hắn rất yếu, phi thường yếu. Mà Ngôn Linh Thuật của hắn, căn bản không có cách tác dụng đến bản thân.

Từ khi trùng kiến Mục gia, hắn gần như không hề có sức lực động đậy, ở trong phủ toàn nuôi một đoàn y sư dùng hắn làm trung tâm, hơn nữa tỉ mỉ chọn lựa ra người hầu thiếp thân, chăm sóc cho hắn thỏa thoả đáng đáng. Bất kể là người trước đây hay sau đó, hắn luôn có dáng dấp một bộ tính trước kỹ, chưa bao giờ lộ ra nửa điểm mỏi mệt, nhưng là từ khi đi đến thế giới này, tâm tình của hắn vài lần lên xuống, mới vừa bị đưa vào bệnh viện không bao lâu liền phải đối phó sát thủ "Đại tiểu thư" phái tới, hao tổn thực sự quá lớn.

Ở trước mặt Vinh Thành hắn còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, sau khi Vinh Thành rời đi, hắn liền không cần cố kỵ.

Nhất định phải tìm một người tới chăm sóc cho mình.

Nghĩ như vậy, Mục Trường Sinh nỗ lực gắng gượng chống cự đi tới phòng ngủ, cởi ngoại bào, liền nhịn không được nữa, chìm vào hôn mê.

Hắn không nghĩ tới, ngày thứ hai, người có thể chăm sóc hắn liền đưa tới cửa.

12. Chương 12

Mục gia chủ này vừa ngủ đã thẳng tới mười giờ sáng ngày thứ hai, rèm cửa sổ không có kéo lên, dương quang không kiêng kị mà bắn vào, đem nội thất chiếu lên sáng loáng một mảnh.

Sau khi tỉnh lại, bên người không có người hầu hầu hạ, cũng không có nhã các hương huân, càng không có người đem ánh sáng bên trong phòng cùng nhiệt độ duy trì tại điểm làm cho hắn thư thích nhất, làm Mục gia chủ quá quen cuộc sống phú quý rồi hơi có chút không thích ứng.

Hắn đưa tay ra ấn ấn sau đầu, vẫn còn hơi đau, là kết quả tinh lực hao tổn quá độ.

Hắn từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, bỏ ra mười mấy phút đem đồ vật trong phòng rửa tay kiểm tra một lần, mới chậm rãi bắt đầu rửa mặt.

Mới vừa thu thập xong, Vinh Thành đã tới rồi.

"Tôi theo lời cậu nói, đem sự tình dựa theo tình hình thực tế nói cùng đại ca, không nghĩ tới hắn ngoại trừ kinh ngạc lúc đầu kinh ngạc, rất nhanh liền tiếp nhận." Vinh Thành vô cùng bất ngờ, anh vẫn cảm thấy đại ca mình là nam nhân vô cùng cứng nhắc, không nghĩ tới đối với thể loại xuyên không cùng huyền huyễn chỉ có thể gặp trong tiểu thuyết này lại có độ chấp nhận cao như vậy.

"Anh của tôi tuy rằng đáp ứng, thế nhưng hắn nói muốn gặp mặt cậu một lần mới có thể yên tâm." Vinh Thành nói.

Mục Trường Sinh gật đầu nói: "Nên như vậy." Ngày hôm qua cùng Vinh Thành nói chuyện, Vinh Thành đã nói cho Mục Trường Sinh không ít sự tình liên quan với Trường Phong. Trường Phong là đệ đệ của hắn, ở thế giới này tự nhiên không thể có người thân gì, vì vậy hắn vừa bắt đầu liền bị xem như bị vứt bỏ đưa vào cô nhi viện, nếu như không phải gặp Vinh Thành, nếu như không phải hai huynh đệ Vinh gia giúp đỡ, hắn ngay cả cơ hội học đại học cũng không có, ngay cả phòng ở hiện tại này, cũng là Vinh Thành giúp hắn tranh thủ được, cũng không phải Trường Phong tự mua. Mục Trường Sinh chỉ cần vừa nghĩ tới thời điểm hắn ở Mục gia hưởng thụ giường cao gối mềm, nô bộc hầu hạ, có lẽ đệ đệ Trường Phong còn phải dựa vào rửa chén ở quán cơm mới có thể có một chút sinh hoạt phí, tâm lý liền thương tiếc không thôi, hận không thể lập tức đem đồ tốt nhất trên thế giới đều nâng đến trước mặt hắn.

Mà nếu như không có hai huynh đệ Vinh gia, chỉ sợ cuộc sống hiện tại của Trường Phong cũng không khá lên nổi. Nhớ đến đây, hào cảm của Mục Trường Sinh với hai huynh đệ Vinh gia chà xát cọ tăng vài độ, bởi vậy nghe đến đại ca Vinh Thành muốn gặp hắn, hắn thu thập một chút, đổi quần áo ngày hôm qua Vinh Thành mua cho hắn, liền đi theo.

Dù sao cũng là Hoành Nghệ giải trí giúp Trường Phong an bài phòng ở, nhà trọ cách công ty cũng không xa, lái xe nửa giờ đã đến.

Vinh Thành vừa lái xe, một bên xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Mục Trường Sinh một cái, thấy đối phương ngồi ở trong xe bộ dáng vẫn đoan chính như trước, không nhịn được cùng thẳng người lên.

Hắn một tay vỗ vỗ vô-lăng, đôi mắt lại dừng trên mặt đường, trong miệng có chút thấp thỏm nói: "Kỳ thực anh của tôi vốn là định tự mình lại đây nhìn cậu, thế nhưng bị tôi ngăn trở." Kỳ thực thời điểm ngày hôm qua Vinh Thành đem sự tình nói cho đại ca, vốn là làm tốt chuẩn bị bị đòn, kết quả đại ca sửng sốt một hồi, trái lại lại tin, còn vô cùng nhiệt tình muốn đi qua bái kiến Mục Trường Sinh, thật sự là bái kiến a! Vinh Thành đến bây giờ còn có thể nhớ tới biểu tình thấp thỏm lại hưng phấn cùng từng tia nịnh nọt của đại ca mình.

Hoàn hảo Vinh Thành ngăn trở, bằng không để cho người khác nhìn thấy hắn đại ca nhấc theo lễ vật tiểu tâm dực dực đi bái phỏng "Trường Phong", không biết muốn ồn ào ra cái gì. Phải biết ở tiểu khu kia cũng không chỉ Trường Phong, còn có mấy vị trụ cột hiện nay của Hoành Nghệ giải trí.

Tuy rằng Vinh Thành cảm thấy được chính mình làm không sai, thế nhưng thời điểm đối mặt Mục Trường Sinh lại vô cùng thấp thỏm, dù sao hắn là Mục Trường Sinh, không phải Mộ Trường Phong.

Mục gia chủ trải qua nhiều năm mưa gió như vậy, sao có thể không nhìn ra Vinh Thành là có ý gì, hắn hơi gật đầu, cũng không nói lời nào, sự tình phát sinh ngày hôm qua xung kích quá lớn với người bình thường như Vinh Thành, y vừa bắt đầu sẽ không suy nghĩ nhiều, chỉ có thể cứ theo ý tứ hắn đi, thế nhưng chờ sau khi trở về, cùng người khác tỷ như ca y thương lượng, khẳng định sẽ sản sinh tâm tư khác.

Thế giới này quý tộc ẩn giấu rất sâu, thời điểm đấu pháp đều sẽ tách ra đoàn người, tránh khỏi gây nên chú ý của người bình thường, đối với Vinh Thành mà nói, hắn biểu hiện ra, đủ khiến y lòng sinh chấn động, còn chấn động qua đi, là sợ hãi hay là kính nể sùng bái, còn phải xem tâm tính cá nhân.

Nửa giờ sau, hai người tới công ty giải trí Hoành Nghệ. Vừa vào đại môn, liền lục tục có người cùng hai người chào hỏi, chỉ có điều khi thấy mái tóc dài của Mục Trường Sinh đi theo phía sau Vinh Thành, ánh

mắt ai cũng hơi quái dị.

Vinh Thành không để ý bọn họ, mang thẳng Mục Trường Sinh lên lầu hai, hắn vừa đi vừa thấp giọng nói cho Mục Trường Sinh một ít thường thức, chỉ lo vị công tử cổ đại này làm ra chuyện kỳ quái gì.

Mục Trường Sinh một bên nghe, một bên không dấu vết đem bất luận đồ vật nào trong tầm mắt nhét vào đầu óc.

Ánh đèn chiếu xuống gách sứ trên vách tường gạch sứ hiện ra nét tráng lệ, phản chiếu rõ ràng ra hắn mặc áo len dài tay cùng quần jean xanh, dáng dấp tóc buộc cao, hết sức… Kỳ lạ!

Mục Trường Sinh có chút mới mẻ, tuy rằng cảm thấy trang phục thế giới này quá mức cởi mở, mà không thể phủ nhận, y phục như thế vô luận mặc hằng ngày hay là hoạt động, đều so với quần áo trước của hắn dễ dàng hơn, huống chi quần áo chính mình chỉ có một bộ, cũng không thể mỗi ngày đều mặc, thử xem trang phục thế giới này, dường như cũng không tồi.

Mục Trường Sinh vừa định dời ánh mắt, lại đột nhiên phát hiện thời điểm nào một bên cái bóng của mình có bóng một nữ tử, cái bóng kia có mái tóc dài, quần áo hình như có hơi quái dị.

Không, nói chính xác, cái bóng kia không phải theo chân chính mình, mà là theo chân đi ở bên cạnh Vinh Thành.

Mục Trường Sinh không khỏi nghiêng đầu liếc nhìn Vinh Thành đang nghiêm túc dẫn đường cho mình, đối phương hiển nhiên không chút nào nhận ra.

Nếu như giờ khắc này có người chú ý tới tình cảnh này, nhất định sẽ giật mình, bởi vì bên cạnh hai người cũng không có bất kỳ người nào, mà bên cạnh hai cái bóng của bọn họ, lại có một cái bóng của nữ nhân!

"Chính là chỗ này." Vinh Thành dừng tại một chỗ, mở cánh cửa ra, mang theo Mục Trường Sinh đi vào."Tiểu Lưu."

Nữ nhân ngốc ở bên trong phòng một thân quần áo thể dục hồng nhạt, tướng mạo xinh đẹp, nghe tiếng liền nghiêng đầu lại, nhìn thấy Vinh Thành liền hỏi thăm một chút, "Vinh ca, anh tới rồi!" Thời điểm nhìn thấy Mục Trường Sinh đứng ở bên người Vinh Thành, ánh mắt của nàng cũng có chút quái dị giống những người kia, "Trường Phong? Cậu không phải bị bệnh sao?"

Cũng không trách Tiểu Lưu cảm thấy kỳ quái, Mộ Trường Phong là hạt giống tốt gần đây công ty tận lực bồi dưỡng, làm người cũng không tồi, Tiểu Lưu vẫn đang đảm đương trách nhiệm chuyên gia trang điểm kiêm nhà tạo mẫu tóc dành riêng cho hắn, mỗi ngày toàn nghiên cứu trang điểm kiểu gì mới có thể bày ra mị lực càng tốt hơn trên gương mặt cậu, trước Vinh Thành nói Mộ Trường Phong bị bệnh xin nghỉ nửa năm, cô còn sợ hết hồn, muốn đi thăm viếng Vinh Thành cũng không cho phép cô đi, hại cô cho là Mộ Trường Phong đắc tội đại nhân vật gì cũng bị đóng băng, nhưng là bây giờ Vinh Thành lại mang theo hắn lại đây, không thể trách được ánh mắt cô quái dị.

Vinh Thành thấp giọng giải thích cùng Mục Trường Sinh: "Trường Phong bây giờ không có ở đây, lại không thể đi cục cảnh sát báo mất tích, không thể làm gì khác hơn là nói với bọn họ Trường Phong xin nghỉ ốm nửa năm."

"Vậy nửa năm sau?" Mục Trường Sinh nhìn Vinh Thành.

Vinh Thành sắc mặt cứng đờ, nhẹ giọng nói: "Nửa năm sau nếu là cậu ấy còn chưa có trở lại, lại xin nửa năm nữa."

Vinh Thành cùng Tiểu Lưu cũng là người quen cũ, thấy con ngươi cô đảo một vòng anh liền biết cô đang suy nghĩ gì, cùng Mục Trường Sinh sau khi giải thích xong liền cười nói; "Nghĩ gì thế? Đây là ca ca song sinh của Trường Phong, Mục Trường Sinh."

"Mộ, Trường, Sinh…" Tiểu Lưu trợn mắt lên, ánh mắt vòng tới vòng lui trên người Mục Trường Sinh, "Vinh ca anh đừng gạt em, ngày hôm nay không phải Cá Tháng Tư nha! Đây chắc chắn là Trường Phong."

Mục Trường Sinh lắc đầu nói: "Vinh Thành không lừa ngươi, ta đích xác là huynh trưởng Trường Phong, Mục Trường Sinh. Lần đầu gặp gỡ, ngươi hảo."

"Ngươi, hảo." Tiểu Lưu có chút lắp bắp nói, không biết tại sao, nhìn thấy thần sắc Trường Phong nghiêm túc chuyên chú như vậy, cô dĩ nhiên không nhịn được hoài nghi phán đoán của chính mình.

Mãi đến tận lúc Vinh Thành ấn Mục Trường Sinh ngồi trước gương hoá trang, mãi đến tận khi tay cô nắm chặt tóc Mục Trường Sinh..."Ngọa tào, tóc này là thật! Vinh ca anh không gạt em, đây thật sự là huynh đệ Trường Phong?" Không phải tóc giả cũng không phải nối tóc, thật sự là tự nhiên! Thật sự!

Vinh Thành lườm một cái, "Chớ nói nhảm, nhanh chóng giúp cậu ấy chỉnh chỉnh tóc."

Tiểu Lưu không để ý Vinh Thành, mà là một bên cầm kéo lên một bên hỏi, "Suất ca cậu gọi Trường Sinh a, tên cùng Trường Phong thật giống, lớn lên cũng giống như vậy, các cậu là muốn cùng nhau xuất hiện, đem fan hậm mộ doạ sửng sốt một chút... A!"

Tiểu Lưu rít lên một tiếng, làm Vinh Thành ngồi bên ghế sa lon xem tạp chí sợ hết hồn, anh vội vã ngẩng đầu lên, đã thấy đến Mục Trường Sinh nắm chặt lấy cái tay Tiểu Lưu cầm kéo, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô.

13. Chương 13

Không biết tại sao, khi nhìn thấy công tử tuổi trẻ tuấn mỹ bắt lấy tay Tiểu Lưu, ánh mắt sắc bén mà nhìn chằm chằm nàng, Vinh Thành trong miệng hô ra không phải "Đừng hiểu lầm" mà là "Bắt thích khách".

Đang ý thức được mình nói cái gì, Vinh Thành khổ não mà vỗ vỗ đầu mình, đi tới một tay đè lại Mục Trường Sinh đang bắt lấy Tiểu Lưu, một tay cầm đi cây kéo trong tay Tiểu Lưu.

"Vinh ca, mau nói hắn buông tay." Mục Trường Sinh tuy rằng thân thể gầy yếu không thể tu luyện, nhưng đến cùng cũng là nam nhân, khí lực có gầy yếu cũng hơn so với một người phụ nữ đại, Tiểu Lưu bị hắn bóp lấy không thể động đậy, không thể làm gì khác hơn là khổ sở hướng về phía Vinh Thành cầu cứu.

Vinh Thành thấy Mục Trường Sinh mặt lạnh, không hề có một chút ý tứ muốn buông tay, vội vàng nói: "Trường Sinh cậu hiểu lầm rồi, cô ấy là chuyên gia trang điểm công ty chúng ta, không phải thích khách, cô ấy lấy kéo chỉ là muốn cắt tóc cho cậu."

Nghe vậy ánh mắt Mục Trường Sinh càng lạnh hơn, môi mỏng có chút tái nhợt sắp mân thành một đường thẳng, một lát sau, hắn mới giật giật môi, nhổ ra từng chữ như mang theo hàn băng, lạnh đến Vinh Thành cả người nổi da gà lên, hắn nói, "Các ngươi quả thật là muốn cắt tóc của ta."

Nguyên lai trọng điểm không phải thích khách, mà là tóc! Vinh Thành thời khắc này bỗng nhiên tỉnh ngộ, chợt nhớ tới câu nói "Thân thể phát phu thụ chi phụ mẫu", liền nghĩ tới ở cổ đại, cắt đi tóc là một loại hình phạt tương đương sỉ nhục, tên là hình phạt gì đó?

Ý thức được điểm này, Vinh Thành lập tức áy náy, "Xin lỗi a Mục công tử, chúng tôi quên mất, bởi vì chúng tôi ở đây đều là tóc ngắn, cho nên... Ha ha, cậu biết đấy."

Vinh Thành không biết là, Mục Trường Sinh cũng không phải không hớt tóc, mà là khi hắn ở bên thế giới kia, tóc có ý nghĩa đặc thù, thậm chí có thể làm đạo cụ nguyền rủa, không có ai tùy tiện để người cắt đi tóc của chính mình.

Mục Trường Sinh cũng biết nơi này nam nhân đều có tập tục để tóc ngăn, đuôi lông mày hơi nhíu, nghe Vinh Thành giải thích, biết hắn không cố ý muốn cắt đi tóc của mình liền thả lỏng ra.

Tiểu Lưu rốt cục rút tay về, cô nhấc ống tay áo nhìn, phát hiện trên da thịt trắng nõn nhiều hơn một vòng vết hồng, đủ thấy mới vừa rồi Mục Trường Sinh bóp có bao nhiêu mạnh rồi. Cô vốn là muốn ôm oán, thế nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt băng lãnh sắc bén mới nãy Mục Trường Sinh, ý nghĩa mới vừa nhô ra trong khoảnh khắc liền bị đè ép trở lại, cô lập tức lui về phía sau vài bước, mãi đến tận khi lùi tới an toàn phạm vi mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn lại một chút bộ dạng Vinh ca ăn nói khép nép theo sát hắn giải thích, tâm

lý Tiểu Lưu lại có chút thấp thỏm cũng hết sức kỳ quái, ca ca này của Trường Phong tính tình kỳ quái a, cùng Trường Phong không hề giống, một nam nhân làm sao quý tóc của hắn như vậy?

Muốn Mục Trường Sinh cắt tóc hiển nhiên là không thể nào, Vinh Thành có chút phát sầu, "Quay quảng cáo tôi ngược lại thật ra có thể đọ sức với bọn họ, thế nhưng cậu thế nào cũng phải đi làm tấm thẻ căn cước, tóc này muốn là giữ lại, chụp ảnh thẻ sẽ có phiền phức."

Vinh Thành lúc nói ra lời này, kỳ thực trong lòng vẫn còn tâm tư muốn Mục Trường Sinh cắt tóc, nhưng mà hắn mới vừa nói xong, Mục Trường Sinh liền tiếp một câu, "Dùng ảnh Trường Phong."

Vinh Thành: Gay go, quên mất cái này!

Sự tình cắt tóc Vinh Thành không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là tiếc nuối từ bỏ, hai người ra phòng hóa trang, Vinh Thành liền mang theo Mục Trường Sinh đi thang máy.

Mộ Trường Phong trụ nhà trọ tại tầng thứ ba, không cần thang máy phát huy tác dụng, bởi vậy đây là lần đầu Mục Trường Sinh đi thang máy, Vinh Thành cũng không biết Mục Trường Sinh hấp thu ký ức một tiểu lưu manh, thấy Mục Trường Sinh tiến vào sau đó liên tục nhìn chằm chằm vào cửa thang máy, cho là cậu hiếu kỳ, liền thấp giọng giới thiệu với cậu.

Trong thang máy cũng không chỉ có hai người Vinh Thành cùng Mục Trường Sinh, còn có một người vừa mới xuất đạo, âm thanh Vinh Thành tuy rằng thấp, mà thang máy chỉ lớn có ngần ấy, ở cái không gian chật hẹp này, thanh âm hắn ép tới thấp hơn vẫn có thể khiến người nghe thấy, vừa vặn cô đứng ở sau Vinh Thành, liền nghe rõ rõ ràng ràng.

Phát hiện Vinh Thành cư nhiên giới thiệu thang máy cho Mộ Trường Phong, cô trợn to hai mắt, bất khả tư nghị nhìn Mục Trường Sinh, mà trong nháy mắt, loại này kinh dị liền biến thành đồng tình, chẳng trách công ty vẫn luôn không cho người ta đến thăm, nguyên lai Mộ Trường Phong não tàn! Thật đáng thương.

Bên tai là Vinh Thành thấp giọng giới thiệu, Mục Trường Sinh thẳng tắp nhìn chằm chằm cửa thang máy trước mặt, con ngươi đen kịt chiếu ra thân ảnh một người phụ nữ quần áo mát mẻ…

Keng! Cửa thang máy mở, người mới xuất đạo kia mới hướng Vinh Thành lên tiếng chào hỏi, đi ra ngoài trước.

Trong thang máy chỉ còn dư lại hai người bọn họ, Mục Trường Sinh nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt, nhìn thấy nàng kề sát đến người Vinh Thành, khẽ hừ một tiếng.

Nữ nhân kia bị một tiếng này làm sợ hết hồn, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

"Làm sao vậy?" Vinh Thành nghiêng đầu hỏi.

"Không có chuyện gì, thang máy quá chậm."

Vinh Thành:…

Vinh Thành mang theo Mục Trường Sinh đi gặp đại ca của anh, ông chủ Hoành Nghệ giải trí. Ông chủ Hoành Nghệ giải trí gọi Vinh Toàn, hắn nhìn qua bốn mươi tuổi, lớn lên không quá giống Vinh Thành, Vinh Thành ngũ quan đường nét rõ ràng, da dẻ là khỏe mạnh vàng nhạt, vóc người thon dài kiên cường, nhìn qua vô cùng anh tuấn ưu tú. Mà Vinh Toàn (ở đây tác giả để là Vinh Kiến, chắc nhầm) vóc dáng có chút thấp, người lại có chút phát tướng, ngũ quan phổ thông, da dẻ cũng rất trắng.

Một khắc nhìn thấy Mục Trường Sinh tiến vài, Vinh Toàn đôi mắt lập tức phát sáng.

Hắn cũng không có bởi vì tướng mạo Mục Trường Sinh cùng Mộ Trường Phong giống nhau mà thả lỏng, trái lại càng căng thẳng hơn, thậm chí ông chủ còn tự mình từ sau bàn đi tới, rót trà cho Mục Trường Sinh, thái độ vô cùng nhiệt tình hàn huyên.

Chỉ là Mục Trường Sinh chẳng hề hay nói như Trường Phong mà trời sinh dễ làm quen, mới tán gẫu vài câu bầu không khí liền nghiêm túc, cuối cùng đề tài thật sự là tiếp không nổi nữa, Vinh Toàn lúng túng ngừng lại, hắn chà xát tay, có chút lo lắng.

Mục Trường Sinh thấy thế liền hiểu, đại ca Vinh Thành chẳng hề như Vinh Thành như vậy không biết gì cả, ít nhất đối với trên thế giới này có tồn tại sức mạnh đặc thù, hắn so với Vinh Thành thấu hiểu hơn một ít, như vậy liền càng dễ làm hơn, "Có một việc ta hi vọng có thể nói rõ."

Đối mặt Mục Trường Sinh, Vinh Toàn vô cùng nhiệt tình, thái độ vô cùng khiêm tốn, nghe vậy vội vàng nói: "Ngài nói ngài nói."

"Sau khi quay xong lần quảng cáo này, ta sẽ không lại tham dự bất kỳ hoạt động gì của quý công ty." Từ trước Mục Trường Sinh vô cùng thích yên tĩnh, bên người thêm một cái người hắn còn ngại ồn, sau đó hắn lại thích người nhiều một chút, nhưng không có nghĩa là hắn thích bị người vây xem, đặc biệt là đem hình của mình bày tại trong một chiếc hộp cung cấp người ta thưởng thức.

Vinh Toàn không có chút gì do dự, lập tức đồng ý. Vinh Thành nhìn đại ca mình cười đến mặt y như hoa cúc, không đành lòng nhìn thẳng mà che mắt.

Ra phòng làm việc Vinh Toàn, Mục Trường Sinh cùng Vinh Thành vẫn là đi thang máy xuống, lần này thang máy không có cái ma nữ quần áo vô cùng lớn mật kia, Mục Trường Sinh cảm giác chút khí tức âm lãnh xung quanh chu vi biến mất, mặt mày thư giãn chút.

Hắn nghiêng đầu, đứng bên cạnh Vinh Thành nói: "Nếu như ngươi phát hiện có chuyện gì không đúng, có thể nói cho ta."

Làm xong một chuyện, Vinh Thành tâm tình không tệ, nghe nói như thế cũng chưa kịp phản ứng, cho là Mục Trường Sinh là quan tâm hắn, vội vã cười nói: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, cảm tạ a!"

Đối với Vinh Thành khách khí, Mục Trường Sinh vẫn không để ở trong lòng.

Sau khi hai người ra công ty, Vinh Thành liền lái xe mang theo Mục Trường Sinh đi mấy cửa hàng mua quần áo.

Ngày hôm qua Mục Trường Sinh mới vừa ra bệnh viện, mặc dù bộ dáng coi như vẫn rất tinh thần, thế nhưng Vinh Thành bị tình cảnh thổ huyết đó làm sợ hãi, chỉ tùy ý mua hai cái liền trở về, ngày hôm nay có thể cơ hội tốt, không thể chậm trễ Mục Trường Sinh.

Ngoài dự liệu của anh là, độ chấp nhận của Mục Trường Sinh với quần áo hiện đại cao hơn so với anh tưởng tượng, ngoại trừ áo ngoài ống tay nhất định phải dài, không có yêu cầu gì hơn.

Chỉ có điều lúc quẹt thẻ, Mục Trường Sinh bỗng nhiên nhìn theo anh nói một câu, "Tiền ta sẽ trả lại cho ngươi."

Trả? Làm sao trả? Thiếu thốn tri thức hiện đại, không có chứng minh thân phận không có học lực cũng không có kỹ năng công tác nào khác, một công tử ca cổ đại có thể nuôi sống chính mình sao? Chẳng lẽ muốn đi làm việc cần sức lực?

Lúc này Vinh Thành còn không ý thức được Mục Trường Sinh nắm giữ năng lực là dạng gì. Anh não bổ một chút bộ dáng Mục Trường Sinh nghiêm trang lại ở trên công trường đầu đầy mồ hôi chuyển gạch, không biết tại sao bỗng nhiên bật cười.

Nghe thấy tiếng cười Vinh Thành, Mục Trường Sinh cũng không ngoài ý muốn, hắn biết đối phương lúc này không tin, bất quá hắn cũng không nhất thời vội vã, sớm muộn Vinh Thành sẽ tìm đến hắn.

14. Chương 14

Vinh Thành chỉ lo chờ sau khi anh rời đi, vị công tử ca đến từ thời đại vũ khí lạnh này sẽ tự làm mình chết đói, anh mua một đống lớn nguyên liệu nấu ăn, sau khi về lại căn hộ, còn cho dì bảo mẫu tạm nghỉ, lôi kéo Mục Trường Sinh đến nhà bếp, vén tay áo lên bắt đầu giải thích cho hắn cách dùng các loại công cụ nhà bếp.

"Cái này, là tủ lạnh, đem đồ để ở bên trong, khi lấy ra sẽ mát mát lành lạnh rồi." Vinh Thành đem nguyên liệu nấu ăn phân loại tốt, lại rót một cốc nước bỏ vào, "Cậu xem, qua một đoạn thời gian lấy ra nó đã kết thành băng, có phải là rất thần kỳ."

Mục Trường Sinh:…

"Còn có cái này, là bếp ga, đè lên công tắc vặn một cái, thì sẽ có lửa, rất dễ." Vinh Thành vặn một cái công tắc, ngọn lửa màu xanh lam lập tức xuất hiện.

Mục Trường Sinh:…

Chỉ Mục Trường Sinh biết về bếp ga xong, Vinh Thành đem bàn tay hướng về vòi nước, vừa định bắt đầu giải thích, lại nghe Mục Trường Sinh nói, "Cái này gọi vòi nước, vừa mở ra thì có nước. Thuận tiện cấp tốc thế nhưng mỗi tháng đều cần trả phí nước. Ngươi mới vừa nói bếp ga, thật ra là đem một loại khí có thể áp súc cho vào trong đường ống, ấn theo lượng sử dụng mỗi tháng mà trả tiền, còn có tủ lạnh, nhất định phải cắm điện vào mới có thể sử dụng, nguyên lý ta nói không rõ ràng, nhưng cũng biết đại khái. Những thứ này đều là công cụ rất phổ thông, không tính là thần kỳ."

Mục Trường Sinh nhìn Vinh Thành, trên mặt tựa như cười mà không phải cười, "Ngươi có phải là cảm thấy được ta mới vừa xuyên việt tới, nên cái gì cũng không hiểu?" Cho dù hắn không có cướp đoạt ký ức tiểu lưu manh, xem bộ dáng ngày đó Vinh Thành nấu mì cũng có thể đoán hiểu tám chín phần mười.

Vinh Thành: "…" Anh làm cơm tối cho Mục Trường Sinh, liền mau chóng rời đi, sợ mình lại chịu đả kích.

Chỉ là trước lúc ly khai, anh lại bị Mục Trường Sinh gọi lại, đối phương đứng ở cửa phòng bếp, thần sắc hờ hững, nói ra lại rất nghiêm túc, "Nếu như gặp phải cái gì không thể giải quyết khó khăn, nhớ tới tới tìm tôi."

Vinh Thành lăng lăng gật đầu.

Vinh Thành đi rồi, Mục Trường Sinh xoay chuyển trong căn hộ nho nhỏ vài vòng, tìm được vài bức ảnh của Trường Phong, sau khi cẩn thận cất đi, hắn liền rời khỏi căn hộ.

Dưới lầu khu chung cư có hồ có cây, còn có các loại thiết bị giải trí cùng nơi tập thể dục, địa phương này trong mắt Mục Trường Sinh không hề lớn, nhưng so với căn hộ nho nhỏ, nơi này trống trải hơn nhiều.

Hắn xuống lầu sau đó liền chậm rãi đi dọc theo đường nhỏ rải đá. Đi hết một vòng quanh tiểu khu, đi từ hoàng hôn tới lúc trăng sáng treo cao, cũng không có gặp được sát thủ.

Chẳng lẽ là chủ sử sau màn cảm thấy được khối thịt này quá khó gặm, cho nên bỏ qua?

Mục Trường Sinh ngồi ở bên hồ trên ghế đá, ánh mắt rơi vào mặt hồ yên tĩnh chiếu ra đủ loại đèn neon đỏ, tâm tư lại lại một lần nữa rơi vào người "Đại tiểu thư".

Phụ linh huyết chú là chú thuật vô cùng ác độc, hắn đương nhiên có thể dùng Ngôn Linh giải trừ chú thuật trên người Ảnh Sát, thế nhưng không phải chính người hạ nguyền rủa tự mình giải trừ, sẽ bị ngầm thừa nhận là phản bội, chú thuật sẽ đồng thời phát động trong quá trình giải trừ, chờ hắn tiếp xúc được huyết chú trên người Ảnh Sát, không đợi được đối phương nghe được câu hỏi đã chết, căn bản là vô dụng.

Mà năng lực Ảnh Sát như vậy, càng đến hậu kỳ càng cường hãn quý giá, hắn lựa chọn đem giam cầm, chính là dự liệu đối phương không nỡ buông con cờ này, sẽ nghĩ biện pháp tiếp xúc với hắn, sau đó cứu ra Ảnh Sát, lại không nghĩ rằng, đối phương dứt khoát biến mất.

Quân cờ tiềm lực lớn như vậy, nói từ bỏ liền từ bỏ?

Đại tiểu thư kia đến tột cùng là thân phận gì, có phải là… người trong tứ đại gia tộc Vinh Thành nói hay không?

Mục Trường Sinh ấn ấn mi tâm, cảm thấy được sau khi chính mình đi đến thế giới này không có một việc nào thuận lợi, cũng may hắn hiện tại cũng không lo lắng an nguy Trường Phong, trước nay chưa từng kiên nhẫn cũng thấy tốt hơn, "Đại tiểu thư" không tìm đến hắn, hắn trước hết tìm cái khác, tỷ như thông đạo có thể giúp hắn trở lại Khánh quốc.

Cơ thể vẫn chưa tốt, Mục Trường Sinh chờ không được sát thủ, đơn giản quyết định về đi ngủ. Đang định đứng lên đi trở về, mắt cá chân lại bị một cái tay bắt được.

Trước người hắn là hồ, phía sau là một dãy bụi cây xanh rì, cái tay đang nắm lấy hắn, chính là từ trong bụi cây duỗi ra.

(T ử Nguy ệ t: Ôi tr ờ i cu ố i cùng anh công cũng xu ấ t hi ệ n, ch ậ c, c ười ng công c ủ a tui TT^TT, th ả m ghê th ậ t ch ứ =]])

Mục Trường Sinh cúi đầu, từ ánh sáng đèn đường cách đó không xa, thấy rõ trên cái tay nắm lấy mắt cá chân mình dính đầy huyết, bàn tay rộng lớn, khớp xương rõ ràng, cho thấy là tay nam nhân.

Đuôi lông mày hắn nhướng lên, trong mắt lộ ra một tia hứng thú, quả thật là thời vận không đủ, ngồi ở đây một hồi, phiền phức liền tìm tới cửa.

Hắn cúi đầu đem cái tay nắm lấy mắt cá chân mình đẩy ra, quả nhiên, tay dính đầy huyết.

Mục Trường Sinh vô thức dùng tay chưa dính máu mò vào ống tay áo, lúc mò đến ống tay áo len bó trên người, hắn mới nhớ tới quần áo nơi này không có túi trong tay áo.

Dừng lại chốc lát, đứng dậy, quay người, ngồi xổm xuống, đem người giấu ở trong bụi cây kéo ra.

Bụi cây cao bằng nửa người lớn, cành lá rậm rạp, hoàn mỹ che trên thân thể người này, nếu không phải y đột nhiên đưa tay ra bắt được mắt cá chân Mục Trường Sinh, chỉ sợ Mục Trường Sinh đến bây giờ còn không phát hiện được có người thoi thóp nằm ở nơi đó.

Người này cả người đầm đìa máu, trên người có một miệng vết thương kéo từ bả vai đến bụng, máu tươi chảy ra không ngừng, chảy đầy trên người nhìn qua vô cùng khủng bố, quần áo bị máu tươi nhiễm đến không nhìn ra màu sắc nguyên bản, nhưng không biết y dùng phương pháp gì, chảy nhiều máu như vậy, mùi máu tanh lại cực kì nhạt, Mục Trường Sinh thoáng cúi thấp người xuống, mới có thể ngửi được mùi máu tanh cực kì nhạt.

Vô luận vào lúc nào, đụng tới loại người trọng thương thế này đều là phiền phức, cho dù thế giới này tương đối hòa bình.

Nếu là ngày hôm nay Mục Trường Sinh không nhìn thấy cũng thôi, nhưng là hắn hiện tại không chỉ nhìn thấy, hành vi mới rồi của người này rõ ràng là chỉ mong được cứu, Mục Trường Sinh cũng không thể xem cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Đưa y đi bệnh viện? Ngay tại thời điểm Mục Trường Sinh muốn như vậy, đối phương bỗng nhiên mở mắt ra.

Mục Trường Sinh phảng phất như thấy kim quang lóe lên một cái rồi biến mất đáy mắt y, ánh mắt hắn dừng lại, sau một khắc lại phát hiện đây có lẽ là ánh đèn ven đường phản xạ tạo thành ảo giác, ánh mắt của đối phương rõ ràng màu đen.

"Không muốn… Không muốn đi bệnh viện… Không muốn…" Đối phương rõ ràng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, hai mắt tan rã, trong đôi mắt không có thần thái như người đang ở trạng thái bình thường phải có.

Mục Trường Sinh kề sát vào một chút, mới nghe rõ thanh âm y khàn khàn nỉ non. Thương nặng như vậy, không đi bệnh viện?

"Anh bị thương nặng như vậy, không đi bệnh viện có thể chống đỡ bao lâu?"

Hắn vỗ vỗ mặt của đối phương, trên tay dùng mấy phần khí lực, ý đồ làm cho y tỉnh táo một ít, nhưng mà người này triệt để hôn mê, vô luận Mục Trường Sinh làm thế nào, đối phương trước sau không nhúc nhích, mắt cũng không lại mở.

"Tỉnh lại." Mục Trường Sinh thấp giọng ra lệnh.

Song đối phương vẫn nằm đó không nhúc nhích như cũ.

Mục Trường Sinh kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười cổ quái, hắn đứng dậy đi mấy bước, đến bên hồ vốc lên một bụm nước, dội lên mặt y, sau đó dùng lực chùi.

Vết bẩn trên mặt đối phương biến mất, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi đặc biệt tuấn mỹ, cho dù là Mục Trường Sinh mỗi ngày soi gương, trong nháy mắt khi nhìn thấy khuôn mặt này vẫn có loại cảm giác bị kinh diễm.

Hắn dừng một chút, đưa tay phải ra ôm lấy phần eo của y, đem cánh tay người này vắt lên vai mình, kéo đối phương từ trên mặt đất dậy, nửa dìu nửa ôm mà đem người mang tới dưới lầu căn hộ.

Vết thương trên người y quá sâu, bị hắn đỡ chạy một đường tí tí tách tách nhỏ không ít huyết.

Có lẽ do đã quá muộn, xung quanh không có một người, càng không có người phát hiện hắn mang theo một người trọng thương về dưới lầu.

Đối phương chiều cao cùng hắn không sai biệt lắm, mà thân thể rõ ràng so với hắn khỏe mạnh hơn, thân thể Mục Trường Sinh vốn gầy yếu, mang theo một người nửa hôn mê một đường đi tới đây, đã vô cùng mệt mỏi, tự nhiên không thể mang người lên lầu.

Cũng may có tồn tại loại thang máy này. Trước khi cửa thang máy mở ra, hắn liếc nhìn về phía sau, ánh đèn sáng tỏ như ban ngày, dưới chân là gạch sứ vàng nhạt sáng bóng, mà phía sau bọn họ, vết tích một đường lưu lại quả nhiên toàn bộ đều không thấy.

Hắn như không có chuyện gì xảy ra mà mang người lên lầu, đi vào căn hộ Trường Phong.

Đem người để ở trên ghế sa lon, Mục Trường Sinh tìm ra tủ thuốc dự bị, cấp tốc thanh tẩy vết thương cho đối phương xong liền đắp lên chút thuốc trị thương, đút cho y mấy viên thuốc kháng viêm.

Ánh đèn sáng ngời chiếu lên thân thể người nằm trên ghế sa lông, quần áo bẩn trên người đối phương đã bị đổi thành áo ngủ, xuyên qua cổ áo rộng rãi còn có thể nhìn thấy trên người y quấn đầy băng vải, tóc của y là kiểu tóc ngắn lưu hành nơi đây, chỉ là đen hơn người bình thường một chút, dưới ánh đèn phảng phất hiện ra một tầng ánh sáng dìu dịu.

Hai mắt đóng chặt, lông mi vừa dài vừa dài vừa đen, khuôn mặt dưới ánh đèn sáng ngời càng tuấn mỹ đến không giống phàm nhân, bộ dáng yên tĩnh nằm trên ghế sa lông vừa ngoan ngoãn cùng nhu thuận.

Mục Trường Sinh vươn ngón tay, nhẹ nhàng điểm trên cánh mũi đối phương, nhẹ giọng nói: "Thực sự là tướng mạo được người yêu thích."

15. Chương 15

Dứt lời, đem người cứ như vậy ném ở phòng khách, Mục Trường Sinh đứng dậy tiến vào phòng ngủ.

Người của thế giới này hầu như đều ngủ trễ, thậm chí suốt đêm vui đùa, đợi đến ngày thứ hai mới đi ngủ bù. Lối sống này không liên quan đến Mục Trường Sinh, hắn vẫn cứ dựa theo phương thức nghỉ ngơi cũ, trước đây ở Mục gia lúc nào nghỉ ngơi lúc nào thức dậy, hiện tại vẫn như vậy.

Tối hôm đó, Mục Trường Sinh như trước nằm xuống ngủ rất sớm (đối với người của thế giới này mà nói), ngày thứ hai vừa rạng sáng, đúng giờ mở mắt ra.

Vào lúc này trời còn chưa sáng rõ, thời điểm kéo màn cửa sổ ra có thể nhìn thấy bầu trời hiện ra màu lam xám. Mục Trường Sinh đem chăn gấp kỹ, tự rửa mặt sạch sẽ ở phòng tắm ở trong phòng ngủ, lúc đang chuẩn bị đi ra, lại nghe được âm thanh vải vóc ma sát từ phòng khác truyền đến. Trong nháy mắt nhớ tới cái người đêm qua bị hắn ném ở trong phòng khách.

Hắn mở cửa phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một bóng lưng xa lạ đi vào nhà bếp, sau đó bên trong truyền đến động tĩnh tìm kiếm đồ vật, bất quá đối phương hẳn là rất cẩn thận, nếu như không phải Mục Trường Sinh ngưng thần lắng nghe, căn bản là không nghe được chút động tĩnh này.

"Ngươi đang làm gì..." Mục Trường Sinh đang nói thì dừng lại ngay khi nhìn thấy người kia cầm một túi mì ăn liền lang thôn hổ yết.

Trên người đối phương mặc áo ngủ ngày hôm qua hắn tròng cho y, mái tóc màu đen rối như tơ vò mà nhếch lên, băng vải trên người mơ hồ lộ ra điểm huyết sắc, y lúc này cầm trên tay một túi mì ăn liền, trợn mắt lên kinh hoàng mà nhìn Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh:…

"Ngươi rất…" chữ 'đói bụng' còn không có cơ hội nói ra, bởi vì người trước mắt bỗng nhiên ném mì ăn liền, cũng không để ý tới sẽ chạm đến vết thương, bụp một tiếng quỳ trước mặt hắn.

"Ân nhân! Đại ân nhân cứu mạng! Cầu anh thu lưu tôi đi! Tôi không có chỗ để đi rồi!" Y quỳ trên mặt đất, hai tay ôm lấy chân Mục Trường Sinh, ngẩng đầu lên dùng ánh mắt lom lom dõi theo hắn.

Mục Trường Sinh:…

Hắn cụp mắt nhìn người trước mặt, trong lòng than thở: Trưng ra gương mặt như vầy, cùng tư thái khẩn cầu như vậy, thực sự rất khó khiến người từ chối. Đặc biệt là người này cứ nhìn hắn như vậy, một đôi mắt trong suốt sáng ngời, giữa lông mày tràn đầy nét thành khẩn trong sáng, coi như là giả vờ, cũng rất khó khiến người bài xích.

"Ân nhân, tôi gọi Ứng Thiên. Ứng trong Ứng Long, Thiên trong thiên địa, tôi thật sự không còn đường để đi, cầu ngài mở lòng từ bi thu lưu tôi đi!" Ứng Thiên thấy Mục Trường Sinh không biểu hiện, cho là hắn không đáp ứng, vội vã bắt đầu chào hàng chính mình: "Ân nhân, anh không cần lo lắng sẽ cho tôi ăn không ở không, kỳ thực thu lưu tôi đối với ngài là vô cùng có lợi. Hết thảy việc nhà tôi đều có thể làm, hơn nữa tôi có thể kiếm tiền cho ngài, có thể nấu ăn, còn có thể làm ấm giường cho anh, anh xem tôi…"

"Làm ấm giường?" Mục Trường Sinh đọc một lần, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt Ứng Thiên.

Ứng Thiên sắc mặt cứng đờ, vội vã giải thích: "Ân nhân ngài đừng suy nghĩ nhiều a, ý của tôi là khi trời lạnh, trước anh đi ngủ tôi có thể trước tiên làm ấm chăn cho anh, tuyệt đối không có ý kia."

"Tôi vốn cũng không có ý kia." Mục Trường Sinh nói: "Việc nhà tôi có thể tự mình làm, tôi cũng không cần tìm người làm ấm chăn cho mình."

Ý tứ Mục Trường Sinh đuổi người hết sức rõ ràng, nhưng mà Ứng Thiên dường như không có nhận ra, y trưng ra khuôn mặt anh tuấn nhăn thành một cái bánh bao, vô cùng khổ não mà nhìn Mục Trường Sinh, thả nhẹ âm thanh cầu khẩn nói: "Ân nhân, anh hãy thu lưu tôi đi, anh nếu như không thu lưu tôi, tôi phải đầu đường xó chợ, thê thê thảm thảm thích thích. /(o)/~~ "

Nghe âm thanh vặn vẹo Ứng Thiên kéo dài giai điệu, lông mày Mục Trường Sinh run lên, trên mặt suy tư. Đường đường Mục gia chủ đương nhiên không sẽ tự mình làm cái gì việc nhà, đây bất quá là cái cớ qua loa với Ứng Thiên. Trên thực tế, tình huống của Mục Trường Sinh, tuyệt đối cần phải có người chăm sóc chính mình, kế hoạch của hắn vốn là muốn tìm một người hầu năng lực mạnh cùng tuyệt đối nghe lời, hiện tại thế nhưng có người chủ động đưa tới…

Cho dù động cơ của hắn vô cùng đáng để hoài nghi.

Ứng Thiên đối với ánh mắt hoài nghi của Mục Trường Sinh, trầm mặc, một lúc lâu sau, y bỗng nhiên nói: "Ân nhân, không chứa chấp tôi thật sự là tổn thất lớn của anh, tôi nấu ăn thật sự cực kỳ ngon, thật sự! Hơn nữa sau khi ăn đồ tôi nấu, anh sẽ cảm thấy mì là thứ khó ăn nhất trên đời này."

Mì là thứ khó ăn nhất trên đời này? Hướng về phía câu nói này, Mục Trường Sinh vẫn luôn cho rằng mì vô cùng mỹ vị quyết định cho y thử xem.

Ban đầu trong bếp Mộ Trường Phong chỉ có một ít mì, sau khi Mục Trường Sinh đến, Vinh Thành mua một chút rau xanh và thịt đặt ở trong tủ lạnh, lại không biết Mục Trương Sinh ở phương diện trù nghệ thật dốt đặc cán mai, làm ra thức ăn cả chính hắn cũng nuốt không trôi, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ chạm vào nguyên liệu nấu ăn, cho nên những thứ đó cũng chưa bao giờ liếc mắt nhìn đến.

—— sau một tiếng

"Ân nhân! Có thể ăn cơm!"

Thời điểm Mục Trường Sinh lần thứ hai đi vào nhà bếp, trên bàn ăn hình chữ nhật đã nhiều thêm vài món điểm tâm sáng, là bánh bao và cháo vô cùng bình thường, nếp nhăn trên bánh bao nặn rất đẹp, từng cái từng cái khéo léo linh lung, tròn vo nằm trên đĩa sứ trắng noãn, hiện ra vẻ ngây thơ đáng yêu.

Cháo là cháo thịt ra dưa phổ thông, không biết làm như thế nào, từng hạt gạo nấu đến óng ánh long lanh, còn chưa vào miệng đã ngửi được một cỗ hương thơm ấm áp ngon miệng, hành thái xắt nhỏ cùng thịt băm nổi lóng lánh như pha lê, dụ người thèm nhỏ dãi.

"Ân nhân anh tuyệt đối đừng ghét bỏ nha! Bây giờ là thời gian ăn bữa sáng, hơn nữa vật liệu chỉ có ngần ấy, chỉ có thể như vậy, nếu không buổi trưa anh lại thử, tôi nhất định..." Ứng Thiên còn đang lải nhải, Mục Trường Sinh đã uống một hớp cháo, ăn một cái bánh bao, trên mặt hắn không có biểu tình gì quá mức, trong mắt lại lộ ra thần sắc thán phục.

"Cậu có thể để lại." Mục Trường Sinh nói.

"Cái...cái gì..." Ứng Thiên có chút lắp bắp nói. Y trợn to mắt nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh, chỉ lo bỏ qua nửa ánh mắt của hắn.

"Tôi đáp ứng thu lưu cậu." Mục Trường Sinh lại nói, mắt thấy Ứng Thiên sửng sốt một chút, sau đó lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, hắn lại nói: "Thế nhưng tôi có mấy điều kiện."

Ứng Thiên không chút do dự nào, gật đầu liên tục nói: "Ân nhân mời nói."

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn, nói: "Thứ nhất, căn phòng này không phải của tôi, cho nên bất luận là đồ vật gì ở đây cậu đều không thể phá hoại, bằng không liền tự mình cút ra ngoài."

"Rõ rồi." Ứng Thiên đứng thẳng người, như một cây tùng cao ngất kiên cường.

"Thứ hai, bất cứ chuyện gì liên quan đến tôi, không có lệnh của tôi, không cho để lộ ra đi."

"Rõ." Ánh mắt Ứng Thiên sắc bén, hướng về Mục Trường Sinh kính chào nghi lễ quân đội.

"Thứ ba, không nên đem bất cứ phiền phức gì phía sau cậu mang đến trước mặt tôi." Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn quần áo y đã thấm ra máu.

"Rõ." Ứng Thiên thuận theo ánh mắt Mục Trường Sinh, mới phát hiện trên ngực bụng mình đang chảy máu, y không tim không phổi dùng sức nhấn một cái, nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt.

"Thứ tư..." Mục Trường Sinh đã bắt đầu đề yêu cầu thứ tư, thế nhưng người trước mắt này vẫn không có một chút xíu không kiên nhẫn cùng qua loa, ánh mắt của y từ đầu đến cuối đều không có thay đổi, Mục Trường Sinh thấy vậy, thầm nghĩ bộ dạng nguỵ trang thật tốt, nhân tiện nói, "Ăn cơm đi!"

"Rõ!" Ứng Thiên nghiêm trang đáp xong, sau một khắc an vị trước bàn bắt đầu ăn như hùm như sói, hiển nhiên là đói bụng cực kỳ, không biết đã bao lâu không ăn gì.

Bất quá có lẽ bởi vì cố kỵ Mục Trường Sinh, tốc độ Ứng Thiên ăn cơm mặc dù nhanh, thoạt nhìn vẫn khá nhã nhặn.

Lúc này mặt mày Mục Trường Sinh mới giãn ra, hắn vừa gắp lên một cái bánh bao, chợt nhớ tới cái gì, để đũa xuống nhìn Ứng Thiên nói: "Cậu có phải là còn chưa có rửa mặt?"

Lạch cạch! Đôi đũa trong tay Ứng Thiên rớt xuống...

Mục Trường Sinh đột nhiên phát hiện cháo lúc trước còn làm cho hắn kinh ngạc hiện tại đã không có cách nào lại hấp dẫn hắn, rũ xuống mi mắt, âm thanh lạnh lùng, "Thứ năm, nếu để cho tôi phát hiện cậu ngày nào đó không có rửa sạch sẽ đã đi ra, cậu liền cút ra ngoài cho tôi."

Ứng Thiên gật đầu liên tục giống như gà mổ thóc.

16. Chương 16

Mục Trường Sinh phát hiện thu lưu Ứng Thiên thật sự là quyết định chính xác, hắn không thạo việc vặt, Ứng Thiên thì hoàn toàn ngược lại, quan trọng nhất là, tài nấu nướng của y, thật không hề phóng đại. Thế giới này tại phương diện mỹ thực thành tựu xa xa vượt qua Khánh quốc, Mục Trường Sinh chưa từng ăn cơm nước những người khác làm, mà chỉ là tay nghề Ứng Thiên, đã xa xa vượt qua đầu bếp nổi danh trong phủ hắn dùng số tiền lớn mời mọc.

Bởi vì cái này, Mục Trường Sinh đối Ứng Thiên nhiều hơn mấy phần hảo cảm, cho dù đối phương có thể là người của "Đại tiểu thư" kia.

Chạng vạng hôm nay, Vinh Thành nhấn chuông cửa nhà Mục Trường Sinh. Vốn anh làm người đại diện của Mộ Trường Phong, có bộ chìa khóa căn hộ này, thế nhưng từ khi Mục Trường Sinh vào ở, sau khi Mục Trường Sinh xác định ở lại, anh cũng rất tự giác giao chiếc chìa khóa còn lại cho hắn, mặc dù anh đến bây giờ còn không quá tin tưởng lời Mục Trường Sinh nói hắn có thể kiếm được tiền mua lại căn phòng này. Ân, trừ phi đối phương dùng siêu năng lực đi làm chút nghề nghiệp lừa đảo còn có thể.

So với cái này, anh cảm thấy cầu cho Mục Trường Sinh tìm được bảo vật xuyên không sau đó mang anh đi cổ đại rồi mang về vài món đồ cổ còn có thể thực hiện.

Vinh Thành không chờ bao lâu, rất nhanh cửa liền mở ra, anh mới vừa vung lên nụ cười muốn chào hỏi, lại phát hiện xuất hiện ở phía sau cửa là một tiểu tử xa lạ.

Vinh Thành quét mắt qua một cái liền biết người trẻ tuổi này tuyệt đối sẽ không vượt quá hai mươi tuổi, y mặc một bộ áo sơ mi trắng, quần bò màu tím lam bến dưới có chút rộng rãi, rõ ràng là hết sức bình thường thậm chí không hề có phẩm vị, nhưng bởi vì người trước mắt này tuấn mỹ đến không giống tướng mạo phàm nhân cùng vóc người thon dài cao ngất mà hiện ra tuấn tú phi phàm.

Thân là một người đại diện tận sức khai phá người mới, Vinh Thành liếc mắt đã nhìn ra tiềm lực thiếu niên trước mắt này, anh thậm chí quên mất đây là trong nhà Mục Trường Sinh, quên mất dò hỏi đối phương là ai, liền theo phản xạ mà lộ ra nụ cười vô cùng hữu hảo, "Xin chào, tôi là người đại diện Hoành Nghệ giải trí – Vinh Thành." Tay anh móc ra ví tiền từ bộ âu phục cắt xén khéo léo, lại từ trong ví tiền móc ra một tấm danh thiếp, đưa cho Ứng Thiên nói: "Cá nhân tôi cho là, dùng điều kiện của cậu tuyệt đối có tiềm lực trở thành ngôi sao siêu cấp, thế nào? Có hứng thú hay không gia nhập Hoành Nghệ giải trí?"

Ứng Thiên trên mặt cười hì hì, hàm răng trắng noãn chỉnh tề như đang toả sáng, y tiếp nhận danh thiếp Vinh Thành, vô cùng nghiêm túc nhìn một chút, khi Vinh Thành cho là y chuẩn bị đáp ứng, đột nhiên nói: "Cảm tạ, bất quá tôi ghét nhất vòng giải trí."

Vinh Thành: "…"

Thấy dáng dấp Vinh Thành một bộ bị hắn nghẹn trụ, Ứng Thiên thập phần vui vẻ, như tiểu tử hư hỏng đùa dai thành công, y chếch ra thân thể để Vinh Thành tiến vào, hướng trong phòng hô: "Ân nhân, có khách tới."

Ân nhân? Trong đầu Vinh Thành bốc lên một chuỗi dấu chấm hỏi. Sau khi nhìn thấy Mục Trường Sinh, chuỗi dấu chấm hỏi càng lớn. Anh thấy Mục Trường Sinh ngồi trên ghế salon, nhìn người trẻ tuổi đứng ở một bên, "Vị này là ai?"

Mục Trường Sinh đang ngồi ở trên ghế salon nghiên cứu máy vi tính, nghe vậy ngẩng đầu liếc nhìn Vinh Thành một cái, nói sự thật: "Cậu ta gọi Ứng Thiên, là tôi mang về tối hôm qua."

"Tối hôm qua mang về?" Vinh Thành nhìn Mục Trường Sinh, lại nhìn Ứng Thiên bộ dáng bảo bảo ngoan ngoãn đứng ở sau Mục Trường Sinh, không biết não bổ cái gì, ánh mắt nhất thời hiện lên ý tứ sâu xa.

Mục Trường Sinh nói: "Anh tìm đến tôi, là vì chuyện quay quảng cáo ngày mai."

"Không sai." Nhắc tới cái này, Vinh Thành lập tức quên mất Ứng Thiên đứng ở một bên, anh gật đầu nói: "Thời gian quay chụp là chín giờ sáng ngày mai, tại tòa nhà của phân bộ công ty L&A thiết lập ở G thị, mặc dù nói là chính thức quay chụp lúc chín giờ, nhưng chúng ta sáng sớm ngày mai tám giờ phải có mặt ở

tòa nhà phân bộ, cho nên tối hôm nay tôi ở chỗ này ngốc một đêm, kể cho cậu một ít đồ vật ngày mai quay chụp phải chú ý, sáng sớm ngày mai lái xe đưa cậu tới."

"Được." Mục Trường Sinh gật đầu đồng ý.

Nghe Vinh Thành đêm nay phải ở lại chỗ này, sắc mặt Ứng Thiên có chút khó coi, nhưng khi Mục Trường Sinh nhìn về phía y, lập tức cười nói: "Tôi đi làm cơm tối."

Mục Trường Sinh gật đầu, Ứng Thiên lập tức đi về phòng bếp.

Nhìn Ứng Thiên tiến vào nhà bếp, Vinh Thành hướng gần đến Mục Trường Sinh một chút, thấp giọng nói: "Người này là chuyện gì xảy ra?" Mục Trường Sinh mới xuyên việt tới mấy ngày? Hơn nữa không yêu xuất môn cũng không thích nói chuyện, làm sao đột nhiên nhận thức Ứng Thiên?

Mục Trường Sinh trầm ngâm chốc lát, đem chuyện tối ngày hôm qua nói với anh.

"Cái gì? Cậu làm sao đem người như vậy mang về? Cần phải lập tức báo cảnh sát a!" Vinh Thành vừa nghe liền cuống lên, nào có ai thụ thương nặng như vậy lại không muốn đi bệnh viện? Anh lại nhìn một chút phương hướng nhà bếp, nhỏ giọng nói: "Làm sao bây giờ? Cậu thật sự dự định giữ người này lại?"

"Cậu ấy là một đầu bếp rất tốt." Mục Trường Sinh nói, lúc nói lời này trên mặt hắn vô cùng bình tĩnh, hai con mắt màu đen nhạt không gợn sóng, phảng phất một chút cũng không ý thức được nguy hiểm ở Ứng Thiên.

Vinh Thành trợn tròn mắt, đây cũng không phải là vấn đề làm cơm có ăn ngon hay không. Anh còn muốn khuyên, chợt nhớ tới một chuyện, "Không đúng a, cậu nói cậu ta tối hôm qua trên người có một đạo vết thương từ vai đến eo, thương nặng như vậy, y…" Vinh Thành chỉ chỉ hướng nhà bếp."Thoạt nhìn hoàn toàn không giống chịu qua thương tổn."

"Ân, đây chính là nguyên nhân tôi lưu lại cậu ấy, thương nặng như thế, vẻn vẹn một ngày, liền tốt hơn nửa." Người bình thường căn bản không thể nào làm được."Hơn nữa coi như tôi không đáp ứng, cậu ta cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế lưu lại." Còn không bằng vừa bắt đầu liền đáp ứng.

(Tử Nguyệt: Chậc, không phải Mục gia chủ vì mỹ sắc mà rước chồng về sao? O_O)

"Cậu có thể xác định cậu ta sẽ không làm thương tổn cậu sao?" Âm thanh Vinh Thành càng lúc càng trầm, giờ khắc này anh hoàn toàn quên mất lúc nãy mình còn rất thưởng thức vẻ ngoài Ứng Thiên, trong mắt toát ra lo lắng rõ ràng, tuy rằng anh mới quen biết Mục Trường Sinh mấy ngày, thế nhưng ai bảo đối phương lớn lên có gương mặt giống như Mộ Trường Phong?

"Tôi chắc chắn." Mục Trường Sinh nói. Không người nào có thể làm hại hắn.

Mục Trường Sinh chỉ ngồi như thế, vẫn có một cỗ khí định thần nhàn, hắn lại chân chính là một gia chủ có địa vị cao, bất luận kẻ nào cũng không cách gì cãi lại ý của hắn. Vinh Thành phát hiện mình dĩ nhiên không có cách nào phản bác hắn, anh nhìn một chút Mục Trường Sinh mặc một thân quần áo thể dục, tóc dài buộc lê, đột nhiên cảm giác thấy thế nào cũng biệt nữu, không nhịn được nói: "Cái kia, Trường Sinh, cậu vẫn là mặc lại cổ trang đi!"

Mục Trường Sinh:…

Bởi vì có thêm một Ứng Thiên không quá người bình thường, Vinh Thành vốn quyết định ở đây ngủ một đêm lại ăn cơm tối xong liền trở về, Vinh Thành đi rồi, Ứng Thiên vô cùng tích cực thu thập bát đũa, sau khi rửa chén xong liền quét dọn trong ngoài căn hộ một lần, lau xong còn đi lau cửa sổ, một bên chà còn một bên kể lại tiết mục ngắn không biết y xem được từ đâu cho Mục Trường Sinh nghe.

Đáng tiếc Mục Trường Sinh trời sinh không có tế bào dí dỏm gì, vô luận Ứng Thiên nói cái gì, hắn chỉ bình tĩnh đáp một tiếng, lại không nói gì thêm.

Nhiều lần như vậy, Ứng Thiên da mặt dầy hiếm thấy cả ngày cười hì hì cũng không khỏi sinh ra chút tâm tình lúng túng, trong phòng nhất thời yên tĩnh lại.

Thời gian trôi qua theo tiếng đồng hồ tí tí tách tách, Ứng Thiên lau xong cửa sổ, đem nước bẩn đổ đi, giặt sạch sẽ khăn lau, lấy giá áo phơi lên. Phơi xong, y nhìn kỹ phòng ở một chút, đem nguyên liệu nấu ăn muốn dùng cho ngày mai trong tủ lạnh lấy ra cho tan tuyết, giống như một khắc cũng không nhàn.

Mục Trường Sinh ngẩng đầu lên từ trên màn hình vi tính, nhìn thấy nhà cửa sạch sẽ hết sức hài lòng, thấy Ứng Thiên chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn lại muốn đi làm việc khác, Mục Trường Sinh gọi y lại, nói: "Sau này đừng tiếp tục gọi tôi là ân nhân ân nhân mãi." Ngược lại hắn cũng không cứu y.

Ứng Thiên nghe vậy mong đợi nhìn hắn, hai mắt sáng lấp lánh: "Thế tôi gọi anh là Trường Sinh có được hay không?"

Mục Trường Sinh nghe vậy rũ xuống mi mắt, nhìn một hàng chữ trên màn hình vi tính, tùy ý nói: "Đổi cái khác đi!"

"Vậy, Mục ca?" Ứng Thiên nhìn hắn thăm dò.

Mục ca? Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn y, gật đầu. Dù sao cũng tốt hơn trực tiếp gọi hắn là 'Trường Sinh', hắn tự nhận bọn họ còn chưa có thân cận đến mức trực tiếp gọi tên.

17. Chương 17

Sáng ngày thứ hai, vừa hơn 6 giờ, Vinh Thành đã nhấn chuông cửa căn hộ.

Mở cửa vẫn là Ứng Thiên, y cười cười với anh, còn hữu hảo hơn so với hôm qua. Dương quang sáng lạn trên khuôn mặt vô cùng anh tuấn kia, cùng với nụ cười có thể làm cho bất luận người nào cũng sinh ra hảo cảm trong lòng, thế nhưng Vinh Thành chỉ cần vừa nghĩ tới việc y khuya ngày hôm trước bị thương nặng như vậy, ngày thứ hai có thể nhảy nhót tưng bừng, liền cảm thấy một luồng ý lạnh bỗng nhiên bay lên sống lưng, anh cười khan hai tiếng, nói: "Sớm a."

"Ăn điểm tâm rồi sao?" Âm thanh Mục Trường Sinh vang lên trong phòng, Vinh Thành nghiêng người đi qua sát bên người Ứng Thiên, vừa đi vào trong vừa nói: "Đã ăn rồi."

Khi anh đi vào nhà, Mục Trường Sinh đang ngồi ở trước bàn ăn cơm, tiểu lung bao nóng hổi nằm bên trong lồng hấp thành một vòng khéo léo, da mỏng có thể nhìn rõ ràng nhân thịt bên trong, bánh sủi cảo hấp, từng cái từng cái xếp gọn gàng trên khay sứ Thanh Hoa, bánh quẩy đặt trong đĩa được chiên vàng óng ánh, liếc mắt nhìn qua liền có thể khiến người ta tưởng tượng ra tư vị khi cắn xuống có bao nhiêu xốp giòn…

Dù Vinh Thành trước khi tới đã ăn rồi, nhưng nhìn mấy món điểm tâm sáng kiểu Trung Quốc này, anh đột nhiên cảm giác thấy chính mình giống như chưa ăn no.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn anh, liền biết anh đang suy nghĩ gì, đang muốn bảo người ngồi xuống, lại nghe Ứng Thiên nói: "Vinh ca quá khách khí, sớm như vậy nhất định là còn chưa có ăn điểm tâm, cùng ngồi xuống đi?"

Ứng Thiên nói, cầm bộ bát đũa, từ trong phòng bếp múc bát sữa đậu nành, đặt trước mặt Vinh Thành.

Vinh Thành bị lôi kéo vào được đối diện Mục Trường Sinh có chút thụ sủng nhược kinh, anh nhìn nhìn Ứng Thiên đang bận rộn một bên, ánh mắt lướt qua tạp dề có hình gấu mèo nhỏ trên eo, lại nhìn Mục Trường Sinh ngồi đối diện khí định thần nhàn ăn cơm, bỗng nhiên có loại ảo giác mình tới làm khác trong nhà một đôi tiểu phu thê.

Anh lắc lắc đầu, cúi đầu uống một hớp sữa đậu nành thơm nồng, liền không khách khí chút nào ăn mấy cái tiểu lung bao làm cho anh hận không thể nuốt luôn cả lưỡi, mấy ý nghĩ hoang đường vừa nảy ra liền tan thành mây khói.

Ứng Thiên đứng ở cửa phòng bếp, nhìn dáng vẻ Mục Trường Sinh ưu nhã, cho dù lúc ăn cơm vẫn hiện ra vẻ cực đoan trang như cũ, vừa liếc nhìn Vinh Thành ăn như hùm như sói giống y như quỷ đói đầu thai, cười đến ý vị sâu xa.

Nửa giờ sau, Vinh Thành xoa bụng, giảng giải cho Mục Trường Sinh một ít đồ vật khi quay chụp phải chú ý, một bên giảng một bên giơ tay lên nhìn đồng hồ, "Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta bây giờ đi thôi!"

Phân bộ công ty L&A không xa lắm, rời tiểu khu lái xe hơn nửa canh giờ đã đến.

Mục Trường Sinh không có ý kiến gì, chỉ là lúc sắp ra cửa hắn liếc nhìn Ứng Thiên đang nghiêm chỉnh thu thập bàn ăn, mở miệng nói: "Ứng Thiên, tôi đi ra ngoài một chuyến, trước năm giờ chiều, tôi có thể trở về."

Thấy Mục Trường Sinh gọi y chỉ vì nói cái này, trên mặt Ứng Thiên lộ ra mấy phần thất vọng, lại vẫn hết sức ngoan ngoãn nói: "Được!"

Mục Trường Sinh gật gật đầu, quay người đóng cửa lại.

Nhìn tình cảnh này, Vinh Thành phát hiện loại ý tưởng hoang đường lúc trước lại bay lên. Anh gõ gõ đầu mình, một bên đi xuống lầu một bên tiếp tục giảng giải trước vài thứ cho Mục Trường Sinh.

Tám giờ, xe Vinh Thành đến đúng giờ ở tòa nhà phân bộ công ty L&A thiết lập ở thành phố này.

Cách thời gian chính thức quay chụp có một giờ, lúc này trong phòng chụp ảnh đã có không ít người, Mục Trường Sinh vừa đến liền bị người vây quanh.

Vinh Thành sát bên vai hắn, nhỏ giọng giới thiệu cho hắn, "Người áo đỏ phía trước kia chính là Lâm tỷ, cô ấy là chuyên gia trang điểm vô cùng nổi danh trong nghề, cô gái tóc xoăn mặc váy thắt lưng xanh làm là Lisa, nhà thiết kế tạo hình nổi danh, còn có kia là…" Vinh Thành nhanh chóng hết sức nói cho xong, cuối cùng tổng kết nói: "Những người khác cậu không cần phải để ý đến, mấy vị này trước đây có quen biết Trường Phong, cậu không nên lộ tẩy."

Mục Trường Sinh gật đầu biểu thị tự mình biết, lúc này hắn đã bị người lôi kéo ngồi xuống trước bàn hóa trang. Hóa trang cho hắn chính là Lâm tỷ Vinh Thành giới thiệu, cô dường như có một đoạn thời gian thật lâu không có nhìn thấy Mộ Trường Phong, khi nhìn thấy mái tóc dài của hắn cũng không ngạc nhiên, chỉ là nói, "Tóc dài như thế, vậy phải làm sao bây giờ…"

Mục Trường Sinh trầm mặc nhìn biểu tình có chút khổ sở của nữ nhân qua gương, cô nắm tóc Mục Trường Sinh nhìn một hồi, thở dài nói: "Chỉ có thể cắt ngắn đi." Ngược lại cũng không hỏi Mục Trường Sinh tại sao không đi cắt tóc.

Mục Trường Sinh vẫn ngồi bất động làm cho cô khổ não, chỉ khi đối phương thò tay chạm vào cổ áo hắn mới đè lại tay cô.

Lâm tỷ có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, "Trường Phong làm sao vậy?"

"Không có gì." Mục Trường Sinh buông tay ra, thế nhưng thân thể vẫn căng thẳng, ánh mắt không hề động đậy mà đặt ở tay đối phương đặt ở cổ áo mình.

Bị ánh mắt như thế nhìn chằm chằm, Lâm tỷ không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng rụt tay về, rõ ràng chính mình chỉ là tiện tay giúp cậu sửa sang cổ áo một chút, bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, cô đột nhiên cảm thấy mình là một quái a di có ý đồ bất chính.

Cô ho khan một tiếng, đem lực chú ý tập trung lên mặt Mục Trường Sinh, "Một quãng thời gian không gặp, Trường Phong cậu không chỉ tóc dài nhanh hơn, ngay cả da dẻ cũng càng ngày càng tốt." Trong mắt Lâm tỷ mang theo mấy phần thán phục cùng ước ao, mấy trợ thủ cũng không hề nhàn rỗi lỡ việc.

Mộ Trường Phong xuất đạo bất quá một năm, tác phẩm chính thức chỉ có một bộ phim truyền hình cổ trang, đóng vai chỉ là nam hai, nhưng bởi vì cực kỳ thích hợp khí chất cổ phong, cùng khuôn mặt tuấn tú ôn nhã như thủy mặc xuân sơn, được chú ý không ít, cũng cấp tốc tích lũy một số lượng fan hâm mộ so với người mới nổi vô cùng khả quan.

Mà mặt Mục Trường Sinh, tuy rằng có chín phần tương tự Mộ Trường Phong, so với cậu càng được người chú ý, không chỉ là làn da hoàn mỹ không bị xã hội hiện đại làm ảnh hưởng, còn có xuất thân thế gia, dưỡng thành khí chất đặc biệt khi ở lâu trên thượng vị.

Khí chất thứ này, không nói rõ được cũng không tả rõ được, lại khiến bất luận người nào dễ dàng nhớ kỹ người này, không nói khoa trương chút nào, nếu như Mục Trường Sinh nguyện ý lăn lộn trong vòng giải trí, chỉ khuôn mặt này cũng đủ một đường nghiền ép các loại mỹ nam tử.

Lâm tỷ không hổ là chuyên gia trang điểm nổi danh trong nghề, cô chỉ coi kỹ vài lần, liền dễ dàng tìm ra bộ phận thích hợp nhất trên mặt Mục Trường Sinh để hóa trang, chờ cô trang điểm xong cho Mục Trường Sinh, ngay cả bản thân cô cũng toát ra thán phục nồng đậm, trang điểm xong, những điểm tỳ vết bé nhỏ trên mặt Mục Trường Sinh cũng hoàn toàn biến mất, ngũ quan càng thêm lập thể, đặc biệt là đôi mắt hắn, bỏ thêm eye shadow hai mắt nhìn qua càng thâm thúy hữu thần, đuôi mắt được bút kẻ mắt phát họa rất tốt, chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt một cái, liền có một loại ý tứ hàm xúc không rõ sắc bén đầu độc nhân tâm.

Tim Lâm tỷ thịch một cái, cô lùi lại mấy bước, không nhịn được lấy điện thoại di động ra chụp mấy bức, mãi đến tận khi thanh âm Lisa thúc giục vang lên, mới thu hồi điện thoại di động, lại làm tóc cho Mục Trường Sinh, mới thả người ra.

Nhìn bóng lưng cao gầy của Mục Trường Sinh biến mất ở phòng thay quần áo, Lâm tỷ mới có chút tiếc nuối thu hồi ánh mắt.

Vai chính vừa đi, Lâm tỷ mới nghĩ tới người đại diện Vinh Thành từ nãy đến giờ vẫn luôn bị gạt sang một bên, mới vừa nãy khi Mục Trường Sinh xuất hiện cô liền theo bản năng đem những người khác quên, ai bắt chuyện cũng không đáp, bây giờ suy nghĩ lại một chút thấy thật sự là vô cùng không lễ phép.

Lâm tỷ nhìn về hướng Vinh Thành, vừa nhìn liền giật mình, chỉ thấy người đại diện trước mặt người khác luôn luôn phong độ nhẹ nhàng lại sắc mặt tái xanh mà bưng bụng, bộ dáng cố nén, thật giống như trong bụng có đồ vật vội vã phải ra nhưng hoàn cảnh không cho phép, chỉ có thể cưỡng ép kìm nén, nghẹn đến sắc mặt tái xanh thống khổ vạn phần.

Đại khái mỗi người bình thường đều từng trải như vậy, Lâm tỷ và Vinh Thành cũng coi như là người quen, thấy thế vội vàng đi tới thấp giọng nói: "Nếu không anh đi một chút đến phòng rửa tay đi, ra cửa quẹo trái đi thẳng, yên tâm tôi giúp anh xem chừng Trường Phong nhà anh."

Vinh Thành nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, chỉ kịp nói tiếng "Cảm tạ" liền như bị hỏa thiêu vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

18. Chương 18

Lisa đã sớm cầm quần áo chọn sẵn cho Mộ Trường Phong, khi Mục Trường Sinh đi vào, lông mày vẫn không giãn ra.

Con đường công ty L&A vẫn luôn cao cấp, người phát ngôn cho tới nay không phải thanh niên tên tuổi lớn trên thế giới thì cũng là minh tinh đang "hot" nhất trong nước, đây vẫn là lần đầu tiên mời một người mới xuất đạo một năm làm phát ngôn viên, không nói đến những cao tầng bên trên quan tâm lợi ích, ngay cả bọn họ chỉ lo lấy tiền lương cũng ở trong lòng thầm nói.

Lisa cũng không phải xem thường Mộ Trường Phong, ngược lại, trong lòng cô vô cùng thưởng thức nam hài tuổi trẻ tràn ngập thanh xuân này, đương nhiên, cùng bề ngoài vô cùng ưu tú của cậu cũng là nhân tố trọng yếu, dù sao đối với một khuôn mặt dễ nhìn, tổng có thể làm lòng người sinh hảo cảm.

Nhưng mà thưởng thức thì thưởng thức, cũng không có nghĩa là cô sẽ cho rằng để Mộ Trường Phong đến đại diện phát ngôn sản phẩm mới nhất của công ty là một quyết định chính xác, Mộ Trường Phong mặc dù tốt, nhưng nhìn qua cũng quá ngây ngô, không biết có thể hay không có được đầy đủ khí tràng, bất quá chống đỡ không nổi cũng không có biện pháp, ai bảo vị đại thiếu gia kia chỉ rõ muốn hắn đâu?

Nghĩ đến vị Đại thiếu gia kia đôi mắt như mang theo móc câu, Lisa rùng mình một cái, âm thầm cầu khẩn Mộ Trường Phong ngày hôm nay phát huy vượt xa người thường.

Cũng không lâu lắm, cửa phòng thay quần áo từ bên trong mở ra.

Lisa liếc mắt nhìn qua, nhất thời hít vào một hơi.

Sản phẩm của công ty L&A lần này như trước đi theo con đường điệu thấp xa hoa, trang phục cung cấp cho người phát ngôn cũng là được làm riêng, cao cấp phi phàm, một thân trang phục có giá trị không nhỏ, mặc lên bất luận người nào đều có thể hiện ra phẩm vị siêu phàm, mà có thể đạt đến yêu cầu quảng cáo hay không cũng không nhất định, có lúc không chỉ là người dựa vào ăn mặc, còn muốn bản thân người này khí tràng đủ để làm nổi bật bộ trang phục này.

Lúc trước cô lo lắng Mộ Trường Phong khí tràng không đạt tới yêu cầu cũng không phải là không có đạo lý, nhưng khi nhìn thấy Mộ Trường Phong từ bên trong phòng thay quần áo đi ra, cô mới phát hiện lúc trước lo lắng đều là dư thừa.

Âu phục xám trắng dưới ánh đèn càng lộ ra cảm xúc, sít sao bao lấy thân thể cao gầy của cậu, tóc dài đến eo cột ra sau, chỉ có một sợi rơi xuống bên mặt, nhìn qua có loại mị lực bất kham, gương mặt tuấn mỹ ôn nhã kia vốn thiên hướng Đông Phương bởi vì trang dung cường điệu đường viền, nhìn qua không giống người Đông Phương, trái lại có mấy phần anh tuấn hỗn huyết, khiến người nhớ tới quốc vương tuổi trẻ của cung đình Tây Âu, miễn cưỡng đứng ở trong vườn hoa, cúi đầu dùng ánh mắt mê ly nhìn hoa nở.

Lisa mở to hai mắt, lui về phía sau vài bước từ trên xuống dưới đánh giá Mộ Trường Phong, càng xem càng không dời nổi mắt, thượng đế của ta nha! Chẳng trách Đại thiếu gia coi trọng, gương mặt như vậy, khí chất như vậy, đừng nói nữ nhân, ngay cả nam nhân cũng không có cách nào chống đối được không? Cô trước đây sao chưa từng phát hiện Mộ Trường Phong còn có phương diện như thế a! Chỉ cần Mộ Trường Phong vẫn luôn duy trì trạng thái hoàn mỹ này, chỉ dựa vào khuôn mặt này có thể hồng khắp đại giang nam bắc được không!

Chuyện chụp quảng cáo này, chỉ cần ngoại hình qua ải, thoáng có chút kỹ năng diễn xuất, lại rèn luyện rèn luyện liền không thành vấn đề. Mục Trường Sinh tướng mạo tuyệt đối là loại hàng đầu, chụp quảng cáo quần áo cũng không phải diễn kịch, tự nhiên rất thuận lợi liền kết thúc.

Lúc quay chụp kết thúc, đã là mười hai giờ trưa, đoàn đội thu dọn đồ đạc liền chuẩn bị ly khai, mà Mục Trường Sinh thay xong quần áo, đợi một hồi lâu nhưng vẫn không đợi được thân ảnh Vinh Thành.

"Lâm, tỷ, chị nhìn thấy Vinh Thành không?" Lúc trước đi vào phòng thay quần áo hắn có liếc mắt một cái, Vinh Thành lúc đó cách Lâm tỷ gần nhất.

Lâm tỷ đang thu dọn dụng cụ hóa trang, nghe vậy mới nhớ tới người đại diện Vinh Thành sớm bị cô quên mất, hồi tưởng lại quá trình quay chụp vẫn luôn không nhìn thấy anh ta, trên mặt cô có chút kỳ quái, nói: "Anh ấy hai giờ trước đi phòng rửa tay, bây giờ còn chưa trở về?" Sẽ không rơi vào nhà cầu đi? Lâm tỷ vừa lo lắng vừa buồn cười, bất quá thấy Mục Trường Sinh trên mặt suy tư, nhân tiện nói: "Ra cửa quẹo trái đi vài bước đã đến, nếu không cậu đi tìm ảnh một chút đi!"

Mục Trường Sinh nghe vậy gật đầu nói: "Được rồi, đa tạ Lâm tỷ."

Lâm tỷ nở nụ cười xinh đẹp, "Không khách khí."

Mục Trường Sinh đứng dậy liền đi hướng phòng rửa tay, hắn im lặng tính toán một chốc, hai giờ liền là một canh giờ, nếu như chỉ là rửa tay căn bản không dùng đến thời gian lâu như vậy, tận đến giờ phút này Mục Trường Sinh mới chính thức ý thức được tầm quan trọng của điện thoại di động, bất quá hắn bây giờ mắc nợ đầy rẫy, cũng không thể muốn cái gì cũng gọi Vinh Thành trả tiền, sự tình điện thoại di động chỉ có thể tạm hoãn.

Mới vừa đi vào phòng rửa tay, Mục Trường Sinh liền nhìn thấy một cái cô gái tóc dài đưa lưng về phía hắn đứng ở trước bồn rửa mặt, hắn vội vàng rũ xuống mi mắt, bước chân mới vừa bước vào lập tức rụt trở về.

Mục Trường Sinh cụp mắt lùi lại mấy bước, nhìn logo ở cửa ra vào —— một người nho nhỏ mặc quần dài, nhà vệ sinh nữ là mặc váy, đây là nhà vệ sinh nam không sai.

Mãi sau khi xác nhận lại, hắn mới nhớ tới bóng lưng nữ nhân mới vừa thấy kia, ánh mắt cũng có chút trở nên tế nhị, một người phụ nữ… Không đúng, mặc dù chỉ là vội vàng thoáng nhìn, nhưng Mục Trường Sinh trí nhớ rất tốt, giờ khắc này hồi tưởng lại, mới phát hiện chiều cao đối phương cùng hình thể rõ ràng không giống nữ nhân.

Đáy mắt Mục Trường Sinh chợt lóe do dự, đến khi hắn nhìn lại bồn rửa mặt, lại phát hiện nữ nhân tóc dài quần đỏ mới vừa đứng ở nơi đó không thấy đâu. Không có nửa điểm động tĩnh liền biến mất không còn tăm tích, thật giống như hắn mới vừa thấy chỉ là một huyễn ảnh.

Nhưng hắn biết đó cũng không phải ảo giác. Nhưng mà không phải ảo giác thì lại là gì, đối phương là một nam nhân thích mặc nữ trang liền ngại Mục Trường Sinh, nghĩ đến đây, Mục Trường Sinh liền không truy cứu nữa, chỉ là tâm lý vẫn cứ có cảm giác quái dị nhàn nhạt.

"Vinh Thành, anh có ở bên trong không?" Mục Trường Sinh đi vào phòng rửa tay hô một câu.

Chỉ sau vài giây, trong cầu tiêu liền có tiến đáp lại, "Trường Sinh! Là Trường Sinh sao? Tôi ở đây, cửa phòng thứ ba!"

Vinh Thành thật sự ở nơi này! Mục Trường Sinh ánh mắt lóe lên một tia kinh dị, nghĩ đến đối phương dĩ nhiên thật sự ở bên trong nhà vệ sinh công cộng ngốc hai giờ, tâm lý vừa cảm thấy hoang đường lại quái dị.

Âm thanh Vinh Thành hiện ra uể oải, "Trường Sinh, nhanh, giúp tôi một chút, tôi không có giấy."

Vinh Thành thầm nghĩ thực sự là ngày xúi quẩy, sáng sớm không biết ăn cái gì hỏng bụng, Mục Trường Sinh mười giờ hóa trang trang điểm xong, anh mười giờ đi vào xả một trận, lau xong cái mông còn chưa đi ra cửa nhà cầu, liền ngồi xổm trở lại. Tới tới lui lui nhiều lần như vậy, hành hạ anh sắc mặt thành tái xanh, chân đều mềm nhũn, nghĩ Mục Trường Sinh quay chụp không kết thúc nhanh như vậy, anh sợ mình vạn nhất lần này kiên trì lâu đến một điểm, đi tới phòng quay chụp lại phát tác, đơn giản ngồi xổm ở nhà vệ sinh lấy điện thoại chơi trò chơi, đợi đến lần gần nhất xả xong, rất lâu không có tái phát, anh nghĩ đã giải phóng xong, kết quả sau màn này, mới phát hiện giấy vệ sinh đã bị mình dùng hết /(o)/

~~Vinh Thành khóc không ra nước mắt, anh ở bên ngoài vẫn luôn một bộ hình tượng tinh anh, nếu để người ta biết mình bị bức ngồi xổm nhà vệ sinh hai giờ, vậy thì còn có hình tượng gì! Mà bạn xấu này đó của anh, giờ khắc này cách anh gần nhất cũng ở tỉnh sát vách /(o)/

~~Lâm tỷ cho là Vinh Thành rơi vào trong hầm, Mục Trường Sinh mặc dù không có ý nghĩ như thế, lại lo lắng anh bị bất ngờ ngất ở bên trong, lại không nghĩ rằng đáp án là đây.

Hắn mím mím môi, phát hiện mình giờ khắc này dĩ nhiên nói không ra lời, liền trầm mặc đem nguyên hộp giấy ăn bên cạnh bồn rửa mặt lấy ra, vừa quay đầu lại nhìn thấy Vinh Thành không thể chờ đợi được nữa duỗi tay ra từ dưới cửa, liền đưa tới.

Lấy được giấy vệ sinh Vinh Thành hiển nhiên hết sức kích động, hạ thấp giọng hô một câu, "Trường Sinh cậu chính là cứu tinh của tôi nha! Yêu cậu chết mất!"

Mục Trường Sinh: "…"

Hắn dự định ở ngoài phòng rửa tay chờ anh, vừa đi ra khỏi cửa phòng rửa tay, lại phát hiện đứng ngoài cửa hai tráng hán một thân áo da màu đen, nhìn thấy Mục Trường Sinh đi ra, hai tráng hán kia liếc mắt nhìn nhau, nói với Mục Trường Sinh: "Thiếu gia của chúng tôi mời ngài gặp mặt."

"Lai giả bất thiện". Đây là cảm giác đầu tiên của Mục Trường Sinh, hắn mở miệng nói: "Thiếu gia các anh là ai?"

"Quý công tử."

19. Chương 19

Quý công tử? Mục Trường Sinh đếm không hết đây là lần thứ mấy từ trong miệng người khác nghe đến danh xưng này, từ miệng Vinh Thành, hắn ta chính là một công tử ca mưu đồ bất chính với Mộ Trường Phong, tại công ty L&A, hắn ta là con trai độc nhất của nhà giàu nhất, quý công tỷ tuổi trẻ anh tuấn phong độ nhẹ nhàng, hiện tại… Mục Trường Sinh nhìn hai tráng hán cản ở trước mặt hắn, yên lặng thêm vào một cái, phú nhị đại công khai ỷ thế hiếp người.

"Mộ thiếu gia, thiếu gia của chúng tôi mời ngài gặp mặt." Hai đại hán kia thấy Mục Trường Sinh đứng tại chỗ không nhúc nhích, liền nói thêm một câu, trong giọng nói không thiếu cứng rắn.

Mục Trường Sinh liếc mắt là đã nhìn ra đôi huynh đệ trước mắt này cũng là quý tộc, có thể để cho hai quý tộc đến mời "người bình thường" như Trường Phong, xem ra vị Quý công tử coi trọng Trường Phong ngược lại so với hắn dự liệu còn cao hơn.

"Tôi nếu không đáp ứng?" Mục Trường Sinh khí định thần nhàn trả lời một câu.

"Vậy chúng tôi cũng chỉ có thể vác đi." Hai đại hán này là huynh đệ song sinh, lớn lên cực giống nhau, nói chuyện cũng hầu như là trăm miệng một lời.

Nghe vậy Mục Trường Sinh mắt sáng lên, nói: "Đã như vậy, tôi liền đi với các anh một lần."

Có lẽ là không ngờ tới lần này có thể đem người mang về dễ dàng như vậy, hai đại hán cho là phải bị một phen kịch liệt chống lại mới có thể đem người về có chút bất ngờ, đương nhiên bọn họ tuyệt đối đoán không ra người trước mắt đã sớm không phải là Mộ Trường Phong trước đây.

Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng hai nam nhân cũng không do dự, càng không có lòng nghi ngờ đến những nơi khác, có lẽ là vị Mộ thiếu gia này không muốn lãng phí thời gian chơi trò này?

Vì vậy thời điểm Vinh Thành rốt cục xong việc đang từ trong cầu tiêu đi ra, liền nhìn thấy hai nam nhân quen mắt hai bên trái phải đem Mục Trường Sinh kẹp ở giữa, hiển nhiên là xem hắn là Trường Phong, muốn mang hắn đi gặp Quý công tử.

Vinh Thành vừa nhìn liền cuống lên, vội vã bước nhanh chạy tới, vào lúc này hắn cũng không lo đến việc che giấu thân phận Mục Trường Sinh, lập tức xông tới che ở trước mặt ba người, nói với hai nam nhân: "Hai vị tiên sinh, các anh hiểu lầm, vị này không phải là Mộ Trường Phong, hắn là ca ca song sinh của Trường Phong, Mục Trường Sinh."

Hai đại hán không nói gì, nhìn Vinh Thành đến trắng mắt: Xem đi, đồ ngốc này cho là lời nói dối cấp thấp như thế này có thể lừa gạt bọn họ?

Vinh Thành tự nhiên cũng biết hai nam nhân này sẽ không tin tưởng, ngay cả anh ban đầu cũng không nhận ra, thế nhưng Trường Sinh cùng Trường Phong không giống nhau, anh làm sao có thể yên tâm cho bọn họ mang đi?

"Như vậy đi! Các anh đi về trước, tôi sẽ đi tìm Quý công tử, nói rõ chuyện này." Vinh Thành một mặt thành khẩn, nhưng mà hai nam nhân vẫn dùng ánh mắt tràn ngập hoài nghi như cũ nhìn anh.

Hai người kia thái độ cứng rắn, còn không nghe giải thích, Mục Trường Sinh trong lòng biết Vinh Thành ngăn cản bọn họ không được, không những ngăn cản không được, còn có khả năng gây phiền toái, liền nói với Vinh Thành: "Anh không cần lo lắng, tôi sẽ hảo hảo trở về."

Vinh Thành: Tôi không lo cho cậu, là Quý công tử a!!!

Sau năm phút, Vinh Thành nhìn phương hướng mấy người ly khai, khẽ cắn răng, lặng lẽ đi theo.

Trước đây khi Quý công tử phái người mang Trường Phong đi, có đôi khi là đến khách sạn, có đôi khi là câu lạc bộ cao cấp, lần này bởi vì đang ở bên trong tòa nhà L&A, chính là địa bàn Quý công tử, hắn ta không có đi bên ngoài, mà cho người đem Mục Trường Sinh mang đến tầng cao nhất.

Hai nam nhân kia ý thức phản trinh sát đặc biệt mạnh, Vinh Thành trước đây bất kể là chính mình theo dõi hay là mua người theo dõi đều sẽ bị phát hiện, lần này anh cách một khoảng cách xa vô cùng theo sau

mấy người, cũng may là cùng trong một tòa nhà, vô luận cách bao xa cũng có thể đại thể thấy rõ bọn họ đi hướng nào.

Vinh Thành xa xa mà liền thấy hai người kia đem Mục Trường Sinh dẫn tới một thang máy chuyên dụng, mở ra cửa thang máy đi vào.

Cửa thang máy vừa đóng đi lên Vinh Thành liền vọt tới, xem bọn họ đi lên là tầng cao nhất liền lập tức nhấn nút lệnh.

"Tích! Vân tay thông tin sai lầm!"

Vinh Thành ngạc nhiên mà nhìn về phía từ nút lệnh kia, bên trong phát ra âm thanh điện tử, chưa từ bỏ ý định mà nhấn lại một lần.

"Tích! Vân tay thông tin sai lầm!"

Vinh Thành:…

Ngọa tào một cái thang máy đang yên đang lành còn đòi mật mã vân tay!!!

Vinh Thành trong cơn tức giận tàn nhẫn đạp cửa thang máy một cước, vừa quay đầu lại chợt phát hiện bên cạnh nhiều thêm nữ nhân, nữ nhân này một đầu tóc quăn rối như tơ vò mà che hết nửa mặt, y phục trên người rách rưới, lộ ra da thịt trắng noãn bên trong, quả thực y như là bị người thi bạo!

Vinh Thành vốn là trong lòng bốc lửa, thấy thế lập tức mù quáng, đang muốn hỏi cô chuyện gì xảy ra, mới vừa há mồm lại phát hiện nữ nhân trước mắt đột nhiên biến mất rồi!

Vinh Thành trợn mắt lên, liền trừng mắt nhìn, không thể tin được chỗ mới nhìn thấy chỉ là ảo giác! Nhất định là ảo giác đi! Rõ ràng không phải mùa đông, người anh chợt run cầm cập. Nhìn chung quanh một vòng, phát hiện hiện tại vẫn là ban ngày, cửa sổ thủy tinh đối diện còn lọt vào ánh nắng ấm áp dương, trên hành lang thỉnh thoảng có công nhân trong tòa nhà đi qua, nhìn qua vô cùng bình thường, Vinh Thành dựa vào bên cạnh thang máy, tự nhủ: "Nhất định là ảo giác."

…

Mà lúc này, hai nam nhân đã mang theo Mục Trường Sinh đi vào trong căn phong duy nhất trên tầng cao nhất, nhìn cửa căn phòng trước mặt đóng lại, hai người xoay người, hai bên trái phải, thẳng tắp mà đứng trước cửa phòng.

Thời gian gác đặc biệt tẻ nhạt, ca ca trong hai nam nhân song sinh hỏi đệ đệ, "Em nói thiếu gia lần này sẽ cùng Mộ thiếu gia chơi cái gì?"

Đệ đệ tỉ mỉ nghĩ một hồi, nói: "Cưỡi ngựa?" Này là do nghe ngày thường Đại thiếu gia khoe khoang kỹ thuật cưỡi ngựa

Ca ca cao thâm khó dò lắc đầu.

Đệ đệ: "Ghép áp phích kích thước thật của Đại thiếu gia?" Cái trò chơi này đầy đủ thể hiện tâm cơ Đại thiếu gia.

Ca ca vẫn như cũ lắc đầu.

Đệ đệ: "Kéo búa bao, người nào thắng hôn đối phương một cái?" Cái trò chơi này thấy thế nào cũng là thiếu gia được phúc lợi a!

Ca ca vẫn lắc đầu.

Đệ đệ: "Chơi xoay đĩa, chuyển tới ai người đó cởi quần áo?" Dùng năng lực Đại thiếu gia, dù thế nào cuối cùng Mộ thiếu gia đều chỉ có thể lưu lại một cái quần lót.

Ca ca chỉ tiếc mài sắt không nên kim, "Khó trách em là lão nhị, ngốc như em sao lại có thể lăn lộn đến cùng vị trí với ca ca ta? Đại thiếu gia làm sao có khả năng low như thế, chơi chơi mấy trò đó?"

Đệ đệ sờ đầu một cái, "Vậy sẽ là cái gì a?"

Ca ca: “Anh nếu biết sẽ hỏi em sao?”

Đệ đệ:…

Hai người thủ vệ này không tính là tâm phúc Quý công tử tín nhiệm nhất, bởi vậy cũng không biết việc hồn đèn Mộ Trường Phong đã diệt, bọn họ nhàm chán đoán chủ đề trò chơi lần này, đi vào gian phòng Mục Trường Sinh đã gặp được vị Quý công tử kia.

Hắn đứng ở cửa phòng, cửa sau lưng chặt chẽ khép lại, Quý công tử chếch đối hắn, mang găng tay màu trắng trong tay cầm một cái phi tiêu hồng anh, ngón tay thon dài linh hoạt hơi động, phi tiêu liền tinh chuẩn đính vào trên bia ngắm cách hắn ta hơn một trăm bước.

Vóc người Quý công tử thon dài, khuôn mặt trắng nõn anh tuấn, gò má đường nét vô cùng ưu mỹ, nghiêng người sang đối diện Mục Trường Sinh, tóc chải ngược ra sau, lộ ra cái trán no đủ trắng nõn, một đôi mắt hẹp dài mà hữu thần, lộ ra bảy phần khôn khéo, ba phần ý cười, môi hồng phấn nộn, hình dáng môi hơi nhếch lên, cho dù gương mặt không thay đổi, nhìn qua cũng tựa như cười đa tình.

Nhìn thấy Mục Trường Sinh, khóe miệng anh uốn cong, hài hước cười, “Tiểu Trường Phong lần này thật ngoan, nhanh như vậy đã tới…”

20. Chương 20

Trước khi gặp Quý công, Mục Trường Sinh đối hình tượng của anh từng có một cái mơ hồ khái niệm, đó chính là một cái con ông cháu cha không có năng lực, ỷ vào thế lực gia tộc muốn làm gì thì làm, mà khi lần đầu tiên nhìn anh, Mục Trường Sinh liền cải biến cái nhìn với anh.

Quý tộc sau khi giác tỉnh, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ người bình thường không nhìn thấy, thực lực càng mạnh, tầm mắt càng rộng. Đại đa số quý tộc cao cấp căn bản không đem quý tộc phổ thông để vào mắt, chỉ vì thấy thế giới còn không đồng dạng, làm sao có thể bình đẳng giao lưu?

Mục Trường Sinh tuy rằng thân thể gầy yếu, cũng không cách nào như quý tộc phổ thông tu tập linh lực, nhưng Ngôn Linh Thuật của hắn khiến cho hắn tại vào một khắc bắt đầu thức tỉnh liền trở thành quý tộc hàng đầu. Khi còn ở Khánh quốc, ngoại trừ mấy vị nắm quyền hoàng tộc, cơ hồ không có ai được hắn để trong mắt. Mà trong nháy mắt nhìn thấy Quý công tử, hắn vẫn như cũ không thể không thừa nhận người thanh niên trước mắt này cường hãn.

Trong cảm ứng của hắn, bản thân Quý công tử là một đoàn linh quan vô cùng chói mắt, năng lượng cường hãn đem anh từ đầu tới đuôi bao vây lấy, cũng tại ngoài rìa thân thể hóa thành một cự thú bảo vệ bên cạnh anh, chỉ không thấy rõ cụ thể tướng mạo cự thú giương nanh múa vuốt tuyên cáo độ nguy hiểm, lại theo lời nói Quý công tử không ngừng phát sinh biến hóa, tùy theo ý anh điều phối chưởng khống. Lực lượng kia mạnh mẽ mà nguy hiểm, với Quý công tử lại thân mật như tay trái tay phải, anh sử dụng thuận buồm xuôi gió, tùy tâm sở dục.

Coi như trong hoàng tốc Khánh quốc khánh, sức mạnh cường hãn như vậy cũng là vô cùng hiếm thấy, đặc biệt là anh còn trẻ như vậy, nếu như anh sinh ở Khánh quốc, tuyệt đối là tồn tại cả hoàng tộc đều muốn mời chào.

Không trách Vinh Thành nói Quý gia hạng chót, con cháu tam gia khác lại dùng hắn dẫn đầu, nếu như hắn nguyện ý triển lộ ra sức mạnh như vậy, thu phục mấy người trẻ tuổi lại có gì khó?

“Tôi không phải Trường Phong, tôi là ca ca hắn, Mục Trường Sinh.” Căn cứ vào tôn trọng đối cường giả, sắc mặt Mục Trường Sinh hòa hoãn rất nhiều, mở miệng giải thích.

Quý công tử tựa hồ xem là nói giỡn, anh cười đi tới bên Mục Trường Sinh, muốn dùng tay véo má hắn, lại bị đối phương nghiêng đầu tránh được.

Quý công tử sững sờ, sau khi bị cự tuyệt trên mặt chợt lóe một chút giận dữ, trong đôi mắt không hề che giấu phong mang rơi xuống trên người Mục Trường Sinh.

Ánh mắt Mục Trường Sinh nhìn thẳng anh, con người màu đen ôn sắc, thanh thanh đạm nhạt, không quá ôn hòa cũng không lộ hết ra sắc bén.

Một hồi lâu sau, Quý công tử trước tiên dời ánh mắt, chế nhạo cười nói: "Tiểu Trường Phong của chúng ta lớn rồi, dĩ nhiên biết đến phản kháng."

Dứt lời, cũng không chờ Mục Trường Sinh trả lời, đi thẳng hướng một bên quầy bar, gian phòng này chiếm diện tích vô cùng rộng rãi, các loại thiết bị giải trí, tập thể hình đầy đủ, cái quầy bar nhỏ này chính là một cái trong số đó.

Quý công tử gỡ bỏ hai khuy cao nhất trên áo sơ mi, đeo bao tay trắng lấy ra một chai rượu đỏ trên quầy bar, mở nắp chai, nói với Mục Trường Sinh: "Tiểu Trường Phong lại đây, ngày hôm nay chúng ta uống rượu, ai nếu bị thua…" Quý công tử híp mắt nhìn Mục Trường Sinh, nụ cười ám muội, "Liền tự mình rửa sạch sẽ nằm vật xuống trên giường đi."

Mục Trường Sinh mở mắt ra nhìn đối phương, mi tâm nhăn lại, cho dù đối phương tuổi còn trẻ lại thực lực cường hãn, hắn vẫn như cũ không thích Quý công tử này, đặc biệt là thái độ ám muội của đối phương, ngôn ngữ ngả ngớn. Khánh quốc bởi vì sinh ra vị cường giả yêu thích nam tử, người đương thời đều lấy làm vui lòng, khiến nam phong thịnh hành, hắn tuy rằng không hảo long dương, nhưng là không đến nỗi chán ghét, tâm tư bình thường thôi. Thế nhưng đi đến thế giới này, biết được đệ đệ bị người đuổi giết lửa giận còn chưa hoàn toàn tiêu tan, liền phải đối mặt nam tử có gút mắc cùng em trai. Trường Phong cùng Quý công tử, đến tột cùng là quan hệ như thế nào? Nếu là hắn là tự nguyện cũng liền thôi, nếu là Trường Phong là bị người cưỡng bức… Mục Trường Sinh trong mắt chợt lóe lên tàn khốc, dù cho lưỡng bại câu thương, hắn cũng tuyệt đối sẽ không buông tha đối phương.

"Quý công tử, cậu và Trường Phong là quan hệ như thế nào?" Mục Trường Sinh hỏi.

"Quý công tử?" Đối phương đọc một lần, có chút bất mãn mà nhìn về phía Mục Trường Sinh, "Anh không phải đã sớm cho em kêu anh A Trạch sao? Làm sao mấy ngày không gặp, em liền cùng anh như xa lạ?" Quý Trạch nói, lấy ra hai cái ly đế cao.

Rượu màu đỏ bị rót vào ly trong suốt, hơi lắc lư một chút, dưới ánh đèn hiện ra càng long lanh trong suốt.

Hương rượu tràn ngập, Quý Trạch xuyên thấu qua chất lỏng long lanh trong suốt trước mắt, nhìn thấy Mục Trường Sinh lộ ra đôi mắt không vui, anh đột nhiên nở nụ cười, khóe miệng vốn hơi vểnh cong lên độ cong nhìn rất đẹp, nhưng mà nụ cười nhìn như sung sướng ý cười trước sau không chạm đến đáy mắt của anh, "Anh và Trường Phong quan hệ… Em quên mất? Chúng ta là mối tình đầu của nhau."

"Mối tình đầu?" Mục Trường Sinh lập lại một lần, nếu như là Vinh Thành đứng ở chỗ này, chắc chắn sẽ không tin tưởng lời Quý công tử nói, bởi vì trong cái vòng này người nào không biết Quý công tử nam nữ không kỵ, tình nhân đổi mới không biết bao nhiêu lần. Nhưng mà Mục Trường Sinh tin tưởng, hắn nhìn ra được đối phương không có nói láo, như vậy Trường Phong cùng hắn, là tự nguyện? Nghĩ đến đệ đệ chính mình sau này có thể phải ở cùng nam nhân cử chỉ khinh bạc trước mắt này, Mục Trường Sinh vô cùng lo lắng, tính tình Trường Phong hiện tại hắn hoàn toàn không biết, khả năng biết được cũng chỉ là đôi câu vài lời từ miệng Vinh Thành, mà theo Vinh Thành miêu tả, cậu hiển nhiên không áp chế nổi nam nhân trước mắt này.

"Tiểu Trường Phong đang suy nghĩ gì, mau tới đây." Quý Trạch hướng hắn vẫy tay, động tác rất quen thuộc, giọng điệu thân mật.

Mà giờ khắc này đứng ở trước mặt anh không phải là cái gọi "Mối tình đầu" Mộ Trường Phong, mà là huynh trưởng song sinh Mục Trường Sinh. Làm huynh trưởng, hắn tự nhiên không muốn đệ đệ cùng người như Quý Trạch giao du, nếu như là ở tình huống bình thường, hắn thậm chí không ngại dùng thủ đoạn bức bách Quý Trạch rời đi, nhưng đáng tiếc đệ đệ mất tích nhiều năm như vậy, Mục Trường Sinh không thể biết khi cậu đang trưởng thành anh đã trả giá cái gì, giờ khắc này tự nhiên cũng không có tư cách tùy ý nhúng tay sự tình của cậu, vì vậy đối với Quý Trạch này, hắn tuy rằng không thích, cũng sẽ không đối với hắn làm cái gì.

Nhớ đến đây, hắn lắc đầu nhắc lại một lần: "Tôi nói rồi, tôi không phải Trường Phong, tôi là ca ca song sinh của cậu ấy, Mục Trường Sinh."

Quý Trạch lung lay ly rượu đỏ trong tay, nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ, "Tiểu Trường Phong của anh là cô nhi, mười mấy năm qua từng trải những gì anh đều rõ ràng, từ đâu ra ca ca cái gì?"

"Anh cũng có thể lựa chọn không tin." Mục Trường Sinh vốn cũng không yêu thích Quý Trạch, đối với hắn mà nói, Quý Trạch tin tưởng hay không, đều không quá quan trọng.

"Cậu muốn chứng minh cậu không phải Trường Phong như thế nào?" Quý Trạch nói.

"Anh muốn chứng minh như thế nào?" Mục Trường Sinh hỏi ngược lại.

Quý Trạch thả xuống ly rượu đỏ trong tay, ngồi ngay ngắn người lại, "Đánh một trận thế nào? Chỉ cần cậu thắng tôi, tôi liền tin tưởng cậu không phải Trường Phong."

Đánh một trận? Mục Trường Sinh giật giật khóe miệng, trong nụ cười mang theo trào phúng, "Anh không phải đã sớm xác định tôi không phải Trường Phong? Hà tất làm điều thừa."

Quý Trạch nghe vậy xiết chặt ly trong tay, ánh mắt bất động mà nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh, hai mắt hẹp dài chiếu ra khuôn mặt đối phương cùng Mộ Trường Phong cơ hồ giống nhau như đúc. Nhìn một chút, anh bỗng nhiên tràn ra một tiếng cười khẽ, duỗi ra một cái tay khác vỗ tay cái độp.

Theo thanh âm này hạ xuống, màn hình LCD treo trên vách tường bỗng nhiên sáng lên, màn hình tối đen dần sáng hơn, dần dần hiện ra cả người hoa phục áo dài, thân ảnh đứng như thanh tùng, chỉ thấy hắn thần sắc ung dung rũ bỏ huyết châu dính vào trên người, bước chân nhàn nhã, từng bước một đi ra sảnh lớn, hình ảnh tua nhanh, mãi cho đến hắn ngồi vào xe Vinh Thành, lại bị Vinh Thành đưa đến bệnh viện, xuất viện…

Mục Trường Sinh lông mày nhướng lên, nhìn Quý Trạch ánh mắt lần thứ nhất nhiễm phải mấy phần sát ý.

Quý Trạch tựa hồ đối với ánh mắt Mục Trường Sinh không cảm giác chút nào, anh nhìn hình ảnh trên màn hình truyền ra, cười nói: "Khoa học kỹ thuật hiện đại chính là tốt ở đây, cổ nhân giống như cậu hoàn toàn sẽ không đi phòng bị máy thu hình nho nhỏ này đó."

Mục Trường Sinh không nói, hắn cũng không nhận ra chính mình là cổ nhân. Bất quá Quý Trạch ngày hôm nay ngược lại là nhắc nhở hắn, sau này ra cửa phải quan tâm tìm hiểu sản phẩm khoa học kỹ thuật nhiều hơn.

"Tôi tỉ mỉ quan sát mỗi hình ảnh ở đây. Cậu là đột nhiên xuất hiện ở trong đoàn kịch, không có bất kỳ người nào phát hiện dị thường, sau, cậu rời thành phố điện ảnh, thấy được áp phích quảng cáo Trường Phong." Nhắc đến Mộ Trường Phong, Quý Trạch dừng một chút, mới tiếp tục nói: "Ánh mắt cậu xem áp phích quảng cáo, thật đúng là kích động vui sướng." Ngón tay anh chỉ một điểm, hình ảnh Mục Trường Sinh nhìn chăm chú áp phích quảng cáo Trường Phong liền bị khuếch đại vô số lần.

Mục Trường Sinh thậm chí có thể nhìn rõ ràng tình cảm ẩn chứa bên trong con ngươi bị khuếch đại kia.

"Giống nhau như đúc, còn có tình cảm sâu như vậy, ngoại trừ huynh đệ, dường như cũng không có khả năng khác." Quý Trạch lung lay rượu đỏ trong tay, lại nói: "Sau đó, cậu đi cùng Vinh Thành đến căn hộ Trường Phong, cũng không lâu lắm liền bị xe cứu thương đưa đến bệnh viện. Ca bệnh tôi nhìn thấy, chẩn đoán kết quả là tinh thần chịu kích thích kịch liệt, bi thương quá độ. Kết quả sáng sớm ngày thứ hai, cậu liền xuất viện, nhìn qua còn hết sức cao hứng."

Camera giám sát đều lắp đặt bên ngoài, bởi vậy Quý Trạch cũng không biết Mục Trường Sinh đang bên trong đến tột cùng đã làm gì, bất quá cái này cũng không gây trở ngại suy đoán của anh, "Sau khi Trường Phong tiến vào đoàn kịch, đi ra lại là cậu, ngôn hành cử chỉ đều cùng người bình thường cách biệt rất xa, trước đó, toàn bộ Hoa quốc cảnh nội đều không có bất kỳ hồ sơ cá nhân có liên quan đến cậu. Sau đó, hồn đèn Trường Phong tắt, mà cậu vì bị kích thích quá phải bệnh viện…"

Quý Trạch cầm ly rượu đỏ uống một hơi cạn sạch, ánh mắt sáng quắc mà nhìn Mục Trường Sinh, "Cậu nằm viện cảm xúc trước sau biến hóa nhanh như vậy, tôi có phải có thể cho là, cậu biết Trường Phong còn sống,

biết cậu ấy ở đâu!"

Vừa bắt đầu, Quý Trạch còn có thể gắng giữ tỉnh táo, nhưng khi "Trường Phong còn sống" mấy chữ kia nói ra khỏi miệng, tim anh đột nhiên đập nhanh, ánh mắt nhìn Mục Trường Sinh cũng càng nóng bỏng.

21. Chương 21

"Trường Phong còn sống có đúng hay không, cậu ấy hiện tại ở nơi nào?"

Mục Trường Sinh cũng không đáp, trái lại hỏi một vấn đề khác, "Ai làm chủ có ý đồ thương tổn Trường Phong?"

"Trưởng nữ Lý gia, Lý Nhan Mạt." Đối với vấn đề này, Quý Trạch trả lời không có áp lực chút nào, cho dù nữ nhân này đã từng là vị hôn thê của anh."Cô ta xác thực đem đuôi dọn dẹp rất sạch sẽ, lại không biết tôi đã cùng hai nhà khác ký kết khế ước, hiện tại chỉ có Lý gia bọn họ còn dùng loại đồ vật cấp độ thấp như Phụ linh huyết chú trói buộc thủ hạ."

"Lý Nhan Mạt…" Mục Trường Sinh đem danh tự này ghi nhớ, khẽ rũ xuống lông mi chặn lại sát ý lóe lên trong đáy mắt hắn.

"Nữ nhân Lý Nhan Mạt kia tôi sẽ tìm người nhìn chằm chằm." Quý Trạch nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh nói: "Hiện tại, cậu có thể nói cho tôi Trường Phong ở nơi nào."

Mục Trường Sinh giương mắt nhìn hắn, âm thanh bình tĩnh, "Anh không phải nói hồn đèn Trường Phong đã diệt?"

Quý Trạch xiết chặt ly trống rỗng trong tay, chờ Mục Trường Sinh nói tiếp.

"Hồn đèn liên kết cùng mệnh hồn chủ nhân, hồn đèn tắt, nói rõ Trường Phong đã không ở trên thế giới này."

"Ba" một tiếng, Quý Trạch bóp nát cái ly trong tay, mảnh kiếng bể không tiếng động mà rơi xuống trên thảm trải sàn. Anh thấy bộ dáng bình tĩnh của Mục Trường Sinh, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Suýt chút nữa bị cậu lừa, tự nhiên Trường Phong không còn trên thế giới này, vậy là cậu ấy đi đến thế giới khác? Là nơi anh tới?"

Mục Trường Sinh lúc này có chút kinh ngạc, hắn nhướn mày nhìn Quý Trạch dáng vẻ tự tin, hơi nghi hoặc một chút nói: "Anh tại sao khẳng định Trường Phong vẫn còn sống?" Bất luận người nào nhìn thấy hồn đèn tắt, đều tin chắc là chủ nhân hồn đèn đã tử vong? Cho dù là Mục Trường Sinh, cũng là minh xác nhìn thấy tình huống Trường Phong mới an tâm, Quý Trạch tại sao tự tin như thế?

"Đây không phải là trọng điểm, cậu khẳng định biết Trường Phong ở nơi nào, nói cho tôi!"

Mục Trường Sinh đã sớm liệu anh sẽ hỏi như vậy, lập tức hết sức rõ ràng mà trả lời một câu, "Tôi sẽ không nói cho anh."

Quý Trạch nói: "Dựa vào cái gì?"

Mục Trường Sinh khí định thần nhàn, trong giọng nói còn mang theo từng tia kiêu ngạo không dễ phát giác, "Chỉ bằng tôi là huynh trưởng liên kết huyết thống với Trường Phong."

Quý Trạch cười lạnh, "Huynh trưởng đối với thân đệ đệ mười mấy năm chẳng quan tâm?"

Mục Trường Sinh không hề bị lay động, "Tùy anh nghĩ như thế nào, ngược lại sự tình liên quan với Trường Phong, tôi sẽ không tiết lộ một chữ cho anh." Chỉ điểm hồn đèn là hiểu, xem ra quan hệ Trường Phong cùng Quý Trạch vừa vặn là loại hắn không hy vọng nhất, xuất phát từ tôn trọng với đệ đệ, hắn sẽ không tận lực ra tay với Quý Trạch, đồng dạng, hắn cũng sẽ không cung cấp cho hai người bất kỳ thuận tiện gì, Quý Trạch muốn tin tức Trường Phong, nằm mơ!

(Tử Nguyệt: Đệ khống tới mức này, thật đáng sợ =_=)

Lần này Quý Trạch là thật nổi giận, anh nhìn người trước mắt này cùng Tiểu Trường Phong có khuôn mặt giống nhau như đúc, tâm lý không có bất kỳ cảm giác khác thường, đôi mắt hẹp dài vốn bán nheo lại thời điểm mở ra như hiện ra hai đạo ánh sáng sắc lạnh như lưỡi dao bén nhọn, năng lượng vờn quanh ở bên người anh cấp tốc gợn sóng, dùng anh làm trung tâm bắn nhanh ra, đến trước mặt Mục Trường Sinh đột nhiên dừng lại.

Trong mắt Mục Trường Sinh, đạo sức mạnh cường hãn tản ra sáng ngời linh quang, giống như Thương Long mạnh mẽ phóng tới, lại đến khi đến trước mặt hắn đột nhiên dừng lại, như thời gian đột nhiên cấm chỉ, Thương Long thuần túy từ sức mạnh ngưng tụ thành long lanh như được điêu khắc dừng ở giữa không trung, đẹp rực rỡ đến nỗi người than thở.

Rõ ràng sức mạnh này có thể hủy diệt tòa cao ốc trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt phát động cho tới bây giờ, trước sau tinh chuẩn mà khống chế trong một mức độ, cho dù trong căn phòng này một tấc vụn gỗ cũng không có tổn thương, còn có thể tùy tâm sở dục thu phát tự nhiên, lực khống chế tinh chuẩn hoàn mỹ như vậy, đủ để bất luận người nào kinh diễm.

Đặc biệt là khi Thương Long kia nhào tới, hắn có thể cảm giác được, Ngôn Linh lực của hắn dĩ nhiên có chút hơi trì trệ, nếu là Quý Trạch toàn lực triển khai, sợ là sẽ công phá ngôn linh của hắn, khiến cho hắn không thể không chuyên môn dùng ngôn linh đối phó công kích Quý Trạch triển khai.

Đây là lần đầu tiên sau khi hắn giác tỉnh gặp phải tình huống như thế, phải biết trước đó, hắn chỉ nói qua "Bất kỳ công kích đều không thể thương tổn được hắn", chưa từng có một lần cố ý chỉ mặt gọi tên.

Mục Trường Sinh nhìn về phía Quý Trạch ánh mắt không khỏi nhiều hơn mấy phần thưởng thức, đương nhiên trình độ hảo cảm từng ấy còn chưa đủ làm cho hắn thay đổi quyết định ban đầu của mình.

"Anh không dám giết tôi." Hắn ung dung nói.

Quý Trạch mạnh mẽ cau mày, hơi suy nghĩ, sức mạnh vô hình trung liền biến mất, nhưng mà không để yên, anh hoàn toàn thu liễm lại sức mạnh chính mình, quất tới Mục Trường Sinh một quyền.

Ngôn Linh của Mục Trường Sinh cũng không phải là toàn năng, nó phòng các loại năng loại cổ quái kỳ lạ của quý tộc, lại không phòng ngự được Quý Trạch đơn giản thô bạo vật lộn.

Nhìn thấy một quyền của Quý Trạch không hề có sóng linh lực đập tới, Mục Trường Sinh phút chốc liền nhớ lại lần trước bị tên lưu manh người phàm ám toán, sắc mặt ngay lập tức chìm xuống. Lần trước là an dật quá lâu, hơn nữa bị áp phích quảng cáo của đệ đệ làm phân tâm mới hoàn toàn không đề phòng, lần này bị người ngay trước mặt vung nắm đấm, Mục Trường Sinh làm sao có khả năng lại dễ dàng trúng chiêu.

Hắn đưa tay ra ngăn trở nắm đấm Quý Trạch, ánh mắt lợi hại đối diện hai mắt hẹp dài của đối phương.

Hai người ra tay như gió, ở trong phòng đánh nhau…

Nửa giờ sau, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Mục Trường Sinh khóe miệng mang theo một điểm máu ứ đọng từ bên trong đi ra.

Hai đại hán đang chơi suy đoán sợ hết hồn, lập tức dừng lại tại chỗ, lại phát hiện ra ngoài không phải Đại thiếu gia của mình, mà là Mộ thiếu gia!

Ca ca: Mộ thiếu gia đây là bị đánh? Bị Đại thiếu gia đánh?

Đệ đệ: Đại thiếu gia tại sao có thể như vậy chứ? Chơi trò chơi, làm sao có thể đánh người? Mộ thiếu gia da trắng thịt nộn, làm sao chịu được?

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau tiến lên một bước, trăm miệng một lời nói: "Mộ thiếu gia, ngài thế nào rồi? Cần tôi đưa ngài đi bệnh viện sao?"

Mục Trường Sinh lắc lắc đầu, ra hiệu hai người không cần đi cùng, liền một mình đi thang máy đi xuống.

Hai đại hán hai mặt nhìn nhau.

Ca ca: Chuyện ngày hôm nay không tầm thường a! Đại thiếu gia làm sao có khả năng đánh Mộ thiếu gia?

Đệ đệ: Lẽ nào Đại thiếu gia tỏ tình bị cự tuyệt, nhân ái sinh hận?

Hai huynh đệ nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt một hồi, thật lâu không chờ được Đại thiếu gia dặn dò gì, không thể làm gì khác hơn là kiểm chế lại tâm bát quái, tiếp tục canh trước cửa.

Bên trong gian phòng, Quý Trạch cả người chật vật nằm trên đất, quần áo cao cấp đặt riêng đã hoàn toàn không thể nhìn, trên mặt anh một mảnh máu ứ thương tổn, mắt trái sưng to, nhẹ nhàng chạm thử liền đau đến khiên anh tê một tiếng, "Tê, Mục Trường Sinh này ra tay thật ác độc! Một chút đều không có ôn nhu như tiểu Trường Phong."

Nhớ tới Trường Phong, Quý Trạch không nhịn được nhếch miệng, anh cứ như vậy ngồi dưới đất, phất tay một cái, quyển nhật ký bìa da đen đặt ở giá sách cách mười mấy mét liền bị một nguồn sức mạnh vô hình dẫn dắt, từ trên giá sách bay lên, nhẹ nhàng rơi vào trên tay anh.

Quý Trạch mở ra quyển nhật ký, mở ra một trang mới, đề bút viết đến: Trường Phong: Hôm nay là ngày thứ năm em mất tích. Nhớ em.

Ngày hôm nay anh lại gặp huynh đệ của em, lớn lên thật giống em, bất quá anh lần đầu tiên nhìn liền nhận ra không phải em. Cậu ấy nói là ca ca em, anh cũng không biết cậu ta nói có phải thật vậy hay không, ân, có lẽ là đệ đệ em cũng không chừng. viết tới đây, trong mắt Quý Trạch lộ ra mấy phần ôn nhu và hoài niệm, anh vẽ lên nhật ký một trái tim, để trống một khoảng rồi tiếp tục viết.

Ca ca or đệ đệ em thật hung, cậu ấy ngày hôm nay mạnh mẽ đánh anh một trận, chờ em trở về, nhất định phải báo thù cho anh. kỳ thực Mục Trường Sinh trên người cũng trúng đòn không ít…

Quý Trạch suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm giác thấy có chút không đúng, đứng lên chuyển động trong phòng, nhất thời không tìm được bút đỏ chính mình đem để ở chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục viết.

Anh cảm thấy được ca ca or đệ đệ em thân thể có chút không đúng, anh khẳng định cậu ấy không phải mới vừa dùng thủ đoạn bình thường thắng anh, hẳn là dùng đồ vật kích phát tiềm năng trong thời gian ngắn. Cậu ta hẳn là biết em ở đâu, lại không chịu nói cho anh, anh không tin chính cậu ấy cũng không vội.
Quý Trạch dừng bút, đem chữ mình viết nhìn mấy lần, lại tăng thêm vài câu.

Trường Phong, kiên trì của anh có hạn, nếu như sau ba tháng còn không thấy được em, anh sẽ giết ca ca em, không chút lưu tình. Sau khi Quý Trạch viết xong, nhìn mấy lần, cuối cùng thở dài, đem câu nói "Giết ca ca em…" gạch bỏ.

(Tử Nguyệt: Kể ra tội Quý Trạch ghê:3 Thấy cái màn ngồi viết nhật ký cho vợ êu tình bể bình:3)

22. Chương 22

Vinh Thành xem như là phú nhị đại cũng có chút danh tiếng, thế nhưng cùng Quý công tử so sánh, giống như khoảng cách xa xôi của vương tử Anh quốc và điểu ty Trung Quốc.

Anh không dám rời đi, không thể làm gì khác hơn là đứng trước thang máy, buồn bực ngán ngẩm đợi hơn một giờ. Trong lúc đó anh liên lạc mấy bằng hữu quan hệ coi như không tệ, đối phương vừa nghe đến tên Quý công tử liền lập tức cúp điện thoại.

Vinh Thành tức giận nhìn chằm chằm cửa thang máy, bất tri bất giác liền hồi tưởng lại chuyện lúc trước.

Thời điểm Vinh Thành quen biết Mộ Trường Phong là khi học cấp ba, lúc ấy Trường Phong vừa mới lên sơ trung, còn là một tiểu hài tử vô cùng ngây ngô, cái đầu chỉ tới lồng ngực anh.

Cậu ấy xuất thân từ cô nhi viện, cả ngày mặc một cái áo sơ mi không vừa người cùng quần hai, ba miếng vá khắp nơi loạn hoảng. Người khác cười nhạo gì hết thảy cậu đều không nhìn, cả ngày bắn ra sức sống bốn phía, cười vui vẻ, thật giống không hề có phiền não gì.

Lúc đó Vinh Thành cảm thấy, ôi chao, tiểu hài này không tệ a! Một hai lần gặp liền kết giao bằng hữu, mặc dù bọn họ chênh lệch nhau đến vài tuổi.

Mộ Trường Phong lớn lên rất đẹp trai, lúc đó mới vừa lên sơ trung, còn nhỏ tuổi mà ngũ quan đã tinh xảo như tranh vẽ, Vinh Thành lúc ấy muốn trở thành người đại diện, vốn là một tên nhan khống, nhìn thấy đứa nhỏ khả ái như thế, hơn nữa tính cách cũng tốt, tự nhiên thích đến không chịu nổi, trong tay anh vừa có tiền, liền mang theo cậu đi ra khắp nơi mua quần áo mua đồ ăn, Vinh Thành nguyên bản còn tưởng rằng đứa nhỏ từ trong cô nhi viện ra, sẽ không tiếp nhận anh "bố thí", không nghĩ tới Trường Phong không có chút nào khách khí, anh cho cái gì cậu liền lấy cái ấy, hơn nữa không phải loại sắc mặt thích chiếm tiện nghi người khác làm cho người ta chán ghét, mà là thản nhiên làm người cảm thấy được cậu vốn cần phải như vậy, một chút cũng không ra vẻ nịnh nọt, thanh tân tự nhiên như làn gió đêm hè, đặc biệt khiến người yêu thích.

Cứ như vậy, anh bồi tiếp đứa nhỏ lớn lên, đợi đến sau khi cậu tốt nghiệp đại học liền đem người mang vào công ty anh mình.

Chỉ là Vinh Thành năm đó làm sao cũng không nghĩ ra, Mộ Trường Phong sẽ cùng Quý công tử phát sinh quan hệ. Một là tiểu nghệ nhân mới vừa xuất đạo, fan mới mấy vạn, lẫm lẫm liệt liệt đi trên đường cũng không nhất định có người có thể nhận ra cậu; một là con trai độc nhất của nhà giàu nhất toàn quốc thậm chí là toàn bộ Châu Á, từ nhỏ đã cường thế bá đạo, cả thái tử đảng tại thủ đô cũng lấy hắn làm lão đại, từ mười tám tuổi đến bây giờ tin tức về chuyện trăng hoa không ngừng, bạn gái giao du qua dùng mười ngón tay đều đếm không hết. Hai người kia đến tột cùng là làm sao phát sinh quan hệ?

Anh vẫn luôn không đồng ý Mộ Trường Phong cùng Quý công tử lui tới, vô luận Quý công tử đối Trường Phong có thật lòng không.

Hai người bọn họ từ mới bắt đầu đã không bình đẳng, Mộ Trường Phong và Quý công tử ở cùng nhau, người khác sẽ nói cậu leo lên quyền quý, bán thân thượng vị, ánh mắt nhìn cậu đều sẽ mang theo xem thường; Quý công tử và Mộ Trường Phong ở cùng nhau, người khác chỉ có thể một câu niên thiếu phong lưu, lưu cho hắn đều là người khác mang theo hâm mộ vây đỡ.

Mộ Trường Phong nếu là yêu trúng Quý công tử, cậu không có đường khác có thể đi, ngoại trừ vẫn luôn đuổi theo hắn, cũng chỉ có thể chán nản rời đi; Quý công tử nếu yêu trúng Mộ Trường Phong… Có thể? Coi như Quý công tử đối Trường Phong là thật tâm, chân tâm của mấy vị công tử này, có thể duy trì nhiệt độ trong thời gian bao lâu?

Nghe Mục Trường Sinh nói Trường Phong xuyên việt đến thế giới khác, còn sống rất tốt, tâm lý Vinh Thành thực ra là thở phào nhẹ nhõm, lần này không cần tiếp tục phải trơ mắt nhìn người của Quý công tử đem Trường Phong trước mặt mình mang đi.

Thời điểm Vinh Thành nghĩ như thế, cửa thang máy trước mặt mở ra, khuôn mặt Trường Phong xuất hiện ở trong tầm mắt anh. Anh ngẩn ra, mới nhớ tới người trước mắt này không phải Trường Phong mà là Trường Sinh.

Chú ý tới khóe miệng Trường Sinh khóe ứ đọng máu cùng sắc mặt tiều tụy, Vinh Thành sợ hết hồn, vội vàng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Quý công tử đánh cậu?"

Mục Trường Sinh lắc đầu, "Tôi và Quý công tử đánh một trận, thắng."

Ồ?? Vinh Thành còn chưa kịp biểu thị kinh ngạc, liền nhìn thấy Mục Trường Sinh nhắm hai mắt, ngã xuống.

"Này! Trường Sinh!" Vinh Thành vội vã đem người tiếp được, thấy Mục Trường Sinh sắc mặt cực kỳ tái nhợt, lập tức vội vội vàng vàng mang theo hắn đi phòng khám bệnh của bác sĩ Lưu.

—— sau mười phút

Vinh Thành nhìn Mục Trường Sinh nằm ở trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt, không hề động đậy để lão đại phu xem mạch cho, tâm lý gấp đến độ không chịu được nhưng không dám tùy tiện mở miệng.

Phòng khám bệnh này diện tích khoảng năm mươi mét vuông, bác sĩ duy nhất là một lão đại phu đông y sáu mươi tuôi, bình thời chủ yếu tiếp khách hàng là hàng xóm láng giềng, sinh ý lạnh lẽo vắng vẻ, bất quá Vinh Thành là bởi vì một lần bất ngờ biết đến này y thuật vị lão Trung y này xác thực cao minh, khai thuốc có thể chữa bệnh có thể bổ dưỡng thân thể, so với thuốc tây và vân vân tốt hơn không biết bao nhiêu lần, bởi vậy trong ngày thường thân thể có cái vấn đề gì đều là đến nơi lão đông y này, hơn nữa trước ở trong bệnh viện suýt chút nữa bị dọa sợ, bây giờ không thể làm gì khác hơn là tới nơi này. Vào lúc này đại phu không nói gì, Vinh Thành cũng không dám quấy rối ông.

Mãi đến tận khi đối phương bắt mạch xong, đem tay Mục Trường Sinh nhét vào trong chăn, anh mới hỏi: "Lưu thúc, thế nào rồi? Trường Sinh bị bệnh gì?"

"Không có bệnh gì lớn, chính là chứng khí hư thể yếu từ nhỏ, lần này do lập tức thể lực tiêu hao quá lớn, mới không chịu nổi hôn mê bất tỉnh, cho cậu ấy uống chút nước muối đường, tôi lại khai một phương thuốc, chậm rãi dưỡng."

"Chỉ như vậy?" Vinh Thành nhất thời có chút thất vọng, vị này không phải là người bình thường a, cậu ta là từ thế giới huyễn huyễn xuyên việt tới, còn có dị năng! Làm sao chỉ do thể lực lập tức thể lực tiêu hao đến ngất đi, còn chứng khí hư thể yếu từ nhỏ?

"Không phải vậy thì cậu muốn thế nào?" Lưu thúc trợn mắt lên, thầm nghĩ người tuổi trẻ bây giờ thật là, chẳng lẽ còn cần phải diễn như trong phim truyền hình vậy, vừa bị bệnh chính là ung thư máu và vân vân.

Vinh Thành lúc này cũng thấy không thích hợp, vội vàng nói: "Lưu thúc cháu không phải ý này. Người xem Trường Sinh khi nào có thể tỉnh lại?"

Lưu thúc vuốt vuốt râu mép, nói: "Nhìn dáng dấp cậu ấy như vậy ít nhất phải ngủ đến tối mới có thể tỉnh lại, cậu nếu không rảnh ngồi trông, liền gọi điện thoại gọi người nhà cậu ấy đến đây đi!"

"Được." Vinh Thành gật đầu, mắt thấy Lưu thúc vén rèm cửa lên đi tới ngoại đường, anh nhớ tới Ứng Thiên kia, tuy rằng khá là quái dị, nhưng nhìn cũng thật biết cách chăm sóc người, anh do dự một chút, gọi điện tới máy bàn ở căn hộ.

Điện thoại đổ bíp bíp thật lâu vẫn không ai tiếp, Vinh Thành thầm nghĩ Ứng Thiên chẳng lẽ không ở nhà? Vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy ngoài cửa sổ thủy tinh phòng bệnh có một bóng người quen thuộc đi qua.

Vinh Thành: "Này! Cậu kia a… Ứng Thiên!"

Ứng Thiên ngoài cửa sổ nghe có người kêu tên của mình, lùi lại mấy bước, thấy được Vinh Thanh bên trong cửa sổ.

"Vinh ca?" Y kinh ngạc hỏi: "Anh sao lại ở chỗ này?" Y liếc mắt nhìn bên trong cửa sổ, nhìn thấy Mục Trường Sinh nằm ở trên giường không nhúc nhích, lập tức sốt ruột, "Mục ca làm sao vậy?"

Vinh Thành nghiến răng nghiến lợi, "Bị tên Quý công tử rác rưởi kia đánh!"

Ánh mắt Ứng Thiên tối sầm, "Hắn lại dám đánh ân nhân cứu mạng của tôi!" Y nhìn Vinh Thành trong cửa sổ nói: "Vinh ca anh ở nơi này trong coi, tôi đi tìm tên rác rưởi kia tính sổ!" Nói xong y vén tay áo lên, khí thế hùng hổ muốn đi về phía tòa nhà phân bộ công ty L&A.

Nhớ tới Mục Trường Sinh miêu tả thời điểm cứu được Ứng Thiên cả người đẫm máu, Vinh Thành chỉ lo cái tên nghi thành viên xã hội đen này sẽ xách dao vọt vào công ty L&A, vội vã từ trong cửa sổ đưa tay ra kéo y, "Đừng, cậu đừng đi, như vậy đi, tôi đi mua cho Trường Sinh chút cháo, cậu ở đây trông coi cậu ấy, chuyện này chờ Trường Sinh tỉnh lại sau này hãy nói được không?"

Ứng Thiên do dự một chút, chần chờ nói: "Vậy được."

Vinh Thành thở phào nhẹ nhõm, trong đầu anh rối như tơ vò, không phát hiện trong mắt Ứng Thiên lóe lên quang ba quỷ quyệt…

23. Chương 23

Kim giờ chỉ ba giờ chiều, sau khi Vinh Thành cho Mục Trường Sinh uống xong nước đường muối liền đi ra ngoài, trong phòng bệnh an tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở hai người.

Ứng Thiên ngồi bên giường, cúi đầu nhìn Mục Trường Sinh nằm đó, làn da hắn vốn tái nhợt đến có thể nhìn thấy mạch máu xanh nhạt dưới da, hiện tại hôn mê, màu da càng trắng bệch khiến người liếc mắt nhìn qua liền thấy đau lòng.

Thân thể của hắn che dưới tấm chăn trắng, tay phải đặt ở mép giường, Ứng Thiên đang muốn đem tay hắn nhét lại dưới chăn, mới vừa tiếp xúc thì sửng sốt, ánh mắt của y chuyên chú rơi vào trên tay phải hắn, đây là đôi tay vô cùng đẹp mắt, khớp xương rõ ràng, đường vân rõ nét, mười ngón dài hơn một chút so với người bình thường, nhìn qua tiêm dài mà hữu lực, bụng ngón tay có vết chai mỏng, nhìn ra được bàn tay này thường tiếp xúc một loại nhạc cụ nào đó.

Bộ dạng hắn biểu diễn nhạc khí chắc chắn rất dễ nhìn, nhạc khúc tấu lên nhất định là êm tai nhất! Ứng Thiên nghĩ vậy, nhẹ nhàng cầm tay hắn, rất gầy rất gầy, có thể mò được xương cốt nhô ra.

Thật làm người ta đau lòng a! Ứng Thiên vừa nghĩ vừa nhẹ nhàng đem tay phải của hắn nhét lại dưới chăn.

Thời gian chậm rãi qua thêm một canh giờ, Ứng Thiên ngồi tại chỗ bất động, lẳng lặng mà nhìn Mục Trường Sinh hai mắt nhắm nghiền mặt tái nhợt.

Nhìn đối phương không hề có một chút ý tứ muốn tỉnh lại, Ứng Thiên nhíu nhíu mày, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một tiểu đao.

Thân đao thêm vào chuôi đao cũng chỉ dài bằng bàn tay Ứng Thiên, ánh đao sáng như tuyết, chiếu ra rõ ràng hai hàng lông mày anh tuấn của y, chuôi đao đen kịt, nhìn kỹ lại hiện ra một tầng ánh sáng màu đỏ nhợt nhạt.

Ứng Thiên nhìn đao trong tay, lại nhìn Mục Trường Sinh còn nằm ở đó, nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, yên lặng đem tiểu đao thu về, "Thôi, vẫn chưa tới thời điểm."

Y nói thầm, cũng bởi vậy không nhìn thấy tại một khắc y đem tiểu đao thu lại Mục Trường Sinh rung động mi mắt một chút.

Lại một lát sau, cửa phòng cọt kẹt một tiếng bị người từ bên ngoài mở ra, Vinh Thành mang theo một túi đồ vật đi vào, anh nhẹ nhàng đi lên trước, liếc nhìn Mục Trường Sinh còn mê man, hạ thấp giọng hỏi: "Thế nào? Trong thời gian này Trường Sinh có tỉnh lại nữa không?"

Ứng Thiên vừa muốn lắc đầu, lại nghe thấy Vinh Thành nói: "Ai, Trường Sinh cậu cuối cùng cũng đã tỉnh lại."

Ứng Thiên ánh mắt sáng lên, nhìn thấy Mục Trường Sinh chậm rãi mở mắt, mông uốn một cái đẩy ra Vinh THành, cười hì hì nói: "Mục ca anh cuối cùng cũng tỉnh rồi, lo lắng chết tôi rồi!" Vừa nói vừa lộ ra một bộ biểu tình lo lắng thân thiết.

Mục Trường Sinh lại không nhìn y, mà nói với Vinh Thành: "Tôi ngủ đã bao lâu?"

Vinh Thành nhấc lên tay trái nhìn một chút, "Từ một giờ đến bây giờ, hơn ba giờ."

Nói như vậy là hơn một canh giờ. Mục Trường Sinh xua tay cự tuyệt Vinh Thành hỗ trợ, tự mình chống đỡ cánh tay ngồi dậy từ trên giường, liếc mắt nhìn bốn phía, "Đây là nơi nào?"

Vinh Thành nói: "Nơi này là phòng khám bệnh Lưu đại phu, y thuật ông ấy rất cao minh, nói là cậu thể chất bẩm sinh yếu nhược, cho cậu một toa thuốc, để cậu điều dưỡng một năm rưỡi nữa, thì có thể chữa khỏi."

Mục Trường Sinh gật gật đầu, lại không nói gì. Khi trước ở Mục gia, hắn mỗi ba ngày ngâm một lần nước linh tuyền, ngày ngày dùng dược thiện bổ dưỡng, cũng chỉ hóa giải một chút mà thôi, xưa nay không có hy vọng xa vời có thể khôi phục khỏe mạnh, dược vật sinh trưởng ở thế giới thiếu thốn linh khí này, đối với

hắn mà nói hắn là không có tác dụng gì. Bất quá Vinh Thành có ý tốt, hắn tự nhiên không thể phật tâm ý của anh.

"Trường Sinh anh nhanh nói cho tôi một chút, Quý công tử có hay không bắt nạt anh?" Chuyện này làm tâm lý Vinh Thành nhịn một buổi trưa, còn việc trước đó Mục Trường Sinh nói hắn đánh thắng Quý công tử căn bản không bị anh để ở trong lòng. Trước kia anh còn lo lắng Mục Trường Sinh dùng dị năng giết chết Quý công tử, bây giờ nhìn Mục Trường Sinh dáng vẻ gầy yếu, lại lo lắng hắn bị Quý công tử khi dễ.

Mục Trường Sinh đang muốn chọn lấy chút chuyện nói với anh, Ứng Thiên bưng một phần cháo tiến tới, "Mục ca bữa trưa cũng không ăn, hiện tại đã chạng vạng tối khẳng định đói bụng, uống trước chút cháo lót bụng, lại nói những chuyện khác sau!"

Cháo Ứng Thiên bưng ra là Vinh Thành mới vừa mang vào để lên bàn, Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn, liền nhận lấy chậm rãi uống, như Ứng Thiên nói, hắn hiện tại thực sự đói bụng.

Uống hết cháo, Ứng Thiên liền dùng lí đo Mục Trường Sinh cần nghỉ ngơi chủ trương trước về nhà trọ, về điểm này, Mục Trường Sinh cùng Vinh Thành ngược lại không có ý kiến gì, phòng khám bệnh của Lưu đại phu tuy nhỏ, thế nhưng cũng có bệnh nhân cố định, mà Mục Trường Sinh chỉ là thể lực tiêu hao ngất đi, hiện tại đã nghỉ ngơi một buổi trưa, tự nhiên không thể lại chiếm lấy phòng bệnh duy nhất này, ảnh hưởng những bệnh nhân khác sử dụng, vì vậy sau khi mấy người họ chào từ biệt bác sĩ Lưu, liền đi xe trở về nhà trọ.

Khi ở trên xe, Mục Trường Sinh thần sắc vẫn mệt mỏi như cũ, cho dù đã ngủ một buổi trưa, thế nhưng nội tình thân thể quá mỏng, thể lực hắn tiêu hao thực sự nghiêm trọng, chỉ sợ sau khi trở về còn phải nghỉ ngơi hai ngày. Nhưng mà hắn mới vừa tỉnh lại, nên ngủ không được, vì vậy trong đầu liền hồi tưởng lại sự tình phát sinh vào trưa nay.

Người như Quý Trạch vậy, cho dù không dùng tới năng lực thiên phú cùng linh lực, bản thân thể lực cùng sự chịu đựng cũng tương đối đáng sợ, hắn ngày hôm nay có thể thắng được anh ta, dựa vào là bạo phát tiềm năng và công pháp tu tập thể lực từ nhỏ vơ vét ra dùng, so với thế giới này thì là kỹ xảo tương đối cao minh, nếu Quý Trạch không nhịn được hoặc là lén lút vận dụng cỗ giấu sức mạnh giấu trong cơ thể, Mục Trường Sinh ngày hôm nay tuyệt đối không có cách nào đi ra gian phòng kia. Từ một điểm này xem, có thể nhìn ra Quý Trạch là người có tâm tính cực kỳ kiên nghị, nếu là những người khác nắm giữ năng lực như Quý Trạch, chỉ sợ rất khó khắc chế sử dụng sức mạnh đặc thù theo bản năng, đặc biệt là khi sắp thua.

Nhớ đến đây, Mục Trường Sinh lại thêm một điểm thưởng thức ở Quý Trạch, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, trước khi nhìn thấy đệ đệ, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận quan hệ giữa cậu và Quý công tử.

Vừa về tới nhà trọ, Mục Trường Sinh ở trên xe còn có thể nhắc lên chút tinh thần lập tức nằm dài trên giường nghỉ ngơi, Vinh Thành vốn muốn hỏi một chút hắn cùng Quý công tử đến cùng là xảy ra chuyện gì, thấy thế không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, thầm nghĩ ngược lại Trường Sinh hiện tại an toàn trở lại, Quý công tử trong thời gian ngắn cũng sẽ không trở lại dây dưa, chuyện này cũng không vội, đơn giản mở ra thuốc đông y Lưu thúc đưa, đến nhà bếp lấy ra nồi nấu cháo để sắc thuốc, Lưu thúc nói để lửa nhỏ nấu ba tiếng, trước tiên nấu, chờ sau ba tiếng nữa kêu Trường Sinh uống thuốc.

Khi anh mới đem thuốc chuẩn bị tốt, bật bếp ga nấu, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, nhìn một chút tên trên màn hình, thật lâu sau Vinh Thành mới nhớ tới đây là tiểu minh tinh đại ca sau khi xác định Trường Phong trong thời gian ngắn không về được nên để cho mình mang.

"Alo, Phạm Vân Hân, có chuyện gì không… Được, tôi hiện tại đi qua." Vinh Thành cúp điện thoại, thấy Ứng Thiên đứng ở trong phòng bếp xử lý nguyên liệu nấu ăn, ngón tay thon dài mạnh mẽ, động tác thẳng thắn dứt khoát, gò má nhìn qua so với ngày thường còn anh tuấn hơn, hình tượng này tuyệt đối được nữ sinh yêu thích, chớ nói chi là y còn trù nghệ, làm món gì so với ở khách sạn 5 sao cũng không kém, nếu y nguyện ý xuất đạo, chỉ là dựa vào khuôn mặt này đã có thể hồng.

Nghĩ tới đây cái, đôi mắt Vinh Thành nhìn Ứng Thiên bắt đầu tỏa sáng, lúc này Ứng Thiên bỗng nhiên nghiêng đầu, nở nụ cười xán lạn với Vinh Thành, trong cặp mắt kia ấm ấm áp áp, như có hai tiểu thái dương.

Nhưng mà Vinh Thành nhìn thấy nụ cười này không những không cảm thấy ấm áp, trái lại cả người phát lạnh, tâm tư mới vừa muốn mời chào Ứng Thiên không biết bay đi nơi nào, Vinh Thành có chút lúng túng cười cười, vừa muốn nói gì điện thoại di động liền vang lên, anh liếc mắt nhìn, là tiểu minh tinh kia, anh nhíu nhíu mày. Lại nghe Ứng Thiên nói: "Vinh ca có chuyện gì thì cứ đi trước, tôi sẽ chăm sóc tốt Mục ca, sau ba tiếng sẽ đúng giờ gọi Mục ca dậy uống thuốc."

Vinh Thành quả thật cũng có việc, nghe Ứng Thiên nói như vậy liền đáp lại, "Tốt lắm, đã làm phiền cậu."

"Vinh ca khách khí, Mục ca là ân nhân cứu mạng của tôi, đây vốn chính là việc tôi phải làm."

Ứng Thiên rõ ràng cười hì hì, bất kể là ánh mắt hay là biểu tình đều hết sức hữu hảo, thế nhưng không biết tại sao, Vinh Thành chính là mơ hồ cảm thấy bên trong thanh âm đối phương như là mang theo gai. Thế nhưng anh cùng Ứng Thiên nhận thức mới hai ngày, cũng không có gì xung đột lợi ích, đối phương không lý do gì ghim anh a!

Vinh Thành cảm giác tâm lý quái dị nghĩ khác đi cũng không được, anh rời khỏi nhà trọ, mới vừa đi xuống lầu, liền phát hiện nữ nhân buổi trưa hôm nay nhìn thấy ở trong công ty L&A đứng ở ngã rẽ, nhìn chằm chằm thẳng tắp vào anh.

Vinh Thành:…

24. Chương 24

Mục Trường Sinh cảm giác hắn ngủ rất say, khi tỉnh lại, kim giờ trong phòng chỉ tám giờ tối, cửa phòng bị người đẩy ra, Mục Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, đối diện ánh mắt Ứng Thiên.

Dường như không nghĩ là Mục Trường Sinh đã tỉnh, Ứng Thiên sửng sốt một chút, mới cười cười nói: "Anh đã tỉnh, thời gian vừa vặn, có thể uống thuốc."

Mục Trường Sinh gật đầu một cái, cũng không nói nhiều, đứng dậy đi vào phòng tắm riêng.

Thu thập một phen, hắn đi ra khỏi phòng, Ứng Thiên chuẩn bị xong cháo nóng bưng lên bàn, nói với Mục Trường Sinh sắc mặt còn có chút tái nhợt nói: "Trước tiên đem cháo uống, chờ một lát uống thêm thuốc đi."

Mục Trường Sinh không có dị nghị, ăn xong cháo sau liền uống thuốc. Vừa bắt đầu hắn đối với thuốc này cũng không ôm thái độ gì, thế nhưng sau khi uống hết một bát thuốc, hắn lại nhận ra được dị dạng trong cơ thể.

Như có một đốm lửa nhỏ thiêu đốt trong người, cũng không khó chịu, chẳng qua là cảm thấy nóng, mới đầu còn chưa rõ ràng, thế nhưng rất nhanh sau, cả người Mục Trường Sinh đổ mồ hôi, tóc mai ướt đẫm, mồ hôi thấm ướt quần áo, nhìn qua như mới vừa dính trận mưa.

Ứng Thiên vừa thấy tình huống Mục Trường Sinh có chút không đúng, có chút hốt hoảng vắt khăn lông lau chùi cho hắn, một bên chà lau một bên sốt sắng nhìn, lông mày không tự chủ vắt lại.

Cả người Mục Trường Sinh ướt nhẹp, sắc mặt hiện ra một loại ửng hồng không bình thường, bộ dáng nhìn qua đặc biệt khó chịu, nhưng thực ra cũng không cảm thấy thống khổ, ngược lại sức nóng hừng hực trong cơ thể cho hắn cảm giác bừng bừng sinh cơ, hắn thậm chí có loại cảm giác có thể lập tức nâng kiếm theo người đánh nhau một trận, cảm giác thể lực tiêu hao uể oải cùng mệt mỏi phảng phất hết thảy biến mất không còn tăm hơi, Mục Trường Sinh cả người đổ mồ hôi, nhìn chén thuốc ánh mắt lại dị thường sáng ngời, thuốc này hiệu quả, dĩ nhiên so với hắn ngày xưa ở Mục gia tắm linh tuyền còn tốt hơn!

Cái gọi là bệnh lâu tự thành y, Mục Trường Sinh bản thân đối y dược cũng có sự hiểu biết nhất định, nếu như ở thế giới cũ của hắn, hắn chỉ cần nếm thử một cái, có thể đại thể biết trong chén thuốc kia có dược tài gì, nhưng đáng tiếc kiến thức của Mục Trường Sinh với cái thế giới này rất nửa vời, cho dù đem gói thuốc mở ra, cũng không nhận ra đó là thuốc gì.

Ba ngày sau, sau khi hắn quen thuộc sử dụng máy vi tính, cầm toa thuốc, nhập từng cái tên vào ô tìm kiếm trên máy tính, tra ra này những thuốc này đều là một ít thuốc vô cùng ôn hòa giúp bổ thân thể, hơn nữa phối hợp chính dược phụ dược thoả đáng, nhìn ra được đại phu khai toa thuốc này y thuật vô cùng cao minh.

Mà cho dù cao minh đến đâu, đây vẫn là dược vật phổ thông như cũ, hàm lượng linh khí thật là ít ỏi, đến tột cùng là vì sao có hiệu quả tốt như vậy?

Khi Mục Trường Sinh đang suy tư lỗ hổng bên trong, trên màn ảnh máy vi tính bỗng nhiên đổi mới một tin, dòng chữ cực kỳ bắt mắt trong nháy mắt nhảy vào tầm mắt của hắn —— "Quý công tử trọng thương nhập viện, sống chết không rõ!"

Thân là con trai độc nhất của nhà giàu nhất Châu Á, Quý công tử nhận được chú ý không phải bình thường, coi như chỉ là tin tức chỉ dính dáng một chút với Quý công tử cũng có thể chen lên đầu đề, huống chi việc lần này liên quan đến bản thân Quý công tử, thậm chí ngay cả ảnh chụp cũng xuất hiện. Bởi vậy tin tức này vừa ra, lượt xem lập tức như ngồi hỏa tiễn tăng lên, nhấc lên cơn sóng thần trong thế giới mạng.

Ngay lúc này khi Mục Trường Sinh kéo chuột xem ảnh, mặt sau con số nằm bên cạnh biểu hiện lưu lượng đã tăng thêm vài số 0. Hiển nhiên bức ảnh chụp vào buổi tối, hình ảnh có chút mơ hồ, nhưng có thể cho người thấy rõ, trong bức ảnh, Quý công tử sưng mặt sưng mũi, vết thương đầy rẫy nằm trên đất, hiển nhiên lúc đó người chụp hình cách anh ta rất gần, thậm chí rất có thể, bức ảnh chính là người đả thương anh chụp, mấy tấm hình khác, là cảnh người Quý gia hộ tống Quý công tử đi vào bệnh viện gia tộc Quý gia.

Mục Trường Sinh nhìn xuống, nội dung trên website lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất, tìm lại, cũng không kiếm được bất cứ thứ gì liên quan, hiển nhiên là Quý gia ra tay dọn dẹp.

Đôi mắt Mục Trường Sinh nhìn chằm chằm trang web, ánh mắt lại không tiêu cự. Kỳ thực ngày đó Quý Trạch áp chế năng lực thiên phú, không sử dụng linh lực, mà chỉ đơn thuần dùng thân thể cùng hắn đánh nhau, Mục Trường Sinh hết sức kinh ngạc, bởi vì không có một quý tộc nào không ỷ lại năng lực của chính mình, không có một quý tộc nguyện ý thả xuống sức mạnh mạnh mẽ nhất của chính mình để cùng người khác động thủ. Nếu như lúc đó Quý Trạch tiếp tục dùng năng lực áp chế hắn, hắn không ngại động động miệng lưỡi đem năng lực của anh cầm cố lại, nhưng mà Quý Trạch không có. Điểm này khiến Mục Trường Sinh thưởng thức đồng thời cũng cảm thấy không thoải mái, như vậy hắn liền không có lý do gì để quang minh chánh đại đối phó anh.

Chỉ là cường giả như Quý Trạch, dĩ nhiên còn có thể bị người đánh cho chật vật như vậy, người ra tay với anh ta, sẽ là ai? Bất quá không cần biết đó là ai, chỉ cần không trở ngại đến hắn, coi như có đem Quý Trạch đánh chết, cũng không liên quan gì hắn, vừa vặn sau đó không cần lo lắng xử lý quan hệ Quý Trạch với Trường Phong, nghĩ đến người bí ẩn kia chưa đánh chết Quý Trạch, Mục Trường Sinh thoáng cảm thấy đáng tiếc.

Phục hồi tinh thần, ánh mắt Mục Trường Sinh rơi lại trên màn hình máy vi tính, phát hiện nơi đó chiếu ra bộ dáng Ứng Thiên cong khóe miệng thu dọn đồ đạc.

Ánh mắt của y nhu hòa sáng rõ, trong mắt có hào quang vui sướng lan ra, thật giống như làm việc nhà là một chuyến khiến y vô cùng vui sướng.

Mục Trường Sinh xuyên qua màn hình phản xạ, theo dõi khuôn mặt phảng phất đang tắm rửa dưới ánh mặt trời của y một hồi, bỗng đưa tay ra đem máy vi tính khép lại.

Là hồ ly luôn có một ngày lộ ra đuôi, sự tình của Ứng Thiên xử lý sau, hiện tại… Mục Trường Sinh phẩy tay hất chút bụi trên bàn, nhìn ba chữ "Lý Nhan Mạt" trên giấy, giật giật môi, nhẹ giọng phun ra một câu: "Trưởng nữ gia tộc Lý thị Hoa quốc —— Lý Nhan Mạt, bị mất mạng." Dám hại đệ đệ hắn, vậy phải có giác ngộ bị trả thù.

+++++

Quý công tử quả thật là bị đánh đến trọng thương hôn mê, cũng tuyệt đối không khuếch đại sống chết không rõ như trong tin đồn, anh lúc này đã tỉnh lại, đang bị hỏi đến chuyện xảy ra tối hôm qua, khuôn mặt nhờ

dược vật đã khôi phục vẻ tuấn mỹ thoáng chốc âm trầm, chỉ vì từng trải qua tối hôm qua, đối với anh mà nói quả thực như một cơn ác mộng, hiện tại nhớ tới vẫn làm cho anh dâng lên tức giận, vô cùng không vui.

Tối hôm qua anh đứng trên Thiên đài ở tòa nhà công ty L&A, một luồng sức mạnh không rõ chợt xông vào trong linh thức cảm ứng của anh, trên Thiên đài ánh sáng không nhiều, đối phương sử dụng tứ chi cùng lúc, giống như động vật nằm trên lan can, chỉ có một đôi mắt đôi mắt như đêm đen mơ hồ lóe ra một tia kim quang, lạnh lùng theo dõi anh.

(Rồi, rõ ràng luôn, anh Thiên tới báo thù cho vk = =, khổ thân Quý công tử, bị cha Vinh Thành hại =]]]])

Dáng dấp của đối phương thực sự rất buồn cười, Quý Trạch cười nhạo hỏi: "Ngươi là ai?"

"Người đến giáo huấn ngươi." Thanh âm chát chúa, nghe như còn là một thiếu niên.

"Ngông cuồng." Quý Trạch suy đoán đây cũng là một quý tộc vừa thức tỉnh liền không biết trời cao đất rộng đến khiêu chiến anh, sự tình như vậy cũng không phải chưa từng xảy ra, chỉ cần anh đem người dạy dỗ một trận, hắn liền phải biết… Cái ý niệm này vẫn chưa hoàn toàn nghĩ xong, Quý Trạch liền thấy đối phương hơi khựng lại một chút, sau đó đột nhiên nhảy lại đây, tốc độ nhanh như một tia chớp!

Quý Trạch mới vừa hơi đề phòng, mặt trái liền nặng nề trúng một quyền, cú đấm này lực đạo rất lớn, cho dù đã thân thể của anh mạnh mẽ, vẫn cảm thấy đau rát, nguyên lai đối phương đã sớm tới bên cạnh anh, mới vừa rồi anh nhìn thấy, bất quá là một đạo tàn ảnh! Làm sao có khả năng… Nhanh như vậy!

Bởi vì trời sinh linh thức cường hãn, anh rõ ràng biết đối phương cũng không có sử dụng bất kỳ dị năng, như vậy, đây là vốn là sức mạnh hắn ta? Nhưng là dùng tốc độ nhân loại, làm sao có khả năng nhanh như vậy?

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, sóng linh lực quanh thân Quý Trạch càng ngày càng mạnh, một lớp lại một lớp vòng bảo hộ tầng tầng xây lên quanh người anh, linh quang trắng mờ hóa thành vô số đầu Cự Long dữ tợn gầm thét nhằm phía đối phương… Nhưng mà vô dụng! Tốc độ của đối phương thực sự quá nhanh, sức mạnh của anh, không đuổi kịp y!

Dù cho anh nắm giữ sức mạnh lớn hơn, đánh không tới đối phương, chính là phí công. Thiếu niên kia mặc áo trắng quần đen, tóc đen mắt đen thong dong tựa như du tẩu dưới sự truy kích của anh, lực lượng của Quý Trạch ở trên không đụng một đoàn, rung động từ linh lực nổ tung đem hết thảy kiến trúc trên Thiên đài hóa thành bột mịn, làm thế nào cũng không đụng được đối phương!

Quý Trạch cứ như vậy trơ mắt mà nhìn đối phương từng bước một đi tới trước mặt anh, không có sử dụng bất kỳ dị năng, cũng không có bất kỳ sóng linh lực, đơn thuần dựa vào tốc độ tránh né bản thân né hết công kích, chỉ dùng sức mạnh của thân thể đánh vỡ từng vòng bảo hộ của anh. Cho nên Quý Trạch bắt đầu hoài nghi thân phận y, dù sao cho dù là yêu ma, cũng không có thân thể mạnh mẽ như vậy, đối phương đến tột cùng là quái vật gì!

Vòng phòng hộ bị phá, công kích đánh không tới đối phương, Quý Trạch kiêu ngạo hơn hai mươi năm bình sinh lần thứ nhất bị người đè ra đánh, cho tới bây giờ, Quý Trạch vẫn như cũ nhớ rõ ràng khẩu khí hung hăng ngông cuồng của thiếu niên kia.

"Quý công tử đúng không, rất mạnh đúng không? Tư vị bị người đánh cho không còn sức đánh trả chút nào ra sao? Ha ha, ta xem ngươi còn có khí lực gì động thủ đánh người? Còn dám động hắn một lần, ta liền dùng đôi tay này từng quyền đánh chết ngươi…"

Hồi ức kết thúc như vậy, trước khi bị đánh ngất xỉu, Quý Trạch thấy rõ thời điểm đối phương sảng khoái cười to lộ ra hàm răng trắng sáng. Quý Trạch anh, chưa từng có khi nào chật vật như vậy!

Khí áp trong phòng bệnh càng ngày càng thấp, người còn ở chỗ này bị Quý công tử trong lúc vô tình tản mát ra uy thế áp đến cơ hồ phải quỳ xuống, Quý Thu Tâm thấy tình thế không ổn, lập tức dùng điều khiển từ xa trong phòng bệnh mở Tivi LCD.

Màn ảnh khảm trên vách tường sáng ngời, một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn mỹ ôn nhã, nụ cười xán lạn xuất hiện.

"Đại gia hảo, tôi là Mộ Trường Phong, ngày hôm nay đến đây, ta vì mọi người…"

Nghe thanh âm quen thuộc, ánh mắt Quý Trạch lập tức đóng lên màn ảnh, nhìn cái người kia, trên mặt của anh theo bản năng lộ ra nụ cười.

Tất cả mọi người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm tại chỗ…

Sao giờ sao giờ, tui thương cặp phụ còn hơn cặp chính rồi. Tác giả là mẹ kế Quý Trạch và Trường Phong sao, sao lại ngược Quý ca như vậy. Bị thằng cha tình địch nói xấu, ông anh đệ khống cản đủ đường chỉ cầu Quý công tử chết đi, lại bị tiểu công của ổng ko thèm hỏi rõ tức giận chạy đến đánh bầm dập TT^TT Vk yêu thì còn ở nơi nảo nơi nào.

25. Chương 25

"Trưởng nữ gia tộc Lý thị Hoa quốc —— Lý Nhan Mạt, bị mất mạng."

Đồng thời khi câu nói này của Mục Trường Sinh hạ xuống, ở một thành thị khác cách xa, trong đại trạch Lý gia trang hoàng cổ kính, Lý Nhan Mạt đang nằm trong sân dưới bóng mát dàn hoa bồ đào, đột nhiên thân thể chấn động co giật, phun ra một ngụm máu lớn rồi hôn mê bất tỉnh.

Người nhà họ Lý kinh hãi biến sắc, bảo tiêu lập tức đem Lý Nhan Mạt ôm trở về phòng ngủ, đồng thời thông báo bác sĩ lập tức chạy tới.

Nhưng mà không đợi bác sĩ lại đây, Lý Nhan Mạt đã tỉnh rồi, cô lau máu trên môi, lấy tay chống đỡ từ trên giường ngồi xuống, gương mặt thường ngày diễm quang bắn ra bốn phía giờ khắc này cực kỳ nhợt nhạt.

"Đại tiểu thư, ngài thế nào rồi?" Lão quản gia một thân đường trang đầy mặt lo lắng nói.

"Đi… Lấy búp bê của ta tới." Lý Nhan Mạt dùng âm thanh khàn khàn ra lệnh.

"Dạ!" Quản gia lập tức đem đồ vật Lý Nhan Mạt giấu ở nơi bí ẩn lấy ra, hai tay dâng cho Lý Nhan Mạt.

Lý Nhan Mạt sắc mặt tái nhợt nhìn hộp bạch ngọc trước mặt, thò tay nhẹ nhàng gõ bên trên một cái, hộp từ từ mở ra, bên trong, là ba cái búp bê sứ mượt mà khả ái, mà bây giờ, một cái trong đó đã bể vài miếng.

Lý Nhan Mạt thay đổi sắc mặt, dị năng của cô là vô hạn trọng sinh, nghe không tệ, nhưng tiền đề là cô nhất định phải có năng lực chế ra búp bê con rối không ngừng thay cô chết, mà mới vừa rồi, cô đã bị giết chết một lần.

Là ai? Rốt cuộc là ai có năng lực lặng yên không một tiếng động giết chết cô?

(Cái năng lực này…..cảm giác đánh ả như đánh gián ấy….thiệt mệt!!!)

========

"Mục ca, có thể ăn cơm." Ứng Thiên dọn bàn xong, cười hô một tiếng, nhìn đặc biệt vui vẻ.

Trên bàn bày ba món một canh, thoạt nhìn đơn giản, màu sắc rất tốt, thơm vô cùng, khiến người nhìn không nhịn được thèm ăn nhỏ dãi.

Ánh mắt Mục Trường Sinh xẹt lên ba món một canh.

Ở trước mặt hắn là một đĩa cá cuốn, đĩa cá cuốn ước chừng có ba mươi cái, mỗi một cái to nhỏ đồng dạng, xếp thành một vòng chỉnh tề vây quanh hoa mẫu đơn dùng cà rốt khắc thành đặt trong đĩa, nhìn qua vô cùng vui tai vui mắt.

Mục Trường Sinh nhấc đũa, gắp lên cuộn cá gần nhất, vào miệng rất mềm, rất tươi, rất trơn, còn có một mùi thơm sữa bò nhàn nhạt, vị ngon tan ngay trên đầu lưỡi, hắn hưởng thụ nheo mắt lại, gắp lên thêm một cái.

Ứng Thiên ngồi một bên, hai tay chống cằm xem phản ứng Mục Trường Sinh, khóe miệng vẫn luôn cong lên, thấy Mục Trường Sinh liên tiếp gắp ba cái, y âm thầm đem món ăn này ghi lại.

Lưu lại Ứng Thiên thật sự là quyết định sáng suốt, cho dù y lòng mang ý xấu, nhưng y có tay nghề tốt như vậy thì nhất định phải đem người lưu lại! Mục Trường Sinh ăn cuộn cá thứ tư, một bên suy nghĩ làm sao để không dùng Ngôn Linh thuật mà khiến Ứng Thiên thần phục, một bên đem đũa đưa về phía món thứ hai, mà khi thấy rõ món thứ hai là cái gì, hắn hơi sững sờ.

Trong tô sứ trắng in hoa văn xanh chứa một khối đậu phụ lớn, này không có gì ngạc nhiên, ly kỳ là khối đậu phụ này được điêu khắc ra đình đài lầu các cùng hòn non bộ trông rất sống động…

Đậu phụ mềm như vậy non như vậy, làm thế nào khắc ra được? Chẳng lẽ năng lực thiên phú của Ứng Thiên là làm đồ ăn?

(Phụt…..há há há…..anh Thiên dùng mỹ thực dụ vợ, ai dè lại bị hiểu lầm ra cái năng lực yếu nhớt vầy =]]])

Hắn nghiêng đầu xem Ứng Thiên ngồi ở một bên, đối phương lại không nhìn hắn, mà là nâng một bát cơm chiên, đứng đắn ngồi ăn.

Hắn lại nhìn một món một canh còn lại, một cái là thịt kho tàu, một cái là canh xương sườn nấu với củ từ, hai cái này thoạt nhìn phổ thông hơn, không biết tại sao, Mục Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không đi chọt khối đậu phụ như tác phẩm nghệ thuật kia, mà là cầm lấy thìa nhấp một hớp canh, sau đó… Không dừng lại được…

Ăn cơm trưa xong, hắn thấy Ứng Thiên thu thập bát đũa, chậm rãi đứng dậy, mở cửa, đi ra ngoài tiêu cơm, từ khi có Ứng Thiên, hắn mỗi ngày đều ăn đến có chút khó chống đỡ, tật xấu khẩu vị không tốt từ trước ở Mục gia không cần uống thuốc mà khỏi bệnh.

Mà từ sau hôm nay, Mục Trường Sinh rốt cuộc không còn gặp được món có đậu phụ xuất hiện trên bàn ăn, đây là nói sau.

(Khổ, có phải không thích đâu, tại đẹp quá không dám đụng thôi mk….)

Gió đầu hè hết sức mát mẻ, mấy ngày nay Mục Trường Sinh luôn luôn tản bộ bên hồ lầu dưới, bất quá hôm nay giải quyết Lý Nhan Mạt, vì Trường Phong báo thù, cũng là thời điểm tìm kiếm đường về Khánh quốc.

Nhớ đến đây, bước chân hắn nhanh hơn, dùng thang máy lên sân thượng.

Tòa nhà này có ba mươi tầng, đứng ở trên sân thượng có thể trông thấy hơn nửa thành thị, nhà cao tầng xa xa cùng tháp đèn ở trong tầm mắt co lại thành từng cây từng cây cột tinh tế cao dài, xe cộ qua lại không dứt hóa thành điểm nhỏ rậm rạp chằng chịt.

Hắn khép lại hai mắt, linh thức dùng hắn làm trung tâm khuếch tán ra, rất nhanh đã xác định mấy nơi linh khí tập trung nhất trong thành phố này, một là hoàng cung Hoa quốc, bốn cái là dinh thự tứ đại gia tộc, cái cuối cùng…

Mục Trường Sinh nhìn về phía tây, nơi đó cũng là lầu cao san sát, tựa hồ cùng bất luận nơi nào ở thành phố này cũng không hề có sự khác biệt.

"Nơi đó có cái gì?" Mục Trường Sinh lầm bầm lầu bầu, sau một khắc, âm thanh Ứng Thiên từ phía sau truyền đến.

"Mục ca, anh đang nhìn cái gì á?" Ứng Thiên mang một đôi guốc gỗ, đi trên đường vang vọng tiếng cộc cộc, như là chỉ lo người khác không biết y đến.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn y, hỏi: "Chỗ đó, có thứ gì đặc biệt?" Hắn duỗi tay chỉ về hướng chính tây.

Phạm vi này có chút rộng, Ứng Thiên nghĩ một hồi, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, mở miệng nói: "Có, nơi đó có một phố đồ cổ, cửa hàng Lục lão đầu là ở chỗ đó."

Mục Trường Sinh nhíu mày, "Lục lão đầu?"

"Há, Mục ca không biết sao?" Ứng Thiên thuận miệng hỏi một câu, không chờ Mục Trường Sinh đáp lại liền lập tức nói: "Chính là Lục Yên Chí, ổng là luyện khí đại sư nổi danh trong Linh giới. Chính là tính khí có điểm lạ."

Mục Trường Sinh nói: "Linh giới?"

Ứng Thiên trả lời: "Mục ca anh còn chưa biết a, trong vòng tròn thức tỉnh giả gọi Linh giới, tôi cũng là đánh bậy đánh bạ mới biết Linh giới cùng cửa hàng pháp khí, thời điểm mới vừa thức tỉnh bọn họ cực lực mời tôi gia nhập một cái gọi là cái gì đó minh, còn nói sau khi gia nhập miễn phí cấp pháp khí còn cung cấp các loại tiện lợi, nào có chuyện tốt như vậy, tôi mới không ngốc, liền cự tuyệt. Mục ca anh nếu muốn đi xem một chút, tôi ngày mai có thể dẫn anh đi."

Mục Trường Sinh: "..."

Ý muốn nói đều bị Ứng Thiên nói, hắn cũng chỉ đành gật đầu. Trước đây hắn suy đoán Ứng Thiên là quý tộc, thế nhưng vẫn luôn không cảm ứng được linh áp trên người y, cũng không phát hiện được y sử dụng năng lực đặc thù, bởi vậy vẫn luôn không nhắc, không nghĩ tới Ứng Thiên vào lúc này tự mình nói luôn.

Môi Ứng Thiên phác họa nét cười, mắt sáng ngời hữu thần, còn ngậm mấy phần thân cận, giống như Mục Trường Sinh chính là người y tin cậy nhất, cho dù là bọn họ rõ ràng quen biết không được mấy ngày.

Ứng Thiên rốt cuộc là ai?

Mục Trường Sinh suy đoán, ánh mắt không khỏi dừng trên mặt Ứng Thiên, sau đó, đối phương đỏ mặt, ánh mắt sáng lấp lánh đối diện hắn.

(Óa há há =))) tiểu công siêu cấp đáng yêu)

Mục Trường Sinh: "..."

Ngày thứ hai trước khi ra ngoài, Mục Trường Sinh gọi điện thoại cho Vinh Thành, điện thoại di động là của Mộ Trường Phong, sim là hai ngày trước Vinh Thành dùng chứng minh thư Trường Phong làm cho hắn.

Điện thoại đô bíp bíp vài tiếng sau đó được Vinh Thành nhận, âm thanh Vinh Thành có chút uể oải, "Trường Sinh? Có chuyện gì không?"

"Tôi phải đi ra ngoài một chuyến." Miễn cho Vinh Thành tới tìm hắn lại vồ hụt.

Mấy ngày nay Vinh Thành vô cùng bận rộn, lo xong thẻ sim thì chưa từng tới nhà trọ, nghe Mục Trường Sinh muốn đi ra ngoài, anh đương nhiên sẽ không ngăn, nhân tiện nói: "Tốt lắm, phải chú ý an toàn, nếu có cái gì không hiểu thì hỏi Ứng Thiên, cậu ấy khẳng định biết." Vinh Thành đến bây giờ cũng không biết Mục Trường Sinh hấp thu ký ức một tiểu lưu manh, còn đem vị công tử ca dị thế xem là trẻ sơ sinh mà đối xử, mỗi lần nhìn thấy một thứ đều muốn giới thiệu với hắn nửa ngày, hiện tại Mục Trường Sinh muốn đi ra ngoài, anh tuy rằng có chút không yên lòng, thế nhưng nghĩ có Ứng Thiên bồi ở bên cạnh hắn, chính mình liền thực sự quá bận, vì vậy dặn dò tốt mấy phút mới cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Mục Trường Sinh đang muốn đi ra ngoài, Ứng Thiên bỗng nhiên nói: "Chờ đã, anh còn chưa đem tiền!"

Tiền? Mục gia chủ sửng sốt một chút, mới nhớ tới hiện tại phía sau hắn không có tôi tớ xử lý hết thảy, Ứng Thiên rút trong túi quần ra mấy trăm khối, bỏ vào trong túi áo khoác Mục Trường Sinh, liền đi lấy dù, đeo ba lô, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị xong.

Hai người đi xuống lầu, lúc này là chín giờ sáng, ánh nắng mặt trời dần tăng cao, tuy rằng còn chưa vào hạ, nhưng lộ ra dưới ánh mặt trời, vẫn có thể khiến người ta cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng.

Thoáng một chút, Ứng Thiên đã căng ra cái dù màu lam đậm, đem hắn che khuất, rồi mở ra ba lô.

Thời điểm y mở ra ba lô Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn, phát hiện bên trong chứa hai bình nước khoáng, một cốc giữ ấm không biết chứa gì, một gói khăn giấy, một cái khăn lông, còn có một chiếc ghế gập.

Mấy ngày nay Mục Trường Sinh luôn luôn ở trong căn hộ tu dưỡng, Ứng Thiên ngược lại thì thường xuyên đi ra ngoài, mua chút nguyên liệu nấu ăn và vân vân, ngoại trừ tiền cũng không có mang những vật khác, bây giờ đem này đó, rõ ràng cho thấy là chuẩn bị cho hắn.

Nhìn thấy những thứ đồ này, thần sắc Mục Trường Sinh có chút phức tạp, nhất thời không biết nên nói cái gì, Ứng Thiên ngược lại là không chú ý tới, y che dù nhìn đường phố trước mặt, bỗng nhiên nghiêng đầu dò hỏi Mục Trường Sinh: "Phố đồ cổ cách nơi này có chút xa, ngồi taxi khoảng nửa giờ, đi xe buýt khoảng hơn một giờ. Xe taxi nói có thể sẽ gặp gỡ hắc tài xế, hơn nữa thu lệ phí cao, xe công cộng giá cả vừa phải, bất quá người tương đối nhiều, khả năng có chút chen lấn. Mục ca anh muốn ngồi taxi hay là ngồi xe buýt?"

Lúc Ứng Thiên nói chuyện với hắn, trên mặt luôn mang theo nét cười, ánh mắt sáng ngời nhu hòa, phảng phất mỗi một lần khi đối mặt hắn đều vừa vặn đang ở trạng thái tinh thần phấn chấn.

Mục Trường Sinh tuy rằng hấp thu ký ức tên lưu manh kia, nhưng với thế giới này vẫn không thể tránh khỏi thấy xa lạ, nghe Ứng Thiên nói, sẽ đối chiếu cùng ký ức tiểu lưu manh một chút, phát hiện xác thực như vậy, liền nói: "Ngồi xe buýt đi!" Mục gia chủ hiện tại nghèo rớt mùng tơi, có thể tiết kiệm điểm nào liền tiết kiệm điểm nấy. Bất quá chỉ là chen lấn, nhớ năm đó khi hắn chưa khôi phục Mục gia thì có hoàn cảnh xấu nào còn chưa trải qua?

Nhưng mà mới vừa ngồi trên xe bus công cộng không bao lâu, Mục gia chủ liền hối hận rồi, bởi vì trên xe buýt chen, cùng hắn cho là chen không giống nhau, cùng Ứng Thiên nói "Có chút chen" cũng không giống nhau, mà là rất chen chúc rất chen chúc, phi thường chen.

Khi bọn họ mới vừa ngồi lên, trên xe còn có mấy cái ghế trống, tài xế lái cũng coi như vững vàng, nhưng mà theo thời gian trôi qua, người lên xe càng ngày càng nhiều, xuống xe lại không thấy mấy ai.

Trong xe mở máy điều hòa, nhưng bởi vì quá nhiều người nên không có bao nhiêu tác dụng. Bên trong xe càng ngày càng oi bức, không ít người một bên oán giận một bên ra sức chen lấn vào trong.

Mục Trường Sinh nhìn cả xe người chất thành một đống này, cảm thấy được sau gáy bắt đầu mơ hồ đau, cũng không lâu lắm, hắn ngồi trên xe bus chạy lảo đảo, tựa lưng vào ghế mà ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, bên tai rít lên một tiếng làm hắn thức tỉnh.

"Phi lễ a! Có ai không!"

Mông lung trong mắt Mục Trường Sinh cấp tốc biến mất, ngồi ở bên cạnh hắn đã không phải là Ứng Thiên, đổi thành người một thai phụ trẻ. Lúc này nàng một tay bưng bụng của mình, khàn giọng kêu khóc.

Mà tay phải Ứng Thiên nắm thật chặt tay phụ nhân.

Mục Trường Sinh híp mắt lại, như có điều suy nghĩ liếc nhìn phụ nhân còn đang gào khóc.

26. Chương 26

Nghe cái từ "Phi lễ" này, một xe người đều quay đầu nhìn hướng bên này, đến khi thấy tiểu tử tuổi trẻ suất khí nắm thật chặt tay nữ nhân kia, quần chúng lập tức xúc động phẫn nộ, có mấy nam nhân chen lại muốn cho Ứng Thiên mấy quyền.

Ứng Thiên tránh né từng cái, mặt tức giận đến đỏ rần, nói: "Cô nói bậy, ai sẽ phi lễ loại người xấu xí như cô, rõ ràng là tôi có lòng tốt nhường chỗ ngồi cho cô, là cô trộm đồ bị tôi bắt được lại ngược lại vu oan tôi."

Nghe Ứng Thiên nói như thì có người chú ý tới vẻ ngoài nữ nhân kia, lại nhìn khuôn mặt Ứng Thiên tuổi trẻ tú lập tức trợn mắt nhìn, thật chưa từng thấy trắng đen điên đảo như vậy!

"Thói đời thật là không có thiên lý a! Bắt nạt một cái nữ nhân lớn bụng còn lý luận? Nếu không phải chồng tôi chết sớm, nào có cơ hội cho loại vô lại này bắt nạt tôi… Cha của nó a! Anh làm sao đi sớm như vậy, lưu

tôi một người lớn bụng không chỗ nương tựa, ngồi xe bus còn bị người khi phụ a…" Người phụ nữ kia vừa nói vừa khóc, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Dưới tình huống này, vô luận sự thực là gì, mọi người có lòng thông cảm đều là nghiêng về người phụ nữ có thai.

Tài xế liếc mắt nhìn phía sau, vô-lăng đảo một cái, quẹo đi hướng cục cảnh sát, trên xe có người lấy điện thoại di động quay cho bạn bè xem, có mấy nam nhân nỗ lực đè lại Ứng Thiên, chờ xe ngừng liền đem y đưa đến đồn công an.

Ứng Thiên đương nhiên không chịu làm bé ngoan đi vào khuôn phép, quan trọng nhất là Mục Trường Sinh còn ở nơi đó nhìn đây! Y muốn tránh thoát ra, kết quả lại là nữ nhân kia nắm thật chặt, rõ ràng là nữ nhân, khí lực dĩ nhiên so với nam nhân bình thường còn lớn hơn! Hơn nữa bên cạnh còn có mấy nam nhân một lòng muốn "Giữ gìn chính nghĩa" như hổ rình mồi, bản thân y cũng có kiêng kỵ không thể nói ra, lập tức vướng chân vướng tay, dĩ nhiên không tránh thoát.

Xe bus dừng trước đồn công an, người trong xe nhường ra một con đường, chuẩn bị để mấy người kia áp giải Ứng Thiên đi vào, ai ngờ người vẫn luôn im lặng không lên tiếng ngồi ở bên cạnh thai phụ bỗng nhiên một tay đặt lên bụng người phụ nữ, dùng sức kéo một cái!

Rầm!

Một đống lớn bóp tiền điện thoại di động từ quần áo thai phụ kia lăn ra.

Người áp giải Ứng Thiên, dùng điện thoại di động chụp ảnh gửi bạn bè, vừa nhìn Ứng Thiên vừa mắng mặt người dạ thú… Tất cả đều ngừng lại, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đồ vật lăn ra từ bụng nữ nhân.

Bên trong xe bus nguyên bản ầm nháy mắt lâm vào yên tĩnh một cách chết chóc, không biết là ai hô một tiếng, "A! Đó là bóp tiền của tôi!"

Mọi người mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt nhìn người phụ nữ kia trong nháy mắt liền thay đổi.

Ứng Thiên lập tức hãnh diện, mạnh mẽ hất ra rồi ấn lại mấy nam nhân đang đè bả vai y.

Mọi người phát hiện mình bị người đùa bỡn, suýt nữa đem người tốt đưa vào trong cục cảnh sát, sắc mặt đồng thời đen, bắt đầu chỉ vào nữ nhân chửi mắng, đối tượng áp giải đưa vào cục cảnh sát lập tức thay đổi.

Người phụ nữ dưới bụng rớt xuống nhiều đồ như vậy, vẻ mặt cây ngay không sợ chết đứng lập tức liền bị kinh hoảng sợ sệt thay thế. Cũng không quan tâm thể diện, quỳ trên mặt đất bắt đầu dập đầu lạy, lệ rơi đầy mặt mà tố khổ, "Là tôi sai rồi là tôi sai rồi! Cầu đại gia xin thương xót chớ đem tôi đưa vào đồn công an, nếu không phải là bị làm cho không đường đi tôi nào dám làm thứ chuyện thất đức này! Tôi thật sự không có biện pháp, chồng tôi xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi, tên tài xế chết tiệt kia gây chuyện chạy mất, mẹ chồng tôi chịu đả kích mà ngã bệnh, hài tử cũng sắp ra đời, tôi thật sự là không có biện pháp mới ra ngoài trộm đồ! Tôi van cầu mọi người! Nếu tiến vào đồn công an, hài tử tôi sau này lớn rồi làm sao gặp người! Nó vô tội! Van cầu mọi người, buông tha tôi lần này đi, tôi sau này khẳng định không dám…"

Nữ nhân xin tha một tràng, nhìn qua thê thảm cực kỳ. Mọi người lúc này mới phát hiện bụng của cô vẫn lớn, chỉ là không có lớn như lúc đầu.

Thấy cô ta cũng có nỗi khổ tâm, không ít người liền nổi lên lòng thông cảm, có giọng nữ phát ra trong đám người nói: "Coi như xong đi! Cô nhi quả phụ nhìn thật đáng thương!"

Nữ nhân vội vã cảm kích nhìn cô một cái.

Lập tức liền có một người nói: "Đáng thương hay không đáng thương, ngoại trừ bản thân cô ta thì ai biết? Trắng đen đều do ả nói."

Mọi người vừa mới thả tâm xong, lại nghĩ cũng phải, ai biết nữ nhân này có phải lại lừa bọn họ hay không?

Ứng Thiên mới vừa bị oan uổng tức giận đến mặt đỏ rần hiện tại đã bình tĩnh lại, y đứng bên người Mục Trường Sinh nhìn từ trên cao xuống nữ nhân đang quỳ trên mặt đất kia, trong con ngươi không hề che giấu được lãnh ý.

Song khi Mục Trường Sinh nhìn về y, trên mặt lại nghiễm nhiên là nụ cười vui sướng vì "Đại thù đã báo".

Ý kiến mọi người trên xe không đồng đều, có người đề nghị cần phải lập tức đem nữ nhân này đưa vào cục cảnh sát, có người cảm thấy được nữ nhân này quá đáng thương, nên tha cô ta một lần.

Mọi người ngươi một câu ta một câu, trong xe nhất thời hò hét loạn cào cào.

Nữ nhân kia còn quỳ trên mặt đất khóc, Mục Trường Sinh hờ hững nhìn cô một cái, nói: "Nguyên lai là đem kẻ trộm áp giải đến cục cảnh sát cùng với việc cô ta là phụ nữ có thai có quan hệ gì sao? Huống hồ nếu như những thứ đó không rơi ra, bây giờ người bị áp giải vào trong cục cảnh sát không phải rất vô tội?"

Trong xe nhiều người, vào lúc này đang hò hét ầm ĩ, nguyên bản không phân biệt được thanh âm mỗi người, thế nhưng không biết tại sao, khi Mục Trường Sinh mở miệng, người trong xe đều không hẹn mà cùng ngừng lại, nghe hắn, đều lộ ra thần sắc bừng tỉnh.

"Đúng vậy, phụ nữ có thai mất chồng là rất đáng đồng tình, nhưng không ai buộc cô đi trộm đi cướp a!"

"Nếu thật sự khó khăn như vậy, không thể tìm bằng hữu thân thích để mượn sao? Không được nữa, lên internet phát một cái thiếp mời cầu giúp đỡ, coi như một người quyên một khối tiền, nhiều người sức mạnh lớn, góp được mấy vạn khối cũng không khó đi!"

"Có khó khăn cũng không có thể oan uổng người a! Chỗ cô ta ngồi vẫn là do suất ca kia nhường cho cô đấy!"
"..."

Mọi người càng nói càng kích động, cuối cùng cùng đem thai phụ kia đưa vào đồn công an.

Mấy nam nhân ban đầu muốn áp giải Ứng Thiên vào đồn công an vô cùng hổ thẹn, chủ động lưu lại làm người làm chứng.

Xe bus ngừng trước đồn công an một lát thì lái đi, mấy nam nhân ghi chép ở đồn công an xong liền rời đi, chỉ là bọn họ không nghĩ rằng, nữ nhân nguyên bản cần phải bị giữ lại trong đồn công an không lâu lắm liền bình yên vô sự đi ra.

Sau khi nữ nhân kia đi ra đồn công an liền cấp tốc rời đi, bước chân của cô vừa dài vừa nhanh, cùng với thân thể mập mạp hoàn toàn không phù hợp.

Cô quẹo vào một gian nhà xí công cộng. Bên trong phòng riêng, cô ấn ấn bụng của mình, chỉ thấy cái bụng thoạt nhìn như mang thai sáu, bảy tháng nhanh chóng khô quắt đi, sau đó, cô đưa tay ra sờ sờ cổ, dùng sức bóc, liền đem mặt nạ bao trùm từ gáy đến trên mặt xé xuống, dưới mặt nạ dĩ nhiên là khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần yêu diễm quyến rũ.

Đem mặt nạ tiêu hủy, cô vén tóc, lộ ra một viên đinh tai tinh xảo trên vành tai.

"Danh hiệu 334 báo cáo, danh hiệu 334 báo cáo." Giọng của nữ nhân khàn khàn lại quyến rũ, hoàn toàn không giống âm sắc ở trên xe, "Kế hoạch A thất bại, kế hoạch A thất bại."

Một lát sau, trong đinh tai nho nhỏ truyền ra một giọng nam trầm thấp: "Danh hiệu 234 thu được, nói một chút tình huống cụ thể."

Nữ nhân nói: "Tôi giả thành một thai phụ đi trộm đồ, thuận lợi hạ thấp cảnh giác của một con mồi. Theo quan sát phát hiện, con mồi không dám ở nơi nhiều người động thủ. Dựa theo kế hoạch nguyên bản có thể mang con mồi vào đồn công an, thế nhưng bên cạnh con mồi này có một thức tỉnh giả hết sức lợi hại, hắn xem thấu ngụy trang của tôi, kế hoạch thất bại. Tôi hoài nghi con mồi đó đã cùng thức tỉnh giả kia ký kết khế ước." Bụng to là một tầng ngụy trang, trong bụng lại thêm một tầng tang vật cũng là một tầng ngụy trang. Người bình thường tỉ mỉ nhìn cũng không cách nào nhìn thấu, hai tầng phòng hộ này là vì phòng bị thức tỉnh giả, cho dù có thức tỉnh giả nhìn thấu quần áo cô giấu đồ vật, cũng sẽ bởi vì cho là cô chỉ là tên trộm mà hạ thấp cảnh giác, mà không ai lại đi điều tra cô có phải mang thai thật hay không.

Sau một trận lặng im, giọng nam trầm thấp vang lên, "Tạm thời đình chỉ giám thị đối với con mồi, bên trên có chỉ lệnh mới..."

(Uhuhu….Vì mấy hôm nay có bài kt giữa kì nên tạm dừng vài hôm. Từ t4 sẽ bắt đầu edit lại và cố gắng tăng chương, vì để lâu lại nản mà vứt, do tui đọc hết truyện rồi (^ w ^)/ Mặt khác, tui phát hiện ra là trước giờ Ứng Thiên gọi Sinh ca là Mộc ca -_- Vậy mk tui cứ nghĩ tác giả nhầm TT^TT Lười sửa lại quá à

)

27. Chương 27

Dằn vặt một phen như thế, lúc hai người đến phố đồ cổ đã sắp 12 giờ. Đến khi Mục Trường Sinh xuống xe buýt, sắc mặt tái xanh, sau đầu ẩn ẩn đau, thầm thề sau này không bao giờ ngồi xe buýt nữa.

Dọc đường Ứng Thiên đều quan sát sắc mặt Mục Trường Sinh, sau khi xuống xe, lập tức kéo Mục Trường Sinh đi tới dưới gốc cây to cách đó không xa, sau đó từ trong ba lô trên lưng móc ghế gập bày ra, để Mục Trường Sinh ngồi xuống nghỉ ngơi, lại từ trong ba lô lấy ra cốc giữ nhiệt.

Y mở nắp ra, một làn hương thanh đạm lập tức xông ra.

Ngón trỏ Mục Trường Sinh giật giật, nhìn Ứng Thiên lấy ra một cái bát, múc từ bên trong ra một bát cháo đầy. Y cầm cháo trong tay, lo âu ngó sắc mặt xanh xao của Mục Trường Sinh: "Mộc ca, anh có khỏe không? Bưng được cháo chứ? Nếu không tôi đút cho anh nhé?"

Mục Trường Sinh lắc đầu, nhận cháo trong tay Ứng Thiên, hắn vẫn chưa suy yếu đến độ cả một chén cháo cũng cầm không nổi.

Mục Trường Sinh từng ngụm từng ngụm uống sạch cháo, Ứng Thiên nhếch môi, lộ ra nụ cười vô cùng sáng lạn. Hàm răng Ứng Thiên cực kỳ trắng, nụ cười này giống hệt như hàm răng Mục Trường Sinh thấy quảng cáo trên ti vi, vô cùng chói mắt. Hơn nữa dáng dấp của y so với rất nhiều minh tinh điện ảnh còn khôi ngô đẹp trai hơn, khiến không ít người đi ngang trên đường dòm mãi.

Đừng thấy trên TV nhiều hot boy hot girl như thế, rất nhiều người còn hét lên đó là thẩm mỹ đấy, mắc mệt. Song, trên thực tế thì cũng chỉ có trên màn ảnh mà thôi, trong đời thực rất khó có cơ hội nhìn thấy người đẹp thật sự, phần lớn mọi người đều bình thường, khuôn mặt đầy đủ mà thôi. Hễ xuất hiện nam nữ hơi đẹp mắt, là cũng có thể làm cho người ta nói thầm một câu đẹp quá các kiểu.

Bởi vậy, vào lúc Mục Trường Sinh và Ứng Thiên xuất hiện ở đây, rất nhiều người trẻ tuổi đi ngang qua đều nhìn mà trợn tròn mắt. Đặc biệt là Mục Trường Sinh, mái tóc dài của hắn buộc phía sau, mềm mại đen nhánh quả thực rất khiến cho các cô gái ước ao.

Có hai nữ sinh dưới sự cổ vũ của bè bạn, có chút khẩn trương đi về phía Mục Trường Sinh. Trước tiên, các cô bé nhiệt tình khen mái tóc Mục Trường Sinh, sau đó ngóng trông hỏi thăm hắn dùng dầu gội đầu nhãn hiệu gì.

Mục Trường Sinh uống hết cháo, nghỉ ngơi một hồi, cảm thấy tốt hơn nhiều liền đứng lên tiêu cơm một chút. Chiều cao của hắn dựa theo phép tính ở hiện đại là một mét tám bảy, đưa tầm mắt khắp toàn bộ Hoa quốc cũng xem như là loại hình cao to. Nhưng bởi vì thể trạng hắn yếu ớt bẩm sinh, tuy dáng người cao nhưng cũng không cường tráng, chính xác là thuộc về loại hình thon gầy, da dẻ lại trắng trẻo, khuôn mặt ôn hòa. Hai nữ sinh kia tuy rằng mang giày cao gót nhưng chỉ tới lồng ngực của hắn, lại không có cảm giác hơi áp lực, khi ngẩng đầu nhìn hắn khuôn mặt đều ửng hồng.

Thời tiết này, nữ sinh nào cũng đều ăn mặc mát mẻ, cho dù các cô có mặc áo khoác dài, thế nhưng loại áo khoác rộng ngực đó căn bản chẳng che được cái gì. Bị hai cô bé ngẩng đầu mong đợi nhìn, Mục Trường Sinh theo bản năng cúi đầu xuống, kết quả là nhìn thấy thứ trong mắt các cô là bình thường, nhưng trong mắt Mục Trường Sinh thì là lộ hàng.

Cho dù đi đến thế giới này không phải một hai ngày, Mục Trường Sinh vẫn không tài nào thích nghi được, hoặc là nói trong xương hắn vẫn mang theo truyền thống của Khánh quốc. Mặc dù biết đây là bình thường,

cũng chẳng phải là không đứng đắn, hắn cũng sẽ không thay đổi quan điểm vốn có của mình. Vì thế hắn lập tức hạ tầm mắt xuống nhìn mặt đất, kết quả thấy được hai đôi chân trần không mang tất, xích, lõa.

Mục Trường Sinh:…

Thấy Mục Trường Sinh khép mi mắt xuống không nói lời nào, hai cô bé kia cũng không để ý lắm, vẫn cứ mong đợi nhìn Mục Trường Sinh, "Anh đẹp trai, anh nói cho tụi em đi mà! Rốt cuộc là bảo dưỡng như thế nào? Dùng nhãn hiệu dầu gội dầu xả gì vậy? Xin anh đó!"

Mục Trường Sinh không thể không thừa nhận, cái vấn đề này đúng là làm khó hắn. Tóc của hắn trời sinh đã như vậy. Trước đây ở Mục gia, khi tắm rửa đều do thị nữ một mình ôm lấy mọi việc, hắn cũng không để ý các nàng dùng cái gì trên tóc hắn, chỉ cần mùi vị không đáng ghét là được. Sau khi đi đến thế giới này, hắn mặc dù biết chai chai lọ lọ trong phòng tắm này nọ là để làm gì, lại chưa từng dùng qua, bởi vậy bây giờ căn bản trả lời không được.

Khi hai nữ sinh thấy Mục Trường Sinh có vẻ có chút do dự, còn ngỡ rằng hắn không chịu nói cho các cô biết, có chút nóng nảy, toan hỏi lại, bên cạnh bỗng chen vào giọng một người con trai: "Anh của tôi dùng 'Flutter', tính anh ấy hay ngại ngùng, hai người đẹp bỏ qua cho ảnh đi ha!"

Hai cô bé nghe vậy cùng nhau quay đầu lại, nhìn thấy Ứng Thiên cười đến dương quang sáng lạn thì rung rinh một chút, thầm nghĩ đẹp trai cỡ này ấy vậy mà lúc nãy các cô lại không chú ý?

Flutter? Chẳng phải là nhãn hiệu dầu gội đầu vừa mới tung ra thị trường sao? Nghe nói giá cả rất cao. Vốn là vì giá quá cao nên không muốn mua, hai em gái này nghe nói thế lập tức quyết định trở về mua hai chai xem sao. Má ơi, nếu thật là có hiệu quả tốt như anh đẹp trai này, đừng nói bảy, tám trăm, chính là bảy, tám ngàn các cô cũng liều mạng.

Mãi đến tận khi hai cô bé kia đi xa, Ứng Thiên còn ôm bụng nhịn cười vô cùng đau khổ. Cuối cùng thực sự nhịn không nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là lấy tay che miệng lại, thế nhưng vẫn chẳng dừng được rung động trên mặt cùng tiếng "ha ha" lộ ra giữa kẽ tay, tất cả đều bán đứng y.

Mục Trường Sinh nhướn mày nhìn y, "Rất buồn cười?"

Bị Mục Trường Sinh nhìn như vậy, Ứng Thiên cũng không thể cười tiếp được nữa, chẳng qua tâm trạng của y vẫn vô cùng tốt như cũ, mặt mày cong cong, khóe miệng vẫn luôn cong lên, nhìn chung quanh, thấy không có ai, liền nhỏ giọng nói với Mục Trường Sinh: "Mộc Ca, anh hãy thành thật nói cho tôi biết, có phải là anh nhìn thấy con gái nên xấu hổ không hở?"

Đối mặt với Ứng Thiên nháy mắt, Mục Trường Sinh chẳng hề phản ứng, hắn nhàn nhạt nói: "Cậu rất hứng thú với chuyện này?"

Ứng Thiên nghe câu này tưởng rằng đang đùa, vội vàng gật đầu nói: "Rất hứng thú, rất hứng thú!"

"Ồ." Mục Trường Sinh đáp một tiếng. Sau đó, không có sau đó.

Ứng Thiên đợi một lúc, lại chỉ thấy Mục Trường Sinh thoải mái nhàn nhã từ dưới bóng cây đi về phía trước, không có một chút xíu ý tứ thừa nhận hắn xấu hổ, đột nhiên có chút buồn bực.

Y thất thần trong chốc lát, không biết nghĩ tới gì, cười toe toét, vui vẻ như thể hoàn toàn quên mất phiền muộn ban nãy.

Mục Trường Sinh liếc y, sau đó không chớp mắt đi về phía trước.

Mười phút sau, hai người cuối cùng đã tới lối vào phố đồ cổ.

Phố đồ cổ có vị trí không được tốt lắm, thậm chí có thể nói hẻo lánh, thế nhưng cũng có không ít người tới. Văn hóa lịch sử thành phố G bắt nguồn từ xa xưa, dòng chảy dài. Bầu không khí văn hóa trong thành phố vốn nồng đậm, phố đồ cổ trong thành phố này từ xưa tới nay đã tạo thành quy mô nhất định, đa dạng hình thức, rực rỡ muôn màu.

Đường phố rộng rãi đủ bốn chiếc ô tô chạy song song, hai bên cửa hàng san sát, có kinh doanh gốm sứ đồ bằng ngọc, có tiền cổ, có gia sản cổ, còn có kỳ trân dị thạch linh tinh.

Cũng có một vài người bán đồ vỉa hè lưu động chiếm một vùng, trải vải bố ra, để đồ vật lên là bắt đầu bán. Chẳng qua bọn họ không giống mấy người bán hàng rong gân cổ rao hàng hoặc là mời chào giới thiệu hàng hóa cho người mua, mà là tự làm việc phần mình, cùng hàng xóm nói chuyện trời đất, mở ra một quyển sách, ngồi bất động ở đó, ngay cả có khách tới phần đa cũng có vẻ lạnh nhạt, thoạt nhìn rất kiêu ngạo.

Phần lớn sạp hàng như vậy đều vô cùng quạnh quẽ, cũng có một vài người đứng bất động trước mấy sạp hàng đó, nhìn chằm chằm những thứ bày trên đất, dường như muốn ngắm ra đóa hoa.

Ứng Thiên dường như rất quen thuộc với phố đồ cổ, y vừa đi, tinh thần vừa bừng bừng theo sát Mục Trường Sinh giới thiệu tất cả mọi thứ ở đây. Ngón tay vạch một cái là chia ra mấy cấp độ.

Y ra hiệu Mục Trường Sinh nhìn về phía trước cách đó không xa, người ở đó tương đối đông, nhìn kỹ lại sẽ phát hiện mấy gian hàng đó nam nam nữ nữ xúm xít. Sạp hàng bị bọn họ vây quanh bày đầy các loại hàng mỹ nghệ, chủ quán khác với những người trước, tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

"Những món đồ người đó bán đều là đồ thủ công mỹ nghệ, thoạt trông đẹp đẽ tinh xảo nhưng trên thực tế lại chả có tác dụng gì, chuyên bán cho khách du lịch này nọ làm đồ lưu niệm."

Nói xong, ngón tay y dời qua nơi khác, chỉ vào cửa hàng trang trí vô cùng cổ điển nho nhã: "Cửa hàng như vậy chính là nơi người có tiền thường đến thăm, những món bọn họ đặt trên kệ phần lớn là tác phẩm thật, còn có chuyên gia thẩm định. Chẳng quá giá trị có phải là cao như bọn họ nói hay không thì chưa chắc. Còn nữa, ở kia…"

Y chỉ vào một khu vực có mấy quầy nhỏ đối với du khách rất cao ngạo, nói tiếp: "Chớ nhìn bọn họ đều có vẻ cao nhân, trên thực tế bên trong toàn là hơi nước. Những người này có khi là kiêu ngạo thật, song đa số là diễn sâu. Những người này thông thường cũng có năng lực giám định nhất định, trong tay có lẽ cũng có vài món hàng thật, người có vận khí tốt hoặc là có mắt nhìn thật thì có thể nhặt được đồ tốt dưới mí mắt bọn họ. Trước đây, tôi nghe nói có người nhặt được pháp khí ở đây đấy!"

Pháp khí? Lỗ tai Mục Trường Sinh giật giật, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Ứng Thiên, "Những người này biết pháp khí?" Hắn quét mắt qua một cái là có thể nhìn ra trên đường ai là quý tộc trong dòng người tấp nập. Thế nhưng Ứng Thiên lại nói, những người vây quanh trước mặt mấy quầy nhỏ đó đều là người bình thường, mà người bình thường căn bản là không thể phân biệt được pháp khí.

"Không biết nữa, có lẽ là bên cạnh bọn họ có người bởi vì đụng phải một ít vật kỳ lạ sớm thức tỉnh rồi, cho nên bọn họ cũng tới thử vận may thôi!" Khóe miệng Ứng Thiên nhếch lên, nhìn qua tựa như trào phúng lại như xem thường, thế nhưng khi Mục Trường Sinh nhìn sang, hai mắt y lại cong cong, cười đến cực kỳ rực rỡ.May quá nay Tịnh tỷ beta cho:3 Đọc cảm giác mượt hơn hẳn nhở:3

28. Chương 28

Giữa trưa, trời nóng như đổ lửa, Ứng Thiên che dù đi bên cạnh Mục Trường Sinh, chỉ nhanh hơn y gần nửa bước.

Dòng người qua lại như nước, tiếng rao hàng ầm ĩ hòa lẫn tiếng nói chuyện rôm rả, bầu không khí vô cùng ồn ào náo nhiệt. Nhiều người nên khó tránh được mấy vụ va va chạm chạm, Mục Trường Sinh thấy có chút khó thở, hắn hơi nới lỏng cổ áo, ánh mắt thoáng rủ xuống, nhìn thấy tay Ứng Thiên không dấu vết che chắn bên cạnh.

Ánh mắt khẽ động, thầm nghĩ từ ngày nhặt y về tới nay, người này thực sự không lúc nào không cẩn thận, không chỗ nào không săn sóc, nếu như tất cả là giả vờ, vậy cứ giả bộ lâu một chút là tốt rồi. Môt vị đầu bếp hợp khẩu vị hắn như thế, hắn quả thật không tìm được người thay.

"Chính là chỗ này, cửa hàng pháp khí của Lục lão đầu!" Ứng Thiên chỉ vào cửa hàng phía trước.

Mục Trường Sinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn bảng hiệu: Cửa hàng pháp khí Lục thị.

Mặt tiền cửa hàng này không lớn, xét theo đơn vị đo của thế giới này chắc tầm năm mét, bài trí trong tiệm không có gì đặc biệt, so với những cửa hàng bên cạnh, cửa hiệu này tính ra cực kỳ giản dị.

Mà trong cảm ứng tinh thần của Mục Trường Sinh, chỗ này lại sáng hơn bất kỳ cửa hàng nào, ở đây có từng đoàn từng đoàn linh quang yên tĩnh nằm bên trong, giống như những ngôi sao chói mắt.

"Mùa du lịch toàn có mấy loại phiền phức thế này đó, cực kỳ đông người. Bình thường người ta cũng chẳng dành nhiều thời gian đến đây như vậy." Đến trước Cửa hàng pháp khí Lục thị, Ứng Thiên gập dù, nhìn người nườm nượp đi lại trên đường mà oán trách một câu. Nói xong y quay đầu nhìn Mục Trường Sinh, trên mặt lập tức mang ý cười, "Mộc ca, nơi tôi kể chính là chỗ này, có muốn vào xem thử không?"

Mục Trường Sinh vui vẻ đồng ý, khi bước lên bậc thang trước cửa tiệm, hắn mới phát hiện nơi này bố trí một trận pháp đơn giản, dùng để ngăn cản người bình thường.

Chẳng trách tiệm khác dù ít dù nhiều cũng sẽ có khách thăm, tiệm này lại vắng ngắt, trên thế giới này, người đặc thù còn quá ít.

Đồ vật trong tiệm xem ra có niên đại lâu lắm rồi, hai chiếc kệ bằng gỗ tử đàn dựng sát tường, bên góc đã bị mài bóng loáng, được bày lẻ tẻ vài món pháp khí, cửa hàng không có nhân viên, chỉ có một ông lão ngồi sau quầy, cúi đầu điêu khắc ngọc thạch trong tay.

Mục gia chủ đứng trong cửa hàng, không có ai chiêu đãi cũng không cảm thấy bị thất lễ, ánh mắt hắn đảo một vòng trong tiệm, rơi xuống cái hộp gỗ đàn hương nằm ở hàng thứ ba kệ bên trái.

Chú ý tới ánh mắt Mục Trường Sinh, Ứng Thiên lập tức đưa tay ra, muốn lấy cái hộp kia xuống.

Lúc này, ông lão ngồi sau quầy bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thấy thế thì lông mày dựng đứng, kêu lên: "Không được lấy!"

Mục Trường Sinh quay đầu lại, nhìn thấy một ông lão đứng lên từ sau quầy, ông mặc một bộ đường trang màu xanh than, tuổi mặc dù lớn nhưng trông rất có tinh thần, trên người còn phát luồng sóng linh lực không nhỏ.

Ứng Thiên nói: "Đây là ông chủ cửa hàng pháp khí, tên là Lục Yên Thức, là một lão già tính cách kì quái."

"Cái gì mà lão già tính cách kì quái, thanh niên nói chuyện phải biết lễ phép."

Giọng Ứng Thiên đã ép xuống rất thấp, không ngờ vẫn để cho người ta nghe được, y liếc mắt nhìn khoảng cách của mình và đối phương, xác định chắc là ông ta dùng linh lực, không thì không thể nghe được rõ ràng như vậy, không khỏi lầm bầm một câu, "Nói chuyện phải lễ phép, nói cách khác lúc không nói chuyện là có thể không lễ phép?"

Lục Yên Thức năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, tinh thần vẫn rất tốt, ông là chủ nhân cửa hàng pháp khí này, đồng thời cũng là luyện khí sư khá nổi danh, trong giới có người nào thấy ông mà không chào một tiếng Lục lão tiên sinh? Nhưng khi nhìn Ứng Thiên bộ dáng kiêu căng khó dạy, ông không chỉ không tức giận trái lại còn cao hứng, thầm nghĩ tuổi trẻ thật tốt! Thật có sức sống!

Đương nhiên, Lục lão tiên sinh sẽ không dễ dàng đem suy nghĩ nói ra, đối xử với loại thanh niên như vậy, phải nghiêm khắc một chút, miễn cho bọn họ được nước làm kiêu.

Lục lão tiên sinh tự cảm thấy bản thân thật sáng suốt, ông liếc mắt nhìn Ứng Thiên một cái, mới đem ánh mắt hướng về Mục Trường Sinh đứng bên cạnh y.

Chỉ cần liếc mắt một cái, liền khiến Lục lão tiên sinh cảm thấy quái dị, thanh niên trước mắt này, chưa xét tướng mạo, chỉ nói thần thái khí độ, chắc không phải nhà bình thường có thể dạy ra? Là nhà nào bồi dưỡng được con cháu ưu tú như vậy?

Lục lão tiên sinh cho rằng Mục Trường Sinh là người thừa kế được bồi dưỡng của gia tộc nào đó, thế nhưng nhìn kỹ một hồi ông lại nghi ngờ, thầm nghĩ người thanh niên này tại sao một chút linh khí cũng không có? Không chỉ như vậy, thân thể hắn thậm chí còn suy yếu hơn chút so với người bình thường. Còn nếu như hắn là người bình thường, làm sao có khả năng đi vào tiệm này?

Trong lòng nghi ngờ, Lục lão tiên sinh cũng hỏi ra, "Chàng trai, cháu là người nhà nào?"

Mục Trường Sinh vừa nghe liền biết đối phương hiểu lầm, hắn mở miệng nói: "Cháu họ Mục." Không thuộc bất kỳ nhà nào.

"Mục?" Quả thật có một nhà như thế, nhưng Lục lão tiên sinh từng trải nhiều, sao có thể không hiểu ý tứ Mục Trường Sinh, ông hỏi hắn thuộc nhà nào, Mục Trường Sinh cũng không nói Mục gia, mà nói thẳng mình họ Mục, điều này nói rõ họ của hắn chỉ trùng với Mục gia, cũng không có quan hệ gì với Mục gia Linh giới.

"Chàng trai, sư phụ cháu là ai?" Ông lại hỏi.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn đối phương một cái, nói: "Cháu không có sư phụ." Ngôn Linh Thuật của hắn đến từ huyết thống thần bí, trái lại tuy trong phủ có nuôi một nhóm người dạy hắn về các loại trận pháp, không cần linh lực cũng có thể sử dụng kiếm thuật và võ kỹ, kỹ xảo phân biệt độc vật yêu vật các loại, nhưng đối với Mục Trường Sinh, hai chữ sư phụ, bên trong có một chữ "Phụ", tức là phải tôn kính trưởng bối, mà những người kia, còn chưa có tư cách làm sư phụ hắn.

Lục lão tiên sinh vốn không biết lai lịch Mục Trường Sinh, khi nghe hắn nói như vậy càng thêm ngạc nhiên, Mục Trường Sinh vừa đi vào ông đã biết, chỉ có điều vật trong tay còn chưa làm xong, không muốn đứng dậy thôi, những hành động sau khi đối phương đi vào ông có thể "nhìn thấy" toàn bộ.

Trong tiệm này của ông đều là thứ tốt hiếm có, chàng trai này sau khi nhìn lướt qua ánh mắt liền đóng đinh trên vật có giá trị nhất, nếu như không phải trước đó đã biết, vậy ánh mắt hắn sắc bén như thế cả ông cũng tự thấy không bằng, ông vốn cho rằng cậu trai này không phải con cháu thế gia thì cũng là truyền nhân của vị cao nhân nào đó, kết quả đều không phải, lẽ nào chàng trai này trời sinh khác hẳn với người thường? Thiên phú dị bẩm? Hay là năng lực thức tỉnh đặc thù?

Đủ loại suy đoán xuất hiện trong đầu, nhưng Lục lão tiên sinh mặc dù hiếu kỳ, cũng không có ỷ vào thân phận để đào sâu vấn đề. Mà nói với Mục Trường Sinh và Ứng Thiên: "Hai người tới đây, là muốn loại pháp khí gì?"

"Hộ thân!" Ứng Thiên bật thốt lên.

Mục Trường Sinh nghe vậy liếc mắt nhìn Ứng Thiên một cái.

"Hả?" Lúc này Lục lão tiên sinh rất ngạc nhiên, gần như mỗi năm đều có một vài nhóc con sắp thành niên đến nơi này xin làm riêng pháp khí, mấy đứa nhóc vừa mới lớn, trong đầu có vô số ý nghĩ cổ quái đếm không hết, có yêu cầu hình dáng pháp khí vô cùng kỳ lạ, có hi vọng cho pháp khí tăng thêm một ít công năng kỳ kỳ quái quái, thậm chí ảo tưởng quá đem pháp khí luyện chế thành một loại đồ vật cải tạo thân thể, sau đó như trong phim ảnh hô một câu "Biến thân", là có thể đem mình hợp thể cùng pháp khí…

Người trẻ tuổi não động càng lúc càng nhiều, rất nhiều lúc Lục lão tiên sinh suýt chút nữa không chống đỡ được, bất quá không kể ý tưởng có kỳ quái như thế nào, yêu cầu của những đứa nhỏ kia trước sau đều có một điểm giống nhau, đó chính là muốn pháp khí có tính công kích, sức mạnh càng lớn càng tốt. Do có một loại lo lắng nào đó, lúc Lục lão tiên sinh chế tạo pháp khí cho bọn nhỏ, thông thường sẽ thêm một tầng thuộc tính phòng hộ, bây giờ nghe thằng nhóc liếc mắt là thấy linh khí bức người trước mặt mở miệng nói muốn pháp khí hộ thân, không thể kìm được mà cảm thấy kinh ngạc, dù sao theo mấy đứa nhỏ hay nói, chỉ có kẻ cho là mình quá yếu mới muốn pháp khí hộ thân bảo vệ.

Trong kinh ngạc đồng thời cũng cảm thấy Ứng Thiên vô cùng thận trọng, y không giống mấy đứa nhỏ không sợ trời không sợ đất này nọ, còn biết tầm quan trọng của việc bảo vệ mình. Trong lòng Lục lão tiên sinh càng thưởng thức Ứng Thiên nhiều hơn một chút, ánh mắt nhìn y cũng nhu hòa không ít.

Ông chắp tay sau lưng gật gật đầu, vừa nhìn về phía Mục Trường Sinh có chút trầm mặc, hỏi hắn: "Chàng trai, cháu muốn dạng pháp khí gì."

Mục Trường Sinh lắc đầu, nói: "Cháu không có tiền." Không sai, Mục gia chủ đã từng hùng cứ một phương, trong nhà vàng chồng đến mức kho cũng căng nứt, hiện tại không thể không thừa nhận, mình quả thật rất nghèo. Hắn không cần pháp khí, thế nhưng thứ bên trong hộp gỗ đàn hương kia, hắn rất muốn, rất muốn rất muốn…

29. Chương 29

Mục Trường Sinh vừa nói ra ba chữ "Không có tiền", Ứng Thiên lập tức đáp, "Không có vấn đề gì, tôi có rất nhiều tiền! Đều có thể cho anh" Y vỗ ngực một cái, biểu tình dũng cảm cứ như "lão tử là đại thổ hào".

Mục Trường Sinh:...

Lục Yên Thức:...

Bất đồng so với tình huống dự liệu của Mục Trường Sinh, Lục lão tiên sinh nghe Mục Trường Sinh nói không có tiền thì không hề tức giận, nghe Ứng Thiên nói có tiền cũng không thở ra một hơi, trái lại lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ, ông nói: "Mấy đứa ngay cả điều này cũng không biết thì làm sao mà tìm được tiệm này? Lẽ nào người dẫn đường của mấy đứa không nói cho biết, pháp khí nhà ông là không cần tiền sao?"

Ngạch, không cần tiền? (o)...

Mục Trường Sinh thầm nghĩ: Dù là không cần tiền, cũng sẽ muốn những thứ đồ khác.

Ứng Thiên phản ứng lớn nhất, nghe lời này thì ngay lập tức nhảy lên, "Chết tiệt, nếu miễn phí thì lão già kia ông sao không nói sớm hở, hại tôi tích góp tiền thật nhiều năm!"

Nghe thanh niên trước mắt này lại rất không lễ phép gọi lão già, Lục lão tiên sinh phẫn nộ nói: "Ai nói miễn phí, pháp khí nhà ông đáng quý lắm!"

"Mới vừa rồi rõ ràng là chính miệng ông nói không cần tiền!"

"Ông chỉ nói không cần tiền, nói miễn phí cái gì khi nào?"

"Không cần tiền lẽ nào không phải là miễn phí sao?"

Rõ ràng trước mắt chỉ có hai người, Mục Trường Sinh lại có loại ảo giác náo loạn, nhìn một lão nhân cùng một thanh niên đỏ mặt tía tai ầm ĩ nửa ngày, Mục Trường Sinh đại khái hiểu được hai người này có ý gì.

Lục lão tiên sinh nói không cần tiền, lại không nói không muốn những thứ đồ khác, ông không cần, chỉ là "Tiền" mà thôi, mà người bình thường nghe ba chữ "Không cần tiền" này, phần lớn tuyệt đối dưới tình huống sẽ theo bản năng tưởng là "Miễn phí", Ứng Thiên rõ ràng lý giải sai rồi.

Dù vậy Mục Trường Sinh cũng không định giải thích hiểu lầm giữa hai người đó. Hắn bắt đầu chậm rãi đi dạo trong cửa hàng không lớn lắm này.

Trong cửa hàng không có nhân viên, cũng có thể là nhân viên tạm thời ra ngoài, trên hai hàng kệ tử đàn rõ ràng có dấu vết năm tháng dấu nhìn qua không có một hạt bụi, thậm chí Mục Trường Sinh còn lấy ngón tay chà lên kẽ hở, không phát hiện chút tro bụi nào, nhìn ra được nơi này mỗi ngày đều có người dọn dẹp kỹ càng.

Pháp khí bày bên trên không hề lặp lại, có rõ ràng nhìn ra được là công đánh loại cùng hộ thân loại, cũng có hình thù kỳ quái, căn bản không nhìn ra dùng để làm gì, bất quá thông qua tinh thần lực cảm ứng được linh áp, Mục Trường Sinh rõ ràng mà biết mỗi một kiện pháp khí nơi này đẳng cấp cũng không tính là thấp.

Nghĩ như vậy, hắn không tự chủ được đem ánh mắt nhìn về phía hộp gỗ đàn hương chú ý ngay từ đầu.

Vào lúc này, hai người một già một trẻ cãi đến như không thể tách rời cuối cùng cũng coi như đạt thành nhận thức chung, nhìn thấy thằng nhóc trước mắt nói không lại mình, trên khuôn mặt nhăn nheo của Lục lão tiên sinh lộ ra dáng vẻ thắng lợi, ông cười hì hì, tự nghĩ gừng càng già càng cay.

Lại thấy thanh niên đối diện lẩm bẩm một câu, "Muốn tự chuẩn bị vật liệu nói thẳng tự chuẩn bị vật liệu, nói cái gì không cần tiền, không phải ý định khiến người hiểu lầm sao?"

Âm lượng Ứng Thiên oán trách vừa đúng, vừa vặn để Lục lão tiên sinh nghe rõ ràng, ông liền dựng cả lông mày lên, "Nhóc con, nếu hôm nay con đi vào bất kỳ cửa tiệm nào khác, hoặc là ông tâm địa đen tối, mấy đứa hôm nay tuyệt đối sẽ bị giết không còn một mống."

Ứng Thiên nghe vậy ánh mắt lóe lên, y lập tức nhíu mày nhìn về chủ tiệm trước mặt, giọng nói mang theo mấy phần hoài nghi, "Ông già ông cũng đừng lừa phỉnh chúng tôi nha, có đến mức như ông nói không đấy?"

Lục lão tiên sinh quả thực cũng bị thằng nhóc không biết trời cao đất rộng trước mặt chọc tức đến nở nụ cười, "Mấy đứa đừng tưởng ông già này đang nói chuyện giật gân, hai đứa các con cả người dẫn đường cũng không có, sớm muộn gì cũng bị cái đám càng già càng lão luyện luộc cho nước cũng không còn."

Ứng Thiên lộ ra vẻ mặt mê mang, Mục Trường Sinh cũng quay đầu lại, nhìn Lục lão tiên sinh.

Thấy bộ dạng hai người này, Lục lão tiên sinh hậu tri hậu giác nói: "Đừng nói cho ông là mấy đứa không biết cái gì là người dẫn đường."

Ứng Thiên và Mục Trường Sinh cùng lắc đầu.

Lục lão tiên sinh:…

Nhìn hai đứa nhỏ hồ đồ (?) trước mắt, Lục lão tiên sinh thở dài, đầy mặt thương tiếc nói: "Ai, hóa ra là mọc hoang, thôi, vậy để ông già đây hảo hảo cho hảo hảo dạy cho mấy đứa một lớp đi!"

Mục Trường Sinh và Ứng Thiên mặt cùng hóa đen, cái gì gọi là mọc hoang! Bọn họ cũng không phải động vật!

Lục lão tiên sinh vừa dứt lời, cửa tiệm có mấy người tiến vào, đi trước là một nam nhân trung niên mặc một bộ tây trang đắt giá, bên cạnh hắn có một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi. Còn có hai cái bảo tiêu bảo hộ phía sau bọn họ, thế nhưng hai bảo tiêu kia rõ ràng là người bình thường, sau khi chủ nhân đi vào cửa hàng pháp khí, bọn họ liền bất động canh giữ ở cửa.

"Ha ha, Lục lão tiên sinh, chào ngài!"

Nam nhân trung niên vừa đi vào liền vô cùng nhiệt tình chào hỏi Lục Yên Thức, bất quá Lục lão tiên sinh hiển nhiên không định tiếp đãi hắn ta, nhìn thấy thì chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, liền nhìn về thiếu niên bên cạnh.

Nam nhân trung niên vội vã đem thiếu niên bên cạnh đẩy lên trước mặt Lục lão tiên sinh, "Đứa nhỏ này, sao một chút lễ phép cũng không có, không mau gọi Lục gia gia."

Thiếu niên cúi đầu, bộ dạng nhát gan, dưới bộ quần áo là thân hình gầy yếu.

Bị nam nhân trung niên đột nhiên đẩy một cái, y lảo đảo một chút, mới nhỏ giọng gọi một câu, "Lục gia gia."

Lục lão tiên sinh thấy thế nhíu nhíu mày.

Nam nhân trung niên vẫn luôn quan sát sắc mặt Lục Yên Thức thấy thế lập tức tát thiếu niên một cái, bộp một tiếng, tát thiếu niên đến nổi mắt nổ đom đóm, hai má lệch qua hướng kia, thân thể vốn gầy yếu lảo đà lảo đảo, dường như sắp ngất đi.

Mục Trường Sinh vươn tay đỡ đối phương một chút. Đối phương nương theo lực hắn đỡ để đứng vững, lập tức thấp giọng nói cảm ơn.

"Ân." Mục Trường Sinh đáp một tiếng, nhìn thấy Lục lão tiên sinh nổi giận đùng đùng mắng nam nhân trung niên một trận, "Đứa nhỏ này vốn lớn lên gầy yếu, ngươi hết đẩy rồi đánh là muốn giết chết nó đúng không? Ngươi nói nó là cháu mình? Có kiểu đối xử như thế với cháu ruột sao? Là kẻ thù còn thua chút nữa đó! Ngươi nói xem ngươi lớn lên tai to mặt lớn là đem cơm đều ăn vào trong đầu sao? Trẻ con là tương lai có hiểu hay không hả? A? Xem dáng vẻ ngươi cũng không đọc sách được mấy năm đi, không hiểu thì không hiểu, ngươi còn đến giả dạng? Giả thì giả đi, ít nhất cũng phải giả cho giống người chứ? Giả làm người cũng không được, ngươi nói ngươi còn biết gì? Chính mình không có bản lĩnh nuôi con ngoan thì thôi, ngươi nói ngươi còn đi hại con nhà người ta? Đứa nhỏ này trêu chọc ngươi? Nó là ăn sạch núi vàng núi bạc nhà ngươi, hay là ba mẹ người ta đâm ngươi một dao? Hoặc là ngươi cống hiến gì được cho nó? Cái gì cũng không có thì ngươi dựa vào cái gì mà đối xử với đứa nhỏ này như thế? Thịt trên người nó thì không phải là thịt sao? Chỉ con nhà mình là quý giá nhất, đứa nhỏ khác thì là đống phân trên đất? Ta thấy thật kỳ là, với chỉ số thông minh và EQ thế này của người làm thế nào lăn lộn đến bây giờ… Ai nha tức chết ông già này rồi!"

Nam nhân trung niên bị Lục lão tiên sinh đổ xuống một trận thóa mạ đến bối rối, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, vốn định nịnh bợ Lục lão, lại bị dạy dỗ một phen, sắc mặt có chút khó coi, nhưng mà không dám chống đối lão già trước mắt, chỉ có thể nhận sai liên tiếp.

Lục lão tiên sinh lại không thèm nhìn hắn cái nào, mà là nói với thiếu niên vẫn luôn cúi đầu: "Đứa nhỏ, đến đây. Để gia gia nhìn cháu."

Nhậm Thiên Lý liếc mắt nhìn chú một cái, thấy đối phương trợn trừng mình, sợ đến cả người run run một cái, cứng đờ dời đến bên người Lục lão một chút.

Nhậm Đại Hải chỉ là một tên nhà giàu mới nổi dựa vào con trai thức tỉnh mới có cơ hội tiến vào Linh giới, điều này từ việc hộ vệ của hắn chỉ là người bình thường là có thể nhìn ra rồi.

Từ sau ngày con trai được người dẫn đường cùng mang theo tiến vào Linh giới, thế giới của Nhậm Đại Hải đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Thế giới ở trong mắt hắn đã có ý nghĩa và tầm quan trọng mới. Nếu như nói nguyện vọng lớn nhất trước đây của hắn là trở thành thương nhân thành công nhất, nắm giữ của cải nhiều nhất, như vậy hiện tại, hắn hy vọng có thể nhờ tay con trai, chạm tới cánh cửa trường sinh bất lão trong truyền thuyết, nếu như không phải thức tỉnh năng lực chỉ có thể dựa vào bản thân mà không có cái bất kỳ thủ đoạn nào khác mà có thể mở ra, chắn hẳn Nhậm Đại Hải táng gia bại sản cũng không tiếc.

Vốn cho rằng con trai có thể thức tỉnh cũng đã là nhặt được đại vận, không nghĩ tới cháu trai xui xẻo cũng thức tỉnh theo!

Tuy rằng hắn luôn luôn chán ghét đứa cháu trai âm trầm hèn yếu này, bất quá nghĩ đến việc đối phương sau khi thức tỉnh có thể mang đến lợi ích cho mình, Nhậm Đại Hải hiếm thấy tâm tình rất tốt mà mang theo nó đến cửa hàng pháp khí của Lục lão.

Danh tiếng của Lục lão cho dù là Nhậm Đại Hải chỉ là người mới tiếp xúc với Linh giới cũng như sấm bên tai, hắn lần này cố ý muốn làm người dẫn đường của cháu trai, tự mình dẫn nó tới nơi này cũng là ôm tâm tư nịnh bợ Lục lão, không nghĩ tới vuốt mông ngựa lại chụp nhầm đùi ngựa, hắn liếm môi nịnh nọt lại bị mắng một trận mãnh liệt.

Nhậm Đại Hải tự nhiên không dám trút oán giận lên người Lục lão, chỉ có thể đem lửa giận chuyển lên người cháu trai, nhìn cháu trai bị Lục lão kéo lại bên người, con ngươi Nhậm Đại Hải chuyển động một vòng, trên mặt lập tức treo lên tươi cười.

"Ai nha, đã sớm nghe nói qua Lục lão tiên sinh yêu thích trẻ con, ngày hôm nay mới thấy ngài còn hoà ái hơn nhiều so với lời đồn." Cứ như đã hoàn toàn quên mất việc bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu lúc nãy, Nhậm Đại Hải tiến lên hai bước, trên mặt lộ ra vẻ hổ thẹn, nói với cháu trai: "Thiên Lý, vừa nãy là chú hiểu lầm con, con tuyệt đối đừng nên oán trách chú, chú cũng là vì tốt cho con, con xem tính tình này của con ngày thường khiến rất nhiều người khác tức giận, chú thề này cũng chỉ lo Lục lão tiên sinh không thích, làm trễ nãi việc làm pháp khí tùy thân cho con."

Nhậm Đại Hải tự nhận là nói thật chân thành, trong mắt người khác, bất kể là nụ cười hay là chút áy náy đều hiện ra vẻ cực kỳ cứng ngắc.

Nhậm Thiên Lý cúi đầu, hai mắt bị tóc mái thật dài hoàn toàn che khuất, nửa khuôn mặt hoàn toàn chìm trong bóng tối, khiến người căn bản không nhìn ra đứa nhỏ này có vẻ mặt gì, thoạt nhìn có vẻ âm trầm đến dọa người.

Nhậm Đại Hải nhìn thấy dáng vẻ ấy liền giận mà không có chỗ phát tiết, hắn mấp máy môi, còn muốn nói thêm gì nữa, lại nghe thấy Lục lão vô cùng không vui mở miệng nói, "Được rồi, ngươi bây giờ có thể đi về."

Nhậm Đại Hải thấy Lục lão thẳng thắn đuổi người như vậy, có chút không nhịn được, hắn do dự một chút, "Vậy, đứa nhỏ Thiên Lý này…"

"Ta sẽ nói cho nó biết phải làm gì." Ỳ ở chỗ này lâu như vậy có phiền hay không? Lục lão vô cùng thiếu kiên nhẫn, thấy Nhậm Đại Hải còn tha tha kéo kéo muốn lưu lại trong cửa hàng, vung tay lên đem người đuổi ra ngoài.

Nhậm Đại Hải chỉ cảm thấy bỗng nhiên bị một bàn tay khổng lồ vung lên nhẹ nhàng hai lần, người đã bị đuổi ra khỏi cửa hàng pháp khí. Thân thể mập mạp đụng một tiếng đập trúng hai bảo tiêu đang giữ cửa.

Bảo tiêu kia thế nào cũng không ngờ rằng bỗng nhiên lại bị trời giáng tai họa bất ngờ, bị đập trúng cả buổi vẫn chưa hoàn hồn.

Người bên ngoài cửa hàng pháp khí nhìn không thấy bên trong, người ở bên trong lại có thể nhìn rõ ràng tất cả phát sinh bên ngoài, Ứng Thiên nhìn thấy ông chủ mập kia bị sức mạnh Lục lão tiên sinh ném đi, dáng vẻ giận mà không dám nói gì, phì một tiếng bật cười.

Mục Trường Sinh không nói gì mà liếc mắt nhìn y.

Chú ý tới ánh mắt Mục Trường Sinh, Ứng Thiên trả lời: "Mộc ca anh không cảm thấy rất buồn cười sao?"

"Không cảm thấy." Mục Trường Sinh lắc đầu.

Ứng Thiên nghe vậy lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, lập tức lắc ngón tay cười nói: "Mộc ca anh như vậy không được a, có câu nói, cười một cái trẻ mười năm. Tâm tình sáng sủa, thân thể mới có thể trở nên càng ngày càng tốt! Như vậy đi, tối về chúng ta xem chương trình giải trí đi! Tôi biết gần đây có tiết mục mới gọi là (giải trí tiếu phiên thiên), người thiếu hài hước thế nào cũng không nhịn được cười, anh nhất định sẽ thích!"

Mục Trường Sinh gật đầu biểu thị đã biết, mà vào lúc này, Lục lão đã dùng phương pháp của chính mình làm yên lòng thiếu niên nhát gan kia, còn dẫn người đến bộ ghế đỏ duy nhất trong tiệm ngồi xuống, thấy hai người bọn họ còn đứng tại chỗ, liền hô: "Hai đứa các cháu còn đứng ngốc ở đàng kia làm gì? Còn không mau lại đây?"

Mục Trường Sinh theo bản năng phải đem hai tay lồng vào trong tay áo, bỗng nhiên lại nhớ tới quần áo hiện tại mặc là của thế giới, không tiếng động thở dài, đi tới.

Ứng Thiên thấy thế lập tức đi theo qua, y trước tiên giúp Mục Trường Sinh kéo ghế tựa, còn dùng tay áo xoa xoa, hết sức ân cần.

Lục lão thấy thằng nhóc lúc trước hung hăng tranh cãi với mình mà giờ như chó săn hầu hạ Mục Trường Sinh, nhất thời có chút không nói nổi.

Bất quá ông tự nhận mình là ông già khoan hồng độ lượng, vì vậy đối với hành vi "Bất kính" của thằng nhóc này mở một con mắt nhắm một con mắt, xem như không thấy.

"Được rồi, bây giờ mấy đứa đem tên của mình, từng người viết lên trên tờ giấy trước mặt mình."

Cửa hàng này của Lục lão không lớn, chỗ tiếp khách duy nhất tự nhiên có vẻ hơi nhỏ hẹp, một cái bàn gỗ lim bốn góc đã có tuổi, bốn chiếc ghế tròn chạm trổ hoa văn, trên bàn có một bộ trà cụ hồng sứ nhỏ, đây chính là toàn bộ.

Lúc này bốn người bọn họ ngồi vây quanh bàn gỗ lim thành một vòng, lão nhân gia ngồi trong cùng thần tình thản nhiên, ba thanh niên ngồi ghế tựa bên ngoài cúi đầu xuống, phát hiện trước mặt không biết lúc nào có thêm một tờ giấy trắng như tuyết.

"Đây, mấy đứa nhỏ, lấy ngón tay chấm chu sa này, sau đó viết xuống tên mình trên tờ giấy."

Nghe lời này, Ứng Thiên chọc lão chọc thành thói quen lập tức phản bác: "Tại sao muốn viết tên của tụi con, còn dùng loại phương thức quỷ dị này? Lẽ nào lão già ông muốn dùng tên của chúng con hạ nguyền rủa khống chế người?"

Gân xanh trên trán Lục lão hằn lên, âm sâm sâm mở miệng, "Thanh niên xem truyện online quá nhiều, nếu như biết tên thật người khác là có thể hạ nguyền rủa, còn ai dám đặt tên cho chính mình? Coi như thực sự có người có loại năng lực như vậy, vậy khẳng định cũng có rất nhiều hạn chế hoặc là nhất định phải dùng pháp khí phụ trợ. Nếu như ông già này thật sự có năng lực nghịch thiên như vậy, bây giờ còn cần phải nhọc nhằn khổ sở ở đây mở cửa tiệm?"

Ứng Thiên nghe vậy trưng ra vẻ mặt ngọa tào, cả kinh nói: "Cả truyện online ông cũng biết, ông thực sự là lão già thời thượng nhất mà con thấy."

Ánh mắt Lục lão trầm xuống, nghiêm túc nói: "Dài dòng, còn không mau viết?" (nội tâm: Ha ha ha, nhớ lúc đầu lão già ta vì đuổi theo não động của mấy người trẻ tuổi, thế nhưng tốn không ít công phu nghiên cứu! Muốn dựa vào mấy loại đồ vật mới này nọ đánh bại ta? Hừ hừ, cửa cũng không có!)

Ứng Thiên bĩu môi, tựa hồ còn muốn nói gì nữa, xoay chuyển ánh mắt nhìn thấy Nhậm Thiên Lý và Mục Trường Sinh cũng đã bắt đầu viết, lập tức cũng chấm chu sa viết xuống tên mình.

Viết xong tên ba người, liền bị Lục lão thu lại, ông nhìn từng cái từng cái, "Nhậm Thiên Lý… Mục Trường Sinh… Ứng Thiên, đều là tên rất hay!" Ông lão thở dài, đem tờ giấy viết tên ba người kẹp vào trong một quyển sách bên.

Quyển sách kia dầy như cục gạch vậy, bìa đen như mực cái gì cũng thấy không rõ, sau khi Lục lão đem ba tờ giấy bỏ vào, ba tờ giấy rất nhanh liền hợp thành một thể với quyển sách kia, thật giống chưa từng xé ra.

Nhậm Thiên Lý lần đầu tiên nhìn thấy hiện tượng thần kỳ như vậy, không khỏi trợn to hai mắt.

Mục Trường Sinh và Ứng Thiên ngược lại là vô cùng bình thản.

Lục lão liếc nhìn ba người một cái, có chút thất vọng phát hiện Mục Trường Sinh và Ứng Thiên một chút phản ứng cũng không có, trong lòng ông hừ một tiếng, quả nhiên là hai cái đứa nhỏ đáng yêu. Cuối cùng nhìn Nhậm Thiên Lý, phát hiện đứa nhỏ này đôi mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm quyển sách trong tay ông, trong mắt hiện rõ hiếu kỳ và khao khát, ông hắng giọng một cái, nói: "Mấy đứa đã hiếu kỳ như vậy, vậy ông sẽ nói một chút về lịch sử quyển sách này!"

Ứng Thiên kỳ quái, "Ai hiếu kỳ hả ông già?"

Lục lão làm bộ không nghe thấy, tiếp tục giảng: "Nói tới quyển sách ghi chép này, từ khi ra đời đến bây giờ, đã có hơn 1,300 năm lịch sử."

Hơn 1,300 năm! Ánh mắt Nhậm Thiên Lý nhìn quyển sách kia vô cùng thán phục.

Ánh mắt Ứng Thiên ghét bỏ, bộ dạng ông già ông cứ khoác lác.

Mục Trường Sinh yên lặng nhìn quyển sách thật dày trong tay Lục lão, hơi khép mắt, trong đầu chiếu ra dáng dấp linh quang lưu chuyển trong quyển sách này.

"Mỗi một trang trong quyển sách này là một cố sự, ghi lại họ tên, sinh tử, năng lực cùng với khái quát cuộc đời của tất cả thức tỉnh giả từ 1 300 năm trước đến nay."

Ứng Thiên hiển nhiên không tin, hai tay y vòng qua ngực, mở miệng nói: "Bất kỳ thức tỉnh giả nào từ một ngàn năm trước đến bây giờ đều ghi lại ở bên trong?"

Lục lão trân trọng vuốt ve quyển sách trong lồng ngực, đương nhiên mở miệng, "Dĩ nhiên không phải. Nói là toàn bộ, ý chỉ thức tỉnh giả nguyện ý chịu đăng ký, nếu có những người này không nguyện ý, chúng ta tự nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng. Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ không được chúng ta cung cấp bất cứ tiện lợi nào. Mấy đứa đừng xem quyển sách này thoạt nhìn bình thường, kỳ thực nó là tác phẩm của một vị luyện khí đại sư hơn một ngàn năm trước. Ngày hôm nay mấy đứa đem tên viết vào, sau đó nếu như mấy đứa gặp phải nguy hiểm, quyển sách này sẽ phát ra cảnh báo trước nhất, cũng thuận tiện chúng ta phái người tới cứu." Lục lão có chút thổn thức, "Hiện tại người trong Linh giới càng ngày càng ít, có thể che chở càng nhiều càng tốt."

"Như vậy, Quý công tử cũng ở bên trong?" Mục Trường Sinh bỗng nhiên nói.

Lục lão sững sờ, hỏi Mục Trường Sinh: "Con biết thằng nhóc Quý Trạch kia?"

"Không sai." Mục Trường Sinh giọng nói tùy tiện, "Có vấn đề gì?"

Lục lão vỗ đùi, kêu lên: "Có! Vấn đề lớn! Con đã gặp thằng nhóc Quý Trạch kia vậy mà còn không bị nó lôi kéo?"

Mục Trường Sinh mi tâm cau lại, "Con tại sao muốn bị hắn lôi kéo?"

Lục lão thở dài, "Thức tỉnh giả trước kia gặp qua nó đều bị nó lôi kéo."

Nói như vậy Quý Trạch rất có thủ đoạn nắm bắt nhân tâm? Nghĩ đến quan hệ của đệ đệ Trường Phong và Quý Trạch, thâm tâm Mục Trường Sinh thấy vô cùng không thoải mái. Hắn lặp lại lời nói: "Quý Trạch cũng ở trong sách ghi chép này?"

Lục lão lắc đầu một cái, khá có chút tiếc nuối nói: "Không có. Nói chính xác, người của tứ đại gia tộc đều không có ghi lại." Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của mấy đứa trẻ, Lục lão giải thích: "Thế giới này thoạt nhìn hòa bình, nhưng thật ra là bị phân cách thành hai bộ phận nội – ngoại, ở bề ngoài là thế giới người bình thường, bên trong lại do tứ đại thế gia nắm giữ thao túng. Tứ đại thế gia từ mấy ngàn năm trước chính là gia tộc lớn trong Linh giới. Hơn 200 năm trước, các nước hải ngoại gõ cửa đại môn Hoa quốc bế quan toả cảng, lúc đó triều đình không chống đỡ được, mấy gia tộc lớn đã thoái ẩn rất nhiều năm một lần nữa hiện thế, mới đem quân xâm lược đánh đuổi, sau đó cũng không biết chuyện gì xảy ra, mấy gia tộc đã thoái ẩn triệt để xuất thế, còn liên hợp thành lập Hoa quốc, con cháu Triệu gia còn làm tới tổng thống. Người của tứ đại gia tộc kiêu căng tự mãn, xưa nay không hứng thú gì đối với việc thống trị người bình thường, cũng không biết bọn họ muốn làm gì."

Lục lão vuốt ve sách ghi chép trong tay, tiếp tục nói: "Tổ chức Đồng minh của chúng ta từ trước đến giờ không có qua lại gì với mấy thế gia, lý niệm cũng hoàn toàn bất đồng, tên của bọn họ đương nhiên sẽ không bị ghi lại ở nơi này."

Thế gia đã thoái ẩn bỗng nhiên tham gia thế tục, ngoại trừ mất thế lực, không thể không ở trong thế tục tìm kiếm nhiều tư nguyên hơn, còn có thể có cái gì khiến những người kia thả xuống tư thái tự mình ra quản lý người bình thường? Mục Trường Sinh trong lòng hiểu rõ.

Một mảnh lặng im, một hồi lâu sau, Ứng Thiên liếc Mục Trường Sinh một cái, lập tức hỏi một câu, "Cái kia, ônh già, người dẫn đường là cái gì, ông còn chưa giải thích cho chúng con đây!"

"Đã nói không nên gọi ta là ông già, không lễ phép!" Lục lão chầm chậm nói: "Nói tới chuyện người dẫn đường, cố sự này rất dài."

Nhìn ba người trẻ tuổi một cái việc không liên quan tới mình, một cái một mặt lạnh nhạt, một cái hơi cúi đầu, một câu cũng không nói, Lục lão cảm thấy ngày hôm nay số lần thở dài so với một tháng qua gộp lại còn nhiều hơn, "Được, mấy đứa đã cái gì cũng không biết, vậy thì do ông đến làm người dẫn đường cho mấy đứa đi! Đây chính là cơ hội người khác cầu còn không được. "Cho nên a, mấy đứa nhỏ, phải biết quý trọng, kính yêu lão già hiền lành hòa ái tâm địa thiện lương này gấp đôi."

"Trên thế giới này, có thứ rất nhiều người không nhìn thấy thế nhưng xác thực tồn tại, đó chính là linh khí. Chúng nó ẩn giấu ở trong không khí, dùng dụng cụ khoa học không có cách nào trắc lượng, không có cách nào nhìn thấy, lại có thể chân thật bị người đặc biệt hấp thu, chuyển hóa thành sức mạnh thuộc về mình. Loại người này, chính là thức tỉnh giả. Dựa theo ý trên mặt chữ, thức tỉnh giả từ lúc vừa ra đời, thân thể đã có thể hấp thu linh khí phân tán trong trời đất, mà phần lớn bọn họ đều không cảm giác được, xem mình và người khác không có chỗ nào khác biệt. Mãi đến tận ngày thời cơ đạt tới, đạo linh khí trong cơ thể tích lũy đến trình độ nhất định sẽ thúc đẩy biến chất, trợ giúp bọn họ thức tỉnh các loại năng lực, từ nay về sau, thức tỉnh giả có thể tự mình hấp thu linh khí, làm lớn mạnh năng lực của mình."

"Vậy nếu là thức tỉnh thất bại?" Ứng Thiên hỏi.

Lục lão lắc đầu nói: "Từ có ghi chép bắt đầu, không có tiền lệ thức tỉnh thất bại."

"Xem ra tỷ lệ thành công là trăm phần trăm." Ứng Thiên lẩm bẩm một câu, lại nói: "Vậy nếu là thức tỉnh giả trước khi thức tỉnh cùng người bình thường không khác biệt gì, vậy mọi người là thế nào phát hiện bọn họ?"

Lục lão liếc mắt nhìn mấy người trẻ tuổi một cái, thấy bọn họ đều dùng ánh mắt chuyên chú nhìn ông, hết sức hài lòng tiếp tục nói: "Thức tỉnh giả sắp sửa thức tỉnh có một giai đoạn, khí tức trên người sẽ phát sinh biến hóa kịch liệt, điểm này rất dễ dàng khiến chúng ta phát hiện."

"Ngài luôn luôn tại nói 'Chúng ta', là có một cái liên minh hoặc là tổ chức?" Mục Trường Sinh lên tiếng.

"Không vội, ông sẽ từ từ giải thích với mấy đứa." Lục lão vung vung tay, nói tiếp: "Vì cùng người bình thường khác nhau, thức tỉnh giả đem người của mình xưng là Linh giới. Thời đại thượng cổ, Linh giới nhân

tài xuất hiện lớp lớp, thức tỉnh giả số lượng tuyệt đối gấp hôm nay vạn lần, mấy đứa hiện tại thấy truyền thuyết thần thoại, kỳ thực bên trong đều có cái bóng thức tỉnh giả. Tỷ như câu chuyện lưu truyền rất rộng Nữ Oa tạo người, kỳ thực Nữ Oa chính là một vị nữ thức tỉnh giả thập phần cường đại, năng lực của nàng là dùng bùn đất tạo thành con rối hình người, trợ giúp chính mình đối địch. Thời kỳ thượng cổ, nhân loại vẫn còn trong giai đoạn mông muội, trong lúc vô tình nhìn thấy tình cảnh Nữ Oa chế tạo khôi lỗi, cho là nhân loại do nàng chế tạo ra, từ đây tôn nàng thành đại địa chi mẫu."

Ứng Thiên và Mục Trường Sinh còn được, Nhậm Thiên Lý trước hôm nay vẫn chỉ là người bình thường nghe vậy không nhịn được trợn to hai mắt, lẩm bẩm nói: "Hóa ra Nữ Oa thật sự tồn tại a…"

"Nói như vậy nhân loại không phải do Nữ Oa chế ra? Thực sự là từ con khỉ tiến hóa thành?" Ứng Thiên liếc mắt nhìn nơi đó của Mục Trường Sinh một cái.

"Ngu! Nhân loại tại sao có thể là từ khỉ tiến hóa thành?" Lục lão một mặt xem thường, cứ như Ứng Thiên nói một vấn đề đặc biệt ngu ngốc.

Nhậm Thiên Lý cảm thấy thế giới quan của bản thân lại một lần bị xung kích, hắn nhìn Lục lão, nhỏ giọng nói: " Thuyết tiến hoá sinh vật của Darwin nói nhân loại là từ vượn người tiến hóa thành…"

"Ngu!" Lục lão lại một lần nữa biểu đạt khinh bỉ, "Darwin là người thời đại nào? Hắn lợi hại đến đâu cũng sao có thể lập tức nhảy qua mấy trăm mấy chục triệu năm trước, nhìn thấy diễn biến sinh vật thời viễn cổ? Còn có, nếu người là từ vượn tiến hóa thành, vậy tại sao bây giờ vẫn còn vượn tồn tại? Chúng nó tại sao cũng không cùng tiến hóa thành người?"

"Nhưng là… Nhưng là" thế giới quan của Nhậm Thiên Lý lảo đà lảo đảo chống đỡ lấy nói xong câu tiếp theo, "Khoa học chứng minh, có rất nhiều chứng cứ."

"Khoa học có thể chứng minh cháu bỗng nhiên thức tỉnh năng lực đặc thù sao?"

Nhậm Thiên Lý lập tức nói không ra lời, ngơ ngác nhìn Lục lão.

"Cháu nói khoa học chứng minh nhân loại là từ vượn người tiến hóa thành, vậy nếu là vừa bắt đầu đã có người đem cái gọi là 'Chứng cứ' bày ra cho Darwin xem thì sao? Người trẻ tuổi phải học được nghi vấn, càng là quyền uy, chúng ta càng phải mang một loại thái độ hoài nghi." Lục lão một mặt nghiêm túc, trên mặt có loại biểu tình đặc biệt thần thánh cao thượng.

"Vậy, cháu hiện tại có thể nghi vấn ông sao?" Trong một mảnh yên lặng, Nhậm Thiên Lý bỗng nhiên nói chuyện.

Lục lão:…

Ứng Thiên:…

Mục Trường Sinh:…

"Phốc ha ha ha." Ứng Thiên vỗ mạnh lên bàn cười như điên, "Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người như thế."

Mục Trường Sinh cũng nhếch nhếch khóe miệng.

Trên khuôn mặt già nua của Lục lão có chút không nhịn được, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Tiếp theo ông sẽ nói cho mấy đứa một chút về người dẫn đường, không được xen vào, đặc biệt là cháu." Ông nghiêm khắc trừng Nhậm Thiên Lý một cái.

Nhậm Thiên Lý cúi đầu, dáng dấp có chút áy náy.

"356 năm trước, lúc đó bạo phát một lần náo động vô cùng lớn trong thức tỉnh giả. Linh giới chia năm xẻ bảy, rất nhiều thức tỉnh giả trong cơn náo động ngã xuống, số lượng nhân khẩu giảm mạnh, cơ hồ chỉ còn một phần ngàn, cũng chính là vào lúc đó, cao tầng Linh giới rốt cục ý thức được nếu tiếp tục đấu tranh, truyền thừa Linh giới có thể cứ như vậy mà không còn, vì vậy cầm đầu mấy gia tộc lớn ký kết khế ước, thành lập Hài hòa Đồng minh, từ đồng minh phái người đi các nơi tìm kiếm người sắp sửa thức tỉnh, người bị phái ra, chính là người dẫn đường, tên như ý nghĩa, tác dụng của người dẫn đường, chính là trợ giúp người trẻ tuổi mới vừa thức tỉnh nhận thức cùng nắm giữ sức mạnh chính mình, cũng bảo đảm bảo vệ bọn

họ không bị người bình thường cho là yêu quái mà thương tổn. Đồng thời dẫn dắt bọn họ tiếp xúc Linh giới."

"Vậy ông chủ mập lúc nãy thì sao? Hắn cũng là người Hài hòa Đồng minh phái ra?" Ứng Thiên hỏi.

"Hắn?" Nhắc đến Nhậm Đại Hải kia, Lục lão lộ ra biểu tình vô cùng xem thường, "Ban đầu đảm nhiệm người dẫn đường xác thực đều là đồng minh phái ra, bất quá theo thời gian trôi qua, hiện tại trở thành người dẫn đường cũng không nhất định đều là đồng minh phái đi ra, bất luận thức tỉnh giả lớn tuổi nào, thậm chí là người bình thường có một ít kinh nghiệm, chỉ cần nguyện ý, liền có thể trở thành người dẫn đường cho một thức tỉnh trẻ tuổi. Mà Nhậm Đại Hải, hắn bất quá là dựa vào con trai mình thức tỉnh mới miễn cưỡng được Linh giới tiếp nhận thôi. Nếu không phải hắn là chú của Thiên Lý, chỉ bằng hắn, căn bản không đúng quy cách trở thành người dẫn đường."

Lục lão dừng một chút, rồi nói tiếp: "Bất quá chuyện Nhậm Đại Hải mấy đứa không cần quản, bắt đầu từ bây giờ ông chính là người dẫn đường cho ba đứa."

Nhậm Thiên Lý yên lặng gật đầu.

Ứng Thiên bĩu môi, không lên tiếng.

Mục Trường Sinh cũng không có phản đối. Trên thực tế, từ lúc Lục lão bắt đầu phổ cập Linh giới cho bọn hó, nửa tâm thần hắn, đều dùng để suy tư Linh giới cùng thế giới cũ của hắn có liên hệ gì. Hắn ở tại Khánh quốc, là đế quốc mạnh mẽ nhất trong thế giới rộng lớn, hoàng tộc cùng các đại thế gia kiềm chế lẫn nhau và hợp tác cùng nhau, đem toàn bộ Khánh quốc trông coi đến vững như thành đồng vách sắt.

Mà người nắm quyền hoàng tộc và các thế gia, đều nắm giữ huyết mạch quý tộc đặc thù trời sinh. Bọn họ sinh ra cao quý, năng lực thiên phú ẩn giấu trong huyết mạch đến giai đoạn nhất định có thể triệt để thức tỉnh, hóa thành sức mạnh cường hãn bảo vệ gia tộc.

Mà quý tộc, ở thế giới này, gọi là thức tỉnh giả.

Thế nhưng thế giới này lại không giống quê hương hắn, thức tỉnh giả ở đây, thực sự quá yếu, muốn hỏi Mục Trường Sinh mới gặp được mấy thức tỉnh giả, là thế nào phán đoán ra được?

Mục Trường Sinh chỉ có thể nói một câu, cho dù không có nhìn thấy bất kỳ thức tỉnh giả, dựa vào cảm ứng linh khí ở thế giới này, hắn cũng có thể nhìn ra. Cái gọi là một phương khí hậu nuôi một phương người, địa linh thì lại nhân kiệt. Thế giới linh khí càng nồng nặc, có thể nuôi dưỡng ra càng nhiều cường giả, ngược lại cũng vậy.

Thế giới này mặc dù có linh khí tồn tại, nhưng thực sự quá ít ỏi, cho dù mấy ngày nay hắn cảm giác được mấy đại phương tập trung linh khí, cường độ cũng kém xa bất cứ nơi nào ở Khánh quốc.

Lục lão mặc dù là luyện khí sư, cũng có thể luyện chế ra rất nhiều pháp khí đẳng cấp cao, nhưng không có cách nào che giấu linh áp quá mức thấp kém trên người ông, nói cách khác, nếu như không phải Lục lão là luyện khí sư rất tốt, căn bản sẽ không được hắn nhìn trong mắt.

Mà Nhậm Thiên Lý, đại khái là quan hệ với việc mới vừa thức tỉnh, linh áp trên người khi mạnh khi yếu, nhưng giai đoạn cậu ta mạnh nhất, cũng yếu hơn không ít so với Quý công tử.

Cho nên hắn mới kiêng kỵ và thưởng thức Quý công tử, tại thế giới cằn cỗi như vậy, hắn còn có thể có tu vi như vậy, nếu là đến Khánh quốc sẽ cao đến mức nào? Đáng tiếc, hắn ta cố tình lại có gút mắc với Trường Phong.

Rõ ràng là thế giới hoàn toàn bất đồng, rồi lại có nhiều chỗ tương tự như vậy, khiến Mục Trường Sinh không nghi ngờ liên hệ giữa hai thế giới liên hệ cũng khó khăn. Có lẽ, ở nơi này của Lục lão, hắn có thể tìm được manh mối làm sao để trở về.

Đây cũng là nguyên nhân Mục Trường Sinh nguyện ý theo lời Lục lão nói, đem tên của mình ghi vào quyển sách ghi chép kia, đồng thời ngầm thừa nhận Lục lão an bài.

Lục lão nói xong về người dẫn đường, tiếp tục giảng Hài hòa Đồng minh."Kỳ thực, ông đảm nhiệm chức Phó Minh chủ đồng minh đời thứ mười."

"Ồ." Ứng Thiên đáp một tiếng.

Mục Trường Sinh vẫn cứ lẳng lặng nhìn ông.

Nhậm Thiên Lý vẫn cứ cúi đầu.

Lục lão an ủi mình điều này là bởi vì này mấy người trẻ tuổi không hiểu được sự mạnh mẽ của đồng minh, đợi đến sau đó bọn họ ngẫm ra khẳng định sẽ đến ôm đùi lớn cầu ta. Nghĩ như vậy, tâm lý Lục lão thăng bằng không ít, nói tiếp: "Bởi vì thức tỉnh giả thật sự là càng ngày càng ít, vì bảo vệ mấy đứa nhỏ học sinh mới như các cháu. Nội bộ đồng minh thống nhất quyết định bỏ vốn cho người trẻ tuổi mấy đứa làm pháp khí tùy thân. Cho nên lần đầu tiên mấy đứa tới cửa hàng pháp khí của ông mua bất cứ pháp khí nào, đều không cần tiền."

"Con biết, thế nhưng tự gánh chịu nguyên liệu đúng không?" Ứng Thiên lành lạnh mà liếc qua một cái.

Lục lão bị tên nhóc Ứng Thiên mang ý đồ phản loạn làm tức giận đến phẫn nộ, "Chỉ cho cung cấp nguyên liệu còn không vừa lòng sao? Con biết luyện chế một cái pháp khí thích hợp cần thời gian bao lâu không? Con có biết thỉnh luyện khí đại sư như ông ra tay một lần muốn bao nhiêu phí dụng không? Tiểu tử thúi được tiện nghi cũng không cần ra vẻ."

Ứng Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định, nỗ lực từ chỗ Lục lão kiếm ít đồ, "Ông vừa nãy không phải nói tụi con là tân sinh sao? Mấy đứa nhỏ giống chúng con làm sao có năng lực đi tìm loại nguyên liệu không cần hỏi thăm cũng biết rất đắt?"

Lục lão cười hì hì, lộ ra hàm răng trắng mỗi ngày đều chà sạch sẽ, "Không quan trọng, mấy đứa xem." Ông chỉ vào cửa sau cửa hàng pháp khí của mình, "Mở ra cánh cửa kia, mặt sau chính là thị trường giao dịch Linh giới, mấy đứa có thể đi đến đó làm công kiếm tiền tập hợp vật liệu. Nhớ kỹ a, tiền nhân loại ở nơi đó cả giấy trắng cũng không bằng."

Ứng Thiên:…

Nhậm Thiên Lý:…

Mục Trường Sinh cũng không để ý vấn đề Lục lão nói nguyên liệu, bởi vì hắn căn bản không cần pháp khí, hắn nói thẳng: "Con không cần pháp khí."

Ứng Thiên nghe vậy sững sờ, liếc mắt nhìn hắn.

Chỉ thấy Mục Trường Sinh nhìn Lục lão, nói: "Con muốn đồ vật bên trong hộp gỗ đàn hương kia."

Nghe Mục Trường Sinh muốn đồ vật bên trong hộp gỗ đàn hương, Lục lão sửng sốt một chút, sau đó dứt khoát nói: "Không được."

"Tại sao không được?" Mục Trường Sinh còn chưa mở miệng, Ứng Thiên liền tiếp một câu, "Thứ kia nhìn qua cũng không phải đồ vật hết sức quý báu gì đi!"

Lục lão lườm y một cái, "Đây chính là bảo vật trấn điếm của cửa hàng pháp khí của ông, là hàng không bán!"

"Bảo vật trấn điếm? Cùng những vật khác đặt ở trên giá? Con là lần đầu tiên nhìn thấy bảo vật trấn điếm địa vị thấp như vậy." Ứng Thiên thầm nói, âm thanh lại lớn đến nỗi cho dù Lục lão bịt lỗ tai cũng có thể nghe rõ.

Ông vuốt vuốt vài sợi ria mép trên cằm, làm ra dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, nói: "Nói chung ông sẽ không bán."

"Con là Ngôn Linh Sư, ông có thể dùng một món đồ như vậy đổi lấy một lời của con." Mục Trường Sinh ngước mắt nhìn Lục lão, chậm rãi nói.

30. Chương 30

Mục Trường Sinh vừa dứt lời, Lục lão đột nhiên nhéo đứt râu mép của mình, đau đến nỗi ông la ai nha một tiếng.

"Con nói thật! Năng lực của con là ngôn linh!" Lục lão không để ý tới râu mép bị mình nhéo đứt, trái lại hai mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh, giống như lão sắc ma nhìn thấy tuyệt sắc mỹ nữ, như đại sư phát hiện lương tài mỹ chất.

"Ngôn linh?" Nhậm Thiên Lý có chút mê man nhìn Mục Trường Sinh, một lát sau mới phản ứng được, y nhất thời trợn tròn mắt, ánh mắt nhìn Mục Trường Sinh tràn ngập vẻ khó mà tin nổi cùng sùng bái.

Đáy mắt Ứng Thiên chợt lóe lên thần sắc khác thường, không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt y cứng đờ.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn y, liền biết y chắc là nhớ lại buổi tối ngày hôm ấy hắn ra lệnh Ứng Thiên tỉnh lại, kết quả là cảnh đối phương giả bộ hôn mê.

Lục lão còn dùng ánh mắt đặc biệt nóng bỏng nhìn Mục Trường Sinh.

Ứng Thiên ngồi trên băng ghế lim, thấy bộ dáng Lục lão kích động nhìn Mục Trường Sinh, chà xát cánh tay, dường như muốn đem da gà chà xuống, "Lão già, chú ý hình tượng đại sư."

Lục lão theo phản xạ ngồi ngay ngắn người lại, ánh mắt vô cùng hòa ái nhìn Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh nhìn thẳng hai mắt lão nhân lộ ra tinh quang, mở miệng nói: "Chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa, bất luận điều kiện nào ông cũng có thể đưa ra."

"Thật sự?" Đáy mắt Lục lão lóe lên tinh quang.

"Thật sự." Mục Trường Sinh nghiêm túc đáp.

"Điều kiện của ông là con thành thành thật thật mà làm mười cái nhiệm vụ đồng minh ban bố, tập hợp nguyên liệu, đến đây để ông luyện chế một pháp khí thích hợp cho con." Lục lão cười ha hả nói.

Trong chốc lát Mục Trường Sinh cho là mình nghe lầm, hắn không xác định nói: "Ông mới vừa nói…"

"Con không có nghe lầm." Lục lão vung vung tay, cười đến giảo hoạt, "Làm xong mười cái nhiệm vụ đồng minh, ông sẽ đem thứ đó cho con."

Mục Trường Sinh mặt không đổi sắc nhìn Lục lão, nội tâm lại nghĩ ông già này hình như hơi hồ đồ.

Lục lão vẫn cứ cười híp mắt nhìn hắn, bộ dáng hoàn toàn không hề bị lay động, tựa như thật sự không biết mười nhiệm vụ đồng minh tuyên bố cho người mới và một lần ngôn linh gần như vô điều kiện so ra khác nhau ở chỗ nào.

Một mảnh yên lặng, Mục Trường Sinh đứng lên nói: "Được, con chấp nhận. Khi nào thì bắt đầu?"

Lục lão liếc nhìn sắc trời bên ngoài, lắc đầu nói, "Hiện tại không được, thị trường giao dịch có thời gian hạn chế, từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều, giờ đã chạng vạng tối, mấy đứa có qua, cũng không tìm được thứ gì, ngày mai mấy đứa lại đây sớm một chút, đại khái có thể tìm được một ít chuyện tốt."

Mục Trường Sinh nghe vậy liếc mắt nhìn ra cửa một cái, chỉ thấy bầu trời đã nhuộm thành màu cam vàng ấm áp, du khách trên đường cũng ít đi rất nhiều, hóa ra bất tri bất giác, đã đến chạng vạng…

Đợi đến khi Mục Trường Sinh và Ứng Thiên rời đi, Lục lão lấy hộp gỗ đàn hương từ trên kệ hàng hóa. Hộp vừa mở ra, chất lỏng bích lục trong suốt ở bên trong đập vào đáy mắt.

Nhậm Thiên Lý còn ở lại trong cửa hàng, thấy đồ vật được Lục lão nâng trong tay, tỏa ra thanh quang óng ánh, thở một hơi nói: "Đây là cái gì? Thật thoải mái!" Đúng, rất thoải mái, từ khi hộp mở ra, một luồng linh lực nồng nặc bốc hơi tản ra, quanh quẩn cả phòng, Nhậm Thiên Lý hít một hơi thật sâu, linh khí thuần túy đi vào phế phủ, giống như trong nháy mắt tẩy đi tất cả bệnh căn trong cơ thể, hắn cảm thấy cả người thoải mái hơn.

Nhậm Thiên Lý không nhịn được lộ ra một nụ cười thích thú.

Lục lão liếc mắt nhìn hắn, lại thở dài.

Nhậm Thiên Lý cẩn thận từng li từng tí đã quen, thấy thế lập tức cúi đầu, cảm thấy có lẽ mình đã nói sai cái gì.

Lục lão an ủi một câu, "Chuyện không liên quan tới con, ông chỉ là nghĩ đến người trẻ tuổi mới đến kia kia." Ông nhìn đồ vật trong tay, nói tiếp: "Đây là Thiên Sơn ngọc tủy." Nghĩ đến đứa bé trước mắt này mới vừa thức tỉnh không bao lâu, Lục lão giải thích: "Cái gọi là Thiên Sơn cũng không phải nghĩa là ngọn núi nào đó trong thực tế, mà là ý chỉ linh khí nồng đậm sinh ra rất nhiều Linh Ngọc Linh Sơn, mà Thiên Sơn ngọc tủy, chính là tinh hoa rút từ hạch tâm Linh Sơn. Người quanh năm đắm chìm trong linh khí có thể càng thêm khỏe mạnh trường thọ, đây là linh khí thuần túy nhất ngưng tụ thành ngọc tủy tất nhiên hiệu quả càng cao hơn."

Lão nhân nói, thở dài, "Người trẻ tuổi kia thân thể không được tốt!" Mà năng lực Ngôn linh gần như nghịch thiên như vậy, làm sao có thể dễ dàng lấy được? Người trẻ tuổi kia, hẳn là bỏ ra đánh đổi cực kỳ nặng mới có thể giác tỉnh…

Lúc đi ra cửa hàng của Lục lão, bầu trời đã hoàn toàn hóa đen, đèn trong thành thị đồng thời sáng lên, ánh sáng từ biển hiệu cửa hàng ven đường lấp lóe trong màn đêm.

Mục Trường Sinh còn muốn ngắm vài nơi khác ở phố đồ cổ, lại nghe Ứng Thiên nói: "Trong nhà chỉ còn dư lại một bao thuốc, đêm nay uống sáng sớm ngày mai cũng chưa có, chúng ta còn phải đi một chuyến đến phòng khám của Lưu đại phu."

Nghe đến hai chữ "Trong nhà" này, ánh mắt Mục Trường Sinh không dấu vết dừng một chút, gật đầu đồng ý.

Hai người đi ra phố đồ cổ, trải qua chuyện hồi sáng, ai cũng không muốn lại ngồi xe buýt, vì vậy Ứng Thiên lập tức gọi taxi ở ven đường, báo địa chỉ phòng khám bệnh.

Xe taxi chạy dọc theo đường cái bằng phẳng, nửa giờ sau, xe ngừng lại trước phòng khám bệnh, tuy rằng đèn sáng bên trong phòng khám, thế nhưng cửa thủy tinh thật dày khóa lại từ bên ngoài, bên trong hiển nhiên không có người.

"Ôi chao? Vinh ca không phải nói phòng khám bệnh này cũng là nhà Lưu đại phu, ông ấy mỗi ngày chín giờ tối mới có thể đóng cửa sao?" Biểu tình Ứng Thiên vốn vô cùng thoải mái sau khi nhìn thấy cửa bị khóa thì cứng lại trong nháy mắt."Vậy phải làm sao bây giờ? Lưu đại phu là tạm thời rời đi hay là…"

"Chàng trai, các cháu là tìm đến lão Lưu xem bệnh hả?" Ứng Thiên đang khổ não, bỗng nhiên nghe được thanh âm này, lập tức xoay người nhìn lại, nhìn thấy một bác gái trung niên đang cầm theo một túi đồ đứng cách đó không xa, tò mò nhìn bọn họ.

Ứng Thiên lập tức đến gần, kéo khóe miệng, cười vừa xán lạn vừa lễ phép, hỏi bà: "Đúng vậy, dì này, dì có biết Lưu đại phu đi đâu không? Ông ấy không phải chín giờ tối mới đóng cửa sao?"

Đèn trước phòng khám bệnh không phải rất sáng, bác gái mới vừa rồi chỉ liếc vội một cái, chỉ cảm thấy chàng trai này lớn lên đĩnh đạc chỉnh tề, đợi đến khi người tới trước mặt mình, vừa nhiệt tình vừa lễ phép nở nụ cười, ánh mắt bà cũng sắp bị khuôn mặt tươi cười này gây choáng đến hôn mê, thầm nghĩ đây là con cái nhà ai, dung mạo so với minh tinh điện ảnh còn anh tuấn hơn! Lập tức liền nhiệt tình mấy phần, nói: "A, lão Lưu nha, vậy mấy đứa ngày hôm nay cũng đừng đợi. Ông ta đi bệnh viện thăm con trai rồi."

"Thăm con trai?" Ứng Thiên hỏi: "Con trai Lưu đại phu làm sao vậy?"

Bác gái kia nghe thế thổn thức một câu, "Thực sự là nghiệp chướng, con trai ông ấy đã hơn hai mươi, cả ngày không làm việc đàng hoàng, hồi trước cũng không biết xảy ra chuyện gì, biến thành người thực vật phải vào bệnh viện. Lão Lưu lớn tuổi, chỗ khám bệnh này cũng không có thiết bị này nọ, không thể làm gì khác hơn là đem con trai giao cho bệnh viện, thỉnh hộ lý chăm sóc, ban ngày xem bệnh ở phòng khám, buổi tối đi bệnh viện chăm sóc nó."

Ánh mắt Mục Trường Sinh hơi động, hỏi: "Con trai Lưu đại phu gọi là Lưu Tam?"

Bác gái kinh ngạc nói: "Ôi chao, làm sao cháu biết?"

"Vậy dì có thể nói cho tụi con biết con trai Lưu đại phu nằm ở phòng nào bệnh viện nào không? Lưu đại phu điều trị thân thể của anh cháu, tụi cháu muốn đi thăm con trai ông ấy." Ứng Thiên lập tức đem đề tài chuyển trở về.

Bác gái đưa ánh mắt quay lại người Ứng Thiên, trả lời: "Chính là bệnh viện lớn nhất ở trung tâm, cụ thể ở phòng nào dì cũng không rõ, có điều mấy đứa hỏi một chút ở quầy lễ tân là biết."

"Cảm ơn dì ạ!" Ứng Thiên nở nụ cười xán lạn, hai hàm răng trắng sáng chỉnh tề, bác gái cảm thấy mắt mình lại lóe một cái, chóng mặt gật đầu nói: "Tốt, mấy đứa đi thăm cũng được."

...

Hai người rời phòng khám Lưu đại phu, Ứng Thiên liếc mắt nhìn Mục Trường Sinh mặt mày trầm tĩnh, giống như lơ đãng hỏi một câu, "Mộc ca biết con trai Lưu đại phu?"

Mục Trường Sinh nói: "Từng gặp một lần." Lưu Tam chính là tên côn đồ bị sưu hồn ngày hắn mới vừa tới thế giới này. Sưu hồn đối với một người bình thường thì tổn thương rất lớn, nhẹ thì hôn mê mấy tháng, nặng thì một đời ngu dại, Lưu Tam hẳn là loại trước.

"Ồ." Ứng Thiên đáp một tiếng, còn muốn nói cái gì nữa, Mục Trường Sinh nhân tiện nói: "Đêm nay đi về trước, ngày mai trở lại lấy thuốc."

"Được." Ứng Thiên cười nói: "Đêm nay thực đơn là sườn kho, cá dấm đường, canh gà hầm củ từ còn có tôm cầu cung bảo. Nguyên liệu tôi đã chuẩn bị xong, trở về rất nhanh là có thể nấu xong."

Mục Trường Sinh: "..." Đột nhiên cảm giác thấy mình hình như rất đói.

Hắn nhìn thanh niên đứng trước mặt hắn, mái tóc đen của đối phương dưới đèn đường ánh lên một tầng sáng bạc nhu hòa, khuôn mặt tinh xảo như một bức họa, giữa hai hàng lông mày bừng bừng anh khí, cho dù khuôn mặt nhìn qua quá mức tuấn mỹ, nhưng sẽ không khiến người cảm thấy được nửa phần nữ khí, mà ánh mắt đối phương nhìn hắn, thủy chung lưu luyến nhu hòa như thanh tuyền ánh nguyệt...

Mục Trường Sinh đột nhiên nhớ tới khi y cười ha ha, trên mặt hắn không quá nhiều biểu tình, nhưng trong lòng nghĩ, nếu như người này nguyện ý vẫn luôn ở bên người nấu cơm cho hắn, vô luận đối phương muốn cái gì, chỉ cần không chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn, hắn đều nguyện ý đáp ứng.

Nhưng mà sau một khắc ý tưởng này nhô ra, Mục Trường Sinh hồi thần, hắn theo bản năng hoài nghi mình mới vừa rồi bị thứ gì phụ thân, nếu không làm sao sẽ có loại ý nghĩ gần như hoang đường này?

...

Sau khi trở lại nhà trọ, kế hoạch ban đầu của Mục Trường Sinh là sáng sớm ngày thứ hai đi phòng khám của Lưu đại phu lấy thuốc, thuận tiện đánh thức Lưu Tam. Ai ngờ kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, hừng đông ngày thứ hai hắn bị một cú điện thoại đánh thức.

Trên màn hình điện thoại di động hiện lên dãy số xa lạ. Mục Trường Sinh vừa tiếp, bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói xa lạ của một cô gái, "Trường Phong ca, Vinh ca xảy ra tai nạn xe cộ, hiện tại ở bệnh viện trung tâm, anh mau đến xem xem..."

Vinh Thành xảy ra tai nạn xe cộ? Ánh mắt Mục Trường Sinh chìm xuống, "Cô là ai?"

"Em là Phạm Vân Hân a! Trường Phong ca, anh có tỉnh ngủ không?"

Phạm Vân Hân chính là nghệ nhận hiện tại Vinh Thành mang theo, Mục Trường Sinh đối với tên gọi này cũng coi như là quen biết, "Được, tôi bây giờ lập tức qua."

Cúp điện thoại, Mục Trường Sinh lập tức nghĩ tới nữ quỷ quấn bên người Vinh Thành.

Không đúng, trên người cái ma nữ kia không có nửa điểm lệ khí, tuy rằng đi theo bên người Vinh Thành, thế nhưng cũng không có ý muốn thương tổn anh ta, sao lại thế... Lẽ nào thật chỉ là chuyện ngoài ý muốn?

Mục Trường Sinh lập tức đứng dậy rửa mặt, tùy ý mặc vào một bộ quần áo liền đi ra ngoài.

"Anh muốn đi ra ngoài?" Tay mới vừa đặt tại lên tay cần, âm thanh Ứng Thiên liền vang lên. Mục Trường Sinh quay đầu nhìn lại, thấy đối phương ăn mặc chỉnh tề đứng ở cửa phòng, dưới ánh đèn hơi yếu nơi hành lang, sợi tóc màu đen như ngâm trong ánh bạc, mắt sáng ngời, âm thanh trong sáng, rõ ràng không phải là mới tỉnh ngủ.

Mục Trường Sinh gật đầu đáp: "Vinh Thành xảy ra tai nạn xe cộ, giờ tôi muốn đi một chuyến đến bệnh viện."

31. Chương 31

Nghe Mục Trường Sinh nhắc đến Vinh Thành, ánh mắt Ứng Thiên lóe lên, trên mặt lại quan tâm nói: "Vinh ca xảy ra tai nạn xe cộ, chuyện gì xảy ra?" Y vội vội vàng vàng trở về phòng, âm thanh từ gian phòng ngủ nhỏ truyền ra, "Mộc ca anh chờ một chút, tôi lấy ba lô và tiền, đi chung với anh."

Sau khi hai người rời khỏi nhà trọ lập tức gọi xe taxi đi, cũng may bây giờ là hừng đông, vẫn chưa tới giờ cao điểm, dọc đường không gặp trở ngại chút nào, không tới nửa giờ đã đến bệnh viện trung tâm.

Gọi điện thoại cho Mục Trường Sinh là nghệ nhân mới Vinh Thành đang mang, Phạm Vân Hân, cô mang kính mát lớn chờ ở cửa bệnh viện, thấy Mục Trường Sinh lập tức lôi kéo hắn đi hướng phòng giải phẫu, Ứng Thiên đeo túi đi theo phía sau hai người.

Rạng sáng bệnh viện vô cùng yên tĩnh, giày cao gót của Phạm Vân Hân giẫm trên đất phát ra âm thanh cạch cạch dồn dập, cô có dung mạo ngọt ngào, nói chuyện và đi đường lại vừa nhanh vừa vội, "Vinh ca gần đây khá bận, tối hôm qua công tác cả đêm, hừng đông ngày hôm nay mới lái xe về nhà, không nghĩ tới nửa đường lại xảy ra chuyện, hiện tại đang ở trong phòng giải phẫu, Vinh tổng cũng tới. Bệnh viện đã thông báo rằng bệnh tình nguy kịch, nói lúc nào cũng có thể… Trường Phong ca là người Vinh ca coi trọng nhất, cũng là bạn tốt nhiều năm của anh ấy, anh…"

"Cô yên tâm, Vinh Thành sẽ tốt lên." Mục Trường Sinh nói. Ngôn linh ngôn linh, ngôn chi tắc linh, chỉ cần người còn có một hơi thở, tuyệt đối sẽ không có việc gì.

Trong tâm Phạm Vân Hân đang lo lắng khôn nguôi, thế nhưng nghe lời Mục Trường Sinh thong dong bình tĩnh nói, vậy mà thần kỳ bình tĩnh lại, thâm tâm vẫn lo lắng như cũ, thế nhưng bước chân cũng không vừa gấp vừa loạn như trước.

Ứng Thiên đi theo phía sau hai người, khi Mục Trường Sinh nói chuyện thì liếc mắt nhìn hắn, lại tiếp tục cúi đầu.

Cũng không lâu lắm, ba người đi tới trước phòng giải phẫu, đèn phòng giải phẫu vẫn sáng, Vinh tổng mặt đầy chán chường ngồi trên ghế ngoài hành lang, trong mắt tất toàn là tơ máu.

Trợ lý mặt tây trang màu đen đứng bên cạnh hắn, đang thấp giọng an ủi.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn, vừa nhìn về phía phòng giải phẫu, ma nữ ăn mặc rách rưới kia đang bồi hồi trước cửa phòng giải phẫu, tóc dài che phủ nửa khuôn mặt. Cô đi qua đi lại ngoài phòng giải phẫu, nhìn qua vô cùng lo lắng.

Bác sĩ có thể động dao với bệnh nhân phần lớn sát khí đều vô cùng lớn, nữ quỷ đó không dám đi vào, chỉ có thể qua lại ngoài cửa qua, mà khi phát hiện Mục Trường Sinh đến, cả người cô run lên, cũng không dám ngốc bên ngoài phòng giải phẫu nữa, chớp mắt liền biến mất.

Mục Trường Sinh không thèm quan tâm cô, ngồi xuống cách một ghế bên cạnh Vinh tổng, mắt nhìn chằm chằm đèn sáng ở phòng giải phẫu.

Lúc này Phạm Vân Hân cũng cùng đi qua an ủi Vinh tổng, nhưng mà Vinh tổng căn bản nghe không lọt lời hai người bọn họ, phát hiện Mục Trường Sinh đến, hắn giống như từ trong khủng hoảng việc lập tức sẽ mất đi đệ đệ mà tỉnh táo lại. Cách một cái ghế, hắn bỗng nhiên kéo tay Mục Trường Sinh, nước mắt nước

mũi chảy dài nói: "Ca ca Trường Phong a, ba mẹ đi sớm, tôi cũng chỉ còn sót lại một người thân là đệ đệ, cậu nhất định hảo hảo phù hộ nó, phù hộ nó lần này nhất định có thể vượt qua cửa ải khó a!"

Trợ lý:...

Phạm Vân Hân:...

Trời ạ Vinh tổng tại sao gọi Trường Phong là ca ca? Chẳng lẽ là đả kích quá lớn? Hồ đồ?

Mục Trường Sinh rõ ràng ý tứ Vinh tổng, hắn là huynh trưởng Trường Phong, Vinh tổng xưng hô như vậy với hắn cũng không sai.

"Anh yên tâm, Vinh Thành nhất định không có việc gì."

Lúc lời bảo đảm của hắn thốt ra, Vinh tổng rốt cục buông tay hắn, tuy vẫn mặt đầy lo lắng, nhưng sống lưng thẳng tắp hơn so với vừa nãy. Lau mặt một cái, Vinh tổng đang muốn cùng Mục Trường Sinh nói tiếng cảm ơn, trước mặt bỗng nhiên chen vào một người.

Ứng Thiên vô cùng thản nhiên ngồi ở giữa Vinh tổng và Mục Trường Sinh, nghiêng đầu nhìn về phía Vinh tổng, trong ánh mắt ngậm bảy phần quan tâm, ba phần lo lắng, chân thành vô cùng, "Ngài yên tâm, Vinh ca là người tốt, nhất định sẽ bình an."

Vinh tổng nghe lời này, thở phào một cái, gật đầu nói: "Tạ ơn cậu chúc lành. Tôi cũng tin tưởng đệ đệ tôi nhất định sẽ không có chuyện gì." Nói xong liền nhìn chằm chằm cửa phòng giải phẫu, hoàn toàn quên mất việc vừa mới có người chen vào giữa đã sinh ra chút không thích.

Thời gian chờ đợi dài dằng dặc, cửa phòng giải phẫu rốt cục mở ra, mấy người lập tức tiến lên trước.

Vinh Thành sắc mặt tái nhợt bị đẩy ra. Bác sĩ lấy xuống khẩu trang, "Chúc mừng, giải phẫu rất thành công, bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm."

==========

Bên trong phòng bệnh yên tĩnh sạch sẽ chỉnh tề có thể nghe được tiếng truyền nước biển nhỏ giọt, Vinh Thành nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm chặt, tuy rằng vẫn không có nửa điểm dấu hiệu thanh tỉnh, thế nhưng khí sắc so với khi mới vừa đưa vào bệnh viện tốt hơn rất nhiều.

Mục Trường Sinh cách cửa sổ thủy tinh nhìn Vinh Thành một cái, lại đi vào trong phòng bệnh quét một vòng, không có phát hiện bất kỳ khác thường gì mới dời ánh mắt.

Đây là ngày thứ hai sau khi Vinh Thành xảy ra tai nạn xe cộ.

Ngoài phòng bệnh, Vinh tổng đang nhỏ giọng hỏi tình huống bác sĩ, biết được tình hình Vinh Thành trước mắt khôi phục rất tốt, qua một thời gian nữa có thể tỉnh lại thì thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ phụ trách trị liệu cho Vinh Thành họ Trương, là một nam nhân trung niên, thời gian nhậm chức đã hơn mười lăm năm, kinh nghiệm cùng danh tiếng đều xuất sắc, ông liếc nhìn sổ ghi chép tình huống bệnh nhân trong tay, cảm thán một câu, "Lần này Vinh tiên sinh xảy ra tai nạn xe cộ thương tổn đến rất nặng, chúng tôi vốn cho là cứu không được, không nghĩ rằng tiến hành giải phẫu thuận lợi như vậy, tình huống Vinh tiên sinh khôi phục cũng vô cùng ổn định. Chỉ có thể nói cát nhân tự có thiên tướng!"

Lời nói dễ nghe ai cũng tình nguyện nghe, huống chi là liên quan đến đệ đệ ruột thịt của mình, Vinh tổng cười đến nheo mắt lại, khách khí nói: "Đâu nào đâu nào, rõ ràng là y thuật của ngài cao siêu, mới đem mệnh của đệ đệ tôi cứu trở về."

Bác sĩ Trương lại nói: "Đây là chức trách của tôi."

Hai người hàn huyên chốc lát mới tách ra.

Vinh tổng tiễn bác sĩ, thấy Mục Trường Sinh còn đứng ở cửa phòng đệ đệ, cân nhắc một chút, mới nói: "Hai ngày nay khổ cực Mục tiên sinh, hiện giờ A Thành cũng không sao rồi, nếu không ngài về nghỉ ngơi trước đi! Chờ A Thành tỉnh lại, tôi nhất định thông báo ngài đầu tiên."

"Ân." Mục Trường Sinh không mặn không nhạt đáp một tiếng, lại liếc nhìn Vinh Thành một cái, mới quay người rời đi.

Mục Trường Sinh đi theo hành lang trước mặt, quẹo vào, bắt gặp Ứng Thiên lưng đeo ba lô, đứng chờ ở nơi đó. Hắn ở trong bệnh viện nhìn Vinh Thành hai ngày, Ứng Thiên cũng ở nơi đây sững sờ hai ngày, bất đồng là, Ứng Thiên còn phải chạy tới chạy lui giữa nhà trọ và bệnh viện, chuẩn bị cơm hộp kỹ càng cho Mục Trường Sinh, còn phải đi phòng khám lấy thuốc dược sắc thuốc cho hắn. Từ nhà trọ đến bệnh viện, ngồi taxi qua lại một canh giờ, nếu ngồi xe buýt qua lại hơn hai giờ. Hơn nữa thời gian mua thức ăn làm cơm, cả ngày cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng mà trên mặt y không có một chút oán giận nào, vô luận Mục Trường Sinh nhìn thế nào, đều chỉ có thể nhìn thấy biểu tình thoải mái sung sướng trên mặt y. Đến tột cùng là người này quá giỏi ngụy trang, hay là y vốn cam tâm tình nguyện? Mục Trường Sinh nghĩ không thấu. Bất quá nghĩ không ra cũng không có gì.

Nhìn thấy Mục Trường Sinh Ứng Thiên lại phản xạ mà cười, sau đó nhấc tay trái nhìn một chút, nói: "Tiên sinh, bây giờ là chín giờ rưỡi sáng, chúng ta bây giờ đi ra ngoài ngồi xe, đại khái hơn mười giờ thì có thể đến phố đồ cổ."

Mục Trường Sinh nghe vậy lập tức nhớ tới đồ hắn bức thiết cần, nhân tiện nói: "Vậy bây giờ đi luôn!"

Lúc hai người đến phố đồ cổ, đã hơn mười giờ. Trong cửa hàng Lục Yên Thức vắng ngắt như trước, chỉ có một Nhậm Thiên Lý ngơ ngác ngồi ở trong cửa hàng.

Khi Mục Trường Sinh bước vào thì liếc mắt nhìn cái hộp trên giá một cái, liền nhìn về phía Nhậm Thiên Lý, "Lục lão tiên sinh đâu?"

Nhậm Thiên Lý đang ngồi trên ghế gỗ lim trong tiệm, ánh mắt phóng không không biết đang suy nghĩ gì, nghe âm thanh Mục Trường Sinh, ánh mắt sáng lên, vui vẻ nói: "Lục lão đi ra sau thị trường giao dịch, ông ấy để tôi ở đây xem cửa hàng."

Ứng Thiên vừa vào tiệm này liền thay đổi thái độ, y đem ống tay áo xắn tới khửu tay, cả người dựa vào trên quầy, hiện ra bộ dáng cà lơ phất phơ, "Ôi chao, cậu đổi kiểu tóc! So với ban đầu thấy tốt hơn nhiều."

Trước đó hai ngày, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên nhìn thấy Nhậm Thiên Lý luôn cúi đầu, tóc mái thật dài trên trán toàn che đi đôi mắt, nhìn qua vô cùng tối tăm nhát gan, nhưng bây giờ, cậu xén đi tóc trước, lộ ra cái trán trắng nõn no đủ, trong đôi mắt cũng có ánh sáng, cho dù là ngồi cũng thẳng tắp sống lưng, nhìn qua vô cùng có tinh thần, quả thực như biến thành người khác.

Nghe Ứng Thiên nói, Nhậm Thiên Lý mím mím môi, vẫn không nhịn được lộ ra mỉm cười, cậu có chút ngượng ngùng gật gật đầu, nói: "Hai ngày trước Lục lão thu tôi làm đồ đệ, ông nói tôi rất có thiên phú làm khí cụ, tóc là do ông bảo tôi đi cắt."

"Hóa ra là như vậy a, ông già kia thật tinh mắt."

"Mở miệng một tiếng là ông già, nhóc con, mi vẫn không lễ phép như trước." Ứng Thiên vừa dứt lời, âm thanh Lục lão liền vang lên.

Ứng Thiên đưa lưng về phía Lục lão sợ hết hồn, y nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn thấy cửa sau cửa hàng pháp khí được mở ra, Lục lão đứng ở đó, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén theo dõi y.

Bị Lục lão bắt tại chỗ, Ứng Thiên không có chút nào thấy lúng túng, trái lại cợt nhả đến gần, hỏi: "Lão gia tử, tình huống thị trường giao dịch bây giờ thế nào a?"

Lục lão lông mày dựng đứng, một lát sau mới phản ứng được Ứng Thiên gọi là "Lão gia tử" mà không phải "Lão già", làm cho ông muốn phát giận lại không lý do, chỉ hừ một tiếng, nói: "Tính ra thằng nhóc cháu ngày hôm nay số may, đúng lúc thị trường giao dịch thiếu người, cháu và Trường Sinh đi vào sau đó không cần chạy loạn, trực tiếp tìm con nhóc Y Thủy Mi kia, chỗ đó của nó đang nhận người, hai người các con điều kiện có lẽ phù hợp." Lục lão nói, liếc nhìn đồng hồ treo trường trong cửa hàng, nói tiếp: "Ân, nha đầu kia 12 giờ thì tan làm, giờ đã sắp mười một giờ, mấy đứa… Ố? Người đâu?"

Hai người mới vừa rồi còn đứng trong cửa hàng đã biến mất rồi.

Lục lão nhìn về phía Nhậm Thiên Lý, "Thằng nhóc Ứng Thiên kia lôi Trường Sinh đi?" Theo Lục lão thấy, cùng so với Ứng Thiên cà lơ phất phơ, ngồi không ra ngồi, Mục Trường Sinh thoạt nhìn lạnh nhạt nhưng trên thực tế nhất cử nhất động tao nhã lễ độ quả thực là điển hình con ngoan.

Nhậm Thiên Lý nói: "Không, là Trường Sinh lôi Ứng Thiên đi."

Lục lão: "…"

32. Chương 32

Mục Trường Sinh lôi kéo Ứng Thiên bước ra cửa sau cửa hàng pháp khí, ngay lập tức liền rơi vào một địa phương phủ đầy sương trắng, xa xa mơ hồ có nhà cửa và bóng người, nhưng lờ mờ không rõ.

Hắn nhắm mắt lại, tập trung tinh lực cảm ứng sóng năng lượng bốn phía, một lát sau, trực tiếp hướng về sương mù trước mặt nhanh chân bước tới.

Thân thể xuyên qua sương trắng cảm giác không giống bình thường, như là xuyên qua một lớp màng thật mỏng, sau đó rơi vào mắt hắn, là một mũi tên bay nhanh về hướng mình.

"Cẩn thận!" Bên tai truyền đến tiếng Ứng Thiên khẩn trương hét lên, chớp mắt sau đó, Ứng Thiên kéo mạnh hắn ra, một cước đem mũi tên gần ngay trước mắt đá trở lại.

Mũi tên màu băng lam rõ ràng cho thấy là từ năng lượng ngưng tụ thành, bị Ứng Thiên một cước đá đi, quỹ tích mũi tên chênh chếch mấy chục độ, bịch một tiếng bắn vào trên một cây đại thụ, bắn trúng thực vật, trên mũi tên lập tức lan ra sương mù hóa hàn khí, trong khoảnh khắc đã đem cây đại thụ kia đông thành một khối băng.

Mũi tên này nếu bắn trúng thân thể, quả thật là không thể tưởng tượng nổi, đặc biệt là thể chất hư nhược như Mục Trường Sinh.

Ứng Thiên triệt để phát giận, y nhìn về phía thanh niên đứng ở phía trước một tay nắm cung, rõ ràng là đầu sỏ gây nên, mắng: "Con mẹ nó mày không có mắt a! Tên là có thể tùy tiện bắn sao?"

Thanh niên cầm trường cung băng lam trong tay mặt đầy ngạo khí, đúng kiểu ông trời lớn nhất lão tử thứ hai, liếc mắt nhìn hai người một cái, cười nhạo nói: "Chẳng phải là không có chuyện gì sao? Gấp cái gì, lão tử hôm nay tâm tình tốt, không so đo với các ngươi."

Cả Mục Trường Sinh cũng phải nở nụ cười, suýt nữa tổn thương người còn lớn lối nói như chuyện đương nhiên như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Sau khi Ứng Thiên đá văng mũi tên, Mục Trường Sinh mới rảnh quan sát nơi này, đây là một lối đi, nhưng so với thế giới bên ngoài tràn ngập hiện đại, nơi này lại hiện ra vô cùng cổ kính, dưới chân lát đá xanh từng khối từng khối lớn, hai bên đường phố là từng của hàng cao hai, ba tầng, lại nhìn hướng, còn có thể nhìn thấy từng dãy nhà ngói gạch xanh.

Người trên đường cũng không ít, có mắt nhìn thẳng vội vã đi qua, có cầm trong tay hạt dưa đứng ở một bên xem trò vui… Mà không ngoại lệ, bọn họ đều là thức tỉnh giả.

Đi đến thế giới này lâu như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thức tỉnh giả thế.

Thanh niên bắn tên nói xong, nghênh ngang muốn đi. Đây hiển nhiên là thức tỉnh giả thực lực không tệ cũng rất phách lối, bên cạnh hắn ta còn có mấy tiểu đệ vây quanh, thấy lão đại phải đi, nhao nhao vây quanh hắn ta muốn rời đi, còn có một tên tiểu đệ khinh thường liếc mắt nhìn hai người Mục Trường Sinh và Ứng Thiên, âm dương quái khí mà nói: "Cũng không biết là người mới tới từ đâu, trước mặt Chu Minh ca mà cũng dám hô to gọi nhỏ (là đại hống đại khiếu, mà tôi để vầy cho thuận~), thực sự là không hiểu quy củ… A!"

Cái người kia còn chưa nói hết lời, cả người đã bay ngược ra ngoài, kèm theo là một tiếng hét thảm, thân thể đụng vào trên tường một cửa hàng rồi tuột xuống, rớt trên mặt đất không nhúc nhích, giống như đã chết.

Ứng Thiên mới vừa đá bay người mài mài chân trên mặt đất, giống như muốn xóa đi vật bẩn thỉu gì, y thấy mấy người kia trợn mắt há mồm nhìn mình, lạnh lùng nói; "Xin lỗi."

Bị ánh mắt Ứng Thiên âm lãnh nhìn chằm chằm, cả người Chu Minh run một cái, lập tức từ trong khiếp sợ thủ hạ mới vừa bị đá bay phục hồi tinh thần, hắn ta nắm chặc trường cung trong tay, giọng điệu vẫn hung hăng càn quấy như trước, "Mày thì tính là cái gì, cũng xứng để gia xin lỗi?" Vốn trước đó hắn còn vì mất chính xác mà suýt chút nữa bắn trúng người mà cảm thấy một chút hổ thẹn, nhưng bây giờ đối phương lại dám động người hắn, thủ hạ Chu Minh hắn là a miêu a cẩu tùy tùy tiện tiện cái nào cũng có thể đánh sao?

Chu minh từ khi sau khi thức tỉnh được người tâng bốc khắp nơi, hung hăng càn quấy quen rồi, lại có tiểu đệ ở một bên quạt gió thổi lửa, không chút nghĩ ngợi liền muốn giương cung bắn tên, quyết tâm cho nhóc con này một bài học.

Nhưng mà không chờ hắn ta kéo cung ra, trước mắt một mảnh tàn ảnh lấp lóe, ầm ầm ầm, mấy tiểu đệ, kể cả chính hắn, một cái đè lên một cái bị Ứng Thiên dẫm nát dưới chân.

Dưới thân là bọn tiểu đệ ôi ôi kêu to, Chu Minh bị đánh thảm nhất, đau đến không có sức rên. Hắn thế mới biết mình chọc trúng người không nên dây vào, vốn cho là chỉ là hai người mới không có thực lực gì, không nghĩ tới là một khối thiết bản đã không nổi!

Thần sắc trong mắt những người xem trò vui xung quanh cũng thay đổi, phương hướng mới vừa rồi Mục Trường Sinh và Ứng Thiên đi đến nói rõ bọn họ là từ cửa truyền tống cửa hàng pháp khí của Lục lão lại đây, từ chỗ đó đến đều giống nhau là người mới lần đầu tiên tới thị trường giao dịch, mới vừa thức tỉnh, thực lực thấp đến đáng thương. Từ trước đến giờ đều là đối tượng dễ bị khi dễ, Chu Minh bởi vì có một phụ thân lợi hại, thức tỉnh dị năng cũng tương đối khá, từ trước đến giờ tự cao tự đại, hung hăng càn quấy, không nghĩ tới cả cung cũng không kịp kéo đã bị người đánh!

Ứng Thiên đem người đều đánh cho một trận, một chân đạp trên đám người, Chu Minh nằm nhoài phía trên cùng bị chân đạp vững vàng, thân thể run rẩy run một cái, phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ bé, trong mơ mơ màng màng, nghe thấy âm thanh Ứng Thiên so với hắn càng hung hăng càng không lễ phép, "Nhóc con, lần sau lúc muốn khi dễ người, nhớ mở to hai mắt nhìn cho rõ ràng, ông đây là người mày trêu chọc nổi sao?"

Nghe được câu này, Chu Minh thở hổn hển, triệt để hôn mê.

Ứng Thiên đánh người, giọng điệu cực kỳ khác, nói xong thì quay đầu lại, mặt mày hớn hướng về phía Mục Trường Sinh nở nụ cười.

Nhưng mà, không có ai đáp lại hắn. Nơi Mục Trường Sinh mới vừa đứng, trống rỗng…

Trên lầu hai một cửa hàng ở góc đường, một nam tử trẻ tuổi mặc cao quan đạo bào đứng bên cửa sổ, nhìn bộ dáng người dưới lầu mặt đầy sốt ruột tìm kiếm bốn phương, than nhẹ một tiếng, "Ứng Thiên, cậu quả thật thay đổi…"

Tiếng thở dài này nhẹ như đang nỉ non, chỉ có một người này mới nghe được rõ ràng.

"Túc đạo trưởng, đang ở trong?"

"Có." Nghe có người gọi hắn, nam tử đáp một tiếng, sau đó đóng cửa sổ, quay người rời đi…

Mà lúc này Mục Trường Sinh đang ở đâu?

Khi Ứng Thiên bắt đầu đánh người, hắn liền bị một tiểu cô nương lôi đi.

Cô nhóc lôi kéo hắn nhìn qua mười sáu, mười bảy tuổi, mặc một bộ Hán phục màu trắng viền tím, mái tóc đen dài dùng hai chiếc nơ bướm tử sắc cuốn thành đuôi ngựa, tóc mái trên trán vừa ngang đến hàng lông mày thanh mảnh, da dẻ trắng nõn, dáng vẻ ngọt ngào, lúc cười lên lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhợt nhạt, là tướng mạo vô cùng thảo hỉ.

Lối kiến trúc ở thị trường giao giống hệt ở Khánh quốc, nhìn thấy một thiếu nữ quần áo cổ trang, Mục Trường Sinh không khỏi cảm thấy mấy phần thân thiết. Trên mặt tiểu cô nương lôi kéo hắn vô cùng lo lắng, thỉnh thoảng hết nhìn đông tới nhìn tây, nhỏ giọng nói với Mục Trường Sinh: "Em là Y Thủy Mi, Lục gia gia để cho em tới tiếp các anh, hiện tại trước tiên đi theo em. Chờ một chút những người kia sẽ tới mất!"

Những người kia? Người nào? Mục Trường Sinh lộ ra mấy phần nghi hoặc, hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn Ứng Thiên, đối phương đang đạp mấy người kia dưới chân, nhìn qua vô cùng sảng khoái.

Hắn là sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho dù có, hắn cũng có thể giải quyết. Nghĩ như vậy, Mục Trường Sinh liền theo cô bé tự xưng Y Thủy Mi đi.

Y Thủy Mi lôi kéo hắn chen tách đám người vây xem, trốn vào một cửa hàng nhỏ vô cùng tầm thường, sau đó xuyên qua cửa sổ bằng gỗ chạm trổ hoa văn, nhìn ra bên ngoài.

Lúc này Ứng Thiên đã phát hiện không thấy Mục Trường Sinh đâu, đang mặt đầy sốt ruột tìm quanh. Nhưng mà hắn không tìm bao lâu, đã bị một đội người mặc đồng phục quần dài áo len trắng, trước ngực mang huy hiệu màu xanh lam vây lại.

Y Thủy Mi nằm nhoài một bên bệ cửa sổ, chỉ vào đội người áo trắng kia nhỏ giọng nói: "Đó là đội tuần tra, chỉ cần vừa phát hiện có người ẩu đả đánh nhau, tình tiết tương đối nghiêm trọng, thì sẽ bị bọn họ mang đi." Cô nhăn nhăn khuôn mặt tròn nhỏ, có chút tức giận mà nghĩ, đã đánh ngã mấy người, chuyện này lễ thật sự có điểm nghiêm trọng, làm sao bây giờ?

Mi tâm Mục Trường Sinh nhíu một chút, "Mang đi? Hỏi cung?"

"Đúng, hỏi cung." Y Thủy Mi vô cùng bất đắc dĩ, "Chu Minh kia có một ba ba lợi hại, hắn ta bây giờ bị đánh thành như vậy, cha hắn chắc chắn sẽ không buông tha Ứng Thiên, làm sao bây giờ?" Y Thủy Mi gấp gáp xoay quanh. Thật vất vả Lục gia gia giới thiệu cho cô hai đồng bọn nhìn qua vô cùng đáng tin!

"Tình huống bây giờ, rõ ràng cho thấy Chu Minh có lỗi trước." Mục Trường Sinh nói.

"Đúng là như thế thật, nhưng người đội tuần tra không quản ai đúng ai sai, chỉ cần đánh người thì sẽ bị mang đi." Y Thủy Mi nói. Cho nên cô mới lôi kéo Mục Trường Sinh trốn đi, một người bị mang đi dù sao cũng hơn hai người bị mang đi, đây cũng không phải là người bình thường đi đồn công an làm báo cáo, đi vào giám sát ty sẽ bị khấu phân.

"Sẽ không, sai không phải là Ứng Thiên, người đội tuần tra sẽ không mang y đi." Mục Trường Sinh nhàn nhạt nói.

Y Thủy Mi muốn nói không thể, nhưng sau một khắc, liền nhìn thấy người vây nhốt Ứng Thiên hỏi vài câu, tiếp đó không xem y nữa, mà là đem Chu Minh và đám người nằm úp sấp chung với nhau mang đi. Y Thủy Mi trợn mắt lên, từ lúc nào người đội tuần tra lại công chính đến nước này? Coi như cha Chu Minh không theo bên trong gây khó dễ, người đội tuần tra cũng sẽ đem Ứng Thiên mang đi hỏi vài lời a!

Y Thủy Mi cảm thấy đến đầu óc của mình không đủ dùng, Mục Trường Sinh lại kéo cửa ra, ngoắc ngoắc tay gọi Ứng Thiên lại đây.

Ứng Thiên đang đứng ở trung tâm tiếp đón, lo lắng trên mặt y còn chưa rút đi, bỗng nhiên nhìn thấy Mục Trường Sinh kéo cửa ra hướng mình vẫy tay, khóe miệng theo bản năng liền nhếch lên, nở nụ cười.

Y bước nhanh đi hướng Mục Trường Sinh, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của hàng một chút, hỏi Mục Trường Sinh đứng trong cửa hàng: "Mộc ca, đây là đâu a?"

Không đợi Mục Trường Sinh đáp lại, Y Thủy Mi ngồi xổm bên người Mục Trường Sinh đứng lên, nở nụ cười với Ứng Thiên, "Xin chào, em gọi là Y Thủy Mi, anh chính là Ứng Thiên đi!"

Ứng Thiên nhìn chằm chằm cô bé ngồi bên Mục Trường Sinh, khóe miệng nhếch lên liền rủ xuống, nhìn qua có chút không cao hứng.

Mục Trường Sinh nhìn hai người, nói: "Vào trong rồi nói!" Sau đó đi vào trong trước.

Cửa hàng này không hề lớn, trên bảng hiệu cửa hàng viết "Dị thường vi tiễu xã", bên trong bên ngoài đều hóa trang phục cổ. Đẩy mở cửa chính thâm sắc Dự mộc chạm trổ hoa văn, chuông gió bằng đồng treo trong tiệm liền phát ra thanh âm đinh đương thanh thúy.

Cửa sổ lớn chạm trổ hoa văn mở ra hai bên trái phải, dưới cửa sổ bày hai ghế gỗ đen tròn chân cao, hai chậu hoa lan đặt trên ghế, cành lá vươn ra đón ánh nắng từ ngoài cửa sổ.

Đèn cung đình họa mỹ nhân cổ trang treo lơ lửng từ nóc nhà xuống, cho dù là ban ngày cũng có thể phát ra ánh sáng dìu hết sức rõ ràng.

Trên tường treo mấy bức tranh chữ sơn thủy, trên giá Đa Bảo bày mười mấy kiện trang trí bình sứ ngọc khí… Cửa hàng bố trí cổ kính có thể làm cho mỗi người đi vào này trong sinh ra ảo giác xuyên qua thời không, tâm tình người ở đây phảng phất trong địa phương tản ra Mặc Hương mà dần dần bình tĩnh lại…

33. Chương 33

Ba người ngồi xuống trước bàn gỗ, Y Thủy Mi lập tức rót trà cho hai người, ngón tay thon dài trong khói trà mịt mờ hiện ra vẻ xinh đẹp tuyệt trần, cô có chút áy náy nói với Ứng Thiên: "Thật xin lỗi anh Ứng Thiên, vừa nãy là em kéo Trường Sinh ca vào trốn trong cửa hàng, hại anh gấp như vậy."

Ứng Thiên nghe vậy cau mày, rất không cao hứng, lại nghe Y Thủy Mi vội vã giải thích: "Em cũng chẳng còn cách nào khác a, nếu không phải kéo Trường Sinh ca vào trong tiệm trốn, bây giờ có thể anh ấy đã bị người đội tuần tra mang đi!"

Dính đến Mục Trường Sinh, sắc mặt Ứng Thiên dễ nhìn một chút, nhưng vẫn không cao hứng, y nói: "Đội tuần tra kia là ai?"

Y Thủy Mi bắt đầu giải thích, "Thị trường giao dịch có nhiều thức tỉnh giả lắm, nhiều người dễ mâu thuẫn, vì để tránh cho mọi người dùng các loại năng lực phá hoại trật tự thị trường giao dịch, Lục gia gia thiết lập đội tuần tra, chỉ cần có người ở đây gây sự hoặc là đánh nhau, sẽ bắt lại nhốt mấy ngày, không chỉ như thế, còn có thể bị khấu phân!"

Mục Trường Sinh nói: "Khấu phân?"

"Ân!" Y Thủy Mi gật đầu nói: "Hoàn thành mỗi một nhiệm vụ đồng minh ban bố có thể có lượng tích phân nhất định, nếu như vừa mới bắt đầu đã bị khấu phân sau đó phải làm thêm nhiệm vụ bù đắp lại, bị thiệt thòi nhiều a!"

"Vậy nếu có người liều mạng nguy hiểm bị khấu phân cũng phải đem người mạnh mẽ đánh một trận cho hả giận thì sao?" Ứng Thiên nói: "Nếu là ai đắc tội tôi, quản cái khấu phân khỉ gió gì, trước tiên đem người đánh lại nói!"

"Ngạch." Nghe Ứng Thiên lên tiếng phóng khoáng, Y Thủy Mi lắp bắp nói: "Không có ai sẽ ngu như vậy đi, cái được không đủ bù đắp cái mất a, có thể ra khỏi thị trường giao dịch rồi lại đánh mà!"

Ứng Thiên:…

Con nhóc này lại dám nói y ngốc!

Thấy Ứng Thiên ánh mắt bất thiện, Y Thủy Mi thông minh bắt đầu chuyển đề tài, "Tuy rằng chúng ta bây giờ đều đã biết tên nhau, thế nhưng em vẫn cảm thấy nên cẩn thận giới thiệu một chút tốt hơn. Lục gia gia đã nói qua với mọi người về em đi! Em tên là Y Thủy Mi, là chủ của cửa hàng săn bắn nhỏ tên là 'Dị thường vi tiễu xã" này." Khi nói ra mấy chữ cửa hàng săn bắn này, Y Thủy Mi đột nhiên có chút ngượng ngùng, "Hai người đừng thấy tiệm này nhỏ thì không có người nào, thật ra là bởi vì nó mới vừa thành lập, sau này nhất định sẽ có rất nhiều đồng đội lợi hại, tương lai nhất định sẽ trở thành tập đoàn săn bắn nổi tiếng toàn quốc! Hai người bây giờ gia nhập, sau này sẽ là nguyên lão của đại tập đoàn này rồi!"

Nhìn dáng vẻ Y Thủy Mi hoàn toàn tự tin, Ứng Thiên liếc nhìn Mục Trường Sinh một cái, lên tiếng nói: "Săn bắn? Lên núi đánh lão hổ."

Y Thủy Mi đang ưu nhã mím môi uống trà suýt nữa bị một ngụm trà sặc chết, cô ho mạnh hai lần, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía Ứng Thiên, "Đừng nói cho em là hai người không biết cái gì là săn bắn?"

Ứng Thiên giễu giễu nói: "Chẳng lẽ không phải đánh lão hổ mà là đánh quái thú?"

Y Thủy Mi: "..."

Cô có chút bất đắc dĩ đỡ trán, khoát tay, tay áo rộng lớn liền trượt xuống dưới, lộ ra cánh tay vẽ phù văn lung ta lung tung bên trên, động tác của cô dừng lại một chút, lập tức đem ống tay áo kéo lại, nhìn thấy Mục Trường Sinh và Ứng Thiên không lộ ra vẻ mặt khác thường, mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Xem ra hai người các anh là người mới đến không thể mới hơn. Vậy em không thể làm gì khác hơn là kể cho các anh một chút về việc săn bắn. Nói một cách đơn giản, trên thế giới này có thức tỉnh giả, dĩ nhiên là có các loại linh vật, yêu vật, ma vật còn có quỷ vật!"

Mục Trường Sinh nhíu mày lại, rất khéo, Khánh quốc cũng có những thứ đồ này.

Ứng Thiên hơi không kiên nhẫn mà vung vung tay, "Cái này chúng tôi biết, nói trọng điểm!"

Ứng Thiên làm sao có khả năng không biết đó là cái gì, cái gọi là linh vật, chính là các loại bảo vật sinh ra linh trí, yêu vật chính là các loại yêu quái có thể hóa thành hình người, ma vật là đồ vật hại người, bọn họ tàn nhẫn huyết tinh, còn quỷ vật, đương nhiên chính là oán khí người chết rồi ngưng tụ ra.

Y Thủy Mi nói: "Linh giới có rất nhiều thức tỉnh giả tạo thành đoàn đội săn bắn, săn những thứ gây hại nhất trong bốn loại không phải nhân loại kia."

"Tôi chỉ muốn hỏi, công việc của chúng ta chính là săn bắn mấy thứ hại người này nọ sao? Săn được rồi thì làm sao bây giờ? Phong ấn? Tiêu diệt? Tiền công tính thế nào? Tính theo thời gian hay theo số lượng? Thời gian bao lâu thanh toán một lần? Hay là đều tích lũy lại cuối cùng thống nhất đổi thành tài liệu luyện khí? Nếu như đối tượng săn bắn hết sức lợi hại khó có thể đối phó, có phải là có thể xem tình huống tăng tiền lương?"

Ứng Thiên lập tức liền đem mấy vấn đề khẩn yếu nhất ra hỏi, Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn y, đối phương lập tức hướng hắn lộ ra một nụ cười tranh công.

"Tôi cũng có ý này." Mục Trường Sinh vuốt cằm nói.

Đối mặt hai người "thuần" mới còn chưa bắt đầu công tác, không biết năng lực làm sao, đã bắt đầu tính toán tiền công, nụ cười trên khóe miệng Y Thủy Mi triệt để cứng lại rồi, cô không dám tin nói: "Cũng đã thức tỉnh năng lực đặc thù rồi, lẽ nào các anh không nghĩ thay trời hành đạo, cứu vớt rất rất nhiều đồng bào bị mấy thứ không phải nhân loại gây hại sao? Lẽ nào các anh không nghĩ tìm kiếm càng nhiều huyền bí liên quan với Linh giới, liên quan với thức tỉnh giả, liên quan với vận dụng năng lực sao? Thế mà lại lẫn lộn đầu đuôi đi tính toán một chút tiền công kia?"

Nghe tiểu cô nương này nói lời đại nghĩa lẫm nhiên, Ứng Thiên nghiêng đầu nhìn Mục Trường Sinh ngồi bên cạnh mình, "Mộc ca, anh muốn làm super hero cứu vớt nhân loại sao?"

Mục Trường Sinh lắc đầu, hắn chỉ muốn sớm làm đủ mười nhiệm vụ đổi lấy vật hắn muốn.

"Vậy thôi!" Y Thủy Mi có vẻ bất đắc dĩ mà tiếc nuối. Cô không có nói cho Mục Trường Sinh và Ứng Thiên là, kỳ thực bản thân cô cũng chỉ là một người mới, bất quá bởi vì quan hệ gia thế, thời gian tiếp xúc Linh giới tương đối sớm, cho nên biết không ít chuyện. Năm nay người mới thức tỉnh không ít, hơn nữa phần lớn năng lực cường hãn, so sánh với nhau, Y Thủy Mi trở thành một người yếu nhất, thời gian này, rất nhiều người mới tìm Lục gia gia làm xong pháp khí tùy thân, tổ đội đi rèn luyện, chỉ có cô vẫn luôn không tìm được đồng đội, nếu Mục Trường Sinh và Ứng Thiên không chịu cùng tổ đội với cô, cô cũng chỉ có thể một mình /(tot)/~~.

"Ngoại trừ nhiệm vụ đổi lấy tài liệu pháp khí, có nhiệm vụ nào mau kiếm tiền hay không?" Mục Trường Sinh hỏi.

"Có!" Y Thủy Mi gật đầu nói: "Cũng có thật nhiều nhiệm vụ kiếm tiền, chính là giúp những người bình thường có tiền kia đuổi tà ma và vân vân, một cái nhiệm vụ thưởng một ngàn khối."

Một ngàn khối? Mục Trường Sinh thầm nghĩ, hơi ít. Bất quá dùng năng lực của hắn, rất nhanh thì có thể tích góp không ít, tiền lúc trước Vinh Thành mua quần áo cho hắn còn chưa trả lại.

Y Thủy Mi thấy Mục Trường Sinh cụp mắt không nói, còn tưởng rằng hắn ngại ít, vội vàng nói "Anh đừng nản, kỳ thực một ngàn khối là rất nhiều. Những người bình thường kia một tháng mới có bốn, năm ngàn a!"

Mấy người vừa đi vừa nói, lúc này đã rời khỏi thị trường giao dịch, đi tới đường cái người đến người đi, "Hơn nữa làm cái này kiếm tiền nhanh, những người có tiền kia ra tay lớn, chúng ta hoàn toàn có thể yêu cầu nhiều, không nên nản a!"

"Ân." Mục Trường Sinh nhàn nhạt đáp một tiếng, chợt nhớ tới một chuyện, nghiêng đầu nhìn về phía Ứng Thiên, " Tiền ăn một ngày trong nhà là bao nhiêu?"

Ứng Thiên lộ ra thần sắc khó khăn, "Mộc ca muốn tôi nói thật hay là nói dối?"

"Cậu nói xem?" Mục Trường Sinh nhìn y.

Ứng Thiên nhỏ giọng nói, "Bình quân một ngày một ngàn đi!" Ứng Thiên không có giải thích là, vì chăm sóc thân thể Mục Trường Sinh, y mua nguyên liệu nấu ăn đều là tươi ngon nhất, hơn nữa G thị là thủ đô, vật giá cao, có lúc còn mua một ít đồ bổ thuần thiên nhiên, đều kể ra thì một ngày gần tới hai ngàn.

Mục Trường Sinh nghe vậy khẽ cau mày, nói cách khác hắn hai ngày đã ăn hết gần bằng một tháng tiền công người bình thường, mà một lần nhiệm vụ còn chưa đủ cho hắn tiêu một ngày.

"Sau này vẫn nên tiết kiệm một chút đi." Mục Trường Sinh nhẹ giọng nói với Ứng Thiên. Trước đây Mục gia chủ trùng kiến Mục gia cũng không phải không trải qua cuộc sống khổ, có hưởng thụ tất nhiên tốt, điều kiện không cho phép cũng chả sao.

Nghe vậy Ứng Thiên lộ ra thần sắc kinh ngạc, y lập tức nói: "Kỳ thực tôi còn có rất nhiều khoản để dành, hoàn toàn có thể chống đỡ tiêu dùng trong nhà." Mấu chốt là không có mấy thứ nguyên liệu nấu ăn tốt kia thì sao y có thể thể hiện ra trù nghệ tinh xảo?

"Một ngày một ngàn, một tháng chính là 3 vạn, cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Ứng Thiên tự nhiên không có chỗ để đi, cũng không có đi làm, tiền vẫn dùng mãi không hết, coi như Mục Trường Sinh không hoài nghi, chính y chẳng lẽ không cảm thấy không ổn sao?

Ứng Thiên: "Tôi là đầu bếp a, còn có trù nghệ tuyệt đỉnh! Không có tiền thì đi tìm cái nhà hàng làm một đoạn thời gian, liền có tiền." Ứng Thiên đặc biệt nhấn mạnh mình làm đồ ăn ngon.

Mục gia chủ cảm thấy mình bị đả kích.

Bất quá loại cảm giác đó chỉ trong nháy mắt, người như Mục Trường Sinh vậy, xưa nay cũng sẽ không đem thời gian lãng phí ở ăn năn hối hận hoặc là nhớ thương ngày trước. Hắn hỏi Y Thủy Mi, "Mục tiêu của nhiệm vụ lần của chúng ta là ai?"

Y Thủy Mi nhìn về phía Mục Trường Sinh, ánh nắng giữa trưa chiếu thẳng vào mặt hắn, khiến khuôn mặt ôn nhã tuấn dật kia tỏa ra ánh sáng oánh nhuận, trên mặt của hắn không có biểu tình, trong đôi mắt lại lộ ra ánh sáng bình tĩnh ung dung, tim cô nhảy lên ầm ầm, tay mau chóng rút điện thoại từ trong túi, "Anh chờ một chút, em tìm cho các anh nhìn xem."

Ngón trỏ chạm vào màn hình mở ra một diễn đàn, cô đưa màn hình điện thoại di động đến trước mặt Mục Trường Sinh cho hắn xem, "Chúng ta là người mới, có thể trước tiên tiếp một cái nhiệm vụ giúp người bình thường trừ tà luyện tay nghề một chút. Nhiệm vụ đồng minh ban bố chỉ có ở diễn đàn này mới có thể nhận. Diễn đàn chỉ có thức tỉnh giả mới có thể đi vào, chờ Lục gia gia đem tư liệu các anh lập thành hồ sơ xong trong đồng minh, anh sẽ được nhận một mã nghiệm chứng, có mã nghiệm chứng là có thể đăng ký một tài khoản, ngoại trừ diễn đàn này, còn có rất nhiều nhóm QQ, weixin, rất nhiều đại nhân vật trong đồng minh còn công khai weibo với công chúng. Đến lúc đó anh cũng có thể..." Y Thủy Mi vừa ngẩng đầu, lại phát hiện Ứng Thiên không biết vào lúc nào chen vào giữa cô và Mục Trường Sinh, lúc này đang cúi đầu nhìn điện

thoại di động của cô, Y Thủy Mi thấy thế có chút không cao hứng, đang muốn mở miệng, đã thấy trong tay Ứng Thiên bung ra một cái ô lớn, đem ba người bọn họ đồng thời che lấy.

Ứng Thiên trong tay giơ dù, cười nói: "Ngày hôm nay khí trời nóng quá, ánh nắng quá mạnh, may mà tôi mang dù cũng khá lớn."

Hiện tại bên trái Ứng Thiên là Mục Trường Sinh, bên phải là Y Thủy Mi, y cầm dù đứng ở chính giữa.

Y Thủy Mi ban đầu bất mãn khi nhìn thấy cái dù liền biến mất, thậm chí hảo cảm với Ứng Thiên còn tăng nhiều, cảm thấy đối phương thật biết cách chăm sóc người, mới vừa là chính cô hiểu lầm, nhưng mà sau khi ba người đi một đoạn đường, Y Thủy Mi dần dần phát hiện, chỗ cô bị phơi nắng đến càng ngày càng nhiều, cô hơi nghi hoặc nhìn sang một chút, phát hiện Ứng Thiên đang ân cần đưa cho Mục Trường Sinh một bình nước, dù lớn trên tay y, hoàn toàn nghiêng về hướng Mục Trường Sinh.

Y Thủy Mi:…

Thời đại này, cả cơ lão cũng lớn lối như vậy sao?

34. Chương 34

"Nhiệm vụ trên diễn đàn đưa ra là đến nhà Từ Lệ Lệ loại trừ tai hoạ cho cô, sau khi hoàn thành mỗi người trong đội ngũ có thể có được một điểm cống hiến."

Y Thủy Mi vừa lướt diễn đàn, vừa nói với Mục Trường Sinh và Ứng Thiên: "Năng lực của hai người các anh là cái gì? Nếu như có cần, chúng ta trước tiên cần phải mua vài đạo cụ."

"Đạo cụ?" Ứng Thiên nghi ngờ nói.

"Ồ? Lục gia gia không nói với các anh sao?" Y Thủy Mi kỳ quái nói: "Nhiệm vụ như vậy đối tượng giống nhau đều là người bình thường, chúng ta không thể trực tiếp triển khai năng lực, mà là phải dùng những vật khác che giấu, tỷ như lấy Phật giáo Đạo giáo chắn trước mặt làm bia đỡ đạn."

Ứng Thiên nói: "Vậy nếu là để những người bên Phật giáo và Đạo giáo biết thì làm sao bây giờ?"

Y Thủy Mi: "Biết thì biết thôi, chúng ta làm việc tốt, thanh danh lại để cho bọn họ, những người kia còn phải cảm kích chúng ta đây!"

Mục Trường Sinh: "Phật giáo và Đạo giáo không có thức tỉnh giả?"

Y Thủy Mi lắc đầu nói: "Không có, mà bọn họ cũng có tu giả, chỉ có điều không giống chúng ta, năng lực của chúng ta là trời sinh, thời gian vừa đến thì thức tỉnh, bọn họ là từ nhỏ tu luyện, còn phải có tuệ căn có ngộ tính. Từ rất nhiều năm trước, Hài hòa Đồng minh vẫn đang tranh luận rốt cuộc là từ nhỏ tu luyện thu được sức mạnh mạnh hơn, hay là thức tỉnh giả mạnh hơn. Rất nhiều tiền bối nói sức mạnh do chính mình tu luyện ra đáng tin hơn, mà cũng có người cho là thức tỉnh giả từ nhỏ cao quý, trong huyết mạch có sức mạnh thần bí bắt nguồn từ thượng cổ, cho nên thức tỉnh giả mạnh hơn, quảng trường lớn ở thị trường giao dịch mỗi năm đều tổ chức thi đấu, thế nhưng có đôi khi thức tỉnh giả thắng, có đôi khi những tên Đạo giáo kia thắng, ai cũng nói không lại ai."

"Nói như vậy, Phật giáo không có tham gia vào trận đấu của tu giả?" Mục Trường Sinh hỏi.

"Đúng, bởi vì Phật giáo là từ bên Ấn Độ truyền tới, không phải của Hoa Hạ chúng ta, cho nên vẫn luôn không được những lão gia hỏa đó thừa nhận. Kỳ thực em cảm thấy, hiện ở trong nước người trong Phật giáo có rất nhiều là Hoa dân, hơn nữa Phật giáo cắm rễ ở Hoa Hạ đã nhiều năm như vậy, hoàn toàn không cần phân rõ ràng như vậy mà!"

"Đó cũng không nhất định." Ứng Thiên mở miệng nói: "Mấy tên trong tông giáo kia am hiểu nhất là tẩy não, đặc biệt là Phật giáo, cẩn thận ngày nào đó bọn họ sẽ dao động cô đem đầu tóc cạo biến thành tiểu ni cô!"

Tay y làm thành cái kéo trên đuôi ngựa của Y Thủy Mi, khiến cô sợ hết hồn.

Y Thủy Mi bất mãn trừng Ứng Thiên, Mục Trường Sinh nghe vậy lại lộ ra vẻ cân nhắc.

"Lướt sát qua vai trong con đường mưa, khoảnh khắc nhìn lại, trong luân hồi hồi ức ta là ai…"

Tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên tiếng chuông khiến ba người đang chìm trong không khí giật mình tỉnh lại, Y Thủy Mi liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, người gọi tới là "Từ Lệ Lệ".

Cô mở loa ngoài, một âm thanh nữ tính có chút run rẩy truyền ra, "Xin hỏi là Dị thường vi tiễu xã, Y Thủy Mi tiểu thư phải không?"

Y Thủy Mi liếc mắt nhìn Mục Trường Sinh và Ứng Thiên một cái, đáp: "Là tôi, bên Từ tiểu thư có chuyện gì sao?"

Trong điện thoại di động truyền ra thanh âm Từ Lệ Lệ mang theo tiếng khóc nức nở run rẩy, "Nó… Nó lại tới nữa rồi, cô mau tới giúp tôi một chút mau tới giúp tôi một chút!"

"Từ tiểu thư đừng sợ, cô có làm theo điều lúc trước tôi nói chứ?"

"Có, tôi kéo tất cả rèm cửa sổ ra, nó, nó đứng ở sau tủ liên tục nhìn chằm chằm vào tôi nha nha nha… Cô mau tới đây." Thanh âm trong điện thoại vừa nói vừa khóc, hiển nhiên vô cùng sợ hãi và bất lực.

Âm thanh Y Thủy Mi đột nhiên trở nên vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, động viên nói: "Từ tiểu thư không phải sợ, nó còn không có cái năng lực thương tổn được cô, cô bình tĩnh một chút, chúng tôi đang trên đường, hai mươi phút sau có thể đến, tôi còn dẫn theo hai vị sư huynh, bọn họ nhất định có thể giúp cô!"

Có lẽ là Y Thủy Mi nói sẽ mang thêm hai vị sư huynh cho Từ tiểu thư dũng khí, âm thanh đối diện trong điện thoại di động thoáng bình tĩnh lại, nhưng vẫn mang theo chút run rẩy, "Được rồi, mọi người phải nhanh lên một chút!"

Y Thủy Mi bảo đảm mãi, Từ Lệ Lệ mới cúp điện thoại.

Từ Lệ Lệ là một nữ cán bộ nhà nước, cô dùng hết tiền lương tiết kiệm và khoản cha mẹ để lại, mới mua được một căn hộ hai phòng trong một tiểu khu cao cấp. Nhưng mà người bán nhà không có nói cho cô biết, căn phòng này không sạch sẽ, đợi đến khi Từ Lệ Lệ vào ở rồi phát hiện, đã chậm.

Vui sướng và mong đợi đối với tương lai khi mới vừa mua nhà bị sợ hãi cùng bất lực đánh vỡ, từ khi vào ở căn nhà này, Từ Lệ Lệ giờ nào khắc nào cũng lo lắng sợ hãi, cô từng thử đến nhà bạn ở tạm, cũng dùng tiền thỉnh qua một ít "Đại sư" đến xem, nhưng căn bản đều không được! Thứ kia vẫn đi theo cô, cô đi chỗ nào cũng đi theo!

Mãi đến một ngày, bạn bè giới thiệu "Dị thường vi tiễu xã" cho cô, nghe đâu vô cùng tốt, Từ Lệ Lệ đã sắp bị ép điên không chút do dự mà tin, lập tức liên lạc xã trưởng Y Thủy Mi, nghĩ tới việc đối phương chẳng mấy chốc sẽ lại đây, Từ Lệ Lệ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Vào lúc này là một giờ chiều, là lúc ánh nắng mãnh liệt trong ngày. Trong phòng Từ Lệ Lệ tất cả rèm cửa sổ đều được kéo ra, ánh nắng chói mắt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng trưng cả gian phòng.

Dường như e ngại ánh nắng cực nóng giữa trưa, tiểu quỷ kia ở trong bóng tối của tủ bóng không nhúc nhích, nhưng đôi mắt vừa đen vừa lớn vẫn luôn nhìn chằm chằm Từ Lệ Lệ, nửa ngày cũng không chớp mắt một chút, bỗng nhiên, nó duỗi ra hai cánh tay khô gầy, không nhìn ánh nắng giữa trưa, bò tới hướng Từ Lệ Lệ.

"A a a a…" Từ Lệ Lệ phát ra tiếng rít gào sợ hãi…

==========

"Việc chính là như vậy." Trên xe taxi, Y Thủy Mi mở ra hai tay, mang theo vài phần bất đắc dĩ kể về Từ Lệ Lệ.

"Nghe cô nói như vậy, tiểu quỷ kia hoàn toàn không có ý muốn tổn thương Từ Lệ Lệ?" Ứng Thiên nói.

"Không sai a, có thể hiện nay quỷ vật còn có thể tiếp xúc đến thực thể đều hết sức lợi hại, nếu như nó muốn thương tổn Từ Lệ Lệ mà nói, Từ Lệ Lệ đã sớm không còn, hiện tại cô còn có thể gọi điện thoại cho tôi, nói rõ vấn đề không lớn."

Y Thủy Mi vừa nói, vừa nhìn về phía Mục Trường Sinh, thấy đôi mắt đối phương như được người phác hoạ nên nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không khỏi hỏi: "Trường Sinh ca, anh đang nhìn cái gì?"

Mục Trường Sinh: "Cửa tiệm bên ngoài kia."

Y Thủy Mi men theo tầm mắt của hắn nhìn sang, vào lúc này vừa vặn gặp đèn đỏ, xe taxi ngừng lại, từ cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, trên bảng hiệu cửa hàng viết "Lưỡng nguyên nhất kiện" nhảy vào tầm mắt. Ôi chao? Trong mắt Y Thủy Mi lộ ra nghi hoặc.

Ứng Thiên chỉ liếc mắt nhìn, nhân tiện nói: "Không phải cô nói cần chuẩn bị đạo cụ ngụy trang sao? Chúng ta có thể đi đâu mua."

Mục Trường Sinh nghe vậy mi mắt giật giật, một lát sau nói: "Tôi cảm thấy, sau này nói chuyện cần phải cẩn trọng một chút."

"Có ý gì?" Y Thủy Mi nhấp nháy mắt.

Ứng Thiên ra hiệu cô nhìn hướng người điều khiển.

Bác tài xế đang thông qua gương chiếu hậu, ánh mắt cổ quái đánh giá bọn họ.

Y Thủy Mi tiếp xúc đến ánh mắt cổ quái của bác tài xế, vội vươn tay đặt lên bùa chú trên người, "Các anh yên tâm, lúc đi lên em đã vẽ bùa chú chắn, ông ấy không nghe thấy lời chúng ta nói."

Nói, cô lấy từ túi trong tay áo Hán phục lấy ra một xấp bùa chú màu trắng hình tam giác.

Ứng Thiên tấm bùa kia một chút, cho dù bị gấp lại, y vẫn có thể từ những đường cong chu sa bên trên nhìn ra đầu mối, bất động thanh sắc liếc nhìn Mục Trường Sinh một cái, y cong môi, giễu giễu nói: "Cô nhóc, cô sẽ không phải vẽ sai đi?"

Vừa nghe Ứng Thiên nói mình vẽ sai, Y Thủy Mi nhất thời không phục, cô mở ra lá bùa cho y xem, đồng thời vén tay áo lên, lộ ra "Bút ký" rậm rạp chằng chịt trên cánh tay, đối chiếu cùng lá bùa.

Sau một khắc, sắc mặt của cô cứng lại rồi.

Ứng Thiên cười nhạo, "Xem, quả nhiên vẽ sai!"

Y Thủy Mi: "..."

Đèn xanh sáng lên, xe taxi đi về phía trước mấy trăm mét rồi ngừng lại, sau khi ba người xuống xe, xe lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lái đi, như là phía sau có thứ gì đuổi theo.

Y Thủy Mi thấy thế có chút ủ rũ, "Làm sao bây giờ, ông ấy khẳng định nghe được chúng ta nói, nếu đem những thứ chúng ta nói tiết lộ ra ngoài thì làm sao bây giờ?"

Ứng Thiên cười nói: "Yên tâm, e rằng ông ta chỉ là coi cô thành bệnh nhân tâm thần."

Y Thủy Mi: "... Vậy em tình nguyện để ông ấy tưởng những gì chúng ta nói là thật."

Mấy người ở cửa hàng "Lưỡng nguyên nhất kiện" mua ít đồ, rồi đi đến nhà Từ Lệ Lệ.

Y Thủy Mi trước tiên gõ cửa, "Từ tiểu thư có ở trong? Chúng tôi là Dị thường vi tiễu xã."

Sau một khắc, cửa liền mở ra, Từ Lệ Lệ hóa ra vẫn luôn ngồi xổm chờ ở cửa, nhìn thấy ba người, đối mắt tối tăm trong nháy mắt toả ra ánh sáng hy vọng.

"Cô, cô chắc chắn chính là Y Thủy Mi đi!"

Từ Lệ Lệ đột nhiên nắm chặt tay Y Thủy Mi, ngón tay khô gầy dùng sức rất lớn, giống như trôi trên sông mà nắm chặt nhánh cây cứu mạng, nắm chặt đến nỗi Y Thủy Mi cánh tay một trận tê đau. Nhưng nhìn

đối phương tóc xốc xếch, dưới mắt một vòng thâm đen, sắc mặt tiều tụy chịu nỗi…Y Thủy Mi đột nhiên cảm giác thái độ mình lúc trước giống như chơi game online mà cực kỳ hổ thẹn, vì vậy cô không rút tay về, mà vô cùng kiên định nói: "Tôi chính là Y Thủy Mi, cô yên tâm, tôi nhất định giúp cô đuổi vật kia đi!"

Từ Lệ Lệ rốt cục lộ ra một nụ cười duy nhất trong cả tuần lễ này, viền mắt đỏ lên, vội vã kéo người vào phòng, "Chính là chỗ đó, nó ở chỗ đó!" Từ Lệ Lệ chỉ vào hướng tủ trong phòng khách, lớn tiếng nói.

Y Thủy Mi vội vã nhìn sang, đồng thời rút ra vài tấm bùa chú đã chuẩn bị trước.

Trong mắt Ứng Thiên toát ra vẻ đề phòng, tay không dấu vết chặn hướng Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh nghe vậy, cũng đem tầm mắt nhìn qua, nhưng mà trong phòng khách rộng rãi cửa sổ mở rộng, ánh sáng chiếu vào đầy phòng, toàn bộ phòng khách đặc biệt ấm áp sáng ngời, chỗ chiếc tủ sơn đen, sạch sẽ, không có bất kỳ thứ gì không nên xuất hiện.

"Không phải nói có quỷ vật sao? Ở nơi nào?" Ứng Thiên phòng bị nửa ngày, kết quả phát hiện không có thứ gì, nhất thời có chút không vui nhăn lại lông mày.

Y Thủy Mi cũng nghi hoặc mà nhìn về phía Từ Lệ Lệ.

Từ sau khi mở cửa, Từ Lệ Lệ liếc mắt một cái cũng không dám nhìn hướng tủ, bây giờ nghe Ứng Thiên nói, cô có chút run rẩy đem tầm mắt dời qua, lại phát hiện thứ dây dưa cô một tuần lễ này cư nhiên không thấy. Cô trợn mắt lên, không thể tin tưởng, "Làm sao, làm sao có khả năng, trước, trước còn ở đây mà!"

35. Chương 35

Lúc trước còn ở? Mục Trường Sinh bước vào phòng khách rộng rãi, cả người lập tức chìm trong ánh mắt trời xán lạn từ cửa sổ chiếu vào, hắn cúi đầu nhìn bột phấn màu đen kéo dài từ tủ đến cửa phòng, hỏi Từ Lệ Lệ, "Đây là cái gì?"

Từ Lệ Lệ từ lúc mọi người đến tới giờ vẫn luôn cầm cánh tay Y Thủy Mi, chỉ lo vừa buông lỏng vật kia liền xông ra, tinh thần vẫn trong trạng thái khẩn trương, chợt nghe một giọng nam ôn hòa êm tai, cô theo bản năng nhìn lại hướng âm thanh phát ra, thấy cơ thể đối phương phản chiếu ánh nắng gần như trong suốt khuôn mặt vẫn ôn nhu tuấn dật, trong phút chốc tim đập trật một nhịp.

Xét thấy hình tượng Từ Lệ Lệ lúc này thực sự quá tệ, tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch, Mục Trường Sinh cũng không có nhìn cô, chỉ đem tầm mắt rơi vào đỉnh đầu cô, tự nhiên cũng không chú ý tới ánh mắt của đối phương, chỉ kiên trì chờ.

Ngược lại là Y Thủy Mi thấy Từ Lệ Lệ không nhúc nhích vỗ nhẹ nhẹ cô một chút, Từ Lệ Lệ bỗng nhiên phục hồi tinh thần, lúc này mới chú ý tới đống xám đen trên sàn nhà mà Mục Trường Sinh chỉ. Tầm mắt rơi xuống trên đống bột xám đen, Từ Lệ Lệ lại nghĩ tới thứ nhìn thấy lúc trước, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc khủng hoảng.

Y Thủy Mi lập tức lấy ra một tờ tĩnh tâm phù dán trên người cô. Cũng may cô lần này không lấy sai phù, Từ Lệ Lệ bị dán lên tĩnh tâm phù thì giống như mùa đông khắc nghiệt được đưa cho một em bé ấm áp, thân thể dần dần ấm lên, tinh thần khủng hoảng cùng bất an dần dần biến mất, cô tỉnh táo lại, nhớ lại chuyện lúc trước, có chút run rẩy nói: "Vừa nãy, vật kia vừa mới trốn tránh ánh nắng đứng ở đó, tôi cho là có mặt trời lớn như vậy, nó chắc là không dám lại đây, ai biết… Ai biết nó lại bò tới đây!"

Nhớ tới thứ thấy lúc trước, Từ Lệ Lệ lộ ra biểu tình vừa sợ hãi vừa kỳ quái, "Mặt trời lớn như vậy, nó mới vừa bò qua liền bị bỏng ánh nắng mặt trời, thứ màu xám đen này, chính là từ trên người nó rơi xuống. Lúc đó trên người nó bị phơi nắng mà vang lên tiếng xì xì xì, lại một chút cũng không sợ, cứ bò đến hướng tôi…"

"Bò đến?" Mục Trường Sinh hơi mở to hai mắt, hắn lại nhìn một chút bột xám đen trên đất, góc độ nắng chiếu mặc dù sẽ theo thời gian mà lệch đi, mà thời gian vừa mới qua đi không lâu, một chút lệch đó có thể bỏ qua không tính, khoảng cách từ tủ phòng khách tủ tới cửa tràn đầy ánh nắng, nếu như con quỷ kia là

hình người mà nói, theo lời Từ Lệ Lệ nói là bò tới, như vậy thân thể nó phần lớn sẽ bại lộ dưới ánh mặt trời, bột xám đen rơi xuống tuyệt đối không chỉ có một ít như thế. Trừ phi, con quỷ kia hình thể còn nhỏ… Hơn nữa, nó là "Bò" qua… Mục Trường Sinh nhăn lại lông mày.

Hắn ngồi xổm người xuống, muốn bốc một ít bột phấn kiểm tra, bên cạnh đột nhiên duỗi ra một cái tay cản lại hắn, Ứng Thiên cũng ngồi xổm xuống, "Thân thể anh không tốt, không thích hợp đụng vào mấy thứ âm tà này nọ, để cho tôi làm đi! Tôi dương khí mạnh, không sợ."

Y nói xong không chờ Mục Trường Sinh phản ứng liền từ trên mặt đất bốc lên một chút bột xám đen nắn vân vê.

Y Thủy Mi muốn động viên Từ Lệ Lệ, không dám rời đi khỏi cô, nhìn Mục Trường Sinh và Ứng Thiên kiểm tra thứ rõ ràng cho thấy quỷ vật lưu lại, liền hỏi: "Thế nào? Phát hiện cái gì?"

Ứng Thiên đem đồ trong tay nắn bóp, híp mắt quan sát nửa ngày, nói: "Đây là quỷ vật rất mạnh."

"Việc này không phải là phí lời sao? Có thể xuất hiện dưới ánh nắng giữa trưa có cái nào không lợi hại?" Y Thủy Mi lườm một cái.

"Nhưng rất kỳ quái." Ứng Thiên nói: "Quỷ vật này, thật giống như tuổi rất nhỏ."

"Tuổi rất nhỏ?" Y Thủy Mi trợn mắt lên. Cô biết Ứng Thiên chỉ cái gì. Quỷ vật là người chết rồi dựa vào oán khí cực mạnh hoặc là ý niệm muốn lưu lại cường liệt mà hình thành. Thế nhưng tiểu hài tử không có ý niệm quá mạnh, bởi vì do tuổi, bọn chúng có rất nhiều thứ không hiểu, cũng không có dục vọng muốn lưu lại cường liệt, thậm chí ngay cả tử vong là có ý gì cũng không hiểu, một tiểu quỷ vật tuổi nhỏ cũng đã khiến người chú ý, đặc biệt là quỷ vật này còn rất mạnh, muốn nói không có ngoại lực tác dụng là không thể nào.

"Anh xác định?" Y Thủy Mi vẫn còn có chút hoài nghi, dù sao quỷ vật trẻ con thực sự quá hiếm thấy.

Đối mặt nghi vấn từ Y Thủy Mi, Ứng Thiên lộ ra một biểu tình khinh bỉ, "Nhìn thấu bản chất là năng lực của tôi."

Nói đến năng lực thức tỉnh, Y Thủy Mi lộ ra một biểu tình bừng tỉnh, lập tức tin Ứng Thiên.

Ứng Thiên thấy thế khóe miệng giật một cái, vừa quay đầu lại lại thấy ánh mắt nghiền ngẫm của Mục Trường Sinh, y giật mình trong lòng, theo bản năng nở nụ cười.

Mục Trường Sinh thu hồi ánh mắt, hắn từ trong túi tiền móc ra găng tay đeo vào, dùng hộp nhựa dẻo thu lấy một chút bột đen xám.

"Ở đây không có khí tức quỷ vật, tôi nghĩ nó đã ly khai." Mục Trường Sinh đứng lên nói.

"Vậy nó lại trở về thì làm sao bây giờ?" Từ Lệ Lệ sợ sệt nói.

Mục Trường Sinh nhìn về phía Y Thủy Mi, "Cô có thể cho cô ấy vài tờ bùa chú trừ tà không?"

Y Thủy Mi nói: "Có thì có, mà chúng ta là một tổ, trong quá trình làm nhiệm vụ mỗi người nhất định phải có cống hiến, em dùng qua bùa chú, Ứng Thiên xem thấu niên kỷ quỷ vật kia, giờ sẽ đến lượt anh." Chỉ lo Mục Trường Sinh phản cảm, cô lập tức nói bổ sung, "Không phải em nhất định bắt anh phải sử dụng năng lực, mà là quy củ của Linh giới là như vậy, nhiệm vụ chính là rèn luyện."

Mục Trường Sinh gật đầu, từ trong túi tiền móc ra một hạt mộc châu. Hạt châu rất phổ thông, mài đến bóng loáng, hoa văn rõ ràng, cũng khá đẹp đẽ.

Lần này Y Thủy Mi dùng đúng bùa chú, ba người bọn họ nói chuyện liên quan tới Linh giới và năng lực bị che lại, Từ Lệ Lệ cũng không nghe thấy, cho nên khi cô nhìn thấy Mục Trường Sinh bỗng nhiên móc ra một khỏa mộc châu thì lộ ra thần sắc mờ mịt.

"Đây là pháp khí từng khai quang, đeo trên người, đông tà bất xâm." Mục Trường Sinh vừa nói, vừa đem hạt châu đưa cho Từ Lệ Lệ, ánh mắt vô cùng giữ lễ mà nhìn trên tóc cô.

Y Thủy Mi:…

Ứng Thiên:…

Bọn họ nhìn hạt châu trước mắt nửa giờ trước còn ở trong cửa hàng "Lưỡng nguyên", không có gì để nói.

Trước đó Y Thủy Mi nói muốn chuẩn bị đạo cụ, vì vậy Mục Trường Sinh dùng bốn khối mua một bộ găng tay, một túi hạt châu nhỏ, đây là một viên trong đó.

Từ Lệ Lệ cũng không biết lai lịch hạt châu, nhưng nhìn ra được đây chỉ là một hạt châu bình thường, nhưng mà đây là một hạt châu suất ca tự tay đưa cho a!

Cô lập tức đưa tay nhận lấy, nhưng mà vừa mới cầm trong tay, Từ Lệ Lệ liền ý thức được chính mình lúc trước có suy nghĩ ngu xuẩn cỡ nào, bởi vì hạt châu này nhìn qua rất bình thường, vừa rơi vào tay bên trong liền có ánh sáng màu vàng nhạt rõ ràng phát ra, ánh sáng kia nhu hòa ấm áp, nắm trong tay cảm giác cực kỳ thoải mái.

Chuyện này… Thật sự là pháp khí có thể trừ tà?!

Bất kể có phải hay không, đây nhất định là đồ tốt! Từ Lệ Lệ nắm chặt hạt châu trong tay, vô cùng chân thành nói cám ơn với Mục Trường Sinh. Lúc này, hoảng loạn trong lòng rốt cục tan thành mây khói…

Tìm xung quanh nhà Từ Lệ Lệ một hồi cũng không tìm được bóng dáng quỷ vật, thật giống con quỷ kia biết bọn họ ở đây nên cố ý tránh né, bất quá theo độ tuổi Ứng Thiên miêu tả về con quỷ kia, nó hẳn là không thông minh như thế.

Y Thủy Mi không nghĩ ra, không thể làm gì khác hơn là ở cửa và đầu giường của Từ Lệ Lệ dán một tấm bùa chú hộ thân, mới cùng Mục Trường Sinh và Ứng Thiên rời đi.

Ra khỏi tiểu khu nhà Từ Lệ Lệ, Ứng Thiên ngẩng đầu nhìn một chút mặt trời đã bắt đầu ngã về tây mà nhiệt độ không giảm, mở ra ô lớn, "Kỳ thực không cần cho Từ Lệ Lệ bùa chú cũng không có chuyện gì, con quỷ kia luôn luôn lượn lờ trước mặt cô ta nhưng không làm hại cô ấy, đoán chừng là coi cô ta thành mụ mụ. Mà có pháp khí Mộc ca cho, con quỷ kia chỉ có thể nhìn, không có cách nào đến gần Từ Lệ Lệ, dương khí trên người cô ta cũng không bị hút đi, càng không cần lo lắng."

"Nói chuyện hạt châu kia làm sao đột nhiên biến được?" Y Thủy Mi não động: "Hóa ra dị năng của Trường Sinh ca chính là khiến một thứ biến thành pháp khí!" Chẳng trách Lục gia gia nói Trường Sinh ca không cần pháp khí đây, ra là như vậy! Y Thủy Mi trợn mắt lên, có chút choáng váng nhìn Mục Trường Sinh, "Hay, thật lợi hại!"

Xem ra Lục lão cũng không đem chính xác năng lực của hắn nói cho Y Thủy Mi, Mục Trường Sinh thầm nghĩ, cũng tốt, hắn lười giải thích lại.

Sợ hãi than về năng lực của Mục Trường Sinh một phen, Y Thủy Mi lập tức nhấn nút lệnh "Nhiệm vụ hoàn thành" ở trên diễn đàn.

Cô đem điện thoại di động đưa tới trước mặt Mục Trường Sinh, cho hắn thấy rõ nội dung trên màn hình điện thoại di động: "Tiểu tổ —— ba thành viên Dị thường vi tiễu xã, hoàn thành một lần nhiệm vụ, mỗi người thu được một điểm kinh nghiệm."

Ứng Thiên cũng đến gần liếc mắt nhìn, nhíu mày nói: "Dễ như vậy? Nếu chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ? Còn có, tôi nhớ đây là một nhiệm vụ bình thường đi, nói được một lần một ngàn khối đâu?"

Y Thủy Mi nói: "Đương nhiên sẽ không dễ dàng như thế a, sau khi tôi đệ trình nhiệm vụ hoàn thành, Trung Quốc đồng minh hội phái người tới kiểm tra, nếu là có người chưa hoàn thành nhiệm vụ mà nhấn 'Đệ trình', liền bị trừng phạt rất nghiêm nghị, còn tiền công, người đồng minh kiểm tra xong sau đó mới có thể phát cho."

Ứng Thiên nói: "Đơn giản như vậy đã hoàn thành nhiệm vụ, xem ra không cần mấy ngày có thể tập hợp vật liệu tìm lão già đổi pháp khí."

"Như thế cũng không sai." Y Thủy Mi dừng một chút, bỗng nhiên phản ứng lại, bất mãn nói: "Anh tại sao xưng hô như vậy với Lục gia gia, thật không lễ phép."

Ứng Thiên vung vung tay, một bên ứng phó Y Thủy Mi, một bên dùng dư quang chú ý Mục Trường Sinh. Đối phương thần sắc nhàn nhạt, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng là ý tưởng gì. Tâm lý nhất thời có chút

thất bại, tâm Mộc ca trước sau đều cứng như một, thời gian y nỗ lực dài như vậy, hắn hoàn toàn không hề có một chút ý tứ bị đả động. Lẽ nào… Là khuyết thiếu thời cơ đặc thù?

(Tử Nguyệt: Tội Ứng Thiên quá~~ Rồi hạnh phúc sẽ về sớm thôi:3)

Lúc này, điện thoại di động Mục Trường Sinh đặt ở trong túi rung lên, hắn lấy điện thoại di động ra, màn hình sáng lên hiên ra tên Vinh Toàn, "Vinh tổng… Vinh Thành tỉnh rồi!"

Ứng Thiên bắt lấy điểm vui sướng không dễ phát giác trong thanh âm Mục Trường Sinh, tâm lý có chút cảm giác khó chịu, cái tên làm người ta chán ghét nhanh như vậy đã tỉnh rồi.

"Được, tôi bây giờ qua gặp một chút." Mục Trường Sinh nói.

36. Chương 36

Tạm biệt Y Thủy Mi, lúc Mục Trường Sinh và Ứng Thiên ngồi xe đến bệnh viện, đã là một tiếng sau.

Bệnh viện trung tâm lúc này cũng không quạnh quẽ, so với sáng sớm trái lại càng nhiều người hơn. Mục Trường Sinh vừa đi vào bệnh viện, liền nghe thấy được một cỗ khí vị quái lạ do mùi nước khử trùng, mùi thuốc và các mùi vị khác trộn chung với nhau, có chút không khỏe nhíu nhíu mày, bất quá hắn cũng không định đem Ngôn linh lãng phí trên phương diện này, bởi vậy không nói gì, cùng Ứng Thiên đi về hướng cầu thang.

Từ khi thân thể khá hơn một chút, Mục Trường Sinh càng ngày càng chú trọng rèn luyện thân thể, lúc có thể lực bước đi tuyệt đối sẽ không đi thang máy.

Cùng đại sảnh bệnh viện so ra, ở cầu thang ít người hơn nhiều. Chỉ có điều khi đi đến tầng thứ ba, bất ngờ gặp một người quen.

Lưu Tam trong miệng ngậm một điếu thuốc, đang từ trên lầu bốn đi xuống, miệng còn đang mắng chửi. Lúc này điện thoại di động vang lên, sau khi hắn ta nhận được, lập tức ân cần hô, "Trương ca."

Một đầu khác của điện thoại di động, "Trương ca" không biết nói cái gì, Lưu Tam lộ ra một nụ cười khinh bỉ ác liệt, ngữ khí căm giận, "Lão già kia, ngoan ngoãn đem tiền cho em thì chuyện gì cũng không có… Thế mà còn dám đem tiền giấu đi, nếu không phải em lanh lợi suýt chút nữa đã bị ông ta lừa gạt… Cũng không ngẫm lại, lão ta chỉ có một mình nhi tử là em, cất nhiều hơn nữa tương lai tiền không phải đều là của em sao! Hiện tại cho cùng tương lai cho có cái gì khác nhau. Tính khí đã cố chấp còn thối, đừng hy vọng tương lai em nuôi lão… Đúng đúng, em đánh cho lão một trận, lão bất tử kia, mấy ngày không đánh lão còn tưởng rằng lão có thể quản giáo em… Cái kia, Trương ca, lúc trước em hôn mê nửa tháng, thật nhiều thứ đều… A, em biết, ngài yên tâm, khẳng định giúp ngài giải quyết… A? Lão bất tử kia, yên tâm, lão bây giờ nằm trên giường đó, có thể làm gì…"

Mục Trường Sinh đứng đầu cầu thang tầng ba, đem lời nói kia không sót một chữ tất cả đều nghe được, càng nghe sắc mặt càng không dễ nhìn, đáy mắt nhất quán bình thản dường như tích lũy gió bão, âm trầm đến dọa người.

Thân thể của hắn vẫn luôn không tốt, tuy rằng trong thuốc Lưu đại phu cho không chứa nhiều ít linh khí, nhưng sau khi hắn uống thuốc Lưu đại phu có chút khởi sắc là sự thực, bề ngoài không có gì, tâm lý vẫn đem chuyện này để ở trong lòng, đem Lưu đại phu thành ân nhân mà đối xử.

Biết Lưu Tam là con trai độc nhất của Lưu đại phu, Mục Trường Sinh tuy rằng không thích hành vi xử sự của người này, nhưng vẫn dùng Ngôn linh làm cho hắn ta tỉnh lại, còn tưởng rằng trải qua biến cố này hắn ta có thể hối cải làm người mới, đối xử tử tế một lòng vì lão phụ thân, không nghĩ tới…

Mục Trường Sinh vẫn là đánh giá cao Lưu Tam, đồng thời cũng càng thêm khắc sâu hiểu được thế giới này và Khánh quốc bất đồng, nếu là ở Khánh quốc, tử nữ vô cớ không phụng dưỡng cha mẹ chính là tội lớn,

có ai dám đánh đập từ phụ một lòng vì con? Người như Lưu Tam vậy, ngũ mã phân thây cũng không quá đáng.

"Mộc ca, tôi đi giáo huấn hắn ta." Ứng Thiên nhìn Mục Trường Sinh, kéo lên tay áo muốn xông lên.

Mục Trường Sinh lắc đầu, còn chưa kịp nói cái gì, Lưu Tam đã phát hiện hai người.

Việc liên quan đến bị sưu hồn, Lưu Tam không có bất kỳ trí nhớ gì, thế nhưng Mục Trường Sinh hắn ta vẫn "Nhận thức", nhìn thấy hắn, Lưu Tam liền phản xạ mà lạnh lùng hừ một tiếng, giọng điệu cổ quái nói: "Nha, không nghĩ tới trùng hợp như thế, ở chỗ này gặp phải thằng nhóc mày?" Trong giọng nói không thiếu ý tứ khinh bỉ.

Nghe lời này, Mục Trường Sinh không phản ứng nhiều lắm, trong mắt Ứng Thiên lại bốc lên hai ngọn đuốc lửa giận, không chờ Lưu Tam nói câu tiếp theo, một đấm đi lên, Lưu Tam bị đánh lùi mười mấy bước, lỗ mũi chảy xuống hai dòng máu đỏ tươi.

Lưu Tam bị cú đấm này đánh cho đầu óc choáng váng, thật lâu mới tỉnh hồn lại, hắn ta bưng cái mũi đau nhức, lửa giận xông lên, không chút nghĩ ngợi giơ nắm đấm vọt tới Ứng Thiên.

Kết quả tự nhiên là bị ngược đánh!

Chỗ cầu thang này là nơi vắng vẻ nhất trong bệnh viện, Mục Trường Sinh lựa chọn nơi này là bởi vì ít người đi cầu thang này, vô cùng thanh tĩnh.

Bởi vậy động tĩnh Ứng Thiên đơn phương đánh Lưu Tam mới không có người phát hiện. Bất quá Ứng Thiên vẫn vô cùng cẩn thận, hắn khí lực lại lớn, kéo một cái liền nhét vào miệng Lưu Tam một đống giấy ăn. Lưu Tam nằm viện nửa tháng, thân thể hư nhược, căn bản không có lực phản kháng, giấy ăn bị nhét vào trong miệng thậm chí còn không có cơ hội lấy ra, đã bị Ứng Thiên đè lại một trận mãnh đánh.

Đợi đến lúc Ứng Thiên ngừng lại, hắn ta cũng không còn khí lực nhúc nhích.

Khi Mục Trường Sinh đi tới trước, phát hiện Lưu Tam nằm dưới đất sưng mặt sưng mũi, bên dưới quần áo không cần nhìn, khẳng định cũng là xanh xanh tím tím, bị thương không nhẹ.

Nói cho cùng, Lưu Tam bất quá chỉ là tiểu lưu manh, lưu manh Trương ca cấp trên hắn ta còn có một cái lão đại, lão đại kia cùng Quý gia có chút ít nhiều móc nối quan hệ thân thích, một đám người thường thường dựa vào tên tuổi Quý gia trêu chọc thị phi khắp nơi, cũng vì lôi kéo tấm đại kỳ Quý gia này, Lưu Tam mới có thể nhiều lần hoàn hảo đi ra từ đồn công an.

Lưu Tam này từ trước đến giờ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nhìn thấy Mục Trường Sinh cùng một nhóm với Ứng Thiên đi tới, vội vã sợ bưng kín đầu, giấy ăn trong miệng còn chưa lấy ra, chỉ có thể nha nha nha xin tha.

Mục Trường Sinh quét mắt nhìn hắn ta tóc nhuộm lung tung cùng lỗ tai rậm rạp chằng chịt đinh tai, nhăn mày.

"Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất cảm hủy thương, hiếu chi thủy dã. " (Thân thể tóc da, nhận từ cha mẹ, không dám tổn thương là khởi đầu của hiếu – kinh Hiếu) Mục Trường Sinh cúi đầu nhìn Lưu Tam, chậm rãi nói: "Cậu nhuộm tóc xỏ lỗ tai, thương tổn không phải thân thể cậu, là máu là thịt cha mẹ cậu, đấy là bất hiếu!"

Lưu Tam thầm nghĩ thân thể của ta ta yêu sao thì yêu dằn vặt sao thì dằn vặt, cùng hiếu bất hiếu quan hệ gì? Nhưng mà Ứng Thiên ở một bên như hổ rình mồi, trên người đau muốn chết, hắn ta không dám lấy giấy ăn ra càng không thể mở miệng.

"Nhân chi thực, sự thân thị dã." (Cái này là trong Tứ Thư á nha) Mục Trường Sinh nói xong câu này, dừng một chút, lại nói: "Suýt nữa quên mất, cùng loại người như cậu nói như vậy có ích lợi gì?"

Lưu Tam: Cái gì gọi là loại người như cậu? Lão tử là nam nhân đường đường chính chính, loại tiểu bạch kiểm như mày có tư cách gì nói tao?

Lưu Tam oán thầm Mục Trường Sinh đương nhiên không nghe thấy, những vẫn hoàn toàn không gây trở ngại hắn làm chuyện cần làm. Nhìn chằm chằm Lưu Tam ngã trên mặt đất rên rỉ, đôi mắt Mục Trường Sinh xưa nay ôn hòa bình thản hai dần dần nhiễm lên màu sắc u ám, "Bắt đầu từ đây về sau, cậu nếu dám

đối với cha cậu nói một câu không phải, liền phải chịu nỗi khổ vạn kiến cắn tim; cậu nếu dám đánh cha cậu một chút, liền chịu đựng khổ sở gấp trăm lần ông ấy bị; cậu nếu vi phạm ý ông ấy…" Mục Trường Sinh bỗng nhiên lộ ra một cái nụ cười nhàn nhạt, trong mắt lại không có nửa điểm nhiệt độ, "Vậy cậu liền xuống địa ngục đi thôi!"

Không lâu sau đó, khi lần nữa hai người gặp nhau, Lưu Tam đã biến thành một thanh niên tốt tuân thủ kỷ luật, hiếu thuận phụ thân, hữu ái láng giềng đại phu tốt, đương nhiên, đó là nói sau. Lúc này Lưu Tam căn bản không đem lời Mục Trường Sinh để trong lòng, còn tưởng là Mục Trường Sinh đang đe dọa hắn ta, bề ngoài nằm trên đất run lẩy bẩy, trong tâm không ngừng phát ra nguyền rủa ác độc, quyết tâm một ngày nào đó sẽ trả thù.

Mục Trường Sinh không nghe thấy nội tâm Lưu Tam chửi bới, lại không có nghĩa là hắn không nhìn thấy ánh mắt oán độc, bất quá coi như Lưu Tam hận không thể đem hắn chém thành ngàn mảnh, cũng không có quan hệ gì với hắn.

Một chữ cuối cùng hạ xuống, hắn quay người, từng bước từng bước dẫm lên cầu thang đi lên, không quay đầu lại liếc mắt một cái.

Ứng Thiên như trước cõng hai cái ba lô màu đen, bước chân nhẹ nhàng theo. Mục Trường Sinh liếc y một cái, "Cậu vừa nãy tại sao muốn ra tay đánh hắn ta?"

Ứng Thiên lại kỳ quái, "Mộc ca không phải rất muốn đánh hắn ta một trận sao?" Y nhìn thấy chán ghét trong mắt Mục Trường Sinh cơ hồ hóa thành thực chất.

Mục Trường Sinh không có gì để nói, không thể phủ nhận, hắn mới nãy xác thực muốn đánh Lưu Tam một trận, thế nhưng trong lòng nghĩ cùng biến thành hành động hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Nhưng Ứng Thiên rất nhanh liền nhận ra được ý tứ hắn, cũng khiến y lười biếng động thủ thay đổi hành động. Rất nhiều lần đều như vậy, bất kể là chi tiết nhỏ trong sinh hoạt hay là những chuyện khác, không cần phải nói không cần hỏi, y có thể rõ ràng hắn muốn làm gì, cái cảm giác này… Ứng Thiên đến tột cùng còn hiểu mình hơn? Mi tâm Mục Trường Sinh nhíu một cái liền buông ra…

Lúc này trong phòng bệnh Vinh Thành đã vây không ít người, có nghệ nhân anh từng mang qua, có đồng nghiệp và bạn học quen nhau… Đại ca anh Vinh Toàn đang ngồi bên giường bệnh anh, cúi đầu không biết đang cùng anh nói cái gì.

Giỏ hoa quả và hoa tươi bày đầy phòng bệnh, Mục Trường Sinh và Ứng Thiên hai tay trống trơn tiến vào lập tức liền được tất cả mọi người chú ý.

Ngoại trừ Vinh tổng Vinh Thành, những người khác đều cho rằng Mục Trường Sinh là Mộ Trường Phong, dồn dập chào hỏi tiểu nghệ nhân nghe đâu bám lên được đùi vàng Quý công tử, thái độ vô cùng nhiệt tình.

Mục Trường Sinh tập mãi thành quen, mặt không đổi sắc gật đầu, cũng không nói nhiều. Từ sau khi hắn thay thế Trường Phong đóng quảng cáo kia, người trong Hoành Nghệ giải trí cho là "Hắn" bị đóng băng dồn dập sửa lại thái độ, không ít người chủ động gọi điện thoại tới hỏi thăm "Bệnh tình" hắn.

Nghệ nhân là sự nghiệp đệ đệ, hắn hiện tại tạm thời mang thân phận cậu ấy, liền muốn giúp cậu bảo vệ quan hệ xã hội, bởi vậy đối mặt quan tâm thật giả này nọ, hắn đều quyết tâm chịu đựng đọ sức từng cái. Nhưng nếu muốn hắn ghi nhớ từng người này trả giá bao nhiêu nhiệt tình, thì không thể nào.

Vinh Thành thấy Mục Trường Sinh tiến vào, ánh mắt vốn còn chút mệt mỏi thoáng chốc sáng ngời, anh cùng Mục Trường Sinh hỏi thăm một chút, liền nghiêng đầu nhìn anh hai mình liếc mắt một cái.

Vinh tổng ngay lập tức lĩnh hội được ý tứ đệ đệ, đứng dậy rời phòng bệnh, thuận tiện đem những người khác cũng mời ra. Phòng bệnh vốn có chút chen chúc lập tức trống không, chỉ còn dư lại ba người Mục Trường Sinh, Ứng Thiên cùng Vinh Thành.

Mục Trường Sinh ngồi xuống bên giường bệnh, nhìn Vinh Thành vô cùng tái nhợt như trước, trầm giọng nói: "Chuyện gì xảy ra? Tôi nhớ tài lái xe của anh rất tốt." Kết quả điều tra sự cố lần này là Vinh Thành lái xe mệt nhọc, đem chân ga xem là phanh xe đạp xuống mới gây thành tai nạn xe cộ, mà Mục Trường

Sinh biết Vinh Thành lúc lái xe vẫn luôn rất cẩn thận, nếu thật mệt mỏi chắc chắn sẽ không tự mình lái xe, càng sẽ không phạm loại sai lầm này.

Nghe lời này, Vinh Thành bất đắc dĩ cười khổ, "Xem như là bất ngờ đi!"

Mục Trường Sinh: "Xem như là?"

Vinh Thành liếc nhìn Ứng Thiên một cái, ý kia rất rõ ràng.

Đây là muốn đuổi y đi ra ngoài? Ứng Thiên cười lạnh, tàn bạo trừng trở lại.

Vô luận là Vinh Thành nhìn vào lúc nào, nhìn từ góc độ nào, tướng mạo Ứng Thiên đều là loại mười phân vẹn mười, nhưng mà bị y trừng như thế, Vinh Thành hãi hùng khiếp vía, sắc mặt càng trắng hơn, trong một phút chốc, anh cảm thấy mình đối mặt không phải một người, mà là một đầu mãnh thú hung hãn.

Chú ý tới tình cảnh này, mi tâm Mục Trường Sinh cau lại, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy Ứng Thiên nói: "Mộc ca, Vinh ca thật giống có chuyện gì muốn nói với anh, nếu không tôi đi ra ngoài trước đi?" Lúc Ứng Thiên quay mắt về phía Mục Trường Sinh nói ra lời này, thần sắc lại ôn hòa, khóe miệng còn mang theo hơi cười, lại ngoan ngoãn, hoàn toàn không có sức lực hung hãn mới vừa trừng Vinh Thành kia.

Vinh Thành thấy thế không chờ Mục Trường Sinh mở miệng, vội vàng nói: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, tôi muốn nói cũng không phải cái gì riêng tư cơ mật, hơn nữa Ứng Thiên cũng không tính người ngoài, nghe một chút cũng không có gì, nói không chừng còn có thể cho tôi chút ý kiến, ha ha…" Vinh Thành cười khan, tâm thầm nói, Ứng Thiên cái tên này không biết lai lịch ra sao, lúc ngoan ngoãn giống như mặt trời nhỏ khiến người ấm áp, Mục Trường Sinh không chú ý một cái y liền bộc lộ bộ mặt hung ác, anh không muốn đắc tội y.

"Cứ nói thật với các cậu đi! Chuyện lần này là bất ngờ cũng không phải bất ngờ." Vinh Thành thở dài, nói: "Tôi xác thực xem chân ga là phanh xe mà đạp, mà không phải bởi vì lái xe mệt nhọc, mà là bởi vì… Tôi gặp quỷ…"

37. Chương 37

"Quỷ?" Mục Trường Sinh nhớ tới ma nữ quần áo lớn mật, tóc tai ngổn ngang, vẫn luôn loanh quanh quanh Vinh Thành. "Là vật kia hại anh?" Lúc trước hắn không nhắc nhở Vinh Thành, một là Vinh Thành không nhìn thấy, hai là quỷ kia không hề có một chút ý muốn hại anh. Không nghĩ tới…

"Cũng không tính." Vinh Thành thấy hơi sợ, anh liếc chung quanh, trong phòng bệnh sạch sẽ, không có thứ gì không nên có. Anh thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến việc từ lúc tỉnh lại đến giờ đều không nhìn thấy nữ nhân kia, tâm nhẹ nhõm hơn chút, nói chuyện càng lưu loát.

"Cậu còn nhớ ngày cậu đi công ty L&A quay quảng cáo xảy ra chuyện gì chứ?" Vinh Thành hỏi Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh gật đầu.

Vinh Thành nói tiếp: "Ngày đó tôi không biết ăn sai thứ gì nên đau bụng, sau khi đi ra phát hiện cậu bị Quý công tử mang đi." Nhớ tới thảm trạng đau bụng ngày hôm đó, Vinh Thành theo bản năng xoa xoa bụng mình, "Tôi chờ thật lâu trước thang máy chuyên dụng của Quý công tử, không thấy cậu đi ra, lại thấy bên người nhiều thêm một nữ nhân."

"Là con quỷ kia?" Ứng Thiên nói.

"Không sai." Vinh Thành đáp: "Mới đầu tôi cũng không nghĩ cô ta là thứ đó, nhìn thấy cô ta đầu tóc ngổn ngang, váy đỏ trên người bị xé nát, cho rằng cô ta bị người khi dễ, nên muốn hỏi một câu, kết quả thấy đối phương biến mất trong nháy mắt."

Váy đỏ bị xé nát? Nữ tử thế giới này mặc đồ khá lớn mật, cũng có quần áo thiết kế rách rách rưới rưới, mỹ danh là thời thượng. Mục Trường Sinh cho rằng cô ta vốn là mặc như vậy, lại không nghĩ rằng đối phương khi còn sống có khả năng tao ngộ bất hạnh.

Vinh Thành có chút buồn bực nắm tóc, "Tôi lúc đó chỉ cho là ảo giác, không nghĩ tới mấy ngày kế tiếp, tôi thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cô ta, thường thường là đột nhiên xuất hiện đột nhiên biến mất, nhưng là càng về sau, tôi có thể rõ ràng thấy cô ta làm thế nào xuyên qua kiến trúc đồ vật đi tới trước mặt tôi, còn có thể nghe tiếng nói chuyện. Có lúc nửa đêm đột nhiên tỉnh lại thấy cô ta ngồi ở đầu giường tôi, suýt chút nữa bị hù chết. Cô ấy vẫn luôn ở trước mặt tôi nói chuyện, tôi nào dám nghe a! Nên vẫn luôn làm bộ không nhìn thấy. Mãi đến tận ngày hôm trước, tôi thực sự không chịu nổi, liền lái xe đi nhà trọ tìm cậu, kết quả cô ta đột nhiên từ bên ngoài tiến vào trong xe, tôi sợ hết hồn, liền giẫm sai chân ga."

Hóa ra là như vậy. Nhìn Vinh Thành bộ dáng nghĩ mà sợ, trong mắt Mục Trường Sinh xẹt qua vẻ khác lạ, "Trước nữ nhân kia, anh có từng gặp qua quỷ vật khác hay không?"

"Không có." Vinh Thành lắc đầu, "Tôi trước đây không hề biết tôi dĩ nhiên có thể nhìn thấy vật kia."

Mục Trường Sinh nói: "Ngoại trừ nữ nhân kia, ngươi có còn gặp quá quỷ vật khác?"

Vinh Thành nhớ lại một chút, "Thật giống… Có, vừa bắt đầu, khi nữ nhân kia lúc ẩn lúc hiện, tôi không có nhìn thấy những thứ khác, nhưng sau đó tôi luôn luôn có thể nhìn thấy nữ nhân kia, mỗi lần đến buổi tối, tôi có thể nhìn thấy một vài cái bóng xám trắng chầm chậm bay qua."

Đây là… Thức tỉnh năng lực? Mục Trường Sinh hơi cụp mắt, lần đầu tiên sử dụng linh thức tinh tế cảm ứng năng lượng trên người Vinh Thành, lúc ở Khánh quốc, quý tộc một khi tròn mười tuổi, có thể đo lường ra đại khái sóng linh lực bên trong thân thể, dùng đánh giá tương lai phương hướng thức tỉnh và thành tựu. Dùng sức mạnh bản thân sức mạnh cảm ứng sóng linh lực của người khác đương nhiên không có cách nào tinh chuẩn như pháp khí chuyên dụng, mà người trưởng thành gợn sóng sức mạnh trong cơ thể không phải trẻ con có thể so sánh, mà Mục Trường Sinh phải làm, cũng không phải tinh chuẩn dò ra phương hướng Vinh Thành thức tỉnh, hắn chỉ cần biết đại khái là được rồi.

Nhắm mắt lại, trong thần thức Mục Trường Sinh chiếu ra một đoàn linh quang nho nhỏ trong cơ thể Vinh Thành. Ngoài dự liệu, đoàn linh quang này yếu ớt đến như ngọn lửa sắp tắt, cường độ sức mạnh so với một phần mười quý tộc phổ thông cũng chưa bằng, nhìn không giống mới vừa thức tỉnh, cứ như là… bị người dùng thiên tài địa bảo cưỡng ép biến thành ngụy quý tộc.

"Anh lần đầu tiên nhìn thấy quỷ vật kia, đi tả một lúc lâu?" Mục Trường Sinh hỏi.

"Không sai, là như vậy." Vinh Thành gật gật đầu.

"Ngày đó anh ăn thứ đặc biệt gì?" Lúc Mục Trường Sinh hỏi câu này ánh mắt vẫn luôn nhìn trên người Vinh Thành, bởi vậy không có chú ý tới Ứng Thiên đứng bên cạnh bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm.

"Cũng không ăn đặc biệt gì a…" Vinh Thành tỉ mỉ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên trợn mắt lên, "Chờ đã, sau khi đau bụng đi tả liền nhìn thấy quỷ, lẽ nào tôi ăn cái gì đó, thần vật tẩy gân phạt tủy trong truyền thuyết?" Truyện online không phải đều viết như vậy sao, ăn xong sau đó đau bụng, thải xong thì có công năng đặc dị. Nghĩ tới cái này, trong lòng khuấy động, Vinh Thành hưng phấn nói: "Vậy tôi có phải là sắp thức tỉnh siêu năng lực?"

Mục Trường Sinh dừng một chút, vẫn là quyết định nói thật cho Vinh Thành, "Nếu như nói nhìn thấy quỷ vật xem như là siêu năng lực mà nói, vậy chúc mừng anh thức tỉnh rồi."

"Sau đó thì sao?" Tâm Vinh Thành nhấc lên cao cao, "Còn gì nữa không? Ngoại trừ có thể nhìn thấy quỷ sẽ có gì khác?"

Mục Trường Sinh lắc đầu.

Tâm Vinh Thành đang treo cao thì rớt xuống, trong lòng một mảnh thất lạc, Mục Trường Sinh không phải Trường Phong, cậu sẽ không giả vờ nghiêm túc nói đùa với mình, nói cách khác mình ngoại trừ có mắt âm dương mắt thì không có cái khác, thế nghĩa là gì? Mỗi ngày bị một đám quỷ ảnh lúc đến lúc đi dọa sợ đến ngủ không được?

Thất vọng trên mặt Vinh Thành quá mức rõ ràng, Mục Trường Sinh không cần ngẫm nghĩ cũng hiểu anh đang lo lắng cái gì, đối phương đơn giản là nhờ số trời run rủi thành ngụy quý tộc, không bằng đẩy anh một cái, cũng đỡ bớt sau này giống như bây giờ suýt nữa bị quỷ vật chơi đùa không còn tính mạng."Nếu có một cơ hội lựa chọn, anh muốn có năng lực gì nhất?"

Năm ấy Mục Trường Sinh mười tuổi, gia tộc bị diệt, trừ hắn không một người còn sống, thân thể yếu đuối hắn dựa vào cái gì trong vòng mấy năm ngắn ngủi trùng kiến Mục gia, dựa vào cái gì khiến hết thảy thế gia Khánh quốc kiêng kỵ? Chỉ bằng Ngôn Linh Thuật này, hắn có thể cuồn cuộn không ngừng tạo ra tân quý tộc, cho dù quý tộc bồi dưỡng ra như thế cả đời đều không có cơ hội phát triển, dòng dõi sinh ra cũng không cách nào kế thừa năng lực bọn họ.

Nghe Mục Trường Sinh nói, Vinh Thành ngây ngẩn cả người. Nếu như là người khác ở trước mặt anh nói ra câu nói này Vinh Thành nhất định sẽ cho là đối phương chỉ hỏi chơi, căn bản sẽ không để trong lòng, mà bị Mục Trường Sinh một mặt nghiêm túc hỏi, Vinh Thành không tự chủ được nghĩ tới trước đây xem qua truyện online, thuở thiếu thời anh cũng từng có ý nghĩ kỳ lạ, ảo tưởng rằng nếu có một ngày nắm giữ dị năng phải như thế nào làm sao, nhưng mà càng về sau anh càng cảm thấy so với có dị năng, vẫn là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết Hoa Hạ càng khiến người ta ước mơ, so với việc dị năng thỉnh thoảng sẽ khô cạn còn cần dựa vào năng lượng thạch bổ sung, quả nhiên vẫn là đại hiệp có nội lực trong người, có thể vượt nóc băng tường càng khiến người ta ước ao a!

Vì vậy Vinh Thành liền đem ảo tưởng của mình cùng với đại hiệp bên trong các loại tiểu thuyết võ hiệp nói một lần.

Mục Trường Sinh:…

Nếu như nói có thể nhìn thấy thứ người bình thường không nhìn thấy là năng lực cơ bản nhất của quý tộc, như vậy khiến linh lực trong người lưu chuyển không ngừng trong có thể theo quy tắc tăng cường thể chất, bên ngoài đả thương địch thủ, chính là năng lực mỗi quý tộc sau khi thức tỉnh đều có thể đạt được, cao thủ võ lâm trong miệng Vinh Thành, chắc là mấy dấu vết thức tỉnh giả bình thường nhất lưu lại trong mắt người bình thường.

Quý tộc chân chính cường đại, không chỉ có nắm giữ bản lĩnh như cao thủ võ lâm trong miệng Vinh Thành, tự thân đặc thù năng lực thức tỉnh càng mạnh mẽ gấp mấy lần.

Có điều ở trong thế giới hòa bình như thế này, với tính tình Vinh Thành, năng lực quá mạnh mẽ đối với anh mà nói ngược lại không phải là chuyện tốt.

"Ngày mai anh tỉnh lại, sẽ biến thành cao thủ võ lâm như anh nói." Mục Trường Sinh thần sắc nhàn nhạt nói.

Vinh Thành:…

Anh đến bây giờ cũng không biết Mục Trường Sinh có năng lực Ngôn linh, nghe như thế nhất thời có loại cảm giác vô cùng hoang đường, một hồi xoắn xuýt thân phận người "xuyên việt" của Mục Trường Sinh, e rằng hắn chính là loại cao thủ võ lâm kia, sau đó hắn quán đỉnh biến anh thành cao thủ, một hồi lại cảm thấy bộ dáng Mục Trường Sinh đùa giỡn quá nghiêm túc… Quả thực đau cả đầu.

Mục Trường Sinh cũng không để ý trong lòng anh xoắn xuýt, trước khi rời đi nói: "Nếu như nữ quỷ đó lại tới tìm anh, anh không cần giả bộ không nhìn thấy, dĩ nhiên cô ấy không có muốn ý muốn hại anh, anh không ngại nghe một chút cô ấy bồi hồi bên cạnh anh là muốn làm gì. Cô ấy chết oan chết uổng, có lẽ là muốn mời anh giúp báo thù."

Vinh Thành:…

Anh nghĩ tới nữ quỷ đó thì không nhịn được rùng mình, hơn nữa, anh căn bản không quen biết cô ta! Tại sao không đi tìm người khác a a a a! Lẽ nào cô ấy biết mình có thể nhìn thấy? Vinh Thành nhớ tới tình cảnh nữ kia quỷ vẫn luôn ở trước mặt anh nói chuyện, tuy rằng anh vẫn luôn không dám nghe, mà lỗ tai mọc ở đó, cho dù anh luôn mang mấy trợ thính hay là tháo xuống, anh cũng từng nghe nữ quỷ kia kêu tên anh, rõ ràng là biết anh.

Vinh Thành hồi tưởng lại khuôn mặt nữ quỷ đó bị tóc che lấp hơn nửa vẫn như cũ có thể nhìn ra vẻ tú lệ quyến rũ, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là tiểu nghệ nhân nào?"

Trong khi Vinh Thành đang xoắn xuýt đến cùng thân phận ma nữ là gì, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên đã rời khỏi bệnh viện. Lúc về tới nhà trọ, trời chỉ vừa tối.

Y Thủy Mi gửi tới tin nhắn, báo cho bọn họ ngày mai tập hợp ở phố đồ cổ, tiếp tục kiếm tiền kiếm kinh nghiệm! Mục Trường Sinh không có dị nghị, trả lời xong thì để điện thoại di động xuống.

Chuyện xảy ra hôm nay hơi nhiều, Ứng Thiên còn chưa kịp mua thức ăn, sau khi trở về nhà trọ thì vội vã ra ngoài. Ít đi một người dường như không lúc nào dừng nói chuyện phiếm, còn có khi y làm việc có tiếng vang không nhẹ không nặng, căn hộ không lớn này lập tức hiện ra vẻ vô cùng tịch liêu và trống trải.

Loại cảm giác trống vắng không hiểu ra sao này khiến lòng người sinh bất an, Mục Trường Sinh ngồi xuống ghế sa lon, lắc đầu bỏ qua loại cảm giác làm hắn bất an kia, từ trong túi quần lấy ra một cái hộp nhựa hình tròn.

Trong hộp nhựa trong suốt là bột phấn hơi đen mang ra từ nhà Từ Lệ Lệ hôm nay. Đồ từ người quỷ vật bị ánh mặt trời thiêu đốt rớt ra không lâu sau sẽ biến mất, chỉ có dùng lọ đặc biệt chứa mới có thể bảo tồn, nếu để cho thức tỉnh giả khác hoặc là một số đạo sĩ nhìn thấy Mục Trường Sinh dùng một cái hộp nhựa đựng, phỏng chừng sẽ kinh ngạc ngoác mồm, hoài nghi đây là một bảo vật ngụy trang thành hộp nhựa.

Mục Trường Sinh cúi đầu xem đồ vật trong tay, môi có chút tái nhợt giật giật, phun ra một câu, "Nói cho ta, tung tích chủ nhân ngươi."

38. Chương 38

Bột phấn màu đen trong hộp nhựa trong suốt vốn ở trạng thái vô cùng tán loạn nằm trong hộp, thế nhưng khi câu nói này của Mục Trường Sinh hạ xuống, bột phấn bất động trong hộp như bị một luồng sức mạnh không nhìn thấy điều khiển, chậm rãi biến thành một mũi tên chỉ về bên phải.

Mục Trường Sinh nhìn phương hướng mũi tên chỉ, từng bước một đi ra nhà trọ…

Màn đêm dần buông xuống, ánh sáng đèn neon dưới màn đêm thật lộng lẫy, cho dù là đỉnh cấp dạ minh châu tiến cống hoàng tộc Khánh quốc cũng tuyệt đối sẽ không sáng ngời lộng lẫy như vậy.

Hấp thu ký ức Lưu Tam, hơn nữa mấy ngày nay học tập, Mục Trường Sinh biết rõ nguyên lý, đương nhiên sẽ không lại cảm thấy khó mà tin nổi, bất quá ánh sáng đèn phát ra trước sau đêì vô cùng chói mắt. Thói quen nhìn tia sáng nhu hòa ấm áp vào ban đêm ở quê hương, lại nhìn nơi này, đôi mắt Mục Trường Sinh có chút không chịu được.

Đặc biệt là nơi này ban đêm không có mỹ hương yên tĩnh an tường, mà là tràn đầy dục vọng thức tỉnh nóng bỏng cùng thối nát.

Ánh mắt của hắn xẹt qua bảng hiệu nghê hồng chói mắt, thẳng theo hướng mũi tên chỉ tiến về phía trước.

Mục Trường Sinh phải tìm được quỷ vật trong nhà Từ Lệ Lệ. Ban ngày khi đám người bọn họ đến nhà Từ Lệ Lệ, con quỷ kia liền biến mất, Y Thủy Mi không rõ vì sao, Mục Trường Sinh lại biết nguyên nhân là ở mình.

Cho dù thân thể gầy yếu, trên người hắn cũng chảy xuôi máu Mục gia, loại khí tức bắt nguồn từ huyết mạch thần bí này bị che giấu dưới lớp da yếu đuối, quý tộc tầm thường căn bản không phát hiện được, thế nhưng quỷ vật, yêu vật cùng ma vật không phải nhân loại cảm quan so với nhân loại xuất sắc hơn xa, cho dù là quỷ vật tầm thường không chạm được đồ vật, cũng có thể bị bọn chúng nhìn thấy một, hai, khí tức thần bí từ trong huyết mạch mang tới làm cho Mục Trường Sinh cho dù ở thời điểm gian nan, cũng không có bất kỳ ma vật có thể dễ dàng đến gần, huống chi là quỷ vật kém xa ma vật.

Con quỷ kia, hẳn là trước khi Từ Lệ Lệ mở cửa ngửi được hơi thở của hắn, cho nên mới rút đi, hoặc là nói là bị doạ đi. Dù sao Ứng Thiên nói qua con quỷ kia tuổi rất nhỏ, nhớ tới Ứng Thiên, loại cảm giác làm hắn bất an kia lại dâng lên, mi tâm Mục Trường Sinh hơi nhíu, vuốt ngực, lại một lần nữa đem lực chú ý phóng tới hộp nhựa trong tay trái.

Hắn cẩn thận dựa theo hướng mũi tên chỉ đi.

Trước đây hắn chưa bao giờ sẽ để ý vấn đề quỷ vật, nhưng là hôm nay không thấy tăm hơi tiểu quỷ vật kia thực sự làm cho hắn rất lưu ý. Giống như tiểu hài tử, dù là lưu lại biến thành quỷ vật, không thể xuất hiện lúc mặt trời lên đỉnh vào ban ngày.

Nhà Từ Lệ Lệ cách nhà trọ hắn chẳng hề tính gần, đi ra tiểu khu, Mục Trường Sinh gọi một chiếc xe taxi, báo tên tiểu khu Từ Lệ Lệ.

Trải qua khoảng thời gian này, cuối cùng cũng coi như để Mục gia chủ nhớ tới xuất môn phải mang tiền.

Dọc theo đường đi, hướng tài xế lái vẫn luôn trùng với hướng mũi tên hắc hôi chỉ, nhưng mà còn chưa tới tiểu khu Từ Lệ Lệ ở, mũi tên lại đột nhiên chếch hướng bên trái, Mục Trường Sinh cũng không bất ngờ, hắn dùng Ngôn linh để hạt châu phổ thông kia biến thành pháp khí trừ tà, con quỷ kia hiện tại không có cách nào tới gần Từ Lệ Lệ, tự nhiên phải rời đi.

Hắn ở nửa đường xuống xe, nửa giờ sau đi đến một công viên nhỏ mở miễn phí.

Dựa vào tia sáng đèn đường trong công viên, hắn liếc mắt một cái liền trông thấy quỷ vật kia ở ngoài năm mươi mét, dù là Mục Trường Sinh kiến thức rộng rãi, tình cảnh này vẫn khiến trong lòng hắn chấn động, lửa giận bộc phát.

Đoạn đường này lại đây, Mục Trường Sinh từng có rất nhiều suy đoán, mà chờ đến lúc chân chính nhìn thấy, hắn mới biết sức tưởng tượng của hắn có bao nhiêu thiếu thốn, bởi vì quỷ con này, so với hắn trong tưởng tượng còn nhỏ hơn, thê lương.

Nó nhìn qua vẫn chưa tới hai tuổi, đứa bé ở cái tuổi này đại thể đều bị nuôi đến béo trắng, ngọc tuyết đáng yêu, đứa bé trước mắt này lại gầy trơ cả xương, màu da vàng như nghệ.

Trên người nó đã không nhìn ra nơi nào có thịt, cả người như khoác một bộ da bọc xương khô, bởi vì thân thể quá gầy quá nhỏ, đầu của nó nhìn qua liền lớn đến mức đặc biệt, trên người trên đầu có thật nhiều vết tích bị ánh mặt trời thiêu đốt, chỗ nghiêm trọng nhất thậm chí đã lộ ra xương cốt.

Mà đứa nhỏ này nhìn qua hoàn toàn không thèm để ý, nó nhào vào một cái thùng ra ngã lật ra trên đường, tay nhỏ như móng gà lăn qua lăn lại trong thùng rác, có khi là bánh mì hỏng người khác vứt, có khi là vỏ trái cây, có khi là đồ ăn thừa còn chứa trong túi nhựa… Này còn tính là tốt, còn có khi là một ít lá cây cây cỏ thậm chí là sâu chết, nó đều không để ý chút nào nhét vào miệng…

Động tác của nó cực kỳ nhanh, những thứ đó chỉ cần có thể cho vào miệng, nó cơ hồ không có nhai mấy lần liền nuốt trọn vào, giống như chậm một chút nữa nó sẽ bị chết đói…

Nó đúng là bị chết đói.

Từ sau khi đi đến thế giới này, Mục Trường Sinh tuy rằng ghét bỏ nơi này không khí không tốt, linh khí mỏng manh, thế nhưng bình tĩnh mà xem xét, thế giới này so với Đại Khánh thì hòa bình giàu có hơn, coi như là bình dân tầng thấp nhất, chỉ cần chịu công tác, đều có thể ăn đủ no mặc đủ ấm. Cho dù là cô nhi nhỏ yếu nhất cũng có thể có một nơi an thân. Trong thế giới như vậy, dĩ nhiên còn có người chết đói, điều này trong mắt Mục Trường Sinh cơ hồ là không thể tưởng tượng, hơn nữa nhìn bộ dáng đứa nhỏ này, nó hiển nhiên là trường kỳ bị đói bụng hành hạ.

Cha mẹ nó đâu? Lẽ nào không có ai biết, không có ai quản?

Quỷ vật cho dù có thể thực thể hóa, có thể chạm được đồ vật dương gian, cũng tuyệt đối không thể từ trong những thứ này lấy được dinh dưỡng, đó là quyền lợi người sống mới có thể hưởng thụ.

Sau khi quỷ vật nho nhỏ nhét vào rất nhiều đồ vật, bụng của nó rất nhanh liền phồng lên, mà chẳng được bao lâu thì xẹp xuống. Đồ vật này nọ bị nó ăn, toàn bộ đều biến mất. Nó không biết là chuyện gì xảy ra,

hài tử nho nhỏ nhìn bụng cấp tốc dẹt xuống, cảm giác đói bụng đáng sợ lại một lần nữa cường liệt bao phủ tới, nó mờ mịt lật qua lật lại thùng rác, rốt cuộc tìm không được một chút thứ gì có thể cho vào miệng, liền dừng lại, nhìn đông nhìn tây, dường như tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Vừa quay đầu, đã nhìn thấy Mục Trường Sinh đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn nó.

Mục Trường Sinh lúc này mới nhìn rõ ngay mặt nó, hài tử gầy chỉ còn dư lại da tự nhiên không có chút nào đáng yêu, thậm chí có mấy phần khủng bố, thế nhưng Mục Trường Sinh có thể tưởng tượng ra, nếu khuôn mặt này mập lên, sẽ là một hài tử đáng yêu thảo hỉ. Thời điểm nó chết vẫn là đứa bé tỉnh tỉnh mê mê, trong hốc mắt chứa đôi mắt trong suốt ngây thơ, không có nửa phần oán hận tử vong cùng nhân thế.

Nhìn thấy Mục Trường Sinh, trên mặt đứa nhỏ lộ ra sợ hãi, nó hai tay chống thùng rác đứng lên, lảo đảo xoay người rời đi, e rằng trước khi chết nó mới vừa học được bước đi, cũng không nhanh cũng không phải rất vững vàng, không lâu lắm liền ngã sấp xuống, hài tử đã chết đi không cảm giác được đau đớn, ngã sấp xuống cũng không đứng lên, trực tiếp tay chân chấm đất ra sức bò về phía trước, tốc độ nó bò cũng không nhanh, thế nhưng so với bước đi chắc chắn hơn, ít nhất sẽ không ngã sấp xuống.

Mục Trường Sinh nhìn nó cho dù là bò, động tác so với hài tử bình thường cũng chậm hơn rất nhiều, trong lòng chua xót, không nhịn được nói: "Chờ đã."

Một tiếng này như là nổ vang bên tai đứa bé kia, nó cả người run lên, rốt cục cũng ngừng lại, nhưng mà cảm giác được Mục Trường Sinh đến gần, nó không khống chế được mà cả người phát run, sợ hãi đến không dám nhìn hắn.

Mục Trường Sinh cật lực áp chế lại tâm lý phẫn nộ, e sợ cho tâm tình khiến khí tức trên người làm ảnh hưởng gây sợ hãi cho đứa bé này, đồng thời kéo kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười nhã nhặn nhất của hắn, một tay còn xoa đầu nhỏ của nó.

Bàn tay mang theo nhiệt độ mới vừa đụng tới đầu của đứa bé, tay hắn liền run rẩy, đầu nhỏ dưới tay lạnh đến mức như một khối băng.

Quỷ vật nho nhỏ cũng cả người run lên, nó sợ hơi thở đáng sợ của người trước mắt này.

Mục Trường Sinh thấy được nó run rẩy, thế nhưng hắn không có thả tay xuống, mà là không ngừng chậm rãi, dùng tần suất cố định một chút lại một chút vuốt ve, trong ánh mắt tràn đầy ôn hòa cùng động viên.

Không biết qua bao lâu, dường như phát hiện Mục Trường Sinh chỉ là một chút lại một dưới vuốt nó, cũng không có làm gì nó, tiểu quỷ vật run rẩy dần dần yếu đi, nó tuy rằng vẫn là sợ sệt, nhưng không có sợ hãi như vừa nãy, thậm chí lấy dũng khí lén liếc mắt nhìn Mục Trường Sinh một cái.

Khi tiểu quỷ vật chết mới một tuổi tám tháng, cũng không hiểu được nhận biết biểu tình người lớn, mà tiểu hài tử vô cùng mẫn cảm, nó rất dễ dàng đoán ra người trước mắt này đối với nó biểu đạt thân cận, là một người lớn rất hiền hòa!

Thân cận trong mắt đứa nhỏ bị Mục Trường Sinh nhận ra được, hắn tính thăm dò mà duỗi ra hai tay, thấy đứa nhỏ chỉ là run một cái mà không có sợ như vừa nãy, lập tức đem nó từ trên mặt đất bế lên.

Nhẹ giống như không có nửa phần trọng lượng.

Thời điểm đứa bé này cô độc thống khổ chết đi, có phải là cũng nhẹ như vậy? Tâm Mục Trường Sinh một trận thương tiếc, không chút do dự nào mà đem hài tử ôm vào trong lồng ngực.

Đem hài tử nho nhỏ ôm vào trong ngực, lại như trong mùa đông bỗng nhiên ôm lấy một khối băng lạnh, Mục Trường Sinh rùng mình một cái, hai tay vẫn không buông ra, vẫn dùng lực đạo đồng dạng như cũ đem đứa nhỏ này nhẹ nhàng che chở vào trong ngực.

Tiểu quỷ vật thực sự quá nhỏ, đối với tử vong căn bản không có khái niệm, nó thậm chí không biết mình đã chết, chỉ biết là đã cực kỳ lâu, không có ai như người lớn trước mắt yêu thương mà đem mình ôm. Nằm trong lồng ngực ấm áp của một người xa lạ, nó cực kỳ cao hứng, khuôn mặt khô gầy lộ ra nụ cười nho nhỏ.

Mục Trường Sinh cúi đầu nhìn nó, nhìn thấy nó hé miệng trong miệng nhỏ chỉ có hai cái răng nho nhỏ, không khỏi rút ra một cái tay nhẹ nhàng đem cái đầu nhỏ của nó ấn vào trong lồng ngực.

Mục Trường Sinh từ nhỏ đã có thể ghi nhớ, khi hắn vào lúc này, đã có chín chiếc răng, đệ đệ Trường Phong so với hắn lớn nhanh, vừa hé miệng có thể rõ ràng đếm được mươi một chiếc, mà đứa bé này…

Dựa vào khoan ngực ấm áp của một đại nhân xa lạ, tiểu quỷ vật hạnh phúc nheo mắt lại, cảm giác đói bụng vẫn luôn dằn vặt nó dường như cũng không còn, theo bản năng mà hướng trong lồng ngực của hắn rúc vào.

Mục Trường Sinh ôm chặt nó, trong đôi mắt nhất quán bình tĩnh ôn hòa giờ khắc này một mảnh tối tăm. Mục gia chủ yêu thích hài tử, Đại Khánh ít có người không biết.

39. Chương 39

Giờ khắc này ôm đứa bé, Mục Trường Sinh có thể dễ dàng nhận ra được trong linh hồn nó phong ấn một đạo dấu ân linh quang tản ra màu tím nhạt, tiểu hài tử nhỏ như thế chết đi có thể biến thành quỷ vật mạnh mẽ như vậy, tất cả đều là dựa vào công lao vật này.

Mục Trường Sinh đối với thứ này hết sức quen thuộc, đây là chú ấn lưu lại từ chú bảo vệ tam hồn. Cái gọi là "Bảo vệ", tự nhiên là có ý bảo vệ.

Quý tộc linh lực mạnh mẽ trước khi chết, hạ chú với hồn thể của mình, cam tâm tình nguyện đem tam hồn cường hãn của mình chuyển hóa thành sức mạnh dung nhập vào huyết mạch bảo vệ hậu duệ, sau này phàm là có hậu nhân chết oan chết uổng, chú thuật này sẽ biến thành thứ cần thiết nhất để bảo vệ bọn họ trở thành quỷ vật cường hãn, coi như là tự mình báo thù rửa hận, nếu như hậu nhân vốn đã là quý tộc thức tỉnh, như vậy sau khi biến thành quỷ vật sức mạnh sẽ nhờ chú thuật gia trì mà cường hãn hơn, mãi đến tận khi đối tượng hậu nhân muốn báo thù chết đi, chú ấn mới có thể biến mất.

Một đời lại một đại, mãi đến tận khi sức mạnh tổ tiên tiêu hao hầu như không còn.

Đáng tiếc, đứa nhỏ này thời điểm chết quá nhỏ, nó thậm chí ngay cả mình đã chết rồi cũng không biết, còn nói gì vì chính mình báo thù, quỷ vật như vậy, cũng không cách nào trở về luân hồi, nếu như Mục Trường Sinh ngày hôm nay không phát hiện nó, nó không biết phải lưu lạc ở cõi đời này bao lâu.

Mục Trường Sinh nghĩ như vậy, cúi người xuống, trán cẩn thận nhẹ nhàng chạm trán đứa nhỏ.

Sau một khắc, trước mắt chợt lóe linh quang, khi Mục Trường Sinh từ từ mở mắt, phát hiện mình đang đứng trong một phòng khách bẩn loạn không chịu nổi.

Cho dù thoạt nhìn hoàn toàn khác nhau, Mục Trường Sinh vẫn từ trong một ít điểm nhỏ bé, phát hiện nơi này chính là căn nhà hiện tại Từ Lệ Lệ ở.

Tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh vang lên, Mục Trường Sinh lặng lẽ quay đầu lại, nhìn thấy hài tử kia…

Chờ đến lúc Mục Trường Sinh từ trong trí nhớ đứa bé đi ra, trong đôi mắt bất giác đã nhuốm vài tơ máu, viền mắt đỏ lên, lồng ngực căng đầy phẫn nộ cùng thương tiếc.

Cha mẹ đứa bé này, là một đôi tình nhân chơi ma túy thành nghiện, bọn họ hết ăn lại nằm, xa hoa dâm dật, suốt ngày đem thời gian tiêu hao tại các loại sàn giải trí, cho dù có hài tử cũng chưa từng thay đổi. Ngay khi hài tử mới vừa tự mình ăn cơm được họ liền sa thải bảo mẫu, thường thường tùy tiện mua mấy cái bánh bao vứt ở nhà, cũng không quản hài tử nhỏ như vậy có thể hay không tự mình gỡ bỏ đóng gói, mà khóa hài tử ở nhà tự mình ra ngoài ăn chơi, có lúc chừng mấy ngày mới trở về, thường là đợi đến khi bọn họ trở lại, hài tử đã đói bụng đến phải thoi thóp, nhưng mà bọn họ chẳng những không hối hận lại còn nặng thêm, trường kỳ chịu đói bụng dằn vặt, hài tử kia dần dần gầy thành da bọc xương. Khi nó không có thức ăn vẫn luôn đập cửa và cửa sổ, mà từ đầu đến cuối không có người đến cứu nó. Một lần cuối cùng, nó ở trong căn phòng cho thuê bị khóa lại, một người cô độc mà chết đi… (TT^TT)

Không muốn phụ trách mà nói, cũng không cần sinh hài tử ra để chịu khổ, đã sinh ra nó, tại sao không cố gắng chăm nó? Coi như là súc sinh, vẫn còn hiểu được thương tiếc tử nữ, hai người kia, cả súc sinh cũng không bằng, căn bản không xứng làm cha làm mẹ!

Trên tay Mục Trường Sinh không dám dùng sức, hắn hiện tại đã biết rõ tại sao đứa nhỏ này tình nguyện bị ánh mặt trời tổn thương cũng muốn xuất hiện trước mặt Từ Lệ Lệ, nhìn nữ nhân tuổi tác xấp xỉ, cũng tóc dài, xuất hiện ở trong phòng, nó cho rằng đây chính là mẹ mình….

Cho dù bị ngược đãi đến chết, đứa nhỏ này cũng không hiểu oán hận.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về đầu tóc khô vàng của đứa nhỏ, ôn nhu nói: "Đầu thai đi thôi! Đôi cha mẹ ngược đãi cha mẹ con đã chú định không chết tử tế được. Mà đời sau, con sẽ có cha mẹ chân tâm thương yêu con, gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cũng sẽ không bao giờ đói bụng."

Không biết đứa nhỏ có phải là nghe hiểu, không hề có một tiếng động hướng hắn lộ ra nụ cười xán lạn, sau một khắc, thân thể của nó ở trước mắt Mục Trường Sinh dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Mục Trường Sinh hai tay còn duy trì tư thế vây quanh đứa nhỏ, mãi đến tận khi rốt cuộc không cảm giác được nửa điểm khí tức quỷ vật, mới thả tay xuống.

"Các hạ có sức mạnh thực lớn!"

Đặt hộp nhựa chứa bột đen xám đã trống rỗng xuống, Mục Trường Sinh đang muốn trở lại, bỗng dưng nghe một giọng nam xa lạ.

Ánh mắt hắn lóe lên vẻ khác lạ, thấy nam tử cao quan đạo bào trẻ tuổi từ bóng tối đi ra, trên lưng hắn ta đeo hai thanh trường kiếm một rộng một mảnh. Ánh sáng trong công viên không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra long tư phượng chương, dáng vẻ phi phàm. Tóc mai hai bên như xuân phong tạo thành, lông mày như nhược thủy trong tranh, đôi mắt hoa đào lúc nhìn người như chứa ý cười, liếc mắt một cái liền có thể khiến người ta sinh ra hảo cảm trong lòng.

"Bần đạo Túc Thanh Nguyên, tê phong túc vũ Túc, trạc ô dương thanh Thanh, nguyên thanh lưu khiết Nguyên. Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ." Đạo sĩ chắp tay thi lễ, tay áo khẽ vung lên, phong độ vô song.

Kiếm tuệ phía sau tùy theo lay động.

Thái độ của đối phương, ngược lại khiến Mục Trường Sinh không tiện phát tác. Hắn lúc này bởi vì đôi cha mẹ ngược con kia mà tâm tình tức giận còn chưa hoàn toàn bình phục, lời nói ra khỏi miệng cũng mang theo mấy phần lãnh ý, "Đạo sĩ bây giờ đều thích núp trong bóng tối nhìn trộm?"

Nghe vậy Túc Thanh Nguyên có chút lúng túng, nhưng sau một khắc liền khôi phục như thường, nói: "Các hạ hiểu lầm, thật sự là do cách ăn mặc này của bần đạo, đi lại trong thành thị khó tránh khỏi gặp chút phiền phức, cho nên tôi hạ xuống chính mình một đạo ân thanh đạo phù, trước khi các hạ tới, bần đạo đang ở trên cây điều tức, cũng không phải là tận lực ẩn giấu."

Mục Trường Sinh liếc nhìn trên đạo bào hắn ta dính một mảnh lá cây, không tỏ rõ ý kiến.

"Các hạ là thức tỉnh giả sao? Vừa nãy sử dụng là năng lực gì? Dĩ nhiên có thể không hề gây chấn động mà đem quỷ vật đưa đi đầu thai, nếu như không phải tận mắt thấy, bần đạo thực sự không thể tin được."

Túc Thanh Nguyên nhìn qua có vẻ hết sức hứng thú với năng lực của Mục Trường Sinh, trong mắt hắn tràn đầy nóng bỏng."Bần đạo đang là hội trưởng Hoa Hạ đạo giáo hiệp hội, cùng minh chủ đồng minh thức tỉnh giả có mấy phần giao tình, lần này đến G thị chính là vì hiệp trợ đồng minh truy tra một cọc đại án không phải nhân loại quấy phá, bằng sức mạnh này của các hạ, đến lúc đó nhất định có thể tạo được tác dụng mấu chốt vô cùng lớn."

Cái gọi là thân thủ không đánh người mặt tươi cười, Túc Thanh Nguyên một cái một cái các hạ, thái độ vô cùng khách khí, Mục Trường Sinh cũng không tiện vẫn luôn trầm mặt, hắn mở miệng nói: "Ta gọi Mục Trường Sinh, chỉ là mới vừa thức tỉnh người mới. Thời điểm không còn sớm, ta nên về rồi. Cáo từ."

Nghe Mục Trường Sinh nói mình là người mới vừa thức tỉnh, ánh mắt Túc Thanh Nguyên lóe lên kinh ngạc, thấy đối phương không chút do dự xoay người rời đi, giống như một khắc cũng không muốn ở lâu thêm, hắn có chút tiếc nuối lắc đầu một cái, "Hắn tựa hồ không quá yêu thích bần đạo a…"

Mục Trường Sinh quay người đi trở về, cản lại một chiếc xe taxi, báo địa chỉ tiểu khu liền ngồi lên. Nhưng mà xe mới vừa chạy không bao lâu, Mục Trường Sinh đã cảm giác được thân thể nổi lên từng trận hàn ý, mới đầu còn không rõ, theo thời gian trôi qua càng ngày càng nghiêm trọng. Hắn không khỏi kéo chặt áo khoác thật mỏng, nói với tài xế qua gương chiếu hậu: "Có thể tắt điều hòa không?"

Đại thúc tài xế sững sờ, xuyên qua kính chiếu hậu cổ quái nhìn tiểu tử ngồi sau sắc mặt trắng bệch, "Ta không mở máy lạnh lại!"

Mục Trường Sinh ánh mắt tối sầm, sắc mặt trầm xuống.

Tài xế lái xe là người đàng hoàng tâm địa không sai, bây giờ khí trời dần dần vào hạ, ban ngày có chút nóng, buổi tối ngược lại thì mát mẻ không ít, ông ấy đi ra đón khách mặc vào một cái áo sơ mi dài tay vừa vặn, nhưng nhìn tiểu tử phía sau sắc mặt thực sự không tốt, nghĩ thầm đối phương có thể là ngã bệnh, không nói hai lời liền mở lò sưởi, đồng thời đem cửa sổ xe đều kéo lên chỉ còn dư lại một cái khe nhỏ, vừa sẽ không để cho gió lạnh bên ngoài thổi tới cũng sẽ không để trong xe quá ngộp.

Chỉ là như vậy cũng đủ khiến ông mồ hôi đầm đìa.

Mục Trường Sinh đem tất cả những thứ này đều nhìn vào mắt, trong ánh mắt lộ ra mấy phần ấm áp, cho dù tình huống hắn bây giờ đặc thù, đối phương mở máy sưởi cũng mạnh đến mấy cũng không có cách nào dùng.

"Cảm tạ." Mục Trường Sinh nhìn đối phương nói.

Đại thúc tài xế chẳng hề nhìn hắn, chuyên tâm nhìn đường, nghe lời này đáp: "Không cần khách khí, xuất môn ra ngoài ai không có cái khó xử. Ôi chao, tiểu huynh đệ, chú thấy con hay là đi bệnh viện xem một chút đi! Nếu để phát sốt sẽ không tốt."

"Không sao, trong nhà… Có người chờ tôi." Âm thanh Mục Trường Sinh nhẹ run. Cả người bao phủ bên trong hơi ấm trong xe, mà âm hàn trong cơ thể không có nửa phần giảm bớt.

"Ha, hóa ra là có người chờ." Đại thúc tài xế cười ha ha, nhớ tới lão bà hài tử mỗi đêm chong đèn cho ông, lái xe cũng vững hơn.

Đến tiểu khu Mục Trường Sinh báo tên, đại thúc tài xế dừng xe bên lề đường, thấy Mục Trường Sinh sắc mặt tái nhợt đến lợi hại, còn giúp hắn mở cửa xe.

"Tiểu huynh đệ, con vẫn ổn chứ? Người trong nhà của con đâu? Nếu không chú dìu vào đi!"

Mục Trường Sinh lắc đầu, nhìn bộ dáng đại thúc tài xế mắt mang thân thiết, đầu óc hắn đã có chút hỗn độn suy nghĩ một chút, nói: "Chú là người tốt, sẽ một đời bình an."

"Ha, mượn chúc lành của tiểu huynh đệ." Lúc này đại thúc tài xế còn không biết số phận mình tốt lên bao nhiêu, thấy Mục Trường Sinh từ trong xe đi ra, yên ổn đi đường hướng về cổng tiểu khu, liền lái xe ly khai.

Khi ở trong xe tuy rằng vẫn có cảm giác âm lãnh, mà tốt xấu còn có tầng khí ấm áp bao bọc, vừa xuống xe trước mặt một luồng gió lạnh tập kích, Mục Trường Sinh rùng mình lạnh lẽo.

Mà cho dù lạnh đến mức thân thể trở nên cứng ngắc, Mục Trường Sinh vẫn là gia chủ cầm lái Mục gia, bước từng bước vững vàng, không nhìn ra nửa phần khác thường, cho dù bây giờ sắc mặt hắn tái nhợt đến dọa người.

Cách cổng tiểu khu còn có một đoạn, đầu óc Mục Trường Sinh có chút mê man, xa xa đã thấy một cái bóng người quen thuộc bình tĩnh đứng tại cửa tiểu khu, cái bóng bị ánh đèn kéo ra thật dài.

Bây giờ là chín giờ rưỡi tối, Ứng Thiên không nhúc nhích, đã đứng im ở cổng tiểu khu hơn hai giờ, bảo vệ thấy y đứng chỗ ấy chờ thật lâu thật đáng thương, nói một câu, "Vị tiên sinh này, có muốn hay không đến trong phòng gác cổng ngồi một chút?"

Ứng Thiên mặt lạnh, không hề liếc mắt nhìn hắn ta một cái, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, bước nhanh xông ra ngoài.

"Anh… Anh đi đâu vậy? Tại sao không nói với tôi một tiếng, vạn nhất… Lạc đường làm sao bây giờ?"

Mục Trường Sinh đầu óc càng ngày càng trầm, trước mắt cũng có chút mơ hồ, không biết có phải ảo giác hay không, hắn cảm thấy đôi mắt Ứng Thiên có chút đỏ lên.

40. Chương 40

Ứng Thiên đi tới gần, mới phát hiện Mục Trường Sinh sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, hô hấp y cứng lại, khàn giọng nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Mục Trường Sinh muốn lắc đầu nói cho y biết không có gì nghiêm trọng, nhưng mà sau một khắc, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, thân thể như rơi vào vực sâu vô biên, cái gì cũng không cảm giác được…

Nhìn thấy hắn bỗng nhiên ngã xuống, đồng tử Ứng Thiên co rụt lại, lập tức đưa tay ra đem người ôm vào trong lồng ngực, vừa đến tay, nhiệt độ thấp đến hù người của Mục Trường Sinh liền truyền đến trên người y, ánh mắt Ứng Thiên chìm xuống, sắc mặt khó coi giống như muốn đem ai ăn luôn.

Không chút do dự, y lập tức mang Mục Trường Sinh xông về nhà trọ, tốc độ nhanh đến mức lưu lại tàn ảnh tại chỗ cũ.

Bảo vệ vừa vặn đem tình cảnh này nhìn thấy cùm cụp một tiếng, kính mắt rơi mất…

Trở lại nhà trọ, Ứng Thiên ngay cả cửa cũng không kịp đóng, lập tức đem Mục Trường Sinh thả lên trên giường, tung ra chăn bông đem người quấn vào trong.

Nếu như Mục Trường Sinh vừa nãy là sắc mặt tái nhợt, thì hiện tại đã cóng đến xanh mét, cho dù bao bọc hai tầng chăn bông nằm trong phòng mở lò sưởi, vẫn cóng đến hàm răng run lên.

Ứng Thiên cau mày.

Mới vừa rồi là quan tâm tất loạn, hiện tại tỉnh táo lại, Ứng Thiên mới phát hiện Mục Trường Sinh là bị âm khí nhập thể, phương pháp giữ ấm bình thường căn bản là vô dụng!

Y ngồi bên giường, lấy ra hai tay Mục Trường Sinh ở dưới chăn, nắm thật chặt trong tay.

Ấm áp từ trong tay Ứng Thiên cuồn cuộn không ngừng truyền đưa tới, đem âm khí xâm nhập trong cơ thể Mục Trường Sinh trục xuất từng chút.

Đôi mày nhíu chặt của Mục Trường Sinh chậm rãi giãn ra, thân thể vô ý thức hướng về Ứng Thiên, hắn không vừa lòng với chút ấm áp trong lòng bàn tay, tay bị Ứng Thiên nắm chặt giãy ra, sau đó liền vòng lấy eo y.

Ứng Thiên cả người cứng đờ, sau khi chờ một chút thì phát hiện Mục Trường Sinh cũng không tỉnh lại nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau một thoáng do dự, y nhẹ nhàng đẩy tay Mục Trường Sinh ra, sau đó cởi giày, chui vào trong chăn, ôm chặt Mục Trường Sinh vào trong lồng ngực.

Thân thể bị âm khí xâm lấn lạnh như băng, Mục Trường Sinh thể chất yếu, lần này bệnh, một chút thịt thật vất vả nuôi lên kia khẳng định lại mất.

Ứng Thiên đem người ôm chặt vào lòng ngực, cụp mắt nhìn sắc mặt hắn dần dần khôi phục, khuôn mặt sắc bén càng ngày càng nhu hòa, đôi môi vẫn luôn hơi mở ra, gọi khẽ, "Trường… Sinh, Trường Sinh, Trường Sinh, Trường Sinh…"

Y một lần lại một lần mà kêu, cũng không quan tâm người trong ngực không có phản ứng.

"Trường Sinh…"

"Ừm."

Ứng Thiên sợ hết hồn, tay vòng qua trên vai hắn thoáng chốc buông lỏng ra.

Mục Trường Sinh hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt, nhưng mà so với bộ dáng tái xanh vừa nãy rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Ứng Thiên không hề động đậy nhìn hắn chằm chằm, cả người đề phòng, bất cứ lúc nào cũng có thể ngay lúc hắn định mở mắt ra thì nhảy xuống giường, sau một hồi khá lâu mới phát hiện đối phương căn bản không có tỉnh, thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể thanh tĩnh lại, Ứng Thiên nhìn hắn đóng chặt hai mắt, đột nhiên rất muốn chạm chạm vào, nhưng mà bàn tay giơ lên một nửa ngoặt chuyển hướng, rơi xuống trên trán hắn.

"Vẫn còn lạnh quá." Ứng Thiên nỉ non một câu, đem người chặt chẽ ôm vào lòng, khí âm tà vào cơ thể, nếu là để cho y biết là ai hại hắn, cho dù đối phương chạy trốn tới tận cùng vũ trụ, y nhất quyết sẽ không bỏ qua…

Thời gian trở lại một khắc Mục Trường Sinh rời đi công viên kia.

Hai tráng hán đang đè lên một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đi giữa một con hẻm chật hẹp hẻo lánh.

Con hẻm này đã rất lâu đời, hai bên là nhà lầu cũ kỹ sắp phá bỏ dời đi, chỉ vẻn vẹn có ánh sáng yêu ớt từ hai ngọn đèn đường, chớp sáng chớp tối, chỉ chốc lát sau thì hoàn toàn tắt.

Trong hẻm nhó mất đi ánh sáng yên tĩnh không hề có một tiếng động, đứng ở đầu hẻm nhìn hướng bên trong, chỉ thấy đen sì sì khiến người sởn cả tóc gáy, cứ như đây không phải là một cái hẻm nhỏ bình thường, mà là lối vào cửa địa ngục.

Đôi nam nữ trẻ tuổi vừa nhìn bên trong, sợ hãi lui về phía sau hai bước, tâm lý tràn đầy cannr giác bất an mãnh liệt. Nam vội vã nhìn tráng hán bên cạnh cười nịnh nói: "Vị đại ca này, có thể hay không đi đường khác a, nơi này đen thùi lùi thật đáng sợ."

Nữ thì lại hướng về phía hai tráng hán nở nụ cười quyến rũ, cơ thể nhích tới trước, muốn dựa vào cánh tay một trong hai người.

Đối với hai nam nữ trẻ tuổi quanh năm chơi ma túy, thân thể sớm đã bị ma tuý móc rỗng, sắc mặt xanh vàng, gầy trơ xương, đừng nói bây giờ là buổi tối, cho dù ban ngày thấy cũng phải khiến người giật mình.

Hổ lão nhị thấy người phụ nữ kia muốn dựa vào trên người mình, tâm không hề thấy nửa điểm kiều diễm, trái lại bị khuôn mặt giả vờ quyến rũ đó giày vò đến buồn nôn gần chết, quạt hương bồ như bàn tay vỗ qua, bộp một tiếng, đem người phụ nữ kia tát đến mắt nổ đom đóm, da mặt ngay lập tức sưng lên.

"Thao con mẹ mày, cả mặt hàng này còn tưởng rằng mình là hoa sao! Đàng hoàng lại cho lão tử, còn dám chơi trò gian xảo lão tử liền quất chết mày!"

Người phụ nữ kia bị tát một bạt tai lập tức đàng hoàng không ít, bưng mặt nóng hừng hực không dám khóc ra tiếng, chỉ liên tiếp nhìn hướng bạn trai mình.

Bạn trai ả không thèm liếc mắt một cái, còn đang năn nỉ Hổ lão đại đi một con đường khác. Hắn ta cũng không ngu xuẩn như người phụ nữ kia, hắn biết Hổ lão đại tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng chỉ cần vừa mở miệng Hổ lão nhị nhất định sẽ làm theo.

Ai ngờ Hổ lão đại căn bản không để ý tới hắn ta, một cước liền đá hắn vào hẻm nhỏ, tên đàn ông bị đá một cước như0 lục phủ ngũ tạng đã rời vị trí, đau đến nói cũng không nói được.

Hổ lão nhị thấy đại ca dẫn đầu đi vào ngõ hẻm, mình cũng đẩy nữ nhân kia đi vào."Mẹ ơi, cái hẻm nát này cả cái đèn cũng không có, nếu không phải con đường này gần nhất, lão tử mới không thèm đi!"

Nhưng mà mới vừa đẩy nữ nhân vào ngõ hẻm, còn chưa đi được hai bước, Hổ lão nhị liền thấy đại ca ngừng lại. Đại ca hắn cũng là nhân vật lợi hại, Hổ lão nhị đối với đại ca mình từ trước đến giờ sùng bái cực kì, vừa thấy Hổ lão đại dừng lại, bộ dáng sắc mặt cũng không dễ nhìn lắm, hắn ta lập tức cùng ngừng lại.

"Đại ca, sao rồi? Ngõ hẻm này có gì quái lạ?" Hổ lão nhị kề sát vào Hổ lão đại, hạ thấp giọng hỏi. Hổ lão đại nghe vậy xoay đầu lại nhìn hắn, trưng ra khuôn mặt gầy gò hắn quen thuộc nở nụ cười, sau đó, liền ở trước mặt hắn bể thành hai nửa!

"A a a a a!" Nữ nhân đứng bên cạnh Hổ lão nhị nhìn thấy tình cảnh này sợ đến lớn tiếng rít gào lên.

Hổ lão nhị trừng hai mắt, lập tức lui về phía sau một bước dài, đồng thời quay người liều mạng chạy hướng đầu hẻm, nhưng mà đầu hẻm thoạt nhìn gần ngay trước mắt làm thế nào chạy cũng chạy không tới! Hắn ta vừa chạy vừa la lớn: "Đại ca, đại ca anh ở đâu!"

Hổ lão nhị căn bản không tin cái đầu mới vừa bị chém thành hai khúc là đại ca hắn.

Cũng không lâu sau, thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền tới, "Anh không sao, em mang theo nữ nhân kia, chúng ta đồng thời lao ra."

Tâm Hổ lão nhị như thả xuống khối đá lớn, nghe nói như thế lập tức quay đầu bắt nữ nhân sợ đến co quắp ngã trên mặt đất, thấy vật thể không rõ từ cái đầu mới vừa vỡ thành hai mảnh từ dưới đất bò dậy, đầu vỡ thành hai mảnh, chỉ có một chút da thịt dính liền trên cổ đi tới hướng hắn, đồng thời một tay dùng sức, đem một cánh tay người phụ nữ còn sống sờ sờ kia kéo xuống.

Tiếng thét chói tai của nữ nhân lập tức biến mất, ả ta đã đau đến hôn mê bất tỉnh!

Nhưng mà thứ kia kéo một cánh tay nữ nhân vẫn không vừa lòng, thân thể của nó bỗng nhiên vỡ thành vài mảnh, từ phương hướng khác nhau vọt tới hướng Hổ lão nhị.

Rõ ràng trong hẻm nhỏ tối đến không thấy rõ gì, thế nhưng Hổ lão nhị có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng nữ nhân kia máu phun tung tóe cùng quái vật kia tách ra tứ chi đầu lâu dữ tợn xông về phía hắn.

Lá gan to hơn nữa cũng bị cảnh này doạ hư!

Hổ lão nhị không kịp chờ đợi kéo theo nữ nhân đã ngất, tự mình liều mạng chạy về hướng Hổ lão đại.

Ngõ hẻm chật hẹp như là lớn ra vô số lần, Hổ lão đại bên kia cũng gặp phiền phức, hắn thét một tiếng, "Đáng chết! Là ma vật!"

Trong hẻm nhỏ yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng ầm ầm nổ tung, Hổ lão nhị nhìn thấy hỏa diễm bên người lão đại nhảy lên rất cao, lập tức đem đống đen thùi lùi bên cạnh hắn hù chạy.

Trong mắt hắn ta dựng lên ánh sáng sùng bái, lập tức nhảy qua vòng lửa, cùng Hổ lão đại hội họp.

Hổ lão đại trên vai gánh nam nhân đã sớm ngất đi, thần sắc nghiêm túc, nhìn thấy Hổ lão nhị hai tay trống trơn lại đây, bắt đầu lo lắng, hỏi: "Nữ nhân kia đâu?"

Hổ lão nhị ngượng ngùng nói: "Bị vật kia ăn."

Hổ lão đại nhất thời sắc mặt khó coi, bất quá hắn không có trách cứ, mà chỉ nói: "Đi ra ngoài trước!"

Nói rồi hơi vung tay, hai chùm hỏa diễm quét ra phía ngoài, trong con hẻm nhỏ làm ra một đường đi an toàn.

Trên vai hắn khiêng người, trong tay lôi Hổ lão nhị, tốc độ cực nhanh mà theo đường nhỏ giữa lửa xông ra ngoài.

Trong lúc đó Hổ lão nhị quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy vô số thứ đen thui có đôi mắt phát ra hồng quangg đuổi lại đây, miễn cưỡng đem lửa Hổ lão đại tạo nên giẫm tắt! Có một con chạy đặc biệt nhanh, đã sắp nhào lên mặt hắn!

Hổ lão nhị gan mật đều nứt, đột nhiên nhìn thấy thứ kia đụng phải một tầng bình phong không nhìn thấy, hét lên quái dị ngã trở lại.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, lập tức ngã ngồi trên đất. Lúc này mới phát hiện mình cả người mồ hôi lạnh, tim còn ầm ầm ầm nhảy cực nhanh, run chân không khí lực đứng lên.

Ngồi dưới đất nghỉ ngơi một hồi lâu, Hổ lão nhị mới bớt đau, hắn quay đầu nhìn lại Hổ lão đại, phát hiện hắn đã đem người trên vai ném xuống đất, sắc mặt khó coi cực kỳ.

Trách? Hổ lão nhị vừa muốn hỏi, lại phát hiện nam nhân kia mắt mở thật to, nhãn cầu giống như là muốn từ trong hốc mắt nhảy ra, bên trong miệng mở ra chảy xuống mật vàng xanh, rõ ràng là bị hù chết.

Mới vừa rồi thực sự quá hung hiểm, cả Hổ lão đại cũng không phát hiện tên này không phải ngất đi, mà là đã chết. Lông mày hắn nhăn đến giống như là muốn đem ai ăn thịt, sắc mặt càng ngày càng đen.

Hổ lão nhị nhìn thấy bộ dạng đại ca, tâm thấp thỏm, thăm dò nói: "Đại ca, hai người này bất quá là hai súc sinh ngay cả con mình cũng nhìn chết đói, chết thì chết, chúng ta lại tìm mấy tên liền xong."

"Lại tìm! Lại tìm! Em cho rằng người như vậy dễ tìm?" Hổ lão đại mắng: "Không còn hai người này, bên trên nhất định sẽ không nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này, không thể thiếu cho chúng ta ăn một trận đắng."

"Vậy… Vậy làm thế nào a!" Hổ lão nhị nhất thời hoảng hồn.

Hổ lão đại tầm mắt xẹt qua Hổ lão nhị, nhìn về phía ngõ hẻm đen sì sì kia, hỏi: "Vùng này là địa bàn của ai?"

Hổ lão nhị không chút do dự nói: "Là Trương lão đầu!"

"Trương lão đầu?" Hổ lão đại trầm ngâm chốc lát, nói: "Ta nhớ hắn ta là thủ hạ Quý công tử."

"Dạ phải" Hổ lão nhị gật đầu liên tục.

Hổ lão đại đang muốn nói chuyện, máy truyền tin hắn ta để trong túi bỗng nhiên chấn động một chút, Hổ lão đại vội vã đem máy truyền tin trong túi tiền lấy ra.

Từ trong máy truyền tin chỉ to bằng ngón cái truyền ra thanh âm khàn khàn quyến rũ của một người phụ nữ, "Danh hiệu 434, nhiệm vụ có hoàn thành hay không, nghe được xin trả lời."

Hổ lão đại nhẹ giọng nói: "Danh hiệu 434 báo cáo, nhiệm vụ thất bại, mục tiêu bị người Quý công tử đoạt đi rồi."

Nghe Hổ lão đại nói, Hổ lão nhị trợn to hai mắt, hô hấp như ngừng lại.

Trong máy truyền tin im lặng một hồi, giọng nữ lại vang lên: "Danh hiệu 334 thu được, thỉnh 434 bảo trì điệu thấp, chờ đợi nhiệm vụ tiếp theo."

Hổ lão đại đáp: "Danh hiệu 434 thu được!"

Xác định máy truyền tin đã tắt, Hổ lão nhị mới cẩn thận nói: "Đại ca, như vậy được không? Nếu là… Nếu để cho bên trên biết…"

Hổ lão đại âm trầm nhìn hắn, "Chỉ cần em không nói, còn có ai có thể biết?"

Hổ lão nhị đối với gương mặt lão đại âm trầm, không nhịn được rùng mình một cái, lập tức gật đầu.

41. Chương 41

Thành phố đêm náo nhiệt như trước, đạo sĩ tuổi trẻ tuấn mỹ xuyên qua ánh đèn lấp loé, đường phố âm nhạc rung trời, dần dần rời đi nơi có đoàn người ồn ào, quẹo vào một ngõ hẻm âm u.

Ngõ hẻm thật dài đen sì sì, nhìn không thấy lối ra, như là hung thú mở ra miệng lớn.

Đạo sĩ bước đi không có nửa phần trì trệ, không nhanh không chậm đi vào.

Mới vừa đi vào ngõ hẻm, bước chân liền ngừng lại, gió thổi qua tay áo bào, mang đến tia mùi máu tanh.

Túc Thanh Nguyên cúi đầu, rõ ràng trong hẻm nhỏ một mảnh đen nhánh, ánh mắt của hắn lại hết sức chính xác rơi vào một cái móng vuốt lặng yên không một tiếng động víu lên áo bào.

Móng vuốt kia cùng màu với hắc ám, giống như bàn tay người, mỗi ngón tay lại so với nhân loại nhiều hơn một khớp xương, móng tay dài sắc nhọn, mũi nhọn nhỏ như kim châm. Đem đạo bào Túc Thanh Nguyên xuyên thủng năm cái lỗ nhỏ dễ như ăn cháo.

Túc Thanh Nguyên tốt tính cười cười, "Là ngươi tự mình buông tay, hay là ta khiến ngươi buông tay?" Thanh âm ôn hòa, thật giống như hắn chỉ đang đối mặt một người xa lạ cố tình gây sự, mà không phải ma vật kinh khủng quỷ quyệt.

Ma vật cực độ khát vọng máu tươi tự nhiên không thể nghe hắn, sau một phen thăm dò, phát hiện đạo sĩ này tựa hồ không có lực công kích gì, ma vật trở nên hưng phấn, phát ra sóng âm chỉ có đồng loại mới có thể nghe được.

Trong hẻm nhỏ bỗng dưng ồn ào huyên náo âm thanh của những vật thể không rõ di động, từng đôi mắt hồng quang sáng lên trong bóng tối, giống như từng ngọn đèn nhỏ màu đỏ đang tràn nhanh về hướng Túc Thanh Nguyên.

Đồng thời, ma vật víu tại y phục Túc Thanh Nguyên phát ra một tiếng rít gào cao vút, trảo mở lớn, đánh úp về phía ngực đạo sĩ.

Nhưng mà, hương vị máu tươi như đã đoán trước cũng chưa từng xuất hiện, thay vào đó, là một đạo ánh kiếm băng hàn sáng như tuyết!

Túc Thanh Nguyên tay phải nắm chuôi kiếm, nhẹ nhàng vung lên, kiếm quang cùng hàn khí như một dải lụa bạc xông ra ngoài, cường thế mà đem hồng quan phun trào trước mắt chém thành hai nửa, hàn khí đông lại, băng sương từ dưới chân hắn chậm rãi lan tràn ra, đem tất cả ma vật ẩn núp trong hẻm nhỏ đều đông thành từng khối từng khối băng vặn vẹo.

Không có ma vật tác quái, ánh đèn bên ngoài rốt cục tập trung vào trong ngõ hẻm, ánh sáng mờ ảo chiếu xuống, trên khuôn mặt tuấn tú của Túc Thanh Nguyên vẫn mang ý cười ôn hòa như trước, trong sáng ôn nhuận không một chút lo lắng, nếu có người nhìn thấy cảnh này, nhất định rất khó tin một người ôn nhu như vậy lại nắm giữ kiếm khí băng hàn lạnh lẽo đến thế!

Giải quyết ma vật tác quái, Túc Thanh Nguyên cầm kiếm đi đến giữa hẻm nhỏ, một kiếm phá nát khe nứt không gian thả ra ma vật. Tra kiếm vào vỏ, hắn đi ra một đầu khác con hẻm, khi đi ra khỏi hẻm nhỏ, phía sau truyền đến từng trận âm thanh băng vỡ, từng khối ma vật bị đóng băng đều bị phá nát, không thể hại người được nưaax…

Đêm ồn ào dần dần tản đi, bầu trời bắt đầu sáng dần lên.

Mục Trường Sinh mơ một giấc mơ, một ác mộng phát sinh cực kỳ lâu trước đây.

Lúc bé hắn ngồi trong phòng ngủ đệ đệ, ngẩn người nhìn mấy thứ hắn đã dùng qua, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hắn sợ hết hồn, lập tức từ trên giường nhảy xuống. Nhũ mẫu mang theo hai thị vệ từ ngoài cửa xông tới, không nói hai lời mang hắn xông ra ngoài.

Hắn bị thị vệ ôm vào trong ngực, nhìn mấy gia tướng mang theo một đống thị vệ vây quanh bọn họ, che chở bọn họ chạy hướng hậu hoa viên, ngây ngốc hỏi hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Là địch nhân tấn công sao? Cha mẹ đâu?"

Gia tướng Mục Trung cười động viên nói: "Thiếu chủ không cần phải lo lắng, gia chủ cùng phu nhân đã mang người nghênh chiến, rất nhanh đã có thể đem kẻ địch đẩy lùi, chúng ta trước đến cung điện dưới lòng đất tránh một chút, hai ngày nữa có thể gặp gia chủ và phu nhân."

Mục Trường Sinh nhìn tay hắn ta phát run tay nửa ngày, bỗng nhiên giãy giụa tránh khỏi vòng ôm của thị vệ, "Các ngươi gạt ta, ta muốn đi tìm cha mẹ!"

Mọi người sợ hết hồn, nhũ mẫu liều mạng lôi kéo hắn, tầm mắt Mục Trung ngưng lại đưa tay muốn đem hắn đánh ngất mang đi. Bầu trời lại đột nhiên sáng choang!

Mục Trường Sinh ngẩng đầu, nhìn thấy từng đoàn từng đoàn tia lửa trắng xóa từ trên trời giáng xuống, rơi trên phòng ốc, những kiến trúc điêu khắc tinh mỹ đó lập tức hóa thành tro bụi, rơi xuống hồ, hồ lớn rộng trăm mẫu trong khoảnh khắc bốc hơi hết lên, rơi xuống thân thể người…

Gia tướng và thị vệ hét lớn một tiếng, cùng nhau lấy ra pháp khí phòng ngự chắn lên, che chở cho hắn liều mạng chạy hướng hậu hoa viên.

Pháp khí phòng ngự đẳng cấp cao như vậy mà chỉ sau mấy hơi thở đã bị thiên hàng đại hỏa làm nóng chảy, không có pháp khí, bọn họ liền dùng thân thể chặn, một người đè lại đè lên một người che giữa không trung, hình thành một cái ô lớn đem Mục Trường Sinh vững vàng che chở ở phía dưới.

Mục Trường Sinh nho nhỏ bị tình cảnh này triệt để chấn động, hắn ngơ ngác bị nhũ mẫu ôm chạy, trong mắt thấy thảm kịch thân thể bọn thị vệ cùng gia tướng hóa thành tro bụi, trong tai nghe tiếng gầm giận dữ bọn họ phát ra lúc thiêu đốt sinh mệnh.

Ánh lửa trắng lóa chiếu sáng toàn bộ bầu trời, tro tàn từ các chiến sĩ từ phía trên hắn từng tầng từng tầng rớt xuống.

Mục Trường Sinh mở to hai mắt, một câu cũng không nói ra được, hắn ngơ ngác mặc cho nhũ mẫu ôm chạy về phía trước, trong tầm mắt mơ hồ, bỗng nhiên nhìn thấy gia tướng Mục Trung hét lớn một tiếng, nhào tới xô bọn họ ra, mà chính mình lại bị một đoàn đại hỏa đốt thành tro bụi.

"Thiếu chủ! Chạy a! Chạy mau!" Nhũ mẫu mệt bở hơi tai dùng hết chút khí lực cuối cùng đẩy hắn ra ngoài.

Hắn cắn chặt hàm răng, không nói tiếng nào chạy về phía trước!

Lòng bàn chân đang chạy trốn nóng lên, thở dốc như trâu, mặt đầy nước mắt. Hắn một đường đều nghĩ, tại sao kiến trúc Mục gia lại lớn như vậy? Tại sao hậu hoa viên cách hắn xa như vậy? Nếu như Mục gia nhỏ hơn một chút là tốt rồi, nếu như hậu hoa viên gần một chút là tốt rồi, có lẽ cả nhà cũng không cần hy sinh, nhũ mẫu, Mục Trung thúc thúc còn có thật nhiều thúc thúc ca ca cũng có thể trốn vào cung điện dưới lòng đất, nơi đó rất lớn rất an toàn, tất cả mọi người không cần chết.

Lảo đảo một cái, hắn ngã xuống đất, đôi tay nhũn ra chống đỡ thân thể ngẩng đầu lên, trong tầm mắt mờ mịt tất cả đều là ngọn lửa cực nóng. Hắn cắn răng đứng lên, mặt đất trước mắt bỗng nhiên nhảy ra một đại hắc xà thật lớn, thân thể tráng kiện quấn từng vòng từng vòng trên người hắn.

Hắn kịch liệt giãy dụa, lại chợt phát hiện cự xà quẩy đuôi, đem một đoàn hỏa diễm đánh úp về phía hắn vỗ bay ra ngoài, đuôi lại bị ngọn lửa thương tổn, toát ra một luồng khói đen.

Hắn lăng lăng quên mất giãy dụa, tùy ý cự xà vòng quanh người hắn, dùng thân thể của chính mình vững vàng che chở hắn, thay hắn chặn lại tất cả bên ngoài…

Chờ lúc hắn tỉnh lại, bên người đã không còn thân ảnh cự xà, Mục gia ngày xưa phồn hoa, chỉ còn dư lại một mảnh tro tàn.

Không còn, cái gì cũng bị mất…

Mục Trường Sinh mở choàng mắt. Đập vào mắt là phòng ngủ quen thuộc, trên vách tường trắng noãn dán vài tấm áp phích quảng cáo minh tinh, bốn cánh cửa sổ chỉ mở ra một cái khe nhỏ để thông gió, màn cửa bán mở, lộ ra bầu trời phía ngoài dần dần sáng lên.

Cả một đêm ác mộng, lúc này đầu óc hắn còn mê man hỗn loạn, phản ứng cũng so với bình thường chậm rất nhiều, tỉnh lại nửa ngày, mới phát hiện một người nằm bên cạnh. Đối phương hai tay vòng qua người mình, ấm áp từ trên người y từng chút tiến vào trong cơ thể hắn.

Chưa bao giờ cùng người khác thân cận như vậy, Mục Trường Sinh cả người cứng ngắc, đồng thời loại cảm giác khác thường làm cho hắn bất an lại một lần nữa xông lên, đầu tựa hồ càng hỗn loạn, hắn nghiêng đầu liếc nhìn đối phương một cái, y nhắm mắt, đầu lệch về hướng hắn, thân thể theo hô hấp nhẹ nhàng mà phập phồng, gương mặt anh tuấn dưới khoảng cách gần như thế vẫn hoàn mỹ đến không có một tia tỳ vết.

Da dẻ Ứng Thiên vì sao còn non mịn hơn da nữ nhân nhiều lần? Cả một cọng lông tơ cũng không thấy.

Trong mơ mơ hồ hồ bốc lên ý nghĩ này, Mục Trường Sinh lại một lần nữa ngủ thiếp đi.

Lần này không có gặp ác mộng, cả người như ngâm trong nước ấm, thoải mái đến nỗi hắn hận không thể vẫn cứ như vậy ngủ luôn. Sau khi tỉnh giấc, trời sáng choang, đồng hồ trên tường chỉ về hai giờ chiều.

Bên ngoài phòng truyền đến âm thanh Ứng Thiên.

Bên người đã không có người, thậm chí giường chiếu còn bị ngụy trang thành bộ dạng chỉ có một mình hắn ngủ, thấy thế, Mục Trường Sinh khóe miệng không khỏi nhếch lên cười.

Nhưng mà sau một khắc, ý cười nơi khóe miệng hắn ý mất, loại cảm giác kỳ quái lại bất an, lại một lần nữa hiện lên trong đầu hắn.

Ánh mắt hắn nhìn xuống, rơi trên đệm giường đã không còn dấu vết, tiếng nói Ứng Thiên đứt quãng từ bên ngoài truyền vào.

Cách một bức tường, Mục Trường Sinh nghe không rõ ràng lắm.

Cũng không lâu lắm, cửa phòng bị người đẩy ra, Ứng Thiên đi tới, khi ánh mắt thấy hắn tỉnh thì sửng sốt một chút, y theo bản năng liếc mắt nhìn đệm chăn bên cạnh Mục Trường Sinh, sau đó lộ ra một nụ cười vui mừng, nói: "Mộc ca anh rốt cục tỉnh rồi, lúc trước làm tôi sợ muốn chết, anh ở bên ngoài gặp cái gì, tại sao lại bị âm khí nhập thể thể?" Lúc nói mấy chữ "Âm khí nhập thể", trong mắt Ứng Thiênn không tự chủ lộ ra mấy phần phẫn nộ.

Mục Trường Sinh nhíu mày, thầm nghĩ "Nụ cười vui mừng" kia có chút giả, phẫn nộ ngược lại rất thực. Nghĩ đến điểm này, bất giác muốn cười.

Lúc này, Y Thủy Mi gào to nhảy từ cửa vào, nhìn thấy Mục Trường Sinh chỉ mặt áo ngủ ngồi trên giường, ánh mắt sáng lên, không một chút thẹn thùng muốn vồ tới.

Ứng Thiên mí mắt giật lên, không đợi Mục Trường Sinh từ chối đã ngăn cản Y Thủy Mi chạy tới bên cạnh y lại.

"Cô đường đường một nữ hài tử lại nhào lên giường nam nhân, không xấu hổ a!" Ứng Thiên không khách khí chút nào dạy dỗ.

Y Thủy Mi từ trước đến giờ đã quen, nghe vậy không chút nghĩ ngợi trả lời một câu, "Có sao đâu? Trường Sinh ca cũng không phải người xấu."

Cô nhào lên người ai thì không quan hệ với tôi, nhưng lại không thể nhào lên người Mục Trường Sinh! Ứng Thiên đang muốn há mồm phản bác, lại nghe Mục Trường Sinh nói: "Không hợp lễ nghi."

Mục Trường Sinh nhìn tiểu cô nương trước mắt bất quá chỉ mười bảy tuổi, ngữ khí và biểu cảm đều nghiêm túc.

Y Thủy Mi há miệng, muốn nói lại thôi, không khỏi bĩu môi, trên mặt cô toàn là vẻ không tình không nguyện, nội tâm lại bốc đầy bong bóng, quả nhiên a, Trường Sinh ca và Ứng Thiên là một đôi đi! Nhất định vậy! Cô là lần đầu tiên nhìn thấy sống sờ sờ: Đam! Mỹ! Hảo kích động!

Trong mắt Y Thủy Mi, một đôi nhan sắc giá trị cao như vậy rất manh a!

Ứng Thiên lần này hài lòng, đang muốn nói cái gì, lại nghe được âm thanh Nhậm Thiên Lý từ ngoài cửa truyền vào.

"Mục ca, Ứng Thiên nói anh bị âm khí nhập thể, hiện tại khá hơn chút nào không?"

Mộc ca là cách tiểu tử ngươi có thể gọi sao? Mặt Ứng Thiên vẫn cười ha hả như trước, tâm lý lại mạnh mẽ ghim Nhậm Thiên Lý một bút.

Mục Trường Sinh nhìn Nhậm Thiên Lý, vuốt cằm nói: "Tôi đã không sao."

Nhậm Thiên Lý và Y Thủy Mi quả thực là hai thái cực, Y Thủy Mi là một nữ hán tử hồn nhiên tùy tiện, Nhậm Thiên Lý nhìn thấy Mục Trường Sinh mặc áo ngủ ngồi ở trên giường lại đỏ mặt, mắt cũng không dám nhìn hướng đó, cúi thấp đầu như cô dâu nhỏ e lệ.

Ứng Thiên nhìn tình cảnh này, gân xanh trên thái dương nhảy nhảy, càng muốn hung hăng tẩn Nhậm Thiên Lý một trận.

42. Chương 42

"Người bình thường tiếp xúc quá gần với quỷ vật sẽ bị âm khí ăn mòn, chúng ta là thức tỉnh giả cũng không sợ cái này, Trường Sinh ca, anh ngày hôm qua rời đi đã gặp quỷ vật rất lợi hại sao?" Sức mạnh thức tỉnh giả có liên quan đến năng lực thức tỉnh, nếu như con quỷ kia cường đại đến có thể sử dụng âm khí ăn mòn thân thể Trường Sinh ca, vậy còn không phải là dễ dàng có thể giết chết mình sao? Y Thủy Mi vô cùng lo lắng, sâu sắc cảm giác được mình nhỏ yếu.

Ứng Thiên nghe vậy nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh, chờ hắn nói ra là quỷ vật chết tiệt nào dám hại hắn!

Mục Trường Sinh lại lắc đầu một cái, nói: "Cũng không có quỷ vật hại tôi." Hắn dừng lại một chút, liền đem chuyện tối hôm qua nói ra. Ngôn linh có thể bảo vệ hắn không bị thương tổn, có thể là do lần này là tự hắn đem hài tử kia ôm vào trong ngực. Khi mới vừa thức tỉnh năng lực này, hắn tiến hành nhiều thí nghiệm, loại năng lực khiến người khác hâm mộ không thôi này, kì thực có hạn chế khá lớn với bản thân hắn. Rất nhiều lúc, Mục Trường Sinh thậm chí cảm thấy được, năng lực Ngôn linh này tự thân sinh ra linh trí, nó thậm chí không muốn bảo vệ hắn.

Mà nghe xong Mục Trường Sinh giảng giải, Y Thủy Mị ban đầu căm phẫn sôi sục kèm chút sợ sệt lúc này đã sắp khóc sưng cả hai mắt, cô vừa lấy ống tay áo lau nước mắt, vừa nói: "Tiểu quỷ vật quá đáng thương, cha mẹ nó tại sao có thể ngoan tâm như vậy ô ô… Không đúng, đôi súc sinh kia căn bản không xứng làm cha mẹ tiểu quỷ vật, nó thật sự là quá đáng thương ô ô ô…"

Thiên tính mẫu tử của Y Thủy Mị tăng quá cao, khóc bù lu bù loa, Nhậm Thiên Lý cũng đỏ cả vành mắt, bất quá cậu không khóc, mà là rút một đống lớn giấy ăn đưa tới trước mặt Y Thủy Mị.

Y Thủy Mi không khách khí chút nào cầm hết giấy ăn, khóc cũng lớn tiếng hơn.

Trong tâm Ứng Thiên cực kỳ bực mình, bất quá dù là ai nhìn về phía y, cũng chỉ có thể phát hiện viền mắt y hơi đỏ lên, trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp giữa khổ sở đồng tình cùng tức giận, bộ dáng vạn phần thương hại tao ngộ của đứa bé kia và hận không thể chém chết đôi cha nó.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn Ứng Thiên một cái, nói với Y Thủy Mi: "Đừng khóc, tôi đã đưa đứa bé kia đi đầu thai, nó bây giờ sẽ sống rất tốt. Các cậu không cần lo lắng."

Y Thủy Mi khóc thở không ra hơi, nghe nói thế theo bản năng liền ngừng lại, nhìn thấy đôi mắt hạnh của Mục Trường Sinh, hắn ngồi trên giường, mặc áo ngủ, vẫn tuấn dật như một bức tranh, đỏ mặt gật gật đầu, sau đó, nấc một cái.

Y Thủy Mi:…

Ai nha thật là mất mặt! Khóc kinh khủng như vậy trước mặt nam thần cũng không sao, đó là chứng tỏ bổn tiểu thư có ái tâm mà! Thế nhưng vì cái gì còn nấc a! Hình tượng đều bị phá huỷ rồi a a a! Nghĩ như vậy, cô đột nhiên, lại nấc một cái!

Y Thủy Mi: /(tot)/

~~Y Thủy Mi khóc không ra nước mắt, Mục Trường Sinh cũng không cảm thấy có vấn đề gì, vốn dĩ người khóc quá mức thì dễ dàng nấc. Hắn nhìn Y Thủy Mi và Nhậm Thiên Lý, khẽ mỉm cười, nói: "Các cậu tới thăm, tôi rất cao hứng, đêm nay ở lại ăn cơm đi, Ứng Thiên nấu ăn rất ngon."

"Thật nha!" Thiếu nữ tham ăn vui vẻ nói, đôi mắt Nhậm Thiên Lý cũng toả sáng, không biết là vì Ứng Thiên trù nghệ tốt hay là vì có thể ở lại ăn cơm.

Mục Trường Sinh gật đầu.

Ứng Thiên thầm nghĩ y mới không cần làm cơm cho hai tên ngu ngốc này đâu! Bất quá trên mặt vẫn duy trì nụ cười, đặc biệt là sau khi Mục Trường Sinh mở miệng nói muốn uống cháo.

Y đem hai gia hỏa gây cản trở đuổi ra khỏi phòng ngủ Mục Trường Sinh, vội vã đến nhà bếp bưng cháo hoa vẫn luôn giữ ấm.

"Mộc ca, anh bây giờ ổn chứ? Tay có khí lực không? Nếu không tôi đút cho anh?"

Đối diện với ánh mắt Ứng Thiên, Mục Trường Sinh hơi dừng lại một chút, mới nói: "Không cần, tôi thấy bây giờ rất tốt." Hắn còn không suy yếu đến cả bát cháo cũng bưng không được. Dứt lời liền nhận lấy bát, húp từng miếng từng miếng. Tối hôm qua không ăn cơm, ngày hôm nay bữa trưa cũng không ăn, bây giờ hắn thực đói bụng. Cũng may tay nghề Ứng Thiên hình như còn tốt hơn nữa.

Ứng Thiên ngồi bên giường, hơi cúi đầu, nhìn qua có vẻ hơi thất vọng. Bất quá lực chú ý của y rất nhanh tự động dời đi, Mục Trường Sinh mặc trên người một cái áo ngủ trắng tinh (là y đổi cho), mái tóc đen dài của hắn được một dây cột tóc màu trắng buộc lỏng lẻo sau gáy (là y buộc)!

Lúc đó thay quần áo, tâm lý lo lắng tình huống thân thể của hắn, căn bản không dám nhìn kỹ, bây giờ suy nghĩ một chút, bộ dạng lúc đó của Trường Sinh là gì? Ánh mắt Ứng Thiên ngắm đến xương quai xanh, không biết thứ kia, còn ở đó hay không… Ứng Thiên cảm thấy tim đập quá nhanh, y quơ quơ đầu, bỗng nhiên chú ý tới một bên má Mục Trường Sinh không biết từ lúc nào dính mấy sợi bông. Y không hề nghĩ ngợi đưa tay lên phủi.

Lại không nghĩ rằng, y đưa tay ra, Mục Trường Sinh đồng thời nghiêng đầu qua, y đụng phải không phải hai má hơi lạnh của Mục Trường Sinh, mà là hai cánh môi mỏng như hoa hơi lạnh…

Không khí trong phòng ngủ trong phút chốc như ngưng trệ, Ứng Thiên cảm thụ cảm xúc truyền đến từ đầu ngón tay, hai mắt đối diện ánh mắt Mục Trường Sinh, đầu như bị thứ gì đánh một cái, sững sờ tại chỗ quên hết phản ứng.

Mục Trường Sinh cũng ngây ngẩn cả người, hắn nhìn chăm chú Ứng Thiên, nhìn khuôn mặt ban đầu khiến y kinh diễm không thôi nhưng không mất anh khí, chợt nhớ tới bộ dáng y mặt mày hớn hở thời điểm bộ dáng, nhớ tới khi y thoải mái cười to, nhớ tới bộ dáng y cẩn thận tỉ mỉ nhặt rau làm cơm, nhớ tới đôi mắt y khi nhìn mình luôn mang vui sướng và ấm áp… Chỗ đó trong lồng ngực bỗng nhiên nhảy lên kịch liệt, hắn cảm giác lỗ tai của mình bắt đầu nóng lên, trong phòng cũng đột nhiên nóng đến khác thường…

"Cậu…" Mục Trường Sinh vừa mở miệng cũng dọa mình sợ hết hồn, thanh âm hắn lại khô khốc đến không ra tiếng.

Nhưng mà một tiếng này cuối cùng cũng đem bầu không khí vừa nãy phá vỡ, Ứng Thiên đột nhiên đứng lên, rầm một tiếng xông ra ngoài!

Về phần tại sao phát ra âm thanh lớn như vậy… Khi y đứng dậy làm ngã ghế…

Nếu như là lúc thường, Mục Trường Sinh nhất định sẽ vì bộ dáng nôn nôn nóng nóng của Ứng Thiên mà cười, nhưng bây giờ hắn ấn ấn ngực mình còn chưa bình phục lại, sờ sờ bên tai còn nóng bỏng của mình. Tâm lý lại không có nửa phần mừng rỡ và thoải mái.

Biết rõ Ứng Thiên lai lịch không rõ, hắn vẫn cứ đem y giữ ở bên người; rõ ràng chỉ cần dùng Ngôn linh là có thể giải quyết sự tính, hắn cố tình lừa mình dối người mà cảm thấy nguyên nhân giữ lại Ứng Thiên là vì y chăm sóc mình rất khá, trù nghệ cũng rất tốt…

Trên thực tế, hắn nắm giữ Ngôn linh, nếu thật muốn tìm một người so với Ứng Thiên còn làm tốt hơn, chẳng lẽ còn không tìm được?

Đơn giản là hắn không muốn thừa nhận, chính mình lần đầu tiên nhìn thấy Ứng Thiên liền động tâm, cho nên biết rõ y làm bộ hôn mê, biết rõ y căn bản không có trọng thương, biết rõ y cố ý tiếp cận, nhưng vẫn đem y theo trở về…

Mục Trường Sinh cau mày, tâm nhất thời có chút mê man, không nên, hắn không nên như vậy… Nếu như ngay cả hắn cũng tùy hứng như vậy, thì Mục gia phải làm sao bây giờ? Trường Phong phải làm sao bây giờ?

Có muốn hay không, dùng Ngôn linh với Ứng Thiên? Như vậy chẳng cần biết y là do ai phái tới, hắn đều không cần lại lo lắng trong lòng…

Ánh mắt hắn buông xuống, nhìn thấy bát cháo mình còn cầm trong tay, cháo trong chén đã bị hắn hiúp hơn nửa, phần dư còn bốc lên vài tia nhiệt khí…

Thôi, chờ gặp lại Trường Phong, nói sau đi!

Một khắc Ứng Thiên lao ra gian phòng kia, hoảng loạn trên mặt trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Nhậm Thiên Lý cùng Y Thủy Mi đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, bọn họ đưa lưng về phía y, vừa xem vừa thấp giọng thảo luận cái gì.

Ứng Thiên thấy không có ai chú ý tới y, len lén, đem ngón tay mới vừa đụng tới môi Trường Sinh đặt lên môi, hôn nhẹ.

Dường như xuyên qua ngón tay, gián tiếp chạm được đôi môi luôn tái nhợt lại mềm mại của đối phương…

Y nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Vuốt ve ngón tay, y tâm tình khoái trá đi tới nhà bếp, lựa ra nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh, bắt đầu làm cơm. Trước tiên làm thịt viên, y khí lực lớn, trong chốc lát đã đem một khối thịt vừa nạc vừa mỡ lớn băm nát để ở trong bát, sau đó đem rửa sạch nấm hương cắt hạt lựu, dùng dầu vừng xào một lần.

Nấm hương xắt hạt lựu khi được đổ vào xào bốc lên tiếng xì xì xì, y một tay cầm xẻng làm cơm, một tay bưng một cái chén pha lê nhỏ, đem nấm hương xào kỹ trong nồi múc vào trong chén.

Lúc làm những chuyện này, thần sắc y nghiêm túc mà chăm chú, mái tóc đen rối rơi xuống trên trán, đường nét gò má kiên nghị tuấn mỹ.

Y Thủy Mi ngồi ở trên ghế salông phòng khách, nghe tiếng trong nhà bếp truyền ra, khi nhìn sang vừa vặn thấy tình cảnh này, nghĩ thầm trước đây sao không phát hiện Ứng Thiên lớn lên đẹp mắt như vậy? Mặc dù nói là cơ lão, ai…

Cô chống cằm nhìn chằm chằm nhà bếp bên kia, ống tay áo thật dài rơi xuống, vừa vặn lộ ra cánh tay đầy phù văn.

Nhậm Thiên Lý ngồi bên cạnh nghiêng đầu liền thấy cánh tay cô vẽ đầy phù văn, tò mò hỏi: “Cậu làm gì vẽ linh tinh đầy tay a?”

“A? Cái này a!” Y Thủy Mi duỗi ra hai cánh tay cho cậu xem, chỉ thấy trên cánh tay trắng nõn của cô đều vẽ đầy các loại phù văn, có cái chỉ đơn giản phác hoạ vài nét bút, có cái phiền phức hoa lệ nhìn mãi cũng không ra bắt đầu từ chỗ nào, có phù văn nhìn như đang chuyển động tại chỗ, hết sức kỳ quái.

“Những thứ này đều do chính cậu vẽ lên sao?” Nhậm Thiên Lý sờ sờ một phù văn trên cánh cô, cả khuôn mặt đều hiện vẻ hiếu kỳ và thán phục.

“Đương nhiên, đây là tớ mất mấy tháng mới làm được tốt bút ký đấy!” Y Thủy Mi kiêu ngạo mà không hề ngại “Kỳ thực là, dị năng của tớ là vẽ bùa nguyền rủa, hễ là do tớ vẽ ra thì có thể phát huy rất lớn! Bách thí bách linh, có điều cậu thấy đó, bùa chú rất phức tạp, tớ sợ quên mất nên làm bút ký!” Nhưng thật ra là không nhìn bút ký cô căn bản không nhớ ra được ( )b “Hóa ra là như vậy a!” Trong mắt Nhậm Thiên Lý tràn đầy bội phục, cậu nhìn thật lâu bùa chú trên tay Y Thủy Mi, nhịn một chút, vẫn là không nhịn được nói: “Bùa chú là như thế nào? Tớ trước đây chưa từng nhìn thấy, cậu có thể vẽ một tấm cho tớ nhìn một chút không?”

Tình huống Nhậm Thiên Lý trước kia Y Thủy Mi biết đại khái một chút, xem tuổi tác cậu cùng mình không sai biệt lắm thế nhưng gầy gò đến mức da bọc xương cũng rất đồng cảm với cậu, biết cậu mới vừa thức tỉnh năng lực không bao lâu, còn đang tìm hiểu, lúc thường không cơ hội nhìn thấy thức tỉnh giả khác, vốn muốn mang cậu đi nhiều ra va chạm xã hội, bây giờ bị ánh mắt cậu thận trọng nhìn, tình mẹ Y Thủy Mi tràn lan, lập tức nói: “Đương nhiên có thể! Vẽ bùa nguyền rủa mà thôi, tớ bây giờ liền vẽ cho cậu xem!”

Thấy Y Thủy Mi đáp ứng, Nhậm Thiên Lý lập tức lộ ra kinh hỉ, vội vàng tìm bút cho Y Thủy Mi, vừa muốn đưa cho Y Thủy Mi lại rụt trở về, "Cái này, vẽ bùa nguyền rủa phải dùng bút lông đi, cái này..." Cậu nhìn chung quanh, trong phòng khách có thể tìm được chỉ có bút bi.

"Không có gì!" Y Thủy Mi lấy bút bi trong tay hắn cậu, cầm trong tay quơ quơ, cười đến mặt mày cong cong: "Tớ không phải là mấy loại đạo sĩ không bản lãnh đó, dùng bút gì cũng có thể viết được bùa chú uy lực rất lớn!" Cô kiêu ngạo ưỡn ngực, tùy tiện cầm qua một tờ giấy muốn bắt đầu vẽ, trước lúc viết, cô liếc mắt nhìn Nhậm Thiên Lý ngồi bên cạnh đang dùng ánh mắt mong đợi nhìn chằm chằm mình, hỏi: "Cậu muốn xem bùa nào?"

Nhậm Thiên Lý nghe vậy, chọn cái đơn giản nhất trên cánh tay Y Thủy Mi, "Vậy cái này đi!"

Y Thủy Mi liếc mắt nhìn phù văn kia một cái, trong tâm vui vẻ, a, là linh hỏa phù đơn giản nhất, lần này chắc chắn sẽ không sai lầm! Cô giả vờ bình tĩnh gật gật đầu, nói: "Được, vậy vẽ linh hỏa phù cho cậu xem."

Hiệu dụng của linh hỏa phù cũng không khác lắm chiếc bật lửa, chỉ là một đốm lửa nhỏ, Y Thủy Mi liếc mắt nhìn cánh tay, sau đó đặt bút, rất thuần thục trôi chảy vẽ phù văn linh hỏa phù trên giấy.

"Được rồi, tiếp theo là phát động phù chú." Y Thủy Mi để bút xuống, trảm đinh chặt sắt mà đem bùa chú trước mặt xé thành hai nửa (thực ra là lời thề son sắt....mk t đọc ko có hiểu gì hết...), khi bùa chú bị xé một đốm lửa đỏ bỗng dưng xông ra, Y Thủy Mi để đoàn tiểu hỏa to bằng nắm tay trẻ con huyền phù trên tay mình.

Nhậm Thiên Lý nhỏ giọng oa một tiếng, trong đôi mắt trong suốt chiếu ra ánh lửa của đoàn lửa nho nhỏ kia

Y Thủy Mi nhìn cặp mắt cậu trợn tròn, trên khuôn mặt trắng nõn thanh tú lộ ra biểu cảm sợ hãi than thở, cảm thấy gia hỏa này ban đầu vô cùng âm trầm gia hỏa bây giờ nhìn lại cũng thật đáng yêu, không khỏi nở nụ cười, đang muốn dập tắt tiểu hỏa trong tay, tiểu hỏa lại đột nhiên lao ra ngoài, giống như một cái khí cậu đột nhiên bị thả rơi tức giận mà vèo một cái nhảy lên bay vào nhà bếp!

Y Thủy Mi ngẩn ngơ, đừng nói trước nó làm sao lại chạy trốn ra ngoài, theo lý thuyết hỏa cầu nhỏ như vậy cho dù đốt tới thứ gì cô cũng có thể lập tức dập lửa, thế nhưng không biết thế nào, trong lòng cô bỗng nhiên hơi lo lắng một chút, cảm giác bất an như một luồng khí lạnh theo gót chân cô kéo lên sống lưng.

Sau khi Ứng Thiên đem nấm hương xắt hạt lựu cùng với tương do y đặc chế quấy đều chung với thịt băm, bắt đầu viên thịt, mỗi một viên thịt đều được khống chế thành to nhỏ giống nhau, đều vừa vặn, có thể cắn một cái là hết.

Tưởng tượng bộ dáng Mục Trường Sinh ăn thịt viên, Ứng Thiên khẽ mỉm cười, trong mắt lộ ra mấy phần ôn nhu.

Vo tròn xong viên thịt cuối cùng, y đang định lấy vá múc bỏ vào trong nồi đã nấu nước, bỗng nhiên chú ý tới tay trái lúc trước chạm qua Mục Trường Sinh, không khỏi ngẩn người.

Chỉ trong chớp mắt như thế, một đốm lửa từ bên ngoài nhảy vào, rơi xuống tay trái của y!

Cảm giác da bị thiêu đốt nóng chảy vô cùng rõ ràng, đồng tử y co rút, lập tức dập tắt ngọn lửa trên tay. Nhưng mà vẫn chậm, da dẻ căng mịn trắng nõn trên mu bàn tay bị đốt rụi một khối lớn, lộ ra phía dưới...

Khi Y Thủy Mi và Nhậm Thiên Lý đang vọt vào nhà bếp, đã thấy đến Ứng Thiên bưng tay trái, ánh mắt dữ tợn nhìn bọn họ chằm chằm!

Thái dương y nổi lên gân xanh, gương mặt tuấn mỹ anh khí vì ánh mắt của chủ nhân trở nên hung bạo tàn ác mà trở nên dữ tợn cực kỳ, vẻ nghiêm túc và ấm áp khi nãy làm làm cơm không còn sót lại chút gì.

Y Thủy Mi bị bộ dáng này Ứng Thiên sợ hết hồn, cô đột nhiên cảm thấy người đối mặt mình không phải Ứng Thiên, mà là một đầu hung thú mang dục vọng muốn nuốt sống người!

"Ứng, Ứng Thiên, ách, em xin lỗi, để em giúp anh xem..." Một chữ cuối cùng không có cơ hội nói ra, Y Thủy Mi chỉ cảm thấy cổ họng đau xót, cổ mình đã bị một bàn tay lớn bóp lấy.

Y Thủy Mi liều mạng giãy dụa, nhưng cái tay đang nắm cổ cô siết càng lúc càng chặt, mỗi khi cô giãy dụa một chút, lực đạo trên cái tay kia liền tăng thêm một phần, hai tay cô dùng sức tách ra tay của đối phương, thậm chí dùng tới linh lực, nhưng là vô luận cô giãy dụa thế nào, đều không thể chạy trốn.

Cách khoảng cách gần như thế, Y Thủy Mi thật sự cảm nhận được hàn khí và sát khí đến từ trên người đối phương, Ứng Thiên, y là thật muốn giết cô!

Tại sao… Rõ ràng cô chỉ là thương tổn tới tay y mà thôi, cô không phải cố ý, thật không phải cố ý…

Y Thủy Mi sắc mặt xanh tím, không có cách nào hô hấp, tâm sợ hãi tới cực điểm…

43. Chương 43

"Ứng Thiên, anh thả Y Thủy Mi ra, cậu ấy sắp bị anh bóp chết!" Ứng Thiên đột nhiên nổi giận, Nhậm Thiên Lý ngẩn người, thấy Y Thủy Mi bị siết đến sắc mặt xanh tím, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã, cậu vội vã đi lên ngăn cản, lại bị đối phương vung một cái bay ra.

Ứng Thiên nổi giận sắc mặt dữ tợn đáng sợ, uy thế vô hình từ trên người y lan ra, giống như một cự thú nguyên thủy mở ra hai mắt, dùng ánh mắt cao cao tại thượng, bễ nghễ thiên hạ miệt thị vạn vật, bất luận người nào ở dưới luồng áp lực này cũng chỉ có thể run lẩy bẩy, trong đáy lòng không cách nào sinh ra một phần phản kháng.

Nhậm Thiên Lý bị luồng áp lực này áp chế không ngốc đầu lên được, cậu nằm trên mặt đất, lao lực ngẩng đầu nhìn Y Thủy Mị sắp bị bóp tắt thở, khó nhọc nói: "Ứng Thiên, Mục ca, còn… ở, nơi này…"

Hai chữ "Mục ca" kia mới vừa hạ xuống, đáy mắt đỏ đậm của Ứng Thiên dần dần biến mất, y nhìn về hướng cửa phòng Mục Trường Sinh, buông lỏng tay ra.

Y Thủy Mi xụi lơ trên đất, cô ôm cổ, vừa từng ngụm từng ngụm hô hấp, vừa kéo thân thể mềm mại vô lực lui về phía sau, trong ánh mắt còn chưa tiêu tán sợ hãi.

Uy thế khổng lồ kinh khủng tản đi, Nhậm Thiên Lý rốt cục khôi phục năng lực hoạt động, cậu lập tức từ dưới đất bò dậy, che trước mặt Y Thủy Mi.

Ứng Thiên trước mắt bọn họ, không còn là thanh niên trước cái kia vui cười giận mắng, hoạt bát như ánh mặt trời, y đứng chắp tay, nhìn từ trên cao xuống nhìn bọn họ chằm chằm, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo, không hề che giấu chán ghét và lửa giận.

Y hoàn toàn lật đổ nhận thức trước đó của bọn họ, bất kể là sức mạnh đến mức bọn họ không có cách nào phản kháng, hay là ánh mắt rơi trên người bọn họ, mang đầy sát ý, âm lãnh cùng chán ghét.

Ứng Thiên đem cái tay mới vừa bị thương đặt ở sau lưng, hai mắt lạnh lùng nhìn tình cảnh này, Y Thủy Mi dồn dập thở dốc cùng ho khan ngột ngạt thống khổ, cô tràn ngập sợ hãi, căn bản không dám liếc nhìn y một cái; Nhậm Thiên Lý che trước mặt Y Thủy Mi, hai tay mở ra, trên mặt nhìn tựa bình tĩnh, thân thể không khống chế được mà run rẩy, hiển nhiên cũng vô cùng sợ sệt.

Nội tâm Ứng Thiên hận không thể lập tức đem hai thứ này giết chết, lại chỉ có thể bình ổn áp chế lại sát ý sôi trào trong thân thể, hít sâu mấy hơi, y bình tĩnh lại, thấp giọng nói: "Chuyện ngày hôm nay, các ngươi nếu dám ở trước mặt Mộc ca nhắc nửa câu, ta cũng chỉ khiến cho người có quan hệ với các ngươi chôn cùng. Đừng lo là ta không làm được."

Thanh âm âm lãnh như là rắn độc rít, Nhậm Thiên Lý cùng Y Thủy Mi lắc đầu liên tục, khi nghe đến một chữ "Lăn", Nhậm Thiên Lý lập tức nâng dậy Y Thủy Mi, lảo đảo trốn ra khỏi nhà trọ.

Mãi đến tận lúc bọn họ rời đi, Ứng Thiên mới đưa cái tay vẫn luôn đặt ở sau lưng ra.

Tay trái vẫn trắng nõn thon dài như cũ, khớp xương rõ ràng, da dẻ trên mu bàn tay lại bị ngọn lửa đốt trụi, viền vết thương cháy đen, nhưng mà da dẻ lộ ra cũng không phải huyết nhục của người bình thường, mà là một tầng cháy đen khác, mọc trên đó từng mảnh vảy nhỏ.

Nhìn bàn tay này, ánh mắt Ứng Thiên vừa phẫn nộ vừa khủng hoảng, y lấy bao tay đeo lên, quay đầu liếc nhìn phòng ngủ Mục Trường Sinh một cái, lại cảm thấy không an lòng, cởi găng tay quấn lên một tầng băng vải dày đặc, mới yên tâm lại.

=

Ứng Thiên từ phòng ngủ đi ra ngoài không bao lâu, cơn buồn ngủ của Mục Trường Sinh dâng lên, đem bát đặt lên tủ đầu giường liền ngủ, khi hắn tỉnh lại, đã đến hoàng hôn, đồng hồ báo thức chỉ sáu giờ chiều.

Giấc ngủ này hắn ngủ thật say, âm khí nhập thể tạo thành không khỏe tất cả đều tản đi. Thân thể hắn bây giờ thực sự là so với trước đây thì tốt hơn nhiều, nếu là lúc trước hắn bị âm khí nhập thể, cho dù có quý tộc khác vì hắn điều trị thân thể, cũng không thể không nằm trên giường chừng mấy ngày.

Mục Trường Sinh thích ý híp mắt một cái, tinh thần tốt lên, linh thức hắn liền vô thức dùng bản thân làm trung tâm khuếch ra, xuyên qua vách tường, đến bên ngoài.

Y Thủy Mi cùng Nhậm Thiên Lý không ở, Ứng Thiên một mình đứng trước bàn ăn, đem bữa tối dọn cả lên bàn, cầm lấy một củ cà rốt, dùng dao con tinh tế điêu khắc, y hơi cúi đầu, ánh mắt chăm chú, một cành hồng trong chốc lát liền thành hình trong tay y, trên cành hoa thẳng tắp mọc gai lởm chởm trông rất sống động, phiến lá được điêu khắc tỉ mỉ từng đường vân, cánh hoa màu đỏ e lệ nhu mì mở ra, tựa như chỉ cần cúi đầu xuống, có thể ngửi được mùi hương thơm ngát của hoa hồng.

Nếu như không phải cành lá cùng cánh hoa đều cùng một màu sắc, chỉ sợ không có bất kỳ người nào sẽ cho rằng cành hồng này chỉ dùng cà rốt điêu khắc thành.

Điêu khắc hảo hoa mân côi, Ứng Thiên đem cắm ở một cái nho nhỏ nhỏ nhắn cổ bình thủy tinh bên trong, đặt tại bàn ăn trung ương, hoàn đốt lên mấy cây đèn cầy.

Đáng tiếc Mục gia chủ không có bao nhiêu tế bào lãng mạn, xuyên qua linh thức thấy cảnh này, điều hắn nghĩ đến đầu tiên chính là, trong nhà quên nộp tiền điện, đêm nay bị cúp điện, sau đó mới chậm chạp nhớ tới những thứ như nến, hoa hồng có một tầng hàm nghĩa khác…

Mục gia chủ sờ sờ lên bên tai mình hơi nóng lên, mặt không đổi sắc thu hồi linh thức, tâm như vừa bị thứ gì đó dắt đi, cho nên không có chú ý tới Ứng Thiên đeo băng tay trái.

Ở trên giường ngồi một hồi, Mục Trường Sinh xuống giường rửa mặt, đẩy cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

"Đương đương đương đương ~ bữa tối ánh nến!" Vang một tiếng "bang", bong bóng trong tay Ứng Thiên đột nhiên nổ tung, thanh âm chói tai khiến lông mày Mục Trường Sinh nhíu lại, mà khi nhìn thấy bộ dáng Ứng Thiên cười ha ha đứng dưới ánh nến, một chút không khỏe này phút chốc liền tiêu tán.

Hắn thấy Ứng Thiên, nhẹ giọng nói: "Y Thủy Mi cùng Nhậm Thiên Lý đâu?"

"Bọn họ a." Ứng Thiên cong cong khóe miệng, "Khi nghe tôi nói muốn làm bữa tối ánh nến, cũng rất thức thời mà ly khai. Không nói bọn họ, Mộc ca chúng ta ăn cơm đi! Vì bữa tối ánh nến này tôi chuẩn bị thật lâu a!" Y vô cùng thân sĩ thay Mục Trường Sinh kéo ghế, làm tư thế mời.

Nghe đến bốn chữ "Bữa tối ánh nến", ánh mắt Mục Trường Sinh hơi động, rơi xuống bàn ăn, đèn trong căn hộ đều tắt, trên bàn chỉ có bốn cây nến màu hồng đứng thẳng tắp trên chân nến, ánh sáng nhu hòa, hoặc nông hoặc sâu chiếu lên thức ăn tinh xảo.

Có lẽ là đêm nay ánh nến quá mức nhu hòa, có lẽ là đêm nay thức ăn quá mức tinh xảo, có lẽ là cái người ngồi ở đối diện kia cười quá mức xán lạn, có lẽ là trong lòng cảm xúc không rõ quá nhiều quá vẹn toàn… Mục Trường Sinh không chút nào chú ý tới này điểm dị dạng bé nhỏ không đáng kể.

Bất tri bất giác, trên khuôn mặt nhạt nhẽo của hắn lộ ra ý cười, vươn đũa gắp lên một miếng thịt viên bỏ vào trong miệng, mỹ vị quen thuộc lan ra trên đầu lưỡi, nhưng mà hắn thoáng nhếch lên khóe môi lại buông xuống.

"Mộc ca, thế nào? Có cảm thấy tài nấu nướng của tôi tiến bộ rất nhiều? Ha ha…" Ứng Thiên ngồi đối diện hắn, người nghiêng về phía trước, trên mặt tràn đầy nụ cười sung sướng.

Không cần trả lời, Mục Trường Sinh đem thịt viên nuốt xuống, lại vươn đũa gắp một viên.

Nhìn thấy Mục Trường Sinh thoả mãn, liên tục ăn ba viên viên thịt còn muốn gắp, Ứng Thiên vội vã đem một món khác đẩy đến trước mặt Mục Trường Sinh, "Mộc ca anh nếm thử cái này."

Mục Trường Sinh gắp thịt khựng lại, đũa ở giữa không trung xoay một vòng hướng đến món Ứng Thiên mới đẩy tớid.

Sau buổi cơm tối, Mục Trường Sinh ấn ấn đầu có chút mê man, nói với Ứng Thiên: "Xem ra di chứng âm khí nhập thể vẫn còn, tôi còn phải… Lại đi ngủ một lát."

Ứng Thiên đang dọn dẹp bàn, nghe vậy lập tức tới trước mặt Mục Trường Sinh ngồi xổm xuống, nhìn cặp mắt hắn đã bắt đầu mông lung, nhẹ giọng nói: "Nếu không tôi dìu anh về phòng ngủ đi!"

Mục Trường Sinh nhìn Ứng Thiên, tóc của đối phương vừa đen vừa mềm, đưa ra khuôn mặt anh tuấn đến không giống người ngẩng lên nhìn hắn, trong đôi mắt chứa đựng quan tâm, thực sự khiến người… Rất khó từ chối. Nhưng là, người này vì sao muốn bỏ thuốc mình? Mục đích tiếp cận của y, nhanh như vậy đã muốn lộ ra sao?

Mục Trường Sinh lẳng lặng nhìn Ứng Thiên, nắm chặt tay…

Sau mười phút, Ứng Thiên đứng bên giường trong phòng ngủ, nhìn Mục Trường Sinh nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, nghe hắn đều đều từ từ hít thở, nôn nóng vẫn luôn bị đè nén trong lòng dần dần bình ổn lại.

Do dự chốc lát, y cúi người, hôn lên trán Mục Trường Sinh một cái, nhìn thụy nhan đối phương yên tĩnh an tường, y nhỏ giọng nói: "Mộc ca, lần này là tôi sai rồi, bất quá tôi bảo đảm, sau này nhất định sẽ tốt gấp bội với anh!"

Nói xong, y đứng dậy rời khỏi phòng.

Nhưng mà Ứng Thiên không có nghĩ tới là, y mới vừa rời căn hộ không bao lâu, người vốn nên rơi vào trạng thái ngủ say lại mở mắt ra.

Ứng Thiên cũng không biết, Mục Trường Sinh sau khi biết mình thức tỉnh năng lực Ngôn lịn, liền dùng khả năng lớn nhất có thể của năng lực này bảo vệ mình. Độc vật, bao gồm cả thuốc ngủ, trong nháy mắt đi vào miệng hắn, sẽ mất đi hiệu dụng.

Mục Trường Sinh trợn tròn mắt nhìn trần nhà, một hồi lâu sau, mới đưa tay ra sờ sờ chỗ trán bị hôn qua, xúc cảm mềm mại kỳ diệu phảng phất còn dừng ở nơi đó.

Thực sự là kỳ quái. Mục Trường Sinh thầm nghĩ, quả thực quá kỳ quái. Trước hôm nay, mình tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, hắn dĩ nhiên có thể khoan nhượng để người khác bỏ thuốc mình, còn có thể làm bộ không biết ăn vào. Thực sự là phút chốc bị ma quỷ ám ảnh. Còn tiếp tục như vậy, sẽ có hay không có một ngày hắn không có nguyên tắc mà dung túng Ứng Thiên?

Không, không có một ngày kia!

Mục Trường Sinh lắc đầu một cái, từ trên giường ngồi dậy, đưa tay cầm qua điện thoại di động đặt ở trên tủ đầu giường.

"Ứng Thiên hiện tại đang làm gì?" Ánh mắt của hắn rơi vào điện thoại di động, nhẹ giọng nói.

Màn hình điện thoại di động đen kịt chậm rãi sáng lên…

Bầu trời vốn trong veo không biết từ lúc nào che kín mây đen, một tiếng sấm vang lên, hạt mưa liền bùm bùm rơi trên đất.

Trời đột nhiên đổ mưa to, người qua đường vừa sốt ruột mà tìm chỗ tránh mưa, vừa thấp giọng chửi bới dự báo thời tiết không chuẩn.

Ứng Thiên không bung dù, hạt mưa lớn như hạt đậu đập trên người y, trong chốc lát liền đem cả người y xối ướt, mái tóc màu đen bị nước mưa xối vào dính sát trên mặt, y lau mặt một cái, xoay người lại liếc nhìn nhà trọ, quay người biến mất ở trong màn mưa.

—— Thị trường giao dịch thức tỉnh giả, Nhĩ Viễn Cư

Túc Thanh Nguyên đêm qua làm việc đến bình minh, liên tiếp phong ấn chừng mười cái vết rách không gian thả ra ma vật, mệt đến ngất ngư. Lúc này mới vừa tỉnh ngủ, nhưng mà hắn mới vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy phòng mình thật vất vả tích góp tích phân mua phá ra một cái động lớn, nước mưa bên ngoài không chút trở ngại trút vào.

Ứng Thiên im lặng không lên tiếng đứng trong phòng, sắc mặt âm trầm tái nhợt, cả người ướt nhẹp chảy đầy bùn nước, rất giống một thủy quỷ mới vừa bò lên bờ.

Túc Thanh Nguyên thấy thế duỗi ra một cái tay che mắt, bất đắc dĩ nói: "Có thể hay không không cần mỗi lần gặp gỡ đều đáng sợ như thế?"

Ứng Thiên cười lạnh, "Ông mà có thể bị dọa sợ?"

"Sợ, ta rất sợ!" Túc Thanh Nguyên chỉ vào cái động bị phá ra trên đỉnh đầu, "Ta càng sợ cái nhà này chờ một chút nữa sẽ bị nước nhấn chìm hơn."

Ứng Thiên nghe vậy liếc mắt nhìn cái động trên nóc nhà cái kia một cái, "Tôi lại sửa một căn nhà đền cho ông, bây giờ, ông giúp tôi sửa da một chút." Y vươn tay trái ra.

44. Chương 44

Nghe vậy, thần sắc trên mặt Túc Thanh Nguyên không lộ ra vẻ nhẹ nhõm, hắn từ trên giường đứng dậy, bước nhanh tới trước mặt Ứng Thiên, "Chuyện gì xảy ra?"

Đúng lúc này một tia chớp xẹt qua ngoài cửa sổ, bên trong sáng sủa hơn trong nháy mắt, tay trái Ứng Thiên cứ như vậy bại lộ dưới ánh sáng.

Túc Thanh Nguyên nhăn lại lông mày, "Chuyện khi nào?"

Ứng Thiên nói: "Ngày hôm nay."

Ngữ khí Túc Thanh Nguyên đầy trách cứ: "Con tại sao không cẩn thận như vậy?" Hắn vỗ vỗ tay mở đèn trong phòng, bấm một cái thủ quyết vung lên cái động trên nóc nhà, một cỗ khí vô hình liền chắn chỗ ấy, lỗ hổng vẫn còn, nhưng nước mưa bên ngoài đã ko rơi vào một chút nào.

Hắn ra hiệu cho Ứng Thiên ngồi xuống trước bàn, cầm lấy tay trái của y nhìn kỹ một chút. Cái tay kia hình dáng ưu mỹ, xúc cảm so với con gái bình thường còn bóng loáng mềm mại hơn, nhưng mà đây chỉ là biểu tượng thôi, tầng da trên mu bàn tay trái bị ngọn lửa nóng chảy, lộ ra phía dưới một lớp da thô ráp cháy đen khác. Túc Thanh Nguyên đụng đụng lên mấy miếng vảy nhỏ, vừa cứng vừa sắc bén, suýt chút nữa làm bị thương ngón tay của hắn.

"Đuôi dọn dẹp sạch sẽ chứ?" Túc Thanh Nguyên thấp giọng hỏi.

Nhớ tới hai thứ kia, lông mày Ứng Thiên nhíu lại, "Ta hạ xuống cấm ngôn nguyền rủa cho bọn họ."

"Ồ?" Túc Thanh Nguyên kinh ngạc nói, "Con vậy mà còn để lại người sống." Hắn thấy khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Ứng Thiên, lúc này lại có chút u ám, than nhẹ một tiếng, "Con so với trước kia, thực sự rất khác nhau." Hắn quan sát vẻ mặt Ứng Thiên, chậm rãi nói: "Lục lão đã từng có tôn tử, cực kỳ thương yêu, sau đó cậu ta bất hạnh hi sinh trong một lần hành động săn bắn ma vật, Lục lão chịu đả kích quá lớn, hôn mê hơn ba tháng, sau khi tỉnh lại đã quên hết chuyện mình đã từng có cháu trai, biểu hiện của con trước mặt Lục lão, chính là đem tính tình cử chỉ của cháu ông ấy mô phỏng giống y như thật, cho dù Lục lão đã

cái gì cũng không nhớ, trong tiềm thức ông ta, vẫn sinh ra hảo cảm trong lòng đối với người như vậy. Kỳ thực con căn bản không cần thiết làm như vậy, Lục lão phẩm đức cao thượng, cho dù…"

Ứng Thiên: "Dông dài, mau giúp ta sửa tốt nó."

Túc Thanh Nguyên lắc đầu nói: "Không sửa được."

"Không sửa được?" Ứng Thiên cau mày, ngữ khí có chút cấp thiết, "Có thể làm giúp ta một bộ khác hay không?"

"Không thể." Túc Thanh Nguyên lắc đầu nói: "Vật liệu hắn lưu lại chỉ đủ làm một phần này, dùng những vật khác thay thế, căn bản không đạt tới hoàn mỹ như vậy."

Nghe vậy, ánh mắt Ứng Thiên buồn bã, vô cùng thất vọng.

Túc Thanh Nguyên thấy bộ dáng Ứng Thiên ảm đạm thất vọng, không tự chủ được mà thở dài, "Con đây sao phải làm tội gì? Người như vậy hắn, dù thế nào cũng sẽ không để ý."

"Để ý." Ứng Thiên nhẹ giọng nói: "Hắn yêu thích người xinh đẹp."

Thấy thế Túc Thanh Nguyên cũng không nỗ lực khuyên bảo Ứng Thiên, hắn vỗ vỗ bờ vai y, đứng dậy lấy ra một hộp thuốc mỡ hình tròn dẹt ở trong tủ bên giường đưa cho Ứng Thiên.

"Da trên mu bàn tay con thì ta không có cách nào, sau này phải chú ý, không nên để cho nơi bị tổn hại nứt ra, hộp thuốc mỡ này con cầm, đối với vết thương cũ của con có chỗ tốt."

Ứng Thiên tiếp nhận hộp thuốc mỡ, có chút không tập trung trả lời một câu, "Đã biết." Y ấn ấn mu bàn tay trái, quay người định rời khỏi, lại nghe Túc Thanh Nguyên nói một câu, "Quên mất nói cho con, lúc trước trong quá trình chế tác dùng vật liệu vô cùng quý giá, năng lực phòng ngự tương đương với trung cấp pháp khí, hỏa điễm bình thường căn bản không thể thiêu hủy, con cẩn trọng một chút."

Nghe vậy, ánh mắt Ứng Thiên lóe lên một tia hung tàn, y gật gật đầu, im lặng không lên tiếng rời đi.

Mưa to vẫn còn, cả thị trường giao dịch đều bao phủ trong màn mưa mông lung. Tiếng mưa rơi ào ạt đem tiếng bước chân của người hoàn toàn nhấn chìm.

Ứng Thiên xuyên qua tầng kết giới thị trường giao dịch, trong nháy mắt đã đến thế giới phàm tục phồn hoa náo nhiệt.

Cho dù là mưa to như vậy, cũng không gây trở ngại tiếng nhạc từ cửa hiệu bên đường truyền ra lối đi bộ từng trận âm thanh ầm ĩ đáng ghét.

Ứng Thiên ấn ấn tay trái, ngước mắt nhìn lên, thấy ba chiếc xe cảnh sát đi theo sau một chiếc xe cứu thương gào thét chạy qua, mà trên mui chiếc xe cứu thương kia, đang có một yêu ma cả người bao phủ trong hắc vụ nằm úp sấp.

Trừ phi yêu ma chủ động hiện thân, bằng không đôi mắt người bình thường sẽ không nhìn thấy bọn chúng, chỉ có hai cái thức tỉnh giả dựa vào thể năng cường hãn cùng tốc độ, nhảy trên máy cái tòa nhà cao tầng đi theo. Ứng Thiên hé mắt, nhận ra một trong đó chính là Chu Minh ngày đó ở thị trường giao dịch suýt nữa tổn thương Trường Sinh.

Ánh mắt y lóe lên một tia ám quang, nhẹ nhàng huýt sáo.

Tiếng huýt gió này cực kỳ nhẹ, như một làn khói nhẹ bất cứ lúc nào cũng có thể dập tắt, dưới mưa tầm tã che lấp, cho dù lúc này có người qua đường đi qua bên người Ứng Thiên cũng khống nghe được chút âm thanh nào.

Nhưng mà theo tiếng huýt sáo hạ xuống, yêu ma vốn đang nằm nhoài trên đỉnh xe cứu thương, đối với hai thức tỉnh giả truy đuổi theo phía sau mình lộ ra sợ hãi, bỗng nhiên từ trên mui xe cứu thương đứng lên, giống như phát điên đỏ mắt vọt tới hướng một trong hai thức tỉnh giả.

Chu Minh không nghĩ tới yêu ma lúc trước bị bọn họ đánh cho chỉ còn một hơi lại đột nhiên xông lên, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng đã bị đối phương hung hăng đánh bay ra ngoài. Kèm theo đó là một tiếng kêu đau đớn thảm thiết, cả người hắn ta té xuống từ tòa nhà cao bảy, tám tầng lầu, làm cho vỡ đầu chảy

máu, nếu không phải thân là thức tỉnh giả thể chất cường hãn, chỉ sợ vào lúc này hắn ta đã thành một đống thịt nát.

Đầu yêu ma kia sau khi đánh bay Chu Minh, tứ chi thuộc về thú loại chặt chẽ bấu trên một cái cột đèn đường, phát ra tiếng gào thét hung bạo tàn ác. Sau đó toàn thân khựng lại, súc lực xong thì mạnh mẽ nhảy xuống phía dưới, vuốt thú sắc bén hướng đến cổ Chu Minh.

"Cút!" Lúc này một tiếng quát tức giận bỗng nhiên vang lên, tầng tầng màn mưa bị tiếng gầm đẩy ra, đụng lên người yêu ma.

Động tác yêu ma kia hơi ngưng lại, hắc vụ bên ngoài thân thể suýt nữa bị đánh đến tán loạn, nó ngửa đầu phát ra một tiếng rít gào tức giận, hai mắt đỏ đậm phóng tới một thức tỉnh giả khác…

Mưa rơi xuống càng lúc càng lớn, trời đất như hoàn toàn mù mịt, chỉ có ánh đèn trong thành thị tỏa ra ánh sáng lung linh lơ lửng ở giữa không trung.

Ứng Thiên nhìn thấy yêu ma bị một thức tỉnh giả khác đi cùng Chu Minh dẫn đi, đang muốn huýt sáo lần nữa, một đạo tiếng vang cực kỳ nhỏ bỗng nhiên vang lên từ phía sau!

Đầu mày y nhíu lại, thoáng né qua, thấy một luồng nước từ sau lưng y vượt lên, hóa thành một con thủy xà trong suốt, phun ra lưỡi rắn trông rất sống động, mắt lom lom theo dõi y.

Cùng lúc đó, Quý Trạch cầm một cái dù từ trong màn mưa mông lung đi ra. Ánh mắt sắc bén băng lãnh rơi trên người Ứng Thiên.

"Hóa ra là ngươi." Ứng Thiên không nhìn thủy xà bên người kia, khinh thường nói: "Làm sao, lần trước còn chưa bị đánh đủ, muốn thêm một lần nữa?"

"A." Quý Trạch cười lạnh, lại không lên tiếng nữa, giơ tay vứt ra một cái kết giới, tạm thời đem hai người ngăn cách với thế giới phàm tục, cũng dễ động thủ.

Ứng Thiên nhìn động tác này của anh, khóe miệng nổi lên ý cười châm chọc càng đậm, y móc ra găng tay mang lên, bảo vệ hai tay, tiếp theo dùng một quyền đập vỡ thủy xà vẫn luôn nhìn chằm chằm y.

Thủy xà cực lớn dài mười mét bị đòn đánh này đánh cho vỡ thành vô số bọt nước văng tứ phía, nhưng một giây sau, thủy châu bắn ra lập tức tụ họp lại, lần này hình thành cũng không phải thủy xà lúc trước, mà là Cự Long cao gần năm mươi mét, vảy và móng vuốt vô cùng rõ ràng.

Nhìn Cự Long trước mắt này, Ứng Thiên nhíu nhíu mày, ngay lúc nó gầm thét nhắm tới y liền nhanh chóng tránh né, đồng thời thân thể lóe lên liền đánh tới Quý Trạch, chuẩn bị như lần trước đem tên cuồng ngạo này đánh thành đầu heo.

Song lần này Quý Trạch hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, khống chế cùng nắm giữ sức mạnh cũng càng thêm tinh chuẩn. Thân thể anh trải ra ngoài ở ngoài từng tầng từng tầng phòng ngự, đồng thời nước mưa cuồn cuộn không ngừng ngưng tụ thành các loại loài chim dữ cự thú, che ngợp bầu trời tuôn tới Ứng Thiên.

Mãnh thú chỉ dùng bọt nước ngưng tụ thành nhưng còn bá đạo cường hãn hơn cả thực tế, là sức mạnh lớn nhất bên ngoài của Quý Trạch ngưng tụ thành thực thể, thân ảnh Ứng Thiên cấp tốc từ trong giáp công của các loại mãnh thú mà qua lại, đụng tới thực sự không thể tránh khỏi thì trực tiếp một quyền đập nát, một khắc khi sức mạnh cường hãn kia bắn ra như khiến toàn bộ đại địa đều chấn động.

Mắt thấy Ứng Thiên lại như lần trước từng bước một tiếp cận phía mình, Quý Trạch nhẹ nhàng quơ quơ dù trong tay, hạt mưa từ trên trời giáng xuống thoáng chốc hóa thành ngàn vạn châm nhỏ phun hướng Ứng Thiên.

Ứng Thiên mới dùng một quyền một cước đem hai đầu mãnh thú trước mắt đánh nát, liền nhìn thấy từng hàng thủy châm bao vây trước sau trái phải y.

Mưa vẫn còn, bầu trời một mảnh ám trầm, tóc Ứng Thiên bị nước mưa xối dán sát và da, một thân áo sơ mi quần dài cũng dính chặt trên người, y cau mày nhìn thủy châm chung quanh, đang muốn liều mạng đem mấy thứ đồ vật chướng mắt này đánh nát.

Quý Trạch đứng ở cách đó không xa, từ từ mở miệng nói: "Ngươi gọi Ứng Thiên đúng không? Chuyện ngày đó thực sự khiến ta sống mãi khó quên." Quý Trạch lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị người đánh cho thảm như thế.

Nghe vậy Ứng Thiên nở nụ cười khinh thường, y lau nước mưa trên mặt, "Đánh ngươi thì thế nào? Ta không chỉ lần trước đánh ngươi, lần này cũng phải đem ngươi đánh đến tìm không thấy răng!" Đang khi nói chuyện, chân phải y mạnh mẽ đạp xuống đất, cả mặt đất đều chấn động, dùng chân phải y làm trung tâm, đất dưới chân nứt ra vết rạn chằng chịt như mạng nhện, thủy châm chặn ở chung quanh y cũng bị lần chấn động này khiến cho tán loạn không ít.

Nghe lời khiêu khích cực kỳ này, Quý Trạch lại thờ ơ không động, anh tự tiếu phi tiếu nhìn Ứng Thiên, mở miệng nói: "Cùng lần trước so sánh, tốc độ của ngươi không nhanh như trước, sức mạnh cũng rõ ràng không lớn như trước, ngươi xác định ngươi còn có thể đánh đến ta?"

Nghe vậy lông mày Ứng Thiên nhíu càng chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm Quý Trạch nhiễm mấy phần sát khí.

"Vì bắt được ngươi, ta lần này mang không ít người." Đang khi Quý Trạch nói chuyện, xung quanh ban đầu không một bóng người bỗng nhiên hiện ra rất nhiều bóng đen, lít nha lít nhít mà vây lại hai người.

Hai mắt hẹp dài của Quý Trạch nhìn chằm chằm Ứng Thiên, tiếp tục nói: "Bất quá bây giờ chắc không cần, Ứng Thiên, ngươi so với lần trước, thực sự kém nhiều lắm. Mà ta, không phải là ta ngày đó."

Vừa dứt lời, một cỗ linh lực vô hình vô sắc bỗng nhiên xuất hiện phía sau Ứng Thiên, nhanh như tia chớp phóng tới, giống như linh xà quấn đến trên người Ứng Thiên...

==========

Nguyên nhân sức mạnh Ứng Thiên giảm sút đại gia chắc đều đoán được, ta không nói.

Vốn là không muốn giải thích, thế nhưng đại gia đối với Quý Trạch hình như tranh luận rất nhiều, ta liền nói một chút, yên tâm, Ứng Thiên sẽ không lỗ, Trường Sinh ở nhà xem phát sóng trực tiếp hiện trường đây!

Tiểu kịch trường:

Một ngày nào đó, Mục Trường Sinh: Ngủ đi!

Ứng Thiên: Đụng một cái, ngã trên giường.

Mục Trường Sinh, vạch trần da trên tay Ứng Thiên, lộ ra lớp da chân chính phía dưới đen như mực, thở dài: Tại sao cậu khi đó không dùng chân thân để tới gần tôi. Như vậy tôi sẽ không coi trọng cậu ( )b, bất quá bây giờ xem ra, kỳ thực đen cũng rất đẹp Mục Trường Sinh(trước khi yêu thích) = nhan khống sâu sắc, vào lúc này nếu như chân thân Ứng Thiên ở, Mục Trường Sinh: Ghét xấu; Mục Trường Sinh (sau khi yêu thích) = nhan khống sâu sắc, vào lúc này nếu như chân thân Ứng Thiên ở, Mục Trường Sinh: Kỳ thực Ứng Thiên vốn có dung mạo rất dễ nhìn, hoàn toàn không cần khoác áo may ô a!

Tác giả: Cho nên nói tên tiểu yêu tinh ái tình này thực sự là hại người rất nặng a! Cả thẩm mỹ quan cũng có thể vặn vẹo a!!

ps: Trước mắt có thể công khai dữ liệu:

Năng lực thiên phú Trường Sinh: Ngôn linh; sức mạnh: 10; tốc độ: 10; chiều cao: 1. 89; thực lực: 96

Năng lực thiên phú Ứng Thiên: Tạm thời chưa có; sức mạnh: 92; tốc độ: 92; chiều cao: 1. 89; thực lực: 90 (trạng thái phong ấn)

Năng lực thiên phú Quý Trạch: Niệm lực; sức mạnh: 85; tốc độ: 88; chiều cao: 1. 88; thực lực: 87

Năng lực thiên phú Y Thủy Mị:?? Sức mạnh: 45; tốc độ: 50; chiều cao: 1. 59; thực lực: 55

Năng lực thiên phú Lý Nhan Mạt: Nhân ngẫu trọng sinh; sức mạnh: 55; tốc độ: 57; chiều cao: 1. 68; thực lực: 70

Trải qua cân nhắc toàn diện, cuối cùng ra được đại thể trị số, thực lực là điểm tổng hợp!

45. Chương 45

Đúng như Quý Trạch nói, tốc độ và sức mạnh của Ứng Thiên đều trở nên yếu đi, cho nên không thể đúng lúc nhận ra được có thứ ở phía sau lưng y.

Từ hai chân đến vai đều bị một dây thừng bằng linh lực trói lại chặt chẽ, hai tay y giãy giụa, đến lúc dùng man lực đem thứ bó chặt trên người mình chấn nát, cũng có hơn một nghìn thứ đồng dạng cùng nhào tới, giống như rắn độc chặt chẽ xoắn lấy tứ chi y.

Hai hàng lông mày Ứng Thiên nhíu chặt, mặt đầy sát khí đem những thứ đó từng cái chấn nát, nhưng tốc độ và sức mạnh của y đến cùng vẫn không sánh được với trước đây, đối mặt với việc người trước ngã xuống, người sau tiến lên, dây thừng linh lực tốc độ càng lúc càng nhanh, y càng dần dần hiện ra vẻ mỏi mệt.

Chớp mắt, đã bị dây thừng trói lại thật chặt, lần này không giống mấy lần trước, Quý Trạch rõ ràng không lưu tay nữa, sau khi trói lại Ứng Thiên, lập tức dùng niệm lực đem tầng dây thừng bằng linh lực kia ngưng tụ thật dày, cách anh gói cũng rất khéo léo, Ứng Thiên thử mấy lần, đều không có cách giãy thoát.

Quý Trạch thấy thế rốt cục lộ ra nụ cười thỏa mãn, anh phất tay một cái, ra hiệu thủ hạ đang tuân lệnh thủ ở xung quanh đem người mang về.

Ứng Thiên thấy thế, phẫn nỗ đến mức thái dương nổi lên gân xanh, đôi mắt đen cũng càng sâu thẳm, mơ hồ lóe lên tia sáng màu vàng.

Thủ hạ Quý Trạch đều mặc một thân quần áo màu đen không thấm nước vây quanh cách đó không xa, vừa thấy được Đại thiếu gia ra hiệu lập tức phân ra mấy người đi đến hướng Ứng Thiên, chuẩn bị đem tiểu tử khi trước mạo phạm Đại thiếu gia áp tải đi, nhưng mà không chờ bọn họ tiếp cận, một vệt ánh kiếm trắng như tuyết bỗng nhiên từ đàng xa bay tới, rơi trên người Ứng Thiên, đem dây thừng linh lực trói y đến không thể động đậy lập tức gãy vỡ thành mảnh vỡ linh lực nho nhỏ, lấm ta lấm tấm tiêu tan giữa không trung.

Được tự do, Ứng Thiên quét ngang một cái liền đem mấy tên tiếp cận y đá bay ra ngoài, nhất thời tiếng kêu rên thảm thiết không ngừng.

Con mồi tới tay bỗng nhiên tránh thoát lao tù, Quý Trạch rất không cao hứng, hai mắt hẹp dài của anh hơi nheo lại, bất mãn hết sức mà nhìn bóng người cách đó không xa, "Túc Thanh Nguyên, ông là muốn cùng ta đối nghịch?"

Túc đạo trưởng một thân đạo bào xanh lam từ trong màn mưa đi đến, hắn không mang dù, nước mưa dồn dập lại vòng qua hắn rơi xuống một bên, cho nên đứng thẳng trong màn mưa một lúc lâu vẫn như cũ khô mát sảng khoái, phong độ như trước.

Hắn không có đi xem Ứng Thiên mặt đầy sát khí cùng lửa giận, mà là cười với Quý Trạch: "Quý công tử, có thể xem mặt mũi bần đạo, buông tha Ứng Thiên?"

Ứng Thiên nghe vậy cười lạnh, "Hắn buông tha tôi? Thực sự là chuyện cười, chờ tôi khôi phục thực lực, nhất định sẽ đem hắn ta đánh thành đầu heo, sau đó cởi hết quần áo treo trước cổng lớn phủ Tổng thống trước!"

"Con nói ít đi một câu." Túc Thanh Nguyên bất đắc dĩ, nói với Quý Trạch đã lộ ra vẻ giận dữ: "Ứng Thiên tuổi nhỏ không hiểu chuyện, Quý công tử cậu, muốn thế nào mới có thể bỏ qua chuyện này?"

Quý Trạch lộ ra vẻ bất thiện nhìn chằm chằm Ứng Thiên, cười ha ha, "Trừ phi hắn ta ngoan ngoãn để ta đánh thành đầu heo, sau đó cởi hết quần áo treo trước cổng lớn phủ Tổng thống!"

Túc Thanh Nguyên trên mặt ý cười dịu dàng, tâm lại nói: Sức mạnh từ một quyền của quý tộc cao đẳng khi đánh nhau đã khiến vỡ nát một cái trung cấp pháp khí, Ứng Thiên bị cậu đánh một trận thì thân da hư thối còn gì. Còn cởi hết quần áo… Đến lúc đó năng lực của Quý công tử cậu sợ là sẽ bị Mục Trường Sinh phong ấn triệt triệt để để, bần đạo thế này… Cũng là vì Quý công tử suy nghĩ a!

Nghĩ tới đây, ý cười trên mặt Túc Thanh Nguyên càng sâu, hai mắt ôn nhuận lóe sáng, làm người thấy như gió xuân ấm áp, nhưng kiếm trong tay hắn lại bỗng nhiên ra khỏi vỏ, thân hình lóe lên đâm một kiếm tới hướng Quý công tử!

Quý Trạch mắt lóe lên, hạt mưa từ trên trời giáng xuống thoáng chốc hóa thành mấy chục mũi đao nhọn đâm Túc Thanh Nguyên thành cái sàng!

Mắt thấy đạo sĩ cầm kiếm nở nụ cười kia ngã xuống, trong mắt Quý Trạch trái lại lại hiện lên lửa giận khi bị trêu đùa, bởi vì sau một khắc, thân thể Túc Thanh Nguyên liền hóa thành một tờ giấy nho nhỏ rơi xuống trên đất, là một tấm đạo phù thế thân!

Mà Ứng Thiên cũng ngay khi anh và thế thân của Túc Thanh Nguyên động thủ đã bỏ chạy rồi!

Cùng lúc đó, tiểu khu cao cấp Minh Khương.

Mục Trường Sinh nửa dựa trên giường, hơi cúi đầu, chuyên chú nhìn điện thoại nằm ngang trong tay. Trong đó truyền ra hình ảnh, rõ ràng là tất cả mọi chuyện phát sinh một đường từ lúc Ứng Thiên rời khỏi nhà trọ mãi đến tận khi gặp phải Quý công tử, Ứng Thiên thiên tính vạn tính, không tính được mê dược căn bản không có tác dụng với Mục Trường Sinh, càng không biết những thứ y che giấu bây giờ đang bị Mục Trường Sinh nhìn vào mắt từng cái.

Nhìn thấy Túc Thanh Nguyên mang Ứng Thiên đi, Quý Trạch dưới cơn nóng giận mệnh lệnh thủ hạ toàn diện sưu tra, trán Mục Trường Sinh nhăn lại, hắn giật giật môi, phun ra một câu, "Quý công tử, không cần truy bắt Ứng Thiên."

===

Trời mưa càng lớn, mưa to như trút nước như khiến trời đất liên kết thành một, tất cả mọi thứ trong màn mưa đều hiện ra mông lung mà xa xôi.

Lực do mưa đánh xuống thành tiếng sàn sạt đủ để đem tất cả vết tích nhấn chìm.

Quý Trạch đầy mặt lửa giận, cắn răng nghiến lợi nói: "Soát! Tìm khắp thành!"

Thủ hạ tâm phúc đứng ở trước mặt Quý Trạch, cúi đầu hỏi: "Cả thị trường giao dịch cũng không buông tha sao?"

Từ nơi sâu xa có thứ gì bắt đầu vận chuyển, Quý Trạch dừng một chút, bỗng nhiên nói: "Không cần, không đuổi."

"Không đuổi? Tại sao?" Thủ hạ tâm phúc giật mình hỏi lại.

Quý Trạch cũng không biết tại sao, dưới cơn thịnh nộ vừa rồi, anh hận không thể đem hai người Ứng Thiên cùng Túc Thanh Nguyên này rút gân lột da, hiện tại bỗng nhiên bình tĩnh lại, lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị, không muốn lãng phí thời gian tinh lực truy lùng hai người kia.

Không đúng, anh mới vừa rồi, tại sao bỗng nhiên hết giận?

Không chờ anh tìm hiểu rõ sự nghi ngờ này, dư quang trong khóe mắt bỗng nhiên lóe lên một cái bóng, ánh mắt anh dừng lại, sắc mặt vui mừng đuổi theo.

Mắt thấy Quý Trạch đột nhiên biến mất, thủ hạ kia sững sờ, liên tục kêu: "Đại thiếu gia! Đại thiếu gia…" Thấy Đại thiếu gia sẽ không quay lại, hắn vội vã gọi những người khác, "Nhanh! Nhanh! Theo sau…"

=

Túc Thanh Nguyên vứt ra một đạo thế thân phù, bản thể lại ẩn đi, chờ thế thân động thủ, hắn lập tức kéo Ứng Thiên bỏ chạy, hai người mãi đến tận khi trở lại viễn cư của Túc Thanh Nguyên ở thị trường giao dịch mới ngừng lại.

Ứng Thiên bỏ qua việc Túc Thanh Nguyên cầm tay của mình, nhíu mày bất mãn hết sức: "Hai chúng ta liên thủ, còn sợ không thể đem Quý Trạch đánh thành đầu heo sao, ông chạy cái gì mà chạy?"

Túc Thanh Nguyên khổ não xoa xoa trán, "Vâng, chúng ta gộp lại có thể ngược xong Quý công tử, mà điều kiện tiên quyết là cậu ta không gọi đám thủ hạ kia động thủ, huống chi, chúng ta đáng giá đắc tội thiếu chủ Quý gia sao?"

Ứng Thiên hừ lạnh, "Quản hắn là thiếu chủ nhà ai, ông từ lúc nào thì trở nên nhát gan như vậy, nhớ năm đó…"

Nghe Ứng Thiên nói, Túc Thanh Nguyên càng ngày càng bất đắc dĩ, thầm nghĩ thằng nhóc Ứng Thiên khi nào mới có thể thành thục một chút, nhưng mà cái ý niệm này mới vừa xẹt qua, lông mày của hắn liền nhíu lại, đột nhiên nói: "Con nói như vậy, là muốn dời đi lực chú ý của?"

Sắc mặt Ứng Thiên cứng đờ, tiếp theo một cái chớp mắt, Túc Thanh Nguyên đột nhiên ra tay, kéo cổ áo Ứng Thiên ra.

Mục Trường Sinh ở nhà xem phát sóng trực tiếp hai mắt lóe lên, ánh mắt có chút vi diệu, ánh mắt nhìn Túc Thanh Nguyên nhiễm lên mấy phần bất mãn mà chính hắn cũng không chú ý.

Lồng ngực Ứng Thiên trắng nõn như tuyết, rắn chắc co dãn, mà ở trên ngực có một đường màu hồng rõ ràng, bởi vì da dẻ quá trắng, vết này càng đỏ đến mức càng tươi đẹp, liếc mắt đã thấy rõ cực kỳ.

Ánh mắt Túc Thanh Nguyên đóng đinh trên đường màu đỏ kia, âm thanh có chút run, "Lúc trước ta mơ hồ cảm thấy không đúng, không nghĩ tới… Không nghĩ tới…"

Ứng Thiên đẩy hắn ra, không chút lo lắng đem quần áo sửa lựa.

Túc Thanh Nguyên thấy bộ dáng y không thèm để ý chút nào, tức giận đến tay đều đang phát run, "Chẳng trách, khó trách thực lực con lại thụt lùi nhiều như vậy, con nói, con lấy tâm đầu huyết của mình làm cái gì?"

Nghe vậy, Ứng Thiên lộ ra một nụ như tất cả đã nắm chắc, nói: "Tôi làm như vậy tự nhiên là có dụng ý, ông yên tâm, tôi cuối cùng sẽ không ngay cả mình cũng hại đi?"

Túc Thanh Nguyên lại không tin, hắn nhìn chằm chằm hai mắt Ứng Thiên, "Con nói cho ta, con có phải là lấy tâm đầu huyết đút Mục Trường Sinh?" Ngữ khí hắn tăng thêm, "Đúng không!"

Sấm rền từng trận, gương mặt Ứng Thiên trong bầu trời tối mờ thỉnh thoảng lóe lên tia chớp vẫn tuấn mỹ như cũ đến không giống nhân loại, đáy mắt của y nổi lên lãnh ý, nhàn nhạt nói: "Không cần ông quan tâm."

Túc Thanh Nguyên quả thực bị y chọc tức nở nụ cười, lúc này trên mặt hắn không còn ôn hòa như khi xưa, thay vào đó là phẫn nộ cùng thất vọng hận rèn sắc không thành thép, "Đúng thế, mất máu không phải ta, sức mạnh yếu đi cũng không phải ta, ta mắc gì phải xen vào? Nhưng mà Ứng Thiên, chính con tự xét, con đến bên người Mục Trường Sinh mới bao lâu? Ngày hôm nay ở trước mặt Quý công tử ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có? Con nói thật với ta, con có phải là mỗi ngày đều lấy máu cho hắn ăn?"

"Tôi đã nói, không cần ông quan tâm." Ứng Thiên hơi mất kiên nhẫn, nói chính xác, ngoại trừ Mục Trường Sinh, y đối với người nào cũng thiếu kiên nhẫn.

"Ta không quản, còn có ai có thể quản ngươi?" Âm thanh Túc Thanh Nguyên run run: " Thân thể Mục Trường Sinh chính là cái động không đáy, Ứng Thiên, con còn tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng sẽ chết!"

"Tôi cao hứng tôi tình nguyện!" Nói xong câu đó, y quay người định rời đi.

"Đứng lại!" Túc Thanh Nguyên giơ tay vứt ra một cái kết giới, đem Ứng Thiên vây lại cách hắn không xa, "Từ giờ trở đi, không cho phép con rời đi nơi này một bước, ta không chấp thuận cho con lại đi tìm Mục Trường Sinh!"

Cái khác Ứng Thiên cũng có thể nhẫn, vừa nghe đến không cho y đi tìm Mục Trường Sinh, y lập tức nổi giận, hét lớn: "Túc Thanh Nguyên, ông dựa vào cái gì quản tôi?"

"Chỉ bằng ta đem con nuôi đến lớn như vậy, chỉ bằng cha con đem ngươi giao cho ta!" Túc Thanh Nguyên cao giọng nói: "Mười lăm năm trước, con suýt chút nữa mất mạng, lần này ta sẽ không lại cho phép con tùy hứng!"

"Túc Thanh Nguyên con mẹ nó ông đừng có mà đề cập chuyện mười lăm năm trước với tôi, cha tôi chẳng qua là đang lợi dụng ông! Ông còn thật sự cho rằng ông ấy có thể yêu thích một đạo sĩ như ông!"

Ông ấy chỉ là đang lợi dụng ông! Lợi dụng ông…

Nghe lời này, sắc mặt Túc Thanh Nguyên trở nên trắng bệch trong nháy mắt, hắn lui về sau một bước, sống lưng đụng phải khuông cửa, phát ra một tiếng bịch.

Ứng Thiên mới vừa rồi là nhất thời nóng nảy, lời này nói ra khỏi miệng y liền hối hận rồi, liền vội vàng tiến lên nói: "Tôi mới vừa rồi đều là nói hưu nói vượn, ông đừng tin! Cha tôi thực ra…"

"Con không cần nói." Túc Thanh Nguyên tái nhợt nghiêm mặt lắc đầu một cái, sau đó khoát tay thu hồi kết giới."Con đi đi! Ta ngay cả mình cũng không quản được, càng không có tư cách đi quản con."

Dứt lời, hắn quay người, đi đến hướng cầu thang. Tay áo bào chán nản buông xuống hai bên, bóng lưng có chút tập tễnh nhìn qua rất cô đơn tiêu điều.

Ứng Thiên há mồm, lại nói không ra bất kỳ lời an ủi nào, nửa ngày, y khẽ cắn răng, quay người rời khỏi.

Trên lầu, Túc Thanh Nguyên tỉ mỉ tìm tòi những sách cổ xưa nay sưu tầm, hy vọng có thể từ trong đó tìm tới ra phương pháp cho Ứng Thiên bồi bổ tâm đầu huyết, nâng sách nhìn, hắn bất tri bất giác đi tới vách tường đối diện giường, nơi đó, hai thanh trường kiếm một rộng một mảnh đang treo cùng nhau.

Túc Thanh Nguyên nhìn chuôi kiếm rộng, thanh âm nỉ non ôn nhu lưu luyến, dần dần tan ra trong tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, "Ngươi ở đâu? Nếu là vẫn còn, nhất định phải phù hộ Ứng Thiên, phù hộ con trai của ngươi…"

46. Chương 46: (trảo Trùng) (này Là Gì T Hổng Có Hiểu -_-)

—— con nói cho ta, có phải con lấy tâm đầu huyết đút Mục Trường Sinh? Có phải là…

Nghe được câu này, tâm Mục Trường Sinh chấn động, tay cầm điện thoại di động nhẹ buông, hình ảnh trên màn hình rung lên, dần dần tối đi.

Ứng Thiên đút tâm đầu huyết cho hắn từ lúc nào? Làm sao đút? Chẳng lẽ là… Ở bên trong thuốc!

Mục Trường Sinh cúi đầu, sắc mặt thay đổi vài lần, cuối cùng bình tĩnh lại.

Hắn sớm nên nghĩ tới, sớm nên nghĩ tới. Lưu đại phu cho thuốc mặc dù tốt, nhưng những dược liệu kia không có một tia linh khí, chỉ có tác dụng giúp người bình thường bồi bổ thân thể, làm sao có khả năng có hiệu quả tốt như vậy?

Khi ở Mục gia, ngâm linh tuyền ngày này qua ngày khác, cũng không thể cải thiện thân thể được bao nhiêu, làm sao có khả năng uống thuốc từ dược liệu thông thường nấu thành mà dần dần chuyển biến tốt? Hóa ra, hóa ra là Ứng Thiên lấy tâm đầu huyết của mình bỏ vào trong thuốc, không chỉ là dược thang, còn có thức ăn thường ngày! Khó trách khi hắn lần đầu tiên uống thuốc, sẽ có phản ứng lớn như vậy; chẳng trách Vinh Thành lại bỗng nhiên thức tỉnh!

Hắn sớm nên nhìn ra, Ứng Thiên dùng việc nấu ăn cho hắn để che dấu, trước tiên ở trong cơm nước cho vào máu của y, đợi đến sau khi cơ thể Mục Trường Sinh dần dần thích ứng, sẽ ở trong dược thang cho vào tâm đầu huyết tinh khiết gấp trăm lần so với máu bình thường!

Từ lúc hắn bắt đầu uống thuốc đến bây giờ đã hai tuần lễ, nói cách khác, hành vi Ứng Thiên ngày qua ngày lấy tâm đầu huyết cũng kéo suốt hai tuần lễ, mười bốn ngày!

Suốt mười bốn ngày! Cho dù mỗi ngày cắt một vết trên ngón tay cũng là một loại dằn vặt không nhỏ, huống chi là hướng về trái tim của chính mình khai đao!

Chẳng trách, chẳng trách Ứng Thiên mỗi lần lúc làm cơm sắc thuốc luôn luôn đưa lưng về phía hắn, phát ra tiếng vang khi nặng khi nhẹ, khó trách y luôn luôn vừa làm cơm sắc thuốc vừa nói chuyện cùng hắn, y là muốn dẫn đi sự chú ý của mình sau đó cho máu vào trong thuốc và thức ăn!

Mục Trường Sinh không thể nào tưởng tượng được khi Ứng Thiên yên lặng lấy máu tâm lý có cảm giác gì, cũng căn bản không cách nào lý giải y tại sao phải làm như vậy? Rõ ràng bọn họ trước đây không hề quen biết, rõ ràng hắn chưa từng làm gì cho Ứng Thiên!

Đừng nói là báo ân bình thường buồn cười như vậy. Khi gặp Ứng Thiên lần đầu tiên, y căn bản không hề bị thương, lúc đó miệng vết thương trên người y thoạt nhìn vô cùng nghiêm trọng, nhưng căn bản chỉ là dùng ảo thuật ngụy trang, cho dù lúc đó Mục Trường Sinh nhìn không ra, sau đó cũng nghĩ ra rõ ràng.

Hắn cho là Ứng Thiên tận lực tiếp cận hắn nhất định có mưu đồ khác, hắn cho là Ứng Thiên đối với hắn tốt cũng là vì đạt thành mục đích nào đó, cũng vì thế luôn âm thầm phòng bị. Nhưng mà Ứng Thiên rốt cuộc là có chân tâm hay không, Mục Trường Sinh sao có khả năng không thấy được? Khi y nhìn mình đáy mắt chứa tình ý ôn nhu lưu luyến, mỗi một động tác nhỏ trong lúc lơ đãng cùng biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt y, khi y nấu cơm dụng tâm cùng nghiêm túc… Nếu trong lòng có suy nghĩ khác thường, làm sao có khả năng trong sáng không một hạt bụi như vậy?

Hắn vì thế cảm thấy không rõ, nghi hoặc, thậm chí bất tri bất giác động tâm…

Cõi đời này có lẽ sẽ có nhất kiến chung tình, nhưng không bao giờ có vô duyên vô cớ yêu, lại càng không có người sẽ không oán không hối, móc tim móc phổi mà đối tốt với một người xa lạ… Lần đó thật sự là lần đầu gặp mặt giữa hắn và Ứng Thiên?

Mục Trường Sinh thực sự không nghĩ ra, hắn ấn ấn mi tâm, nhìn về phía đã điện thoại di động đã tối đen, môi tái nhợt giật giật, lại không nói ra bất kỳ lời nào nữa. Ứng Thiên đối với hắn như vậy, hắn lại dùng Ngôn Linh giám thị y, thực sự quá mức vô liêm sỉ!

Nhưng bây giờ, ít nhất hiện tại, không thể để cho Ứng Thiên biết hắn đã biết rồi.

Nhớ đến đây, hắn xuống giường, đến nhà bếp.

Lúc này đã là chín giờ tối, là thời gian bình thường hắn uống thuốc. Khi Ứng Thiên rời đi đã đem bình nấu thuốc đặt lên bếp ga chậm rãi đun, lúc này đã gần được.

Mục Trường Sinh tắt bếp, lẳng lặng mà nhìn hơi nước từ lỗ nhỏ trên nắp bình thuốc toát ra càng ngày càng ít, mãi đến tận khi loáng thoáng chỉ còn một tia, hắn mới dùng một miếng vải bố bọc lại, rót thuốc vào bát.

Trong chén sứ trắng, nước thuốc đen kịt, còn hơi âm ấm, hắn bưng bát khẽ nhấp một miếng, mùi vị so với lúc trước không có bất kỳ khác biệt nào, một bát thuốc vào bụng, lại không hề có loại nhiệt khí như lúc trước bốc lên, mang đến hiệu quả ấm áp thẩm thấu toàn thân.

"Vốn dĩ, nên như thế." Mục Trường Sinh nhẹ giọng nỉ non, vừa dứt lời, nghe bên ngoài truyền đến tiếng động nhỏ bé khi mở cửa.

Ứng Thiên đại khái cho là Mục Trường Sinh còn chưa có tỉnh lại, động tác của y nhỏ đến gần như không phát ra âm thanh, song khi y mới vừa đi qua huyền quan, trước tiên liếc mắt nhìn hướng phòng ngủ Mục Trường Sinh, khi quay đầu như muốn nhìn một chút nhà bếp, lại đối diện với ánh mắt Mục Trường Sinh.

Khi nhìn thấy Mục Trường Sinh bưng bát đứng ở cửa phòng bếp, khóe miệng còn dính một chút thuốc, Ứng Thiên sợ hết hồn, y hôm nay còn chưa kịp thêm nguyên liệu hàng đầu đâu!

"Anh tỉnh lúc nào?" Nụ cười trên mặt Ứng Thiên có chút cứng ngắc, y đến gần vài bước, khi nhìn thấy chén trong tay Mục Trường Sinh đã trống rỗng rồi, cảm giác lạnh cả tim. Mộc ca sẽ không phải phát hiện cái gì đi? Y tỉ mỉ quan sát Mục Trường Sinh, phát hiện hắn chỉ nhẹ nhàng cầm chén thuốc bỏ vào bồn, thần sắc ôn hòa thong dong giống như trước giờ, không có bất kỳ khác thường gì.

"Mới vừa tỉnh." Mục Trường Sinh nói tới dối mặt không đổi sắc, "Thấy cậu không ở nhà, tôi lại thấy đến thời gian uống thuốc, cho nên đến nhà bếp lấy thuốc uống. Nhưng mà thuốc hôm nay, hình như có cảm giác không giống trước đây lắm."

Nghe vậy Ứng Thiên vỗ vỗ đầu mình, quát to một tiếng, "Nguy rồi! Hôm nay có việc vội vã đi ra ngoài một chuyến, quên mất táo đỏ, có thể là do vậy nên mùi vị không giống nhau lắm!"

"Ồ." Mục Trường Sinh nhàn nhạt đáp một tiếng, âm cuối lại hơi cao lên, có chút ý tứ sâu xa.

Thái dương Ứng Thiên đổ mồ hôi, tâm lại nghĩ hắn có phải là biết cái gì.

"Trong nhà còn lại mấy bao thuốc?" Mục Trường Sinh hỏi.

Ứng Thiên nói: "Tôi ngày hôm qua mua thức ăn thuận tiện đi lấy, còn lại bảy bao."

"Bảy bao a!" Mục Trường Sinh lông mày nhăn lại chút, hắn thấy quần áo trên người Ứng Thiên đã khô một nửa, bỗng nhiên đưa tay ra, đặt lên mặt Ứng Thiên.

Ứng Thiên đang vì thái độ của Mục Trường Sinh có chút quỷ dị mà thấp thỏm, bỗng nhiên một cái tay mang theo hơi lạnh tay đặt lên gò má của mình, y hơi sững sờ, sau đó xoát một cái liền đỏ mặt.

Mục Trường Sinh đang dùng ngón tay tinh tế vuốt ve da dẻ bên dưới, xúc cảm nhẵn nhụi non mềm, khiến người luyến không thôi, nếu như không phải tận mắt thấy, hắn cũng rất khó tin da dẻ hoàn mỹ như vậy lại là giả! Khi hắn tự định giá tài liệu gì có thể làm được thật như thế, bỗng nhiên nhìn thấy Ứng Thiên đỏ mặt.

Mục Trường Sinh:…

Trên mặt che kín một lớp da cũng có thể lộ ra? Vậy khuôn mặt thật của y bên dưới, có phải là đỏ như rỉ máu?

Nói đến, khuôn mặt thực sự của Ứng Thiên đến tột cùng là bộ dạng gì? Cho dù là khoác một lớp da, thế nhưng dùng đường viền khuôn mặt y, hình dáng y, hẳn là cũng tương đối tốt đi!

Không, e rằng nhìn đường viền tốt, nhưng phải hơi đen, nhớ tới khi trước nhìn thấy Ứng Thiên lộ ra tay trái trước mặt Túc Thanh Nguyên, Mục Trường Sinh mặt không đổi sắc đính chính, không, e rằng không phải hơi đen, mà là đặc biệt đen.

Trước mắt bỗng nhiên hiện lên người da đen trong ti vi, mí mắt Mục Trường Sinh nhảy nhảy, bất quá nếu như là Ứng Thiên, cho dù đen, cũng có thể đen đến khá là đẹp đi!

Ứng Thiên cũng không biết lúc này Mục Trường Sinh đang suy nghĩ gì, càng không biết áo may ô của y đã rơi một nửa, tay Mục Trường Sinh sờ soạng trên mặt y một lúc lâu, mời đầu Ứng Thiên còn có chút ý nghĩ kỳ quái, nhưng là một lúc lâu sau y lại bắt đầu đổ mồ hôi, bởi vì thế này căn bản không phù hợp tính tình Mục Trường Sinh, Mộc ca sao có thể… Có khả năng nhất chính là, hắn phát hiện đầu mối, cho nên, bây giờ đang thăm dò!

Ứng Thiên kéo kéo khóe miệng, cắn răng một cái nắm chặt cổ tay Mục Trường Sinh, y khẽ cười nói: "Mộc ca, anh đây là đùa bỡn tôi sao?"

Mục Trường Sinh đang tưởng tượng bộ dáng Ứng Thiên, vừa vuốt đến sau tai y, muốn tìm lớp da này làm sao dán lên, chợt nghe lời này, hắn sửng sốt một chút, suy nghĩ một chút, hắn vô cùng nghiêm túc gật đầu, "Không sai, tôi là đang đùa giỡn cậu."

Ứng Thiên:…

Trời ạ! Đây thật sự là Mộc ca nói ra, y không phải đang nằm mơ chứ!

Y mới nãy chỉ là mặt đỏ, hiện tại lại cảm giác cả trái tim của mình cũng muốn chạy trốn đến bên người Mục Trường Sinh. Đầu óc có chút say xe, Ứng Thiên bỗng nhiên nhìn thấy Mục Trường Sinh mặt không thay đổi hơi nhếch miệng, nở nụ cười với y.

Sau đó, Ứng Thiên cảm thấy xoang mũi là lạ, hai đạo máu mũi ức chế không được từ mũi phun ra ngoài!

Mục Trường Sinh:…

Ứng Thiên:…

Mục Trường Sinh thu tay về, tiện tay cầm qua một tờ giấy, nhẹ nhàng lau máu mũi cho Ứng Thiên, mắt hắn chuyên chú nhìn y, đuôi mắt hơi cong, tròng mắt rõ ràng phản chiếu ra một Ứng Thiên nho nhỏ, trên mặt là thần sắc nhu hòa cùng thân cận Ứng Thiên từ trước tới nay chưa từng gặp qua.

Hắn sát vào một ít, gương mặt trắng nõn tuấn mỹ cũng dựa vào Ứng Thiên rất gần, gần đến mức Ứng Thiên có thể nhìn rõ ràng lông tơ mỏng manh trên mặt y, mỗi một đường nét trên khuôn mặt đều lưu sướng đẹp đẽ, như là tỉ mỉ phác hoạ ra, nhìn đẹp đến khiến tim người đập thình thịch.

Mục Trường Sinh tỉ mỉ lau khô mặt Ứng Thiên, âm thanh nhẹ mà nhu hòa, giọng nói mang theo một phần thân cận cùng thân thiết, "Hỏa khí lớn như vậy? Sau này phải chăm sóc cơ thể cho tốt, không nên làm việc có hại cho cơ thể như vậy biết không?"

"Biết, biết rồi." Ứng Thiên có bao giờ được đối xử Mục Trường Sinh như thế a, lập tức chóng mặt gật đầu, sắc đẹp trước mặt, hoàn toàn quên mất chút khác thường kia.

"Tôi đi nghỉ trước, cậu chú ý một chút, uống nhiều nước một chút." Mục Trường Sinh cầm giấy ăn nhuộm đầy máu mũi trong tay ném tới thùng rác, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Như vậy là tốt rồi, từ từ đi.

Ứng Thiên đưa mắt nhìn Mục Trường Sinh đi vào phòng ngủ, sau đó nhận ra hình như mình quên mất cái gì, nhưng mà y hiện tại đã không có cách nào tỉ mỉ suy ngẫm, đầy đầu đều là tất cả trải qua mới nãy. Bất kể là Mộc ca trước kia, hay là Mộc ca, đều chưa từng biểu hiện ra một mặt như vậy a!

Mộc ca có phải là đã hiểu ra? Cứ tiếp tục như vậy, hắn có thể hay không cho phép mình gọi tên của hắn? Trường Sinh Trường Sinh, tên thật dễ nghe a!

"Mộc ca" cũng tốt, nhưng dù sao cũng không phải tên thật của hắn…

Ngày thứ hai, Ứng Thiên đã biết y xem nhẹ mất cái gì, khi y lén lén lút lút đưa lưng về phía Mục Trường Sinh muốn cho máu vào thuốc, chợt phát hiện mình làm sao cũng không hạ thủ được!

Lúc đó, y cầm trong tay một cái ngân châm, châm này cực nhỏ, nhưng rỗng ở giữa, sau khi cắm vào tim có thể lấy ra một giọt máu rất nhan, nhưng sẽ không tạo thành vết thương quá lớn. Nhưng mà, lần này y nắm châm, làm thế nào cũng đâm vào được, từ nơi sâu xa, giống như có một cỗ ý chí vô thượng ngăn cản y, khiến y không có cách nào động thủ.

—— Sau này phải chăm sóc cơ thể cho tốt, không nên làm việc có hại cho cơ thể như vậy biết không?

Nhớ tới câu nói này, Ứng Thiên trong lòng hồi hộp một chút…

47. Chương 47

— thị trường giao dịch, dị thường vi tiễu xã

Trong lồng ngực Nhậm Thiên Lý ôm một hộp đựng thức ăn đi vào thị trường giao dịch, một đường hơi cúi đầu, mắt nhìn thẳng đi hướng dị thường vi tiễu xã. Cậu mấy ngày nay thường qua lại giữa dị thường vi tiễu xã và cửa hàng pháp khí của Lục lão, nhắm mắt lại cũng có thể đi đúng.

Mà đến khi cách dị thường vi tiễu xã chỉ mười mấy bước, lại bị người ngăn cản.

"Này, nhóc gì kia, đứng lại!"

Nhậm Thiên Lý đối với âm thanh này cũng không xa lạ gì, chính là cái tên thường hoành hành bá đạo ở thị trường giao dịch, lần trước còn thiếu chút bắn bị thương Mục ca, Chu Minh. Cậu đương nhiên không dám trêu chọc người này, lập tức chỉ làm bộ không nghe thấy, cúi đầu vội vã đi về phía trước.

"Bổn thiếu gia gọi mày đứng lại mày không nghe thấy sao?" Thân thể Chu Minh lóe lên nhảy đến trước mặt Nhậm Thiên Lý, hắn ta cầm trong tay băng lam trường cung như tiêu chí biểu trưng, hơi nâng cằm nhìn Nhậm Thiên Lý, "Gần đây yêu ma xao động nhiều lần, trong toàn quốc gây ra không ít vụ án, hiện tại tứ

đại gia tộc đều cùng đồng minh chúng ta liên thủ thanh lý mấy thứ không phải nhân loại hại người đó, tình huống gấp, nhiều việc, mỗi người đều có nhiệm vụ, tiểu tử ngươi thế nào lại có thời gian ở đây lắc lư?"

Chu Minh nói không sai, bây giờ thị trường giao dịch vắng ngắt, rất nhiều thức tỉnh giả đều bị sai phái đi làm nhiệm vụ, thức tỉnh giả như Nhậm Thiên Lý mỗi ngày đều chạy tới xác thực hiếm thấy.

Nhậm Thiên Lý thầm nghĩ anh cũng không phải đang ở đây không có chuyện gì lắc lư sao, nhưng mà cũng không dám nói ra câu này trước Chu Minh, không thể làm gì khác hơn là lắp bắp nói: "Tôi, tôi không phải nhân viên chiến đấu."

"Không bị tuyển chọn? Vậy mày sao không chủ động chút chạy tới tiền tuyến làm hậu cần!" Ngữ khí Chu Minh vô cùng hung hăng gợi đòn, sau khi nói vài câu phí lời, hắn cảm thấy thời cơ chín muồi, liền nói với Nhậm Thiên Lý: "Bổn thiếu gia đói bụng rồi, xem như tiểu tử ngươi cũng tạm vừa mắt, cho mày một cơ hội hầu hạ bổn thiếu gia, đem đồ ăn trong tay mày chia cho ta phân nửa!"

"A?" Nghe nói như thế Nhậm Thiên Lý kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, đã thấy vị phú nhị đại quen thoái phách lối này đã có chút sắc mặt quẫn bách.

Thấy Nhậm Thiên Lý ngẩng đầu lên nhìn, Chu Minh chưa từng ở bên đường theo người đòi ăn ngượng đến hoảng, hắn ngoài mạnh trong yếu mà rống lên một câu, "Nhìn cái gì, còn không mau đem đồ cho ta!"

Mãi đến tận khi Chu Minh lấy một nửa đồ ăn đi xa, Nhậm Thiên Lý mới từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, cậu thấy không biết từ lúc nào Chu Minh đã để vào trong hộp thức ăn mấy trăm đồng, nội tâm hết sức phức tạp, "Hắn vậy mà lấy tiền đổi với mình, mình còn cho là hắn nhất định sẽ trực tiếp cướp. Mặc dù có vẻ ương ngạnh bá đạo, nhưng thực ra cũng không hư như vậy." Nhưng mà Ứng Thiên thoạt nhìn xán lạn lại rộng rãi, lại suýt chút nữa đem Y Thủy Mi bóp chết…

Nghĩ đến Y Thủy Mi, Nhậm Thiên Lý nắm chặt hộp cơm trong tay, bước nhanh đi vào dị thường vi tiễu xã.

Đẩy ra cánh cửa lớn màu đen chạm trổ hoa văn, Nhậm Thiên Lý đi qua phòng khách, đi vào trong căn phòng nhỏ phía sau.

Đến bên giường lớn phong cách cổ xưa, Y Thủy Mi sắc mặt tái nhợt nằm ở đó, chuyện kia đã qua hai ngày, nhưng mà vết bầm tím xanh trên cổ cô vẫn như trước khiến người nhìn thấy mà giật mình, thân thể cũng suy yếu đến như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt mất sinh cơ.

Nhậm Thiên Lý từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra một bát cháo, tiến lên đỡ Y Thủy Mi đút cô, cô bây giờ cũng chỉ có thể ăn mấy loại thức ăn lỏng như thế.

Nhìn Y Thủy Mi sau khi uống hết cháo thì ho nhẹ nằm xuống, Nhậm Thiên Lý đau lòng nói: "Cậu không đi bệnh viện có ổn không?"

Y Thủy Mi suy nhược mà lắc đầu một cái, âm thanh khàn khàn, "Đi bệnh viện sẽ khiến Lục gia gia biết. Ông ấy thích Ứng Thiên như vậy."

"Vậy thì thế nào? Cậu bây giờ đã thành bộ dáng này, còn quan tâm y làm gì?" Nhậm Thiên Lý nắm chặt tay, thấp giọng nói: "Ứng Thiên suýt chút nữa bóp chết cậu, cậu lại thật sự không có chút nào trách y?"

"Ai nói tớ không trách y? Tớ hận chết y!" Trên khuôn mặt tái nhợt của Y Thủy Mi lộ ra dáng vẻ vừa tức vừa hận, "Tớ hận không thể dùng hai tay mạnh mẽ bóp y, cho y nếm thử cảm giác hít thở không thông!"

"Vậy cậu làm gì còn…" Nhậm Thiên Lý có chút không thể nào hiểu được, cậu nghi hoặc nhìn Y Thủy Mi.

"Lúc đó bị bóp cổ, khi thống khổ sắp chết, tớ hận không thể khiến Ứng Thiên đi chết, nhưng bây giờ nguy cơ đã qua, tớ lại cảm thấy Ứng Thiên nhất định là có nỗi khổ trong lòng." Âm thanh Y Thủy Mi khàn khàn, tốc độ nói chuyện so với lúc thường chậm hơn."Ai nha tớ sao lại tiện thế!"

Y Thủy Mi tự giễu, tuy rằng nhìn qua sắc mặt tái nhợt, vết máu ứ đọng trên cổ cũng vô cùng hù người, mà ánh mắt của cô vẫn như cũ vô cùng sáng ngời đầy sức sống, cho dù có vẻ bệnh nằm ở đó cũng vẫn cho người cảm giác sinh cơ bừng bừng, thật giống như trong thân thể có nguyên khí dùng không hết, bất luận thứ gì cũng không thể đánh bại cô.

Nhậm Thiên Lý nhìn Y Thủy Mi như vậy, trong đôi mắt cũng lóe sáng, cậu gật gật đầu, đồng ý: "Đúng vậy, ngày đó Ứng Thiên quá khác thường." Cậu tỉ mỉ hồi tưởng sự tình phát sinh hôm đó, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, cậu có nhớ không, lúc đó Ứng Thiên vẫn luôn giấu mu bàn tay ở phía sau không để chúng ta nhìn thấy, e rằng, y thật có ẩn tình không thể nói cho chúng ta biết."

"Tốt nhất nên như vậy." Y Thủy Mi hừ một tiếng, liền ho khan hai lần, cô nói với Nhậm Thiên Lý: "Thiên Lý, tớ muốn điều tra rõ ràng Ứng Thiên đến cùng có nỗi khổ gì trong lòng, cậu có thể hay không giúp tớ đi lấy một món đồ Ứng Thiên hay tiếp xúc, tốt nhất là tóc các loại."

Nhậm Thiên Lý nhìn đôi mắt Y Thủy Mi sáng ngời, trịnh trọng gật đầu…

(Mấy thánh rảnh ghê, người ta có nỗi khổ muốn giấu mà lao đi điều tra như đúng rồi, làm như có liên quan nhau lắm vậy á.)

===

Từ sau việc hôm qua cầm ngân châm làm thế nào cũng không đâm vào được, Ứng Thiên bắt đầu âm thầm lưu tâm thần sắc cử chỉ Mục Trường Sinh, lại một chút phát hiện cũng không có, y vừa nghi Mục Trường Sinh đã biết cái gì rồi, lại cảm thấy có thể là mình tự doạ mình, gấp đến độ bốc lửa.

Hai ngày nay y đem mình ra làm các loại thí nghiệm, móng tay có thể kéo cắt, tóc có thể nhổ, thế nhưng đồ vật sắc bén làm sao cũng không cắt vào da được một chút nào. Mắt thấy Mục Trường Sinh uống thuốc mỗi ngày, Ứng Thiên gấp đến không chịu được, hận không thể trực tiếp nói với hắn, uống những thuốc kia có ích lợi gì, đến, trực tiếp hút máu của tôi!

Nhưng y đến cùng vẫn không dám. Câu nói khuya ngày hôm trước, Mộc ca đến cùng chỉ là bởi vì quan tâm y? Hay là biết cái gì? Nếu như chỉ là đơn thuần quan tâm y, cứ như vậy thuận miệng nói… Ngôn Linh của Mộc ca mạnh như vậy? Vậy thì không tốt, thân thể của hắn căn bản không chịu nổi. Ứng Thiên nhíu mày.

Y không yên lòng làm cơm, vừa nhìn hướng phòng khách, khi nhìn thấy Mục Trường Sinh đoan đoan chính chính ngồi trên ghế sa lon đọc sách, trán y dần giãn ra. Thôi, Mộc ca muốn thế nào thì thế đó, hắn vui vẻ là được rồi. Ngược lại, y chắc chắn sẽ không để một mình hắn đi.

Nghĩ như vậy, Ứng Thiên lại chú ý vào việc làm cơm, ân, ngày hôm nay làm nhiều món bổ khí huyết!

Lúc này lực chú ý của y hoàn toàn đặt lên chuyện nấu ăn, bởi vậy không phát hiện khi y cúi đầu nấu ăn, ánh mắt Mục Trường Sinh dời ra khỏi sách, yên lặng nhìn chăm chú bóng lưng y.

"Trường Sinh! Trường Sinh…" Ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa ầm ầm, Mục Trường Sinh thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, liếc mắt liền thấy Vinh Thành mặc một bộ đồ thể thao thích hợp vận động treo ngược ngoài nhà, anh gõ kiếng một cái cửa sổ, cười đến lộ ra tám cái răng.

"Anh nếu tới sao không đi cửa chính?" Mục Trường Sinh vô cùng nghi hoặc, hắn mở cửa sổ cho Vinh Thành, ra hiệu đối phương tiến vào.

"Trường Sinh, Trường Sinh, tôi thật biến thành cao thủ võ lâm rồi!" Vinh Thành hưng phấn kêu to, anh cũng không vội đi vào, mà giống như muốn khoe khoang kỹ xảo nên ở bên ngoài nhà bay lên nhảy xuống, nhún mũi chân liền từ phía đông nhảy đến phía tây, không biết mệt mà làm mấy động tác khốc huyễn chỉ có trong phim truyền hình mới thấy.

"Ha ha ha, Trường Sinh cậu xem khinh công của tôi!"

"Trường Sinh, cậu xem cậu xem, tôi biến thành siêu nhân… A!"

Mục Trường Sinh sắc mặt lạnh nhạt đứng bên cửa sổ nhìn Vinh Thành trượt chân, từ trên lầu ba rớt xuống, phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng đau đớn.

"Ồ? Mới xảy ra chuyện gì?" Ứng Thiên nghe thấy động tĩnh, cầm xẻng cơm từ phòng bếp đi ra, đầy mặt nghi hoặc, "Tôi hình như vừa nghe thấy tiếng Vinh ca, anh ấy tới sao?"

Mục Trường Sinh thầm nghĩ đóng giả thật giống, hắn mới vừa nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, đạo kình khí vừa mới đánh rơi Vinh Thành kia rõ ràng chính là từ trong phòng bếp bắn ra.

"Vinh Thành triệt để thức tỉnh rồi." Mục Trường Sinh vừa dứt lời, liền nghe chuông cửa vang lên.

Vinh Thành tốc độ cực nhanh, mới vừa ngã xuống liền bò lên, chờ Ứng Thiên mở cửa, anh lập tức nhảy lên chạy vào phòng khách, hưng phấn chia sẻ với Mục Trường Sinh: "Trường Sinh tôi thật biến thành cao thủ võ lâm rồi! Ngày đó cậu nói tôi còn chưa tin! Không nghĩ tới rạng sáng ngày hôm sau, đã không giống như vậy rồi! Tôi bây giờ nhảy một cái có thể nhảy lên hai tầng lầu, một quyền có thể đánh nổ một khối đá lớn, thân thể còn có nội lực ấm áp vẫn luôn tuần hoàn!" Ngày đó Mục Trường Sinh nói anh ngày thứ hai tỉnh lại có thể biến thành cao thủ võ lâm, anh tuy rằng không tin, thế nhưng nghe vào tai liền không tự chủ lưu ý, không nghĩ tới…

"Trường Sinh, nhất định là cậu đã giúp tôi!" Vinh Thành đang hiện ra một loại trạng thái hưng phấn vô cùng quỷ dị, nhìn thấy người quen đều hận không thể bắt tới chia sẻ. Đương nhiên, cao hứng nhất còn tính cả đại ca anh Vinh Toàn, khi biết chuyện này anh ấy còn vui mừng ngất đi, còn hưng phấn hơn nhiều a!

Mục Trường Sinh lại lắc đầu nói: "Không tính công lao của tôi." Nếu như không phải ngày đó Vinh Thành ăn bánh bao Ứng Thiên bỏ thêm máu, không thể đánh bậy đánh bạ mà bán thức tỉnh, hắn càng sẽ không nghĩ tới muốn đẩy anh một cái. Nhớ đến đây, Mục Trường Sinh không khỏi liếc mắt nhìn Ứng Thiên một cái, chân thân của y rốt cuộc là gì, chỉ là máu bình thường trên người lại có thể sánh ngang thiên tài địa bảo.

Mục đích Vinh Thành lần này lại đây chủ yếu là đem tin tức tốt này chia sẻ cho Mục Trường Sinh, nghe Mục Trường Sinh phủ nhận, anh tuy rằng kinh ngạc cũng không để trong lòng, bởi vì trong lòng anh sớm nhận định này là tác phẩm của Mục Trường Sinh, nếu không vì sao hắn ngày đó nói xong, ngày thứ hai anh liền thật sự có năng lực của cao thủ võ lâm?

"Đúng rồi, còn có một việc." Vinh Thành thoáng thu liễm hưng phấn trên mặt, nói tiếp: "Ngày đó sau khi tôi phát hiện thân thể biến hóa, vốn định lập tức tới tìm cậu, thế nhưng có mấy người tự xưng là Hài Hòa Đồng minh tới tìm tôi, nói là muốn thu nạp tôi vào đồng minh thức tỉnh giả…"

"Vinh ca đã ăn cơm trưa chưa? Nếu như chưa thì ngồi xuống trước được không? Chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện." Ứng Thiên đánh gãy lời Vinh Thành, trên mặt mang nụ cười trong mắt Vinh Thành là vô cùng chân thành nhưng đối với Mục Trường Sinh là vô cùng nụ cười dối trá.

Bị Ứng Thiên nói như thế, Vinh Thành mới vừa vẫn luôn chỉ lo cùng Mục Trường Sinh nói chuyện mà đem Ứng Thiên quên qua một bên có chút lúng túng, nghĩ đến tay nghệ đầu bếp của Ứng Thiên có thể nói là ngang bếp trưởng năm sao, anh lập tức không chút do dự gật đầu, nhưng mà chờ khi anh ngồi trước bàn ăn mới phát hiện, loại vừa ăn vừa nói này ở Hoa quốc là tình huống hết sức phổ biến đến chỗ Mục Trường Sinh thật sự chỉ có thể là nói một chút mà thôi, Mục Trường Sinh sau khi ngồi đến bàn ăn không nói gì nữa, bởi vì Ứng Thiên vừa nói cười vừa gắp vào bát Mục Trường Sinh một đũa rau, Mục Trường Sinh vừa ăn xong một đũa lại tiếp một đũa, Mục Trường Sinh hai mắt hơi rũ hoàn toàn đắm chìm trong mỹ thực (mỹ sắc), ăn cũng tao nhã nhã nhặn, tốc độ lại không có chút nào chậm.

Hai người một uy một ăn, một lặng im không nói một nói cười liên tục, quả thực không thể phù hợp hơn.

Vinh Thành:…

Anh yên lặng và một miếng cơm trong bát, đồng thời quyết định sau này không tới nữa.

48. Chương 48

Mới vào đầu tháng bảy, nhiệt độ ở G thị vẫn tăng lên.

Ánh mặt trời sáng loáng chiếu rọi xuống, phố đồ cổ ngày thường ồn ào nhộn nhịp lúc này liếc mắt như không thấy một bóng người. Chỉ vài cửa hàng đồ cổ đang mở máy điều hòa không khí hết công suất là có mấy người bên trong.

Trong cửa hàng pháp khí Lục thị không có gắn máy điều hòa, thế nhưng vừa vào cửa, liền có một luồng gió mát mang theo cảm giác mát mẻ phả lên mặt, khiến cho Mục Trường Sinh chịu đựng nhiệt độ cao ở bên ngoài đến tận trưa thoáng thở phào một cái.

Ứng Thiên cẩn thận cất dù, nhanh chân đi vào cửa hàng, đem một cái bao tải căng phồng ném xuống đất, phát ra một tiếng bịch vang lớn, khiến Lục lão ngồi ở phía sau quầy ngủ gật tỉnh lại.

Ông dụi mắt một cái, sau khi nhìn rõ ràng là Ứng Thiên lông mày liền dựng đứng, râu mép run lên, ông cụ rất không cao hứng, "Lại là thằng nhóc này, con không thể mỗi lần tới đều không làm ra động tĩnh lớn như vậy?"

Mặt Ứng Thiên cười cực gợi đòn, y dựa vào bên quầy, vỗ vỗ mặt bàn, nói: "Tôi nếu không khiến lão gia ngài tỉnh lại, chỉ sợ ngài ngủ thẳng cả buổi chiều đến lúc mặt trời xuống núi cũng không tỉnh."

Lục lão nghe vậy bất mãn mà vỗ vỗ quầy hàng, "Cho dù phải gọi ông tỉnh, con chẳng lẽ không thể dùng biện pháp ôn nhu một chút sao?"

Ứng Thiên thầm nghĩ tất cả ôn nhu của y chỉ có tí tẹo như thế, cho một người rồi thì chính mình cũng không đủ dùng, đâu còn có phần phân cho Lục lão? Lại nghe Lục lão nói với Mục Trường Sinh từ khi vào cửa hàng đến giờ vẫn luôn hơi khép mắt, ngồi ở bên cạnh trận pháp làm lạnh: "Trường Sinh, con nhanh qua quản Ứng Thiên nhà con, cứ tiếp tục như thế, thằng nhóc này sớm muộn cũng chọc thủng trời."

Nghe vậy, Mục Trường Sinh mở mắt ra, hắn liếc mắt nhìn Ứng Thiên một cái, lúc hai mắt nhìn thấy đối phương đang mỉm cười thì dừng một chút, mới nói với Lục lão: "Xin lỗi, con sẽ nhắc nhở y."

"Chỉ như vậy? Không gì khác?" tâm Lục lão co rút, không mắng Ứng Thiên một câu? Làm dáng một chút cũng được a, cũng chỉ Mục Trường Sinh có thể quản Ứng Thiên.

Mục Trường Sinh không lắc đầu cũng không gật đầu, ý đồ tương đối rõ ràng.

Lục lão:...

Ông cuối cùng biết thế nào là nồi nào úp vung nấy. Ai, ông già rồi, không quản được những người trẻ tuổi này!

Thấy Lục lão vẻ mặt phiền muộn, Ứng Thiên cười cam đoan nói: "Được rồi, vừa nãy gây ồn đến lão nhân gia ngài là tôi không đúng, lần sau đến tôi nhất định nhẹ nhàng, bảo đảm liền một cọng lông của lão nhân ngài cũng sẽ không kinh động."

"Khụ khụ, này còn tạm được." Hiếm thấy Ứng Thiên chủ động chịu thua, Lục lão vừa cao hứng lại đắc ý, đang muốn nói tiếp, lại nghe Ứng Thiên nói: "Đây là vật phẩm nhiệm vụ lần này tôi cùng Mộc ca thu được, ngài kiểm lại một chút, ghi lại cho chúng tôi."

"Ồ? Nhanh như vậy?" Lục lão đẩy một cái kính mắt, ông từ phía sau quầy đi ra, mở ra bao tải to trên đất, sau khi nhìn thấy bên trong lộ ra một đống lớn đồ vật thì giật mình há to miệng, bên trong cái bao tải to kia cũng không phải vật bình thường, mà là các loại da lông yêu ma, răng, móng cùng sừng lớn các loại, đều là tài liệu tốt chuẩn bị luyện khí, hơn nữa đây không phải là một cái hai cái, mà là tràn đầy một túi lớn a! Cái này cần giết bao nhiêu yêu ma a!

Thân là một luyện khí sư, nhìn thấy nhiều tài liệu như vậy Lục lão vui đến hỏng mất, ông một hồi cầm cái này nhìn, một hồi cầm cái kia sờ sờ, khen không dứt miệng nói: "Không tồi không tồi, mới một ngày các con đã góp nhặt nhiều như vậy, thực sự là hậu sinh khả úy hậu sinh khả úy!"

"Lão già ông vẫn thích phí lời như vậy, nhanh chóng ghi lại cho chúng tôi. Xét thấy chúng tôi lần này mang về nhiều đồ như vậy, lão gia ngài đến lúc đó làm pháp khí cho chúng tôi nhớ làm tốt một chút a!"

"Biết rồi biết rồi." Lục lão không tập trung trả lời, tràn đầy trong đầu đều là tài liệu tốt trước mắt. Ông đem tất cả đồ vật chuyển tới trong rương lớn sau quầy, liền lưu luyến nhìn vài lần, mới xoay người lại, lấy ra một notebook nhìn qua không bắt mắt chút nào, đánh dấu nhiệm vụ của hai người.

Ứng Thiên lần đầu tiên nhìn thấy notebook này đã phun tào thật lâu, bất quá bây giờ y cũng không cảm thấy kinh ngạc gì, nhìn thấy Lục lão đánh dấu nhiệm vụ thu thập tài liệu họ đưa tới, Ứng Thiên quét mắt

một cái nhìn trong cửa hàng, nhíu mày một chút, y liếc nhìn Lục một cái, như lơ đãng hỏi: "Gần đây mỗi lần tới vì sao đều không thấy Y Thủy Mi và Nhậm Thiên Lý?"

"Hai người bọn họ a..." Lục lão cúi đầu, vừa viết viết vẽ vẽ trên notebook, vừa đáp: "Bọn họ tổ thành tiểu đội, gần đây luôn luôn làm nhiệm vụ ở tiền tuyến, đã rất lâu không có tới cửa hàng pháp khí của ông."

"Ồ." Ứng Thiên đáp một tiếng, nhìn qua có chút không tập trung.

"Được." Lục lão khép lại notebook, dùng di động chụp một tấm hình, đem mấy thứ mới vừa ghi trên notebook chuyển lên diễn đàn, nhân tiện nói: "Mấy đứa có thể đi nhận thêm nhiệm vụ đi."

Mục Trường Sinh: "Đây là cái thứ mười." Không sai, từ sau ngày âm khí nhập thể ấy, hắn nghỉ ngơi hai ngày, liền bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ, từ ngày đó đến bây giờ, hắn và Ứng Thiên hoàn thành chín cái nhiệm vụ, kế tiếp là thứ mười cái.

Lục lão biết ý Mục Trường Sinh, ông chỉ chỉ cái hộp còn đặt trên kệ hàng, "Yên tâm, đồ vẫn luôn giữ lại cho con đây, chờ con hoàn thành nhiệm vụ thứ mười, bất cứ lúc nào cũng có thể tới lấy."

"Đa tạ." Mục Trường Sinh gật đầu nói tạ ơn.

Nghe vậy Lục lão vung vung tay.

Lúc này Ứng Thiên đã dùng điện thoại di động nhận được nhiệm vụ mới trên diễn đàn, "Được rồi, địa điểm nhiệm vụ tiếp theo là.. Ồ? S thị? Xa như vậy?"

Lục lão: "Rất bình thường, G thị dù sao cũng là thủ đô, nào có nhiều mấy thứ phi nhân loại hại người như vậy cho các ngươi bắt, S thị bên kia gần tiền tuyến, yêu vật tương đối nhiều, hiện tại rất nhiều người trẻ tuổi đều chạy tới bên kia."

"Lục lão, ông vẫn luôn nói tiền tuyến tiền tuyến, tiền tuyến rốt cuộc là chỗ nào?"

Lục lão sắc mặt trầm ngưng, hết sức nghiêm túc nói: "Cái gọi là tiền tuyến, chính là —— nơi nào yêu ma nhiều, nơi đó chính là tiền tuyến."

Mục Trường Sinh:...

Ứng Thiên:...

Nói với chưa nói cũng giống nhau.

Trước khi rời khỏi cửa hàng pháp khí, Mục Trường Sinh chợt nhớ tới một chuyện, hắn quay đầu lại hỏi Lục lão nói: "Ngài biết Vọng Hư Kính không?"

"Vọng Hư Kính?" Lục lão hơi sững sờ, ông suy nghĩ một chút, nói: "Hình như là một bảo vật trong truyền thuyết, bất quá bảo vật trong truyền thuyết thần thoại Hoa quốc nhiều lắm, cũng không biết có phải thật hay không. Ông hai ngày tới đi thăm dò tư liệu, nếu là có thấy tin tức Vọng Hư Kính, trước hết nói cho con."

Mục Trường Sinh: "Đa tạ."

Lục lão cười híp mắt xua tay, da mặt đều thành hoa cúc, "Không cần khách khí, ngày nào đó lão đầu ta có chuyện gì cần con, con thay lão gia ta nói vài câu là được."

"Ân." Mục Trường Sinh đang muốn gật đầu, đã bị Ứng Thiên kéo tay, hắn hơi sững sờ, tùy ý để y lôi mình ra ngoài.

Khí trời rất nóng, thế nhưng trên người Ứng Thiên lại lan ra từng tia cảm giác mát mẻ, tay nắm hắn cũng vừa đúng là mát. Khi hắn lạnh, y là nóng; khi hắn nóng, y là lạnh ; cho tới nay, đều là như vậy, vô luận lần nào, đều là vừa đúng, chăm sóc cẩn thận đến cực điểm.

Tâm Mục Trường Sinh ấm áp, trong mắt lộ ra một tia cười.

Cho đến này hành vi lớn mất của Ứng Thiên, là bây giờ dắt tay Mục Trường Sinh, hơn nữa còn không bị cự tuyệt! Trong lòng t hồi hộp, mặt ngoài lại bình tĩnh như trước, chỉ là nụ cười trên khóe miệng làm sao cũng không ngừng được, "Mộc ca, Vọng Hư Kính là cái gì?"

Mục Trường Sinh: "Trong truyền thuyết Đại Khánh là chí bảo có thể câu thông dị giới, qua lại thời không. Tôi vốn cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết, nhưng mà hai ngày trước, tôi thấy được trong sách." Trước khi đi đến thế giới này, hắn xác thực vẫn cho là Vọng Hư kính chỉ là một truyền thuyết, bởi vì ở trước đó, hắn chưa từng có nghĩ tới còn có thế giới bên ngoài Khánh Quốc, mà sau khi đi vào thế giới này, hắn luôn luôn tại tìm kiếm nguyên nhân hắn và Trường Phong trao đổi vị trí và phương pháp trở về. Lại không nghĩ rằng, thấy được tư liệu ghi chép Vọng Hư Kính. Tên giống nhau, truyền thuyết giống nhau, lại liên hệ đến thức tỉnh giả ở thế giới này và quý tộc, Mục Trường Sinh mơ hồ có một loại dự cảm, e rằng, rất nhanh, hắn có thể trở về, có thể nhìn thấy Trường Phong, đến lúc đó…

Hắn bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Ứng Thiên ở bên cạnh, hỏi: "Nếu có một ngày, tôi muốn rời đi nơi này, đi một nơi xa xôi vô cùng, xa xôi đến e rằng cũng không bao giờ có thể tiếp tục trở về, cậu, có nguyện ý hay không… Theo tôi đi?"

Mục Trường Sinh không thấy thần sắc thận trọng trên mặt mình, nhưng Ứng Thiên nhìn thấy. Y cười đến mặt mày cong cong, khóe miệng đều phải ngoác đến mang tai, "Tôi đương nhiên là muốn đi theo anh a, anh xem tôi mỗi ngày nấu cơm làm việc nhà cho anh, lao tâm lao lực hầu hạ anh lâu như vậy, dù thế nào cũng phải thu chút lợi tức a!"

Mục Trường Sinh nghe vậy cong cong khóe mắt, nói: "Vậy cậu muốn cái gì? Chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi, đều cho cậu."

Ứng Thiên liếc nhìn hắn một cái, thử dò xét nói: "Thật sự cái gì đều cho."

Mục Trường Sinh nghiêm túc nói: "Đều cho."

Ứng Thiên: "Vậy tôi muốn anh, anh có cho hay không?"

Mục Trường Sinh sững sờ, hắn chậm rãi quay đầu, ánh mắt rơi lên đường cái đầy ánh mắt trời, không nhìn lại mặt Ứng Thiên, "Không được."

Ứng Thiên hận không thể đem lời mình vừa nói ra quạt chết, quả nhiên là mới vừa nếm trải một chút ngon ngọt liền bắt đầu đắc ý vênh váo? Y che lại đáy mắt thất lạc, cười ha ha nói: "Mộc ca anh đừng để ý a, tôi mới rồi là đùa giỡn ha ha…"

"Hiện tại tạm thời không được… Mà sau này…" Mục Trường Sinh nhẹ giọng nói: "Sau này, đợi đến sau khi tìm được Trường Phong, tôi sẽ cho cậu một câu trả lời chính thức."

"Cái gì?" Ứng Thiên mãnh liệt nhìn Mục Trường Sinh, khi ánh mắt chạm đến gò má hơi ửng hồng của hắn thì kinh ngạc đến hít vào một hơi. Mục Trường Sinh vốn là lớn lên tuấn mỹ loá mắt, đường nét gò má đặc biệt là đẹp đẽ, đặc biệt vì quanh năm sống trong nhung lụa, da dẻ trắng trẻo, mặt như ngọc, giờ khắc này hơi ửng hồng, giống như là chân trời nhiễm mây đỏ, bạch ngọc nổi lên hào quang, nhìn đẹp chói mắt đến làm người nghẹt thở…

E rằng tại trong mắt người khác cũng không có khuếch đại như vậy, thế nhưng giờ khắc này trong mắt Ứng Thiên, chính là như vậy.

Y cảm giác xoang mũi là lạ, liền vội vàng che mũi, rầu rĩ nói: "Tốt lắm, tôi sẽ luôn chờ."

Mục Trường Sinh nghe vậy tự nhiên hết sức cao hứng, nghe giọng Ứng Thiên buồn buồn, hắn nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Ứng Thiên tuy rằng bịt mũi, thế nhưng máu đỏ tươi vẫn như cũ vô cùng không nể mặt mũi mà từ trong khe hở chảy ra, triệt để đem y bán đứng.

Mục Trường Sinh kỳ quái, "Cậu tại sao lại thượng hỏa?"

Ứng Thiên vô cùng buồn phiền nói: "Tôi cũng rất muốn biết a."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười…

49. Chương 49

Đợi đến khi bóng lưng Mục Trường Sinh và Ứng Thiên biến mất khỏi lối vào phố đồ cổ, Lục lão mới thở phào nhẹ nhõm. Ông xoa xoa thái dương đang chảy vài giọt mồ hôi, lớn tiếng nói vào trong cửa hàng: "Được rồi, các con có thể đi ra."

Cửa sau hàng pháp khí bị người đẩy ra một cái khe, Nhậm Thiên Lý và Y Thủy Mi thò đầu thăm dò, liếc mắt nhìn trong cửa hàng, sau khi xác định không có ai mới cẩn thận đi ra.

"Lục gia gia." Y Thủy Mi cùng Nhậm Thiên Lý cùng kêu lên.

Lục lão thở dài, hai ngón tay kẹp một sợi tóc đưa cho Y Thủy Mi, "Ông già này lớn tuổi như vậy, còn phải làm ra việc lén lút như thế, thật là..." Ông nói không được nữa, nói với Y Thủy Mi: "Con nhóc con nên nhìn rõ ràng chút nha, nếu là xảy ra điều gì sai lầm, đừng trách lão già này đánh gãy chân con."

"Ôi chao, Lục gia gia, tính của con người còn không biết sao?" Y Thủy Mi mân mê miệng nhỏ, "Con chỉ là nhìn mà thôi, cũng sẽ không hại Ứng Thiên, lại nói, nếu không phải tên Nhậm Thiên Lý này vô dụng, cũng không cần ngài ra tay a!"

Nghe lời này, Nhậm Thiên Lý có chút không phục nói: "Lúc trước cậu nói là cần lấy đồ vật thiếp thân của Ứng Thiên, lúc đó tớ rõ ràng lấy được nhưng chính cậu không cần."

Mặt Y Thủy Mi đỏ lên, "Cậu còn không thấy ngại nói ra? Tớ nói cậu đi lấy đồ vật thiếp thân của Ứng Thiên, thế mà cậu lại cầm đến quần lót Ứng Thiên! Thế thì bảo tớ làm sao... Làm sao..." Cô mạnh mẽ trừng Nhậm Thiên Lý một cái.

Nhậm Thiên Lý bị cô trừng trái lại thì mất khí thế, cậu nhỏ giọng nói một câu, "Quần lót là gần gũi nhất a..."

Y Thủy Mi không phản ứng lại cậu, cô đem sợi tóc ngắn ngủn kia bỏ vào lòng bàn tay, miệng nhỏ phấn nộn chu lên hợp lại, bắt đầu nhanh chóng niệm thần chú đến. Thần chú này rất tối nghĩa khó hiểu, mỗi một âm tiết đều mang một luồng nhịp điệu huyền diệu, trong phòng bỗng nhiên nổi lên một cơn gió, thổi tay áo rộng bay lên phần phật.

Cánh tay gầy gò của cô lộ ra, chú văn bên trên từng cái từng cái bắt đầu vặn vẹo biến hình, cuối cùng ngưng ra một tia hắc khí chui vào trong sợi tóc ngắn kia.

Y Thủy Mi đã từng nói, chú văn trên tay cô là bút ký do mình viết, mà trên thực tế, chú văn đó từ lúc vừa ra đời đã là dấu ấn ở trên người cô, cô mặc dù có năng lực vẽ bùa chú, trên thực tế, cô thức tỉnh năng lực thiên phú là —— dò xét lòng người, phân rõ thiện ác!

Sau khi tia hắc khí chui vào tóc, sợi tóc ngắn ngủn kia lập tức tán thành vô số điểm nhỏ, một tay Y Thủy Mi chộp lấy, sau đó vỗ lên gáy của mình.

Điểm nhỏ màu đen phút chốc biến mất không còn tăm tích, Y Thủy Mi khép chặt đôi mắt, lông mày đang giãn ra thì nhíu lại.

Lúc này, ý thức của cô rơi vào một mảng bóng tối vô biên vô tận, chỉ có bản thân cô phát ra ánh sáng ảm đạm, vừa mở mắt ra nhìn thấy nơi như thế này, Y Thủy Mi vừa sốt sắng lại có chút sợ sệt, cô chân ra chạy về phía trước, chạy hồi lâu cũng không nhìn thấy điểm cuối, ngay lúc cô sắp sửa bỏ cuộc, một đôi mắt cực lớn, con ngươi màu vàng óng từ trong bóng tối chậm rãi mở ra, lạnh lùng nhìn cô...

Lúc này cách khi Y Thủy Mi nhắm hai mắt lại đã qua một canh giờ, cô lẳng lặng ngồi ở trên ghế, không nhúc nhích, mới nhìn thật giống đang ngủ, nhưng chỉ cần nhìn kỹ liền sẽ phát hiện, sắc mặt của cô vô cùng tái nhợt, lông mày bất an nhăn chặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, như là thấy một ác mộng vô cùng đáng sợ.

Nhìn thấy bộ dáng Y Thủy Mi, Nhậm Thiên Lý có chút lo lắng nói: "Có ổn không? Cậu ấy nhìn qua rất khó chịu."

Lục lão thở dài, "Yên tâm, bản thân nó có thể đi ra."

Quả nhiên cũng không lâu lắm, Y Thủy Mi liền mở mắt ra, sắc mặt của cô cực kỳ nhợt nhạt, trong hai mắt còn lưu lại một chút sợ hãi. Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Lục lão, "Lục gia gia, không thể để cho Ứng Thiên ở cùng Trường Sinh ca, y sẽ hại chết hắn!"

Lục lão sợ hết hồn, "Nha đầu, không thể nói lung tung được! Con mới vừa nhìn thấy cái gì?"

Y Thủy Mi tái nhợt nghiêm mặt, run run nói: "Con nhìn thấy… Nhìn thấy Ứng Thiên là một yêu ma rất khủng bố, y, giết thật nhiều thức tỉnh giả…"

=

S thị tuy rằng không thể so với thủ đô G thị, nhưng cũng là một thành phố lớn kinh tế phát triển. Mà nơi này khí hậu ẩm ướt, một năm mười hai tháng có mười tháng mưa dầm kéo dài, không khí trước sau luôn quanh quẩn một tầng khí tức hơi đất ẩm ướt.

"Nơi như thế này, rất được mấy thứ yêu ma này nọ hoan nghênh." Ứng Thiên đeo túi du lịch thật to, mở ra một cái ô lớn màu xanh lam, vừa che cho Mục Trường Sinh từ trạm xe lửa, vừa nói: "Nhiệm vụ lần này của chúng ta là đánh đuổi ốc đồng trong nhà tổng tài Hà thị."

"Ốc đồng?" Mục Trường Sinh nghi hoặc nhìn về phía y.

Nói đến ốc đồng này, Ứng Thiên cũng không nhịn được nheo mắt lại nở nụ cười, "Nghe nói tổng tài Hà thị Hà Hư Chu trong nhà đột nhiên xuất hiện một ốc đồng công tử, mỗi ngày nấu cơm giặt đồ cho hắn ta, nhẫn nhục chịu khó, không cầu báo đáp."

Mục Trường Sinh nghe miêu tả, trong đầu bỗng nhiên hiện lên bộ dáng Ứng Thiên mặc tạp dề ở trong phòng bếp nấu ăn, hắn hơi dừng lại một chút, nói: "Này cũng không tồi."

"Là rất không tồi. Nhưng mà Hà tổng giám đốc người ta không muốn a!" Ứng Thiên cười đến cong lên khóe mắt, "Hiện thực không phải tiểu thuyết, có yêu quái ở trong nhà mình tới lui tự nhiên còn thường trú không đi, là người đều không chịu được. Theo tổng tài Hà thị nói, hắn vốn cũng có ý tứ với đối phương, nhưng nghĩ đến chân thân đối phương là một con ốc đồng, phía dưới hắn liền mềm nhũn ha ha…"

Ứng Thiên bên này cười ha ha, lại không nghĩ rằng Mục Trường Sinh nổi lên tâm tư tìm tòi nghiên cứu chân thân y. Ánh mắt Mục Trường Sinh đảo qua một chút tay trái Ứng Thiên bị găng tay che lại, trong lòng yên lặng nghĩ: Màu đen, có vảy, chủng vật có đặc thù như thế nhiều lắm, đến tột cùng là loại nào?

Hai người mới vừa đi ra trạm xe lửa không bao lâu, trước mặt liền có một nam nhân trẻ tuổi mặc tay trang màu đen, đeo kính không gọng đi đến.

Nam nhân liếc mắt nhìn bức ảnh trong điện thoại di động một cái, nói với Mục Trường Sinh và Ứng Thiên: "Hai vị chính là Mục tiên sinh và Ứng tiên sinh đi! Tôi họ Dịch, là thư ký Hà tổng, cố ý tới đây đón tiếp hai vị." Nói rồi, hắn đưa tay hướng về Mục Trường Sinh.

Ứng Thiên nắm chặt tay hắn quơ ơ, "Dịch thư ký đúng không, vậy thì làm phiền anh dẫn đường cho chúng tô9i."

Dịch thư ký cười híp mắt nói: "Đương nhiên phải vậy."

Hai người ngồi trên xe ô tô Dịch thư ký, bên trong xe vô cùng sạch sẽ, mở điều hòa cũng không gây một chút cảm giác khó chịu, lại càng không như xe taxi có một cỗ mùi vị kỳ quái.

Xe khởi động, nếu không phải thấy ngoài cửa sổ cảnh vật nhanh chóng chạy ngược, còn thật không có cảm giác được xe đang chạy.

Dịch thư ký xuyên qua kính chiếu hậu, liếc mắt nhìn hướng Mục Trường Sinh sắc mặt tái nhợt có vẻ thân thể không tốt và Ứng Thiên, cười nói: "Thấy hai vị còn trẻ tuổi tuấn mỹ, tôi còn tưởng rằng là vị minh tinh nào đây, thật không nghĩ tới là thiên sư có bản lãnh như vậy." Chỉ nhìn bề ngoài hai người này, ai sẽ nghĩ tới đây chính là tổ hai người "Ô Nha" gần đây tiếng tăm lừng lẫy trong giới đây?

Thiên sư? Mục Trường Sinh thầm nghĩ, hóa ra lần này đồng minh sắp xếp thân phận cho họ là thiên sư.

Sau một tiếng, xe lái vào cổng lớn biệt thự Hà gia.

=

Tập đoàn Hà thị là một trong mười xí nghiệp lớn nhất toàn quốc, là trùm ở S thị, con trai độc nhất của Hà gia Hà Hư Chu năm năm trước chính thức tiếp nhận gia nghiệp, cũng đem Hà thị lúc đó chỉ có thể coi là ở top 100 cả nước biến thành như bây giờ, có thể nói là thiên tài khó có được trong giới kinh doanh.

Đáng tiếc vị tổng tài này phương diện kinh thương vô cùng có thiên phú, lại không tinh thông đạo lí đối nhân xử thế, cùng ngoại giới ân tình vãng lai tất cả đều dựa vào Dịch thư ký tinh anh bên người. Đây đều là chuyện mọi người đều biết, nhưng mà gần nhất, Hà tổng tài gặp một chuyện mà cả Dịch thư ký của anh cũng không giải quyết được.

Có lẽ là lớn lên quá tuấn tú, có lẽ là tài phú anh nắm trong tay quá nhiều, Hà tổng tài, khổ bức mà bị một yêu tinh coi trọng, yêu tinh này không chỉ đăng đường nhập thất, ở trong nhà anh tạo ra các loại sự kiện linh dị, tỷ như cà phê đá của anh còn chưa vào miệng: bỗng nhiên bốc lên nhiệt khí ; tỷ như mới vừa từ bên ngoài ăn xong trở về phát hiện nhà không một bóng người nhiều hơn một bàn đồ ăn nóng hổi; tỷ như đang che kín chăn hưởng thụ máy điều hòa, bỗng nhiên nửa đêm bị nóng tỉnh, vừa mở mắt lại phát hiện có người đóng máy điều hòa lại cầm một cái quạt rách quạt cho anh; lại tỷ như buổi tối lại mông xuân không giải thích được, giấc mộng thấy mình đem một thiếu niên xa lạ đè dưới thân mà phóng túng…

Tổng giám đốc Hà không có chút nào hưng phấn, mà bị tỉnh lại! Cho dù anh muốn làm, cũng không có nghĩa là hắn nguyện ý tùy tùy tiện tiện liền đi áp một người xa lạ!

Cứ như vậy, tổng giám đốc Hà cả ngày nơm nớp lo sợ, cũng không dám ngủ, cả người đều gầy hốc đi, tiều tụy cực kỳ. Bởi vậy, khi nghe nói có thiên sư muốn tới trừ yêu, tổng giám đốc Hà sướng đến phát rồ rồi, sáng sớm đã ở cửa chờ, chỉ mong thiên sư đến cứu vớt anh trong nước sôi.

Xe Dịch thư ký lái vào cổng lớn biệt thự liền ngừng lại. Tổng giám đốc Hà vội vã nghênh đón, nhìn thấy một nam nhân mái tóc dài xuống xe thì ngây ngẩn cả người.

Mái tóc dài màu đen cột lại khoác trên vai, mỗi một sợi tóc đều mềm mại, đen bóng chẳng khác nào là trời đêm, giống như… đẹp giống như mái tóc trong quảng cáo dầu gội đầu Hà tổng thấy trên ti vi, đôi mắt đen như mực, dáng mắt xinh đẹp như người phác họa mà ra, da dẻ trắng trẻo lại không có vẻ nữ khí, dưới ánh mặt trời chiếu sáng có chút trong suốt, có chút thánh khiết…

Hà tổng cảm thấy trái tim của mình bị Cupid bắn một mũi tên, anh ngơ ngác nhìn đối phương đi tới trước mặt mình, ngơ ngác nhìn anh tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là Mục Trường Sinh.”

Trường Sinh, Trường Sinh… Trong đầu Hà tổng bỗng nhiên nhô ra rất nhiều thơ từ, tỷ như “Tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát thụ Trường Sinh”, tỷ như “Thư mạc không sơn thính vũ khứ, hữu nhân hoa đế chúc Trường Sinh”, lại tỷ như “Thất nguyệt thất nhật Trường Sinh điện, dạ bán vô nhân tư ngữ thì”… A! Tên ý thơ cỡ nào, ý nhị cỡ nào!

Hắn ngơ ngác nhìn Mục Trường Sinh, có chút ngượng ngùng mở miệng nói: “Xin chào, xin hỏi anh có thể làm bạn trai tôi không?”

Mục Trường Sinh:…

Dịch thư ký: Mặt đen.

Ứng Thiên: Ngươi con mẹ nó dám cùng lão tử đoạt nam nhân!

50. Chương 50

“Không được!”

Sau khi Hà tổng tài nói ra câu đó, ánh mắt Mục Trường Sinh hơi động, hơi cúi đầu nhìn anh. (tổng giám đốc Hà so với Mục Trường Sinh thấp hơn nửa cái đầu)

Hà tổng cũng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy mong đợi cùng một chút ngượng ngùng.

Bờ môi Mục Trường Sinh thoáng mở ra, còn chưa kịp nói chuyện. Trong biệt thự bỗng nhiên vang lên một tiếng rống to đầy phẫn nộ.

"Không được!"

Một thanh âm trong trẻo bỗng nhiên nổ tung trong biệt thự, mọi người ở đó không hề phòng bị bị dọa sợ hết hồn.

Chỉ thấy một thiếu niên nhìn qua mười lăm, mười sáu tuổi từ trong biệt thự vọt ra, trong chớp mắt liền nhảy đến trước mặt Hà tổng, đem Hà Hư Chu cùng Mục Trường Sinh tách ra.

Mái tóc dài màu đen buộc lên, cao cao, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, một đôi mắt màu nâu sáng đến kinh người, đang ngửa đầu tức giận trừng Mục Trường Sinh!

Cậu mặc một bộ đồ vải bố màu nâu, ống tay áo buộc chặt, hai cánh tay tinh tế trắng nõn ôm thật chặt eo Hà tổng. Sắc mặt vô cùng bất thiện nói với Mục Trường Sinh: "Không được! Hư Chu là ta! Mấy người ai cũng đừng mong cướp với tôi!"

Mục Trường Sinh thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Dịch thư ký quặm mặt lại.

Ứng Thiên: Ai muốn cướp với cậu, rõ ràng là nam nhân của cậu cướp nam nhân của tôi!

Hà tổng: Cứu… Cứu mạng! TAT

Dịch thư ký làm bộ ho khan một tiếng, nói: "Lạc Điền, cậu thả tổng tài ra, có khách ở đây!"

Hà Hư Chu vội vàng gật đầu nói: "Không sai không sai, có khách ở đây, cậu mau thả tôi ra!" Anh cầm lấy hai tay Lạc Điền muốn đem người từ trên người mình lột xuống, kết quả là mất một đống sức lực, đến độ mặt đỏ rần cũng không thể đem người từ trên người mình đẩy ra.

Lạc Điền đương nhiên sẽ không thả ra, hai tay của cậu chặt chẽ quấn trên eo Hà Hư Chu. Lạnh lùng nói: "Tôi biết các anh, các anh là thức tỉnh giả, là tới tách tôi và Hư Chu ra, tôi tuyệt đối sẽ không để cho các anh được như ý!"

Ứng Thiên cười nhạo, "Ngày hôm nay không phải là chúng tôi tự mình tới, là vị tổng tài đại nhân bên cạnh cậu mời chúng ta lại đây."

Hà Hư Chu mắt thấy Lạc Điền tức giận đến mặt đỏ rần, chỉ lo cậu làm ra chuyện gì điên cuồng, vội vã động viên nói: "Lạc Điền cậu đừng hiểu lầm a, bọn họ không phải đến chia cắt chúng ta!" Chưa từng có cùng nhau qua thì chia cắt thế nào? Hà tổng thầm nghĩ chơi chữ để anh có thể thoát ra, lại không nghĩ rằng Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên đến khiến lòng cảnh giác của Lạc Điền mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Cậu cảm thấy được hai nam nhân bộ dạng đẹp mắt này nhất định là kẻ địch lớn nhất của cậu, cho nên cậu nhất định phải tử thủ canh phòng nghiêm ngặt, bằng không Hư Chu sẽ bị người đoạt đi! Bởi vậy vô luận Hà Hư Chu nói thế nào, cậu cũng không chịu buông tay.

Mắt thấy hai người này giằng co không xong, Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn Lạc Điền một cái, bỗng nhiên mở miệng nói: "Lạc Điền, buông tay."

Vừa dứt lời, Lạc Điền liền không tự chủ được buông lỏng tay ra, ánh mắt Hà Hư Chu sáng lên, lập tức nắm chắc cơ hội vọt tới sau lưng Mục Trường Sinh.

Lạc Điền nhìn thấy tình cảnh này, viền mắt ngay lập tức đỏ lên, vóc dáng chỉ có hơn 1m60, thiếu niên thanh tú nhìn qua mới mười lăm tuổi đỏ mắt lên bộ dáng thực sự làm người thương tiếc, nhưng đáng tiếc ở đây đều không phải nữ nhân, không có ai mẫu tính quá độ đem thiếu niên này ôm vào trong ngực an ủi.

Hà tổng chạy đến sau lưng Mục Trường Sinh cảm thấy mình rốt cục an toàn, lập tức bộc lộ bộ mặt thật, anh từ phía sau Mục Trường Sinh nhô đầu ra, nhìn Lạc Điền lộ ra một ánh mắt vô cùng dễ bắt nạt, "Đừng giả bộ đáng thương có được hay không, ai nào không biết cậu là loại yêu quái tu thành hình người đã mấy

trăm năm a, thế mà lại khoác một tấm da người thiếu niên non mềm giả bộ đáng thương, có biết hổ thẹn không a!"

Nghe đến mấy chữ khoác da này, sắc mặt Ứng Thiên cũng cùng đen.

Mà Lạc Điền trực tiếp quay mắt về nhìn người trong lòng cười nhạo mình lúc này thực sự rất thương tâm, cậu không dám tin nhìn Hà Hư Chu đứng bên người Mục Trường Sinh, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt. Một hồi lâu sau, cậu mạnh mẽ lau mắt, bỗng nhiên mắt bộc lộ hung quang mà hướng về phía Mục Trường Sinh gầm hét lên: "Đều do mày, đều do mày! Nếu như không phải mày, Hư Chu sẽ không rời đi tao! Tao muốn giết mày… Giết mày!"

Mục gia chủ đột nhiên trúng đạn không giải thích được nhìn đối phương, đã thấy thiếu niên trước mắt một tiếng rống to sau đó lập tức bắt đầu biến thân.

Chỉ thấy trên gáy Lạc Điền bỗng nhiên bốc lên hai cái vòi mềm mại màu đen, tiếp theo, thân thể mảnh khảnh kia bắt đầu cấp tốc bành trướng, khuôn mặt vặn vẹo biến hình, thân thể cong về phía trước, theo tiếng vải vóc nứt toạc, thiếu niên thanh tú tinh tế trước kia đã không còn, thay vào đó, là một thân thể mập mạp, hình thể to lớn, ốc đồng!

Hoa viên trong biệt thự không nhỏ, mà ốc đồng chỉ vừa xuất hiện liền mạnh mẽ chiếm cứ hơn phân nửa đất trống.

Nó hơi động thân thể khổng lồ mập mạp, liền đem tất cả bàn Hà Hư Chu đặt ở trong vườn hoa hóng gió đẩy ngã, mâm đựng trái cây và chén trà trên bàn lăn vài vòng trên đất, tất cả đều lăn tới ao cách đó không xa.

Giàn nho duy nhất trong vườn hoa bị Lạc Điền sau khi phóng to đẩy ra một cái lỗ thủng cực lớn, vỏ ốc cực đại màu đen trên lưng phản xạ ánh sáng mặt trời ra màu xanh tối.

Hà tổng tài trợn mắt há hốc mồm mà nhìn sinh vật xấu xí cực lớn trước mắt này, thoáng qua một chút sau đó sợ đến mặt mũi trắng bệch. Tuy rằng vẫn luôn chưa từng thấy chân thân Lạc Điền, thế nhưng trước đây anh vẫn cảm thấy Lạc Điền chỉ ốc đồng, cũng chỉ có thể là ốc đồng đáng yêu hơn thế này, không nghĩ tới… Không nghĩ tới… Nôn! Hà tổng tài không khống chế được mà cúi đầu nôn mửa liên tục.

Dịch thư ký cũng bị dọa đến lui vài bước, anh lấy lại bình tĩnh, lập tức lôi kéo Hà Hư Chu chạy ra khỏi biệt thự, đồng thời quay đầu lại hướng về phía Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên hô: "Ốc đồng liền giao cho các anh!"

"Yên tâm." Mục Trường Sinh vừa dứt lời, bên cạnh bỗng nhiên phát ra bộp một tiếng nổ vang.

Ốc đồng hình thể to lớn đạt đến hai tầng lầu cao kia bị Ứng Thiên một cước đạp bay ra ngoài, thân thể mềm oặt dưới vỏ phù một tiếng co vào trong vỏ ốc.

Chờ khi Mục Trường Sinh quay đầu lại nhìn, cái ốc đồng rất lớn kia đã thu nhỏ đến cao bằng nửa người, bị Ứng Thiên đá tới đá lui như đá bóng.

"Ta còn nghĩ là đại yêu quái tu luyện mấy ngàn năm chứ? Kết quả chỉ là một con tiểu yêu tinh đem hình thể bành trướng lên." Ứng Thiên đá đá cái con ốc đồng núp trong vỏ bọc kia, nói với Mục Trường Sinh: "Đây chính là nhiệm vụ chúng ta tiến hành dễ dàng nhất, ngày hôm nay mang về để Lục lão nhìn một cái, sau đó lấy làm chiến lợi phẩm cho chúng ta."

Mục Trường Sinh nhìn ốc đồng vừa đen vừa xấu kia, cau mày nói: "Muốn cái này làm gì?"

Ứng Thiên nhìn ốc đồng dưới chân, liếm liếm khóe miệng, nói: "Mộc ca không biết đâu, ốc đồng chỉ cần cách làm thoả đáng, mùi vị khá ngon, một con lớn như vậy, khẳng định đặc biệt màu mỡ." Đồ ăn bên Đại Khánh kia thật không thể ăn, Mộc ca khi mới vừa tới thế giới này cả mì cũng hiếm lạ, Ứng Thiên ngẫm lại liền thay hắn chua xót, lần này thu hoạch một con ốc đồng lớn thế này, còn là yêu tu thành hình người, khẳng định ăn ngon lại bổ dưỡng, đến đó nhất định phải làm cho Mộc ca ăn nhiều một chút.

"Cái này…" Tâm Mục Trường Sinh không đồng ý, này dù sao cũng là yêu vật đã mở linh trí, trên người vừa không có huyết khí vừa không có sát khí, hiển nhiên là không có hại người, thế nhưng ngẫm lại chủng tộc

Ứng Thiên, ngẫm lại Ứng Thiên thoái hóa sức mạnh, Mục Trường Sinh liền không đành lòng từ chối y. E rằng, Ứng Thiên hiện tại chính là cần thiết những yêu vật này bồi bổ.

Hai người hoàn toàn không nghĩ tới ý nghĩ song phương hoàn toàn ngược hướng.

"Vậy theo ý cậu đi!" Mục Trường Sinh nhẹ giọng nói.

"Được, buổi chiều trở lại chúng ta đi chợ thực phẩm mua đồ gia vị." Hai người thương lượng làm sao bào chế ốc đồng, ốc đồng bị Ứng Thiên đạp ở dưới chân co rúm một chút, sau một luồng mây mù yêu quái, liền biến thành hình người.

Lạc Điền chưa từng hại người, chỉ nhìn cậu muốn truy cầu Hà tổng, trái lại lại đem sinh hoạt Hà Hư Chu làm cho hỏng bét liền biết EQ tên tiểu yêu tinh này rất đáng lo. Trước đó cậu nói muốn giết Mục Trường Sinh rồi bành trướng nguyên hình mình cũng bất quá là muốn đe dọa hắn, làm cho hắn biết khó mà lui, không cướp Hà Hư Chu với mình, lại không liệu đến đá phải khối thiết bản cứng rắn như vậy, bản thân cậu chỉ là một ốc đồng nên không có lực công kích gì, chỉ có điều có thể dùng hình thể đe dọa đối thủ thôi, Ứng Thiên là nổi danh quái thú hình người, nhìn thon gầy thực lực lại cực kỳ lớn, một cước liền đem hình thể ngụy trang của cậu đá về nguyên hình.

Một cước kia đau đến kêu thảm thiết cậu cũng không phát ra được, Lạc Điền thế mới biết sợ, nhưng mà càng thêm không nghĩ tới chính là, hai thức tỉnh giả kinh khủng kia thế mà ở trước mặt mình thảo luận làm sao ăn cậu!

Cậu trước đây chưa hề đem ốc đồng bình thường bị nhân loại ti tiện bắt đi ăn xem là đồng loại của mình, lại không nghĩ tới có một ngày chính mình cũng sẽ đối mặt vận mệnh bị ăn, Lạc Điền sợ hãi đến cả người phát run, không thể không nhịn đau biến trở về nguyên hình, cầu khẩn nói: "Cầu các anh chớ ăn tôi, trên thân thể tôi có rất nhiều ký sinh trùng, thật đó!"

Cậu nhịn đau cầu khẩn, vốn là hóa thành hình người cũng không có bao nhiêu năm, tâm trí thật sự giống như thiếu niên nhân loại bình thường, mắt thấy hai thức tỉnh giả kia không lên tiếng, nghĩ đến nhân loại từ trước đến giờ đối đồ ăn không có lòng thương hại gì, nói không chừng bọn họ bây giờ đang nghĩ rốt cuộc là đem cậu nướng lên hay là hấp thì tốt hơn, nhất thời thương tâm, cũng không nhịn được nữa mà oa oa lớn tiếng khóc lên.

Ứng Thiên nghe tiếng khóc chói tai kia, không nhịn được đá cậu một cước, "Khóc cái gì khóc, vừa nãy khi kêu đánh kêu giết Mộc ca làm sao không khóc?"

Lạc Điền tâm thấy oan ức, khi cậu kêu đánh kêu giết tự nhiên cảm thấy nổi trội hơn người, làm sao nghĩ đến chỉ trong chốc lát chính mình liền rơi xuống ruộng?

Mục Trường Sinh vốn cũng không phải là rất nguyện ý để Ứng Thiên ăn yêu vật có linh trí vô hại, vào lúc này thấy ốc đồng xấu xí kia lại biến thành bộ dạng thiếu niên, mà khóc vô cùng thê thảm, Mục Trường Sinh liền nổi lên mấy phần lòng trắc ẩn, nếu như có thể, hắn cũng không muốn nhìn thấy có người ở trước mặt mình chết đi, vô luận là ai. Trừ phi giống như là đôi cha mẹ lần trước không trách nhiệm khiến hài tử chết đói.

"Quên đi thôi, không nên ăn cậu ta, đem cậu ấy mang về cho Lục lão." Về phần thân thể Ứng Thiên, chờ hắn lấy được Thiên Sơn ngọc tủy, có thể giúp Ứng Thiên đem hết thảy mầm họa đều giải quyết.

Mục Trường Sinh vốn là đã quyết định buông tha ốc đồng tinh này, lại không nghĩ rằng Lạc Điền khóc quá lớn tiếng, hoàn toàn át đi âm thanh Mục Trường Sinh, căn bản cũng không có nghe Mục Trường Sinh nói muốn buông tha. Cậu nghĩ chính mình nhất định bị ăn, lòng sinh tuyệt vọng đồng thời sinh ra một ý nghĩ điên cuồng, cậu quyết định dùng hết toàn lực, lôi kéo Mục Trường Sinh nhìn qua tương đối kém chôn cùng mình!

Sai lầm duy nhất của Ứng Thiên và Mục Trường Sinh chính là từ đầu tới đuôi cũng không có đem ốc đồng tinh nho nhỏ này để ở trong mắt, cho nên càng khiến cho cậu đánh lén thành công!

Trong mắt tiểu yêu tinh đầu óc thẳng thắn lộ ra điên cuồng, cậu lợi dụng đúng cơ hội, dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới trước mặt Mục Trường Sinh, nhào tới trên người hắn…

Thân thể Mục Trường Sinh bây giờ mặc dù đã tốt hơn rất nhiều, nhưng cũng là trình độ người bình thường, khí lực làm sao có thể so được với một yêu tinh tu luyện mấy trăm năm, lập tức liền bị đánh gục, sau gáy bịch một tiếng ngã trên mặt đất.

Ứng Thiên nhìn tình cảnh trước mắt này, mắt nổ đom đóm…

Tác giả có lời muốn nói: bây giờ, chắc chắn tất cả mọi người đã biết đặc điểm Ngôn Linh.

Mục Trường Sinh vì báo thù, nội tâm cường liệt mà khát vọng thức tỉnh năng lực cường đại nhất, vì vậy Ngôn Linh thức tỉnh ở trên người hắn. Vì thế hắn vĩnh viễn bỏ đi sức mạnh, thế nhưng mọi chuyện cũng không có cứ như vậy kết thúc, Ngôn Linh đủ mạnh, nhưng cũng không sẽ vì hắn che chở tất cả, tỷ như, công kích vật lý không nguy hiểm đến tính mạng! Người khác đẩy hắn một cái Ngôn Linh sẽ không quản, mà Ngôn Linh sẽ bảo đảm, dù như thế nào hắn cũng sẽ không chết, so ra, chịu chút vết thương nhẹ và vân vân, cũng xem như là một loại tôi luyện.

Mà nếu như là có người am hiểu công kích vật lý, tỷ như Ứng Thiên dùng khí lực lớn một quyền đánh tới, vậy Mục Trường Sinh nhất định sẽ bị đánh chết ( )b, công kích như vậy Ngôn Linh sẽ chặn lại.

Tuyệt đối không nên phun tác giả đặt ra cái này a, nếu Ngôn Linh thật sự không một chỗ hổng, vậy nội dung vở kịch không cần phát triển, vai chính ngồi ở nhà cả ngày động động miệng lưỡi là đủ rồi. (chắc chắn các ngươi cũng không thích xem loại này đi)

Mục Trường Sinh trên bản chất vô cùng thiện lương, hắn không chịu nổi người khác ở trước mặt hắn chết, mà nếu như là người tội ác tày trời hoặc là đắc tội hắn thì ngoại trừ, như đôi tình nhân chơi ma túy kia, Mục Trường Sinh nói bọn họ nhất định không chết tử tế được, thế là một cái bị doạ chết một cái bị ăn hết. (_) như Lý Nhan Mạt, muốn hại đệ đệ duy nhất của hắn, Mục Trường Sinh liền mở miệng khiến cho ả chết đi, nhưng đáng tiếc hắn không biết Lý Nhan Mạt có năng lực trọng sinh. Bằng không đã động miệng lưỡi thêm mấy lần.

Nha, đúng rồi, trận này đại gia không cần lo lắng, lần này Trường Sinh sẽ hôn mê một quãng thời gian, sau đó trải qua một ít chuyện, tiếp theo tình cảm của bọn họ sẽ bay vọt về chất, không chắc sẽ có cái kia (các ngươi hiểu)

51. Chương 51

Trơ mắt nhìn Mục Trường Sinh ngã trên đất bất tỉnh nhân sự, Ứng Thiên mắt nổ đom đóm, y nắm lên Lạc Điền nằm ở trên người Mục Trường Sinh trên mạnh mẽ vứt ra, sau đó lập tức ôm lấy Mục Trường Sinh từ trên đất ôm, một tay giữ thân thể của hắn, một tay sờ soạng sau gáy hắn, sau khi không tìm được bất kỳ vết thương nào thì thở phào nhẹ nhõm.

"Mộc ca? Mộc ca? Anh tỉnh lại đi…" Mắt thấy Mục Trường Sinh sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, y nhẫn rồi nhẫn, mới nhịn xuống kích động đem con ốc đồng kia giẫm thành từng mảnh.

"Nói, mày làm cái gì với Mộc ca?" Y nhìn chằm chằm Lạc Điền, trong mắt phủ đầy hàn ý.

Lạc Điền mới vừa bị Ứng Thiên dùng sức vung một cái đụng ngã một cây đại thụ, lúc này cảm thấy khắp toàn thân từ trên xuống dưới không có một chỗ nào là không đau, thấy Ứng Thiên sắc mặt dữ tợn mà nhìn mình, cậu sợ đến quên cả đau đớn trên người, vội vã kéo thân thể lùi lại mấy bước, sợ sệt nói: "Tôi… Tôi chỉ là cho hắn, cho hắn rơi vào ảo cảnh."

"Ảo cảnh? Ảo cảnh gì?" Hà tổng tài và Dịch thư ký lúc trước trốn ra ngoài, vốn là từ xa xa nhìn thấy Ứng Thiên đem cái ốc đồng khổng lồ kia giải quyết còn thật cao hứng, không lâu sau lại nhìn thấy Mục Trường Sinh bị ốc đồng đánh gục, hai người vội vã chạy tới.

Hà tổng tài vừa thấy bạn trai tương lai tái nhợt hai mắt nhắm nghiền, trong chốc lát còn cho là hắn chết rồi, sợ đến sắc mặt cũng cùng trắng. Anh đưa tay ra, muốn đi thăm dò hơi thở bạn trai tương lai, kết quả

tự nhiên là bị Ứng Thiên không chút lưu tình hất ra.

Ứng Thiên ôm Mục Trường Sinh, một chân chặn lại cổ Lạc Điền, nói, "Mộc ca khi nào tỉnh lại?"

Lạc Điền trong mắt ngậm lấy nước mắt, nghẹn ngào nói: "Tôi không biết… Thật không biết…"

"Chính mày hạ thủ mà mình không biết?" Ứng Thiên tức giận đến ngực nhấp nhô, y cảm ứng được lúc này ý thức Mục Trường Sinh một mảnh vắng lặng, không có nửa phần gợn sóng, rõ ràng không phải hôn mê bình thường. Cứ như là.. như là linh hồn ly thể, đi tới thế giới khác… Nghĩ đến đây, tim Ứng Thiên một trận co rút nhanh, hoảng loạn trước nay chưa từng có.

Lạc Điền khóc nói: "Tộc chúng tôi có một loại huyết thống truyền thừa, có thể đem ý thức địch nhân kéo vào thế giới ảo giác, nhưng là sau khi hắn tiến vào hư huyễn thế giới nhìn thấy cái gì, có thể tỉnh lại hay không, chúng ta căn bản không khống chế được." Đương nhiên, tuyệt đại bộ phận người vĩnh viễn không tỉnh lại, không khác lắm với chết rồi.

Ứng Thiên giận dữ cười, "Ý của mày là, kỹ năng của mình, chính mình cũng không khống chế được?"

Nhìn thấy ốc đồng này chỉ khóc gật đầu, mũi chân Ứng Thiên hơi dùng sức, muốn đem cổ của cậu đạp gảy. Lại bị Hà Hư Chu ngăn trở.

Hà Hư Chu tuy rằng không thích Lạc Điền, cảm thấy bản thể của cậu thực sự là khiến người ghê tởm, mà Lạc Điền ít nhất chưa từng có thương tổn quá anh, anh không làm được chuyện trơ mắt mà nhìn đứa nhỏ này bị Ứng Thiên giẫm chết, vội vã ấn lại chân Ứng Thiên kêu lên: "Dưới chân lưu người, dưới chân lưu người."

Dịch thư ký liếc mắt nhìn Mục Trường Sinh bị Ứng Thiên ôm vào trong ngực, lại nhìn Ứng Thiên trên mặt ẩn nhẫn lửa giận, mở miệng nói: "Tôi thấy tình trạng Mục tiên sinh không quá ổn, trong biệt thự còn có rất nhiều phòng khách, trước tiên sắp xếp cho Mục tiên sinh, lại đi tìm mấy bác sĩ xem sao."

"Đúng đúng." Hà tổng tài nghe Dịch thư ký nói như vậy liền vội vàng gật đầu nói: "Ứng tiên sinh anh đi theo tôi, căn phòng bên cạnh phòng ngủ của tôi để không. Trước hết để cho Mục tiên sinh nằm xuống nghỉ cho tốt, anh ôm như vậy hắn không thoải mái."

Nghe Hà Hư Chu nói, mắt Dịch thư ký dưới thấu kính sáng lên, căn phòng bên cạnh phòng ngủ…

Ứng Thiên lúc này tâm loạn như ma, cũng không có tâm tư chú ý ý tứ trong lời Hà Hư Chu, nghe rằng Mục Trường Sinh có thể không thoải mái, y lập tức buông ra Lạc Điền, mang theo Mục Trường Sinh đi cùng Hà Hư Chu.

Đem Mục Trường Sinh đặt ở trên giường phòng khách, đắp chăn cho hắn xong. Nhìn bộ dáng Mục Trường Sinh thật yên lặng như đang ngủ, lông mày Ứng Thiên nhíu chặt, sắc mặt khó coi đến dọa người.

Hà Hư Chu xem dáng dấp Mục Trường Sinh như vậy cũng lo lắng không ổn, vội vã lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho bác sĩ tư.

Ứng Thiên không nhịn được liếc mắt nhìn anh, "Không cần gọi, anh cho rằng loại bác sĩ phổ thông có thể cứu hắn?"

Hà tổng tài nghe vậy lập tức nghĩ tới hai người này cũng không phải người bình thường, tay đang ấn trên điện thoại di động dừng lại, trên mặt có chút ủ rũ.

Ứng Thiên: "Các anh đều đi ra ngoài."

Hà tổng tự nhiên không muốn đi ra ngoài, anh cũng rất lo lắng Mục Trường Sinh a, mới vừa muốn nói chuyện lại bị Dịch thư ký che miệng kéo đi ra ngoài.

Biệt thự cách âm rất tốt, cửa phòng khách vừa đóng, Dịch thư ký liền buông tay ra.

Hà Hư Chu bất mãn nói: "Dịch thư ký cậu vì sao không cho tôi nói chuyện?"

Dịch thư ký bất đắc dĩ nói: "Tổng tài, anh cảm thấy anh ở lại trong đó có thể phát huy tác dụng gì sao?"

Hà Hư Chu há miệng, lại không phản bác được lời nào.

Dịch thư ký nói: "So với việc này, hiện tại chuyện trọng yếu nhất với anh mà nói, không phải là nên giải quyết Lạc Điền sao?"

Hà Hư Chu vừa nghĩ, đúng vậy, không sai a! Lạc Điền mặc dù là yêu quái, mà trước đây anh chỉ coi cậu ta là quỷ quấn người đuổi thế nào cũng không đi, không nghĩ tới cậu ta dĩ nhiên lòng dạ độc ác như vậy, khiến cho bạn trai tương lai của anh hôn mê, không được, nhất định phải thừa dịp cậu ta hiện tại không nhúc nhích được, hảo hảo giáo huấn một trận!

Hà Hư Chu từ trước đến giờ là phái hành động, vừa có ý nghĩ này ngay lập tức liền xuống lầu chạy ra bên ngoài, chuẩn bị đem Lạc Điền còn nằm ở trong vườn hoa không thể động dạy dỗ một trận.

Trong phòng, Ứng Thiên nhìn Mục Trường Sinh, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một chiếc dao găm to bằng bàn tay, cầm dao găm, y không chút do dự đâm vào tim. Dao găm lại ở một khắc chạm vào ngực đột nhiên bị văng ra, rốt cuộc không đâm vào được một chút nào.

Ứng Thiên thử rồi thử, cuối cùng sức mạnh bản thân không ngăn nổi quy tắc, chỉ có thể cụt hứng từ bỏ.

Y xoa nhẹ mặt, ngồi ở bên giường, giơ tay nắm lấy tay Mục Trường Sinh…

====

Đúng là mặc dù đột nhiên không kịp chuẩn bị, nhưng Mục Trường Sinh cũng không có bị Lạc Điền đụng ngất, khi sau gáy đụng vào đất, ý thức của hắn kỳ thực vẫn tỉnh táo, nhưng mà sau một khắc, bỗng nhiên rơi vào một mảnh tăm tối, ý thức của hắn cũng dường như rơi vào vực sâu không đáy, càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng hỗn loạn, sau đó chìm hôn mê đi.

Không biết qua bao lâu, hắn mới bị một trận hô hoán mềm nhẹ đánh thức.

Ý thức Mục Trường Sinh dần dần khôi phục, hắn từ từ mở mắt, đập vào mi mắt, là một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy xanh, mắt như tiễn thủy.

"Gia chủ, quá tốt rồi, ngài rốt cục đã tỉnh lại." Nhìn thấy Mục Trường Sinh rốt cục tỉnh táo, thiếu nữ mừng đến phát khóc, trong đôi mắt sáng ngời dịu dàng ngập nước, đặc biệt làm người thương tiếc.

"Thanh Nga?" Mục Trường Sinh có chút chần chờ nói.

"Vâng." Thiếu nữ nhẹ nhàng đáp một tiếng, tiến lên đỡ Mục Trường Sinh ngồi dậy."Gia chủ ngài không biết sao, ngài ở trong đình viện bỗng nhiên té xỉu, khiến mọi người thực sợ hãi."

Mục Trường Sinh quét mắt nhìn nội thất một cái, cách giường lớn mấy chục bước địa phương là một bức bình phong thêu cẩm tú sơn hà đồ, chỉ cần ngưng thần nhìn kỹ, sẽ phát giác ra trên bức bình phong thiên biến vạn hóa, đều là quốc thổ Đại Khánh vô tận phong quang, phía trước bày một cái lư hương hai tai điêu khắc Kỳ Lân, trên lư hương yên vụ lượn lờ, thỉnh thoảng biến ảo ra liên hoa, hư trúc vâng vâng hư ảo, khiến nội thất luôn luôn quanh quẩn mùi thơm ngát của sen, trúc, có thể thanh tâm an thần, ôn dưỡng linh thức; trên đất bày ra hai tầng da Vân Thú tuyết trắng, cho dù vào ngày đông giá rét đạp lên cũng vừa mềm vừa ấm, không hề cảm thấy lạnh.

Ngoại phòng bị bức bình phong cách trở, mà Mục Trường Sinh biết ở đó có một nhuyễn tháp, một cái bàn trà, một bộ cờ, một chiếc đàn cổ… Vào mùa đông, hắn không thích ra ngoài, liền ngồi ở chỗ đó, gảy đàn, hạ cờ, xem sách, một ngày cứ như vậy mà qua.

Nơi này là phòng ngủ của hắn, là Mục gia được hắn trùng kiến!

Hắn đột nhiên về lại đây, vậy… Trường Phong đâu? Mục Trường Sinh đột nhiên nhìn về phía Thanh Nga, hỏi: "Trường Phong đâu? Nó đã trở lại có đúng không? Nó ở đâu?"

Nụ cười trên mặt Thanh Nga cứng lại, nàng có chút không đành lòng nói: "Gia chủ, thiếu gia đã sớm biến mất, ngài đừng tưởng nhớ nữa."

"Không đúng, ta tận mắt thấy nó trở về. Ta ở trong bệnh viện…" Mục Trường Sinh bỗng nhiên dừng lại, tất cả những thứ liên quan với hiện đại trong trí nhớ như bị phủ lên một tầng sương, tất cả từng trải cùng cảm thụ cũng dần dần mơ hồ, lại như… Một giấc mơ mờ ảo kỳ quái.

Mục Trường Sinh cảm thấy chính mình hình như quên mất cái gì, nhưng vô luận hắn nghĩ như thế nào, trong đầu đều trống rỗng, hắn ấn ấn sau đầu, trên mặt có chút khổ não.

"Gia chủ, ngài làm sao vậy? Có phải là đầu vừa đau?" Thanh Nga vội vàng nói.

"Không có gì." Mục Trường Sinh có chút mệt mỏi mê man mà ấn ấn đầu, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh lại, hắn nhẹ giọng nói: "Ta mới vừa, có một giấc mơ kỳ quái, mơ thấy Trường Phong lưu lạc đến một địa phương rất kỳ quái, mơ thấy nó làm minh tinh, ta còn xem phim truyền hình nó đóng."

"Gia chủ, phim truyền hình là cái gì a?" Thanh Nga tò mò hỏi.

"Hình như là một loại hí kịch đi!" Mục Trường Sinh có chút không xác định nói, dù sao cũng là giấc mộng, mới vừa tỉnh còn rất rõ ràng, hiện tại đã dần dần mơ hồ.

Vừa lúc đó, cửa ngoài ngoại phòng bị gõ vang, âm thanh thị vệ từ ngoài cửa truyền đến, "Gia chủ, Lâm gia gia chủ Minh Châu cầu kiến."

Thanh Nga xin chỉ thị: "Gia chủ, Minh Châu Lâm gia chủ một canh giờ trước đã đến, nô tỳ thấy ngài còn chưa tỉnh lại, vẫn cho ngài ấy chờ ở chính sảnh, hiện tại, ngàu xem có muốn gặp?"

Mục Trường Sinh: "Hắn cầu kiến có chuyện gì?"

Thanh Nga nói: "Nô tỳ không biết."

Minh Châu Lâm gia là năm đó sau khi thế lực Tản Ách Vương ngã xuống mau chóng quật khởi, mà cùng Mục gia cũng không có giao tình gì, hắn tới làm gì? Mục Trường Sinh trầm ngâm chốc lát, gật đầu nói: "Đi gặp một chút đi!"

Cũng không lâu lắm, Mục Trường Sinh liền tại chính sảnh gặp vị Lâm gia chủ kia, đối phương một thân hoa phục màu đen, tướng mạo đường đường tóc mai điểm bạc, trong lồng ngực ôm một đứa nhỏ tuyết yêu ngọc mài, đứa bé kia hai mắt nhắm nghiền, nằm trong lồng ngực hắn ngủ yên.

Nhìn thấy Mục Trường Sinh, vị Lâm gia chủ kia hết sức kích động, lập tức mở miệng nói: "Lâm mỗ lần này tùy tiện đến đây, là muốn cầu Mục gia chủ cứu con trai Lâm Châu của ta một mạng, chỉ cần ngài nguyện ý mở miệng, Lâm mỗ nguyện ý đem Minh Châu hiến cho Mục gia chủ, Lâm gia cũng nguyện ý quy về dưới trướng Mục gia."

Lâm gia chủ vừa nói như thế, Mục gia chủ mới nhìn kỹ hài tử kia vài lần, lại phát hiện đứa nhỏ Lâm Châu được Lâm gia chủ ôm vào trong ngực đã sớm chết rồi, bây giờ còn có thể vẫn duy trì dáng dấp khi còn sống, là bởi vì Lâm gia chủ một mực dùng sinh khí truyền vào đứa nhỏ.

Nhưng người chết vẫn là chết, cho dù có truyền vào cơ thể bao nhiêu sinh khí, có cố gắng thế nào để duy trì dáng vẻ khi còn sống, bé cũng vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại.

Nhìn dáng vẻ Lâm gia chủ ôm Lâm Châu vào trong ngực, ánh mắt cầu xin tràn ngập ước ao nhìn mình, Mục Trường Sinh lại một lần nữa hồi tưởng lại mình năm đó, vào lúc ấy, hắn cũng từng như vậy đầy cõi lòng hi vọng mà khẩn cầu một người có thể sống lại, nhưng đáng tiếc hắn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn người kia ở trước mặt mình đứt đoạn sinh cơ, dù như nỗ lực thế nào đi nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể cảm nhận rằng thân thể người kia trong lồng ngực của mình dần dần trở nên băng lãnh, cứng ngắc…

Hắn nhắm mắt lại, khi lại mở ra trong mắt đã là một mảnh hờ hững, "Lâm gia chủ mời trở về đi! Ta cứu không được lệnh lang!"

"Không thể!" Lâm gia chủ không tin, hắn ôm hài tử quỳ gối trước mặt Mục Trường Sinh, cầu khẩn nói: "Mục gia chủ là cảm thấy được thành ý không đủ?" Hắn khẽ cắn răng, nói: "Chỉ cần ngài nguyện ý cứu sống con ta, Lâm mỗ nguyện ý đem thần binh duy nhất của Lâm gia hiến cho Mục gia chủ, cũng đưa lên phương pháp điều động."

"Không phải vấn đề thành ý." Mục Trường Sinh lắc đầu nói: "Ta đích xác cứu không được lệnh lang."

"Làm sao có khả năng!" Lâm gia chủ kích động nói: "Năm đó ngài có thể một câu nói khiến cho 3 vạn bộ hạ Tán Ách Vương biến thành tro bụi, làm sao có khả năng cứu không được chỉ một mạng tiểu nhi?"

Mục Trường Sinh nói: "Ta có thể làm cho người sống ngã xuống, lại không thể gọi người chết trở về. Mời ngài trở về đi!" Dứt lời, hắn quay người muốn rời khỏi.

"Ngươi gạt ta!" Lâm gia chủ từ dưới đất đứng lên, ngăn cản Mục Trường Sinh muốn rời khỏi, "Hai năm trước con thứ Diêm gia chết, ngươi lúc đó chẳng phải một câu gọi hắn sống lại sao? Bây giờ như thế nào không thể cứu con ta một mạng?"

Nghe hắn nhắc đến con thứ Diêm gia, ánh mắt Mục Trường Sinh đanh lại, "Diêm Tức ngày đó cũng chưa chết, hắn còn lại một hơi thở, bởi vậy ta mới có thể đem hắn cứu sống, còn lệnh lang chết đã lâu, sớm đã không thể xoay chuyển đất trời."

"Không thể! Không thể!" Lâm gia chủ không thể tin tưởng, hắn để trống một tay chỉ vào Mục Trường Sinh, cả giận nói: "Mục gia chủ, ta biết ngàn năm thế gia như các ngươi vẫn luôn xem thường Lâm gia ta mới vừa hưng khởi, nhưng Lâm gia ta cũng không phải ngồi không, ngươi hôm nay nếu như không muốn cứu sống con ta, tương lai Lâm gia ta tất nhiên…"

"Lâm gia chủ, nói cẩn thận." Mục Trường Sinh đánh gãy hắn, nói tiếp: "Ngươi nếu biết năm đó ta có thể một câu nói khiến 3 vạn Thiết kỵ Tản Ách Vương biến thành tro bụi, liền phải biết Lâm gia ngươi không đắc tội được ta. Đừng nói ta không có năng lực cứu sống lệnh lang, chính là ta không cứu, ngươi thì có tư cách gì oán hận ta?"

Lâm gia chủ nghe vậy, lý trí trở về, rốt cục nhớ tới Ngôn Linh Sư đáng sợ, hắn cụt hứng lùi về sau vài bước, đầy vẻ thê lương.

Mục Trường Sinh hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hài tử kia một cái, nói: "Trở về an táng cho tốt, đời sau, đứa nhỏ này còn có thể đầu thai tốt."

Dứt lời, hắn dời bước rời đi…

52. Chương 52

Rời đi chính sảnh, còn chưa đi tới phòng ngủ, trời đã mưa.

Thanh Nga vung tay lên, một cái thanh mang trùm lên khoảng không trên đường, đem nước mưa hoàn toàn ngăn cách ở bên ngoài. Mục Trường Sinh thoáng gật đầu, đã thấy một thị vệ vội vã từ bên ngoài chạy vội tới.

Thị vệ kia quỳ một chân trên đất, cúi đầu nói: "Gia chủ, lão thái gia mời ngài đi qua một chuyến."

"Tổ phụ ta?" Mi tâm Mục Trường Sinh cau lại, cụp mắt nhìn thị vệ kia.

Thị vệ kia từ đầu tới đuôi đều cúi đầu, thoạt nhìn vô cùng kính cẩn.

Mục Trường Sinh đáy mắt thanh minh, nói: "Ngươi dẫn đường đi!"

Thị vệ kia đứng dậy, cúi đầu đi về phía trước, chỉ nhanh hơn Mục Trường Sinh ba bước.

Chủ trạch Mục gia rất lớn, từ nơi Mục Trường Sinh ở đến chỗ tổ phụ, cũng phải đi hơn nửa canh giờ, bởi vậy vừa ra khỏi chính viện hắn ở, lập tức liền có một chiếc Vân Xa dừng ở cửa chính viện.

Mục Trường Sinh mặc cho Thanh Nga đỡ ngồi trên Vân Xa, trước mắt nhẹ nhàng loáng một cái, Vân Xa liền di động trên không trung, xẹt qua đình đài lầu các, giả sơn lưu tuyền, chạy tới hướng ngược lại với chính viện.

Chỉ trong một lát, Vân Xa ngừng lại ở một tòa tháp mười sáu tầng, từ từ hạ xuống mặt đất.

Tòa tháp này tên là "Trấn Ách", Ách, cũng là khổ nạn. Tức là ngăn trở tai họa!

Ý là vì Mục gia trấn áp vận rủi, bảo vệ gia tộc. Trong đó cất giấu các loại kỳ trân dị bảo, điển tịch cổ Mục gia ngàn năm qua sưu tập. Đáng tiếc khi mười lăm năm trước cừu gia tới cửa, toà tháp ngưng tụ tâm huyết Mục gia cũng bị hủy. Toà tháp này, là Mục Trường Sinh lúc trùng kiến Mục gia xây dựng lại, bây giờ nhìn thấy, cảnh còn người mất.

Mà tổ phụ của hắn, khi còn sống thích nhất ngồi ở bên trong toà tháp này, vì đến Trấn Ách tháp giảng giải lịch sử vinh quang của gia tộc cho bọn tiểu bối, vì chỉ điểm phương hướng tu hành cho bọn họ. Không sai, khi còn sống. Năm đó một hồi đại hỏa, thiêu hủy Mục gia, thiêu hủy cha mẹ Mục Trường Sinh, kể cả tổ phụ ngồi ở bên trong tháp cao bế quan, cũng cùng huỷ diệt.

Khi nghe thấy thị vệ nói tổ phụ tìm hắn, Mục Trường Sinh liền rõ ràng, tất cả những gì hắn trải qua bây giờ, không thể nào là thật. Dù cho như vậy, khi nghe thấy có thể lại một lần nữa nhìn thấy tổ phụ, hắn vẫn như cũ không thể át chế động lòng.

Lại liếc mắt nhìn đi! Mục Trường Sinh thầm nghĩ, lại nhìn một lần cuối cùng, cho dù chỉ là giả.

Hắn phất tay một cái, cự tuyệt đám người Thanh Nga cùng đi, một mình đi vào Trấn Ách tháp. Mà trước khi tiến vào Trấn Ách tháp, thị vệ trước kia vẫn luôn cúi đầu bỗng nhiên ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hắn, gương mặt kia tinh xảo tuyệt luân, giữa lông mày lại anh khí bừng bừng, ánh mắt của y nhìn ôn nhu mà quyến luyến.

Mục Trường Sinh cảm thấy vô cùng quen thuộc, làm thế nào cũng không nhớ ra lúc nào đã gặp qua thị vệ kia, chân hắn khựng lại, nhưng không có dừng lại.

Cửa tháp không có khóa, từ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, tháp cao mười sáu tầng như một toà núi nguy nga, cao cao không thể với tới.

Chóp mái mỗi tầng có một thạch thú ngồi xổm, hai mắt như chuông đồng nhìn phương xa, như là đang giám sát mỗi một tồn tại có khả năng uy hiếp được Mục gia.

Trong Trấn Ách tháp, lão nhân mặc trường bào màu xám, đưa lưng về phía đại môn nghe đến động tĩnh, chậm rãi xoay người lại. Tướng mạo của ông cùng Mục Trường Sinh giống nhau đến mấy phần, đầu đầy tóc bạc lại tinh thần quắc thước, thần sắc uy nghiêm, mà ánh mắt nhìn Mục Trường Sinh lại ẩn hàm hiền hòa.

Cùng Mục Trường Sinh khi còn bé nhìn thấy, giống nhau như đúc.

Mục Trường Sinh dừng một chút, hô: "Tổ phụ."

Mục Dương Sơ lại thở dài, nói: "Những năm này, khổ cho con."

Mục Trường Sinh: "Tôn nhi không khổ."

"Nếu không phải khổ, con vì sao không có cách nào tu tập linh lực? Nếu không phải khổ, thân thể của con tại sao bết bát đến nông nỗi như thế? Ta tình nguyện Mục gia không có cách nào khôi phục vinh quang ngày xưa, cũng không để trưởng tôn của ta bây giờ gặp tình trạng này."

Cho dù biết rõ là giả, thế nhưng khi Mục Trường Sinh nghe ông dùng ngữ khí giống như đúc với lúc mình khi bé cảm thụ qua, nói ra lời nói quan tâm, trong lòng vẫn thấy ấm áp. Hắn lắc đầu nói: "Cùng có khổ hay không không có quan hệ, đây là trách nhiệm tôn nhi thân là người thừa kế cần phải phụ trách"

Mục Dương Sơ vẫn nhìn Mục Trường Sinh, khi nghe đến hắn nói ra lời nói này, lộ ra một cái mỉm cười hài lòng, gật đầu nói: "Nếu con rõ ràng trách nhiệm chính mình thân là người thừa kế, vậy ta nói những việc sau này con phải làm, cũng hi vọng con có thể làm được."

Nghe vậy, trong mắt Mục Trường Sinh xẹt qua một tia lãnh ý, quả nhiên, giả chính là giả. Nhanh như vậy đã muốn bắt đầu lộ ra sơ hở.

Mục Dương Sơ lại nói: "Thân là gia chủ, con tính toán khi nào cưới vợ, vì Mục gia mà truyền thừa hương khói, khai chi tán diệp?"

"Cưới vợ?" Mục Trường Sinh sửng sốt. Sau khi phân rõ nơi này không phải hiện thực, ký ức hắn cũng chậm rãi trở về, mơ hồ nhớ tới hắn có vừa ý một người. Chỉ là người này… Thật giống như không thể sinh con… Là ai?

"Tổ phụ, tôn nhi đã có người trong lòng." Chỉ là người này rốt cuộc là ai? Tại sao đột nhiên không nghĩ ra?

"Ồ? Là khuê tú nhà ai?" Mục Dương Sơ nhìn qua hết sức cao hứng, "Nhanh cùng ta nói một chút!"

"Là…" Mục Trường Sinh chần chờ nói: "Là nam tử."

Mục Dương Sơ sắc mặt cứng đờ, "Không ngại, ta trước tiên làm chủ vì con chọn khuê tú một nhà, chờ nàng vào cửa, con lại để cho nam sủng kia…"

"Không phải nam sủng!" Mục Trường Sinh cất giọng nói, sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt sắc bén, "Ngươi bất quá chỉ là ảo giác, đừng hòng thay đổi ý chí của ta!"

"Mục Dương Sơ" nghe vậy nhưng cũng không nổi giận, ông thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không hề biến hóa một chút, mà chỉ nói: "Ta biết, con vẫn cho rằng nơi này bất quá là ảo cảnh, mà ta cũng chỉ là một huyễn ảnh, cũng không phải tổ phụ của con. Nhưng vô luận ta là thật hay giả, vấn đề con phải đối mặt cũng sẽ không thay đổi. Mười lăm năm trước Mục gia cành lá xum xuê, tươi tốt, nhưng mà mười lăm năm sau, huyết mạch Mục gia chỉ còn huynh đệ hai người con và Mục Trường Phong. Mà con nối dòng, là vấn đề bất luận gia tộc nào muốn phát triển mãi mãi cũng không thể tránh. Con chẳng lẽ muốn vì tư dục bản thân, làm đứt đoạn hương khói Mục gia truyền thừa ngàn năm?"

Cái ảo cảnh này còn cao minh hơn so với dự liệu nhiều. Nghe tổ phụ trước mắt nói ra lời này, Mục Trường Sinh không phải không thừa nhận hắn đích xác bị dao động. Không, không chỉ là hiện tại.

Cái gọi là ảo cảnh, bất quá là chiếu ra suy nghĩ trong tâm người. Người khác nhau sẽ rơi vào ảo cảnh bất đồng, tất cả những gì hắn chứng kiến trong ảo cảnh, đều là bản tâm chính mình biến thành. Thứ có thể bị ảo cảnh tuyển chọn mà hiện ra ở trước mặt mình, đều là chấp niệm chân chính trong nội tâm, nhìn thoáng được, thì không có gì lo sợ, nếu là nhìn không ra, cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại chỗ này, trở thành chất dinh dưỡng cho ảo cảnh.

Mục gia, vĩnh viễn là nơi nội tâm Mục Trường Sinh quyến luyến nhất, không phải là Mục gia sau khi được hắn trùng kiến, mà là Mục gia mười lăm năm trước, không bị đại hỏa thiêu huỷ.

Thân là con cháu thế gia, Mục Trường Sinh tính tình cùng phương thức tư duy đều không thể rời bỏ ảnh hưởng gia tộc, tất cả bây giờ hắn gặp trong ảo cảnh, không phải không hẳn là mượn miệng người khác, bức bách chính mình đi đối mặt vấn đề hắn vẫn luôn nỗ lực trốn tránh.

Đúng, hắn đang trốn tránh. Vô luận hắn ở trước mặt người ngoài biểu hiện cường đại không sợ hãi cỡ nào, vô luận hắn nhìn qua lãnh đạm bình tĩnh cỡ nào, hắn cũng mãi mãi cũng không có cách nào lừa gạt mình. Hắn vẫn luôn rõ ràng biết hắn đang trốn tránh chính mình, trốn tránh… Ứng Thiên!

Chỉ là những điều này hắn xưa nay đều không đi nghĩ, không dám nghĩ tới.

Chỉ có hắn tự mình biết, chính mình ích kỷ nhu nhược cỡ nào.

Hắn vẫn luôn tự nói với mình, việc giữa hắn và Ứng Thiên, muốn đợi sau khi tìm được Trường Phong lại nói, hắn nói cho Ứng Thiên, chờ sau khi gặp được Trường Phong, sẽ cho y một câu trả lời chính thức. Nhưng mà ngay cả chính hắn cũng biết, cái hắn gọi là trả lời chính thức, sẽ gây thương tổn lẫn nhau.

Hắn xưa nay đều rõ, chỉ dựa vào một mình hắn nâng lên Mục gia, căn bản không tính là một cái gia tộc, hắn muốn khôi phục vinh quang ngày xưa của Mục gia, nhất định phải sinh ra con nối dòng. Nhưng nếu không có xuyên việt đến hiện đại, không có gặp phải Ứng Thiên, có lẽ hắn hiện tại đã chuẩn bị sẵn sàng cưới vợ sinh con.

Cho dù sau đó gặp phải Ứng Thiên, cho dù xác định tâm ý của chính mình, quyết định của hắn cũng không có thay đổi, sau khi tìm được Trường Phong, nếu như cậu không thích Quý Trạch, càng không thích nam tử, hắn liền làm chủ vì cậu chọn cô nương như ý; nếu như Trường Phong quyết định cùng Quý Trạch, hắn cũng chỉ có thể từ bỏ Ứng Thiên…

Ứng Thiên tại sao cố tình là nam? Hắn đã từng tự hỏi qua như vậy, vấn đề như vậy sẽ không có đáp án, cũng căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhưng mà hắn biết rõ ràng chính mình căn bản không có năng lực cho Ứng Thiên một cam kết, lại vẫn ích kỷ mà đem y trói ở bên người, hắn lưu luyến ấm áp của Ứng Thiên, lưu luyến tất cả y dành cho. Nhưng xưa nay không nghĩ tới Ứng Thiên sẽ có cảm giác gì.

Hắn nhu nhược mà ích kỷ như vậy, thực sự là xấu xí đến cực điểm!

"Con đã quyết định kỹ càng sao?" "Mục Dương Sơ" nói: "Mục gia gia huấn con hẳn phải biết, người Mục gia, một đời chỉ có thể có một bạn lữ, con nếu như muốn gánh lấy trách nhiệm gia tộc, nhất định phải từ bỏ người kia, con nếu không thể buông tay, như vậy, con xứng đáng với Mục gia sinh con dưỡng con sao? Xứng đáng cha mẹ con sao? Xứng đáng người Mục gia năm đó vì cứu con mà biến thành tro bụi sao?"

Theo từng lời "Mục Dương Sơ" nói ra, Trấn Ách tháp ban đầu nguyên bản yên tĩnh bỗng nhiên hiện lên từng đạo từng đạo hắc khí, những sương mù màu đen kia lặng yên không một tiếng động bò đến bên chân Mục Trường Sinh, bắt đầu vòng quanh hai chân của hắn trèo lên trên.

Mục Trường Sinh tâm thần đại loạn, hắn vẫn cho là mình có thể ung dung mặt đối với vấn đề này, nhưng mà nước đã đến chân, hắn mới biết bất kể là Mục gia hay là Ứng Thiên, hắn đều khó mà dứt bỏ, Mục gia là hắn chú định không thể thoát ly, hắn không thể vì tư dục bản thân phá hủy truyền thừa Mục gia; nhưng mà Ứng Thiên, Ứng Thiên…

Đến cùng nên làm gì? Nên làm gì? Lẽ nào không có phương pháp vẹn toàn đôi bên sao? Nhất định có, nhất định có! Rốt cuộc là cái gì? Là cái gì?

Hắn hoàn toàn rơi vào tình cảnh lưỡng nan, tất cả tâm tư đều bị hai vấn đề kia cuốn lấy, căn bản không có chú ý tới hắc khí đã thuận hai chân của hắn bò lên trên, ý đồ cuốn lấy toàn thân hắn, đem hắn kéo vào vực sâu.

Ngay tại lúc này, cửa tháp đã đóng bị người một cước đá văng, người ngoài cửa dùng thanh âm hắn quen thuộc hướng về hắn hô to: "Trường Sinh!"

Mục Trường Sinh cả người chấn động, đáy mắt thoáng chốc thanh minh, lúc này mới phát hiện chính mình bất tri bất giác chịu ảnh hưởng của ảo cảnh, thậm chí rơi vào ma chướng! Nhìn chằm chằm hắc khí đã quấn lấy trên người, hắn quát lạnh một tiếng: "Buông ra!"

Hắc khí quấn lên toàn thân hắn thoáng chốc hơi ngưng lại, sau đó như là gặp thứ gì cực kỳ kinh khủng, trong phút chốc liền từ trên người hắn lui sạch sành sanh.

Ngoài cửa gọi hắn người vẫn như cũ xuyên kia thân thị vệ phục, hắn vọt vào trấn ách tháp sau, lập tức nắm chặt Mục Trường Sinh tay, lôi kéo hắn xông ra ngoài.

Trấn Ách tháp ở phía sau bọn họ ầm ầm sụp đổ, thanh âm ùng ùng như rồng ngâm đem tiếng của người phía trước nhấn chìm.

Mục Trường Sinh nhìn bóng lưng y, mãi đến tận khi đối phương dừng lại, gương mặt vô cùng quen thuộc đối diện hắn, Mục Trường Sinh nhẹ nhàng nở nụ cười, kêu: "Ứng Thiên."

Ứng Thiên gật đầu, nắm chặt tay hắn, nói: "Anh yên tâm, tôi kéo anh cùng rời đi."

Mục Trường Sinh: "Rất xin lỗi, tôi mới vừa, quên mất cậu."

Ứng Thiên liền vội vàng lắc đầu, "Không sao."

Mục Trường Sinh chợt buông tay y, nói: "Nhưng tôi, đã quyết định từ bỏ cậu."

53. Chương 53

"Nhưng tôi, đã quyết định từ bỏ cậu."

Nghe được câu này, trong lòng Ứng Thiên run lên, y nhìn Mục Trường Sinh, mờ mịt hỏi, "Tại sao? Anh có chỗ nào không hài lòng sao? Tôi có thể sửa. Thật sự!"

Y sốt ruột mà giải thích, ánh mắt nhìn Mục Trường Sinh chân thành nhiệt tình, tha thiết hi vọng hắn có thể thay đổi chủ ý.

Nhưng mà người như Mục Trường Sinh, một khi ra quyết định, là rất khó sửa đổi. Hắn lắc đầu một cái, nói: "Tôi đã quyết định cưới vợ sinh con, vì Mục gia kéo dài hương khói."

"Ồ." Ứng Thiên lăng lăng đáp một tiếng, dáng dấp nhìn qua vô cùng khổ sở.

Mục Trường Sinh nhìn bộ dáng y hai mắt thất lạc, tim bỗng nhiên một trận quặn đau, hắn hít một hơi thật sâu, nói: "Là tôi phụ lòng cậu, cậu muốn bồi thường cái gì, tôi cũng có thể…"

"Không không không." Ứng Thiên lắc đầu liên tục, nói: "Anh không có phụ lòng tôi, anh không có thứ gì sai! Chỉ cần là quyết định của anh, tôi đều chấp nhận!"

"Cậu…" Lời kế tiếp, Mục Trường Sinh không nói ra miệng.

Không có Mục gia, từ đâu tới Mục Trường Sinh? Tất cả của hắn, vốn là cần phải hiến cho gia tộc, chỉ là hắn không nghĩ tới, ảnh hưởng của Ứng Thiên với hắn sẽ lớn như vậy, chỉ cần vừa nghĩ tới hắn tương lai muốn dứt bỏ Ứng Thiên, cùng một nữ tử khác hoàn toàn không ái mộ cùng nhau, hắn liền lòng như đao cắt, hận không thể bỏ xuống tất cả, cùng Ứng Thiên cao bay xa chạy.

Nhưng là những ý nghĩ này, chung quy chỉ là mong ước mà thôi, hắn sẽ không biến đó thành hành động, vì gia tộc, lợi ích cá nhân hoàn toàn có thể bỏ đi, đau lòng thì đau lòng, lâu rồi sẽ quên đi. Bây giờ luyến ái, bất quá là nhất thời mê chướng, lâu ngày, hắn tự nhiên có thể vượt qua, Ứng Thiên cũng giống vậy, cho nên…

"Trường Sinh." Ứng Thiên bỗng nhiên nói, "Tôi có thể gọi anh là Trường Sinh sao?"

"Đương nhiên có thể." Mục Trường Sinh gật đầu, không biết tại sao Ứng Thiên đột nhiên nhắc tới điều này.

"Trường Sinh." Ứng Thiên nhếch môi, nở nụ cười.

"Ân." Mục Trường Sinh gật đầu.

Ứng Thiên: "Trường Sinh, kỳ thực anh căn bản không có gì cần phải cảm thấy hổ thẹn, chúng ta vốn là không có quan hệ gì, tách ra cũng là chuyện đương nhiên, không phải sao?"

"Đúng." Lúc này không biết làm sao đổi thành Mục Trường Sinh, nửa ngày, hắn mới khó khăn gật đầu, "Chúng ta, vốn là… Không có quan hệ gì."

"Cho nên, anh không có phụ lòng tôi. Cũng không cần nói từ bỏ tôi, chúng ta vốn là chưa từng có bắt đầu qua đúng không!"

Mục Trường Sinh gật đầu, thấp giọng nói: "Đúng."

Ứng Thiên nở nụ cười, hai hàng hàm răng chỉnh tề trắng noãn sáng như tia chớp. Y nhìn Mục Trường Sinh, chậm rãi nói: "Nếu đã như thế, vậy chúng ta, liền dứt khoát chế tạo ra một đoạn quan hệ."

"Cái gì?" Mục Trường Sinh hoài nghi mình mới vừa nghe lầm, nhưng mà sau một khắc, gương mặt Ứng Thiên bỗng nhiên để sát vào, xúc cảm mềm mại, rơi xuống trên môi.

Ứng Thiên hôn hắn! Đáp án này khiến Mục Trường Sinh khiếp sợ trợn to hai mắt, cả người hắn đều rơi vào trạng thái hoảng hốt, đầu óc thoáng chốc trống rỗng, hoàn toàn quên mất suy nghĩ.

Một khắc đôi môi ấm áp ở trên môi hắn, cảm giác hoàn toàn xa lạ khác thường làm tim hắn như đánh trống, trong một giây đó, hắn hoàn toàn quên mất bản thân đang ở ảo cảnh, hoàn toàn quên mất trách nhiệm gia tộc, hoàn toàn quên mất bản thân… Tất cả tâm thần đều bị loại cảm giác xa lạ khác thường kia bắt tù binh, trong ánh mắt của hắn không nhìn thấy Ứng Thiên, không nhìn thấy bản thân, lại phảng phất nhìn thấy thiên thiên vạn vạn đóa hoa tươi tỏa ra trong phút chốc, loại cảm giác xán lạn, nhiệt liệt, ấm áp, tốt đẹp kia trong nháy mắt tuôn đến, triệt triệt để để bao phủ ý chí hắn, đem cả người hắn đều kéo vào vực sâu!

Nhưng mà hắn không có cách nào làm ra động tác gì, không có cách nào nói ra câu gì, không có cách nào suy nghĩ, không có cách nào từ chối, một loại khát vọng xa lạ mà cường liệt bỗng nhiên từ đáy lòng dấy lên, liệt hỏa bừng bừng thiêu huỷ tất cả lý trí, làm hắn vừa sợ sệt vừa khát vọng, vừa lo lắng vừa ngóng trông, vừa chống cự vừa chờ đợi…

Tâm tình mâu thuẫn phức tạp lại hài hòa cường liệt làm hắn khi thì đặt mình trên thiên đường, khi thì rơi vào vực sâu tăm tối, phảng phất như linh hồn xuất khiếu, không kềm chế được…

Hắn bỗng nhiên cảm thấy mình như một con rối bị trói buộc trong cơ thể máu thịt, chỉ có thể mặc cho đối phương làm, bỗng nhiên cảm thấy được chính mình thoát khỏi thân thể, cứ như vậy đứng ở cách đó không xa, nhìn thanh niên dung mạo tinh xảo, anh khí bừng bừng ôm thật chặt chính mình, gắn bó môi răng, hô hấp hòa quyện…

Hoảng hốt như cách ngàn năm xa xôi, Mục Trường Sinh nghe thấy Ứng Thiên thả mình ra, trong đôi mắt màu đen kia như là in ngàn vạn ngôi sao, ánh sáng lộng lẫy, mỗi một điểm ánh sao nhỏ bé đều đong đầy nhu tình, lúc này nụ cười của y chẳng hề xán lạn, so với bất kỳ lần nào trong dĩ vãng đều ôn nhu lưu luyến hơn, tràn đầy ma lực đầu độc lòng người.

Mục Trường Sinh quả thật cũng bị đầu độc, đầu óc hắn trống không, chỉ có thể cứ như vậy ngơ ngác nhìn Ứng Thiên, nhìn hắn tự nhủ: "Thế nào? Chúng ta bây giờ thì có quan hệ không? Mục gia các người không phải nói một đời một kiếp chỉ có một người? Chúng ta bây giờ có tiếp xúc da thịt, anh có phải là phải phụ trách tôi?"

"Tôi…" Tất cả vừa mới trải qua, bây giờ Ứng Thiên trong mắt Mục Trường Sinh hoàn toàn bất đồng. Nhưng hắn muốn nói lại thôi, tâm lý có âm thanh cường liệt nói cho hắn biết, đi đi, mang theo y cùng đi, vĩnh viễn vĩnh viễn đi cùng nhau, cái gì trách nhiệm gia tộc, cái gì truyền thừa hương khói, hết thảy cũng không cần! Chỉ cần chính mình vui vẻ, không cần nhìn Mục gia làm sao! Nhưng mà lý trí của hắn vẫn luôn giữ chặt đuôi cung, vẫn luôn chặt chẽ trong coi một cánh cửa cuối cùng, không cho hắn bỏ qua phép tắc, không cho hắn trốn tránh trách nhiệm.

"Anh còn vì vấn đề hương khói phát sầu?" Ứng Thiên đưa tay ra, ôm chặt lấy eo hắn, cả người dán sát người hắn, "Tôi đến thay anh sinh!"

Mục Trường Sinh mở to hai mắt, lại nghe Ứng Thiên nói tiếp, "Anh không phải Ngôn Linh Sư? Chỉ cần anh nói một câu, tôi liền sinh cho anh! Muốn bao nhiêu anh cứ nói!"

Nếu như nói vừa mới đầu, Mục Trường Sinh còn đang do dự, như vậy khi nghe tới Ứng Thiên nói ra câu nói này, hắn liền biết, chính mình lại không thể dứt bỏ y.

Nhưng là, có một vài vấn đề còn nhất định phải giải quyết, tối thiểu, tâm lý hắn phải qua được lần ranh kia. Nếu như không qua được, coi như hắn sau này cùng Ứng Thiên chung một chỗ, trong lòng cũng vẫn luôn không có cách nào an bình, đến lúc đó, chỉ có thể hại Ứng Thiên.

Hắn đẩy Ứng Thiên ra, lắc đầu nói: "Không được." Nhìn thấy thần sắc Ứng Thiên phút chốc ảm đạm xuống, hắn vội vã bổ sung: "Cậu yên tâm, tôi không phải nói không thể đi cùng với cậu, tôi là nói, việc cậu nói, sinh hài tử, không được."

Mục đích to lớn nhất của Ứng Thiên chính là muốn Mục Trường Sinh vẫn luôn cùng với y, cái khác đều không trọng yếu, hiện tại Mục Trường Sinh nguyện ý cùng với y, còn có cái gì là không thể giải quyết? Bởi vậy y không lên tiếng, lẳng lặng chờ Mục Trường Sinh nói tiếp.

Mục Trường Sinh: "Tôi có thể làm người sống ngã xuống, lại không thể để người chết phục sinh, này cũng đại biểu tôi không có cách nào sáng tạo ra sinh mệnh, nói cách khác, coi như cậu nguyện ý, tôi không thể một câu là có thể khiến cậu sinh con cho tôi."

Nói tới sinh con, Mục Trường Sinh không biết nghĩ tới điều gì, bên tai dần dần nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Hắn đưa mắt nhìn xa xa, không nhìn lại Ứng Thiên, nói: "Cậu đi ra ngoài trước, tôi sẽ tự mình đi ra cái ảo cảnh này."

"Như vậy sao được?" Ứng Thiên vội vàng nói: "Vạn nhất anh bị tên nào bên trong ảo cảnh xúi giục lại muốn đi cưới vợ, vậy tôi làm sao bây giờ?"

Ánh mắt Mục Trường Sinh dịu xuống, động viên nói: "Yên tâm, không người nào có thể dễ dàng dao động quyết định của tôi. Vấn đề dòng dõi tôi sẽ tìm ra phương pháp giải quyết, chỉ là ảo cảnh này, tôi phải tự mình đi ra ngoài."

"Tại sao a? Tôi hiện tại kéo anh, chúng ta cùng đi ra ngoài không được sao?" Ứng Thiên chỉ cần vừa nghĩ tới Mục Trường Sinh có thể sẽ bị lạc trong ảo cảnh, thậm chí có khả năng không cách nào đi ra, tâm liền hoảng loạn đến cực điểm.

"Không có chuyện gì. Cá ảo cảnh này nhiều nhất chỉ có thể đem tôi nhốt lại, hại không được tôi." Mục Trường Sinh giải thích: "Tôi cũng là mới vừa nhớ tới, loại ảo cảnh này không có bất kỳ cạm bẫy, chỉ dựa vào chấp niệm bản thân người tiến vào biến ảo nội dung, không phải là sẽ hại người. Ngược lại hình như là chuyên dụng để tôi luyện tâm cảnh. Nếu như cái ảo cảnh này hại tôi, Ngôn Linh của tôi sẽ có tác dụng, tôi cũng sẽ không vào được. Tôi suy đoán, cái gọi là huyết mạch truyền thừa của ốc đồng kia, là phụ trợ người khác tiến vào ảo cảnh tôi luyện tâm tính, bất quá có thể là truyền thừa xuất hiện đứt gãy, hậu nhân quên mất năng lực này, trái lại khiến nó nghĩ rằng là thứ hại người."

"Nguyên lai là như vậy, chẳng trách ốc đồng kia không nói ra được làm sao thả người." Ứng Thiên có chút bận tâm nhìn Mục Trường Sinh, "Vậy anh, phải cẩn thận một chút."

Mục Trường Sinh vuốt cằm nói: "Yên tâm." Dứt lời, hắn nhìn sâu vào mắt Ứng Thiên một cái, quay người rời đi một hướng khác.

Toàn bộ thế giới ảo cảnh bởi vì Mục Trường Sinh nội tâm trống rỗng mà hiện ra khung cảnh một mảnh trắng xóa mênh mông, mà trong chớp mắt bước đầu tiên Mục Trường Sinh bước ra, khắp nơi sương mù trắng xóa đột nhiên tản ra khắp nơi, vài thứ lúc ẩn lúc hiện ẩn giấu trong sương.

Phía sau truyền đến tiếng Ứng Thiên la, "Trường Sinh, nhớ phải đi đường quen thuộc…"

Âm thanh dần dần mơ hồ, mà Mục Trường Sinh lại nghe rõ ràng, lúc này sương mù trước mắt đều tản đi, xuất hiện ở trước mặt Mục Trường Sinh, vẫn là phong cảnh Mục gia quen thuộc.

Hắn lúc này đứng ở một hành lang nhìn không thấy đầu, dưới chân không phải là gạch, mà là ván gỗ bóng loáng màu vàng nhạt, từng cây cột sơn son chống đỡ mái hành lang, ngẩng đầu nhìn lên trên, từng cái đèn lồng màu đỏ treo ở ngay chính giữa, mỗi một cái cách đều nhau năm bước, có thể thấy được ngoài hành lang cây cỏ sum suê, hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von…

Hắn lúc này có ba đường đi, một cái là trực tiếp đi xuống thềm đá bên cạnh, có thể vào hoa viên Mục gia, một cái là đi về phía trước mười mấy bước rồi rẽ trái, qua một cánh cửa, có thể đi ra Mục gia, một cái cuối cùng, là vẫn luôn đi về phía trước, đi tới nơi cuối cùng, là chủ viện nơi cha mẹ hắn cư trú, phần lớn thời gian hắn khi còn bé, đều là trôi qua ở đó.

—— Trường Sinh, nhớ đi đường quen thuộc!

Nhớ lời Ứng Thiên nói, khóe môi Mục Trường Sinh hơi nhếch lên, hiện ra một vệt ý cười. Hắn bước đi, thẳng tắp đi về phía trước…

—— Biệt thự Hà gia.

Ứng Thiên nắm thật chặt tay Mục Trường Sinh, nằm úp sấp ở bên giường bỗng nhiên tỉnh lại, y mở mắt ra, nhìn Mục Trường Sinh còn nằm ở trên giường, lè lưỡi liếm liếm môi.

Mặc dù là ở trong ảo cảnh, nhưng mới vừa rồi, y thật sự thân được Trường Sinh a!

Chỉ cần vừa nghĩ tới tình cảnh mới rồi nụ cười trên mặt y vẫn không ngừng được.

"Trường Sinh, Trường Sinh, tên này thật tốt a!" Y nghiêng người dựa vào người Mục Trường Sinh, nhìn chăm chú vào hắn dáng dấp hai mắt nhắm nghiền, bình yên ngủ say, nhẹ nhàng nói: "Vì để cho anh trường sinh, tôi cái gì cũng có thể làm, cho dù… giết nhiều người hơn nữa…"

Tác giả có lời muốn nói: trở xuống là gọi nick name "Cho ta một sọt hoàng trúc thảo" đồng hài viết tiểu kịch trường, cấp nhóm thân nhìn O(_)O

~Tưởng tượng một chút

Trường Sinh: Ứng Thiên, sinh hài tử cho tôi đi

Ứng Thiên: _ cứu mạng

Trường Sinh: Ân, mấy đứa thì được? Sinh đôi đi

Ứng Thiên: Đợi một chút..

Trường Sinh: Nam hài hay là nữ hài tốt hơn đây, nam hài đáng yêu, nữ hài tri kỷ, một nam một nữ thì không có bạn thân mật cùng giới chơi, a, vẫn là tứ bào thai đi, vừa vặn có thể hai nam hai nữ, hoàn mỹ

~Ứng Thiên:… Thôi, anh vui vẻ là được rồi

…

…

Đang dùng cơm

Ứng Thiên: Nôn… Nôn!!! _

Trường Sinh: Ứng Thiên, không thoải mái sao, tôi gọi y sư tới xem một chút

Y sư: Chúc mừng gia chủ, phu nhân có tin vui, là tứ bào thai, hai nam hai nữ v

Ps, là ai nói ta muốn ngược? Đồng hài nào có loại ý nghĩ này thỉnh tự giác diện bích 3 giây. Xin mọi người nhớ kỹ, sau này phàm là ngược, đó chính là điềm báo muốn phát kẹo đường a!

54. Chương 54

Sương mù trước mắt dần dần tiêu tan, con đường trước mặt cũng càng ngày càng rõ ràng, một bước, hai bước, ba bước… Mười bước, đi xuống thềm đá, hắn hơi giương mắt, liền nhìn thấy tấm biển treo trên cửa, hai chữ "Minh Tâm" cứng cáp hào hiệp, là bút tích phụ thân hắn.

"Đại lang! Đứng ở cửa làm gì, mau vào!" Thanh âm quen thuộc từ trong sân truyền đến, viền mắt Mục Trường Sinh đột nhiên nóng lên, hắn hơi dừng lại một chút, đang muốn cất bước, lại phát hiện thân thể của chính mình bất tri bất giác rút nhỏ, biến thành tướng mạo mình khi sáu tuổi.

Ngay sau đó, hắn liền nghe thấy mình nhẹ nhàng đáp một tiếng, trong thanh âm mang theo đồng âm lanh lảnh mà non nớt, sau đó thân thể của mình liền không khống chế được bước nhanh vào chính viện.

Cả viện bị hồ sen tách ra, lúc này một vùng lá sen chen chúc, một cây cầu gỗ nhỏ nối liền hai bên, bên cạnh ao một gốc thụ hoa nở rộ, đối diện hồ sen, cha mẹ hắn và đệ đệ ngồi dưới tàng cây, nói cười vui vẻ, khuôn mặt so với trí nhớ khi mình còn bé giống nhau như đúc.

Nhìn tình cảnh này, Mục Trường Sinh có chút sững sờ, cho dù sau này trùng kiến Mục gia, hắn cũng chưa từng tới sân viện cha mẹ khi còn sống cư ngụ bao giờ, càng chưa bao giờ lợi dụng Ngôn Linh tái hiện hình ảnh khi bọn họ còn sống, chỉ sợ tức cảnh sinh tình.

Cho dù tình cảnh trước mắt chỉ là ảo giác, nhưng hắn thấy vậy vẫn như cũ không khống chế được viền mắt nóng lên, trong lòng nhấp nhô.

Đệ đệ Trường Phong của hắn lúc này trên đầu còn cột cái bím tóc, thời điểm di động thì lay lay, cậu nhìn thấy Mục Trường Sinh ngơ ngác đứng ở đối diện, hướng về hắn làm cái mặt quỷ, "Trường Sinh, sao không tới a!"

Cha mẹ hắn cũng nhìn lại hướng hắn. Mục Trường Sinh vẫn cho rằng cha mẹ hắn là nhân vật ưu tú nhất thiên hạ.

Phụ thân hắn Mục Chiêu niên thiếu thành danh, tuấn dật phong lưu, thực lực mạnh mẽ, mẫu thân Phong Nhược Ngôn chỉ là bình dân nữ tử, lại ôn nhu hiền thục, tâm địa hiền lành (thực ra là lòng có thất khiếu, nhưng mà Nguyệt không hiểu là gì nên chém đại cụm khác vào). Bọn họ kết hợp là giai thoại lưu truyền thật lâu truyền khắp Đại Khánh, cũng là tấm gương tốt nhất trong lòng Mục Trường Sinh lúc đó tuổi nhỏ.

Nhìn thấy Mục Trường Sinh vẫn luôn ngơ ngác đứng tại chỗ, Mục Chiêu ngồi trên ghế trúc dưới tàng cây hướng hắn ngoắc ngoắc tay, "Đại lang, làm sao không tới?"

"Phụ, thân." Mục Trường Sinh vài bước đi qua cầu nhỏ, đi tới trước mặt Mục Chiêu, hắn ngửa đầu nhìn phụ thân rõ ràng chỉ là rất tùy ý dựa ngồi ở trên ghế trúc, lại có vẻ phong lưu bất kham, phong độ nhẹ nhàng, thầm nghĩ, bộ dáng chính mình sau khi lớn lên, cùng phụ thân lúc còn trẻ thật đúng là giống a!

"Con ngoan, ngày hôm nay ở lớp học được gì a?" Mục Chiêu sờ sờ đầu của hắn, cười hỏi.

Mục Trường Sinh mím mím môi, không nói gì.

Mục Trường Phong ngồi ở một bên thấy Mục Trường Sinh không đáp lại được, cười ha ha, "Trường Sinh là ngu ngốc, hôm nay tiên sinh rõ ràng giảng Kinh Thi!" Như là chỉ lo Mục Trường Sinh nhớ tới, tiểu Trường Phong vội vã nói tiếp: "Tiên sinh ngày hôm nay giảng (Quan Thư)." Nói xong, cậu đắc ý liếc mắt nhìn Trường Sinh một cái, giống như mình vừa chiến thắng.

"Quan Thư? Đây chính là thơ hay a! Cùng cha nói một chút, tiên sinh các con giảng Quan Thư thế nào với các con?" Mục Chiêu hỏi.

"Tiên sinh muốn chúng con thuộc lòng bài thơ, còn nhiều lần nhắc đến câu thơ 'Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu'." Trường Phong bé ngoan nói.

"A, tiên sinh các con thật đúng là có ý tứ!" Mục Chiêu cầm lên một khối cao hạch đào trên bàn bên cạnh ném vào trong miệng, hỏi: "Vậy tiên sinh các con có hay không nói cho các con biết, câu nói này là có ý gì?"

"Ách..." Trường Phong không đáp lại được, vẻ mặt đau khổ vô cùng đáng thương mà nhìn hướng Mục Trường Sinh.

Ánh mắt Mục Trường Sinh nhu hòa, hắn kề sát vào bên tai Trường Phong thấp giọng nói: "Ý là, thục nữ và quân tử là cặp đôi hoàn hảo."

Ánh mắt Trường Phong sáng lên, vội vã lớn tiếng nói: "Cha, con biết rồi, ý tứ của những lời này nói là con và quân tử là cặp đôi hoàn hảo!"

"Khụ khụ!" Mục Chiêu suýt chút nữa bị nước trà mới vừa uống vào miệng sặc chết, Phong Nhược Ngôn ngồi ở một bên săn sóc mà vỗ vỗ lưng hắn, trên mặt hai người đều mang vẻ bất đắc dĩ, dở khóc dở cười nhìn con thứ.

Tiểu Trường Phong không hề hay biết nói sai chỗ nào, rất có tư thế cây ngay không sợ chết đứng, "Cha, nương, hai người làm sao vậy? Con không có nói sai a! Mới vừa Trường Sinh nói với con chính là, nói ngươi và quân tử là cặp đôi hoàn hảo a! Hắn nói 'Ngươi' không phải là con sao?"

Mục Trường Sinh:...

Cha mẹ:...

"Ha ha ha..." Mục Chiêu chỉ vào Trường Phong cười to lên, sau khi không kiêng kị mà cười nhạo con thứ một trận, hắn cười giải thích: "Ngày hôm nay cha liền cố gắng giải thích cho các con một chút, 'Yểu điệu thục nữ' là nói cô nương thiện lương xinh đẹp, tỷ như nương các con."

Phong Nhược Ngôn nghe vậy sắc mặt ửng đỏ, có chút oán trách mà liếc mắt nhìn Mục Chiêu một cái. Mục Chiêu cười ha ha, nói tiếp: "Mà 'Quân tử' đây, là chỉ nam tử dáng vẻ đoan chính, đức hạnh tốt, tỷ như cha các con đây!"

"Xì xì." Phong Nhược Ngôn nghe vậy không khỏi bật cười.

Mục Chiêu không vui, hắn nhìn thê tử nói: "Nàng cười cái gì a? Lẽ nào ta nói không phải sự thực? Đừng nói ở Mục gia, chính là trong toàn bộ Đại Khánh này, phu quân nàng cũng là mỹ nam tử nổi danh lừng lẫy, năm đó trên Thanh Nguyên hội hoa đăng, nàng không phải bởi vậy đối với ta nhất kiến chung tình?"

Phong Nhược Ngôn sắc mặt ửng hồng, nàng nện lồng ngực hắn mấy lần, cáu giận nói: "Không biết xấu hổ!"

Bị thê tử nện cho hai lần, Mục Chiêu liền khoa trương kêu ra tiếng, hắn một phát bắt được tay vợ, trưng ra khuôn mặt khổ sở nói: "Ôi chao, phu nhân nhẹ chút, đánh đau vi phu, đau lòng nhưng là nàng a!"

Không biết xấu hổ mà nói ra lời này, Mục Chiêu quay đầu về phía hai hài tử đã xem đến sững sờ, lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm túc nói: "Nghe cho kỹ, ý tứ cả câu thơ, chính là cô nương tốt cùng nam nhi tốt là cặp đôi hoàn hảo, tỷ như nương còn, cùng cha con là cặp đôi hoàn hảo." Dứt lời, hắn cầm lấy tay Phong Nhược Ngôn, nhẹ nhàng xoay một cái, liền đem người ôm vào trong lồng ngực.

Mục Chiêu toàn thân áo đen, Phong Nhược Ngôn toàn thân áo trắng, trắng đen tôn nhau, đối lập rõ ràng lại hài hòa cực kỳ, hai người hai mắt nhìn nhau, một người bình thản nhiệt liệt tình thâm như biển, một cái nhu tình muốn nói lại vẫn e thẹn, quả nhiên là một đôi không thể hợp hơn.

Mục Trường Sinh nhìn hai người, đáy mắt chậm rãi hiện lên ý cười ấm áp, chính là như vậy, khi hắn còn thơ bé, cha mẹ hắn chính là ân ái như vậy, trước khi gặp Ứng Thiên, trong lòng Mục Trường Sinh quan hệ vợ chồng chính là vẫn luôn dùng cha mẹ làm bản gốc.

Mục Chiêu đem Phong Nhược Ngôn ôm vào trong lòng, sau đó cúi đầu, tại trên mặt nàng hôn lên vài cả, bộp một tiếng, Trường Phong cả kinh đứng ở một bên phát ra một tiếng "Ồ".

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Phong Nhược Ngôn đã hồng thấu, nàng giãy dụa ra khỏi lòng Mục Chiêu, giận trách: "Chàng người này… Làm sao có thể ở hài tử trước mặt làm chuyện như vậy? Có biết hổ thẹn không?"

"Không biết xấu hổ không biết nóng nảy mới sinh sống tốt cùng nhau nha!" Mục Chiêu lấy ra một cái quạt giấy phẩy phẩy cho thê tử, "Nàng xem, ta đây không phải là làm mẫu cho hai đứa bé sao? Cho đám nhỏ biết hai chúng ta ân ái cỡ nào, biết gia đình chúng ta có bao nhiêu hài hòa ha ha!"

"Không biết xấu hổ!" Phong Nhược Ngôn mắng một câu, nhìn hai hài tử nhìn nàng chằm chằm, dậm chân một cái liền quay người rời đi.

Ở trong mắt Mục Trường Sinh tuổi nhỏ, mẫu thân Phong Nhược Ngôn của hắn hiền thục hào phóng, dịu dàng ôn hòa, mà bây giờ xem ra, lại cảm thấy được người như tiểu cô nương được nuông chiều, khóe mắt đuôi mày đều tràn đầy vui sướng cùng thỏa mãn.

"Ha ha!" Nhìn bóng lưng thê tử rời đi, Mục Chiêu lắc quạt nở nụ cười hai tiếng, sau đó mới nói với hai đứa bé: "Nhìn thấy chưa? Như ta và mẫu thân các con như vậy, mới gọi là vợ chồng, các con sau này tìm được bạn lữ, cũng phải chân thành đối đãi, duy nhất đến chết. Cuối cùng, cũng không thể hoa tâm như gia chủ Công Tôn gia a!"

"Cha, hoa tâm là cái gì?" Trường Phong tò mò hỏi.

"Hoa tâm chính là đồng thời có thật nhiều nữ nhân, còn gặp một người yêu một người." Mục Chiêu trả lời ngắn gọn như vậy.

Trường Phong kỳ quái, "Tại sao không là nam nhân?"

"Nam nhân?" Mục Chiêu sắc mặt cổ quái nhìn con thứ, hỏi: "Làm sao? Nhị lang chúng ta còn nhỏ như vậy đã muốn học theo một số đại gia chủ phong nhã, lấy nam tức phụ a?"

"Ồ? Không thể được sao?" Tiểu Trường Phong khờ dại hỏi.

Mục Chiêu lắc quạt, cười nói: "Nếu như khi con lớn lên thật tâm yêu thích, cưới một yêu ma ta cũng không quản con, đừng nói chỉ là nam nhân."

Nghe vậy, Mục Trường Sinh ánh mắt hơi động, chăm chú nhìn Mục Chiêu, khi còn nhỏ đã xảy ra đối thoại như vậy, thế nhưng sau đó phụ thân nói cái gì, hắn đã hoàn toàn nghĩ không ra.

Chỉ nghe Mục Chiêu nói tiếp: "Bất quá nam nhân không thể cho Mục gia chúng ta góp một viên gạch, không quá tốt."

Mục Trường Sinh bắt đầu lo lắng.

Lại nghe Mục Chiêu thở dài, "Bất quá chuyện tình ái này nói cũng không chuẩn, ai biết hai tiểu tử các con có thể hay không thú nam tức phụ nhi về hay không? Vậy ta liền sớm chỉ rõ cho các con, vạn nhất hai người các con cưới nam tức phụ lại muốn sinh con, liền đi Đại Ô Sơn tìm Ngũ Châm hòa thượng, nói hắn cho các con một hạt giống sinh mệnh quả, dùng máu các con nuôi nấng lớn lên, đã thời điểm, quả nứt ra, oa oa bên trong chính là hài tử của các con."

Mục Trường Sinh tâm thần chấn động, vạn vạn không nghĩ tới còn có loại biện pháp này, người dĩ nhiên có thể từ trên cây mặt mọc ra!

Trường Phong lại oa một tiếng nhảy lên, vừa nghĩ tới muốn cắt máu của mình uy trái cây cậu chỉ sợ không chịu nỗi, vội vã hét lên: "Không muốn không muốn, con mới không cần nam tức phụ nhi, chảy máu quá đau rồi!"

Mục Chiêu cười ha ha, cầm quạt giấy gõ gõ đầu con thứ, nói: "Không muốn là tốt nhất, bằng không ta còn muốn lo lắng cho con tính tình này sẽ bị người khi dễ đây!"

Trường Phong đau đến bưng đầu, "Cha người bất công, mỗi lần đều đánh con cũng không đánh Trường Sinh!"

Mục Chiêu cười nói: "Đại lang với con sao có thể giống nhau, đánh nó không ý tứ, đánh con thì không giống như vậy." Nói rồi hắn lại gõ con thứ một chút. Nhìn cậu ôm đầu kêu to thảm thiết, hắn liền bắt đầu cười ha hả, "Xem, thế này cực kỳ có ý tứ…"

"Phụ thân, Trường Phong…" Mục Trường Sinh giơ tay muốn chạm vào bọn họ, trước mắt lại một lần nữa nổi lên sướng trắng mông lung, cảnh tượng nói nói cười cười dần dần cách xa hắn, hắn đứng tại chỗ rất lâu, mãi cho đến khi bóng người của bọn họ hoàn toàn biến mất, mới thu tầm mắt lại…

Nhưng mà cái ảo cảnh này còn chưa kết thúc, đang lúc sương mù trước mắt lại tán đi, xuất hiện ở trước mặt hắn, là cung điện tại Cửu Trọng Thiên chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Dưới chân của hắn không còn là thổ địa Mục gia, mà là một đám mây huyền phù giữa trời, bốn phía có không ít hòn đảo huyền phù trong biển mây, phân tán thành hình quạt bảo vệ xung quanh Cửu Trọng Thiên Cung ở giữa. Một thác nước trắng như tuyết từ tầng cao nhất Thiên Cung tầng cao đổ xuống, sau khi ánh sáng màu vàng chói mắt từ Thiên Cung bay lên, Phượng Hoàng Ngũ Sắc trên dưới bay lượn vờn quanh Thiên Cung. Rất nhiều Tường Thụy thần thú chỉ tồn tại trong thần thoại nhàn nhã đạp mây, đi qua bên cạnh hắn.

Mục Trường Sinh hơi suy nghĩ, mây huyền phù dưới chân theo ý hắn cấp tốc bay đến hướng Thiên Cung, nhìn Thiên Cung gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời, Mục Trường Sinh chỉ cảm thấy đám mây dưới chân phi hành thật lâu, vẫn không chạm tới được Thiên Cung.

Tiên Sơn đẹp không thể tả bên người từng cái từng cái lùi ra sau, rõ ràng là đang trong phi hành cấp tốc, nhưng mà áo bào và tóc hắn không có một phần lay động. Đột nhiên trong một khoảnh khoắc, chân áo bào hắn không biết bị thứ gì nho nhỏ mà lôi kéo một chút. Trong lòng hơi động, đám mây dưới chân hắn nhất thời dừng lại, hắn quay đầu lại, đã thấy một thiếu niên mười một, mười hai tuổi đứng ở phía sau mình, đang ngửa đầu nhìn mình.

Tuy rằng mặt mày còn non nớt, nhưng này đường nét dung mạo kia, rõ ràng chính là Ứng Thiên bản thiếu niên…

55. Chương 55

—— Biệt thự Hà gia

Trời đã tối rồi, trong phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ phát ra ánh vàng ấm áp.

Mục Trường Sinh vừa mở mắt, nhìn thấy chính là bộ dáng Ứng Thiên nằm úp sấp ở bên giường, cánh tay gối đầu ngủ. Hắn đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào mái tóc ngắn ngủn của y, tâm yên tĩnh cùng mềm mại.

Thực sự là khó mà tin nổi. Hắn thầm nghĩ, từ khi gặp Ứng Thiên, tâm tình của hắn liền trong lúc vô tình phát sinh biến hóa, cho tới bây giờ, dĩ nhiên đã không thể rời bỏ y. Nhớ tới cái hôn lúc trước trong ảo cảnh, Mục Trường Sinh mím mím môi, đôi mắt thêm thâm thúy, tâm bỗng nhiên bay lên một luồng khát vọng xa lạ. Lông mày hắn hơi cau lại, tay chạm đến hai má Ứng Thiên lập tức thu lại rồi.

"Trường Sinh, anh tỉnh rồi!" Ứng Thiên mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, đối diện với ánh mắt Mục Trường Sinh chưa kịp thu về, con ngươi y toả sáng, vui vẻ nói: "Anh đói bụng sao? Tôi đi lấy cho anh ăn!"

Mục Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu, Ứng Thiên ngay lập tức xông ra ngoài.

Hà Hư Chu cùng Dịch thư ký vẫn cứ trông coi ở bên ngoài, nhìn thấy Ứng Thiên đi ra, Hà Hư Chu liền vội vàng tiến lên hỏi: "Như thế nào như thế nào, Trường Sinh có phải là tỉnh rồi?"

"Tỉnh rồi." Ứng Thiên âm thanh bình thản, mặt không đổi sắc đem cửa phòng đóng lại, nói với hai người: "Bất quá Trường Sinh hiện tại rất suy yếu, các anh tốt nhất không nên đi vào quấy rối hắn."

Dịch thư ký đè lại Hà Hư Chu, hơi mỉm cười nói: "Tất nhiên như vậy."

Mắt thấy Ứng Thiên quay người đi hướng nhà bếp, Hà tổng bất mãn hết sức nói: "Cậu mới vừa rồi tại sao không cho tôi nói chuyện?" Hà Hư Chu ở phương diện đạo lí đối nhân xử thế từ trước đến giờ ỷ lại Dịch thư ký, trước đây cách làm Dịch thư ký cũng vô cùng khiến anh thoả mãn, nhưng mà hôm nay, hành vi Dịch thư ký lại làm cho tâm Hà Hư Chu cảm giác vô cùng không đúng, luôn cảm thấy Dịch thư ký có chuyện gạt mình.

Đối diện ánh mắt hoài nghi từ Hà Hư Chu, Dịch thư ký mặt không đổi sắc đẩy kính mắt, nói với Hà tổng: "Tổng tài, anh theo tôi tới đây một chút, tôi có chuyện nhất định phải nói cho anh."

Đối mặt thần sắc Dịch thư ký nghiêm túc, thái độ Hà Hư Chu cũng thận trọng, anh liếc mắt một cái nhìn gian phòng Mục Trường Sinh, gật gật đầu, cùng Dịch thư ký đi xuống lầu.

"Anh biết tại sao hai người Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên trong giới trừ yêu gọi là 'Tổ hai người quạ đen' không?" Ngồi ở ghế salon phòng khách, Dịch thư ký thần thần bí bí nói với Hà Hư Chu.

Hà tổng tài đầy mặt ngờ vực, "Tại sao muốn gọi quạ đen? Thật khó nghe a?"

Dịch thư ký nói: "Có lời đồn rằng, Mục Trường Sinh có một cái miệng xui xẻo."

Hà Hư Chu vừa nghe, lông mày liền mất hứng nhíu lại, "Tại sao nói hắn miệng xui xẻo, miệng hắn thực dễ nhìn!"

Dịch thư ký tâm lý hận không thể đem Tổng tài đại nhân mê muội sắc đẹp một tát đánh tỉnh, nhưng mà bề ngoài anh như trước rất bình tĩnh, nói tiếp: "Miệng xui xẻo là đặc điểm gì?"

Hà tổng tài thử dò xét nói: "Nói mấy thứ xui xẻo rất linh?"

Dịch thư ký: "Không sai, tục truyền hắn có một loại năng lực đặc thù, chính là nguyền rủa! Chỉ cần bị hắn nguyền rủa qua, đều… Kết cục thê thảm! Bởi vậy có mấy người liền cho hắn danh hiệu quạ đen, Ứng Thiên là cánh quạ, hắn là miệng quạ."

Hà tổng mắt lộ ra sùng bái, "Thật mạnh! Quả thực giống như đại nhân vật phản diện trong hoạt hình tôi thích xem! Bất quá tại sao nguyền rủa lại gọi miệng xui xẻo?"

Dịch thư ký thầm nghĩ nghe đồn chính là như vậy, anh làm sao biết? Anh mặt không thay đổi sắc bỏ thêm một câu, "Anh hẳn phải biết chuyện tổng tài tập đoàn Chu thị đi!"

Hà tổng tài nghi hoặc, "Nhắc hắn ta làm gì?"

Dịch thư ký: "Nghe đâu vị Chu tổng kia có một lần mời Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên đi đến nhà trừ tà, trừ tà xong lại ném ra một tấm chi phiếu trăm vạn muốn Mục Trường Sinh cùng hắn một đêm."

"Họ Chu quả thực là quá sỉ nhục người!" Hà tổng tài sục sôi căm phẫn, "Ít nhất cũng phải cho một triệu a!"

Dịch thư ký:…

Anh giờ khắc này vô cùng vui mừng bọn họ lúc nói chuyện cố ý tránh né hai người kia. Anh nhìn chằm chằm tổng tài của mình, nói tiếp: "Nghe đâu lúc đó Mục Trường Sinh nói ra một câu."

Hà Hư Chu: "Nói cái gì?"

Dịch thư ký: "Hắn nói, 'Lời không thể nói lung tung, không quản ta sau này có nguyện ý hay không, anh đều lại không có năng lực kia '."

Hà Hư Chu: "Sau đó thì sao?"

Dịch thư ký: "Sau đó Chu tổng từ đó về sau cũng chỉ có thể làm thụ."

"Ối!" Tổng giám đốc Hà sợ hết hồn, "Đáng sợ như vậy!"

Dịch thư ký: "Cho nên anh tuyệt đối không nên ở Mục Trường Sinh trước mặt nhắc tới việc anh thích hắn, muốn làm bạn trai hắn các loại, này sẽ khiến hắn nhớ tới lần không vui kia, nói không chừng…sẽ nguyền rủa tập đoàn chúng ta trời lạnh phá sản."

Tổng giám đốc Hà vô cùng do dự, "Nhưng là… Nhưng là tôi thật sự là phi thường thích hắn, tôi đối với hắn nhất kiến chung tình."

Dịch thư ký không chút lưu tình vạch trần anh, "Là đối với tóc hắn nhất kiến chung tình đi!"

Hà tổng tài:…

Không sai, Hà tổng là tên luyến tóc!

Nhìn dáng dấp Hà tổng như đưa đám, Dịch thư ký vỗ vai anh an ủi, "Đừng mất hứng, anh lẽ nào không nhìn ra hai người bọn họ là một đôi? Phá nhân duyên người ta là phải xuống địa ngục!"

Vừa nghe đến sẽ xuống địa ngục, mặt Hà tổng càng trắng hơn…

===

Ứng Thiên mới vừa vừa đi vào nhà bếp, liền gặp được Lạc Điền bị trói gô, bỏ vào trong phòng bếp. Lạc Điền vừa thấy Ứng Thiên, sợ đến lập tức lui về sau. Há miệng run rẩy không nói nên lời.

Ứng Thiên cũng không để ý tới cậu, ở trong phòng bếp vội vã nấu chút cháo liền rời đi, chỉ là trước khi đi, y cũng không quay đầu lại quăng dao phay hướng Lạc Điền.

Xèo một tiếng, lưỡi dao sát qua mặt Lạc Điền đâm trên vách tường, Lạc Điền vốn hơi rục rịch sợ đến sắc mặt trắng bệch, cũng không dám động đậy nữa.

Ứng Thiên bưng cháo đi trở về phòng, lại phát hiện Mục Trường Sinh vốn nên nằm trên giường ăn mặc chỉnh tề đứng bên cửa sổ.

Nghe động tĩnh, Mục Trường Sinh xoay người, nhìn thấy Ứng Thiên bưng cháo đi vào, hai mắt hắn ấm áp, vài bước đi tới trước mặt Ứng Thiên, tiếp nhận cháo trên tay y mấy hơi húp sạch, sau đó nói: "Theo tôi ra ngoài một chuyến."

Ứng Thiên cũng không có hỏi đi chỗ nào, nghe vậy lập tức gật đầu đáp lại.

Trán Mục Trường Sinh hơi nhíu, nhìn qua có chút lo lắng, bất quá hắn chẳng hề vô cùng sốt ruột, để Ứng Thiên mang theo Lạc Điền, liền từ biệt bọn Hà Hư Chu.

Lạc Điền bị Ứng Thiên dùng dây thừng quấn trên cổ kéo đi, ban đầu còn sợ đến không dám phản kháng, thế nhưng khi nhìn thấy Hà Hư Chu, cũng không biết cậu lấy dũng khí từ đâu, bỗng nhiên dùng sức nhào tới hướng Hà Hư Chu.

Ứng Thiên thấy thế đơn giản buông lỏng tay ra, để cho Hà tổng cũng thể nghiệm một hồi cảm giác bị ốc đồng đánh gục.

Đụng một tiếng vang trầm thấp, gáy Hà Hư Chu đụng vào đất, may mà lúc này bọn họ ở phòng khách, trên đất trải một tầng thảm trải sàn dày, Hà tổng tài mới không đau đến ngất đi.

Lạc Điền cưỡi trên người Hà Hư Chu, hai tay chặt chẽ nắm lấy không tha, khóc lóc hô lớn: "Lúc trước rõ ràng là anh ngỏ lời với tôi, anh rõ ràng nói qua yêu thích tôi muốn cùng tôi giao du! Tên lừa gạt tên lừa gạt!"

Hà tổng cảm thấy mình cũng bị oan uổng chết rồi, anh đồng dạng vẻ mặt đau khổ hét lớn: "Tôi vào lúc nào ngỏ lời qua với cậu a! Rõ ràng là chính cậu trước tiên quấn lấy tôi không tha!"

Dịch thư ký liền vội vàng tiến lên gỡ ra Lạc Điền quấn ở trên người Hà Hư Chu, cũng may Lạc Điền trước đó bị Ứng Thiên mạnh mẽ đánh cho một trận, yêu lực bị Ứng Thiên phế bỏ hơn nửa, lúc này trên người cũng không còn bao nhiêu khí lực, bằng không Dịch thư ký còn thật không biết làm sao bây giờ!

Nhìn Lạc Điền khóc sưng mắt, Dịch thư ký nói: "Được rồi! Chuyện ngỏ lời này hoàn toàn là hiểu lầm, tổng tài uống rượu say sau đó nhìn thấy người liền ngỏ lời, tôi bên cạnh anh ta công tác bảy năm đã bị anh ta ngỏ lời qua hơn năm mươi lần!"

Hà Hư Chu:…

Lạc Điền:…

Hà Hư Chu: "Cậu nói bậy, cậu tóc không hề dài sao có khả năng tôi sẽ ngỏ lời?"

Dịch thư ký nghe vậy thái dương hằn lên gân xanh, nội tâm hận không thể đem Hà tổng kéo ra ngoài bắn chết. Thế nhưng ở bề ngoài, anh vẫn như cũ vô cùng tỉnh táo đem Lạc Điền khóc sướt mướt kéo đến bên bọn Ứng Thiên.

Ứng Thiên bàng quan nhìn trò khôi hài vừa rồi xì cười một tiếng, sau đó nghiêng đầu nghiêm túc đối Mục Trường Sinh nói: "Trường Sinh, tôi sẽ không như Hà Hư Chu, tôi đời đời kiếp kiếp đều chỉ ngỏ lời với một mình anh." Từ khi biểu lộ cõi lòng lẫn nhau, Ứng Thiên ở trước mặt Mục Trường Sinh nói chuyện không bao giờ cảm thấy gò bó, quả thực là hận không thể biểu lộ ở mọi thời khắc a!

Mục Trường Sinh nghe vậy sắc mặt ửng đỏ, nhàn nhạt đáp một tiếng. Nhân tiện nói: "Mang theo Lạc Điền đi thôi!" Hắn từ trước đến giờ sẽ không dính líu vào chuyện của người khác, nhìn thấy sự tình cơ bản chấm dứt tất không dự định lưu lại nữa.

Ứng Thiên thấy Mục Trường Sinh thẹn thùng, càng là cười đến thấy răng không thấy mắt, dưới tầm mắt Hà Hư Chu cùng Dịch thư ký đưa tay kéo sợi dây trên người Lạc Điền một cái, vô cùng thô bạo kéo cậu ta ra ngoài.

Đối với ốc đồng chỉ suýt chút nữa hại Mục Trường Sinh, y không hề có chút thiện cảm.

Vừa đi ra khỏi biệt thự Hà gia, Mục Trường Sinh nhân tiện nói: "Đi hướng đông!"

"Được!" Đi ra khỏi tầm mắt Hà Hư Chu và Dịch thư ký, Ứng Thiên liền dùng túi thu yêu đem Lạc Điền bỏ vào, sau đó ném vào túi đeo sau lưng. Cùng Mục Trường Sinh đi về hướng đông.

Biệt thự Hà gia xây ở S thị gần một hương thôn, nơi này cũng là nơi Hà gia lập nghiệp, lúc trước xung quanh biệt thự khi Hà gia mua có mấy ngọn núi cùng một rừng cây, nơi Mục Trường Sinh muốn đi chính là rừng cây phía đông biệt thự.

Lúc trước ở trong biệt thự Hà gia, hắn liền nghe thấy tiếng kêu cứu truyền tới từ hướng kia, từ sau khi thức tỉnh Ngôn Linh, vì để tránh cho lại xảy ra bất trắc, Mục Trường Sinh đã nói, phàm là người hắn quen biết, chỉ cần không bị cái gì che đậy, tiếng cầu cứu của bọn họ vô luận cách bao xa Mục Trường Sinh đều có thể nghe được, mà khi Ứng Thiên đi nhà bếp, hắn lại nghe được tiếng Nhậm Thiên Lý cầu cứu.

Từ cái ngày âm khí nhập thể, sau khi Nhậm Thiên Lý cùng Y Thủy Mi đến thăm hắn, hắn cũng không còn gặp lại hai người này, Lục lão nói bọn họ tổ đội đi tiền tuyến làm nhiệm vụ, nhưng bây giờ hắn chỉ nghe được tiếng một mình Nhậm Thiên Lý cầu cứu…

Cũng không lâu lắm hai người liền đi vào rừng cây phía đông kia. Cánh rừng này diện tích không nhỏ, cây cối không những vô cùng cao to lại cành lá sum xuê, là vì mười mấy năm trước hưởng ứng khẩu hiệu bảo vệ thực vật của quốc gia mà tạo nên rừng cây, mỗi một thân cây cách nhau khá đều.

Đạp lên bùn đất ướt át, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên mới vừa vào rừng cây, liền nghe thấy được cách đó không xa truyền đến động tĩnh ầm ầm kịch liệt.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng đi đến nơi phát ra âm thanh.

Thấy mấy nam nhân thân hình cao to, cơ bắp cuồn cuộn vây công một cự xà! Vũ khí sắc bén ở trên người cự xà xé ra vô số vết thương máu me đầm đìa, cự xà kia phun ra nuốt vào xà tín, phát ra thanh âm tê tê, đầu cùng đuôi không ngừng du tẩu lay động, nỗ lực phá vòng vây.

Mục Trường Sinh nhìn chằm chằm cự xà kia, ánh mắt dừng hồi lâu trên vảy màu đen cùng vết tích bị ngọn lửa gây thương tổn.

Cự xà này, cùng cái khi còn bé cứu hắn kia, quả thực giống nhau như đúc!

56. Chương 56

Lúc này đã là đêm khuya, chỗ này lại ít có người, bởi vậy hắc xà và mấy thức tỉnh giả kia ở trong rừng cây gây ra động tĩnh lớn như vậy cũng không ai biết được.

Mục Trường Sinh mắt thấy hắc xà rơi vào hạ phong, dần dần cả đuôi rắn cũng không đủ sức lay động, liền tạm thời thả xuống nghi hoặc trong nội tâm, mở miệng nói: "Dừng tay!"

Vừa dứt lời, mấy thức tỉnh giả dự định hợp lực cho hắc xà một đòn sau cùng không tự chủ được dồn dập ngừng lại, cự đại hắc xà nhấc lên thân thể chậm rãi bò đến bên người Mục Trường Sinh.

Người dẫn đầu nhóm thức tỉnh giả là một tráng hán bắp thịt cuồn cuộn, thân hình cao to, tướng mạo bình thường, trong mắt lại tràn đầy sắc thái hung tàn, chính là Hổ lão đại buổi tối ngày hôm ấy áp giải đôi tình nhân chơi ma túy. Mắt thấy lập tức có thể đem hắc xà đánh gục, trên đường lại giết ra tên Trình Giảo Kim. Hổ lão đại trong lòng giận dữ, cũng không dám manh động.

Nhìn bộ dáng hai người Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên, hắn ta rất nhanh liền nhận ra hai người này chính là tổ hai người Quạ Đen gần đây tiếng tăm lừng lẫy trong Linh giới, Ứng Thiên kia là tên hình người cự thú không dễ chọc, thế nhưng hắn càng kiêng kỵ loại năng lực giống như nguyền rủa của Mục Trường Sinh. Không có tuyệt đối có thể thắng được hai người này, Hổ lão đại cẩn thận không hề muốn trêu chọc.

Hắn phất tay một cái bảo thủ hạ lui về phía sau, cất giọng nói: "Chúng ta ở đây săn giết xà yêu, không biết làm sao trêu chọc hai vị? Linh giới có minh văn quy định, các ngươi lẽ nào tưởng cường ngạnh cướp con mồi chúng ta?"

Ứng Thiên không cho phép bất luận kẻ nào nói một câu không tốt với Mục Trường Sinh, nghe lời này y lạnh lùng hừ một tiếng, "Không thấy con rắn này đã bò tới bên chúng ta sao? Từ lúc trong Linh giới còn có quy định nói có thể tùy ý săn giết vật có chủ?"

"Hiện nay quan hệ Linh giới cùng phi nhân loại khẩn trương như vậy, cư nhiên còn có người công khai nuôi dưỡng yêu vật?" Người bên cạnh Hổ lão đại bất mãn nói: "Các ngươi chẳng lẽ muốn vì một con yêu ma cùng toàn bộ Linh giới đối nghịch sao?"

"Nói cẩn thận." Mục Trường Sinh dứt tiếng, cái người kia ngay lập tức liền nói không ra lời. Không phải là không thể nói, mà là trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ mở miệng, cứ như hắn một khi mở miệng nói chuyện thì sẽ phát sinh chuyện đáng sợ.

Hổ lão đại thấy tình huống thủ hạ, kiêng kỵ đối với Mục Trường Sinh càng đậm.

Mục Trường Sinh không có đem quá nhiều lực chú ý phân cho đối diện, mà là ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú mà nhìn con rắn to trước mắt này, con rắn này chiều cao ước chừng mười tám mét, cho dù đã vòng vài vòng dưới đất, khi nhấc lên nửa thân mình vẫn cao gấp mấy lần Mục Trường Sinh. Nó kéo vết thương đầy thân, sau khi cái đuôi đi đến bên Mục Trường Sinh, chậm rãi cúi đầu, đủ để Mục Trường Sinh nhìn rõ ràng tình huống của nó. Vuốt đầu đại hắc xà trước mặt, Mục Trường Sinh mở miệng nói: "Tôi cũng biết trước mắt quan hệ Linh giới cùng phi nhân loại vô cùng căng thẳng, tôi một người tự nhiên không dám cùng toàn bộ Linh giới đối nghịch."

Câu nói này mới vừa nói xong, Ứng Thiên lập tức nói: "Không phải một mình anh, còn có tôi!"

Mục Trường Sinh hướng về Ứng Thiên gật gật đầu, tiếp tục nói: "Hai người chúng tôi tự nhiên là sẽ không theo Linh giới đối nghịch, cũng sẽ không can thiệp các người săn giết yêu ma, nhưng là này cũng không có nghĩa là, các người có thể mượn cớ hãm hại một thức tỉnh giả."

Ánh mắt Hổ lão đại trầm xuống, âm u nhìn Mục Trường Sinh, "Lời này của ngươi là có ý gì?"

Mục Trường Sinh nói: "Không rõ lời tôi nói?" Hắn vỗ vỗ đầu đại rắn, phía trên rào rào rơi xuống không ít bột phấn màu xám tro.

"Nếu như tôi không nhìn lầm, loại bột phấn chính là phấn Cố hình hoa đi? Cố hình hoa vốn có công dụng trợ giúp người trẻ tuổi mới vừa thức tỉnh, phương hướng năng lực thiên phú là biến thân cố định hình thái, lại bị các ngươi dùng để hãm hại thức tỉnh giả, khiến cho cậu ấy gánh danh yêu ma để các ngươi đi săn, thậm chí sát hại."

Mục Trường Sinh đã nói rõ đến mức này, Hổ lão đại lại vẫn không chịu thừa nhận, hắn biết hiệu quả phấn Cố hình hoa còn thời gian rất dài, căn bản không sợ bây giờ bị Mục Trường Sinh vạch trần, vì vậy nhân tiện nói: "Con rắn này bất quá trên đường chạy trốn dính một chút phấn Cố hình hoa, nó toàn thân yêu khí ngập trời, làm sao có khả năng không phải yêu ma, các hạ lẽ nào cũng bởi vì nó dính vào một chút phân Cố hình hoa mà nhất định cho là thức tỉnh giả? Vậy nó vì sao không phải khi vừa bắt đầu biến trở về đi?"

Thức tỉnh giả dính Cố hình hoa cũng không phải là không thể biến trở về nguyên hình, nếu như cường liệt muốn biến trở về, cho dù là Cố hình hoa cũng không nhiều tác dụng lắm, thế nhưng nếu như là bị người trút xuống cả bình phấn hoa đã điều chế thành thuốc nước, vậy thì không nhất định. Mục Trường Sinh trong lòng biết đối phương chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hắn lắc đầu một cái, nói với hắc xà: "Cậu bây giờ có thể biến về hình người."

Người bên phía Hổ lão đại nghe lời này mặt lộ vẻ trào phúng, lại không nghĩ rằng sau một khắc, hắc xà lắc đầu vẫy đuôi, hình thể càng co càng nhỏ lại, cuối cùng dĩ nhiên thật sự biến thành một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng. Trên người thiếu niên phủ đầy các loại vết thương cùng vết máu, mặt dính không ít tro bụi, nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng dấp, rõ ràng là Nhậm Thiên Lý!

Mấy người sắc mặt cực kỳ khó coi, không nghĩ tới dĩ nhiên thật sự Mục Trường Sinh nói ra một câu có thể gọi biến trở về. Hổ lão đại nghĩ tới so với thủ hạ càng sâu sắc hơn, hắn đầu tiên nghĩ đến chính là, năng lực Mục Trường Sinh không phù hợp với nguyền rủa như trong lời đồn, hắn rất có thể là loại năng lực tương tự với Ngôn Linh kia!

Trong lòng xẹt qua từ "Ngôn Linh" này, Hổ lão đại trợn to hai mắt, một luồng cảm giác rét lạnh trong nháy mắt bay lên cổ! Nếu như, nếu như năng lực Mục Trường Sinh thật sự là Ngôn Linh mà nói, như vậy, như vậy người này quả thực quá đáng sợ!

Mục Trường Sinh cũng không biết ý nghĩ trong lòng Hổ lão đại lúc này, trên thế giới này, ngoại trừ bốn người Lục lão, Y Thủy Mi, Nhậm Thiên Lý cùng Ứng Thiên, hắn cũng chưa nói với những người khác năng lực của hắn, mà bốn người này, đặc biệt là Ứng Thiên, cũng không phải loại người sẽ đem chuyện như vậy

nói ra lung tung, bởi vậy tận đến lúc này, suy đoán của ngoại giới với năng lực của hắn, vẫn là bằng vào mấy lần hắn xuất thủ.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn hắc xà biến lại hình người, trong đầu có chút thất vọng, hắn mở miệng nói: "Đừng nói với ta cái gì đây là xà yêu tu luyện bao nhiêu năm hóa thành hình người, người này gọi Nhậm Thiên Lý, là đồ đệ Lục lão, người mới trước đây không lâu vừa vặn thức tỉnh. Các ngươi nếu không tin, có thể trực tiếp đến cửa hang pháp khí của Lục lão tìm chứng cứ."

Mấy người Hổ lão đại thấy thế sao còn không hiểu mục đích giết xà ngày hôm nay đã không có cách nào đạt thành, chỉ tiếc tiểu tử kia huyết nhục trân quý. Hổ lão đại miễn cưỡng lộ ra một khuôn mặt tươi cười, nói: "Hóa ra là một hồi hiểu lầm, nếu là hiểu lầm, đã nói rõ rồi, chúng tôi còn có nhiệm vụ muốn làm, vậy đi trước." Nói rồi, mấy người quay người muốn đi.

"Chờ đã!" Nhậm Thiên Lý kêu lên: "Mục ca, không thể để cho bọn họ đi, bọn họ bắt được La Phù tỷ!"

La Phù? Còn chưa chờ Mục Trường Sinh hỏi rõ, mấy người Hổ lão đại liền quay người muốn bỏ chạy! Phía sau chợt truyền đến từng tiếng hét, thúc ép bọn họ không thể không dừng bước chân.

"Đứng lại." Mục Trường Sinh mở miệng nói: "Nhậm Thiên Lý nói thế nào cũng là một đệ tử của tiền bối, mấy vị đem cậu ấy đánh thành như vậy, chẳng lẽ còn mơ không lưu lại chút đồ đã muốn rời khỏi?"

"Không sai!" Khí tức Nhậm Thiên Lý đã rất yếu ớt, vẫn còn chống đỡ một hơi hô: "Các ngươi mau thả La Phù tỷ ra!"

Hổ lão đại kiêng kỵ liếc mắt nhìn Mục Trường Sinh một cái, buổi tối mùa hè chẳng hề lạnh, đối phương vẫn còn mặc quần áo dài tay, tóc dài buộc chặt phía sau, khuôn mặt tuấn tú lại có vẻ tái nhợt suy yếu, người trẻ tuổi như vậy nhìn qua còn muốn gầy yếu hơn so với người bình thường, thế mà có năng lực đáng sợ như vậy, hơn nữa đối phương khẳng định không phải năm nay mới vừa thức tỉnh! Mãi đến tận năm nay yêu ma cùng Linh giới mâu thuẫn bạo phát mới hoạt động nhiều lần, ẩn giấu thật sâu a!

Trong long Hổ lão đại càng ngày càng kiêng kỵ, hắn ý bảo thủ hạ ấn theo yêu cầu đối phương mà làm, thủ hạ kia mới không tình không nguyện mà từ trong túi tiền móc ra một cái tỏa hồn cụ. Niệm một đoạn tỏa thần chú, một đạo bóng người màu đỏ lập tức từ giữa bay ra, cũng dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chạy ra khỏi rừng cây, trong chớp mắt liền biến mất ở trước mặt mọi người.

Cho dù vẻn vẹn như trong nháy mắt, Mục Trường Sinh vẫn như cũ thấy rõ, La Phù tỷ trong miệng Nhậm Thiên Lý, dĩ nhiên là một cái quỷ hồn, hơn nữa còn là ma nữ. vẫn đi theo bên người Vinh Thành.

Thả cho nữ quỷ đó chạy, Hổ lão đại chỉ lo Mục Trường Sinh lại mở miệng khiến cho bọn họ lưu lại, vội vã mang thủ hạ bỏ chạy.

Nhậm Thiên Lý phản ứng chậm, mãi đến tận khi bọn Hổ lão đại không còn bóng dáng mới phát hiện La Phù tỷ đã chạy. Cậu khàn khàn cổ họng hô vài tiếng, từ đầu đến cuối không được đáp lại mới hơi thất vọng cúi đầu.

Ứng Thiên vừa bắt đầu còn tưởng rằng Mục Trường Sinh muốn nhận hắc xà kia làm sủng vật, nội tâm còn lên kế hoạch giúp hắn đem hắc xà dạy dỗ một phen, không nghĩ tới náo loạn nửa ngày, hắc xà kia dĩ nhiên là Nhậm Thiên Lý biến ra! Từ sau chuyện lần trước, ấn tượng của Ứng Thiên đối với hai người Nhậm Thiên Lý cùng Y Thủy Mi đã hạ xuống số âm, nếu như không phải Mục Trường Sinh ấn tượng khá tốt với hai người này, y thậm chí đã sớm đem cả hai đi làm thịt. Bởi vậy lúc này thấy Nhậm Thiên Lý, tâm tình của y cực kỳ ác liệt, hơi có chút âm dương quái khí mở miệng nói: "Cậu không phải theo chân Y Thủy Mi đi tiền tuyến làm nhiệm vụ sao? Làm sao chạy đến nơi đây đến?"

Nhậm Thiên Lý chú ý tới Ứng Thiên, trong mắt lộ ra sợ hãi, thân thể cũng bắt đầu run lẩy bẩy, tình cảnh này rơi vào trong mắt Mục Trường Sinh, làm hắn nghi hoặc nhíu nhíu mày.

Đối mặt ánh mắt vô cùng có lực áp bách của Ứng Thiên, Nhậm Thiên Lý dường như cầu cứu hơi di chuyển hướng bên người Mục Trường Sinh, run thanh nói: "Tôi, tôi tối hôm qua làm nhiệm vụ thuận tiện đi… đến xem La Phù tỷ, không nghĩ tới, không nghĩ tới chị ấy đã bị người hại chết, cả… hồn phách, cũng… cũng bị những người kia bắt đi. Tôi một đường đuổi theo tới đây, thì… thì gặp nhóm anh."

Ứng Thiên cười lạnh, "Vậy cũng thật khéo a, vừa vặn đuổi tới nơi này, vừa vặn được ta và Trường Sinh phát hiện."

Nhậm Thiên Lý sợ hãi cả người đều phát run, run lập cập nói không ra lời.

Chú ý tới bầu không khí cổ quái giữa hai người, lông mày Mục Trường Sinh cau lại, hắn liếc mắt nhìn Ứng Thiên một cái, nghiêng đầu nói với Nhậm Thiên Lý: "Cậu ngày hôm nay quá mệt mỏi, ngủ một hồi đi!"

Nhậm Thiên Lý bỗng nhiên có chút mệt mỏi mệt mỏi nhìn lại, nhắm mắt, ngẹo đầu liền ngủ.

Thấy Nhậm Thiên Lý ngủ thiếp đi, Mục Trường Sinh nói với Ứng Thiên: "Cậu và Nhậm Thiên Lý, xảy ra chuyện gì?"

Ứng Thiên không muốn gạt Mục Trường Sinh, nhưng là chuyện này cố tình lại không thể nói, vì vậy y cười ha hả qua loa, "A, không có gì, chính là thấy tiểu tử này đáng yêu, muốn trêu chọc nhóc ấy một chút, không nghĩ tới cậu ta tưởng thật ha ha…"

"Thật là như thế?" Mục Trường Sinh hỏi.

"Đương nhiên a." Ứng Thiên không dám nhìn vào mắt Mục Trường Sinh, hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng.

Nghe vậy, Mục Trường Sinh nhìn Ứng Thiên thật sâu, sau đó nói: "Nếu là như vậy, chúng ta trước hết đem Nhậm Thiên Lý mang về!"

"Được!" Ứng Thiên vui mừng Mục Trường Sinh không tiếp tục hỏi, liền vội vàng nhấc Nhậm Thiên Lý lên, vung lên lưng mình, động tác mạnh bạo này khiến cho Nhậm Thiên Lý dù ở trong mộng vẫn rên khẽ một tiếng.

Mục Trường Sinh lần này càng thêm xác định giữa hai người có mâu thuẫn, bất quá Ứng Thiên không muốn nói, hắn cũng không muốn dùng Ngôn Linh ép y, giữa Nhậm Thiên Lý và Ứng Thiên, hắn tự nhiên càng thêm lưu ý cảm xúc của Ứng Thiên.

57. Chương 57

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên mang theo Nhậm Thiên Lý, đi trạm xe lửa, dự định đêm khuya khởi hành, buổi chiều ngày thứ hai đến ga tàu G thị.

Trên mỗi một chuyến xe lửa Hoa quốc đều sẽ để trống một toa cuối cùng, chuyên môn để cho thức tỉnh giả khắp nơi làm nhiệm vụ sử dụng.

Ứng Thiên đem Nhậm Thiên Lý đang ngủ vác lên vai, cứ như gánh một bọt biển hình người, trên lưng y còn đeo túi lớn vừa nhìn là biết chứa không ít thứ, dễ dàng vượt qua sảnh chờ, từng bước khoan thai đi lên cầu thang, dẫn tới mấy người xách hành lý chen trên thang cuốn đều trợn mắt há hốc mồm mà theo dõi y.

Mục Trường Sinh liếc nhìn mấy người đang nhìn chằm chằm Ứng Thiên, lại nhìn Ứng Thiên trên vai khiêng theo người, bất giác cong mắt lên.

Ứng Thiên nhìn như mắt nhìn thẳng mà bước đi, trên thực tế vẫn luôn dùng dư quang khóe mắt chú ý Mục Trường Sinh, nhìn thấy Mục Trường Sinh mỉm cười, khóe miệng y uốn cong, cùng nở nụ cười, "Trường Sinh anh cười cái gì a? Cao hứng như thế!"

Bị y nói như thế, Mục Trường Sinh ngược lại là sững sờ, "Tôi cười?"

Ứng Thiên cười gật đầu, "Không phải sao? Anh soi gương mà xem, đôi mắt đều cong."

Mục Trường Sinh nghe vậy đụng đụng khóe mắt. Thầm nghĩ mình bây giờ, thực sự không giống nhau trước kia. Hắn nhớ trước đây ngẫu nhiên nghe thị nữ trong phủ âm thầm nói hắn nghiêm túc thận trọng, nhìn ôn hòa nhưng xưa nay chưa từng cười qua, nhưng là bây giờ, hắn sẽ thường xuyên cười, có lúc thậm chí ngay cả chính mình nở nụ cười cũng không phát hiện, giống như bây giờ.

Chỉ trong lúc nói hai câu, bọn họ đã đi ra cổng vào, theo dòng người đi tới đứng ở trước xe lửa trên đường ray.

Nhân viên đứng ở cửa toa cuối cùng hình thể cao to, vóc người to lớn, trên người mặc đồng phục áo sơ mi màu lam nhạt ngắn tay cơ hồ không che được cơ bắp trên người, hắn lộ ra cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, tướng mạo cũng hết sức hung hãn, có hắn đứng ở nơi đó, không có bất luận người bình thường không phải thức tỉnh giả nào dám tới gần.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên mang theo Nhậm Thiên Lý đi tới cửa toa, đem giấy chứng nhận xuất hành của ba người đưa cho hắn ta.

Nhân viên trên tàu kia tỉ mỉ nhìn ba tấm giấy chứng nhận, quan sát một hồi con dấu đặc thù màu đỏ trên mặt, sau khi đối chiếu một chút bộ dáng ba người, gật gật đầu đem giấy chứng nhận trả cho Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh tiếp nhận chứng minh, liền cùng Ứng Thiên cùng đi vào toa xe.

Toa xe này là giường nằm, nhưng không có tầng trên tầng dưới, mỗi một phòng riêng chỉ có hai giường đơn đối nhau. Lúc này bên trong toa xe đã có không ít người, nghe có người tiến vào, có người liếc nhìn bọn họ một cái, rồi lại việc không liên quan tới mình tiếp tục xem điện thoại di động, cũng có người nằm trên giường ngủ say như chết, có người tiến vào cũng không biết.

Ứng Thiên đương nhiên sẽ không tốt bụng mà đắp chăn cho Nhậm Thiên Lý, y tùy ý chọn giường không có ai ném người lên, ngay lập tức liền chạy đi tìm chỗ cho mình và Mục Trường Sinh, lại phát hiện vào lúc này mỗi phòng đều có người, không phải là không có giường trống, là mỗi phòng riêng đều có người. Y cũng không muốn cùng Mục Trường Sinh tách ra ngủ!

Ứng Thiên quét mắt nhìn trong toa tàu một cái, toa tàu này tổng cộng mười phòng riêng, hai mươi giường, trước mắt thức tỉnh giả ở trong tia tổng cộng có mười bốn, chin nam, năm nữ. Ứng Thiên đương nhiên sẽ không đi quấy rối mấy tiểu cô nương, liền chọn đi vào phòng ở giữa, đang định bảo nam nhân trong kia nhường chỗ, lại nghe Mục Trường Sinh nói với nam nhân đó: "Có thể phiền phức một chút nhường chỗ này không? Hai người chúng tôi muốn ở chung một phòng."

Sức mạnh Ngôn Linh ai có thể chống lại? Nam nhân kia ngồi ở trên giường đọc sách vốn là không muốn nhường, sau khi nghe lời này lập tức nói: "Được được, ngài tùy ý, tôi qua bên kia cũng được." Nói rồi, hắn ta dọn dẹp xong đồ của mình, lập tức đi phòng bên cạnh.

Ứng Thiên vội vã lấy đi chăn ban đầu, lại từ trong túi đeo lưng lấy ra ráp trải giường mới cùng chăn trải lên, đồng thời không quên hướng về phía Mục Trường Sinh giơ lên ngón cái.

Mục Trường Sinh cong cong khóe mắt.

Nam nhân ngồi ở hành lang làm bộ xem điện thoại di động thấy cảnh này, khinh thường lầm bầm một câu, "Thật xúi quẩy, lại là một cặp gay buồn nôn."

Nghe lời này, động tác dọn dẹp giường của Ứng Thiên dừng một chút.

Mục Trường Sinh không hiểu rõ ý tứ Gay, cũng không có nghĩa là hắn nghe không ra trong giọng nói người kia có xem thường cùng chán ghét, hắn quay người nhìn về phía nam nhân kia, tóc dài buộc sau gáy theo động tác thoáng lay động một chút, "Anh là có ý gì?"

Nam nhân kia đem điện thoại di động thả xuống, ánh mắt nhìn Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên vô cùng chán ghét, cất giọng nói: "Ý tứ chính là, hai người các ngươi là gay, đồ đồng tính luyến ái buồn nôn!"

Mục Trường Sinh chân mày cau lại.

Lưu Mang lớn lên ngũ quan coi như đoan chính, thế nhưng khí chất động tác lại như lưu manh, vừa nhìn liền biết không phải là người đứng đắn gì, bởi vì vậy, mấy nữ thức tỉnh giả trong toa này cũng không quá nguyện ý phản ứng hắn ta, trái lại mượn cớ lấy nước để nhìn Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên vừa tiến vào không bao lâu thêm vài lần, trong lòng hắn ta lại vì vậy mà tức giận ghen tị, thầm rủa những nữ sinh kia mắt đều bị mù, nam nhân bộ dạng đẹp mắt đều thích trêu hoa ghẹo cỏ, nơi nào so được với hắn?

Bởi vì vậy, nhận ra giữa Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên có vấn đề, hắn ta ngay lập tức liền ồn ào lên, nói ra để những nữ nhân chỉ biết nhìn mặt này biết, những tiểu bạch kiểm này bộ dạng đẹp mắt đều mẹ nó là đồng tính luyến ái buồn nôn.

Hắn cố ý nói câu nói này rất lớn tiếng, người thanh tỉnh trong toa tàu giờ khắc này đều nghe được, quan sát thấy mấy nữ sinh mới vừa trộm nhìn lén Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên vài lần lộ ra bộ dáng kinh ngạc, nam nhân kia tâm lý đắc ý cực kỳ.

Mục Trường Sinh xuất thân thế gia thuở nhỏ bị giáo dục, khiến cho hắn rất không thể hiểu vì cái gì lại có mấy người nguyện ý lãng phí nước miếng nói chút chuyện gây tổn hại bất lợi cho người thậm chí có thể khiến bản thân gặp phải trả thù, mắt thấy Ứng Thiên thu thập xong giường chiếu, ánh mắt bất thiện đi về hướng về nam nhân kia, Mục Trường Sinh đưa tay ngăn cản y, khẽ lắc đầu với y, mới nói với nam nhân kia: "Khẩu hạ lưu đức, phàm là người nói lời ra khỏi miệng đều sẽ đối với vận thế bản thân tạo thành ảnh hưởng nhất định, anh nếu là bởi vì nhất thời nhanh miệng trêu chọc vận rủi quấn thân, gặp đắng chính là anh."

Hắn đây là ý gì? Chẳng lẽ còn muốn tìm mình để gây sự sao? Đồng tính luyến ái vốn là buồn nôn mình nói sai sao? Lưu Mang tính tình vốn nóng nảy, sau khi thức tỉnh năng lực càng hung hãn không có giới hạn, nghe lời này hắn ta vỗ bàn một cái liền muốn động thủ, lại đối mặt ánh mắt Mục Trường Sinh nhìn về phía mình.

Ánh mắt kia… Ánh mắt kia… Lưu Mang hình dung không ra, lại theo bản năng lui về phía sau môt bước, tóc gáy dựng đứng, chật vật quay đầu chạy.

Sau khi bình tĩnh lại, Lưu Mang mới phát hiện mình đầy người đầy mặt đều là mồ hôi lạnh, so với chạy thoát dưới tay yêu ma mạnh mẽ nhất còn muốn mà sợ hơn!

"Gặp quỷ! Rõ ràng hắn chỉ là liếc mắt nhìn mình một cái, có gì đáng sợ chứ! Với thể trạng kia của hắn, lão tử một quyền cũng có thể lấy hắn nửa cái mạng!"

Nhớ tới hình thể Mục Trường Sinh gầy yếu, Lưu Mang lại cảm thấy mới vừa rồi mình nhất định là bị năng lực cổ quái gây hạn chế, bằng không mình làm sao có khả năng mất mặt như vậy mà quay người đào tẩu! Đáng ghét, nếu gặp lại hai người bọn họ, mình nhất định động thủ đem người kia đánh cho quỳ xuống đất xin tha. Trong lòng nghĩ đến bộ dáng đem hai tên đồng tính luyến ái kia đánh cho xin tha, Lưu Mang lại vẫn không dám lại đi qua tìm cớ. Hắn ta trở lại giường ngủ của mình ngồi xuống, lại phát hiện có ba nữ tử tử ngồi đối diện giường mình, bộ dáng như nhau đang chụm đầu lại, thỉnh thoảng xì xào bàn tán, nụ cười có chút quái lạ.

Lưu Mang bĩ khí đến gần xem, "Các mỹ nữ, nhìn cái gì?"

Liếc mắt nhìn sang, lại phát hiện đang xem rõ ràng là bức ảnh hai người Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên, xem góc độ là chụp trộm lúc bọn họ trước khi lên xe lửa.

Nội tâm Lưu Mang nhất thời bốc lên một luồng lửa, âm dương quái khí nói: "Hai tên đồng tính luyến ái buồn nôn có gì đáng xem?"

Một nữ hài tử trong đó cười nói: "Quản họ là đồng tính luyến hay là dị luyến, lớn lên đẹp trai là được."

Lưu Mang hận nhất người khác ở trước mặt mình nói hắn ta dung mạo so với nam nhân khác kém, nghe lời này, cố nén tức giận nghẹn ra một câu, "Nhìn đẹp thì có ích lợi gì, nữ nhân bây giờ đều nông cạn như thế, chỉ biết là xem bề ngoài."

Một cô gái khác nghe lời này cũng không cao hứng, châm chọc nói: "Người ta có kém cỏi ít nhất cũng có khuôn mặt có thể xem, như anh vậy… Ha ha…" Tiếng "Ha ha" này thực sự là bao hàm vô tận thâm ý.

Cô bé còn lại cũng không để ý chút nào phá lên cười ha ha, nói: "Đưa hai nam nhân muốn khí chất có khí chất lại muốn mặt có mặt mà không nhìn, trái lại đi xem thứ không có gì, chúng ta cũng không phải có bệnh ha ha!"

Hai cô bé kia cũng cùng cười rộ lên.

Lưu Mang cảm thấy mình bị sỉ nhục, thế nhưng trong toa người nhiều như vậy, hắn có hỏa khí lớn hơn nữa cũng phải nhịn. Chờ xem, chờ sau đó xuống tàu, còn sợ không thu thập được mấy nữ tiện nhân các ngươi!

Lưu Mang mới vừa thức tỉnh không bao lâu, hiển nhiên còn chưa ý thức được nữ nhân sau khi thức tỉnh cùng nữ nhân trước khi thức tỉnh khác nhau ở chỗ nào, đến bây giờ hắn ta còn mơ rằng mình có thể dựa vào khí lực nam nhân thu thập mấy cô gái yếu đuối.

Tàu vốn là đêm khuya xuất phát, thức tỉnh giả tuy rằng thể lực xa so với người bình thường mạnh hơn, thế nhưng vào lúc này ngồi tàu về G thị cơ bản đều là trở lại giao nhiệm vụ, mới vừa hoàn thành nhiệm vụ đều mệt mỏi, bên trong toa tàu vừa tắt đèn mọi người rất nhanh liền đều nằm xuống nghỉ ngơi.

Lưu Mang trên đường bị nước tiểu gọi tỉnh, đứng lên đi nhà vệ sinh.

Lúc này trời còn chưa sáng, phía ngoài cửa xe đều là một mảnh xám xịt mông lung, tàu hỏa vận hành cũng khá vững, ai ngờ chờ đến lúc Lưu Mang mới vừa đi vào nhà vệ sinh, tàu hỏa bỗng nhiên loáng một cái, bịch một tiếng, Lưu Mang còn có chút mơ hồ một đầu chìm vào trong bồn cầu!

"A phi! Phi!" Lần này khiến Lưu Mang ghê tởm chết đi được, hắn ta triệt để thanh tỉnh, ở trong nhà cầu súc miệng súc miệng một hồi lâu vẫn cảm thấy trong miệng còn lưu mùi vị.

"Đáng chết!" Hắn tức giận mạnh mẽ đạp bồn cầu một cước, thức tỉnh giả khí cường lực đại đem bồn cầu đạp bẹp thành một khối.

Lúc này hắn còn chưa có hả giận, bỗng nhiên lại nhớ tới lời Mục Trường Sinh đã nói, mẹ nó nói cái gì vận rủi quấn thân! Nhất định là tên kia dùng năng lực kỳ quái gì nguyền rủa mình. Chờ xem, chờ hắn vệ sinh xong, còn không đem đồng tính luyến ái buồn nôn kia ấn vào bồn cầu chà đạp!

Chờ hắn thật vất vả vệ sinh xong muốn đi ra ngoài, lại phát hiện cửa nhà cầu làm sao cũng không mở ra, hiển nhiên là bị người từ bên ngoài khóa lại rồi!

"Mở cửa! Mở cửa!" Hắn tàn nhẫn giơ chân đạp cửa nhà cầu, "Mẹ nó là thằng cháu rùa nào đem lão tử nhốt ở đây!"

Lưu Mang đưa lưng về phía cửa sổ không biết, ngoài cửa nhà vệ sinh đang có một cái bóng đen kịt nằm úp sấp, đôi mắt phát ra hồng quang, đang không hề động đậy theo dõi hắn ta…

Cùng lúc đó, Mục Trường Sinh tỉnh lại, lại phát hiện Ứng Thiên nằm ở giường đối diện đang trợn tròn mắt nhìn hắn.

Nhìn thấy Mục Trường Sinh tỉnh lại, Ứng Thiên có chút áy náy nói: "Ấy, có phải là tôi nhìn khiến anh tỉnh rồi?"

Một ít thức tỉnh giả cảm giác tương đối nhạy cảm, nếu như trong giấc ngủ có người vẫn luôn nhìn chăm chú vào, rất có thể bị đánh thức.

Mục Trường Sinh cũng không phải tình huống này, hắn chỉ là vừa vặn tỉnh lại, nghe lời này, hắn cong cong mắt, hỏi: "Không phải. Cậu tại sao còn chưa ngủ."

"Ngủ không được." Ứng Thiên không đợi Mục Trường Sinh hỏi, liền nói, "Trường Sinh, ngày hôm nay anh tại sao muốn ngăn tôi a, để tôi đi đem tên kia đánh một trận không phải cái gì cũng đều giải quyết? Xem hắn ta còn dám nói lung tung!"

Mục Trường Sinh nói: "Hiện tại dù sao cũng là trên xe lửa, không cần thiết bởi vì người đó kinh động nhân viên trên tàu, chờ sau đó xuống, cậu muốn đánh sao đều được."

Ứng Thiên hì hì nở nụ cười, hơi có chút khinh thường nói: "Muốn thu thập loại người như vậy còn không dễ dàng? Tôi mới không ô uế tay của mình đâu!"

Mục Trường Sinh: "Chính là nên như vậy, người như vậy, cho dù không cần chúng ta ra tay, cũng đi không xa lắm, hà tất lãng phí tinh lực?"

Thấy Ứng Thiên hai mắt cong cong nhìn hắn, hiển nhiên là còn bộ dáng không có cách nào lập tức ngủ, Mục Trường Sinh nói: "Làm sao? Còn ngủ không được sao?"

Ứng Thiên thành thật lắc đầu, "Ngủ không được." Ánh mắt y sáng lên, bỗng nhiên nói: "Trường Sinh, bằng không anh kể chuyện xưa cho tôi đi!"

"Chuyện xưa?" Mục Trường Sinh sững sờ, hắn trầm ngâm rất nhiều, mới chậm rãi mở miệng nói: "Từ trước, có một đôi huynh đệ sinh đôi, bọn họ…"

Nửa giờ sau, Ứng Thiên che miệng lại bật cười, "Trường Sinh, anh kể là chuyện anh khi còn bé đi! Anh khi còn bé lại trèo cây đào trứng chim ha ha!"

Mục Trường Sinh dừng một chút, mới nói: "Ân, tôi sẽ đem chuyện của lúc trước chậm rãi đều kể cho cậu nghe."

Ứng Thiên vốn còn muốn hảo hảo trêu chọc Mục Trường Sinh vài câu đối diện ánh mắt nghiêm túc của hắn, những tâm tư đó lập tức tan thành mây khói, y cũng đồng dạng nghiêm túc gật gật đầu, "Ân, tôi cẩn thận nghe…"

Mục Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm.

58. Chương 58

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, một tiếng rú lên phá vỡ yên tĩnh trong toa tàu.

Một nữ thức tỉnh giả mới vừa đi vào nhà vệ sinh mặt trắng bệch, lảo đảo từ trong nhà vệ sinh đi ra, sau đó liền không khống chế được mà nôn ra một trận trong hành lang.

Người đã tỉnh rồi vội vã qua xem một chút chuyện gì xảy ra, người vẫn còn ngủ say bị động tĩnh lần này đánh thức, mặt đầy mơ màng không biết chuyện gì xảy ra, có người bị quấy rầy giấc ngủ vô cùng khó chịu mà chửi ầm lên, trong toa rối như tơ vò, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên cũng bị đánh thức.

Hai người bọn họ tối hôm qua kể chuyện xưa đến rất muộn, Mục Trường Sinh bất tri bất giác ngủ thiếp đi, Ứng Thiên tinh lực dồi dào, mấy ngày không ngủ cũng không vấn đề, nhưng nhìn thụy nhan của Mục Trường Sinh, y bất tri bất giác cũng cùng ngủ thiếp đi.

Lại không nghĩ rằng sáng sớm chưa tới bảy giờ đã bị người đánh thức.

Ứng Thiên cũng không sao, nhưng mà thấy Mục Trường Sinh cũng bị đánh thức trong lòng y liền vô cùng không thoải mái.

Vào lúc này rất nhiều người đều chen lại nhà vệ sinh, trong long Ứng Thiên rõ ràng bọn họ đang nhìn cái gì. Bởi vậy cũng không có hứng thú, mà là nói với Mục Trường Sinh: "Trường Sinh, bên kia quá nhiều người, chúng ta đi một đầu khác rửa mặt đi!"

Đột ngột bị đánh thức, Mục Trường Sinh có chút đau đầu mà ấn ấn mi tâm, hỏi: "Bọn họ đang nhìn cái gì?"

"Há, thức tỉnh giả ngày hôm qua chết rồi, bọn họ lại nhà vệ sinh đó xem người chết! Tôi tối hôm qua…" Nói chuyện một nửa, Ứng Thiên lập tức bưng kín miệng của mình, mở to hai mắt nhìn Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh mới vừa bị đánh thức có chút mê man không tự chủ dùng tới Ngôn Linh:…

Ánh mắt hắn chìm xuống, nhìn Ứng Thiên nói: "Là cậu giết hắn ta?"

Thanh âm này nhẹ vô cùng, Ứng Thiên lại lập tức nghe hiểu trong đó có mấy phần đè nén, y liền vội vàng lắc đầu nói: "Không phải tôi ra tay."

"Vậy chính là cậu để cho người khác ra tay?" Mục Trường Sinh nói.

Ứng Thiên cúi đầu, không nói gì.

Mục Trường Sinh thấy thế cái gì đều hiểu. Trên thực tế, Ứng Thiên tuy rằng vẫn đối với hắn vô cùng tốt, nhưng người này bản tính trừng mắt tất báo, Mục Trường Sinh vẫn nhìn rõ. Ngày hôm qua Ứng Thiên không có bất kì động tác gì, việc này có chút không bình thường.

Quý Trạch đã từng đánh một trận với hắn thậm chí còn thua, cũng bị Ứng Thiên đánh cho vào bệnh viện, nam nhân kia ngày hôm qua rõ ràng nhục mạ hai người bọn họ, Ứng Thiên làm sao có thể nhịn được cơn giận này?

Nhưng hắn không thể trách Ứng Thiên, dù sao Ứng Thiên không phải là người, cứ xem thân thể cùng sức mạnh cường hãn của y, y thậm chí có thể là một đại yêu ma thập phần cường đại, mà mọi người đều biết, yêu ma không có đạo đức quan của loài người, bởi vì một lời không hợp liền đem người sát hại tàn nhẫn thực sự quá bình thường, mà Mục Trường Sinh cũng không vì điểm ấy trách y.

Nhìn Ứng Thiên rủ đầu, dáng dấp có chút ủ rũ, tâm Mục Trường Sinh mềm nhũn, hắn đến gần, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Ứng Thiên, nhìn đối phương ngẩng đầu nhìn mình, khóe mắt uốn cong, động viên nói: "Cậu an tâm, tôi cũng không phải đang trách cậu. Chỉ là phàm là làm qua sẽ lưu lại vết tích, tôi sợ cậu bởi vậy gặp liên lụy."

Nhìn đôi mắt Ứng Thiên từng chút sáng lên, hắn do dự chốc lát, nghiêng đầu hôn khẽ một cái lên trán của đối phương.

Chút tâm tình tiêu cực nho nhỏ của Ứng Thiên quét đi sạch sành sanh, y nhếch môi, lộ ra một nụ cười thật lớn, cũng ôm lấy vai Mục Trường Sinh vai, càng thêm dùng sức mà hôn trở lại.

Bẹp một tiếng, Mục Trường Sinh nghe tiêng vang giòn giã kia, cảm thụ được xúc cảm còn chưa tản đi giữa trán, bên tai đỏ một chút, hắn tránh né ánh mắt Ứng Thiên, lại sợ y nghĩ nhiều liền vội vã quay lại, mắt lại đối diện Ứng Thiên đang mỉm cười.

Mục Trường Sinh dừng một chút, tâm tư trở lại chuyện ngày hôm qua, lông mày nhăn lại, nói với Ứng Thiên: "Không quản như thế nào, sau này đều không thể lại giết người, gặp phải người như ngày hôm qua, dạy dỗ một trận được rồi, không cần thiết gây ra sát nghiệt." Để tránh khỏi ảnh hưởng tới số mệnh bản thân, bẻ đi phúc duyên ngày sau.

Nghe vậy, ánh mắt Ứng Thiên tối sầm, sau đó trịnh trọng nói: "Anh yên tâm, sau này chỉ cần những người kia không đến hại chúng ta, tôi nhất định sẽ không động thủ."

Lúc hai người nói chuyện, toa tàu này đã bị phong bế, nhân viên trên tàu phụ trách toa này chính là người ngày hôm qua đứng ở cửa toa, hai tay rắn chắc mạnh mẽ đẩy ra đoàn người, đi tới trong cùng.

Liếc mắt liền thấy được Lưu Mang co quắp ngồi ở bên bồn cầu, hai mắt hoảng sợ trợn lên, trong miệng há to bị chất đầy phân, càng thêm thảm không nỡ nhìn là thân thể của hắn ta, tứ chi vặn vẹo bất quy tắc, khoang ngực cùng bụng đều bị móc rỗng, chỗ tim đen thùi lùi, máu tươi trên người đã sớm biến thành màu đen.

Đây là đang ngồi trong toa tàu quốc gia an bài, hơn nữa trong toa nhiều thức tỉnh giả như vậy, thế mà không có một người phát hiện Lưu Mang chết thảm!

Nhận thức việc này khiến hết thảy người ở chỗ này đều sắc mặt trắng bệch, bọn họ nhỏ giọng bắt đầu nghị luận, đối với toa tàu vốn đang cảm thấy hết sức an toàn lại sinh ra từng tia sợ hãi, phảng phất như có một tồn tại bí ẩn đang ẩn núp bên trong một góc khác toa tàu, đang dò xét nhất cử nhất động của bọn họ, lúc nào cũng có thể nhào lên cướp đi tính mạng của bọn họ!

Nhân viên trên tàu đi tới trước mặt người chết ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát một chút vết thương Lưu Mang, ánh mắt của anh ta trở nên âm trầm, trên khuôn mặt ngăm đen nổi lên nộ khí.

"Thời gian hồi tưởng." Anh nhẹ giọng đọc lên câu này, lùi lại mấy bước.

Thức tỉnh gia chen chúc trên hành lang vốn là muốn trở về, sau khi nghe câu này lập tức nghiêng đầu lại xem.

"Thời gian hồi tưởng? Loại năng lực này… Lẽ nào nhân viên trên tàu kia là Triệu Thành An?" Có người bỗng nhiên nói.

"Triệu Thành An? Hí! Anh ta không phải dòng chính Triệu gia sao? Sao lại đến làm một nhân viên nho nhỏ trên tàu?"

"Xuỵt, nhỏ giọng một chút, trước tiên nhìn kỹ hẵng nói!"

Bên trong toa lập tức yên tĩnh lại, mọi người chen trong hành lang nho nhỏ hành lang, vội vã thò cổ ra thăm dò hướng nhà vệ sinh.

Cái gọi là "Thời gian hồi tưởng" cũng không phải lệnh đảo ngược thời gian, mà là để chiếu lại cảnh tượng một lúc nào đó, là lợi khí tra xét án kiện tốt nhất!

Trong tiếng tàu hỏa vận hành ầm ầm, trong WC không thấy Lưu Mang, nhà vệ sinh bị làm cho lung ta lung tung cũng khôi phục dáng dấp lúc trước. Từ từ, một bóng mờ Lưu Mang xuyên qua thân thể của mọi người, mơ mơ màng màng đi vào nhà vệ sinh, mà khi bước qua bậc cửa, dưới chân hắn ta lảo đảo một cái, vừa vặn cả đầu chìm vào trong bồn cầu.

Mọi người lộ ra biểu tình nghẹn họng, cơ hồ không hẹn mà cùng tán đồng người này xui xẻo, âm thầm suy đoán người nọ là trước tiên chết chìm trong bồn cầu, sau đó mới không có động tĩnh gì mà bị yêu ma ăn hết nội tạng.

Song kế tiếp Lưu Mang mạnh mexd đứng lên, hùng hùng hổ hổ súc miệng, lại khi đi đập cửa WC, bị một yêu ma từ ngoài cửa sổ chui vào giết!

Yêu ma kia cả người bao bọc một tầng hắc vụ, sử dụng tứ chi, hai cái đuôi ở sau lưng vung qua vung lại. Hai con ngươi màu đỏ tươi thôi bạo tàn ác, mang theo đặc thù cố hữu của yêu ma.

Lưu Mang thân là một thức tỉnh giả coi như có thực lực, khi nhìn thấy yêu ma dĩ nhiên nhớ không nổi sử dụng năng lực của mình, lại dùng tay không theo yêu ma đánh nhau, cuối cùng bị yêu ma kia một móng vuốt móc đi tim.

Nhìn Lưu Mang không ngừng kêu thảm, cuối cùng lại bị yêu ma đè lên ăn sạch hết nội tạng, mọi người trên mặt một mảnh xanh trắng, một trận buồn nôn, đồng thời cũng không nhịn được lộ ra thần sắc sợ hãi. Bởi vì xem dáng vẻ như vậy, Lưu Mang lúc đó phải la lên vô cùng lớn tiếng, nhưng mà bọn họ, không có một người nghe thấy…

Một màn xuất hiện càng buồn nôn hơn, yêu ma kia móc ra trái tim Lưu Mang, sau khi ăn sạch hết nội tạng của hắn ta còn chưa đi, lại duỗi móng vuốt từ trong bồn cầu mạnh mẽ móc ra đồ vật, sau đó nhét vào trong miệng Lưu Mang…

Nôn! Lần này đừng nói mấy nữ hài tử, ngay cả nam nhân cũng bị tình cảnh ác tâm này công phá, dồn dập quay đầu nôn khan một trận.

Yêu ma kia xử lý xong Lưu Mang lập tức mở cửa sổ chạy ra ngoài.

Triệu Thành An vung tay lên, xua tan huyễn ảnh thời gian hồi tưởng mang tới, sắc mặt của anh âm trầm đến đáng sợ. Xoay người, anh đồng thời đem cửa WC kéo lại, sau đó nói với nhóm thức tỉnh giả trên hành lang: "Tình huống bây giờ chắc chắn tất cả mọi người đã rõ ràng, tàu hỏa còn năm tiếng mới đến G thị, khoảng thời gian này xin mọi người yên tĩnh ngồi ngốc trên giường ngủ của mình, nếu là muốn đi lại, thỉnh ít nhất hai người đồng hành. Hiện tại, đều trở về đi thôi! Những chuyện khác, đợi đến G thị lại xử lý."

Nếu như nói lời này chỉ là một nhân viên phổ thông trên tàu, nhóm thức tỉnh giả hiện tại chỉ sợ đã nháo lên, nhưng mà bây giờ đứng trước mặt bọn họ là Triệu Thành An, dòng chính Triệu gia! Tuy rằng không biết anh ta tại sao đột nhiên biến thành một nhân viên trên tàu, thế nhưng người ở chỗ này đều không lắm miệng, dồn dập biểu thị chính mình đã rõ, liền lục tục quay người rời khỏi.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên cũng ở trong đoàn người, bất đồng là, bọn họ là tại khi Triệu Thành An sử dụng "Thời gian hồi tưởng" mới lại đây, nhìn thảm trạng sau cùng của Lưu Mang. Mục Trường Sinh có chút trách cứ liếc nhìn Ứng Thiên một cái, Ứng Thiên liền vội vàng lắc đầu, một mặt ta cái gì cũng không biết ta rất vô tội.

Mục Trường Sinh bất đắc dĩ.

Triệu Thành An quét mắt nhìn đám thức tỉnh giả này một cái, khi chú ý tới Mục Trường Sinh anh dừng một chút, hướng về hắn gật gật đầu, Mục Trường Sinh đồng dạng gật đầu đáp lễ.

Triệu Thành An đang muốn quay người, lại chú ý tới Ứng Thiên bên người Mục Trường Sinh, không biết tại sao, trong phút chốc nhìn thấy Ứng Thiên, anh bỗng nhiên có một loại cảm giác bất an vô cùng quỷ dị.

Triệu Thành An đem cảm giác này ghi vào lòng, xoay người đến phòng nghỉ, dùng điện thoại chuyên dụng ở đó bấm điện thoại nhà.

Sau một trận âm thanh đô đô đô, đầu bên kia điện thoại truyền đến một thanh âm nam tử già nua, "Là Thành An sao, gần đây có tin tức gì sao?"

Có điện thoại chuyên dụng, Triệu Thành An cũng không sợ có người lợi dụng dị năng nghe trộm, liền đem chuyện mới vừa phát sinh nói một lần.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một chút, âm thanh già nua kia nổi giận đùng đùng nói: "Hẳn là những tên kia, bọn họ rốt cuộc muốn giết chết bao nhiêu thức tỉnh giả mới cam tâm!"

Triệu Thành An nói: "Trước đây chúng nó mục tiêu săn bắn đều là thức tỉnh thời gian dài hoặc là người mới thiên phú vô cùng xuất chúng, hiện tại lại đột nhiên tập kích Lưu Mang khắp mọi mặt đều rất phổ thông, không biết là chúng nó cải biến mục tiêu kế hoạch, hay là đây chỉ là ngoại lệ."

Đối phương nói: "Con gần đây chú ý nhiều một chút, nếu như chỉ là ngoại lệ, vậy thì dễ làm rồi."

"Vâng." Triệu Thành An đáp, "Còn có một việc, con ngày hôm nay nhìn thấy một người trẻ tuổi, cảm giác y có chút kỳ quái."

"Kỳ quái như thế nào?" Đối phương hiển nhiên rất lưu ý, vội vã hỏi.

"Không biết phải hình dung như thế nào." Triệu Thành An dừng một chút, tiếp tục nói: "Là một loại cảm giác đặc biệt bất an."

"Tra một chút tư liệu người trẻ tuổi kia, chú ý cẩn thận một chút."

"Vâng..."

59. Chương 59

Sáng sớm chín giờ, đồng hồ báo thức rung một chút, mới vừa vang lên một tiếng, liền bị chủ nhân nhấn tắt. Vinh Thành từ trên giường ngồi lên, tinh thần nâng cao, tươi cười rạng rỡ, không nhìn ra nửa điểm mỏi mệt ba giờ sáng mới ngủ.

Biến thành cao thủ võ lâm thật tốt a, cận thị không còn, ngồi lâu trước máy vi tính vai cùng xương cổ đau nhức cũng không thấy, hiện tại anh mỗi ngày dùng "Khinh công" đi làm, khỏi nói sảng khoái thôi rồi! Duy nhất không được hoàn mỹ chính là, phạm vi cao thủ võ lâm anh gặp được, hình như hơi nhiều.

Ngày đó Vinh Thành tỉnh lại, sau khi phát hiện thân thể biến hóa, cũng không lâu lắm thì có người tự xưng là Đồng minh thức tỉnh giả tìm tới anh, bất quá cân nhắc rất nhiều, cuối cùng Vinh Thành vẫn không có gia nhập Đồng minh, biến thành cao thủ võ lâm là giấc mộng lúc đó, nhưng bây giờ lý tưởng của anh là trở thành một người đại diện kim bài, đối với chuyện gia nhập Đồng minh, săn giết yêu ma các loại nửa điểm hứng thú cũng không có.

Nhớ ra hôm nay còn muốn đích thân mang nghệ nhân dưới tay đi tham gia diễn thử một vị đạo điễn đại bài, Vinh Thành nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng mà cửa lớn vừa mở ra, anh đột nhiên không kịp chuẩn bị mà bị dọa sợ hết hồn.

Nữ nhân từ khi anh bị tai nạn xe cộ sau cũng không xuất hiện qua, ặc, không, ma nữ, đang đứng ở ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn anh.

Tóc quăn rối như tơ vò đem khuôn mặt che đậy hơn nửa, còn dính không ít bùn bẩn, quần dài màu đỏ trên người bị người xé rách, chỉ còn mấy khối bước lộn xộn liên tiếp miễn cưỡng treo móc ở trên người, không khó tưởng tượng đến nữ nhân này trước khi chết từng gặp chuyện gì.

Vinh Thành không đành lòng tiếp tục nhìn, anh dời tầm mắt, nhìn vào đôi mắt nữ nhân, cặp mắt trong suốt sạch sẽ, giống như thiếu nữ thuần khiết mới vừa từ trong sơn cốc đi ra.

Vinh Thành hiện tại đã không phải là dạng sợ quỷ, bởi vì anh đã từng tự tay đem một ác quỷ tập kích anh đánh bay, mà người một khi có sức mạnh chống lại sợ hãi, liền có cái gì để sợ hãi đây? Huống chi ma nữ trước mắt này từng theo mình thật lâu ma nữ cũng chưa từng có thương tổn quá anh.

"Côvào đi!" Vinh Thành chếch nghiêng người qua một bên.

Nữ quỷ kia nhìn thấy Vinh Thành không chỉ không lại sợ cô, trái lại chủ động cho cô vào nhà, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhìn thấy nụ cười này, Vinh Thành sửng sốt một chút, tâm bỗng nhiên bốc lên một ý nghĩ, ma nữ này, sẽ không phải tuổi rất nhỏ đi!

Trên thực tế, ma nữ này tuổi đích xác rất nhỏ.

Vinh Thành vẫn nhớ lúc trước khi còn chưa xuất viện, Mục Trường Sinh đã nói với mình, hắn nói chờ khi ma nữ lại tới tìm mình, hỏi rõ nguyên nhân, có thể giải quyết thì giúp một tay giải quyết, giúp nàng đi đầu thai.

Chỉ là sau khi để ma nữ đi vào, Vinh Thành trái lại không biết nên làm sao lên tiếng.

"Ngài có phải là vẫn luôn rất kỳ quái, tôi tại sao cứ đi theo ngài?" Vượt ra ngoài Vinh Thành dự liệu, mở miệng trước ngược lại là đối phương.

Ma nữ vén lên tóc vẫn luôn che phủ nửa mặt, nhìn Vinh Thành nói: "Con là La Phù a, người không nhớ con sao? Vinh lão sư".

Tóc che khuất hơn nửa khuôn mặt bị vén lên, khuôn mặt đích thực của La Phù rốt cục bại lộ trước mặt Vinh Thành, đây là một gương mặt cực đẹp mà cungc cực thanh thuần, da dẻ trắng mịn, mi mục như họa, ánh mắt trong suốt sạch sẽ, phù hợp với ảo tưởng tiểu muội hang xóm của bất kỳ nam nhân nào, nhưng cô cũng không thuần túy là nhu nhược, bởi vì từ lâu chết đi đã biến thành quỷ vật, bên trong khí chất thanh thuần sạch sẽ như tiểu tiên tử của bản thân cô cũng nhiễm một chút khí tức mê hoặc, khiến cho nữ hài vốn là vô cùng xinh đẹp thoáng chốc có mị lực càng lớn.

Đúng, nữ hài, cho dù ma nữ trước mắt này ma nữ nhìn qua cỡ nào đẹp đẽ mê người, đều không thể quên nét trẻ con trên mặt cô, ngũ quan thậm chí còn chưa hoàn toàn nở ra, cô bé trước mắt này, nhiều lắm mười chín tuổi!

Nhưng mà để Vinh Thành sững sờ tại chỗ không phải là khuôn mặt thanh thuần lại mê hoặc này, mà là cô gọi một tiếng "Vinh lão sư", làm cho anh hồi tưởng lại chuyện thật nhiều năm trước.

Vinh Thành cũng không có làm giáo viên qua, thế nhưng anh năm đó lên đại học, đã từng tham gia một hoạt động dạy học ở vùng núi, lúc đó điều kiện chẳng hề tính là khổ cực, ít nhất bên trong vùng núi nghèo nàn cùng lạc hậu có đầy đủ nước cho bọn họ sử dụng.

Mà La Phù, chính là một trong những học sinh vùng núi kia. Lúc đó bất quá mới mười ba mười bốn tuổi cô đã trổ mã đến vô cùng đẹp, bởi vì cái này, Vinh Thành cùng mấy đồng học cùng anh đi dạy học đối với cô ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Mà mấy năm trôi qua, ấn tượng sâu sắc cũng phai nhạt, nếu như không phải La Phù gọi anh một tiếng "Vinh lão sư", chỉ sợ Vinh Thành đến bây giờ cũng không nhớ ra được.

Không biết La Phù là ai là một chuyện, hiện tại biết La Phù đã từng là học sinh của anh, nhìn lại một chút tao ngộ cô gặp phải, là nam nhân đều không nhịn được!

Vinh Thành từ trên ghế sa lông đứng lên, nổi giận đùng đùng nói: "La Phù, con mách lão sư, rốt cuộc là thằng cháu rùa nào làm hại con! Thầy đi làm thịt nó!"

====

Nhậm Thiên Lý bởi vì bị Mục Trường Sinh dùng Ngôn Linh, vẫn luôn ngủ say đến khi tàu hỏa sắp đến mới bị đánh thức. Nhìn hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, cậu bối rối đã lâu mới tỉnh hồn lại, lại còn không quên dò hỏi Mục Trường Sinh tin tức liên quan với ma nữ gọi La Phù kia.

Mục Trường Sinh nói: "Cô ấy đại khái đi tìm Vinh Thành rồi, chờ trở lại G thị tự nhiên có thể tìm gặp."

Nhậm Thiên Lý nghe lời này, gật gật đầu, trên mặt có chút khổ sở, "Tôi trước đây có sống ở quê La Phù tỷ một đoạn thời gian, vào lúc ấy chị ấy chăm sóc tôi nhiều nhất, sau đó chị nói muốn đến G thị phát triển, làm minh tinh, tôi không có thể giúp đỡ chị ấy, không nghĩ tới lại bị người hại chết, biến thành quỷ bị người bắt đi, tôi cũng không có thể cứu chị, thật là vô dụng!"

Mục Trường Sinh vốn có ấn tượng bình thường với Nhậm Thiên Lý, thế nhưng từ khi nhìn thấy Nhậm Thiên Lý biến thân giống như đúc cự xà khi còn bé cứu hắn, thái độ hắn đối với cậu bất tri bất giác ôn hòa hơn nhiều. Thấy cậu đắm chìm trong tâm tình tiêu cực, liền hỏi: "Năng lực của cậu là biến thân thành cự xà, tôi trước đây chưa từng nghe cậu nhắc tới."

Nghe đến Mục Trường Sinh nhắc đến năng lực mình, lực chú ý của Nhậm Thiên Lý lập tức liền dời đi, cậu hơi cúi đầu, có chút ngại ngùng nói: "Kỳ thực năng lực của tôi là theo phụ thân, tôi còn nhớ khi còn bé ông ấy ở trước mặt tôi biến thân, hình thể sau khi biến thân so với tôi gấp mười mấy lần, đặc biệt chấn động mạnh mẽ." Trong mắt Nhậm Thiên Lý tràn đầy ánh sáng sùng bái, nhưng mà rất nhanh, tia sáng này liền yếu đi, "Nhưng mà sau đó, có một lần ông ấy mất tích rất lâu, đến khi xuất hiện lần nữa, trên thân thể tất cả đều là vết tích bị bỏng, dưỡng rất lâu cũng không thể khôi phục, cuối cùng vẫn là qua đời, có thể là chịu ảnh hưởng từ phụ thân, tôi sau khi biến thân, trên người cũng xuất hiện một phần vết bỏng phụ thân từng chịu."

Mục Trường Sinh khẽ thở dài một cái, "Hóa ra là như vậy a!" Hắn nhìn Nhậm Thiên Lý nói: "Vậy phụ thân cậu, trước khi qua đời có nói gì hay không?"

Nhậm Thiên Lý có chút mê man mà lắc lắc đầu, "Không có."

Ánh mắt Mục Trường Sinh tối sầm.

Ứng Thiên ngồi ở một bên nhìn hai người bọn họ đã lâu, nhìn thấy Mục Trường Sinh cùng Nhậm Thiên Lý nói một ít chuyện rõ, tâm tình của y khó chịu không giải thích được, lạnh lùng hừ một tiếng.

Nhậm Thiên Lý sợ hết hồn, cậu đến bây giờ còn vô cùng sợ hãi Ứng Thiên, lập tức liền lặng lẽ dịch xa một chút.

Mục Trường Sinh nghiêng đầu nhìn về phía Ứng Thiên, "Cổ họng không thoải mái?"

Ứng Thiên vội vàng nói: "Đúng vậy, rất không thoải mái, anh giúp tôi xem một chút có phải là bên trong có thứ gì?" Y há to mồm ra hiệu Mục Trường Sinh giúp y nhìn cuống họng.

Mục Trường Sinh không nghi ngờ y, áp sát tới. Lại bị Ứng Thiên đè đầu mạnh mẽ hôn một cái.

Một tiếng bẹp vang lên giòn giã, một bên tai Mục Trường Sinh đỏ ửng, trách cứ: "Hồ đồ, trong xe nhiều người như vậy. Trước mặt mọi người…"

Lại bị Ứng Thiên ngắt lời nói: "Ngược lại bọn họ không nhìn thấy."

Nghe vậy, ánh mắt Mục Trường Sinh sâu sắc thêm, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, ngược lại bọn họ không nhìn thấy." Trong nháy mắt đó, cũng không biết là từ đâu tới kích động, hắn giơ tay che khuất Ứng Thiên đôi mắt, cúi người xuống…

Ngôn Linh bắt đầu tạo tác dụng.

Nhậm Thiên Lý ngồi ở một bên: Ồ? Sao lại không thấy hai người bọn họ?

Mấy nữ thức tỉnh giả lén lút quan sát bên này: Người đâu? Suất ca mau xuất hiện lại, chúng tôi muốn tiếp tục xem a!

Một giờ chiều đồng hồ, tàu hỏa dừng ở ga cuối G thị, người trên toa kia vừa xuống xe liền bị mời đi ghi chép. Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên tự nhiên cũng giống vậy.

Chỉ là những người khác làm xong ghi chép đều rời đi, chỉ có Ứng Thiên bị lưu lại. Khi ghi chép mỗi người đều bị tách ra, Mục Trường Sinh cũng không biết Ứng Thiên vì sao lại bị lưu lại, dùng sự cẩn thận của Ứng Thiên, y hẳn là sẽ không bị những người kia bắt được chuôi mới đúng.

Bất quá nếu là Mục Trường Sinh muốn xem, ai có thể ngăn cản? Hắn ngồi ở dãy ghế trên hành lang, cụp mắt nhìn về phía màn hình điện thoại di động.

Chỗ thức tỉnh giả giám hộ ở cách trạm xe lửa không xa, dường như ở thị trường giao dịch Hài hòa đồng minh, qua một cánh cửa, liền là thế giới hoàn toàn bất đồng.

Ứng Thiên lúc này ngồi ở một căn phòng vách tường bốn phía trắng như tuyết, bên trong chỉ có một bàn hai ghế tựa để ghi chép, ngồi đối diện hắn, rõ ràng là nhân viên ở toa tàu đó, thân phận thực sự là dòng chính Triệu gia Triệu Thành An.

Triệu Thành An ngồi ở đối diện Ứng Thiên, đem chuyện y mới vừa nói ghi lại trên sách chuyên dụng, sau đó nói với Ứng Thiên: "Những điều cậu nói cũng không khác với mọi người lắm, trên căn bản không có chênh lệch quá lớn, bất quá tôi nghe những người khác nói, cậu và đồng bạn của cậu ngày hôm qua cùng người bị hại đã xảy ra xung đột."

Ứng Thiên không hề che giấu chút nào chán ghét của y đối với Lưu Mang, "Đúng thế, ngày hôm qua tên kia nói chúng tôi là đồng tính luyến ái buồn nôn, đồng tính luyến ái thì sao? Lừa tình hắn ta? Lần này không phải gặp báo ứng rồi sao? Chết thật tốt!"

Triệu Thành An nhíu nhíu mày, cho dù là lời này của Ứng Thiên làm cho anh bỏ đi hơn nửa nghi ngờ, thế nhưng loại cảm giác quái dị trên người y vẫn khiến Triệu Thành An vô cùng bất an. Cùng thức tỉnh giả khác bất đồng, năm đó khi Triệu Thành An thức tỉnh, anh nắm giữ hai loại dị năng, một loại là "Thời gian hồi tưởng" mọi người đều biết, một loại khác, thì lại là một loại cảm ứng mười phân rõ ràng, trong cảm nhận của anh, trên thế giới tất cả mọi người chia làm ba loại, loại thứ nhất là người bình thường sắc thái nhạt nhẽo, hai loại khác, theo thứ tự là người làm cho anh cảm giác được hết sức thoải mái người, và người làm anh cảm thấy được vô cùng quỷ dị bất an.

Người trước cho dù không phải người tốt, cũng là đối tượng đáng giá kết giao, tỷ như đồng bạn người trước mắt này —— Mục Trường Sinh; người sau, cho dù không phải đại gian đại ác, cũng tuyệt đối không tính là người tốt.

Cảm giác này của Triệu Thành An phi thường chuẩn, thức tỉnh nhiều năm như vậy, năng lực của anh chưa từng có lúc phán đoán sai, cho nên cho dù Ứng Thiên nhìn qua rất bình thường, anh cũng không chút nào dám đối với y thả lỏng cảnh giác.

"Ghi chép xong, tôi có thể đi được chưa?" Ứng Thiên đã hơi không kiên nhẫn.

"Còn có một việc." Triệu Thành An nói: "Tôi có thể hỏi cậu một chút tình huống trong nhà? Cha mẹ cậu, hộ tịch."

Ứng Thiên nói: "Tôi là cô nhi, không cha không mẹ, hội trưởng hiệp hội đạo giáo Túc Thanh Nguyên là dưỡng phụ tôi, anh có việc có thể đi tìm ông ấy."

Nguyên lai là Túc Thanh Nguyên. Triệu Thành An thầm nghĩ, anh gặp qua Túc Thanh Nguyên, mang đến cho anh một cảm giác như một làn gió mát, là một người chính khí trước sau như một, mà Mục Trường Sinh, mang đến cho anh một cảm giác đồng dạng hết sức tốt, cùng hai người như vậy, Ứng Thiên coi như có hỏng, cũng hỏng không đến nỗi nào. Bởi vậy, Triệu Thành An tạm thời thả xuống tâm lý nghi ngờ, gật gật đầu nói: "Xin lỗi, làm trễ nãi cậu nhiều thời gian như vậy, cậu bây giờ có thể rời đi."

Ứng Thiên nghe vậy đứng dậy quay người, cũng không quay đầu lại rời khỏi.

Khi y đi ra khỏi phòng lấy lời khai, Mục Trường Sinh vừa vặn từ trên màn hình điện thoại di động ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt giao nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Lại vào lúc này, điện thoại di động Mục Trường Sinh vang lên, hắn liếc mắt nhìn Ứng Thiên một cái, ấn mở loa ngoài, âm thanh Lục lão liền từ bên trong truyền ra, "Trường Sinh a, con về G thị rồi sao? Lần trước con hỏi cái Vọng Hư kính kia, có tin tức."

60. Chương 60

Ánh mắt Mục Trường Sinh sáng lên, hỏi: "Là có tin tức Vọng Hư kính xuất thế sao?"

Lục lão nói: "Cái này ngược lại là không có, bất quá ta bên này có một tiểu cô nương, cô bé nói đồ vật gia tộc bọn họ đời đời kiếp kiếp bảo vệ chính là Vọng Hư kính."

Mục Trường Sinh nói: "Tốt lắm, con hiện tại lập tức qua."

Nghe đến có tin tức Vọng Hư kính, Ứng Thiên hiển nhiên cũng hết sức kích động cùng cao hứng, y cười nói: "Thật tốt, Trường Sinh, anh rất nhanh liền có thể về nhà đi tìm đệ đệ."

Mục Trường Sinh cong cong đôi mắt, "Hi vọng như vậy."

Vào lúc này, Nhậm Thiên Lý bị mang vào lấy lời khai cuối cùng cũng đi ra.

===

Khi ba người đến cửa hàng pháp khí của Lục lão, đã hơn ba giờ chiều, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên vừa đi vào cửa hàng, liền nhìn thấy tiểu cô nương trong miệng Lục lão cả kinh lập tức rút về phía sau Vinh Thành.

Thế mà lại là ma nữ!

La Phù lúc này đã thanh lý sạch sẽ bản thân, cô đem mái tóc dài đều tết lên, còn mặc vào váy ngắn màu hồng Vinh Thành đốt cho cô, cùng ma nữ âm trầm trước đây đi theo Vinh Thành hoàn toàn khác nhau, dẫn đến Mục Trường Sinh càng không thể lập tức nhận ra, vẫn là Ứng Thiên mở miệng nói một câu Mục Trường Sinh mới phản ứng được.

"Ôi chao, đây không phải là cái ma nữ vẫn đi theo bên người Vinh Thành sao? Tối hôm qua chúng ta đem cô ấy cứu ra, kết quả lại không nói tiếng nào liền chạy." Ứng Thiên nói.

Nghe vậy, Nhậm Thiên Lý dọc đường đều có vẻ hơi u buồn lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy nữ nhân trốn ở sau lưng Vinh Thành, vội vã hô: "La Phù tỷ, em là Nhậm Thiên Lý a, chị còn nhớ em không?"

"Nhậm Thiên Lý?" La Phù từ phía sau Vinh Thành thò đầu ra, có chút chần chờ mà nhìn Nhậm Thiên Lý vài lần, mới gật đầu nói: "Là cậu? Đứa nhỏ khi còn bé tá túc tại nhà ta?"

"Chính là em!" Nhậm Thiên Lý hô lên, hốc mắt cậu liền đỏ, "Khi còn bé tỷ chăm sóc em như vậy, nhưng mà em trước đây không giúp được chị, sau đó chị bị người giết hại, em cũng không có thể giúp chị báo thù..."

Nghe lời này, đáy mắt La Phù dần dần nổi lên thần sắc ôn hòa, cô lắc lắc đầu nói: "Không đệ sai rồi, muốn trách thì trách những người kia quá mạnh, chúng ta căn bản là... Không báo được thù."

Vừa dứt lời, Vinh Thành lên tiếng: "Đừng quá ủ rũ, cõi đời này vẫn không có thù hận báo không được." Anh đem La Phù từ phía sau mình lôi ra, ra hiệu cô nhìn hướng Mục Trường Sinh, "Đừng sợ, Trường Sinh không phải người xấu, hắn là thức tỉnh giả rất cường đại." Cho dù không có người nói, Vinh Thành cũng từ sau việc anh biến thành cao thủ võ lâm liền đoán ra năng lực Mục Trường Sinh là cái gì.

"Không sai, tiểu cô nương, Trường Sinh không phải người xấu, con đem chuyện của con cũng nói với hắn, chúng ta nhiều người như vậy, cũng không tin không thể giúp con giải quyết." Lục lão cũng mở miệng nói một câu.

Từ khi sau khi gặp chuyện, ngoại trừ Vinh lão sư trước đây đã dạy mình, đối với cô rất tốt, La Phù cũng không dám lại tin tưởng bất kỳ kẻ nào, nhưng mà bây giờ, nhìn Vinh lão sư cùng cổ vũ trong đôi mắt già

nua của Lục lão, nhìn Mục Trường Sinh trước mặt vẫn luôn khiến cô cảm thấy rất đáng sợ ánh mắt ôn hòa nhìn mình, suy nghĩ đến cái chết thảm thiết cha mẹ cùng thôn dân, ánh mắt La Phù dần dần kiên định, cô gật gật đầu, dùng giọng nói êm tai kể lại chuyện mình gặp.

"Lúc còn rất nhỏ, bà nội vẫn cùng tôi kể chuyện lúc trước, bà nói tổ tiên chúng tôi rất có khả năng là đại nhân vật, có thể lên trời xuống đất, bài sơn đảo hải… Bà còn nói, chúng tôi sở dĩ vẫn luôn không rời đi núi nhỏ nghèo nàn đó, là bởi vì người cả làng chúng tôi đều đang thủ hộ một bảo vật."

Nghe thấy hai chữ bảo vật, ánh mắt Mục Trường Sinh hơi động, nhìn La Phù chờ cô tiếp tục nói.

La Phù tiếp tục nói: "Tôi trước đây không tin, vẫn luôn ước ao thế giới bên ngoài, vừa đến mười tám tuổi, tôi liền rời quê, đi đến G thị, muốn tiến vào công ty giải trí Vinh lão sư. Nhưng còn không chờ tôi gặp được Vinh lão sư, một cú điện thoại của ba mẹ đã gọi tôi về quê."

Nghĩ đến chuyện phát sinh kế tiếp, La Phù lộ ra vẻ mặt thống khổ, nhưng vẫn một câu một câu mà tiếp tục nói, "Ngày ấy, La gia thôn đến rất nhiều người ngoại địa, mỗi người bọn họ đều mang mặt nạ, dùng dây thừng đem chúng ta từng người từng người trói lại. Sau đó buộc chúng tôi đi qua Tấn Giang."

Mục Trường Sinh: "Tấn Giang?"

"Ừm." La Phù gật gật đầu, nói: "Trong thôn chúng tôi có một dòng sông, tên gọi Tấn Giang, khi còn bé bà nội tôi vẫn luôn nói với tôi, bảo vật thôn của chúng ta bảo vệ, ở bờ bên kia Tấn Giang. Mặt sông rất rộng, chỉ có một cái độc mộc nối liền hai bờ sông, mà bờ bên kia, là một mảnh rừng cây xanh sẫm, quanh năm sương mù quanh quẩn. Người trong thôn chúng tôi chưa bao giờ đến bờ bên kia, từ trước tới nay cũng sẽ không ở Tấn Giang vùng vẩy nghịch nước. Nhưng là những người kia, buộc chúng tôi đạp lên đoạn gỗ đó, từng người từng người đi tới bờ bên kia."

Không biết nghĩ tới điều gì, đôi mắt La Phù đăm đăm, trên mặt lộ ra sợ hãi, "Nhưng là cái song kia quá kỳ quái, người trong thôn mới vừa đi lên cầu độc mộc, liền từng người từng người ngã xuống. Không có giãy dụa, cũng không có thống khổ, bọn họ cứ như vậy sắc mặt bình thản mà chìm xuống dưới…"

Mọi người yên lặng nghe cô nói, không có một người mở miệng quấy rối.

La Phù đắm chìm trong thế giới của chính mình, trên mặt mang một loại biểu tình phức tạp khó có thể hình dung, chậm rãi nói: "Ngay cả ba mẹ tôi cũng chìm xuống dưới. Nhưng mà… Nhưng mà tôi đi tới. Những người kia nhìn thấy tôi đi qua, lập tức đem những người còn lại đều giết. Đêm hôm ấy, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ Tấn Giang, tôi bị những người kia che miệng lại tha qua một bên, trơ mắt mà nhìn hàng xóm, thân thích từng người chết trước mặt tôi. Trước đó những người kia căn bản không dám đến bờ bên kia Tấn GIang, nhưng sau khi tôi đi tới, bọn họ lập tức không chút do dự mà đi qua, thật giống như… Thật giống như trên sông có một cái bình phong không nhìn thấy, mà tôi phá cái bình phong kia, mang theo bọn họ đi qua."

Chuyện sau đó không cần nói cũng biết, rõ ràng đã là quỷ, mà đáy mắt La Phù vẫn chứa đầy nước mắt, nước mắt trong suốt lăn trên gương mặt trắng nõn như giấy, khi rơi xuống đất lập tức hóa thành một làn khói màu đen tiêu tan, "Sau đó, bọn họ tiến vào rừng, có lẽ là thấy tôi vô dụng, người cầm đầu kia liền nói, đem tôi giết. Nhưng là hai người phụ trách xử lý tôi lại… lại muốn cưỡng bức tôi, tôi lúc đó liều mạng giãy dụa, nghĩ so với như vậy, không bằng chết thôi, biến thành ác quỷ cũng muốn trả thù bọn họ, sau đó, tôi liền phát hiện mình thoát khỏi thân thể."

Nhưng mà, cho dù biến thành ác quỷ, La Phù phát hiện mình cũng vẫn vô lực như cũ. Bởi vì cô căn bản không đến gần được kẻ thù, trên người bọn họ có một loại khí tức làm cô sợ hãi, bọn họ thậm chí thấy được cô!

Nguyện vọng biến thành ác quỷ báo thù thất bại, La Phù cũng không muốn để cho bọn họ bắt được, vì vậy cô rời khỏi thôn, đi tới nơi duy nhất cô quen thuộc ngoại trừ quê hương, G thị. Đi theo bên người Vinh Thành, cô cũng không phải hi vọng Vinh Thành báo thù cho cô, mà là bởi vì Vinh Thành đã là người duy nhất trên thế giới cô quen thuộc.

Nhưng mà bây giờ, cô đứng ở trước mặt Mục Trường Sinh, người này quen biết Vinh Thành, khí tức trên người hắn so với những người hại chết thân nhân cô càng thêm đáng sợ, nếu như là hắn, khẳng định có thể

giúp cô báo thù!

La Phù cật lực khắc chế nội tâm sợ hãi chính mình, thân thể của cô nhẹ nhàng run rẩy, lại vẫn kiên trì đến gần một bước hướng Mục Trường Sinh, ngửa đầu nhìn nam nhân đứng ở trước mặt cô, La Phù lớn tiếng nói: "Cầu annh vì toàn bộ mọi người làng tôi báo thù, để báo đáp lại, tôi sẽ giúp anh mở ra một đạo kết giới cuối cùng, đem bảo vật thôn chúng ta vẫn luôn bảo vệ giao cho anh." Những người kia cho là chỉ cần tiến vào cánh rừng là được rồi, lại không biết nếu thật là đơn giản như vậy, kiện bảo vật kia đã sớm không thủ được.

Mục Trường Sinh cúi đầu nhìn ma nữ trước mặt, hỏi: "Các cô luôn luôn bảo vệ bảo vật là cái gì?"

La Phù thấp giọng nói: "Vọng Hư kính."

Mục Trường Sinh: "Chắc chắn chứ?"

La Phù cắn răng: "Chính xác trăm phần trăm!"

"Được." Mục Trường Sinh nhẹ nhàng nở nụ cười, đôi mắt như là được người phác họa cong lên theo nụ cười này, mặt mày như xuân sơn tuấn dật phong lưu, đem cửa hàng pháp khí thoạt nhìn cực bình thường như phát sáng.

La Phù ngây dại.

Vinh Thành: Rõ ràng lớn lên giống hệt Trường Phong tại sao cười rộ lên hoàn toàn khác nhau!

Lục lão: Người trẻ tuổi đẹp mắt như vậy cùng tiểu tử Ứng Thiên kia dây dưa thực sự là đáng tiếc!

Ứng Thiên yên lặng bưng kín mũi!

===

Hoa quốc, phủ Tổng thống

Triệu Thành An là đêm khuya trở về nhà. Lúc đó phụ thân anh, Tổng thống Hoa quốc đương thời Triệu Trang Thâm vẫn ngồi ở trong thư phòng, cầm ghi chép đặc thù mới nhất cục tình báo sửa sang lại một nhóm một nhóm xem.

"Phụ thân." Triệu Thành An đứng ở cửa gõ lên.

Triệu Trang Thâm lấy kính mắt xuống, nói: "Trở về rồi, vào đi!"

Triệu Thành An kéo ghế đối diện phụ thân ngồi xuống.

Triệu Trang Thâm: "Nói một chút, mấy ngày nay tra được cái gì?"

Triệu Thành An nói: "Con ngụy trang thành nhân viên trên tàu, theo tàu hỏa đi khắp các nơi trên toàn quốc, rốt cục bị ta phát hiện một ít vật kỳ quái."

Bởi vì Triệu Thành An dị năng đặc thù, phàm là bị anh định nghĩa là "kỳ quái", đều có vấn đề lớn.

Triệu Trang Thâm ngồi ngay ngắn người lại, hỏi: "Thứ gì?"

Triệu Thành An nói: "Ở ngoài ngoại trừ tứ đại gia tộc chúng ta và Hài hòa đồng minh, còn có một đoàn thể thức tỉnh giả thế lực không nhỏ, bọn họ hành động quỷ bí, dã tâm cũng không nhỏ."

Triệu Trang Thâm nghiêng người tới trước, "Nói thế nào?"

Triệu Thành An nói: "Con tốn sức bắt được một cái, cũng hồi tưởng thời gian từng chút, phát hiện cái tổ chức này hành động phi thường cẩn thận, trong bọn họ đẳng cấp vô cùng rõ ràng, khi liên lạc lẫn nhau không có tên thật, dùng đều là danh hiệu, tỷ như 634, 434 các loại. Thật đáng tiếc chính là, khi thời gian tìm hiểu đến trên người 434, liền đứt đoạn mất, bởi vì con bắt được cái người có danh hiệu là 634, hắn ta chỉ có thể liên lạc 734 và 534, hoàn toàn không có cách nào liên quan đến danh hiệu 434."

Triệu Trang Thâm trầm tư chốc lát, nói: "Biết đại khái mục tiêu hành động của bọn họ là cái gì không?"

Triệu Thành An: "Con đoán là, hẳn là Vọng Hư kính."

"Vọng Hư?" Triệu Trang Thâm nói: "Chính là bảo vật trong truyền thuyết gần đây phi thường huyên nao vang danh trong Linh giới?"

Triệu Thành An gật đầu nói: "Không sai. Lý gia còn chưa biết, thế nhưng Quý gia cùng Tả gia, theo tin tức tiểu bối nhà bọn họ tiết lộ ra ngoài, hai nhà bọn họ muốn liên hợp cướp đoạt Vọng Hư kính, sau đó mang gia tộc di chuyển đến một thế giới khác."

Triệu Trang Thâm lộ ra thần sắc không đồng ý, "Cả Vọng Hư kính cũng còn chưa tìm được, bọn họ cứ như vậy khẳng định cái gương kia có thể dẫn bọn họ đến một cái thế giới khác so với nơi này càng tốt hơn?"

"Bởi vì Quý Trạch đồng ý." Triệu Thành An nói: "Quý gia hiện tại chính là Quý Trạch độc quyền, cậu ta còn là ngoại tôn Tả gia." Quý Tả hai nhà rất sớm trước đây cũng bởi vì thông gia quyện thành một dây thừng, huống chi là có Quý Trạch là người ưu tú nhất trong liên minh hai nhà.

"Ân." Triệu Trang Thâm trầm tư chốc lát, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, ngày hôm nay con nói cái người trẻ tuổi khiến cho con cảm thấy được không thoải mái thì sao? Y có vấn đề gì?"

Triệu Thành An lắc đầu, nói: "Con tỉ mỉ hỏi qua, không có vấn đề." Có hai người kia ở bên, Ứng Thiên có hỏng hẳn là cũng hỏng không đến nỗi nào.

61. Chương 61

"Được." Lời này của Mục Trường Sinh vừa hạ xuống, một cái Tỏa Hồn khí như hạt châu xoay tròn trên đầu ngón, loáng một cái liền hút La Phù đứng ở trước mặt hắn vào.

Vinh Thành đối với mấy thứ Tỏa Hồn khí bắt quỷ này nọ không quá quen thuộc, thấy thế sợ hết hồn, vội nói: "Trường Sinh, cậu sao lại hút cô bé vào?"

Lục lão cùng Nhậm Thiên Lý cũng nhìn về phía Mục Trường Sinh, chỉ có Ứng Thiên câu môi nở nụ cười, nói: "Trường Sinh hẳn là cảm thấy nữ quỷ này không thể tin."

"Không thể tin?" Vinh Thành sững sờ.

"La Phù tỷ chắc là sẽ không gạt chúng ta a!" Nhậm Thiên Lý nói.

Lục lão cũng không lên tiếng, ngồi trên chiếc ghế gỗ lim sau quầy, hơi nheo mắt lại, như đang suy tư điều gì.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn Ứng Thiên một cái, gật đầu nói: "Tôi cũng không phải cảm thấy La cô nương đang gạt chúng ta, tôi chỉ cho là, có lẽ, bản thân cô ấy cũng không biết mình đang gạt chúng ta."

"Nghĩa là sao?" Vinh Thành cảm thấy mình cũng bị nhiễu đến hôn mê.

"Tôi thay Trường Sinh giải thích với mọi người một chút đi!" Ứng Thiên mở miệng nói: "Mới rồi nữ quỷ đó nói rằng toàn thôn đều bị giết sạch, chỉ có bản thân cô biến thành quỷ vật trốn thoát. Cô ấy còn nói mình muốn báo thù, thế nhưng những người ngoài đến đó có khí tức rất đáng sợ, cô ấy không đến gần được. Như vậy xem ra, người giết sạch thôn của bọn họ trăm phần trăm là thức tỉnh giả. Nhưng mà thức tỉnh giả thấy được quỷ vật, mà những người kia lợi hại như vậy, bọn họ làm sao có khả năng sẽ để La Phù chạy trốn được? Nếu như bọn họ cảm thấy được La Phù không quá quan trọng, tại sao lại phái người đi bắt cô ấy đây?"

Ứng Thiên vừa nói như thế, trên mặt Vinh Thành cùng Nhậm Thiên Lý đều lộ ra một chút mê man.

Ứng Thiên nhíu mày lại, liếc nhìn Nhậm Thiên Lý, "Còn có cậu, Nhậm Thiên Lý, cậu nói thuận tiện đến thăm quê La Phù, làm sao thăm thăm, liền thăm đến bên ngoài biệt thự Hà gia cơ chứ?" Y nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của Nhậm Thiên Lý, âm thanh trầm thấp ẩn hàm ý uy hiếp, "Hay là nói, cậu là cố ý dẫn chúng tôi đên?"

"Không đúng không đúng, tôi… Tôi…" Nhậm Thiên Lý muốn giải thích, nhưng mà dưới tầm mắt tràn ngập áp bách của Ứng Thiên, những việc từng trái ngày đó lại một lần nữa hiện lên trước mắt, cậyh vốn e ngại Ứng Thiên, lần này càng bị cả kinh run lẩy bẩy, suýt nữa ngã xuống.

Mắt thấy Nhậm Thiên Lý bị Ứng Thiên dọa sợ quá mức, Mục Trường Sinh lại nghĩ tới bộ dáng Nhậm Thiên Lý sau khi biến thân, nhân tiện nói: "Được rồi Ứng Thiên, cậu dọa cậu ấy sợ."

Ứng Thiên bĩu môi, có chút không cao hứng, thế nhưng cũng không có phản bác Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh nói với Nhậm Thiên Lý: "Cậu bây giờ có thể nói một chút chuyện xảy ra ngày đó, không cần hoảng."

So với Ứng Thiên, trên mặt Mục Trường Sinh dù không có ý cười, nhưng nhìn đi vẫn ôn hòa đáng tin rất nhiều, cũng hết sức dễ dàng làm cho người tin phục, quan trọng nhất là, trên người Mục Trường Sinh cũng không có loại khí tức quỷ dị tràn ngập áp bách như Ứng Thiên, bởi vậy Nhậm Thiên Lý tận lực không nhìn Ứng Thiên, chỉ nhìn Mục Trường Sinh, gật đầu nói: "Không sai, tôi hôm đó vốn là muốn đi thăm quê La Phù tỷ, nhưng còn chưa tới trạm xe lửa, lại phát hiện quỷ hồn La Phù tỷ bồng bềnh bên ngoài, khi mới vừa phát hiện La Phù tỷ đã chết, tôi vừa khiếp sợ lại không dám tin tưởng, muốn đuổi theo hỏi một chút, thì thấy La Phù tỷ bị một đám thức tỉnh giả xa lạ bắt đi nhốt vào trong Tỏa hồn khí. Tôi lúc đó không chút nghĩ ngợi, xông lên muốn cứu La Phù tỷ về. Ai biết… Ai biết chờ sau khi tôi biến thân, những người kia tựa hồ đối với xà hình của tôi tương đối hứng thú, thừa dịp khi tôi công kích đem một ít nước thuốc kỳ quái phun vào miệng tôi, tôi bị ép nuốt xuống, sau đó liền biến về hình người không được, sau nữa, đánh đánh, Mục ca và Ứng Thiên… ca đã tới rồi." Khi gọi Ứng Thiên, giọng điệu Nhậm Thiên Lý vô cùng cứng ngắc và không tự nhiên.

Bất quá vào lúc này cũng không ai tính toán cái này, Mục Trường Sinh chỉ là đem sự tình hỏi rõ, sau khi nghe Nhậm Thiên Lý giải thích, hắn không tỏ rõ ý kiến, chỉ nắm chặt Tỏa hồn khí trong tay mà nói: "Bản thân La Phù cũng là một… thức tỉnh giả."

Vinh Thành nghe lời này hơi kinh ngạc, "Cô bé cũng là thức tỉnh giả? Hoàn toàn không thấy được a!"

Lục lão nhưng lại rõ ràng ý của Mục Trường Sinh, ông từ trước đến giờ luôn yêu thích người trẻ tuổi, gật đầu, thở dài nói: "Trước đó ông cũng nhìn ra rồi, cô bé kia quả thật là thức tỉnh giả, chỉ có điều nhìn dáng vẻ cô bé, hẳn là mới vừa thức tỉnh đã bị người giết hại."

Nghe lời này, viền mắt Nhậm Thiên Lý lại có chút đỏ. Đồng dạng là thức tỉnh giả, nhưng La Phù tỷ cũng không có giống như cậu, vừa bắt đầu đã gặp người tốt.

Mục Trường Sinh nói: "Lời La cô nương nói mặc dù không hoàn toàn là thật, nhưng trong đó có vài điểm là có thể tin tưởng. Cô ấy nói người trong thôn khi đi qua cầu độc mộc đều chìm xuống dưới, chỉ có cô thành công đi qua, điều này nói rõ, so với những thôn dân khác, bản thân cô bé có tính đặc thù không mô phỏng được. Mà thức tỉnh giả, là đặc thù duy nhất trong nhân loại, thôn của bọn họ tự nhiên đời đời kiếp kiếp bảo vệ bảo vật bên kia bờ sông, liền nói rõ người năm đó bố trí kết giới bảo vệ coi như không phải là tổ tiên của cô ấy, cũng nhất định là người có quan hệ rất lớn đến họ. Kết giới chỉ mở ra đối với hậu nhân thức tỉnh giả, cái này cùng tình tiết một số đại năng chỉ định đời sau có thiên tư mới có thể kế thừa di bảo khá giống. Đáng tiếc vị tổ tiên kia của La cô nương đại khái không nghĩ tới, theo thời gian trôi qua, truyền thừa đoạn tuyệt, cho nên hậu nhân căn bản không biết đến bảo vật bên người có thể truyền thừa, lãng phí cơ duyên vô ích ngược lại bị kẻ ác chiếm đoạt. Về phần tại sao có nhiều chỗ không thể tin, mới vừa rồi Ứng Thiên đã nói."

Nói rồi, hắn nghiêng đầu nhìn Ứng Thiên, đối phương sau nhìn lại hắn, thấy hắn nhìn sang lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn, khóe mắt Mục Trường Sinh hơi cong lên, nghiêng đầu tiếp tục nói: "Tôi nghĩ La cô nương hẳn là bị người bóp méo ký ức, bản thân cô ấy đối với chúng ta cũng không có ác ý, dụng ý của người giật dây, hẳn là muốn dùng món chí bảo Vọng Hư kính này dẫn chúng ta đến."

"Bóp méo ký ức?" Vinh Thành cảm thấy thế giới quan của bản thân lại một lần nữa bị xung kích, giáo huấn từ Marx đại đại triệt để không thể dùng.

Vừa nói ra những điều này, Lục lão liền lộ ra biểu tình ngưng trọng, ông ngẫm nghĩ nói: "Bóp méo ký ức? Trước đây có thức tỉnh giả gọi Trần Song thức tỉnh loại năng lực này, hắn ta lợi dụng năng lực bóp méo ký

ức rất nhiều thức tỉnh giả, thậm chí nỗ lực thành lập một tân liên minh thức tỉnh giả, lúc đó gây ra một hồi gió tanh mưa máu náo loạn trong Linh giới… Sau đó bị tứ đại gia tộc phái người tiêu diệt, không nghĩ tới bây giờ loại năng lực này lại xuất hiện, hóa ra hắn ta còn sống!" Sắc mặt Lục lão có chút nghiêm trọng, phướng hướng thức tỉnh năng lực có tính duy nhất, thông thường trong vòng trăm năm, một loại năng lực chỉ sẽ có một người thức tỉnh, lịch sử ghi chép tới nay không có lặp lại, như bây giờ Nhậm Thiên Lý thức tỉnh năng lực biến thân thành cự xà, trong vòng trăm năm sẽ không có người thứ hai thức tỉnh năng lực giống vậy, nói cách khác, nếu như cha Nhậm Thiên Lý không mất rồi, hiện cậu thức tỉnh, khả năng vẫn sẽ là biến thân nhưng không phải biến thành cự xà.

Mục Trường Sinh nói: "Sở dĩ khẳng định ký ức La cô nương bị người bóp méo, là bởi vì tôi nhìn thấy một thứ trong thân thể cô ấy." Mục Trường Sinh dừng một chút, tiếp tục nói: "Trong cảm ứng của linh thức tôi, trong thân thể La cô nương, có một đạo phù chú bảo vệ tam hồn. Trên đạo chú thuật kia, bị đóng dấu một tầng sương mù xám xịt." Một mảnh xám xịt trên bùa chú tỏa màu tím, thực sự quá rõ ràng. Bởi vì Ngôn Linh trên căn bản có thể phục chế bất kỳ năng lực thiên phú nào, khiến cho Mục Trường Sinh có thể dễ dàng nhìn thấu loại năng lực bị người sử dụng là cái gì, cho dù lưu lại trên người La Phù, chỉ là một chút dấu vết.

Sau khi đi đến thế giới này, Mục Trường Sinh chỉ ở trên người hai người trên gặp qua phù chú bảo vệ tam hồn, một là tiểu quỷ lúc trước được hắn đưa đi đầu thai, một người khác chính là La Phù. Trên người hai người, còn là chú thuật cùng một người lưu lại, vậy sau lưng có liên hệ ẩn giấu gì Mục Trường Sinh không cần phải đi đoán, cũng không cần thiết đi đoán, bởi vì hắn căn bản cũng không cần biết đến những thứ đó.

Ngoại trừ Vinh Thành cùng Nhậm Thiên Lý một mặt mờ mịt, Lục lão và Ứng Thiên đối với chú thuật bảo vệ tam hồn là vật gì đều hết sức rõ ràng.

Lục lão nói: "Có thể bóp méo ký ức, lại có thể hạ chú thuật bảo vệ tam hồn trên người cô bé, xem ra trong nhóm thức tỉnh giả này, có không ít cao thủ a!"

Ứng Thiên nói: "Trường Sinh, những người kia muốn dẫn chúng ta qua, vậy chúng ta còn đi tìm Vọng Hư kính không?"

Đáy mắt Mục Trường Sinh xẹt qua một tia nhuệ khí, "Đi, tại sao không đi? Chỉ cần Vọng Hư kính đúng như trong truyền thuyết, tôi nhất định cần lấy nó!"

===

Năm giờ chiều, Hiệp hội Đạo giáo.

Hiện nay Hiệp hội Đạo giáo là từ một cái đạo quan thời kiến quốc cải tạo ra. Túc Thanh Nguyên năm năm trước đi đến G thị, ba năm trước được đề cử làm hội trưởng, hắn tuy rằng nhìn trẻ, nhưng đạo thuật rất cao, cũng không chút nào giấu làm của riêng mà chỉ điểm đồng đạo, cho nên danh vọng rất cao.

Buổi chiều hôm đó, hắn đứng ở trong đại sảnh nói hai giờ lý luận đạo pháp cùng cách vận dụng, nói khô cả họng, tinh thần cũng rất mệt mỏi, thời gian hai tiếng vừa qua, hắn lập tức giải tán, không hề liếc mắt nhìn liếc mắt một cái hai trăm đôi mắt khát vọng học hỏi trong lớp, lập tức xoay người rời đi, hắn cũng không muốn lại giống như lần trước, nhất thời nhẹ dạ kết quả bị cái nhóm tiểu mao đầu này quấn lấy đến nửa đêm 12 giờ còn không buông tha hắn. Nghĩ tới đây, Túc Thanh Nguyên khe khẽ thở dài, nếu như Ứng Thiên nhà hắn cũng ngoan như vậy quấn người như thế là tốt rồi, nhưng đáng tiếc con trai nuôi lớn liền thành người nhà khác.

Nghĩ đến Ứng Thiên, tâm tư Túc Thanh Nguyên lại trở về việc y hao tổn rất nhiều tâm huyết, trên vầng trán tuấn dật liền vắt ra một cái chữ xuyên.

"Vẫn phải tìm lại vài biện pháp mới được." Túc Thanh Nguyên tự lẩm bẩm.

Nhưng không ngờ ra khỏi Hiệp hội Đạo giáo, Túc Thanh Nguyên liền đụng phải một người.

Đối phương nhìn qua trên dưới hai mươi tám tuổi, da dẻ vàng nhạt nhìn qua vô cùng khỏe mạnh, khuôn mặt dương cương cường tráng, mày rậm sắc bén như kiếm, thân hình cao gầy uy mãnh, cho dù mặc quần áo cũng có thể nhìn ra toàn bộ đường cong cơ bắp phía dưới toàn. Một thân áo khoác đen quần da giày đen càng khiến người này cực kỳ khốc huyễn. Anh ta đứng ở hàng gạch xanh bên đường lớn ngoài cửa đạo

quan, phía sau là một chiếc ô tô màu đen, Túc Thanh Nguyên không biết là nhãn hiệu gì, nhưng là có thể nhìn ra là xe cực tốt.

Túc Thanh Nguyên liếc mắt đánh giá anh ta, cảm thấy được người này có chút quen mắt, mà thực sự không nhớ ra được là đã gặp nhau ở nơi nào, nhân tiện nói: "Vị… tiên sinh này, ngài tìm bần đạo là có chuyện gì?"

Hắn vừa đi ra khỏi đạo quan đối phương liền liên tục nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt có chút nóng bỏng kỳ quái.

Nam nhân hơi dừng lại một chút, nói: "Túc tiên sinh, chào ngài, tôi là Triệu Thành An, hai tháng trước, ngài ở H thị đã cứu tôi."

Túc đạo trưởng đã cứu quá nhiều người xong quên hết rồi khẽ mỉm cười, trong mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc vừa đúng, "A, hóa ra là cậu, thương thế của cậu tốt chưa?"

Triệu Thành An gật đầu: "Sớm đã tốt rồi, lúc đó nhờ có Túc tiên sinh."

"Không cần khách khí." Nói xong, Túc Thanh Nguyên quay người đi, lại bị Triệu Thành An ngăn cản. Túc Thanh Nguyên nhíu mày lại, nhìn về phía Triệu Thành An, ý tứ trong mắt hết sức rõ ràng.

Triệu Thành An hơi dừng lại một chút, nói: "Kỳ thực lần này tới tìm Túc tiên sinh, ngoại trừ muốn cảm tạ ân cứu giúp lần trước, còn có một việc, cần Túc tiên sinh trợ giúp."

"Cứ nói đừng ngại." Túc Thanh Nguyên cười nói.

Triệu Thành An nói: "Là chuyện liên quan với Ứng Thiên con trai nuôi ngài."

Túc Thanh Nguyên thu lại ý cười, nghiêm mặt nói: "Chuyện tốt hay là chuyện xấu?"

Triệu Thành An nói: "Chuyện không được tốt lắm."

"Nếu là như vậy, vậy chúng ta đi!"

Triệu Thành An không nghĩ tới dễ dàng như vậy hơi dừng lại một chút, một lát sau vội vã mở cửa xe, để Túc Thanh Nguyên ngồi vào chỗ kế bên tài xế.

Xe khởi động, hàng cây hai bên đường ngoài cửa sổ nhanh chóng rút lui, Túc Thanh Nguyên bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nhã nhặn, nói với Triệu Thành An: "Vị… Triệu tiên sinh này, ngày nắng to, cậu mặc như vậy không nóng sao?"

Triệu Thành An theo lời muội muội nói anh mặc như vậy đẹp trai nhất có mị lực nhất bởi vậy trước khi ra cửa cố ý ăn diện một chút:…

Tác giả có lời muốn nói:?

Có thể công khai tư liệu:

Triệu Thành An, năng lực: Thời gian hồi tưởng, Cảm ứng thiện ác (tương tự Y Thủy Mi, bất quá Y Thủy Mi là dựa vào nhìn thấy quá khứ cá nhân mỗi người mà phán đoán thiện ác, Triệu Thành An là dựa vào cảm giác); tốc độ: 83; sức mạnh: 89; thực lực tổng hợp: 85; chiều cao: 1. 90 (trước mắt đã biết nhân vật cao nhất).

62. Chương 62

Gác lại việc của La Phù, Vinh Thành bị một cú điện thoại từ công ty gọi trở lại, hiện tại trong cửa hàng pháp khí chỉ còn dư lại Mục Trường Sinh, Ứng Thiên, Nhậm Thiên Lý cùng Lục lão.

Lục lão sờ sờ râu mép, vô cùng hòa ái bảo Nhậm Thiên Lý giúp ông đem một phần vật liệu sẵn sàng dùng làm pháp khí trong cửa hàng sắp xếp lại.

Nhậm Thiên Lý ước gì cách Ứng Thiên xa một chút, nghe nói như thế, lập tức vui sướng đáp một tiếng, đi tới phía sau quầy chỉnh lý đồ vật.

Lúc này đã gần chạng vạng, khí nóng ngoài trời đã dần dần tán đi, Lục lão sắp xếp trong cửa hàng xong thì pháp trận làm mát cũng tự động đình chỉ vận chuyển.

Trong cửa hàng không có đèn, vẫn như cũ sáng trưng giống như ban ngày, Lục lão ngồi trên ghế tựa tử đàn chạm trổ hoa văn, chậm rãi ngâm một ấm trà, nói với hai người trẻ tuổi trước mặt: "Đến, nếm thử, hiện tại có bao nhiêu người muốn cầu ông phao một chén trà, ông cũng không làm đấy!"

Ứng Thiên ngồi ở đối diện lườm một cái, một bộ dáng lão già ông cứ nói quá, nếu là thường ngày y lộ ra biểu tình này, Lục lão khẳng định thổi râu mép trừng mắt, cần phải đem hậu bối không lễ phép này ra dạy dỗ một lượt, nhưng là bây giờ, ông trái lại ngồi dựa vào lưng ghế gỗ lim, vô thanh vô tức, như là không nhìn thấy bộ dạng Ứng Thiên.

Thấy thế, đáy mắt Mục Trường Sinh hiện lên mấy phần nghi hoặc, hắn đè xuống không đề cập tới, hướng đến Lục lão nói tiếng cám ơn, nhấc lên cốc trà khẽ nhấp một miếng, mùi hương thơm ngát thanh nhã vào miện, ngào ngạt ngọt lim, trà hương quanh quẩn khoang miệng thật lâu không tiêu tan, lại nhìn vào trong chén, mấy miếng lá trà từng chiếc tỏa ra, mạch lạc rõ ràng, nước trà màu hổ phách nhàn nhạt, màu sắc này thêm một phần quá nồng, thiếu một phân quá nhạt, nắm giữ chi tiết thật vừa vặn. Công phu pha trà này, không có mười mấy năm sẽ không đạt thành.

"Trà ngon!" Mục Trường Sinh chân tâm thực lòng mà khen ngợi.

Ứng Thiên nghe vậy cũng cầm lấy cốc uống một hớp, cùng gật gật đầu.

Lục lão nhìn thấy tình cảnh này, bất mãn hừ ra một hơi từ chóp mũi hừ, thổi chòm râu dưới cằm giật giật, xem qua tư thế Mục Trường Sinh tao nhã uống trà thì khiến người ta vui tai vui mắt, nhìn lại một chút Ứng Thiên uống một hớp lớn như uống rượu, một bộ dáng trâu gặm mẫu đơn, Lục lão nhất thời cảm thấy trà ngon mình pha bị sỉ nhục.

Nếu là lúc thường, nhìn thấy thằng nhóc Ứng Thiên tiểu tử này chà đạp trà mình khổ cực phao ra, ông khẳng định đã sớm phát tác, nhưng đáng tiếc bây giờ không phải là lúc thường, ai bảo Ứng Thiên là…

Ai! Lục lão không tiếng động thở dài, nhất thời không biết có nên hay không đem chuyện kia nói ra, dù sao hai thằng nhóc Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên này… Suy nghĩ một chút, Lục lão cảm thấy trước tiên cần nói điều khác, rồi chầm chậm đem sự tình dẫn ra, vì vậy ông hắng giọng một cái, liền hỏi: "Hai người các con, biết tại sao năm nay Linh giới cùng Yêu Ma giới xung đột mâu thuẫn càng ngày càng nghiêm trọng không?"

Mục Trường Sinh đi đến thế giới này mới bất quá mấy tháng, cũng không biết những năm qua là tình hình gì, bất quá nghĩ đến lúc đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, gặp phải yêu ma tuyệt đại đa số thích giết chóc tàn bạo mà không lý trí chút nào, rõ ràng đã ma hóa, đáy lòng hắn liền mơ hồ có một suy đoán.

Quả nhiên, Lục lão thở dài, nói: "Vốn dĩ Linh giới cùng Yêu giới quan hệ tuy rằng không phải rất tốt, nhưng cũng tính là hòa bình, những năm qua cũng không có rất nhiều nhiệm vụ săn giết yêu ma như vậy, nhưng mà năm nay, từ năm nay phong ấn Ma giới cùng Nhân giới có chút buông lỏng, đến nỗi ma khí tiết ra, rất nhiều ma vật từ Ma giới chạy ra. Ma vật từ trước đến giờ khát máu mà có tính truyền nhiễm, rất rất nhiều yêu vật vô tội thậm chí linh vật bị nhiễm phải ma khí, không thể không săn giết."

Mục Trường Sinh nói: "Lục lão tiên sinh nói thẳng cũng không sao, tôi cũng muốn tìm hiểu nhiều chút tình huống Linh giới cùng Yêu Ma giới."

Nghe lời này Lục lão vỗ tay nói: "Vậy lão già đây liền nói thẳng! Chuyện phong ấn Ma giới nới lỏng, chạy đến rất nhiều ma vật này, kỳ thực ảnh hưởng cũng không lớn, ngược lại ma vật cùng yêu vật ma hóa là giúp rất nhiều thức tỉnh giả Linh giới tích lũy kinh nghiệm thực chiến. Dù sao yêu ma mặc dù nhiều, mà nơi này vẫn là nhân giới, là đại bản doanh thức tỉnh giả, mấy thứ yêu ma chạy đến đây căn bản không chiếm được tiện nghi gì. Chỉ là làm cho cả Linh giới rơi vào hỗn loạn là, năm nay đột nhiên toát ra một thế lực yêu ma cổ quái, trong đó có yêu vật ma hóa, cũng có ma vật thuần túy từ Ma giới ra, bọn chúng đến nay đã ở các nơi trên toàn quốc gây nên hơn năm mươi vụ án, sát hại gần sáu mươi thức tỉnh giả. Trong đó có người của

tứ đại gia tộc, cũng có không thiếu người của đồng minh chúng ta, đột nhiên năm nay đồng minh cùng tứ đại gia tộc hợp tác, cũng là vì hợp lực tiêu diệt nguồn thế lực này, nhưng đáng tiếc cho tới bây giờ vẫn như cũ không có hiệu quả gì, mỗi khi bắt được một yêu ma, nó liền lập tức tự bạo, căn bản không tra được thứ gì."

Lục lão dừng một chút, lại nhìn về phía Ứng Thiên: "Chúng ta hoài nghi, người cầm đầu thế lực này, đã hóa thành hình người, ẩn giấu ở bên người chúng ta."

Ứng Thiên lúc này đang ân cần cầm quýt, lột từng miếng từng miếng cho Mục Trường Sinh, chú ý tới tầm mắt Lục lão nhìn về phía mình, ánh mắt của y tối sầm lại, hàng lông mày anh khí bất mãn treo cao: "Lão già, ông nhìn tôi làm gì? Lẽ nào ông hoài nghi tôi là cái gì... người dẫn đầu yêu ma?"

"Khụ khụ." Chuyện này cho tới bây giờ Lục lão cũng không dám xác định, lại không nghĩ rằng Ứng Thiên trực tiếp nói ra như vậy, ông chỉ có thể lúng túng ho khan hai tiếng, nhất thời không biết nên nói cái gì. Thẳng thắn mà nói, trong nhiều hài từ năm nay như vậy, ông thích nhất chính là Ứng Thiên, thằng nhóc này lớn lên dễ nhìn, tính tình vừa đáng yêu, thực lực lại mạnh, mặc dù có khi cùng ông tranh cãi, nhưng là khi nào nên nói xin lỗi, khi nào nên dẻo mồm cũng rất rõ ràng, đúng là hậu sinh được người ta yêu thích, nhưng đáng tiếc y cố tình lại có thể là... Chỉ có thể hi vọng hết thảy đều là hiểu lầm đi!

Mục Trường Sinh liếc nhìn Lục lão một cái, âm thầm lưu tâm ông ngày hôm nay cử chỉ biểu hiện không giống bình thường, thấy Lục lão không có ý tiếp tục giải thích, hắn nghiêng đầu hướng Ứng Thiên nói: "Ứng Thiên, đem túi khóa yêu lấy ra cho Lục lão xem một chút đi!"

"Được!" Ứng Thiên vội vã từ trong túi đeo lưng lôi ra túi khóa yêu đã nhét ốc đồng vào, y tiện tay ném đi, túi khóa yêu kia chuẩn xác rơi vào lồng ngực Lục lão, "Lão già nhìn kỹ, đây là mục tiêu nhiệm vụ thứ mười của Trường Sinh, mau ghi lại, sau đó đem cái hộp kia cho Trường Sinh."

Phàm là đồ vật Mục Trường Sinh nhìn nhiều, Ứng Thiên chưa từng buông tha qua, huống chi là hộp gỗ đàn hương bị Mục Trường Sinh nhìn rất nhiều lần kia.

Trải qua một hồi như thế, bầu không khí lúng túng vừa rồi bị quét đi sạch sành sanh, Lục lão cầm túi khóa yêu kia, mở ra kiểm tra một chút, thấy bên trong co ro một con ốc đồng nhỏ, hài lòng gật gật đầu, thầm nghĩ: Có Hà thị bỏ vốn, năm nay đồng minh muốn có vốn mua lại một ngọn núi xây học viện được rồi. Đến khi đó ông cũng không luyện khí, mở lớp học giảng bài, thu nhiều tiểu đồ đệ khả ái ha ha!

Tâm tình tốt, trên khuôn mặt già nua Lục lão cũng hiện ý cười, vui cười hớn hở nói: "Con yên tâm, đồ vật đáp ứng đưa cho lão già này chắc chắn sẽ không nuốt lời."

Nói xong ông cũng không trì hoãn, lập tức đứng dậy từ giá gỗ lim bên trái cầm lấy hộp gỗ đàn hương kia. Quay người đưa cho Trường Sinh, nói: "Chú văn phong ấn phía trên này con khẳng định có thể mở ra, ông cũng không quản. Chỉ là thân thể con suy yếu, nếu là muốn dùng, còn phải từ từ."

Mục Trường Sinh hai tay tiếp nhận hộp, vuốt cằm nói: "Đa tạ." Lúc trước hắn đích xác là rất muốn vật này, bất quá sau này Ứng Thiên cho hắn tâm đầu huyết bổ dưỡng, thân thể của hắn tốt hơn rất nhiều, đối với vật này ngược lại cũng không mong cầu như lúc trước, bất quá như loại linh vật có lợi cho cơ thể hắn, Mục Trường Sinh từ trước đến giờ là có thể lấy được đến tay liền lấy.

Nồng độ linh khí Đại Khánh so với thế giới này cao hơn không biết bao nhiêu, linh vật như Thiên Sơn ngọc tủy tự nhiên cũng không thiếu, nhưng đáng tiếc, từ khi hắn mười lăm tuổi trùng kiến Mục gia đến nay, có khả năng lấy được bất quá chỉ có ba phần, chỉ ba phần Thiên Sơn ngọc tủy như vậy, vẫn là nhờ hắn xoay sở khắp nơi mới đến tay.

Ngôn Linh của Mục gia chủ tất nhiên cường hãn, người sợ phần sức mạnh đáng sợ này tuyệt không phải số ít, khi đó, là người đều có thể nhìn ra được thân thể hắn suy yếu, thể lực không đáng kể, tâm lý mỗi người đều hận không thể khiến hắn chết sớm một chút, làm sao có khả năng dễ dàng đưa ra Thiên Sơn ngọc tủy vì hắn bảo dưỡng thân thể?

Ngược lại hắn có thể dễ dàng mà lệnh người đem linh thủy ngưng tụ dưới linh sơn đến, nhưng mà đồ vật dùng Ngôn Linh chiếm được, lại vĩnh viễn vô pháp dùng lên người hắn.

Thấy Mục Trường Sinh tiếp nhận ngọc tủy, tay trái sờ soạng phía trên hoa văn không biết đang suy nghĩ gì. Lục lão lắc đầu nói: "Không cần khách khí, ngược lại ông giữ thứ này cũng không có tác dụng gì, vừa vặn cho người trẻ tuổi như các con."

===

Khi Mục Trường Sinh và Ứng Thiên rời khỏi cửa hàng pháp khí Lục thị, đã hơn sáu giờ, mùa hè ngày dài, lúc này trời vẫn chưa hoàn toàn tối, bầu trời vẫn là màu lam trong suốt, lại nhiễm lên một chút màu sắc ám trầm do màn đêm buông xuống, nắng chiếu tím nhạt vắt ngang chân trời, xinh đẹp như một thắt lưng mỏng thêu riêng.

Khí nóng dần dần tản đi, người đi lại trên đường cái cũng bắt đầu tăng lên. Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên sóng vai đi bộ dưới hàng cây bên đường ngoài phố đồ cổ.

Cây liễu cao to rũ xuống ngàn vạn cành, bị gió phất một cái liền hiện lên tư thái thướt tha phong lưu.

Ứng Thiên có chút mê đắm nhìn Mục Trường Sinh đi dưới hàng liễu, tóc dài bị gió phất động, bỗng nhiên mở miệng nói: "Trường Sinh, anh thật sự muốn đi tìm Vọng Hư kính kia sao? Cho dù nó rất có thể là một cái bẫy?"

Mục Trường Sinh nói: "Tôi không sợ cạm bẫy." Dừng một chút, hắn liền nói một câu, "Có cậu ở bên, không sợ."

Ứng Thiên bật cười, tâm tình có chút bất cũng yên tĩnh lại, y vỗ vỗ lồng ngực bảo đảm nói: "Anh yên tâm, có tôi ở đây, liều mạng cũng sẽ không cho anh gặp nguy hiểm!"

Nghe vậy, Mục Trường Sinh dừng bước, nghiêm túc nói: "Không cần liều mạng. Tôi không có việc gì." Liền bỏ thêm một câu, "Cậu cũng sẽ không có nguy hiểm."

Vừa dứt tiếng, trong một hẻm nhỏ bên cạnh bỗng nhiên truyền ra một chút động tĩnh khác thường, Mục Trường Sinh bị kinh động, theo bản năng muốn nhìn hướng bên kia, Ứng Thiên chợt dùng sức lôi kéo hắn, đem hắn kéo đến một bên kín đáo khác.

Chỗ này bị cây cối, biển quảng cáo che đậy, thanh niên khuôn mặt tuấn mỹ như tranh vẽ ôm hắn thật chặt, đôi môi hồng nhạt tiến tới.

Mục Trường Sinh sững sờ, hắn cấp tốc nhìn xung quanh, đem y thoáng đẩy ra, nói: "Đây là đang trên đường cái."

"Nhưng tôi hiện giờ muốn vậy!" Ứng Thiên thấp giọng nói, trên gương mặt tuổi trẻ tuấn mỹ của y hơi ửng hồng, đôi mắt cực nóng thẳng thắn nhìn chăm chú vào mắt hắn.

Bên tai Mục Trường Sinh dần dần đỏ, nhưng mà dừng lại chốc lát, hắn cuối cùng lắc đầu một cái, cự tuyệt Ứng Thiên.

"Tôi không thích cậu như vậy." Mục Trường Sinh nói.

"Sao?" Ứng Thiên sững sờ.

Mục Trường Sinh nói: "Biểu hiện của cậu quá bất ngờ, không giống cậu bình thường."

Ứng Thiên dừng một chút liền hiểu ý trong lời Mục Trường Sinh, y muốn như bình thường cười ha hả cho qua, ai ngờ hôm nay Mục Trường Sinh cũng không như thường ngày mặc y lừa gạt.

Mục Trường Sinh nhìn chăm chú vào Ứng Thiên, thần sắc nghiêm túc ít khi có hiện trên mặt, âm thanh cũng không giống ngày xưa mang theo nhàn nhạt nhu hòa, mà là dùng một loại khẩu khí chất vấn, "Cậu đến cùng đang giấu giếm tôi cái gì?"

Mà Ứng Thiên biết Mục Trường Sinh cũng không thật sự tức giận, bởi vì hắn cũng không có dùng Ngôn Linh, điều này nói rõ hắn còn để lại chỗ trống cho hai người, nói rõ hắn đối phần tình cảm này vẫn rất để ý. Nhưng mà cũng là bởi vì như vậy, Ứng Thiên mới không thể nói.

Ứng Thiên không nói, Mục Trường Sinh đương nhiên sẽ không ép y, hắn hơi thở dài, nói: "Ứng Thiên, cậu như vậy khiến tôi rất lo lắng, cũng rất bất an. Tôi luôn cảm thấy, đột nhiên có một ngày, tôi sẽ mất đi cậu."

Ứng Thiên vội vã nắm chặt hắn tay, bảo đảm nói: "Anh không cần lo lắng, không cần bất an, cho dù bây giờ anh muốn đuổi tôi đi, tôi cũng sẽ không đi! Anh càng sẽ không mất đi tôi, tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, vĩnh viễn cùng anh! Anh đi đâu tôi liên đi đó!"

Ánh mắt của đối phương như hiện lên một tầng ánh sáng sáng ngời nóng rực, chói mắt nhưng không chướng mắt, bên trong chiếu ra hình ảnh nho nhỏ của mình, như là có thể bao dung tất cả của hắn, dung mạo tuấn mỹ loá mắt của người này là gì, tính tình hi hi ha ha là giả, thế nhưng ánh mắt y nhìn mình chưa từng thay đổi, chân thành nóng bỏng, trực tiếp thẳng thắn như vậy, cố gắng chen vào trong thế giới bình tĩnh nhạt nhẽo nguyên bản của Mục Trường Sinh, hắn nắm trụ lại tay Ứng Thiên, nhẹ giọng nói: "Được."

Ứng Thiên lộ ra nụ cười thật to. Nhưng mà y không biết, chính là bởi vì y thề son sắt bảo đảm như vậy, mới khiến cho Mục Trường Sinh càng thêm bất an…

Sau khi về đến nhà, Ứng Thiên tâm tình khoái trá đi nhà bếp làm cơm tối, lại không biết Mục Trường Sinh đang lấy điện thoại di động, lợi dụng Ngôn Linh xem phát sóng trực tiếp tình huống trong hẻm nhỏ kia.

63. Chương 63

"Phóng viên đưa tin, khoảng chừng tại xế chiều hôm nay lúc 6h37, có người dân phát hiện một bộ thi thể nam tại trong hẻm nhỏ thứ năm ở phố Ngô Đồng, trước mắt cảnh sát xác định là án cướp của giết người, thân phận nạn nhân còn đợi điều tra rõ…"

Phóng viên đài XX đang ở ngoài vòng cảnh giới nơi phát hiện vụ án đưa tin, ở chỗ cách hơn năm mét sau lưng cô, một vòng băng cảnh giới đem mấy hẻm nhỏ xung quanh ở phố Ngô Đồng đều vây lại, nơi đó đều là mấy căn nhà ngang có niên đại lâu đời, kiến trúc bên trong được quốc gia đưa vào bảo vệ, hiện ở bên trong trên căn bản đã không có hộ gia đình.

Xung quanh phố Ngô Đồng không ít người vây lại, đèn đỏ xanh trên mấy chiếc xe cảnh sát còn đang lóe lên.

Triệu Thành An vốn là mang theo Túc Thanh Nguyên đi hướng nhà chính Triệu gia, trên đường bỗng nhiên nhận cú điện thoại, không thể làm gì khác hơn là thay đổi phương hướng, đi đến phố Ngô Đồng.

Xe đứng ở ngoài đường cảnh giới phố Ngô Đồng. Triệu Thành An liếc mắt nhìn mấy cảnh sát đứng ở gần đường cảnh giới, những người kia thân hình cao to, ánh mắt sắc bén như chim ưng, dưới cảnh phục bình thường mơ hồ có thể thấy được đường cong cơ bắp, rõ ràng không phải cảnh sát bình thường.

Trong những cảnh sát kia có người chú ý tới chiếc ô tô màu đen dừng lại bên đường, thần sắc hơi dừng lại một chút, hướng những người khác hỏi thăm một chút đi tới hướng Triệu Thành An.

"Khu trưởng!" Người đi tới hướng về Triệu Thành An chào một cái. Hoa quốc đem toàn bộ địa phương có thức tỉnh giả toàn quốc chia làm mười lăm khu, Triệu Thành An chính là khu trưởng thủ đô khu quản lý các sự kiện liên quan thức tỉnh giả.

Triệu Thành An gật gật đầu, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Người kia liếc nhìn bên ghế phó lái trong xe một cái, thấy Triệu Thành An không hề có chút ý tứ cố kỵ, liền trực tiếp nói: "Xế chiều hôm nay vào lúc hơn 6 giờ, có một cái thức tỉnh giả bị giết. Thân phận của đối phương đã xác định, là một nam thức tỉnh giả đã thức tỉnh hơn năm năm, tư chất tương đối khá. Tên gọi Trương Siêu."

Nghe vậy, Triệu Thành An nhíu nhíu mày, có chút ngưng trọng nói: "Đây đã là người thứ mười lăm tháng này."

"Lại là sự kiện phi nhân loại hại người?" Túc Thanh Nguyên hỏi, hắn vốn vẫn luôn ở phương bắc tu hành, hơn hai tháng trước vì ở phía nam nhiều lần phát sinh sự kiện phi nhân loại hại người, mới đáp ứng lời mời từ Hài Hòa đồng minh đến đây giúp đỡ, nhưng là khoảng thời gian này đến, hắn đã phong ấn xung quanh

từng cái lỗ thủng không gian trong thành phố này, làm sao còn có thể có phi nhân loại nhiễm ma khí hại người?

"Không sai." Triệu Thành An gật đầu, nói tiếp: "Túc tiên sinh, tôi muốn đến hiện trường nhìn, anh đi không?"

"Bần đạo tự nhiên cũng đến xem một chút." Túc Thanh Nguyên nói: "Bất quá Triệu tiên sinh vẫn nên gọi tôi là Túc đạo trưởng đi, tiên sinh các loại, bần đạo thực sự có chút không quen."

Triệu Thành An hơi dừng lại một chút, mới nói: "Được."

Hai người xuống xe, đi đến hiện trường vụ án.

Bất quá khoảng cách ngắn ngủi mấy chục bước, liền đem tất cả ánh mắt của người đến xem náo nhiệt xung quanh hấp dẫn lại đây.

Cũng khó trách, hai người này một người toàn thân đồ da màu đen, một người cao quan đạo bào, xác thực vô cùng hấp dẫn lực chú ý.

Túc Thanh Nguyên cũng thôi, dù sao bầu không khí văn hóa G thị tương đối nồng nặc, mặc đạo bào cổ trang trên phố cũng không có gì có thể khiến người ta đại kinh tiểu quái, hơn nữa mái tóc dài của hắn buộc cao cao ở phía sau, khí chất ôn văn nhĩ nhã, làm người thấy như gió xuân ấm áp, tướng mạo tuấn mỹ như tranh vẽ, chỉ cần là thẩm mỹ bình thường, ai nhìn thấy đều sẽ sinh ra hảo cảm trong lòng, một người dáng dấp tốt thêm khí chất tốt, vô luận mặc cái gì cũng làm cho người cảm thấy vui tai vui mắt.

Túc Thanh Nguyên tuy rằng mặc hai, ba tầng, mà vừa nhìn vật liệu chính là loại rất thoáng mát, mà Triệu Thành An… Không ít thị dân xì xào bàn tán, đề tài mỗi người đề tài đều không thể rời bỏ câu nói "Ngày nắng to thế này mặc như vậy không nóng?".

Cố tình thức tỉnh giả cảm quan hơn xa người thường, các thị dân đơn thuần cho rằng mình nói nhỏ giọng như vậy tuyệt đối không thể bị đối phương nghe thấy, kỳ thực đều bị Triệu Thành An nghe vào tai. Sắc mặt của anh liền cứng đờ, trên gương mặt vốn là dương cương cường tráng nhìn qua càng thêm nghiêm túc cứng nhắc.

Lực chú ý của Túc Thanh Nguyên thì lại hoàn toàn không ở trên người Triệu Thành An, hắn bước nhanh đi vào trong đường cảnh giới, mới vừa đến gần hẻm nhỏ, lông mày theo phản xạ nhíu lại.

Chung quanh đây, có ma khí rất mãnh liệt.

Hắn tiến vào trong hẻm nhỏ, nơi đó có nam nhân dựa vào vách tường nằm trên đất, đầu vô lực buông xuống, trên người không có nửa điểm trập trùng, mà ở chỗ khoang ngực hắn, đã hoàn toàn bị móc rỗng.

Trong ngõ hẻm cũng chẳng có bao nhiêu vết tích giãy dụa, nói cách khác nam nhân kia là bị một đòn mất mạng, mà lúc trước căn bản không có ý thức được sẽ có yêu ma đột kích.

Có thể một đòn đem một cái thức tỉnh đã lâu thức tỉnh giả giết chết, yêu ma mạnh như vậy, ẩn giấu ở trong thành thị thức tỉnh giả đông đảo, dĩ nhiên vẫn luôn không bị phát hiện?

Trán Túc Thanh Nguyên cơ hồ vắt thành một chữ xuyên, hắn đến gần thức tỉnh giả đã chết, máu trên người anh ta cơ hồ đã chảy khô, trên đất tích một bãi máu lớn gần đông lại.

Túc Thanh Nguyên đến gần nhìn mặt, phát hiện trên mặt người đó cũng chẳng có bao nhiêu vẻ mặt thống khổ.

Triệu Thành An ở sau lưng nói: "Từ ba tháng đầu năm nay, các nơi trên toàn quốc lục tục xuất hiện sự kiện yêu ma hại người, chúng nó động thủ đều là thức tỉnh giả, mà toàn là thức tỉnh giả có thực lực nhất định. Ba tháng nay, đã có hơn sáu mươi thức tỉnh giả ngộ hại. Chúng tôi vốn là tưởng bởi vì chịu ảnh hưởng ma khí tiết ra từ Ma giới, nhưng là bây giờ phong ấn Ma giới buông lỏng cơ bản đều đã củng cố xong, sự kiện yêu ma hại người lại chỉ tăng không giảm. Chúng nó có tổ chức có đầu óc, lâu như vậy cũng không để chúng ta bắt được bao nhiêu manh mối. Mà bây giờ, con gái nhỏ Y gia Y Thủy Mi nói cô bé dùng dị năng thấy được người lệnh những yêu ma này hại người thực hung ác."

Túc Thanh Nguyên đứng dậy nhìn về phía Triệu Thành An, trên gương mặt hắn vốn trong bóng như ngọc dưới ánh đèn có vẻ hơi tối tăm, "Cậu nói cho tôi những điều này, là có ý gì?"

Triệu Thành An hết sức rõ ràng mà cảm giác được Túc Thanh Nguyên lúc này không tốt, anh hơi sững sờ, nói ra sự thực: "Y Thủy Mi nói, Ứng Thiên là thống lĩnh sau màn bang yêu ma."

Túc Thanh Nguyên dừng một chút, cười nói: "Triệu tiên sinh là đang nói đùa? Khi tôi thu dưỡng Ứng Thiên, y mới vừa vặn bảy tuổi, mọi chuyện đều do ta làm, vừa làm cha vừa làm mẹ mà đem y nuôi đến lớn như vậy, tính tình y ra sao, sẽ làm chuyện gì, trong lòng tôi đều biết rất rõ, y làm sao có khả năng dẫn một đám yêu ma đi hại người? Còn nữa, coi như y có năng lực như thế, y hại thức tỉnh giả làm cái gì?"

Triệu Thành An nói: "Tôi cũng không hiểu là nguyên nhân gì. Lại không dám ngông cuồng kết luận, cho nên mới thỉnh anh qua, anh là dưỡng phụ Ứng Thiên, lại có một pháp thuật gọi là 'Thủy Kính Sinh Hoa', có thể đem hình ảnh trong ký ức người hiện ra. Chỉ cần anh chịu ra tay, chúng ta có thể xác định Y Thủy Mi nói thật hay giả, đến khi đó cũng có thể rửa sạch hiềm nghi cho Ứng Thiên."

Túc Thanh Nguyên tự nhận biết rõ Ứng Thiên, cảm thấy y căn bản không thể làm ra loại chuyện đó, lập tức không chút do dự mà gật đầu nói: "Được, tôi liền theo cậu đến, nhìn Y Thủy Mi kia có lá gan gì mà dám vấy bẩn Ứng Thiên!"

===

Trong nhà trọ, Mục Trường Sinh nhìn Túc Thanh Nguyên cùng Triệu Thành An nói chuyện, nhớ tới hành vi cổ quái ngày hôm nay của Ứng Thiên, lông mày bất giác cau lại.

Lúc này Ứng Thiên từ trong phòng bếp nhô đầu ra, cười với hắn: "Trường Sinh, có thể ăn cơm!"

Hình ảnh trên mành hình điện thoại di động tự động tiêu tan, biến thành màn hình bình thường, Mục Trường Sinh cong mắt liếc nhìn, đáp: "Được." Đứng dậy đi nhà bếp hỗ trợ bưng thức ăn.

Ăn xong cơm tối, hắn thấy Ứng Thiên lại bắt đầu thu thập bát đũa muốn rửa chén, bỗng nhiên mở miệng nói: "Ứng Thiên, để cho tôi rửa chén đi!"

Ứng Thiên cười ha ha, nói: "Để anh rửa chén còn không phải cầm chén đập bể mất sao." Trên mặt y mang nụ cười chế nhạo, nhìn Mục Trường Sinh nói: "Cậu ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, chỉ mấy cái bát tôi rửa chốc lát là xong."

Nói rồi, y muốn cầm lấy bát đũa trên bàn, lại nghe Mục Trường Sinh nói: "Cậu mệt mỏi, đi ngủ một giấc đi! Tốt nhất ngủ một giấc đến bình minh."

Vừa dứt lời, động tác Ứng Thiên cầm chén dừng lại, sau đó che miệng ngáp dài, buồn ngủ nói: "Đúng vậy, tôi thấy hôm nay thật mệt quá, vậy tôi đi ngủ trước." Nói rồi liền nghiêng người đi vào phòng.

Đưa mắt nhìn Ứng Thiên đi vào nằm ngủ, Mục Trường Sinh đứng dậy đem chén dĩa trên bàn trên đi nhà bếp, sau một khắc, rầm một tiếng, chén dĩa đều nát.

Mục Trường Sinh:…

—— Để anh rửa chén còn không phải cầm chén đập bể mất sao…

Ứng Thiên, tôi bây giờ còn chưa rửa đã đem bát đập bể. Một ý niệm chợt lóe lên, mắt Mục Trường Sinh nhìn chằm chằm chén dĩa dưới chân nát vụn, nhẹ giọng nói: "Trở lại bình thường."

Mảnh vỡ nhảy ra từ các góc từng cái tụ lại, từng cái từng cái mau chóng chắp vá, chẳng được bao lâu, liền khôi phục nguyên dạng.

Mục Trường Sinh đem bát đũa bỏ vào trong bồn rửa, nhớ đến bộ dáng Ứng Thiên lúc thường rửa chén, đem bát đũa từng cái rửa sạch lau khô sau đó bỏ vào kệ tiêu độc.

Một lát sau, hắn nhìn người đang nằm ngủ một cái, quay người rời khỏi nhà trọ.

Lúc này đã là tám giờ tối, ánh đèn lập lòe trong thành thị náo nhiệt, trời tối đen như mực không nhìn thấy một ngôi sao.

Mục Trường Sinh không đi vào thang máy, mà là từng bước một mà từ thang bộ đi tới sân thượng, chờ khi hắn đến sân thượng, trên trán đã tràn đầy mồ hôi.

Sau một lúc thở dốc, Mục Trường Sinh nhìn vào giữa sân, ưng yêu cao ba mét đứng nơi đó, khi đôi cánh màu đen mở ra dài hơn sáu mét, móng vuốt và mỏ cứng rắn sắc bén, nó đứng ở trên sân thượng, móng vuốt thoáng cọ lên mặt đất hai lần, liền đem sàn xi măng cạo ra đầy vết tích.

Phát hiện trên sân thượng nhiều hơn một người, ưng yêu đang chải vuốt lông chim xoay đầu lại, một đôi mắt hổ phách sắc bén nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh khẽ mỉm cười.

Ưng yêu nhất thời như lâm đại địch lui về phía sau hai bước, cánh mở ra vỗ hai lần, cuốn lên một trận gió to, thổi đến tóc dài Mục Trường Sinh buộc ở phía sau bay liên tục.

Mục Trường Sinh vui mừng thân thể mình bây giờ so với quá khứ tốt hơn rất nhiều, bằng không bây giờ bị gió của yêu này vừa thổi, hắn đại khái liền không chịu nổi.

"Tạm thời đảm nhiệm vật cưỡi của ta, mang ta đi một nơi, để báo đáp lại, ta trợ giúp ngươi hóa thành hình người." Mục Trường Sinh nói.

Ưng yêu không hề động đậy nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh, một hồi lâu sau, đưa lưng về phía hắn cúi người xuống…

64. Chương 64

Xe ô tô màu đen dừng lại trải qua bao nhiêu kiểm tra, từ từ lái vào nhà chính Triệu gia.

Túc Thanh Nguyên ngồi ở trong xe, nhìn kiến trúc phảng cổ khổng lồ từ từ tiến vào tầm mắt, trong đôi mắt không hề che giấu chút nào mà toát ra mấy phần thân thiết. Dân số Trung Quốc quá nhiều, hắn đã rất nhiều năm chưa từng thấy kiến trúc rộng lớn mà tinh xảo như vậy.

—— Nhà chính Triệu gia, đại sảnh

Đại sảnh này đủ để chứa hơn ngàn người bất cứ lúc nào đều hiện ra trống trải rộng rãi, mà lúc này người ngốc tại trong đại sảnh, không nghi ngờ chút nào đều là nhân vật hết sức quan trọng trong Hoa quốc.

Ngồi ở ghế trên cùng chính là gia chủ Triệu gia Triệu Trang Thâm, cũng là tổng thống Hoa quốc đời này, ngồi ở hai bên người ông đầu vị trí thứ nhất theo thứ tự là Quý gia gia chủ cùng Tả gia gia chủ. Tuy rằng ở mặt ngoài tại Hoa quốc tổng thống là lớn nhất, nhưng ở Linh giới, tứ đại gia tộc gia chủ địa vị tương đương, đứng ngang hàng, bất quá bây giờ dù sao cũng là ở Triệu gia, khách liền theo chủ, những gia chủ nhà khác tự nhiên là ngồi ở dưới Triệu Trang Thâm. Tiếp sau đó, là người thừa kế gia tộc cùng con cháu ưu tú.

Nhiều người như vậy tụ hội một chỗ, hơn nữa mỗi một người đều là đại nhân vật mạnh mẽ, điều này làm cho Y Thủy Mi đơn độc đứng ở trung tâm đối mặt với nhóm bọn họ hiện ra bất an vô cùng.

"Y gia muội muội không cần sốt sắng, đến, ngồi vào phía bên anh này." Nói chuyện là trưởng tử Tả gia Tả Tư Phục, cậu ta đang hướng về Y Thủy Mi vẫy tay. Trên gương mặt trẻ tuổi tuấn mỹ mang theo ý cười nhu hòa, không chút nào hiện ra khách khí cũng không ôn nhu quá mức, vừa đúng như gió xuân, khiến Y Thủy Mi không hề sinh ra một chút chống cự, cơ hồ là theo bản năng, cô liền gật gật đầu, hướng về mấy gia chủ ngồi ở vị trí đầu làm cái cổ lễ, liền đi tới bên cạnh Tả Tư Phục ngồi xuống.

Quý Trạch ngồi ở dưới phụ thân, đứng ở sau lưng anh là Quý Thu Tâm. Nhìn thấy tình cảnh này, Quý Thu Tâm nhẹ giọng nói với Đại thiếu gia của mình: "Thiếu gia, dị năng thiếu chủ Tả gia thật là lợi hại a, ngay lập tức liền khiến Y Thủy Mi thanh tĩnh lại."

Quý Trạch nghe vậy khóe môi câu lên, nụ cười ý tứ sâu xa, "Chỗ hữu dụng của năng lực biểu đệ ta cũng không chỉ chút chỗ này." Mẹ Quý Trạch là Đại tiểu thư Tả gia, cô ruột Tả Tư Phục.

Triệu gia chủ đối với chút động tĩnh dưới đáy giữa bọn tiểu bối một chút hứng thú cũng không có, ông nghiêng đầu nói với Tả gia chủ: "Người của Lý gia làm sao còn chưa tới?"

Thân phận Tả gia chủ bây giờ ở trong mắt công chúng Hoa quốc là đệ nhất Đại nguyên soái lục quân, bản thân là quân nhân đã trải qua thiên chuy bách luyện, thân hình to lớn, tướng mạo cường tráng, cho dù bây giờ đã có tuổi tóc mai điểm bạc, vẫn như cũ khí tràng mạnh mẽ, không chút lơ là. Nghe lời Triệu gia chủ hỏi, nếp nhăn giữa lông mày như pháp lệnh nhăn lại, trong giọng nói ẩn hàm một chút bất mãn, "Có thể là còn có những chuyện khác, chúng ta không ngại chờ một chút."

"A." Một bên Quý gia chủ xì cười một tiếng, có chút khinh thường nói: "Ông già Lý Trường Canh kia đã sớm phế bỏ, hiện tại Lý gia bị một con nhóc trông coi, mặt mũi của nó so với lão cha còn lớn hơn, dĩ nhiên còn dám để chúng ta ở chỗ này chờ."

Nghe vậy Triệu gia chủ nhíu nhíu mày.

Quý Trạch nghiêng đầu, nói với Quý gia chủ: "Phụ thân, ngày hôm nay nhiều người như vậy tụ tập cùng một chỗ chỉ là vì hai chuyện, chuyện không quan hệ cùng hai chuyện kia, mời ngài nói ít một chút, được không?"

Ngữ khí Quý Trạch vô cùng ôn hòa, thần thái có thể nói là khiêm cung, thế nhưng Quý gia chủ lại rùng mình một cái, ông cười cười, sau cũng không dám nói gì.

Cũng không lâu lắm, thủ vệ ngoài cửa vào thông báo có người đến.

Ánh mắt Triệu gia chủ hơi động, " Người Lý gia đến?"

"Không phải." Thủ vệ kia nói: "Là đại công tử, ngài ấy mang theo Túc đạo trưởng tới đây."

Triệu gia chủ đứng lên nói, "Mau để Thành An mời Túc đạo trưởng vào đi!"

Những người khác cũng dồn dập đứng dậy, đồng thời người trẻ tuổi ba nhà dồn dập cúi đầu bắt đầu bàn luận.

"Sự tình rất cấp bách, Thành An đại ca là năm giờ chiều mới đi mời Túc đạo trưởng, nhưng bây giờ Túc đạo trưởng đã tới, người Lý gia đã sớm thông báo qua dĩ nhiên còn chưa đến?"

"Một đám sa cơ lỡ vận, mặt mũi còn lớn đến mức như vậy, thật sự cho rằng Lý gia vẫn là Lý gia nổi danh cùng chúng ta?"

"Xuỵt, nhỏ giọng một chút, các trưởng bối đều ở đây..."

Túc Thanh Nguyên chưa có vào, gia chủ ba nhà đều đã chuẩn bị sẵn sàng đứng dậy nghênh đón, chẳng trách bọn họ phản ứng lớn như vậy. Thật sự là Túc Thanh Nguyên ở trong mắt bọn họ, là người khó có thể hình dung.

Hắn nhìn qua rất trẻ tuổi, dáng dấp cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, lại tuấn mỹ vô cùng, nhìn như là tiểu thịt tươi xuất sắc nhất trong vòng giải trí. Đây là ý nghĩ đầu tiên khi bọn tiểu bối ba nhà nhìn thấy Túc Thanh Nguyên.

Nhưng mà cha của bọn họ, hơn mười năm trước khi nhìn thấy Túc Thanh Nguyên, hắn cũng là bộ dáng này.

Tuổi thọ thức tỉnh giả so với người bình thường dài hơn, tốc độ già yếu cũng vô cùng chậm, mà cũng không phải là không có bất cứ dấu vết gì, một người mười năm biến hóa vẫn hết sức rõ ràng, nhưng mà bất kể là Túc Thanh Nguyên hơn mười năm trước, hay là Túc Thanh Nguyên hơn mười năm sau, tướng mạo khí chất của hắn đều không mảy may thay đổi, cứ như thời gian đặc biệt quan tâm nam nhân này, chưa bao giờ cam lòng để lại bất kỳ vết tích nào trên người hắn.

Hắn nhìn qua bất quá hơn hai mươi tuổi, nhưng mà ngay cả gia chủ Triệu gia từng trải nhiều nhất, cũng khó có thể nói rõ hắn đến cùng bao nhiêu tuổi. So với tướng mạo Túc Thanh Nguyên, càng lôi kéo người ta chú ý là thực lực của hắn, mười lăm năm trước, phong ấn Ma giới lần đầu tiên bị hỏng nghiêm trọng, rất nhiều ma vật tiến vào nhân giới, quấy nhiễu Hoa quốc tinh phong huyết vũ, khi đó người người cảm thấy bất an, Hoa quốc nhiều lần giải thích là thế lực bên ngoài quốc gia khủng bố xâm lấn để giải thích những

thảm kịch làm người sởn cả tóc gáy kia, nhưng mà sau đó, Ma giới xâm lấn càng ngày càng nghiêm trọng đã không phải là những cái cớ kia có thể che giấu được.

Ngay khi thượng tầng Hoa quốc hết đường xoay xở, suy tính có phải cần truyền tin về Linh giới ẩn tàng mấy trăm năm ra, Túc Thanh Nguyên xuất hiện. Một người một kiếm liền đem ma vật chen lại đây từ khe hở phong ấn Ma giới chém trở lại, đồng thời tu bổ tốt phong ấn bọn họ không thể làm gì.

Điểm trọng yếu nhất là, Túc Thanh Nguyên cũng không phải thức tỉnh giả, hắn chỉ là một đạo sĩ thuần túy tu hành đạo thuật!

Từ sau khi Túc Thanh Nguyên xuất hiện, cái nhìn của toàn bộ Linh giới đối với Đạo giáo đều cải biến, tranh tài liên quan với đạo thuật cùng thức tỉnh giả năng lực tranh tài cũng là từ đó về sau bắt đầu kịch liệt.

Túc Thanh Nguyên đều đã gặp mặt những đại nhân vật này của Hoa quốc, cũng có mấy phần giao tình, bởi vậy trên chuyện Ứng Thiên, nhóm gia chủ những đại gia tộc này không hề giống dĩ vãng, vừa có chút manh mối liền đem người bắt lại, thà giết lầm tuyệt không buông tha, mà là tỉ mỉ châm chước để trưởng tử Triệu gia mời Túc Thanh Nguyên tới, muốn cùng hắn thương thảo, dù sao Ứng Thiên cũng là con trai nuôi của Túc Thanh Nguyên.

Túc Thanh Nguyên mới vừa đi vào đại sảnh nhà chính Triệu gia, liền bị người đón đến ngồi bên cạnh Tả gia gia chủ. Ngồi bên cạnh Tả gia chủ vốn là Tả Tư Phục, hiện tại Túc Thanh Nguyên vừa đến Tả Tư Phục lập tức đứng dậy nhường chỗ ngồi. Cứ như vậy, Túc Thanh Nguyên đối diện là Quý Trạch, bên tay phải là Tả gia chủ, bên tay trái là Y Thủy Mi.

An bài chỗ ngồi thế này, thật là có ý tứ cực kỳ. Túc Thanh Nguyên chào hỏi từng gia chủ, thì đối diện cùng tầm mắt Quý Trạch. Hắn vốn cho là sau khi trải qua chuyện lần trước, Quý Trạch nhiều ít sẽ có mấy phần tức giận, nhưng bây giờ cậu ta thoạt nhìn thật yên lặng, thậm chí vô cùng có lễ phép mà hướng hắn gật đầu, cứ như là chưa từng xảy ra gì cả.

Trong lòng Túc Thanh Nguyên cảm thấy quái lạ, mà trước mắt cũng không có công sức để cho hắn truy cứu cái này, vì vậy hắn cũng không ngẫm nghĩ, nghiêng đầu nhìn về Y Thủy Mi phía bên tay trái, nói thẳng: "Nghe Triệu Thành An nói, cô tố cáo Ứng Thiên con trai tôi, là tên hung ác thống ngự yêu ma hại người?"

Ánh mắt Túc Thanh Nguyên lúc này trong mắt người khác ôn hòa cực kỳ, nhưng trong mắt Y Thủy Mi lại tràn ngập áp bức, cô bất an nặn nặn góc áo, cúi đầu nói: "Vâng."

Túc Thanh Nguyên kỳ quái hỏi, "Tại sao? Tôi nhớ cô và Ứng Thiên cũng xem như là bằng hữu, mấy đứa từng đồng thời tổ đội đi làm nhiệm vụ."

Y Thủy Mi cũng không muốn đi tố cáo Ứng Thiên, chỉ là so với Ứng Thiên ngày đó đột nhiên phát điên suýt chút nữa đem cô bóp chết, cô càng thêm tin tưởng dị năng mình thức tỉnh, tuy rằng cô từ nhỏ đã rất sùng bái Túc Thanh Nguyên, thế nhưng cpp cảm thấy được không thể bởi vì cái này liền che giấu sự thực, Ứng Thiên quả thật là thủ phạm thật phía sau màn, y hại chết rất nhiều người, bản thân cô cũng không có làm sai!

"Thanh Nguyên, mời ngài sử dụng 'Thủy Kính Sinh Hoa' với tôi đi!" Y Thủy Mi cũng thẳng thắn, trực tiếp nói với Túc Thanh Nguyên.

Nhìn dáng dấp thản nhiên của cô bé trước mắt, ánh mắt Túc Thanh Nguyên lóe lên thưởng thức, bất quá từ từ khi vừa mới bắt đầu hắn đã không cho là Ứng Thiên sẽ đi hại người, hắn cảm thấy trong đó nhất định có hiểu lầm gì đó. Tự nhiên nói: "Cũng được, trực tiếp dùng 'Thủy Kính Sinh Hoa'." Thủy Kính Sinh Hoa có thể phân biệt thật giả, đến khi đó có hiểu lầm gì đó nhất định đều có thể mở ra.

Hắn hướng chỗ mấy vị gia chủ đang ngồi gật đầu ra hiệu, sau đó trực tiếp sử dụng Thủy Kính Sinh Hoa.

Thủy Kính Sinh Hoa là một môn đạo thuật, còn là đạo thuật Túc Thanh Nguyên tự nghĩ ra. Sau khi hai tay hắn kết thúc kết ấn, không khí trước mặt mọi người chấn động, thiên thiên vạn vạn hơi nước ở trước mặt mọi người ngưng tụ thành một cái Thủy Kính, đem những thứ trong trí nhớ Y Thủy Mi gặp qua chiếu rọi ở trước mặt mọi người.

Trong Thủy Kính ban đầu là đen kịt một màu, sau đó, ở trong mảnh bóng tối này, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt thuần vàng, cặp mắt kia màu vàng óng băng lãnh uy nghiêm, dường như chứa trong đó uy thế vô thượng, mọi người ở đây đối diện thú đồng màu vàng kia, liền cảm thấy cả người phát lạnh, trong phút chốc như là bị thứ gì tóm chặt yết hầu.

Sau đó, hắc ám dần dần rút đi, chủ nhân cặp kim đồng kia khắp toàn thân đều bị một đoàn hắc vụ bao bọc, tuy rằng không thấy rõ là chủng loại gì, mà dùng hình thể đến xem, tuyệt đối không thể nào là nhân loại. Sau đó, thứ bị nghi là yêu ma vật đó, ở trong thủy kính, hóa thành hình người, vừa vặn là gương mặt Ứng Thiên!

Nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt Túc Thanh Nguyên lóe lên một chút bất an, hắn theo bản năng đánh tan Thủy Kính, lại không còn kịp rồi.

Trong Thủy Kính nhanh chóng lướt qua tình cảnh Ứng Thiên triệu hoán yêu ma giết người.

Nhìn trong thủy kính kia, Ứng Thiên là như thế nào chỉ huy yêu ma đi giết hại thức tỉnh giả, như thế nào chỉ thị yêu ma tránh né nhân loại lần theo. Túc Thanh Nguyên trong lòng phẫn nộ cùng bất an, rốt cục vung tay lên, xua tan Thủy Kính.

Nhưng lúc này, toàn bộ người trong đại sảnh đều thấy rõ nội dung trong thủy kính.

Triệu gia chủ nói: "Nghe đâu những thứ ngụy tạo thì không cách nào hiện ra trong Thủy Kính Sinh Hoa của Túc đạo trưởng, như vậy trước mắt chúng ta thấy, đều là sự thực?"

"Đúng." Túc Thanh Nguyên có chút khó khăn gật đầu, "Thế nhưng trong này nhất định có hiểu lầm gì đó, Ứng Thiên tuy rằng thù dai, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ đối người vô tội ra tay!"

Tả gia chủ đạo: "Cho nên trong này nhất định có duyên cớ gì chúng ta không biết."

Túc Thanh Nguyên đang muốn biện giải, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang ầm ầm nổ tung.

Một đầu ưng yêu hình thể khổng lồ cậy mạnh dùng thân thể mạnh mẽ xuyên thủng nóc nhà, trong một mảnh bụi mù cuồn cuộn, con ưng yêu này ngẩng đầu hướng về phía mọi người bên trong đại sảnh phát ra một tiếng kêu to sắc bén, con mắt màu hổ phách sắc bén đảo qua tất cả mọi người bên trong đại sảnh, như là một vị quốc vương kiêu ngạo tuần thị thần dân.

Mà ở trên lưng của nó, nam tử mái tóc dài, dung mạo tuấn mỹ phong lưu hơi lười bọn họ, môi mỏng có chút tái nhợt hơi câu lên, lộ ra một nụ cười cùng hành vi bản thân tuyệt nhiên ngược lại, "Xin lỗi, hù đến mọi người…"

65. Chương 65

"Xin lỗi, hù đến mọi người."

Này vừa nói, sắc mặt mọi người khác nhau, mà đều không ngoại lệ, thật là bọn họ nam nhân đột nhiên xông vào này dọa sợ.

Triệu gia đứng đầu tứ đại gia tộc, đồng thời đứng ở đỉnh cao quyền lực Hoa quốc, hệ thống phòng ngự an toàn tuyệt đối có thể cũng coi là hàng đầu thế giới, các loại công nghệ cao máy móc cùng pháp khí Linh giới kết hợp lại, đem cả tòa chủ trạch Triệu gia phòng ngự đến gió thổi không lọt, không nói khoa trương chút nào, đừng nói là người, ngay cả một con ruồi không thuộc về Triệu gia trong phạm vi chủ trạch cũng đừng nghĩ trà trộn vào.

Nhưng mà, mới vừa rồi, nóc nhà đại sảnh ba gia tộc lớn tập hợp, bị một khách không mời mà tới mang theo yêu vật xuyên thủng rồi! Mà trước đó, ở đây không có bất kỳ người nào nhận ra được từng tia một dị

thường, bản lĩnh ẩn nấp khí tức cùng hình thái quả thực chưa từng nghe thấy, người này nếu là muốn đâm giết một người trong bọn họ, chỉ sợ không có bất kỳ người nào có cơ hội thoát khỏi.

Cả nhận ra được hắn đến cũng không có cách nào, làm sao có khả năng phòng được?

Mọi người ở tại chỗ điều động linh khí trong cơ thể thủ thế chờ đợi, ánh mắt nhìn về phía Mục Trường Sinh tràn đầy cảnh giác. Chỉ ngoại trừ… Túc Thanh Nguyên cùng Quý Trạch.

Từ khi xác định không có cách nào từ Mục Trường Sinh lấy được tin tức Trường Phong, Quý Trạch liền không còn quan tâm Mục Trường Sinh, chính là muốn giám thị cũng giám thị không được, bởi vì hết thảy sản phẩm công nghệ cao cùng pháp khí đến bên người Mục Trường Sinh đều sẽ mất đi hiệu lực. Nhưng anh cũng không phải một chút tin tức cũng không chiếm được, chuyện Ứng Thiên cùng Mục Trường Sinh mỗi ngày cùng nhau anh vẫn là rõ ràng, lúc này thấy Mục Trường Sinh ở thời điểm mấu chốt này xông tới, mục đích là cái gì, không cần nói cũng biết.

Túc Thanh Nguyên là lần thứ hai chính thức gặp mặt Mục Trường Sinh, hắn có lòng muốn mở miệng, nhưng nhìn khí thế Mục Trường Sinh lúc đi vào, lời hắn còn chưa nói ra khỏi miệng liền nuốt trở vào. Mục Trường Sinh trùng hợp như thế, sẽ không phải là vì chuyện Ứng Thiên đi? Nếu như đúng là vì Ứng Thiên, dùng năng lực của cậu ta, Ứng Thiên lúc này tuyệt đối có thể rửa sạch hiềm nghi. Đúng, cho dù nhìn thấy những hình ảnh kia, Túc Thanh Nguyên cũng không tin Ứng Thiên sẽ làm ra loại chuyện kia.

Sóng linh lực của yêu vật đối với thức tỉnh giả hết sức rõ ràng, cảm giác được bầu không khí bốn phía giương cung bạt kiếm, cự đại hắc ưng không vui phẩy phẩy cánh, nhấc lên cuồng phong đem thức tỉnh giả cách đó không xa thổi đến rút lui vài bước.

Hành động khiến bầu không khí trong đại sảnh càng căng thẳng hơn, mấy thành viên Triệu gia thấy thế lập tức xông lên phía trước, linh lực trong lòng bàn tay bọn họ phun ra nuốt vào, đồng thời phát động năng lực, muốn đem một người một yêu đột nhiên xông bắt giữ, nhưng mà Mục Trường Sinh tự nhiên đích thân đến, làm sao có khả năng mặc cho mấy người này phá hoại kế hoạch của chính mình?

Mắt thấy mấy thức tỉnh giả xông về phía trước, Mục Trường Sinh hơi nhướng mày, ánh mắt lạnh lẽo, khí thế sâu như nước cao như núi, "Đứng lại."

Ba thức tỉnh giả kia không tự chủ được ngừng lại, bọn họ thay đổi sắc mặt, ra sức giãy giụa muốn tiến lên một bước, nhưng mà bất luận bọn họ làm động tác gì, đều chỉ có thể dậm chân tại chỗ, không thể trở lại càng không thể tiến lên.

Mục Trường Sinh mặc bọn họ tại chỗ giãy dụa, hắn động viên mà vỗ vỗ hắc ưng có chút xao động, hắc ưng thân hình cao lớn gật gật đầu với hắn, sau đó giương cánh, từ động lớn trên đầu bay ra ngoài. Mục Trường Sinh lúc này mới đem lực chú ý thả lại trên người ba thức tỉnh giả, hắn mở miệng nói: "Hiện tại, thu tay và linh lực về, đi lấy cho ta cái ghế lại đây, ta muốn cùng mấy vị gia chủ ở đây, hảo hảo đàm luận."

Mấy thức tỉnh giả đương nhiên sẽ không bé ngoan nghe Mục Trường Sinh nói, nhưng mà thân thể của bọn họ căn bản không nghe sai khiến, mặc cho bọn họ trợn mắt nhìn với Mục Trường Sinh ra sao, thân thể của bọn họ vẫn như cũ vô cùng nghe lời mà thi hành mệnh lệnh của Mục Trường Sinh.

Thu hồi linh lực, lấy ghế tựa.

Đối mặt tầm mắt đông đảo vừa giận vừa sợ, Mục Trường Sinh toàn bộ như không nhìn thấy, thong dong ngồi xuống ghế tựa.

Hành động mới vừa rồi của Mục Trường Sinh, đừng nói là bọn tiểu bối trong mấy gia tộc lớn, chính là ba vị gia chủ, trong lòng cũng là kinh ngạc ngơ ngác không thể nói ra. Mục Trường Sinh mặc dù có chút tiếng tăm trong Linh giới, mà chỉ là năm nay mới vừa ló đầu ra, căn bản không được tam đại cự đầu để ở trong mắt, hắn có thể một người lặng yên không một tiếng động xông tới đã để mọi người tại đây kinh hãi, bởi vì ngay cả người Triệu gia quen thuộc các loại phòng ngực chủ trạch, cũng không dám nói nhất định có thể giải phá hết thảy cạm bẫy, huống chi là người ngoài?

Nhưng mà tình cảnh mới vừa rồi, mới để cho mấy gia chủ mắt cao hơn đầu chính ý thức được nam nhân này đáng sợ, bởi vì hắn có thể dưới tình huống không có bất kỳ sóng linh lực nào, dễ như ăn cháo mà khống

chế thân thể của những người khác! Chỉ bằng hai câu mệnh lệnh? Vậy nếu như hắn muốn khống chế thân thể bọn họ thì sao? Có phải là cũng đơn giản như nói chuyện như vậy?

Tâm lý xẹt qua vô số loại suy đoán, mà ý nghĩ trong lòng ba vị gia chủ lúc này chênh lệch không bao nhiêu, bọn họ cho là, Mục Trường Sinh khẳng định không có năng lực khống chế thân thể của bọn họ, coi như năng lực hắn có quái lạ, vậy cũng cần linh lực đi phát động, chỉ là bọn họ còn không có phát hiện thời điểm chính xác hắn phát động linh lực thôi, mà bọn họ thân là gia chủ, thực lực tự nhiên không phải thức tỉnh giả bình thường có thể so sánh, làm sao có khả năng sẽ cho hắn dễ dàng khống chế bọn họ như khống chế mấy tiểu bối kia?

Đáy mắt Triệu gia chủ ngồi ở ghế chủ tọa tâm tình biến ảo, nhưng mà không chờ ông mở miệng, chỉ nghe Mục Trường Sinh lại nói thêm một câu, chính là câu nói này, khiến vị gia chủ Triệu gia, tổng thống Hoa quốc, rốt cuộc duy trì không được sắc mặt thong dong bình tĩnh, trên mặt không khỏi lộ ra khiếp sợ!

Mục Trường Sinh nói: "Ba vị gia chủ đứng làm chi? Ngồi xuống, chúng ta mới có thể đàm luận tốt đẹp."

Bởi vì ba người vì trước đó Mục Trường Sinh đột nhiên xông vào mà đứng dậy theo lời này vừa dứt, thân thể không bị khống chế ngồi về trên ghế!

"Cậu! Cậu khống chế được thân thể chúng tôi!" Quý gia gia chủ kinh hãi đến biến sắc mà chỉ vào Mục Trường Sinh. Ngón tay vì chủ nhân khủng hoảng mà không ngừng run rẩy.

Thành viên ba gia tộc lớn cật lực duy trì bình tĩnh bởi vì câu nói này của Quý gia chủ ầm ầm sụp đổ, nếu như ngay cả các gia chủ cũng bị nam nhân kia dễ dàng khống chế, vậy bọn họ… Nhứng người như bọn họ có thể có kết cục gì?

Tả gia chủ trong lòng cũng là không khỏi kinh hãi, nhưng là rất nhanh ông liền giữ nguyên sắc mặt, đồng thời tàn nhẫn mà liếc mắt khoét Quý gia chủ một cái, cái loại nhát gan này, chẳng trách quyền lợi đều bị trưởng tử lấy đi.

Triệu gia chủ là tỉnh táo lại nhanh nhất, ông nhìn bốn phía, thấy ngoại trừ trưởng tử Quý gia cùng Tả gia, bọn tiểu bối khác cũng đã bắt đầu rối loạn lên, liền nói: "Mọi người đều đi ra ngoài trước đi!" Nói xong tầm mắt đảo về những người đứng ở bốn phía.

Người Triệu gia tự nhiên ngay lập tức liền lui xuống, người Tả gia cùng Quý gia liếc nhìn gia chủ một cái, được ra hiệu cũng cùng rời khỏi, cửa lớn sau lưng bọn họ không hề có một tiếng động đóng lại. Ít đi tiểu bối các nhà, đại sảnh này lập tức lại trở nên trống trải, ngay cả nói chuyện cũng sinh ra tiếng vang.

Hiện tại toàn bộ người bên trong đại sảnh chỉ còn lại có Mục Trường Sinh, ba vị gia chủ cùng với trưởng tử, Túc Thanh Nguyên cùng với Y Thủy Mi ngồi ở bên người Túc Thanh Nguyên.

Triệu Trang Thâm, cũng tức là Triệu gia chủ hơi nhíu lông mày, ông nhìn Mục Trường Sinh ngồi đối diện bọn họ, nói: "Cậu nói muốn cùng chúng tôi đàm luận, lại dùng năng lực khống chế thân thể chúng tôi, đây chính là thái độ cậu dùng để nói chuyện?"

Thần sắc trên mặt Triệu gia chủ hiện tại cùng với mấy thế gia đại tộc trước đây Mục Trường Sinh ở Khánh quốc nhìn thấy có biết bao tương tự, hơn nữa người tứ đại gia tộc từ trước đến giờ sùng cổ, kiến trúc đại trạch Triệu gia cũng cùng Khánh quốc giống nhau y hệt, khiến Mục Trường Sinh không khỏi sản sinh mấy phần cảm giác về tới Đại Khánh.

"Không biểu diễn một chút thực lực của tôi, mấy vị đây làm sao có khả năng sẽ đem tôi đặt ở địa vị tương đương?" Mục Trường Sinh nói: "Năng lực của tôi là Ngôn Linh, tin tưởng rằng trải qua biểu hiện mới vừa rồi, các nài đã lý giải đầy đủ. Nếu như tôi không muốn cùng các vị nói chuyện cho tốt, hiện tại không chỉ là để các vị ngồi xuống."

Nghe vậy, Triệu Trang Thâm cau mày, loại năng lực Ngôn Linh này, dĩ nhiên thật tồn tại. Bây giờ nhìn lại, người trước mắt này sử dụng Ngôn Linh dường như không có bất kỳ hạn chế, nhưng mặc cho năng lực gì khi đang sử dụng đều sẽ lưu lại vết tích, tuy rằng ông không nhìn thấy sóng linh lực trên người Mục Trường Sinh, cũng vẫn có thể mơ hồ cảm giác được, trước đó bất quá đột nhiên không kịp chuẩn bị, hiện tại Mục Trường Sinh muốn giống như lúc nãy khống chế thân thể của ông tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy, bất

quá chính ông phòng được, không có nghĩa là tiểu bối trong gia tộc phòng được, chỉ điểm này, không thể không khiến ông thỏa hiệp.

Tâm Triệu gia chủ uất ức, trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, "Như vậy các hạ, muốn cùng chúng ta nói chuyện gì?"

Mục Trường Sinh nói: "Hai việc. Số một, tôi là vì Ứng Thiên mà tới."

Tả gia chủ nghe vậy liền nói: "Ứng Thiên bất quá là yêu ma khoác da người, còn sai khiến yêu ma khác sát hại hơn sáu mươi thức tỉnh giả. Cậu cũng là thức tỉnh giả, không đứng ở bên chúng ta, lẽ nào trái lại muốn vì một yêu ma nói chuyện?"

Nghe vậy Mục Trường Sinh nhìn về phía Tả gia chủ, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, nói: "Tôi vốn là đứng ở bên Ứng Thiên."

Quý gia chủ ngồi ở một bên đảm nhiệm người ẩn hình đã lâu nghe lời này cũng không nhịn được nữa, nói: "Cậu làm nhân loại, lại cùng một yêu ma tội ác đầy trời yêu ma đứng ở một bên, chẳng lẽ không cảm thấy được xấu hổ sao?"

Mục Trường Sinh lại nói: "Cái gì là thiện? Cái gì là ác? Phù hợp phần lợi ích phần lớn người, liền được mọi người tán đồng là thiện, cùng với ngược lại, nhưng là ác. Tôi căn bản không cảm thấy Ứng Thiên là ác, tôi cho là so với các ngươi, y trái lại vô cùng đáng yêu."

Cảm thấy yêu ma làm chủ việc sát hại hơn sáu mươi thức tỉnh giả rất đáng yêu, người nọ là có tật xấu đi? Quý gia chủ lúc này càng cảm thấy Mục Trường Sinh đáng sợ.

Triệu Trang Thâm luôn luôn bất động thần sắc mà quan sát thần sắc Mục Trường Sinh, thấy thế thì nói: "Cho nên các hạ đến đây, là muốn cho chúng tôi không truy cứu việc Ứng Thiên hại người nữa?"

Mục Trường Sinh không khách khí chút nào gật đầu, "Không sai."

Triệu Thành An đứng ở sau lưng Triệu gia chủ không nhịn được nói: "Đó là hơn sáu mươi mạng người, các hạ cho là chỉ bằng mấy câu nói của mình thì có thể nhẹ nhàng bỏ qua?" Triệu Thành An nguyên bản đối Mục Trường Sinh ấn tượng vô cùng không sai, nhưng bây giờ anh thất vọng cực kỳ.

Triệu Trang Thâm nhíu chặt lông mày, nhưng không có chỉ trích trưởng tử tùy tiện nói.

Đối với Triệu Thành An chất vấn, Mục Trường Sinh không có nửa phần không thích, trên thực tế, không quản ý định ban đầu của Ứng Thiên là gì, hại người chính là hại người, sai chính là sai! Nhưng hắn không thể tùy ý những người này đi bắt Ứng Thiên, còn sau việc này… Ánh mắt Mục Trường Sinh tối sầm, Ngôn Linh có thể khống chế người nói, lại chưởng khống không được lòng người, hắn nhất định phải để những người này bỏ đi ý định bắt Ứng Thiên, cho dù hắn có thể khống chế bọn họ một đời, cũng không thể phòng được các loại mầm họa. Hắn mở miệng nói: "Hơn sáu mươi cái nhân mạng tự nhiên không thể tính như vậy. Nhưng các người dựa vào cái gì nhận định Ứng Thiên chính là chủ mưu? Chỉ bằng một đoạn hình ảnh không trọn vẹn?"

Mục Trường Sinh nghiêng đầu đến nhìn Y Thủy Mi ngồi bên cạnh Túc Thanh Nguyên, nói: "Tôi tin tưởng những thứ trong lời cô nói không có làm giả, nhưng cô có thể nói cho tôi, cô tại sao sẽ đi hoài nghi Ứng Thiên không?"

Sau khi Y Thủy Mi dùng tóc Ứng Thiên biết đến chuyện này, vốn là muốn trước hết nói cho Mục Trường Sinh, nhắc nhở hắn không nên bị Ứng Thiên hại, nhưng vì hai người bọn họ như hình với bóng, mà Y Thủy Mi căn bản không dám xuất hiện trước mặt Ứng Thiên, không thể làm gì khác hơn là đem chuyện nào bẩm báo cho gia chủ Triệu gia, bởi vì thức tỉnh giả bị hại tuyệt đại bộ phận là người tứ đại gia tộc.

Khi mới vừa biết đến chân tướng, Y Thủy Mi hận không thể lập tức nói cho Mục Trường Sinh, mà bây giờ có cơ hội, Y Thủy Mi liền trù trừ không dám đối mặt Mục Trường Sinh, bởi vì vào lúc này, cô liền nghĩ tới, giữa Mục Trường Sinh và Ứng Thiên có chút quan hệ mập mờ.

Coi như Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên không có loại quan hệ đó, cô bị Ứng Thiên hạ xuống nguyền rủa cấm nói, căn bản là không có cách đem chuyện ngày đó nói ra.

Mục Trường Sinh chỉ là liếc mắt nhìn sắc mặt Y Thủy Mi xoắn xuýt, liền biết đến hỏi không ra cái gì. Hắn thoáng gật đầu, nói: "Tôi hiểu được, cô…"

Không chờ hắn nói xong câu này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa cùng tiếng hò hét, sau một khắc, đại môn long một tiếng bị người từ phía ngoài phá tan. Ứng Thiên máu me khắp người mà vọt vào, cất giọng nói: "Trường Sinh tôi tới cứu anh…"

Sau một khắc, y gặp được Mục Trường Sinh cả người gọn gàng, tao nhã đoan chính ngồi ở chỗ đó.

Ứng Thiên:…

Mục Trường Sinh:…

66. Chương 66

Thời gian lùi về lúc Mục Trường Sinh rửa chén xong, đi bộ leo lên sân thượng.

Ứng Thiên dưới Ngôn Linh của Mục Trường Sinh rất nhanh liền lâm vào ngủ say, nhưng mà mới vừa ngủ không bao lâu, cấm chế y đặt ở mi tâm sáng lên, tia sáng kia chói mắt đến cực điểm, đồng thời hóa thành một tia xung điện đột nhiên đâm vào óc y.

Dưới kích thích của đau đớn, Ứng Thiên đang trong ngủ mê nhíu chặt lông mày, rất nhanh thì tỉnh lại. Cấm chế tại mi tâm hoàn thành nhiệm vụ đánh thức chủ nhân, từ từ tối lại.

Mới vừa cưỡng ép tỉnh lại từ trầm miên, ý thức Ứng Thiên còn có chút mê man, nhưng mà sau một khắc, y đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, không mặc y phục xông ra ngoài.

Từ sau lần Mục Trường Sinh ra ngoài bị âm khí tập kích, Ứng Thiên liền âm thầm hạ cấm chế cho mình, chỉ cần Mục Trường Sinh rời khỏi y vượt qua khoảng cách nhất định, cấm chế này sẽ nhắc nhở y, nếu như ý thức y không tỉnh táo, liền cưỡng ép y tỉnh lại!

Ứng Thiên lao ra nằm ngoài, phát hiện Mục Trường Sinh quả nhiên không còn ở trong nhà. Y men theo khí tức Mục Trường Sinh lưu lại đuổi theo ra ngoài, thả ra toàn bộ tốc độ, như một mũi tên rời cung bắn ra ngoài.

Thân thể nhanh chóng nhảy qua từng tòa nhà cao tầng, Ứng Thiên thấy cách Triệu gia chủ trạch càng ngày càng gần, lông mày cũng treo lên càng lúc càng cao, gần như khiến tấm da y đang khoác gấp nên vài nếp nhăn.

Trường Sinh hắn tại sao muốn đến nhà chính Triệu gia? Hắn không phải không quen biết những người kia sao? Người của tứ đại gia tộc luôn luôn lần theo tung tích y, bọn họ có thể hay không đem chuyện này nói cho Trường Sinh, sau đó gây xích mích khiến Trường Sinh rời khỏi mình?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, trong lòng Ứng Thiên liền sinh ra tâm tình vô cùng thôi bạo tàn ác, cặp mắt màu đen cũng dần dần nhiễm lên một tầng sáng thuộc tính "Kim" lạnh như băng.

Y siết chặt nắm đấm, đáy mắt lấp loé sát cơ, nếu như Triệu gia thật muốn quấy rối, liền đem tất cả bọn họ đều giết chết là được, dù sao những người kia vốn là đáng chết!

Không chút nào bảo lưu tốc độ mà chạy như điên, nhưng Ứng Thiên vẫn chậm một bước, khi y đứng ở trên đỉnh một tòa nhà cao mấy chục tầng, khi dựa vào thị lực vượt xa nhân loại thấy rõ toàn bộ bố trí bên trong Triệu gia, Mục Trường Sinh đã bị hắc ưng mang đến, trực tiếp phá tan nóc nhà Triệu gia chủ trạch.

Từ xa xa thấy cảnh này, tâm lý Ứng Thiên vẫn luôn căng thẳng cuối cùng cũng coi như thoáng lỏng ra, thế nhưng này cũng không có nghĩa là y có thể triệt để thanh tĩnh lại.

Y biết rõ Mục Trường Sinh có bao nhiêu thiện lương, hắn thậm chí tin tưởng thật sâu nhân quả luân hồi, còn lấy điều này khuyên mình không nên tạo ra sát nghiệt, ngay cả ốc đồng suýt nữa hại hắn thì hắn cũng chỉ cho một trừng phạt nho nhỏ.

Mục Trường Sinh như vậy, nếu cho hắn biết y làm ra chuyện gì, có thể hay không vĩnh viễn rời khỏi y?

Chỉ cần vừa nghĩ tới Mục Trường Sinh có thể cảm thấy mình buồn nôn, từ đây cách xa mình, trái tim Ứng Thiên như bị hàn khí mùa đông đóng băng lại, thân thể cũng bắt đầu lạnh đến mức phát run.

Một người càng sợ cái gì, thì càng không nhịn được suy nghĩ nếu như chuyện này xảy ra sẽ có hậu quả thế nào, mình sẽ đối mặt hoàn cảnh khủng bố thế nào!

Rõ ràng Trường Sinh chỉ là đi Triệu gia, rõ ràng hắn hoàn chưa từng thấy gì cả, có lẽ người của tứ đại gia tộc cái gì cũng không biết? Có lẽ bọn họ cái gì cũng sẽ không nói cho Trường Sinh?

Thế nhưng Ứng Thiên chính là không nhịn được suy nghĩ, vạn nhất thì sao?

Vì vậy Ứng Thiên quyết định diễn một tuồng kịch, y huýt sáo, triệu đến một nhóm yêu ma cấp thấp ẩn nấp ở phụ cận, lợi dụng bọn chúng dẫn ra lực chú ý của cấm chế phòng ngự của Triệu gia, mà chính y, thì lại một người một ngựa từ đại môn Triệu gia vọt vào.

Nhân viên bảo vệ ở Triệu gia có lợi hại đến đâu cũng chỉ là thức tỉnh giả bình thường, làm sao có thể địch nổi Ứng Thiên có danh xưng khủng long hình người?

Y một đường quét ra những thủ vệ kia, từ cửa lớn Triệu gia vọt vào nội viện. Pháo năng lượng loại nhỏ lắp đặt ở các nơi trong Triệu gia đuổi theo y không ngừng oanh kích, lít nha lít nhít như mưa rào, nhưng mà nhanh nhất cũng chỉ có thể oanh kích đến bóng mờ của y, chẳng những không có một chút tác dụng, trái lại đem không ít nơi trong Triệu gia oanh thành phế tích!

Theo cảnh báo liên tiếp không ngừng vang lên, càng nhiều thức tỉnh giả từ nội viện Triệu gia đi ra, nỗ lực ngăn cản Ứng Thiên tiếp tục tiến lên, nhưng mà tốc độ Ứng Thiên quá nhanh, bọn họ căn bản cả chéo áo Ứng Thiên cũng không sờ tới, càng không nói đến ngăn cản.

Khi sắp vọt tới đại sảnh Triệu gia, Ứng Thiên lau mồ hôi trên mặt mình, đồng thời bắt lấy một thức tỉnh giả thật vất vả vọt tới trước mặt y, động mạch đối phương bị y cắt, máu phun đầy người y, vì vậy Ứng Thiên liền hài lòng đạp cửa đại sảnh Triệu gia!

"Trường Sinh tôi tới cứu anh…"

Ứng Thiên thiết kế kịch bản cho chính mình là, sau khi y tỉnh ngủ, lại phát hiện Mục Trường Sinh đến Triệu gia, cho là hắn bị người nhà họ Triệu bắt đi nên nổi giận, một người một ngựa vọt tới Triệu gia muốn đem hắn cứu ra, lại phát hiện Mục Trường Sinh chỉ là đến Triệu gia làm khách. Nhưng mà một khắc đối diện đôi mắt Mục Trường Sinh, cho dù biết rõ chỉ là diễn kịch mà thôi y vẫn cảm giác lúng túng, mà Mục Trường Sinh mềm lòng nhất, nhìn thấy y phấn đấu quên mình tới cứu hắn như vậy, sẽ không dễ dàng tin tưởng những người đó gây xích mích đi!

===

Mục Trường Sinh lúc này tự nhiên không biết suy nghĩ của Ứng Thiên, càng không biết y làm tất cả chỉ là vì thủ tín cùng hắn mà diễn nên. Bất quá hắn cũng không có cảm động như trong tưởng tượng của Ứng Thiên, Mục Trường Sinh chỉ cảm thấy vốn là kế hoạch rất tốt tất cả lại bị Ứng Thiên làm hỏng.

Hắn nhìn qua Ứng Thiên có chút chật vật nói: "Cậu không phải đang ngủ sao?"

Ứng Thiên thật thà đem chuyện cấm chế mi tâm nói ra.

Được câu trả lời, Mục Trường Sinh thầm nghĩ, lần sau để Ứng Thiên ngủ cần phải trước tiên đem cấm chế của y che giấu.

Tâm lý hai người đều không hẹn mà cùng nghĩ cách tính kế đối phương, Ứng Thiên không chờ Mục Trường Sinh mở miệng, liền trực tiếp nói: "Anh tại sao dùng Ngôn Linh khiến tôi ngủ thiếp đi."

Mục Trường Sinh ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Ứng Thiên, "Tôi thấy cậu quá mệt mỏi, muốn cho cậu nghỉ ngơi thật tốt một chút, thuận tiện rửa chén."

Ứng Thiên:...

Càng không có gì để nói. Vào lúc này y không phải là nên biểu thị một chút cảm động, để Trường Sinh cao hứng một chút?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà Ứng Thiên cũng không có mở miệng, bình tĩnh mà xem xét, y cũng không có hiểu Mục Trường Sinh như hắn cho là vậy, thế nhưng trên người Mục Trường Sinh, Ứng Thiên hao phí sức quan sát nhạy bén nhất và dụng tâm cẩn thận nhất, tuy rằng đoán không ra ý nghĩ cụ thể của Mục Trường Sinh, thế nhưng nếu như Mục Trường Sinh không tận lực che giấu, Ứng Thiên liền có thể dễ như ăn cháo mà nhìn ra tâm tình của hắn lúc này.

Tỷ như trước đây qua mỗi ngày, y biết hắn thích đồ ăn gì, biết hắn thích loại màu sắc nào hơn, biết hắn dễ có ấn tượng tốt với hạng người gì. Cũng như bây giờ, y biết Mục Trường Sinh tuy rằng nhìn qua ánh mắt nhu hòa, trên thực tế đã có chút tức giận. Thế nhưng hắn không có dùng Ngôn Linh đuổi y đi, còn nguyện ý cùng y nói chuyện, nói như vậy, Trường Sinh bây giờ còn rất yêu thích mình.

Bởi vì phát hiện điều này, Ứng Thiên thoáng an tâm, tiến lên vài bước đi tới bên người Mục Trường Sinh. Hai người đều ăn ý không có nói chuyện vì sao lại chạy đến Triệu gia.

Trong lúc Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên nói chuyện, cảnh vệ phía ngoài vọt vào, lại dưới ra hiệu của Triệu Trang Thâm lùi ra.

Mắt thấy Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên rốt cục nói xong, Quý Trạch vẫn luôn ngồi ở bên cạnh Quý gia chủ, luôn không nói gì cuối cùng mở miệng, "Hai người các cậu không coi ai ra gì như thế a, là cảm thấy tứ đại gia tộc chúng ta rất dễ bắt nạt sao?" Anh đã rất lâu không có nhìn thấy Trường Phong, nhớ đến cơ hồ muốn phát rồ! Mà Mục Trường Sinh vẫn còn ở trước mặt anh coi như chỗ không người tú ân ái! Dùng khuôn mặt cùng Trường Phong cơ hồ giống nhau như đúc! Thực sự là... Quá muốn ăn đòn rồi!

Tâm lý khó chịu cực điểm, nhưng mà Quý Trạch cũng không có manh động, lại chưa nói không biết ứng phó Ngôn Linh của Mục Trường ra sao, chỉ cần một điểm Mục Trường Sinh là ca ca Trường Phong, anh liền không có cách nào động thủ với Mục Trường Sinh, quan trọng nhất là, anh rất cần Mục Trường Sinh trợ giúp, khi tìm về Trường Phong...

Nghe Quý Trạch nói, Mục Trường Sinh đè lại Ứng Thiên, ra hiệu y không cần nói chuyện, mới hơi có chút áy náy nói: "Xin lỗi. Tổn thất tạo thành cho Triệu gia, tôi sẽ tận lực bồi thường."

Triệu Trang Thâm vào lúc này đã nghe xong thủ hạ báo cáo, hệ thống phòng ngự chủ trạch là Triệu gia hao phí không ít tâm huyết mới hoàn thành, ông đắc ý nhất chính là cái hệ thống phòng ngự qua một tay ông cải tạo này, thậm chí đã từng tự tin cho là không có bất kỳ người nào có thể đột phá phòng tuyến Triệu gia.

Song tất cả điều này trước mặt hai người Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên kia đều bị đánh vỡ, nghĩ đến chủ trạch bị làm cho hỏng bét, Triệu Trang Thâm từ trước đến giờ hỉ nộ không hiện rõ sắc mặt rốt cục cũng tức giận rõ ràng.

"Tôi biết hai vị rất mạnh, nhưng hành động của các người hôm nay, thật sự là khinh người quá đáng!" Đây cũng không phải là vấn đề bồi thường hay không bồi thường, qua hôm nay, Triệu gia tuyệt đối sẽ biến thành trò cười trong Linh giới! Người người đều sẽ biết đến Triệu gia danh xưng thực lực mạnh nhất bị một tên Ứng Thiên phá vỡ phòng ngự, thậm chí như vào chỗ không người mà xông vào nội viện! Ngày hôm nay nếu như bỏ qua hai người kia, sau đó còn ai đem Triệu gia bọn họ để vào mắt?

Người hai nhà Quý Tả ở một bên cũng đồng dạng phẫn nộ, tứ đại gia tộc tuy rằng cũng không hài hòa, thường xuyên sinh ra mâu thuẫn, mà giao tình ngàn năm tích luỹ lại không phải giả, nếu thật gặp phải ngoại địch mạnh mẽ, tứ đại gia tộc như thể chân tay, tất nhiên là dắt tay vượt qua cửa ải khó khăn, Triệu gia bị đánh mặt, giống như là tứ gia bọn họ đồng thời bị đánh mặt, làm sao có khả năng nuốt trôi cơn giận này?

Nhưng mà trong lòng bọn họ cũng đều rõ ràng, Ngôn Linh của Mục Trường Sinh vốn là khó đối phó, thêm một tên Ứng Thiên lấy một địch trăm...

Tứ gia tộc liên hợp sức mạnh đương nhiên sẽ không sợ hãi hai người kia, thế nhưng tổn thất là tránh không khỏi, đặc biệt là hai người này là người Hài Hòa đồng minh, đến lúc đó đối phương nhất định sẽ che chở hai người này, bọn họ nếu cùng Hài Hòa đồng minh đánh nhau, coi như thắng rồi cũng là tổn thất nặng nề, huống chi, thế cờ hiện nay, bọn họ căn bản là lãng phí không nổi một phần sức mạnh nào!

Nghĩ đến tổ chức kia nhiều lần động tác lén lút, dã tâm rất lớn, lại thêm yêu ma xuất quỷ nhập thần, giết không ít thức tỉnh giả của bọn họ… Dưới tầng tầng cân nhắc, lửa giận lớn hơn nữa cũng phải cưỡng ép đè xuống!

Triệu gia chủ cùng Tả gia chủ không hẹn mà cùng nghĩ đến, phía sau bọn họ kéo cả gia tộc, mà hai người kia, chỉ là hai người, thật bởi vì bọn họ mà nổ súng, thật sự là không đáng!

Quý gia chủ là người kích động, ông ngược lại là rất muốn liều mạng ra tay, mới vừa có hành động liền bị Quý Trạch ép xuống. Đối diện ánh mắt trưởng tử chính mình, Quý gia chủ rụt cổ một cái, không dám động.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn sắc mặt những người kia, liền biết mấy vị gia chủ trước mặt này đại thể là có ý nghĩ gì. Đồng dạng gánh vác trách nhiệm gia tộc, Mục Trường Sinh hết sức rõ ràng người thân ở vị trí này có bao nhiêu lo lắng thân bất do kỷ, cũng không phải bọn họ sợ hắn, mà là có quá nhiều quá nhiều nguyên nhân, làm cho bọn họ không thể không tiếp tục khoan dung hắn.

Cũng chính bởi vì rõ ràng những người này có quá nhiều lo lắng, cho nên hắn mới có thể khí định thần nhàn ngồi ở chỗ này như vậy, chỉ cần những người này trong tâm còn có thứ phải bảo vệ, vấn đề Ứng Thiên, không coi là đề tài quá khó.

Mục Trường Sinh đương nhiên sẽ không để những người này trong lòng quá mức uất ức, nên bồi thường thì bồi thường, nên động viên thì động viên, đối với hắn mà nói, coi trọng nhất không phải có thể có bao nhiêu thực lực uy hiếp người khác, mà là như thế nào khiến người vốn là có thù với hắn, cam tâm tình nguyện trở thành minh hữu hắn.

Hắn không nghi ngờ chút nào hắn có thể đạt thành mục đích, bởi vì nơi này không phải Đại Khánh, những người ở trước mắt, cùng hắn cũng không có trực tiếp xung đột lợi ích.

Trầm ngâm chốc lát, Mục Trường Sinh đang muốn mở miệng, bên ngoài chợt truyền đến thanh âm của cảnh vệ.

"Bẩm báo gia chủ, Lý gia Đại tiểu thư đến…"

67. Chương 67

Lý gia Đại tiểu thư? Lý Nhan Mạt? Ánh mặt Mục Trường Sinh phát lạnh, cô ta dĩ nhiên còn sống sót.

Trên vai bỗng nhiên nặng hơn, Ứng Thiên đặt tay trái của y lên vai phải của hắn, như động viên mà ấn ấn.

Mục Trường Sinh nghiêng đầu liếc mắt nhìn y, nhìn thấy y dính rất nhiều bùn đất trên mặt lại lộ ra một nụ cười xán lạn.

Ánh mắt của hắn ấm áp, gật gật đầu với y.

Theo tiếng cộc cộc khi giày cao gót tiếp xúc mặt đất vang lên, một nữ nhân dáng dấp diễm lệ, khoảng chừng hai mươi hai tuổi mang theo mấy hộ vệ đi vào. Cô thân cao chừng 1 mét bảy, váy dài ren trắng đen ôm sát người đem thân thể tân trang càng cao gầy nóng bỏng thêm, mái tóc quăn màu đỏ rượu nhuộm cột thành một cái đuôi ngựa cao cao, hiện ra nét thành thục.

Lý Nhan Mạt vừa đi vào Triệu gia chủ trạch, đã nhìn thấy Mục Trường Sinh ngồi ở đối diện Triệu gia chủ, đáy mắt cô chợt lóe một tia tối tăm, lập tức lộ ra dáng vẻ thân thiết, nói với Triệu Trang Thâm: "Triệu bá bá, chuyện gì thế này? Người nào to gan như vậy dám tập kích Triệu gia?"

Ứng Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, "Người lá gan rất lớn tập kích Triệu gia chính là ta."

Nghe âm thanh vô cùng hung hăng này, Lý Nhan Mạt nhíu nhíu mày, cô nhìn theo hướng phát ra âm thanh, khi nhìn thấy Ứng Thiên đứng ở bên người Mục Trường Sinh lại ngẩn người.

Mục Trường Sinh kéo Ứng Thiên tay, "Được rồi, trước tiên không cần nói chuyện, chờ một chút tôi đem mọi việc giải quyết, sau đó thì đi."

Ánh mắt sắc bén của Ứng Thiên quét qua Lý Nhan Mạt, lập tức gật gật đầu.

Triệu gia chủ liếc nhìn Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên một cái, nói với Lý Nhan Mạt: "Cháu làm sao hiện giờ mới đến?"

Biểu tình trên mặt Lý Nhan Mạt vô cùng thành khẩn, cô nói: "Xin lỗi Triệu bá bá, ba ba cháu đột nhiên..."

"Được, ta biết rồi." Triệu Trang Thâm đánh gãy lời Lý Nhan Mạt, nói tiếp: "Trước mắt có chuyện quan trọng hơn phải xử lý."

Lý Nhan Mạt nghe vậy đáy mắt chợt lóe một tia lúng túng, nhưng cô cũng chỉ đành gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Quý Trạch.

Cửa đại sảnh lại một lần đóng lại, Mục Trường Sinh mở miệng nói: "Triệu gia chủ, thời gian đã trì hoãn không ít, tôi cho là, cần phải mau chóng đem chuyện ngày hôm nay giải quyết đi."

Triệu Trang Thâm nói: "Các hạ vẫn kiên trì cho là Ứng Thiên không phải hung thủ điều khiển yêu ma?"

Nghe được câu này, ánh mắt Ứng Thiên nhìn chằm chằm Triệu Trang Thâm nhiễm lên mấy phần sát cơ. Mấy phần sát ý này ẩn giấu thật sâu, Triệu Trang Thâm cũng không có phát hiện, ông tiếp tục nói: "Có con gái nhỏ Y gia cung cấp hình ảnh làm chứng, lại có Túc đạo trưởng dùng Thủy Kính Sinh Hoa nghiệm chứng tính chân thực của hình ảnh, cái này chẳng lẽ còn chưa đủ?"

Nghe vậy Túc Thanh Nguyên nhân tiện nói: "Kỳ thực thuật pháp Thủy Kính Sinh Hoa có rất nhiều khuyết thiếu, liên quan với có thể hay không nghiệm chứng tính chân thực của hình ảnh, bần đạo cũng không cách nào xác định."

Quý gia chủ: Quá vô sỉ! Vì che chở con trai nuôi cư nhiên đổi trắng thay đen.

Triệu Thành An đứng ở sau lưng Triệu gia chủ nghe vậy liếc nhìn Túc Thanh Nguyên một cái, lập tức thần sắc không rõ mà buông xuống tầm mắt.

"Còn nữa, trong hình ảnh kia, chúng ta rõ ràng nhìn thấy Ứng Thiên là yêu ma biến thành, các hạ cũng là loài người, chẳng lẽ muốn phóng túng một yêu ma tàn sát đồng tộc?" Triệu Trang Thâm nói.

Đuôi lông mày Mục Trường Sinh nhẹ nhàng cong lên, nói: "Tôi trước khi tới đã tra rõ ràng, thức tỉnh giả bị hại nói là sáu mươi ba người, kỳ thực chỉ có ba mươi lăm, phần còn lại bất quá là trọng thương, mà trong những người bị hại này, chín phần mười, là thành viên tứ gia tộc, tôi có thể khiến những người này trở lại trạng thái ban đầu, còn có thể từ các người chọn lựa ra năm mươi người, tôi sẽ khiến bọn họ biến thành thức tỉnh giả. Muốn có năng lực gì tự các người quyết định. Hệ thống phòng ngự Triệu gia tôi cũng có thể đem trở về như cũ. Sau ngày hôm nay, tôi có thể bảo đảm, bất kỳ sự kiện yêu ma giết người đều cùng Ứng Thiên không quan hệ. Hiện tại, các người còn cảm thấy được Ứng Thiên là yêu ma sao?"

Hệ thống phòng ngự Triệu gia không còn có thể lại xây dựng, thế nhưng thức tỉnh giả không phải là nói thì có! Nếu như nói thái độ ban đầu của ba vị gia chủ đối với Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên là cực kỳ bất mãn cùng phẫn nộ, như vậy hiện tại thì chỉ còn dư lại khiếp sợ và kiêng kỵ.

Đặc biệt là Triệu Trang Thâm, trước khi Mục Trường Sinh nói ra lời này, ông vẫn cảm thấy loại năng lực nghịch thiên như Ngôn Linh nhất định sẽ có thật nhiều hạn chế, kết quả Mục Trường Sinh dĩ nhiên nói hắn có thể tạo ra thức tỉnh giả! Dưới tình huống như vậy, đối phương căn bản không cần nói dối, nói cách khác, hắn thật sự có năng lực tạo ra thức tỉnh giả!

Đồng tử Triệu Trang Thâm nhanh chóng co lại, một hồi lâu sau mới khôi phục lại yên lặng.

Mọi người ở đây cũng đều bị lời Mục Trường Sinh chấn động, Quý gia chủ không kịp chờ đợi hỏi: "Thật sự năng lực gì cũng có thể? Có thể muốn Ngôn Linh à... A!"

Lời còn chưa nói hết, Quý gia chủ liền bị Quý Trạch mạnh mẽ đạp một cước, đau đến nỗi ông la to một tiếng.

Mục Trường Sinh nghe lời này nhìn về phía Quý gia chủ, trên mặt tựa như cười mà không phải cười, lại cũng không nói lời nào.

Tả gia chủ ngồi ở đối diện Quý gia chủ lườm ông một cái, ngầm rủa một câu ngu xuẩn. Người như vậy lại là cùng ông đứng ngang hàng gia chủ, quả thực ném đi thể diện tứ đại gia tộc.

Một bên ở trong lòng mắng Quý gia chủ không nên chuyện, lông mày Tả gia chủ nhíu lại thật chặt, tình huống không ổn a, Mục Trường Sinh nếu quả thật có năng lực tạo ra nhiều thức tỉnh giả như vậy, vậy hắn muốn đối phó tứ gia tộc bọn họ, chẳng phải là dễ như trở bàn tay?

Mục Trường Sinh đem thần sắc mọi người tại đây thu vào đáy mắt, nói tiếp: "Trước tôi đã nói, tôi tới nơi này chủ yếu là vì hai việc, một là Ứng Thiên, cái thứ hai, chính là Vọng Hư kính."

Triệu Trang Thâm ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một câu, "Rất khéo, tứ gia tộc chúng ta ngày hôm nay tập hợp, ngoại trừ tìm ra yêu ma tàn hại thức tỉnh giả ở ngoài, một chuyện khác cũng là vì Vọng Hư kính."

"Các ông muốn mượn Vọng Hư kính tập thể di chuyển đến một thế giới khác?" Mục Trường Sinh khẳng định nói.

Triệu Trang Thâm hiện tại cũng không hỏi Mục Trường Sinh là làm sao mà biết được, ông trực tiếp một chút đầu nói: "Không sai, thế giới này linh khí gần tới khô cạn, nếu tìm không ra những đường ra khác, chỉ sợ tứ gia chúng ta cũng không xong."

"Vậy vừa vặn, mục đích của tôi với các ngươi giống nhau. Không bằng hợp tác?" Mục Trường Sinh khẽ mỉm cười, lấy ra một viên Tỏa hồn khí, "Tôi chỗ này, vừa vặn có một linh hồn biết đến tung tích cụ thể của Vọng Hư kính..."

Đợi đến khi kết thúc nói chuyện, đã là mười giờ tối.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên khi đến đều là xông vào, khi đi, lại là Triệu gia chủ tự mình đưa đi.

Người ba nhà khác cũng đều không khác mấy là vào lúc này rời đi Triệu gia. Người Trung Quốc quá nhiều, mỗi tòa thành thị đều vô cùng chen chúc, nhưng mà Triệu gia có thể tại thủ đô kiến tạo quần thể kiến trúc phảng cổ vô cùng to lớn, kể cả khu vực rừng cây xung quanh đều nhét vào phạm vi chủ trạch.

Cự tuyệt đề nghị Triệu gia chủ phái xe đưa bọn họ trở về, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên dọc theo con đường bằng phẳng bao bên ngoài Triệu gia chủ trạch khoan thai chậm rãi đi ra.

Ban đêm mùa hè vô cùng mát mẻ, đặc biệt là con đường này hai bên đều là cây cối xanh um tươi tốt, đi dưới tàng cây người nghe tiếng lá bị gió lay sàn sạt, nghe hương vị mát mẻ của cỏ cây, coi như trước đó tâm tình có buồn bực ra sao, cũng sẽ bất tri bất giác yên tĩnh lại.

Mục Trường Sinh chỉ lẳng lặng mà đi tới không lời nào, Ứng Thiên không thể làm gì khác hơn là mở miệng làm sinh động bầu không khí, "Ngày hôm nay thực sự là tiện nghi đám người kia, năm mươi thức tỉnh giả a!"

Mục Trường Sinh nhàn nhạt trả lời một câu, "Bất quá chỉ là chuyện động động miệng lưỡi."

Ứng Thiên từ trong thái độ lãnh đạm rõ ràng của Mục Trường Sinh nhận ra được tâm tình hắn, không khỏi tê cả da đầu, vừa sốt sắng vừa thấp thỏm, y đang vắt hết óc nghĩ dùng dạng lý do gì mới có thể tranh thủ thông cảm từ Mục Trường Sinh, Mục Trường Sinh lại mở miệng trước.

"Ba mươi lăm thức tỉnh giả kia, thật là cậu sai yêu ma giết? Giống như Lưu Mang ngày đó trên xe lửa bị giết chết." Mục Trường Sinh dừng bước chân, hắn nhìn Ứng Thiên, hai mắt bình thản không gợn sóng.

Ứng Thiên xoắn xuýt đến xoắn xuýt đi, vẫn là không cách nào nói dối Mục Trường Sinh, chỉ có thể cứng ngắc gật gật đầu.

"Tại sao?" Mục Trường Sinh thực sự không nghĩ ra được, là dạng lý do gì có thể khiến Ứng Thiên đi làm chuyện hại người hại mình như thế.

Ứng Thiên trầm mặc hồi lâu, ánh trăng xuyên thấu qua cành cây chiếu lên mặt y từng đốm màu bạc, gương mặt tuấn mỹ như tranh vẽ của y một nửa ẩn trong bóng cây, hiện ra mấy phần quỷ quyệt khó có thể đoán.

"Bọn họ, vốn là đáng chết." Một lúc lâu, Ứng Thiên mới chậm rãi nói ra mấy chữ này.

Tâm thần Mục Trường Sinh chấn động, bởi vì khi Ứng Thiên nói ra câu nói này trên mặt lộ ra ngoan tuyệt cùng âm u làm cho hắn cảm thấy vô cùng xa lạ, hắn đột nhiên nghĩ đến, có lẽ hắn xưa nay cũng chưa có hiểu rõ người trước mắt này.

"Nguyên nhân?" Mục Trường Sinh hỏi.

Ứng Thiên lắc đầu, môi mỏng mím thật chặt, rõ ràng không muốn giải thích.

Thấy thế, đát mắt Mục Trường Sinh hiện lên mấy phần tức giận, hắn nói: "Được, cậu không nói tôi cũng không ép cậu, mà giết người cuối cùng vẫn là sai! Từ hôm nay trở đi, không cho phép cậu đám yêu ma đó, càng không cho đi thương tổn bất luận người vô tội nào!"

Ứng Thiên phản bác: "Bọn họ mới không phải người vô tội gì."

Mục Trường Sinh nói: "Vậy cậu nói một chút, bọn họ nơi nào không vô tội?"

Ứng Thiên không nói.

Mục Trường Sinh nhìn dáng vẻ Ứng Thiên quật cường, biết đến trừ phi dùng Ngôn Linh, bằng không sẽ không thể cạy miệng người này, hắn do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là thua, "Thôi."

Dứt tiếng, hắn vòng qua trước mặt Ứng Thiên, đi trước. Gió buổi tối vẫn mát mẻ, nhưng mà Mục Trường Sinh trong lòng lại buồn bực trước nay chưa từng có, hắn cũng là cho tới hôm nay phát hiện, hóa ra cái gì nhân nghĩa lễ trí tín, đến một loại thời điểm nào đó, cũng có thể bị vứt bỏ. Buồn cười hắn từ trước còn tự xưng là quân tử, quay đầu lại, cùng tiểu nhân cũng không khác nhau gì cả, cũng bởi vì một người, hắn lựa chọn không nhìn tính mệnh hơn ba mươi người vô tội kia, trái lại dùng trao đổi ích lợi đạt được cảnh thái bình giả tạo.

Nhưng là đồng thời, hắn cũng rõ ràng, cho dù làm lại một lần, cho dù Ứng Thiên hại nhiều người hơn nữa, hắn vẫn sẽ làm như vậy, bởi vì người với người rốt cuộc vẫn là khác nhau, phân lượng Ứng Thiên ở trong lòng hắn, vẫn lớn hơn nhiều so với những người vô tội không biết tên đó, nói cho cùng, hắn vẫn là ích kỷ…

Mục Trường Sinh đi không bao lâu, Ứng Thiên liền đi theo sau lưng hắn, đối phương không nhanh không chậm, trước sau cùng cách hắn hai bước, cũng không nói, cứ như vậy yên lặng cùng.

Mục Trường Sinh đi mấy bước, đi tới trong rừng cây nhỏ bên cạnh, trước đó hắn bảo đầu hắc ưng kia ở trong cánh rừng này chờ hắn.

Chỉ là mới vừa đi vào rừng, hắn liền nghe thấy tiếng Lý gia Đại tiểu thư kia.

"Quý Trạch ca, anh đến bây giờ vẫn còn giận em sao?"

68. Chương 68

"Quý Trạch ca, anh đến bây giờ còn giận em sao?"

Đêm khuya trong rừng cây nhỏ vắng vẻ, tia sáng yếu ớt, thế nhưng thị lực thức tỉnh giả không phải người bình thường có thể so sánh, cho dù có tối hơn, Mục Trường Sinh cũng có thể thấy rõ Lý gia Đại tiểu thư đứng ở cách đó không xa, đưa lưng về phía hắn, cùng với Quý Trạch dựa vào một cây khô, nhìn qua có chút lười biếng.

Nghe lời Lý Nhan Mạt nói, Quý Trạch thuận miệng nói: "Cô hiểu lầm, tôi cũng không có giận cô." Anh lúc nói lời này, dáng dấp nhìn qua có chút hờ hững.

Lý Nhan Mạt vẫn là mù quáng, dung mạo trong bóng đêm mơ hồ cũng có một loại mị lực diễm lệ, "Em biết mà, anh còn để ý chuyện kia, nhưng mà anh phải tin tưởng, những người kia tuyệt đối không phải em phái đi."

Quý Trạch chợt nhẹ nhàng nở nụ cười, anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lý Nhan Mạt lmột cái, trong ánh mắt không hề che giấu lãnh ý một chút nào, "Có thể đừng tiếp tục đóng kịch không? Loại lời kịch này, cô nói không buồn nôn, tôi nghe cũng ghê tởm chết đi được."

"Quý Trạch!" Nước mắt Lý Nhan Mạt biến mất trên mặt, cất cao giọng, "Tôi có điểm nào có lỗi với anh? Lúc trước trong nghi thức đính hôn, anh bỏ lại hai nhà chúng ta, lôi kéo nam nhân chạy đi, khiến Lý gia tôi mất hết mặt mũi, hại ba ba tôi phát bệnh nhập viện! Bây giờ còn tìm người chèn ép Lý gia tôi! Được, coi như tôi phải tội anh, anh nói thẳng ra, Lý gia chúng ta chỗ nào có lỗi với anh?"

Quý Trạch ngáp một cái, thần sắc có chút không kiên nhẫn, "Con kiến cũng không không có lỗi với giày cô? Về phần hôn ước, đó là kết quả ba ba cô cùng Quý Hùng tự chủ trương, tôi chưa từng đồng ý." Quý Hùng chính là tên Quý gia chủ bản.

Anh nói tiếp: "Cô muốn cứ như vậy gả vào Lý gia, vừa hay gả cho Quý Hùng, vừa vào cửa chính là chủ mẫu, thật tốt."

Lý Nhan Mạt bị lời nói này của anh làm tức giận đến cả người phát run, "Quý Trạch, anh thực sự quá độc ác!"

Quý Trạch rất không quan tâm nói: "Cô cũng không phải ngày đầu biết tôi, nói những câu nói này không cảm thấy quái dị?" Anh nhếch lên đôi môi lương bạt phun ra từng chữ, "Nếu như tin tức tôi thăm dò không sai, con rối thế thân của cô đã bị hủy một cái đi!"

Nghe anh nhắc đến con rối thế thân, đồng tử Lý Nhan Mạt cơ hồ co lại thành một dây nhỏ, "Là anh!"

Quý Trạch nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, "Không sai, tư vị tử vong thế nào? Cô sẽ không phải khờ dại cho là, tôi sau khi biết đến cô phái người ám sát Trường Phong, mà có thể không hề làm gì sao? Bất quá rất đáng tiếc, có người so với tôi trước một bước phá một cái. Vốn dĩ tôi còn muốn cẩn thận vui đùa một chút, phát hiện cô thê thảm chỉ còn lại một cái búp bê, chỉ có thể tiếc nuối thu tay lại."

Anh trong ánh mắt sợ hại của Lý Nhan Mạt làm một thủ thế, còn tự lồng tiếng, "Bằng! Cảm giác đem con rối phá nát thực sự là khá tốt, đặc biệt là khi nhìn thấy cô trốn ở Lý gia sợ hãi đến run lẩy bẩy, cảm giác kia tốt hơn nhiều."

Lý Nhan Mạt hai mắt thẳng tắp nhìn anh, "Mộ Trường Phong nếu là nhìn đến bộ dáng này của anh, tuyệt đối sẽ không lại yêu anh!"

Quý Trạch cười đến tự tin vô cùng, "Sai! Tiểu Trường Phong của tôi nếu thấy được, nhất định sẽ càng thêm yêu tôi. Còn cô..." Anh chỉ chỉ sau lưng Lý Nhan Mạt, "Vẫn là lo lắng nhiều hơn cho chính mình đi!"

Lý Nhan Mạt vừa quay đầu lại, liền gặp được Mục Trường Sinh đứng ở cách đó không xa nhìn cô chằm chằm...

===

Sau khi trở lại nhà, Ứng Thiên phát hiện Mục Trường Sinh bắt đầu cùng mình chiến tranh lạnh. Biểu hiện cụ thể là, vô luận y làm cái gì, Mục Trường Sinh đều là một thái độ, trầm mặc, trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Loại trầm mặc này khiến Ứng Thiên bắt đầu cảm thấy sự tồn tại của chính mình là cỡ nào dư thừa mà lúng túng. Song cho dù là tình huống như vậy, Ứng Thiên cũng trước sau không chịu nói cho Mục Trường Sinh nguyên nhân.

Ứng Thiên đang phiền não, Mục Trường Sinh sao lại không vậy, mỗi lần thấy Ứng Thiên chủ động nói chuyện cùng mình, hắn đều muốn quay lại hòa hảo như trước, song đối phương trước sau không chịu nói rõ

nguyên nhân, vì vậy Mục Trường Sinh chỉ có thể cắt đứt liên hệ của y và ngoại giới, làm cho y cũng không có cơ hội chỉ thị yêu ma hại người.

Ngoại trừ Ứng Thiên, Mục Trường Sinh chưa từng cùng người khác ở chung, cũng không biết mình hiện tại làm đúng hay không đúng, đối tượng duy nhất hắn có thể tham khảo, chỉ có cha mẹ. Nhưng mà tình huống cha mẹ cùng tình huống của hắn khác nhau, bọn họ là ở hội hoa đăng thượng nhất kiến chung tình, khi ở chung với nhau cũng không có từng trải qua khúc chiết gì.

Mà hắn và Ứng Thiên…

Trán Mục Trường Sinh nhăn lại, vào lúc này tinh tế suy tư, hắn mới phát hiện, tình cảm Ứng Thiên đối với hắn, tựa hồ là đến có chút không hiểu ra sao, không nghi ngờ chút nào, y đối với mình rất tốt, nhưng loại tốt này, cứ như là vì bồi thường cái gì. Hắn và Ứng Thiên, từ trước có phải là gặp qua?

"Ứng Thiên trong quá khứ, đến tột cùng là bộ dạng gì?" Dứt tiếng, màn hình điện thoại một mảnh đen nhánh bắt đầu nổi lên từng vòng gợn sóng, nhưng cũng chấm dứt ở đây, trên màn ảnh vẫn là đen kịt một màu, xem không thấy bất kỳ thứ gì.

Sẽ xuất hiện tình huống như vậy nguyên nhân chỉ có một, một là đối phương có bảo vật che lấp cho y vượt qua năng lực Mục Trường Sinh, hai là… trong quá khứ Ứng Thiên cùng hắn có liên quan.

Nhưng mà trong trí nhớ của hắn, căn bản không có Ứng Thiên, hay là nói, là chính hắn quên mất?

Trong khi Mục Trường Sinh đối diện điện thoại di động tỉ mỉ hồi ức, Túc Thanh Nguyên nhấn chuông cửa nhà trọ.

Ứng Thiên ngẩn người nhìn Mục Trường Sinh ngốc ở phòng khách phục hồi tinh thần lại, đi mở cửa. Nhìn thấy tới là Túc Thanh Nguyên, Ứng Thiên quay đầu lại liếc mắt nhìn hướng phòng Mục Trường Sinh, sau đó thấp giọng nói: "Ông tới làm gì?"

Túc Thanh Nguyên không hiểu ra sao, "Ta là cha nuôi con, tới thăm con có cái gì không đúng sao?"

Ứng Thiên tiến lên một bước, đem cửa nhà trọ khép lại sau lưng mình, hiển nhiên không muốn mời Túc Thanh Nguyên đi vào.

Túc Thanh Nguyên cũng không tức giận, hắn đã sớm đối với nhi tử cùi chỏ hướng bên ngoài tuyệt vọng, thấy thế liền đứng ở cửa nói: "Có một việc ta nhất định phải hỏi rõ. Con bé Y Thủy Mi này mặc dù có lúc không hiểu chuyện, nhưng thật ra không có ý đồ xấu, con bé tại sao muốn hãm hại con?"

Đôi mắt Ứng Thiên tối sầm, "Cô ta không có hãm hại con."

"Cái gì?" Túc Thanh Nguyên giật mình nói: "Chuyện gì xảy ra? Con làm sao có khả năng sẽ đi giết những thức tỉnh giả đó?"

"Vì Trường Sinh." Ứng Thiên ở trước mặt Túc Thanh Nguyên ngược lại không hề che giấu.

Túc Thanh Nguyên cũng không cần biết cụ thể sự việc, hắn vừa nghe đến là vì Mục Trường Sinh, nội tâm như bị người giội chậu nước lạnh, sau nửa ngày lặng im, hắn mới nói: "Mục Trường Sinh biết không?"

Ứng Thiên lắc đầu, "Không biết."

Túc Thanh Nguyên nhìn y, tâm lý vừa là phẫn nộ thất vọng còn là chỉ tiếc mài sắt không nên kim, hắn giận dữ cười, "Ta nuôi con lớn như vậy, còn thật xưa nay không nghĩ tới con còn là một hạt giống si tình, chẳng những là hạt giống si tình, còn là một thánh mẫu yên lặng trả giá không cầu hồi báo! Đầu tiên là tràng đại hỏa mười lăm năm trước kia, triệt để tổn thương căn cơ, dẫn đến lớn như vậy còn không có cách nào hoá hình thành công; tiếp là cắt tâm đầu huyết, dẫn đến thực lực lần nữa giảm xuống; bây giờ còn muốn đi giết thức tỉnh giả! Thật không biết Mục Trường Sinh là đổ cho con mê dược gì! Đem con thành bộ dáng như bây giờ."

Nói tới mê dược, Túc Thanh Nguyên dừng lại, bỗng nhiên lại bay lên một chút hy vọng, hỏi: "Con nói cho ta, có phải là Mục Trường Sinh đối với con dùng Ngôn Linh. Bằng không con giống cha con như vậy, làm sao có khả năng sẽ…"

"Tôi nghĩ rất lâu, cảm thấy có chuyện không thể lừa gạt ông nữa." Ứng Thiên đánh gãy lời Túc Thanh Nguyên nói, trong ánh mắt có một loại lạnh lùng xa cách khiến Túc Thanh Nguyên cảm thấy vô cùng xa lạ.

Lông mày Túc Thanh Nguyên nhíu lại, có chút không rõ vì sao nhìn Ứng Thiên.

Khi Ứng Thiên mới vừa đóng cửa liền bày ra kết giới, nếu như Mục Trường Sinh không lợi dụng Ngôn Linh, căn bản sẽ không nghe thấy bọn họ nói chuyện, mà Ứng Thiên biết rõ Mục Trường Sinh, đối phương nhất định sẽ không làm như vậy.

Ứng Thiên nhìn Túc Thanh Nguyên, nhẹ giọng nói: "Kỳ thực, tôi căn bản không phải con ruột của cha tôi."

Túc Thanh Nguyên thất thanh nói: "Con nói cái gì?"

"Tôi nói, tôi căn bản không phải con ruột cha tôi, năm đó, ông ấy vì giận ông, ở ven đường lượm tôi trở lại, lừa ông nói tôi là con của ổng."

Trong con ngươi Túc Thanh Nguyên nổi lên một tầng ám sắc, vẻ mặt của hắn có chút trống không, khiến người căn bản không thấy rõ hắn đang suy nghĩ gì.

Ứng Thiên nói: "Ai biết ông đần như vậy, ổng nói là ông cảm thấy đúng, vậy mà còn tự đáy lòng cảm dung mạo của tôi và ông ta giống nhau. Rõ ràng chúng tôi cả chủng tộc đều không giống nhau lắm."

Túc Thanh Nguyên lẩm bẩm nói: "Ta nghĩ con là theo mẹ con." Dừng một chút, hắn lại hỏi, "Nhưng lmà hắn tại sao muốn gạt ta? Tại sao lại phải đem con giao cho ta?"

Ứng Thiên hồi ức nói: "Vừa bắt đầu là muốn cho ông tuyệt vọng, sau đó, là vì cho ông có cái tưởng niệm."

Năm đó, chính là bởi vì có tiểu hài tử Ứng Thiên này cần chăm sóc, Túc Thanh Nguyên mới chậm rãi từ trong bóng tối khi người kia chết đi mà đi ra, cũng toàn tâm toàn ý đem hài tử nuôi lớn.

Túc Thanh Nguyên lắc đầu nói: "Không thể, con lúc đó mới nhỏ như vậy, không thể biết đến chuyện đó?"

Ứng Thiên nói: "Vậy nếu như tôi cũng không phải tiểu hài tử thì sao? Nếu như tôi là mang theo trí nhớ của kiếp trước tái thế mà đến thì sao?"

Túc Thanh Nguyên đột nhiên ngẩng đầu nhìn y.

Ứng Thiên mặt không hề cảm xúc, y chậm rãi nói: "Tôi hiện tại, liền đem chuyện giữa tôi và Trường Sinh, nói cho ông."

…

===

Mục Trường Sinh cũng không biết chuyện Ứng Thiên cùng Túc Thanh Nguyên phát sinh ở bên ngoài, chuyện Ứng Thiên hắn cũng không có xoắn xuýt bao lâu liền để xuống, giờ khắc này hắn đang dùng máy vi tính tìm tòi quê hương La Phù nhắc tới, đem vùng núi cô nói tới khuếch đại vô số lần, lại phát hiện trên bản đồ căn bản không có mảnh rừng cây mà cô nói, không chỉ như vậy, ngay cả cái gọi là Tấn Giang, cũng không có. Mảnh vùng núi chỉ có một hồ lớn trữ lượng nước dồi dào.

Xem ra, quả nhiên vẫn phải là mau chóng đi qua một chuyến.

Ngón trỏ điểm điểm con chuột, Mục Trường Sinh đang định lui ra. Dư quang khóe mắt lại liếc về một cái bóng đen chợt lóe lên.

Hắn nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện cửa sổ không biết được mở ra khi nào, tiếng gió vù vù từ bên ngoài tiến vào, đem rèm cửa sổ màu lam nhạt thổi đến mức bay lên cao cao.

Một cái yêu ma cả người quấn trong hắc vụ, đang giẫm trên giường hắn, dùng một đôi mắt phát ra hồng quang băng lãnh mà tham lam theo dõi hắn.

Nếu như là người bình thường nhìn thấy yêu ma, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một đoàn hắc vụ, mà nếu như là thức tỉnh giả, có thể xuyên thấu qua hắc vụ, xem thấy thân thể dữ tợn xấu xí của chúng nó, cùng với răng nanh và lợi trảo lộ ra ngoài. Cặp mắt hiện ra hồng quang kia, mỗi giờ mỗi khắc không ngừng biểu lộ chúng nó tham lam và khát vọng thân thể thức tỉnh giả.

Mục Trường Sinh nhìn tứ chi con yêu ma kia đạp trên giường hắn, lạnh lùng nói: "Hắc ưng, ăn nó!"

69. Chương 69

Yêu ma tự tiện xông vào kia hoàn toàn không cảm giác được nguy hiểm từ trên người Mục Trường Sinh, dưới cái nhìn của nó đây bất quá chỉ là người bình thường thân thể yếu đuối, nhưng mà người bình thường này lại trong chớp mắt liền gọi ra một đầu yêu thú hình thể so với nó lớn hơn rất nhiều lần.

Con yêu ma này vốn vô cùng tự tại khi nhìn thấy ưng yêu khổng lồ ngoài cửa sổ kia thì ngay lập tức căng thẳng thần kinh, nó định uy hiếp mà nhe răng, nước dãi trong miệng do nó há miệng lớn mà chảy ra, tất cả đều chảy đến trên giường Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh ngồi ở trước bàn máy tính nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt lập tức chìm xuống.

Ưng yêu thu nhỏ thân hình từ ngoài cửa sổ chui vào cảm giác được chủ nhân không thích, mắt ưng sắc bén tràn ngập sát khí nhìn về phía yêu ma đứng ở trên giường chủ nhân, nhanh như tia chớp vọt tới…

"Lệ!" Sau một hồi chiến đấu áp đảo, ưng yêu nuốt vào yêu ma tư vị thơm ngon, hài lòng cà cà trong lồng ngực Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh vuốt ve lông chim trên người nó, lông chim con ưng yêu này chẳng hề mềm mại, thậm chí cứng đến nỗi có chút đâm tay, bất quá hắn cũng không dừng lại việc đó.

Sờ soạng đầu nó vài lần, Mục Trường Sinh đứng dậy trước bàn, hắc ưng trong lồng ngực thuận thế bay đến trên bả vai hắn ngồi xuống.

Yêu ma chợt xông vào đã giải quyết, nhưng luồng khí tức xen lẫn trong gió từ ngoài cửa sổ chui vào không giảm mà lại tăng.

Hắn đi tới trước cửa sổ, cuồng phong bao phủ khiến mái tóc hắn buộc ở sau ót bị thổi bay lên cao cao, cả rèm cửa sổ bên người hắn cũng bị cơn gió này thổi mạnh phát ra tiếng vang phần phật.

Rõ ràng lúc này mới mười giờ sáng, bầu trời trước còn trong xanh vô cùng lại tối lại, từng đám mây đen quấn với nhau, từ hướng nam bắc chậm rãi kéo lại đây.

Mục Trường Sinh ngẩng đầu lên, cho dù cách rất xa, hắn vẫn có thể nhìn thấy từ trong mây đen thân ảnh dữ tợn thỉnh thoảng thăm dò bên ngoài.

"Không phải nói phong ấn Ma giới đã tu bổ lại sao? Tại sao những yêu ma này không giảm mà lại tăng?"

Mục Trường Sinh ngửi được trong không khí ẩn ẩn mang theo mùi tanh nhàn nhạt, tâm bỗng nhiên dâng lên một trận dự cảm xấu.

Ngay tại lúc này, cửa sổ trước người hắn run lên bần bật, như là bị thứ gì mãnh liệt đánh một cái, phát ra một tiếng vang lớn.

Hắn cụp mắt nhìn xuống phía dưới, một đám yêu thú đều họ chó, thân thể như liệp báo, đuôi lại như bò cạp nằm nhoài phía dưới cửa sổ, cả người chúng phủ kín lông màu nâu ngắn, vừa mịn vừa dày và dài, giữa hàm răng chảy ra nước dãi màu xanh, cặp mắt thú mơ hồ đỏ lên, lạnh như băng theo dõi hắn.

Cho dù con yêu thú này trên người không có hắc vụ, đôi mắt cũng không triệt để biến đỏ, mà xem bộ dáng này của nó, đã cách triệt để ma hóa cũng không xa.

Nhìn thấy yêu ma, Mục Trường Sinh lại nghĩ tới mới vừa bị làm bẩn giường chiếu, ánh mắt hắn lóe lên vẻ không thích, mở miệng nói: "Ai cho mày bò lên, xuống!"

Phần sau con yêu ma kia vung một cái, thân thể sau khi súc lực đột nhiên nhảy tới trước, muốn đánh gục nam nhân đứng ở cửa sổ kia, trên đường chợt hơi ngưng lại, cả người cứng đờ rớt xuống.

Độ cao chỉ là ba tầng lầu căn bản không đủ để tạo thành bất kỳ tổn hại gì đối với thân thể cường hãn của yêu ma, mà bây giờ là ban ngày, chỗ con yêu ma này té xuống cũng không phải là nơi nhân khẩu dày đặc, nhưng cũng không phải là không có bất kỳ ai, lập tức liền có mấy người tản bộ trong tiểu khu phát ra tiếng thét chói tai sợ hãi.

Tiếng thét chói tai này như là mở ra một cái van nào đó, trong một thời gian ngắn ngay sau đó, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, sợ hãi cùng hoảng loạn giống như một bàn tay hắc ám khổng lồ quanh quẩn trên đỉnh đầu mỗi người, khiến người không chỗ để trốn.

Mục Trường Sinh thoáng quét qua, liền phát hiện chỉ riêng tòa nhà này của hắn, đã bị mười mấy con yêu ma để ý, những thứ đó có con còn nằm úp sấp ở trên vách tường tìm kiếm con mồi, có con cũng đã phá cửa sổ, đang muốn đem thân thể khổng lồ chen vào mấy cái cửa sổ nho nhỏ…

===

Từ Lệ Lệ từ khi có được hạt châu suất ca kia cho làm pháp khí hộ thân, cũng chưa bao giờ gặp chuyện kỳ quái nữa, nhưng mà cô đối với căn phòng kia có bóng ma, cho dù tiểu quỷ kia rốt cuộc không còn xuất hiện, cô cũng không cách nào tiếp tục ở lại. Một tuần trước, cô rốt cục bán đi căn nhà đó, đến tiểu khu bên này thuê nhà, cho dù là thuê, cô cũng không muốn ở lại căn nhà trước đó.

Cô cũng không biết soái ca cho cô pháp khí tên gì, cũng không biết cô may mắn theo sát hắn ở cùng một tiểu khu, thậm chí ở cùng một tòa nhà.

Chuyển vào chỗ mới, cô đối với tương lai cũng tràn đầy mong đợi. Nhưng mà mới bình tĩnh một tuần, chuyện kinh khủng lại một lần nữa xảy ra.

Hôm nay cô đang ở ban công phơi quần áo, một trận tiếng gào thét tương tự như dã thú khiến cô sợ đến mức giá phơi áo quần trong tay cũng rớt xuống. Cô theo bản năng quay đầu lại, đã thấy một mãnh thú hình dạng giống báo, mà cả người đen thùi lùi như bị than cốc nướng chín nhảy vào ban công.

Sau đó, con báo đen kia liền há to mồm vọt tới hướng cô!

Từ Lệ Lệ sợ đến suýt nữa hồn phi phách tán, cả rít gào cũng quên mất, đầu óc của cô trống rỗng, thần kinh ở trong cực đại sợ hãi hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ! Tim đập nhanh đến mức giống như là muốn từ trong ngực cô lao ra!

May mắn là thảm trạng khủng bố bị thú hoang xé nát không có trình diễn trên người cô, sau một khắc, đầu thú hoang nhào tới mặt cô như bị một tầng bình phong không nhìn thấy đột nhiên bắn ra ngoài. Nó nặng nề đập lên vách tường, đem vách tường trắng noãn đập ra một cái hố to sâu hoắm, cả người mãnh thú kia khảm ở trong vách tường, vết nứt như mạng nhện từ chung quanh nó chậm rãi lan tràn ra, mãi đến tận khi kéo dài hơn một thước mới ngừng lại. Từ Lệ Lệ trợn mắt ngoác mồm, cô nhìn thấy mãnh thú kia từ trên vách tường té xuống, run rẩy bật người dậy phát ra một tiếng gào suy yếu thống khổ, sau đó rời đi giống như chạy thoát thân.

Cô sững sờ tại chỗ hồi lâu, đột nhiên mừng rỡ như điên nâng lên hạt châu đeo trên cổ, như phát điên lên hôn mấy cái! Viên châu này còn có hào quang màu vàng óng nhợt nhạt lưu chuyển, trong tòa nhà bị âm u cùng sợ hãi bao quanh như là ánh sáng hi vọng.

Đồng dạng trải qua chuyện như vậy ở trong thành phố này không chỉ mình Từ Lệ Lệ, mà những người khác cũng không có số may như cô, hơn một nghìn bóng đen từ trong tầng mây trên trời nhảy xuống, trong những cái bóng này có yêu vật bị ma hóa, cũng có ma vật chân chính, thành thị nhân khẩu đông đúc này trong mắt chúng nó, quả thực là một thiên đường được chất đầy thức ăn, đôi mắt phát ra hồng quang của chúng nó khóa thật chặt bất luận con mồi nào tiến vào tầm mắt của chúng, ánh mắt theo khát vọng cùng hưng phấn mà hiện ra vẻ càng tham lam…

Hệ thống giao thông cả thành thị vì mãnh thú từ trên trời giáng xuống mà rơi vào bại liệt, tiếng còi ô tô inh ỏi cùng tiếng thét chói tai đầy sợ hãi của mọi người càng thêm kích thích những yêu ma này, chúng nó không kịp chờ đợi nhào vào đoàn người, bắt đầu hưởng thụ thịnh yến Thao Thiết khó có được này.

Thức tỉnh giả các nơi ẩn giấu ở trong thành phố lúc này cũng không hề sợ bại lộ, bất kể là hệ phái nào, vô luận ngày thường có cừu oán hay không, đều dồn dập điều động, hoặc là phối hợp lẫn nhau hoặc là phân

tán ra, cứu ra những đồng bạo bị đặt dưới lợi trảo yêu ma.

Nhưng mà những yêu ma thuần chủng, sinh vật chân chính từ trong Ma giới trốn ra được xưa nay cũng không phải dễ đối phó, cho dù là thức tỉnh giả thực lực không sai, muốn bắt một ma vật, cũng cần trả giá rất lớn.

Nhưng mà tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, bởi vì có yêu ma cuồn cuộn không ngừng, từ trên trời nhảy xuống...

Triệu Thành An bây giờ đã thay đổi thân phận, ngay khi tai nạn phát sinh anh đang mặc một bộ đồng phục cảnh sát giao thông, đứng ở ngã tư đường trung tâm thành phố điều tiết giao thông.

Bởi vì thức tỉnh năng lực tương đối đặc thù, anh cơ hồ là ngay lúc dị biến phát sinh cảm giác được cỗ lực lượng kinh khủng ác ý từ vùng trời kia truyền tới!

Không chút do dự, anh lập tức dùng máy truyền tin chuyên dụng gọi đến đường dây riêng của tổng bộ quản lý thức tỉnh giả.

Bởi vì Triệu Thành An phán đoán từ trước đến giờ tinh chuẩn cực kỳ, thượng tầng tổng bộ lập tức coi trọng, đem phần lớn thức tỉnh giả trong tổng bộ đều phái đi ra ngoài, nhưng mà mãi đến khi những thức tỉnh giả đó xuất môn, thượng tầng tổng bộ mới ý thức tới, độ coi trọng nguy cơ lần này của bọn họ còn thiếu rất nhiều!

Triệu Thành An đứng ở trung tâm thành phố, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm những yêu ma từ trên trời rớt xuống như sủi cảo, đồng tử cơ hồ co rút nhanh đến tận cùng.

Tai nạn này quả thật là chưa từng có! Cũng không phải các loại tên tuổi khủng bố tập kích có thể che giấu đi!

Triệu Thành An từ lúc sinh ra tới nay còn chưa từng gặp nhiều yêu thú lít nha lít nhít vọt xuống như vậy, dù là anh thường thấy sóng gió cũng không nhịn được đổi sắc mặt.

"Tổng bộ, thỉnh cầu toàn lực điều động!"

===

Ứng Thiên cùng Túc Thanh Nguyên đứng ở ngoài cửa nhà trọ, cũng cảm giác được dị biến ngay lúc phát sinh.

Nghe bên ngoài truyền tới tiếng vang dị dạng, Ứng Thiên biến sắc mặt, lập tức mở cửa vọt vào nhà trọ, nhưng mà Mục Trường Sinh trong phòng đã mất bóng, ở đối diện cửa sổ mở rộng, từng trận khí vị tanh hôi theo gió bay về phía y.

Túc Thanh Nguyên bước nhanh tới trước cửa sổ, hắn ngước nhìn hướng bên ngoài, sắc mặt lập tức ngưng trọng, "Nguy rồi, phong ấn Ma giới, hình như phá tan rồi!"

Hắn vội vàng hướng đi ra ngoài, kêu lên: "Ứng Thiên, nhanh, theo ta ra ngoài ngăn cản những yêu ma này!"

Nhưng mà Ứng Thiên lại vẫn đứng ở cửa sổ, sắc mặt do dự.

Túc Thanh Nguyên quát lên: "Mục Trường Sinh là Ngôn Linh Sư, hắn có thể có nguy hiểm gì! Ứng Thiên, không được tùy hứng!"

Ứng Thiên siết chặt nắm đấm, phía dưới mái tóc bị gió thổi lung ta lung tung tóc mái là hai mắt hơi có chút u ám. Cuối cùng, y gian nan gật đầu, cùng Túc Thanh Nguyên đi ra ngoài.

Thừa cơ hội này, cứu nhiều người, nói không chừngTrường Sinh sẽ nguyện ý hòa hảo cùng mình rồi!

==

Mấy bệ mô hình máy bay khá nhỏ, máy bay trực thăng thoạt nhìn bình thường bay lên vùng trời, trên máy phát xạ năng lượng chợt lóe lên ánh sáng mờ, ngay sau đó, mấy chùm tia sáng màu đỏ từ giữa lao ra, bắn mạnh vào trong đám mây đen.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang rền đi kèm tiếng gào sắc bén kinh khủng của yêu ma cùng vang lên, yêu ma trốn ở trong tầng mây bị đánh trúng, trực tiếp hóa thành tro bụi trên không trung! Ngay cả từng đám mây đen vẫn trước đó vẫn luôn quấn chặt lấy nhau cũng bị tản ra một chút, lộ ra một khoảng nhỏ màu trời.

"Tiểu đội thứ bảy đợi lệnh, đợt công kích thứ hai khởi động, tọa độ… Roẹt…"

Tiếng nói truyền tới từ trong điện thoại bỗng nhiên bị một loạt tiếng roẹt roẹt hoàn toàn che lấp, sau một khắc, một cự thú nằm trong vùng mây đen, hình thể khổng lồ như ngọn núi gầm lên giận dữ, sóng âm tầng tầng lan ra như sóng lớn, khiến di động trên mấy chiếc máy bay trên không trung nổ tung tại chỗ!

Khói đặc cùng hỏa diễm đột nhiên nổ tung trên không trung, mảnh vỡ xác máy bay từ không trung rơi xuống như mưa, cũng khiến những người mặt đầy hy vọng đứng trên mặt đất bị chấn động đến mức lệ rơi đầy mặt.

Những quái vật này rốt cuộc là thứ gì! Chính phủ đâu? Quân đội đâu?

Ngay cả máy bay quân dụng của chính phủ cũng vô dụng, vậy bọn họ làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Thế giới này đã tận thế rồi sao? Không có tang thi cũng không có động đất, lại có một loại quái vật từ trên trời rơi xuống! Chúng nó là người ngoài hành tinh sao?

Sợ hãi cùng bất an quanh quẩn trong trái tim của mỗi người, như một bàn tay khổng lồ tóm chặt trái tim của họ, giống như chỉ cần thêm chút đả kích, mọi người liền không thể chịu đựng, triệt để hỏng mất.

Thành phố lớn ngày thường phồn hoa lúc này hỗn loạn tưng bừng, tiếng thét chói tai cùng tiếng gào thét kinh khủng cứ như vĩnh viễn sẽ không dừng lại, con đường lúc đầu bằng phẳng nổ tung một cái thành một cái hố, lối đi bộ, ô tô vỡ thành một đám rác, mỗi thời mỗi khắc đều có tiếng nổ mạnh khác nhau nổ vang bên tai, giữa bầu trời âm u không nhìn thấy một chút ánh sáng, đèn neon cảm ứng ánh sáng tự động sáng lên lại chỉ có thể khiến người ta càng thêm trực tiếp đối mặt sợ hãi!

Thức tỉnh giả mặc dù nhiều, nhưng cùng nhân khẩu khổng lồ của G thị so ra, tựa như giọt nước trong hồ, căn bản không có cách nào chú ý đến tất cả mọi người.

Có mấy người còn đang liều mạng chạy, có mấy người sợ hãi náu mình trong góc hẹp, miệng cầu như vậy có thể né tránh những quái vật kia, có mấy người đã bỏ qua phản kháng, chết lặng nhìn quái vật không ngừng từ không trung nhảy xuống…

Toàn bộ thành thị giống như đã lâm vào tận thế, nhưng mà có một chỗ, lại cùng bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

Trong tiểu khu Mục Trường Sinh cư trú kia, một cô gái mặc áo thể thao trong tay cầm hai cái dao phay, tàn bạo chém xuống trán một yêu thú đang nhào đến! Hạt châu trên người cô tỏa ra kim quang nhàn nhạt, giống như chịu ảnh hưởng này, ngay cả dao phay trong tay cô cũng bị nhiễm một tầng sáng màu vàng thật mỏng, mà những yêu ma gặp tầng kim quang này cứ như chuột gặp thiên địch, hễ là bị lưỡi dao của cô vung đến đều không có một cái lại dám lên động vào.

"Đến đây! Chúng mày tới đây! Bà đây chém chết tụi mày!" Từ Lệ Lệ rống to, "Đại gia không phải sợ! Những thứ này không có gì phải sợ! Đem người già trẻ nhỏ che ở chính giữa, cầm dao lên, dám đi lên thì chém chết chúng nó!"

Trên mặt Từ Lệ Lệ là vẻ hung thần ác sát, mà bộ dáng của cô lúc này ở trong mắt mọi người trái lại thành đáng tin cậy, những người đang có nội tâm sợ hãi kia bỗng nhiên bình tĩnh lại, đặc biệt là khi nhìn cô dũng mãnh chém xuống cổ một con quái vật, ánh mắt càng kiên định, cầm vũ khí lên đi theo bên người cpp.

Bọn họ không nhìn thấy, một tầng kim quang thật mỏng bảo hộ trên người họ, khiến những yêu ma đó chỉ dám quan sát từ xa…

Lúc này cả thành thị đã hỗn loạn tưng bừng, mọi người giãy dụa la hét, cả khi chính phủ phát ra thông cáo cũng hoàn toàn không nghe thấy, nhưng mà có thanh âm của một người, lại xuyên thấu cao ốc, đẩy ra sợ hãi, đấm thẳng linh hồn, trực tiếp vang lên trong đầu mọi người.

Hắn nói đúng lắm, "Cút về!"

Thanh âm này cũng không hề lớn, nhưng mà không có bất cứ người nào không nghe được, trong phút chốc, tiếng rít gào dừng lại. Quái vật tàn khốc đáng ghê tởm ngay trước mắt mọi người như là đồ sắt gặp nam châm, vèo một tiếng liền bị hút vào trong đám mây đen!

Một vòng xoáy màu đen cực lớn không biết xuất hiện từ lúc nào ở không trung, đem yêu ma trên mặt đất, mây đen trên trời, tất cả hút hết vào. Một màn huyễn huyễn này dẫn tới tất cả mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu hướng lên trên nhìn, sau khi ý thức được việc này là gì, mỗi người cũng không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc cùng mừng rỡ như điên.

Phương hướng Triệu Thành An thức tỉnh cũng không phải loại hình lực lượng, bởi vậy đối chiến với yêu ma phải rất cật lực, ngay tại lúc anh bị hai yêu ma liên hợp giáp công, cho rằng đây là lúc phải lừng lẫy hy sinh, yêu ma trước mặt bỗng nhiên phát ra một trận tiếng kêu chói tai, sau đó, bay ngược về hướng bầu trời…

Một cái dao phay của Từ Lệ Lệ khảm vào cổ một yêu ma, ngay lúc cô muốn dùng lực cắt xuống đầu yêu ma này, nó bỗng nhiên bay ra ngoài, đầu bị chém nửa đeo trên cổ, thân thể dùng một tư thế vô cùng buồn cười bay lên trời…

Từ Lệ Lệ: "Ôi chao! Dao phay của tôi!"

Một thanh trường kiếm của Túc Thanh Nguyên quét ngang ra, kiếm khí đẩy ra, đem năm con yêu thú trước mắt đều chém ngang hông, ngay tại lúc hắn muốn tiếp tục đi xử lý yêu ma khác, chợt thấy hai nửa thân thể của mấy gia hỏa đó bay lên trời, dòng máu trên thân thể còn không ngừng phun ra bên ngoài, tí tí tách tách rơi xuống một chỗ.

Túc Thanh Nguyên:…

Hình ảnh này kinh khủng như thế, vì sao bần đạo cảm thấy có chút hỉ cảm?

Ứng Thiên một đường chạy một đường đem yêu ma gặp phải xử lý sạch sẽ, mãi đến tận khi y nhìn thấy bóng dáng cao cao đứng ở trên cao ốc kia, nhịp tim đập loạn cào cào mới bình tĩnh lại…

70. Chương 70

Ma giới là nơi như thế nào, lối vào ở nơi nào, mãi cho tới bây giờ, trong Linh giới cũng không có ai có thể nói chính xác.

Thuyết pháp đáng tin nhất hiện nay, chính là Ma giới là một thế giới song song với thế giới loài người, mà một ít nhân loại cũng không biết vì nguyên nhân gì hay là xuất hiện trùng hợp, mỗi lần đến một thời điểm nhất định, trùng hợp sẽ có một bộ phận vách ngăn vỡ tan, sinh vật từ trong Ma giới sẽ thông qua khe hở đến thế giới loài người.

Mà nơi được công nhận là lối vào Ma giới, kỳ thực chính là khe nứt vách ngăn lớn nhất mà nhân loại phát hiện, hơn mấy trăm năm trước, khe nứt đó bị thức tỉnh giả cường đại nhất phong ấn, sau lần đó mỗi một quãng thời gian sẽ xuất hiện vết nứt, một tháng trước, cái khe kia bị tạm thời phong ấn lần nữa, dựa theo tình huống bình thường, trong vòng năm, sáu năm sau đó, phong ấn này tuyệt đối an toàn, nhưng mà bất quá mới chỉ một tháng, khe nứt đã bị những kẻ ở Ma giới xuyên thủng.

Vết nứt vào Ma giới nằm trong một khu bảo tồn thiên nhiên không cấm người bình thường vào tại Y tỉnh, vì ngăn chặn người bình thường đi vào, cho nên môi trường sinh thái ở đây được bảo tồn rất tốt.

Ngay khi phát sinh tình huống khác thường kia, ở một tòa núi nhỏ, trong không khí bỗng nhiên xuất hiện một vệt màu đen mảnh, ngay sau đó, vệt đen này càng ngày càng lan rộng, dần dần mở ra thành một cái miệng lớn màu đen, có gió từ trong hố đen này thổi ra, mang theo mùi tanh nồng nặc làm người buồn nôn, nhanh chóng bao phủ một khu vực.

Khi mấy thức tỉnh giả ở lại đây phụ trách bảo vệ thấy một màn này, trước tiên muốn tiến lên ngăn cản, lại bị một ma vật nhảy ra từ hố đen nuốt sống.

Phong ấn Ma giới bị bên trong phá ra một lỗ hổng cực lớn, ma vật mang theo hắc vụ số lượng đếm không hết từ giữa lao ra, chúng nó kết bè kết lũ, xa xa nhìn lại như bầy châu chấu dày đặc khủng bố, chỗ đi qua cây cỏ héo tàn, chim muông tuyệt tích. Khi chúng nó mở cánh, lít nha lít nhít bay lên trời, giống như một đoàn mây đen mang theo hơi thở điềm gở, tốc độ cực nhanh tuôn tới hướng địa phương đông đúc dân cư…

Khu phong cảnh trước kia xinh đẹp trải qua phen tàn phá này đã thành một mảnh tử địa, cây cỏ bị ma khí ăn mòn đến khô héo, dòng sông trong suốt thành đục ngầu, bốc lên từng cái từng cái bong bóng màu đen buồn nôn, thổ nhưỡng màu đen như bị hút khô hết tất cả chất dinh dưỡng, trở nên khô héo tái nhợt, bề mặt đầy vết tích rạn nứt…

Cái hố lớn hình thoi màu đen thả ra ma vật bỗng nhiên thu rụt lại, sau đó, một nam nhân mặc trường bào cổ trang, tóc dài buộc cao, từ trong miệng đen kia đi ra.

Trên chân mang một đôi giày đế trắng dùng chỉ bạc thêu hình tường vân kỳ thú, mũi nhọn như đuôi tàu thoáng nhếch lên, đường thêu màu bạc tinh xảo từ chân vạt áo bào leo lên đến cổ áo hơi dựng đứng, tay áo rộng lớn nhẹ nhàng lay động theo bước chân, ngẫu nhiên phất qua che đi hoa văn ngân sắc quỷ dị trên eo.

Nam tử mặc đồ cổ trang này có màu da trắng nõn, tướng mạo tuấn mỹ loá mắt, đôi mắt có chút hẹp dài lộ ra mấy phần tà khí, tóc đen dùng ngân quan bó lại, chỉ chừa vài sợi rơi bên mặt.

Hắn từ trong chỗ vỡ phong ấn đi ra, lúc rơi xuống, đất dưới chân thậm chí thoáng chấn động một chút.

Những yêu ma còn chưa rời đi dường như hết sức kiêng kỵ người này, ngay sau khi hắn xuất hiện thì ngay lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mà vị khách mới vừa từ dị giới đến cũng không có bị đối đãi lạnh nhạt, cơ hồ là ngay lúc hắn rơi xuống đất, địa phương cách hắn xa mấy chục bước bỗng nhiên sáng lên một đạo hắc quang, sau khi ánh sáng tiêu tan, tại chỗ đó xuất hiện bốn người.

Cầm đầu là một người đàn ông mặc quần dài áo len, tướng mạo của hắn ta bị mặt nạ màu đen hoàn toàn che lại, nhưng từ da dẻ lộ ra chỗ có thể thấy được, người này tuổi cũng không lớn.

Mà ở bên cạnh hắn ta, hai bên trái phải đứng hai người phụ nữ, một người yêu diễm da trắng như tuyết môi đỏ tóc dài, một người sắc mặt lạnh lùng tóc bạc đến vai. Cuối cùng, là một người đàn ông tầm ba mươi, bốn mươi tuổi, ông ta mặc Âu phục màu đen, tướng mạo phổ thông, nhìn qua nhìn lại cứ như nhân viên công vụ bình thường.

Nam nhân cầm đầu nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Diêm công tử, hoan nghênh đi đến thế giới của chúng tôi. Hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Đôi mắt Diêm Tức hiện ra tà khí đảo qua nam nhân trước mặt, “Ta không có hứng thú hợp tác cùng một kẻ mang mặt nạ giấu đầu che đuôi.”

Nam nhân cũng không có như hắn dự liệu sẽ tháo mặt nạ xuống, mà chỉ nói: “Không liên quan đến việc tôi mang hay không mang mặt nạ, đều không ảnh hưởng giao dịch của chúng ta không phải sao?”

Diêm Tức không thể không gật đầu, “Tốt nhất là như vậy.”

===

Ba ngày sau khi xảy ra vụ tai nạn kia, khủng hoảng trong lòng mọi người dần dần tiêu tan, chầm chậm bắt đầu khôi phục sinh hoạt bình thường.

Yêu ma hiện thân quy mô lớn khiến tồn tại của Linh giới đã không có cách nào giấu giếm nữa, chính phủ đơn giản đem sự thực chậm rãi mở ra, để dân chúng bắt đầu tiếp thu tồn tại của Linh giới cùng thức tỉnh giả.

Thiết bị bị phát hỏng trong thành thị nhanh chóng được trùng kiến, mỗi một chỗ cũng bắt đầu truyền phát tin chính phủ thông cáo.

Ở mỗi một bảng quảng cáo bình thường trên đường trong thành phố, tổng thống Triệu Trang Thâm sắc mặt nghiêm túc lên tiếng, “Ba ngày trước, Hoa quốc chúng ta đã xảy ra một biến cố xưa nay chưa từng có, có thể nói là tai họa. Không chỉ ở thủ đô, không ít nơi trên toàn quốc đều bị yêu ma quấy nhiễu… Đáng giá

tán dương chính là, thức tỉnh giả phân bố khắp nơi đều có thể bỏ qua ân oán cá nhân, đồng tâm hiệp lực chống lại yêu ma… Từ hôm nay trở đi, tổng bộ quản lý thức tỉnh giả chính thức đổi tên thành hiệp hội thức tỉnh giả, hiệp hội dùng thủ đô làm trung tâm, hướng đến toàn quốc chiêu thu hội viên, phàm là công dân có khuynh hướng thức tỉnh, có thể đến hiệp hội ở thủ đô tiến hành kiểm tra, kiểm tra hợp lệ sẽ trở thành hội viên chính thức, hưởng thụ tất cả đãi ngộ dành cho thức tỉnh giả hợp pháp. Tiếp theo, là bộ phận đặc thù sơ kỳ thức tỉnh…"

===

Buổi tối cơm nước rửa chén xong, Ứng Thiên an vị ở trên ghế sa lon lấy điện thoại di động lướt weibo, từ được nhắc đến nhiều nhất đều không thể rời bỏ mấy từ "Thức tỉnh giả", "Yêu ma", "Linh giới", y tìm hồi lâu, ngạc nhiên là không tìm được gì có liên quan Mục Trường Sinh.

"Không có đạo lý, câu nói lúc đó của Trường Sinh mỗi người đều nghe thấy được a, tại sao không có người nhắc?" Ứng Thiên tiếp tục kéo xuống, xếp hạng nhắc đến thứ tư là một cô gái gọi là "Từ Lệ Lệ", nghe đâu lúc đó cô một người cầm hai dao phay bảo vệ cả tiểu khu.

Kéo xuống chút nữa, phần lớn là thức tỉnh giả nào đó cứu bao nhiêu người, lợi hại ra sao, cũng có một chút thảo luận liên quan với việc xuất hiện thức tỉnh giả sẽ khiến cho xã hội hỗn loạn…

Internet nhiệt nhiệt nháo nháo, nhưng mà công thần lớn nhất liên quan với biến cố lần này, lại không có bất cứ người nào nhắc tới. Những người này là xảy ra chuyện gì? Vong ân phụ nghĩa sao? Lông mày Ứng Thiên lông nhíu chặt. Không, hẳn là Trường Sinh xóa đi ký ức của người bình thường liên quan với phương diện này.

Y liếc mắt nhìn Mục Trường Sinh, đối phương đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách, hắn hơi cúi đầu, đường nét gò má đẹp đẽ tuấn mỹ, xa xa nhìn lại cảm thấy ôn nhã tuấn tú đến như thanh sơn thủy mặc, không có một chỗ nào là không hoàn mỹ.

Ứng Thiên đối với gò má Mục Trường Sinh mà nuốt một ngụm nước bọt, này ra vài ý nghĩ kỳ quái trong chốc lát, nhưng mà nghĩ đến quan hệ hai người còn chưa hòa hoãn lại, y lại bức rức.

Ứng Thiên suy nghĩ một chút, cầm điện thoại di động lên nhanh chóng đăng ký một diễn đàn hot nhất gần đây, sau đó lập tức post lên một bài viết.

Diễn đàn này lưu lượng phi thường cao, tin tức cho dù là tiểu hào đăng ký không bao lâu như Ứng Thiên phát ra cũng có thể bị không ít người nhìn thấy, chẳng bao lâu đã có người hồi đáp.

Lâu chủ: Bạn trai sinh khí làm sao bây giờ? Tôi muốn cùng hắn hòa hảo như lúc ban đầu, tiếp tục ân ân ái ái!

Lầu 1: Lâu chủ có thể hỏi rõ ràng nguyên nhân bạn trai sinh khí, sau đó chủ động xin lỗi, rồi lại làm nũng, bạn trai khẳng định sẽ kéo cậu vào lồng ngực ^_^ Ứng Thiên tưởng tượng một chút, cảm thấy không có khả năng lắm, vào lúc này lại có một người khác trả lời!

Lầu 2: Lâu chủ đừng sợ, là một hán tử liền xông lên, trực tiếp lên giường! Ôm người ném lên giường, cưỡng hôn! Cường beep ~ , bạn trai khẳng định không dám giận cậu nữa.

Lầu 3: Lầu trên ngu ngốc, lâu chủ là nữ.

Lầu bốn trả lời lầu ba: Lầu trên mới ngu ngốc, lâu chủ nhất định là nam hài tử! Mí mắt Ứng Thiên giựt giựt, ngón tay lập tức nhấn vào trả lời.

Lâu chủ: Tôi là nam sinh, tình huống tôi và bạn trai tương đối đặc thù, hi vọng mọi người hồi đáp nhiều, nếu ý kiến hữu hiệu sẽ thưởng 100000 tiền diễn đàn.

10000 tiền diễn đàn tương đương với 10 ngàn tiền Hoa Hạ, tin tức này vừa ra, bơi lặn đi ngang qua xem việc vui dồn dập tích cực lên, một đống biện pháp được đưa ra, quả thực là bát tiên quá hải đại hiển thần thông, khiến người hoa cả mắt, căn bản là xem không hết.

Ngắn ngủi mấy phút, bài viết này đã được đắp hơn năm mươi tầng lầu, nhưng mà Ứng Thiên nhìn tới nhìn lui, từ đầu đến cuối đều cảm thấy không hài lòng lắm.

Lâu chủ: Những ý tưởng mọi người đưa ra tôi đã tìm thấy từ công cụ tìm kiếm, tình huống tôi và bạn trai tương đối đặc thù, hắn là một thức tỉnh giả có cống hiến rất lớn trong sự kiện yêu ma xâm lấn, là một người rất có tinh thần trượng nghĩa, mà lúc trước tôi làm sai chuyện, chọc hắn giận dỗi.

Lầu 57: Bạn trai là thức tỉnh giả! Mạnh thật, tôi cũng muốn có một thức tỉnh giả làm bạn trai! Lâu chủ, bạn trai anh có đẹp trai hay không?

Lâu chủ: Soái nhất thế giới!

Lầu 58: Mở ra não động, lâu chủ sẽ không phải là một yêu ma chứ!

Lầu 59: Lầu trên đùa giỡn phải có chừng mực a! Tôi tỉ mỉ phân tích một chút cho lâu chủ đi, như lâu chủ trước đó nói, lâu chủ khiến bạn trai sinh khí, thế nhưng bây giờ bạn trai không có nói chia tay, còn cùng lâu chủ ở cùng một chỗ, nói như vậy bạn trai hẳn là rất yêu thích lâu chủ, đã có tình cảm, như vậy lâu chủ chỉ phải thành khẩn một chút, nhất định có thể khiến bạn trai tha thứ. Ái tình không liên quan tới thân phận cao thấp, cũng không quan hệ với việc lâu chủ là người bình thường hay là thức tỉnh giả, chân chính yêu là bao dung mà vĩ đại. Lâu chủ cùng bạn trai nếu quả thật yêu nhau, chút mâu thuẫn nhỏ trong cuộc sống sẽ không ảnh hưởng được tình cảm hai người, cũng không cần xin lỗi, bởi vì hai người cùng sinh hoạt chung một chỗ, có lúc ai sai ai đúng căn bản không nhận rõ. Cho nên lâu chủ không cần lo lắng, thuận theo tự nhiên, nói không chừng qua ngày mai, hai người lại tự nhiên đã hòa thuận rồi.

Lầu 60: Lầu trên quá dông dài, có phải là thấy nhiều tiểu thuyết văn nghệ không, dưới cái nhìn của tôi, mâu thuẫn giữa tình nhân không có gì là một lần ba ba ba không giải quyết được, nếu có, thì hai lần! Ứng Thiên lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. Đầu ngón tay y lay động, đánh ra vài chữ.

Lâu chủ: Cái gì là ba ba ba?

Lầu 60: Được rồi được rồi, chúng ta đều biết lâu chủ rất thuần khiết, không hiểu cái gì là ba ba ba, như vậy, lâu chủ trước đó đem mình tắm rửa thơm ngát, sau đó khoác áo tắm, bên trong không mặc gì, cuối cùng đi tới trước mặt bạn trai, nói với hắn, tôi tối hôm nay muốn ngủ cùng anh. mới vừa rồi Ứng Thiên thực sự không biết cái gì gọi là ba ba ba, nhưng bây giờ vừa nhìn miêu tả, ngay lập tức đã hiểu. Trên mặt y bốc lên một trận nhiệt khí, lặng lẽ liếc nhìn Mục Trường Sinh một cái, thấy gương mặt đối phương dưới ánh đèn càng vô cùng tuấn mỹ, nhất thời lớn gan, dục vọng từ đáy lòng trỗi dậy. Ngay lập tức làm theo.

Gợi ý của hệ thống, lâu chủ Tiểu Long Long thưởng xxx 100000 tiền diễn đàn! nửa giờ sau, một cái bóng bỗng nhiên che lấp sách của Mục Trường Sinh, hắn ngẩng đầu lên, liền thấy Ứng Thiên đỏ mặt, khoác áo tắm đứng trước mặt hắn, lồng ngực trắng nõn như ngọc dưới áo tắm như ẩn như hiện.

Ánh mắt Mục Trường Sinh sâu sắc thêm.

Chỉ nghe Ứng Thiên nói: "Tôi đêm nay, muốn ngủ cùng anh." Âm thanh khàn khàn, ôn nhu lưu luyến, chứa vô tận ám chỉ.

Mục Trường Sinh:…

Hắn dừng một chút, lấy qua điện thoại di động ở bên cạnh, "Hóa ra 'Tiểu Long Long' là cậu sao?"

Ứng Thiên:…

Mẹ nó mình thiệt ngu ngốc!

71. Chương 71

Ứng Thiên tự nhận bộ da của mình vô cùng hoàn mỹ, cho dù lại gần cùng Mục Trường Sinh hôn môi, y cũng không cảm thấy đối phương có thể nhìn thấu ngụy trang. Nhưng mà y không biết Mục Trường Sinh đã sớm biết nhìn thấu y chỉ khoác lớp da mà không phải nhân loại.

Lúc này y đối diện cùng ánh mắt hiểu rõ của Mục Trường Sinh, lúng túng đến quả thực muốn tìm cái động chui vào, mình tại sao ngu xuẩn như vậy! Dĩ nhiên tin vào ý tưởng của mấy nhân loại ngu xuẩn đưa ra trên diễn đàn!

Trong tâm Ứng Thiên như phát điên, bề ngoài vẫn còn cố gắng tự trấn định, y kéo lại quần áo, cười ha ha nói: "Ha ha, thật là đúng dịp, Trường Sinh cũng lăn lộn trong diễn đàn kia nha!"

Mục Trường Sinh lúc này ngược lại không im lặng nặng nề như trước. Hắn thu hồi điện thoại di động, nhìn Ứng Thiên nói: "Thực ra tôi thấy được cái này, là vì tôi cũng nỗ lực tìm phương pháp hòa giải mối quan hệ của chúng ta trên internet."

Nụ cười của Ứng Thiên cứng lại, y hơi mở to hai mắt nhìn Mục Trường Sinh, trong con ngươi bắt đầu nổi lên tia sáng.

Mục Trường Sinh đưa tay ra nắm chặt tay Ứng Thiên, thấp giọng nói: "Tôi biết, trong mối quan hệ của chúng ta, tôi vẫn luôn là người bị động, tôi… Thậm chí không hiểu tình thú, cũng có thể vào lúc nào không rõ tổn thương cậu."

Ứng Thiên vội vã tỏ vẻ, "Không có không có, anh đối với tôi rất tốt."

Mục Trường Sinh dừng một chút, hắn nhìn Ứng Thiên, có chút bất đắc dĩ nói: "Tôi suy nghĩ thật lâu, bị cậu đánh đoạn, lại không biết nên nói tiếp như thế nào."

Ứng Thiên:…

Y cúi đầu nhìn tai Mục Trường Sinh ửng hồng, mím chặt miệng không để cho mình bật cười, "Anh nói đi, tôi không ngắt lời anh nữa."

Vì thế Mục Trường Sinh lại do dự một chốc, cuối cùng bỏ qua mấy đoạn thoại phiến tình, trực tiếp nói với Ứng Thiên: "Hai ngày nay tôi cũng suy nghĩ rõ ràng, duyên phận không dễ có, huống chi là gặp được đáng giá làm bạn cả đời. Bởi vậy từ giờ phút này, tôi sẽ không lại lạnh nhạt cậu. Tôi nếu đã quyết định chọn cậu, sẽ không lại thay đổi, vô luận phát sinh bất cứ chuyện gì. Coi như sau này cậu có muốn rời khỏi tôi, tôi cũng sẽ không lại tìm một người khác…"

"Sẽ không!" Ứng Thiên ngồi xuống bên cạnh hắn, nắm chặt tay Mục Trường Sinh nói: "Tôi vẫn sẽ luôn bên cạnh anh, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau, đời đời kiếp kiếp cũng không tách ra!"

Đối diện ánh mắt chân thành nóng bỏng của Ứng Thiên, Mục Trường Sinh hơi sững sờ, hình như từ lúc vừa bắt đầu, Ứng Thiên vẫn luôn dùng ánh mắt như thế nhìn hắn, xinh đẹp tinh khiết như vậy, khiến người không thể không bị hấp dẫn, không thể không tiếp tục thăm dò, mong đợi tình cảm thuần khiết tốt đẹp như vậy sẽ vĩnh hằng bất biến.

Cứ như bị ánh mắt như vậy mê hoặc, màu sắc trong mắt Mục Trường Sinh dần sâu đậm, nói với người trước mắt: "Nằm xuống."

Ứng Thiên không tự chủ được ngả về sau, nằm trên ghế salông.

Ứng Thiên:??

"Làm sao vậy?" Y hơi nghi hoặc một chút nhìn Mục Trường Sinh, không hiểu vì sao đang nói chuyện tốt đẹp, lại bỗng nhiên muốn y nằm xuống?

Mục Trường Sinh lại nói: "Nhắm mắt lại."

Hai mắt Ứng Thiên không khống chế được khép lại. Bầu không khí nhất thời trở nên hơi ám muội, Ứng Thiên nuốt nước miếng một cái, bắt đầu cảm thấy có chút hồi hộp.

Mục Trường Sinh chậm rãi cúi người, hai tay chống lên hai bên ghế sô pha, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi đối phương, nhiệt độ của người hắn thấp hơn, môi cũng lành lạnh mát mẻ, nhưng mà Ứng Thiên ngược lại với hắn, nóng bỏng ấm áp hơn chút, như là ánh mắt của đối phương vẫn luôn nhìn về phía hắn, bất kỳ lúc nào, đều cực nóng đến đủ để hòa tan băng sương ngoài mặt hắn.

Cái hôn kia như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm liền tách ra, sau một hồi lâu, rốt cuộc không còn bất luận động tác gì.

Ứng Thiên mong đợi đến nửa ngày, kết quả y thất vọng vô cùng phát hiện, Mục Trường Sinh thật chỉ là đặc biệt thuần khiết muốn hôn y một chút mà thôi.

Y mở mắt ra, có chút bất mãn nhìn đối phương, "Chỉ như vậy?"

Ánh mắt Mục Trường Sinh hơi nghi hoặc một chút rơi trên mặt y, nửa ngày, hắn mới hiểu được ý của đối phương, bên tai liền đỏ, Mục Trường Sinh nghiêng đầu tránh né ánh mắt Ứng Thiên, nhẹ giọng nói: "Cái kia, chờ sau khi trở về Đại Khánh, chúng ta kết hôn, sau đó… Sau đó…" Hắn không tiếp tục nói, mà ý đã biểu hiện rõ ràng.

Ứng Thiên:…

Có lầm hay không, dùng tới Ngôn Linh làm cho mình nhắm mắt lại, làm cho mình có ý nghĩ kỳ quái, mong đợi nửa ngày, nghĩ đến cứng rồi! Kết quả nói cho mình biết cái này!

"Trường Sinh, anh làm như vậy sẽ rất dễ dàng mất đi tôi có biết không?" Ứng Thiên nằm trên ghế sa lông, đem áo tắm gỡ bỏ, ngữ khí giả vờ ai oán.

Mục Trường Sinh nghe vậy hơi dừng lại một chút, sau đó xoay người lại, đem áo tắm trên người y kéo lại, hắn khẽ gật đầu, nói: "Tôi biết, những lời này là kiểu nói đang lưu hành nhất trên mạng bây giờ, cậu lại đang đùa tôi đúng không!"

Ứng Thiên khóc không ra nước mắt, "Đúng, tôi là đang nói đùa!" Trường Sinh anh có bản lĩnh hôn tôi có bản lĩnh không dùng Ngôn Linh a!

===

"Quê hương của tôi chỉ là một khu nhỏ dưới chân nuối thuộc thành phố H tỉnh Y, năm đó khi tổng điều tra dân số, cả thôn chúng tôi gộp lại cũng mới hơn 300 người." Trong tàu lửa đi về hướng quê hương La Phù, La Phù ngồi bên cửa sổ, trên mặt mang vẻ hồi tưởng, chậm rãi giới thiệu tình hình quê cô cho mọi người.

Lần này đoàn tàu để trống năm toa, chuyên cung cấp cho thức tỉnh giả của tứ đại gia tộc cùng Mục Trường Sinh đi tới quê nhà La Phù.

"Trước kia ở quê, tôi xưa nay chưa từng thấy người trong thôn chúng ta có bất kỳ chỗ nào đặc biệt." Thân ảnh La Phù ngồi bên cửa sổ hiện ra bộ dáng nửa trong suốt, trên người cô cũng không hề có một chút bộ dạng âm u, dung mạo thanh lệ đẹp đẽ, nhìn qua không giống một nữ quỷ, trái lại như một số thiên sứ trong hoạt hình rơi xuống nhân gian."Các hương thân đã sớm quên hết truyền thừa, ngày thường cũng an phận thủ thường, chưa từng thương tổn qua bất kỳ người nào, lại phải gặp kết quả như vậy."

La Phù nói nói viền mắt lại ướt, nhưng cô vẫn nhớ trong toa tàu này còn có rất nhiều thức tỉnh giả, không phải mỗi người đều bình tĩnh nghe mình nói điều này, vì vậy nhịn một chút nuốt nước mắt.

Nhậm Thiên Lý ngồi ở đối diện cô vội vã đem một tờ giấy đưa cho cô, an ủi: "La Phù tỷ, đừng khổ sở, lúc này nhiều thức tỉnh giả cùng đi như vậy, nhất định có thể giúp chị báo thù."

"Ừm." La Phù gật gật đầu, nín khóc mà cười.

Mục Trường Sinh, Ứng Thiên, Túc Thanh Nguyên, Triệu Thành An cũng ở trong buồng này. Nếu như không phải đột nhiên xảy ra việc phong ấn Ma giới bị phá tan, có lượng lớn ma vật xâm lấn, vào lúc này có lẽ Triệu Trang Thâm cũng sẽ đích thân đi cùng.

Toa xe là giường nằm, giường ngủ của Túc Thanh Nguyên và Mục Trường Sinh liền nhau, lúc này vị đạo trưởng nhìn quang phong tễ nguyệt này vẫn luôn lắng tai nghe động tĩnh sát vách, ngay cả Triệu Thành An cùng hắn nói chuyện cũng không nghe thấy.

"Túc đạo trưởng, Túc đạo trưởng… Túc đạo trưởng?" Triệu Thành An thoáng lên giọng.

Túc Thanh Nguyên nghiêng đầu, cười đến ôn hòa thân thiện với Triệu Thành An ngồi ở đối diện, "Triệu tiên sinh, có chuyện gì không?"

Thái độ đối phương xa cách làm cho Triệu Thành An hơi dừng lại một chút, mới nói tiếp: "Mới vừa rồi chúng tôi nói về việc của La Phù, cha tôi cho rằng tìm kiếm Vọng Hư kính sẽ không dễ dàng như vậy, ít nhất sẽ không dễ dàng giống như La Phù tiểu thư nói. Chúng tôi hoài nghi, người giết La Phù tiểu thư và cả thôn có thể là tổ chức không biết tên kia. Đến khi đó…"

Túc Thanh Nguyên khẽ mỉm cười, nói: "Bần đạo nếu đã quyết định đi cùng, tất nhiên đã chuẩn bị tốt các trường hợp sẽ gặp phải, Triệu tiên sinh không cần phải lo lắng."

Triệu Thành An gật đầu, đường nét cường tráng trên mặt lộ ra một loại tâm tình khó tả, "Túc tiên sinh, tôi…"

Ngữ khí Túc Thanh Nguyên vô cùng ôn hòa đánh gãy lời anh, nói: "Triệu tiên sinh, Ứng Thiên là con trai nuôi tôi, cậu cũng biết."

Triệu Thành An gật đầu, không biết đối phương tại sao đột nhiên nhắc đến chuyện này.

Túc Thanh Nguyên nói tiếp: "Khi thu dưỡng Ứng Thiên, nó mới một tuổi, mới chỉ biết bò, không nghĩ tới chỉ chớp mắt, lại lớn như vậy."

Triệu Thành An vẫn không rõ vì sao, đành phải cùng phụ họa gật gật đầu.

Túc Thanh Nguyên lại nói: "Lại nói, năm đó khi tôi mới vừa quen cha cậu, ông ấy vẫn là một người trẻ tuổi hào hoa phong nhã hào hoa, năm tháng khiến người gia đi, trong nháy mắt, Ứng Thiên lớn rồi, ông ấy cũng già rồi." Túc Thanh Nguyên nói, thở dài một hơi sâu kín.

Triệu Thành An đã rõ đối phương có ý gì, chuyện còn chưa có thổ lộ đã bị cự tuyệt này khiến lòng tự tin của anh bị đả kích lớn, trên mặt có chút âm u, nhất thời lại không biết nên nói cái gì, một hồi lâu sau, anh đột nhiên đứng lên nói: "Tôi đột nhiên nhớ tới còn có chút việc, phải đi toa số sáu một chuyến, xin lỗi không tiếp được."

Túc Thanh Nguyên vuốt cằm nói: "Gặp sau."

Triệu Thành An dừng một chút, nói: "Gặp sau." Sau đó liền quay người rời đi.

Túc Thanh Nguyên ngồi tại chỗ liếc nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, tay phải đụng một cái vào chuôi kiếm rộng đeo sau lưng, nói: "Anh có nhìn thấy không, có rất nhiều người ngưỡng mộ trong lòng với bần đạo, lại không tỉnh lại, bần đạo sẽ không nhất định sẽ tiếp tục thủ "tiết" vì anh."

Tử Nguyệt: tui chém đó, đại ý thì cũng là thủ tiết, nhưng tác giả không có nói rõ vậy =))

Trên lưng hắn, hai thanh kiếm một rộng một mỏng đan vào nhau, thanh kiếm rộng từ đầu đến cuối không có nửa điểm động tĩnh, Túc Thanh Nguyên rốt cục thở dài…

===

"Kỳ quái, Quý, Tả, Triệu, tam gia đều ra tay, Lý gia tại sao nửa điểm động tĩnh cũng không có?"

"Anh còn không biết sao?" Một người nhỏ giọng nói: "Đại tiểu thư Lý gia chết rồi."

"Hí! Chết như thế nào? Chết như thế nào?"

"Hồi trước không phải yêu ma bạo động sao? Nghe nói cô ta đang ở tại nhà mình, bị yêu ma từ trên trời rớt xuống đập chết rồi!"

Nhất thời im lặng, một hồi lâu sau, mới có người dám than thở một câu, "Vận may cũng quá kém đi, tính ra thì Đại tiểu thư Lý gia cũng là đại mỹ nhân đấy!"

"Vận may Lý gia vẫn luôn không ổn, nghe đâu trước đây là đứng đầu tứ đại gia tộc, cũng không biết chuyện gì xảy ra, dần dần sa sút, hai năm trước còn phải dựa vào việc thông gia cùng Quý gia mới có thể duy trì phong quang, ai biết Quý công tử tình nguyện cùng nam nhân chạy trốn cũng không muốn cưới cô ấy…"

Cách một đạo thật mỏng tường, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên đồng thời nghe đến sát vách truyền tới âm thanh.

Ứng Thiên hơi kinh ngạc, "Lý đại tiểu thư dễ dàng chết như vậy?"

Lông mày Mục Trường Sinh nhăn lại, buổi tối hôm đó từ Triệu gia đi về, hắn cũng không có động tới Lý Nhan Mạt, ngoại trừ đã giết qua cô ta một lần, hắn không có hứng thú lại ra tay lần thứ hai ở ngoài, cũng định chờ sau khi gặp lại Trường Phong, để chính cậu thu thập nữ nhân kia, chỉ là không nghĩ tới, đối phương lại chết dễ dàng như vậy.

Yêu ai yêu cả đường đi, Ứng Thiên đối với đệ đệ giống Trường Sinh như đúc cũng rất có hảo cảm, nhìn thấy Mục Trường Sinh cau mày, y lập tức nói: "Bằng không chúng ta bắt hồn phách của Lý gì đó lại, bắt cô ta tự mình xin lỗi đệ đệ?"

Mục Trường Sinh lắc đầu nói: "Không cần để cô ta ở trong lòng."

Ai ngờ hắn vừa dứt lời, đoàn tàu vẫn luôn vững vàng vận hành run lên bần bật, đột nhiên phát ra một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc! Toàn bộ đầu tàu nổ tung!

72. Chương 72

Ầm ầm ầm! Tiếng nổ vang che giấu tất cả động tĩnh ở bốn phía, hơi nóng bao phủ, trong chớp mắt mấy toa đầu đoàn tàu đã bị sóng lửa nóng rực nuốt chửng.

Các thiệt bị vận hành bên trong đoàn tàu bị ép phải dừng lại, ánh đèn trong buồng lóe lên một cái rồi tắt.

Mục Trường Sinh ra hiệu Ứng Thiên bỏ tay đang che lỗ tai hắn ra, chân khẽ động rời khỏi kết giới phòng hộ mà Ứng Thiên khẩn cấp bố trí.

Tất cả hành khách trên xe lửa này đều là thức tỉnh giả. Bọn họ ở toa cuối cùng của đoàn tàu, cách đầu xe bị nổ tung tương đối xa, khi phát sinh vụ nổ kia, có người quyết định thật nhanh, cắt đứt chỗ nối liền các toa tàu, mới tránh cho lửa lan tràn đến bên này.

Ngay cả như vậy, bọn họ đang ở toa này vẫn bị hơi nóng làm cho khô nóng không thôi. Càng không cần nhắc tới tình hình mấy toa tàu phía trước.

Đã xảy ra động tĩnh lớn như vậy, tất cả mọi người trong buồng xe bị kinh động, ai cũng dồn dập từ hai bên cửa xe đi xuống.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên theo dòng người xuống dưới, vừa mới ra khỏi cửa, đập vào mắt là một mảnh rừng xanh xanh um tươi tốt, liên miên trùng điệp.

Dưới chân là đường ray trải đầy đá vụn và cát, bốn phía hoang tàn vắng vẻ. Đầu xe lửa và năm toa đầu đều đã bao trùm trong lửa, trong quá trình thiêu đốt lại một lần nữa nổ tung, các loại linh kiện văng tứ phía, có mấy thức tỉnh giả không kịp né tránh, đã trúng đến mấy lần.

Nếu không phải thức tỉnh giả thể chất xa xa cao hơn người thường, chỉ sợ hiện tại đã bị mấy thứ đồ vật nổ tung tóe bay với tốc độ cao này đưa lên tây thiên.

Túc Thanh Nguyên đi tới vài bước, cau mày nhìn những nơi có đồ vật có thể bốc cháy bị thiêu trụi dần đi, thế lửa dần dần yếu xuống, mở miệng nói: "Điểm mấu chốt là, là ai giở trò quỷ?"

Ứng Thiên cười nhạo, "Còn có thể là ai, nhất định là cái tổ chức không hy vọng chúng ta bắt được Vọng Hư Kính kia."

Lông mày Mục Trường Sinh cau lại, "Trước đây phí hết tâm tư dẫn chúng ta qua, đương nhiên sẽ không ngăn cản chúng ta, nếu như đúng là cái tổ chức kia làm, chẳng lẽ là đang trì hoãn thời gian?" Dù thế nào cũng sẽ không phải lâm trận mới phát hiện cạm bẫy xảy ra sai lầm muốn một lần nữa bố trí chứ?

Chuyện tàu lửa đột nhiên nổ tung khiến không ít thức tỉnh giả ở đây cảm thấy bàng hoàng trong lòng, nếu như là tàu hỏa bình thường thì thôi, mà đây là tàu quốc gia vì thức tỉnh giả cố ý mở ra, nhìn bề ngoài rất

phổ thông, mà trang bị bên trong và phân phối đều là hàng cao cấp nhất hiện có trong nươcs, không nghĩ tới lại ra chuyện như vậy, chẳng lẽ là có nội gián?

Mọi người suy đoán dồn dập, mà có thể có tư cách nhận nhiệm vụ lần này đều là thức tỉnh giả đã từng trải, bởi vậy trên mặt phần lớn mọi người đều vô cùng trấn định.

Triệu Thành An lướt qua mọi người đi tới người đứng trước mặt Mục Trường Sinh, khi nhìn thấy Túc Thanh Nguyên hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở đó, không khống chế được mà thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Triệu Thành An lại đây, Mục Trường Sinh hỏi, "Có người bị thương?"

Lý gia gia chủ đã sớm phế bỏ, Quý gia gia chủ từ trước đến giờ không tham dự loại nhiệm vụ nguy hiểm thế này, gia chủ Triệu gia hiện là Tổng thống, sự vụ bận rộn không thời gian lại đây, Tả gia gia chủ cũng không lại đây, hiện tại dẫn đầu chính là người thừa kế mấy nhà, bởi vậy nghe Mục Trường Sinh cùng Triệu Thành An nói chuyện, lập tức liền có mấy cái người đem tầm mắt tiến đến gần.

Sắc mặt Triệu Thành An nghiêm nghị, giữa chân mày vắt lại thành chữ Xuyên, "Trước mắt không chết, thế nhưng hai mươi người ở mấy toa trước đều bị thương nặng, đã không có cách nào làm nhiệm vụ."

Triệu Thành An vừa dứt lời, Quý Trạch cùng Tả Tư Phục dẫn người tới.

Hai người Ứng Thiên và Quý Trạch thực sự là vừa thấy đã ghét, hai người liếc mắt nhìn nhau liền chán ghét lẫn nhau dời đo tầm mắt.

Quý Trạch bỏ qua Ứng Thiên, nói với Mục Trường Sinh: "Mục tiên sinh có biện pháp nào hay không giúp hai mươi thức tỉnh giả khôi phục như cũ?"

Mục Trường Sinh rõ ràng ý tứ của anh, lại cũng chỉ có thể lắc đầu, "Tôi chỉ có thể nói những người này không có nguy hiểm đến tính mạng. Cái khác… Quý công tử vẫn là mau chóng đem những người kia đến bệnh viện đi!" Cứu người không thể so với cái khác, này không chỉ là việc động động miệng lưỡi, huống chi thương tổn không chỉ là một người hai người.

Quý Trạch nghe vậy tự nhiên vô cùng thất vọng, bởi vì trong nhóm người bị sóng lửa xông đến có một nửa là người Quý gia. Bất quá có thể được Mục Trường Sinh nói một câu sẽ không nguy hiểm tính mạng, anh cũng đã hết sức hài lòng. Liền gật đầu nói: "Cám ơn lời chúc tốt đẹp. Tôi hiện tại thông báo về thủ đô, mời bọn họ lại phái thêm mấy người đến bổ sung." Lập tức tổn thất nhiều người như vậy, sắc mặt Quý Trạch vô cùng nghiêm nghị, nhưng mà khóe miệng anh tự nhiên đã luôn nhếch lên, lúc này người khác liếc mắt một cái nhìn cứ như anh đang khẽ mỉm cười, bộ dáng thoải mái như thường.

Mục Trường Sinh hơi gật đầu, lại nghe Quý Trạch tiếp tục nói: "Tôi đã có tin tức Trường Phong, cậu có muốn biết hay không?"

Mục Trường Sinh nhìn về phía cậu, trong mắt loé ra một tia lãnh ý.

Quý Trạch lúc này là thật lộ ra ý cười, anh chậm rãi nói: "Vốn là muốn cùng cậu chia sẻ một chút, bất quá cậu trước đây đáng ghét như vậy, cái gì cũng không nói cho tôi, để báo đáp lại, tôi cũng sẽ không giao lưu thông tin với cậu. Gặp sau." Dứt lời quay người đi. Tả Tư Phục cũng dẫn người cùng rời đi.

Mục Trường Sinh:…

Hai tay Ứng Thiên giao nhau, đem ngón tay bẻ vang rôm rốp, "Trường Sinh, thằng nhóc kia quá kiêu ngạo, có muốn tôi đem cậu ta ra đánh một trận cho anh hả giận?"

Mục Trường Sinh lắc đầu, nói: "Không cần." Huống chi cậu bây giờ đánh không lại anh ta. Đương nhiên, một câu nói này hắn không có nói ra. Hắn và Quý Trạch thêm vào lần này cũng bất quá là gặp mặt ba lần, giọng điệu đối phương bây giờ nói chuyện không quái dị giống lần đầu tiên, xem ra tâm tình quả nhiên là rất tốt. Bất quá coi như hắn biết tin tức Trường Phong thì sao? Trường Phong bây giờ an toàn sống tại Mục gia, anh ta coi như biết cũng không qua được a.

"Làm sao bây giờ?" Túc Thanh Nguyên hỏi, "Không còn tàu hỏa, chờ bên kia lại đưa xe đến đây sẽ trì hoãn không ít thời gian."

Triệu Thành An nói: "Tôi đã liên lạc với thủ đô, bọn họ sẽ phái mấy chiếc máy bay trực thăng lại đây, đến khi đó chúng ta đi trước, những người khác ngồi xe qua sau." Cũng không phải là không thể điều nhiều máy bay, nhưng bây giờ trong nước bởi vì sự kiện yêu ma xâm lấn tạo nên rung chuyển còn chưa qua, mà máy bay trực thăng lại không thể bay quá cao, quá nhiều máy bay đồng thời xuất động sợ là sẽ gây nên khủng hoảng.

Mục Trường Sinh nói: "Không cần chuẩn bị vị trí cho tôi và Ứng Thiên." Hắn vỗ tay, điểm đen vẫn luôn theo đuôi đoàn tàu phát ra một tiếng hót vang to rõ, sau đó trong tầm mắt của mọi người, điểm đen càng lúc càng lớn, mãi đến tận khi nó cách mặt đất mười mấy thước, mọi người mới phát hiện đó là một hắc ưng cực lớn.

Mắt thấy con ưng lớn kia ánh mắt sắc bén, lông chim đen đến toả sáng hóa thành kích thước như chim ưng nhỏ bình thường, bay đến đậu trên vai Mục Trường Sinh, thức tỉnh giả ở đây không khỏi lộ ra một chút thần sắc hâm mộ.

Mặc dù nói quan hệ giữa yêu vật cùng nhân loại tại Linh giới không phải là căng thẳng, mà việc có thể chân chính thuần hóa một yêu thú để bản thân sử dụng là việc không ít thức tỉnh giả chỉ khát vọng trong lòng.

Mục Trường Sinh đưa tay ra chỉ hắc ưng, liếc nhìn Ứng Thiên đứng bên cạnh hắn, trong lòng khe khẽ thở dài, nếu không phải Ứng Thiên dùng máu bổ dưỡng thân thể của hắn, hắn chỉ sợ đứng ở trên lưng ưng yêu không bao lâu sẽ bị gió thổi rớt xuống.

"Việc liên quan Vọng Hư Kính, các con đến sớm cũng có thể đủ chuẩn bị." Túc Thanh Nguyên gật đầu nói: "Có điều…"

Túc Thanh Nguyên còn chưa nói hết, Nhậm Thiên Lý bỗng nhiên thở hồng hộc chạy tới, "Không xong, không thấy La Phù tỷ…"

===

—— La gia thôn

"Thật không biết Diêm công tử kia giở trò quỷ gì, rõ ràng chuẩn bị xong rồi về nói không được, làm lỡ thời gian không nói còn chưa chắc có hiệu quả như lúc đầu." Lạc Âm hất mái tóc, lau mồ hôi trên trán, tiếp tục ngồi chồm hỗm trên mặt đất đối chiếu phù văn trong tay rồi vẽ lên đất.

Cô hiện giờ ngồi ở bên kia bờ Tấn giang, tại mảnh rừng cây quanh năm sương mù, đem vật liệu màu xanh thẫm trong tay cẩn thận đặt lên trên đất, qua một canh giờ, rốt cục cô mới vẽ xong trận văn.

Trong nháy mắt khi trận văn khổng lồ phức tạp dính liền nhau, hoa văn màu xanh thẫm chợt lóe một tia huyết quang, sau đó liền dần dần tan vào lòng đất, nhìn lại cũng không thất bất kỳ khác thường gì, nếu như không phải Lạc Âm ngồi xổm trên đất quá lâu chân tê cổ mỏi, cô suýt chút nữa nghĩ rằng mới vừa rồi mình không hề làm gì cả.

"Tốt nhất cái này so với cái kia của chủ nhân có hiệu quả càng tốt hơn." Nói nhỏ một câu trong cổ, Lạc Âm ngẩng đầu nhìn về phía nơi duy nhất có đồng bạn.

Thiếu nữ tóc trắng ngồi trên một cái cây, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, quanh thân quanh quẩn một làn khói trắng mờ, nhìn qua mờ mờ ảo ảo, như là u linh trong rừng cây.

Lạc Âm bởi vì ý nghĩ này mà nổi da gà run lên tại chỗ, cô mới vừa đứng lên, liền nhìn thấy một hồ điệp màu đỏ lửa xuyên qua sương mù, phe phẩy đôi cánh tinh xảo, nhìn như chầm chậm kì thực cực nhanh bay đến bên người thiếu nữ.

Thiếu nữ tóc trắng ngồi trên cây nhấc lên ngón trỏ, để con bướm kia đậu trên ngón tay cô.

Ngón tay cùng mái tóc, gương mặt cô đều trắng bạch như nhau, không có huyết sắc, như là cả người đều bao trùm một tầng sương tuyết, hồ điệp đỏ lửa đậu trên ngón tay cô, lại như một đám ngọn lửa tiến vào trong tuyết, nổi bật lên, đỏ càng thêm đỏ, trắng lại thêm trắng.

"Bạch Y, có tin tức?" Lạc Âm hỏi.

Hồ điệp trên ngón tay Bạch Y tràn ra thành từng đốm lửa nhỏ, cuối cùng chậm rãi biến mất, cô gật gật đầu, nói: "Tàu lửa của những người đó đã nổ tung, bọn họ muốn tới nơi này, nhanh nhất còn phải 3 giờ."

Lạc Âm ưỡn ngực, bộ ngực đầy đặn theo động tác của cô nảy lên hai lần, "Bạch Y, kế hoạch của chủ nhân thật sự có thể để cho chúng ta xuyên việt đến thế giới khác sao? Thế giới kia của Diêm công tử?"

Ánh mắt Bạch Y dừng một chút trên ngực cô, mới nói: "Chắc là có thể đi!"

Lạc Âm nhìn bộ dáng cô hờ hững, vươn tay đem một lọn tóc dài vén ra tai sau, gương mặt diễm lệ lộ ra mấy phần nghi hoặc, "Cậu nhìn qua có vẻ không cao hứng lắm? Xuyên qua đó nha, nữ chính trong tiểu thuyết luôn là xuyên qua rồi gặp chân mệnh thiên tử, nghĩ thôi đã thấy thật mong đợi!" Cô lớn lên có vóc người quyến rũ thành thục, ngữ khí và suy nghĩ lại như bé gái mới trưởng thành, tương phản như vậy làm cho cô càng thêm khiến người chú ý.

Bạch Y không nhịn được nhìn nàng một cái, mới dời tầm mắt, nói: "Người có thực lực đến chỗ nào đều sẽ sống rất tốt, không thực lực, cho dù xuyên qua bao nhiêu lần, vẫn sẽ thảm hại thôi."

Lạc Âm có chút bất ngờ, "Cậu sao lại bi quan như vậy?" Nói xong, cô bụm mặt, đầy thẹn thùng nói: "Bất kể là thế giới gì, chỉ cần có thể gặp chân mệnh thiên tử là đủ rồi!"

Bạch Y hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Chân mệnh thiên tử cũng không nhất định chỉ xuyên qua mới có thể có."

Âm thanh của cô quá nhỏ, Lạc Âm không nghe rõ, hỏi: "Cậu mới vừa nói cái gì?"

Bạch Y lạnh mặt nói: "Chủ nhân đến."

Tay Lạc Âm đang bụm mặt lập tức thả xuống, làm ra bộ dáng ánh mắt sắc bén lạnh như băng, nhưng mà cô thẳng tắp đứng ở đó hồi lâu, mới phát hiện mình bị đùa bỡn.

Lạc Âm: Bạch Y tôi muốn đánh nát mông cậu!

73. Chương 73

Khi đến La gia thôn, đã là lúc trăng vừa lên. 19 giờ đúng.

Máy bay trực thăng hạ xuống khoảng đất trống cách La gia thôn tương đối gần, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên thì lại đứng trên lưng hắc ưng, dẫn trước một bước đi vào La gia thôn.

Trước tiên để hắc ưng tìm một nơi nghỉ ngơi, Mục Trường Sinh nhìn vào trong thôn.

Phòng ốc trong thôn không nhiều, hơn nữa cách nhau khá xa, vách tường đều bằng gạch, nóc nhà là các loại gỗ cùng cỏ lau đan lại, bên trong hàng rào vài nhà còn có mấy con gà vịt, đều trông thoi thóp, nhìn qua có vẻ đói bụng hồi lâu.

Ánh mắt Ứng Thiên quét một vòng trong thôn, chỉ vào phía tây bắc trong làng nói: "Trường Sinh, chúng ta đi bên kia."

Mục Trường Sinh gật gật đầu, liền cùng Ứng Thiên theo đường mòn nhỏ đi về phía trước. Hai bên đường nhỏ đều là tạp hoa loạn thảo, dựa vào ánh trăng không sáng lắm, có thể nhìn thấy một ít điểm đen nhỏ bất quy tắc rơi trên lá cây.

Mũi Ứng Thiên giật giật, nói: "Đây là máu tươi đã đông lại."

Mục Trường Sinh nói: "Chắc là thôn dân trong miệng La Phù lưu lại."

Ứng Thiên sóng vai đi bên cạnh hắn, nói: "Tôi cảm thấy Nhậm Thiên Lý rất khả nghi, lúc đó La Phù cách cậu ta gần nhất, cô ta đột nhiên biến mất, Nhậm Thiên Lý một chút phát hiện cũng không có?" Y đã điều tra cô nhóc Y Thủy Mi kia, chỉ là một cô nhóc nghịch ngợm, không tạo nổi sóng gió gì, cô trước đó có thể

sử dụng một đốm lửa nhỏ đốt cháy da y, y vẫn cảm thấy rất kỳ quái, mà người duy nhất ở cạnh lúc đó, chỉ có Nhậm Thiên Lý, muốn cho y không nghi ngờ cũng khó.

Nghe Ứng Thiên nhắc đến Nhậm Thiên Lý, Mục Trường Sinh lại nghĩ đến xà hình cậu biến thành, nhân tiện nói: "Hay là trước đem chuyện trước mắt giải quyết đi!"

Ứng Thiên gật đầu, trong mắt lại chợt lóe một tia ám quang.

Hai người đi thẳng dọc theo đường nhỏ, không bao lâu thì nghe tiếng nước chảy róc rách.

Chỉ thấy một dòng sông rộng bảy, tám mét vắt ngang trước mắt, trên sông không có cầu, chỉ có một đoạn độc mộc, mặt sông là màu xanh lục ám trầm, thỉnh thoảng bốc lên một hai bong bóng, ngoài ra, cũng không khác gì sông thường.

Bên kia bờ sông là một rừng cây nhỏ xanh um tươi tốt, sương mù quanh quẩn, lại nhìn xa xa, một mảnh đen nhánh, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Có vẻ như đây chính là nơi La Phù hình dung." Ứng Thiên vừa nói, vừa bắn ra đạn tín hiệu, một đám khói lửa vèo một tiếng nổ tung giữa bầu trời, tia lửa màu đỏ sáng ngời nổ ra thành hình cánh hoa.

Cũng không lâu sau, Túc Thanh Nguyên cùng Quý Trạch dẫn người đến.

Mười mấy thức tỉnh giả cùng xuất hiện ở bờ Tấn giang, khung cảnh yên tĩnh thanh u lập tức có chút nhân khí.

Quý Trạch đi tới bờ sông nói: "Đây chính là Tấn giang?" Anh liếc mắt nhìn mặt sông, nói với Mục Trường Sinh, "Nhìn qua không có gì đặc biệt."

Mục Trường Sinh nhàn nhạt nói, "Cũng là bởi vì không đặc biệt gì cho nên mới cần thiết phải chú ý."

Vào lúc này, mấy thức tỉnh giả đi tới nơi này liền móc ra các loại máy móc tra xét báo cáo với Quý Trạch: "Kết quả biểu hiện tất cả trị số đều bình thường."

Quý Trạch thấy thế, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn chằm chằm mảnh rừng cây bên kia sông nói, "Nếu tất cả đều bình thường, kia liền trực tiếp qua sông."

Triệu Thành An lại nói: "Chờ một chút đi!" Anh nhìn thông tấn khí, nói: "Lục lão sẽ mang theo những người còn lại lại đây."

Ứng Thiên nhướng mày, "Lão già đó làm sao mà đột nhiên lại đây?"

Triệu Thành An trả lời: "Theo Lục lão nói, ông ấy sẽ mang cho chúng ta vài thứ."

Quý Trạch nhìn chằm chằm rừng cây đối diện, mất tập trung nói: "Thời gian lãng phí không nổi đâu, không cần chờ, chúng ta đi trước." Anh mới vừa cất bước, lại bị Mục Trường Sinh ngăn cản.

"Chờ một lát nữa. E rằng Lục lão thật có chuyện gì nói cho chúng ta." Mục Trường Sinh nói. Đối với lão nhân gần như là đem Thiên Sơn ngọc tủy cho không hắn, trong lòng Mục Trường Sinh vẫn rất tôn kính.

Quý Trạch liếc nhìn Mục Trường Sinh một cái, trên mặt có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nói: "Thôi, vậy thì chờ một lát nữa đi!"

Mọi người vì vậy đợi gần tới nửa giờ, nửa giờ sau, bầu trời bỗng nhiên truyền đến vài tiếng tiếng rít, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một con chim lớn màu trắng kéo một chiếc… một chiếc xe dài hơn cái nhà, từ không trung chậm rãi hạ xuống.

Mãi đến tận khi chim trắng lớn kia từ từ tiếp cận, mọi người mới nhìn rõ, hóa ra vậy mà không phải chim lớn gì, mà là một con hạc giấy! Hạc giấy!

Nhìn hạc giấy toàn thân trắng noãn, phù văn trên đầu lóe sáng, trong mắt không ít người ở đây lộ ra vẻ khiếp sợ.

Mục Trường Sinh nhìn phù quang trên hạc giấy, mơ hồ cảm thấy phù văn kia có chút quen mắt. Hắn phác họa từ đầu tới cuối phù văn kia trong đầu một chút, rất nhanh thì nhớ tới phù văn này giống một cái đạo phù nào đó trên cánh tay Y Thủy Mi như đúc.

"Là cô nhóc Y Thủy Mi kia." Trí nhớ Ứng Thiên cũng không xuất sắc như Mục Trường Sinh, thế nhưng khứu giác y nhạy bén, cánh mũi khẽ run lên, liền ngửi được mùi vị thuộc về Y Thủy Mi trên đó.

Lúc này hạc giấy đã lôi kéo chiếc xa dài hơn nhà kia để xuống đất.

Cửa xe bị đẩy ra, Lục lão chống gậy, tinh thần sáng lạn từ trong xe đi ra, "Chào buổi tối nha, những người trẻ tuổi!"

Y Thủy Mi im lặng đi theo sau lưng ông, khi nhìn thấy Mục Trường Sinh thì nhẹ gọi một tiếng, "Trường Sinh ca."

Mục Trường Sinh thoáng gật đầu, Ứng Thiên bên cạnh hắn lại châm chọc bật cười một tiếng.

Y Thủy Mi bây giờ còn vô cùng sợ Ứng Thiên, nghe tiếng lập tức rút tầm mắt về.

Lục lão động viên vỗ vỗ tay Y Thủy Mi, các thức tỉnh giả khác đi ra từ nhà xe sau lưng ông.

Quý Trạch nói: "Lục lão lớn tuổi vậy rồi, sao lại đột nhiên đến đây tham gia náo nhiệt?"

Lục lão cười ha ha, chẳng hề tính toán cùng Quý Trạch, mà chỉ nói: "Đương nhiên tới đưa trang bị cho mấy thằng nhóc các con."

Ông mới vừa nói xong, Y Thủy Mi liền xoay người đi vào trong nhà xe, trong chốc lát liền cùng Nhậm Thiên Lý nhấc ra một cái rương lớn, mở rương ra, lộ ra từng cái từng cái vòng tay đặt chỉnh tề bên trong.

"Xem đi, từng cái đều làm thành vòng tay pháp khí phòng ngự, mấy đứa mỗi người một cái!" Lục lão hào khí vung tay lên, ra hiệu mọi người tới nhận.

Pháp khí phòng ngự cũng là thứ tốt hiếm có, cũng chỉ có Lục lão thân là luyện khí đại sư mới dám hào phóng như vậy.

Nhìn thấy vòng tay trong rương, trên mặt thức tỉnh giả ở đây đều lộ ra nét mừng, nhiệm vụ lần này không biết có bao nhiêu hung hiểm, thêm cái pháp khí phòng ngự chính là bảo đảm tính mạng hơn a!

Ngay cả Quý Trạch bởi vì đợi nửa giờ mà rất không cao hứng cũng không tiện nghiêm mặt thêm.

Không quản mọi người ở đây là biểu tình gì tâm tư gì, Ứng Thiên là người đầu tiên xông tới, mắt gấp tay nhanh nắm lên hai cái phẩm chất tốt nhất.

Lông mày Lục lão dựng đứng, râu mép vung một cái, trực tiếp nhấc lên gậy gõ lên trên lưng y một cái, "Nhóc thúi, gấp cái gì!"

Ứng Thiên da dày thịt béo, không đau không ngứa, còn không quên trêu chọc: "Lão nhân gia ngài kiềm chế một chút, coi chừng bị đau lưng."

Lục lão cười nói: "Coi như đau lưng cũng phải trước tiên đánh con một trận xả giận."

Ứng Thiên cười cười không đáp lời, thân thể lóe lên đã đến bên người Mục Trường Sinh, đem một cái vòng tay đeo cho hắn.

Sờ thấy Mục Trường Sinh đeo vòng tay khá rộng, Ứng Thiên có chút đau lòng nói, "Vẫn quá gầy."

Mục Trường Sinh cụp mắt không nói, cầm qua một cái vòng khác trong tay Ứng Thiên, đeo lên cho y.

Quý Trạch đứng ở bên cạnh thoáng nhìn dáng dấp hai người như vậy, lập tức quay đầu, nhắm mắt làm ngơ.

Đợi đến mỗi người đều nhận xong vòng tay, Lục lão ngồi trên ghế Y Thủy Mi dọn ra, nói với mọi người: "Mấy đứa đi đi, lão già này mấy đứa cầm Vọng Hư kính đi ra." Nói thế nào cũng là bảo vật trong truyền thuyết a, ông thân là luyện khí sư nhất định phải lấy tới hảo hảo nghiên cứu một chút.

Mục Trường Sinh hướng về Lục lão gật gật đầu, dưới ánh mắt của mọi người, bước lên đoạn độc mộc kia trước tiên.

Vừa đi lên độc mộc kia, Tấn giang mới vừa nhìn qua không hề dị thường lập tức có động tĩnh, mặt sông u lục triệt để dừng lại lưu động, rồi lại một cái lại một cái bong bóng không ngừng nhô ra.

Mục Trường Sinh đi ra bước đầu tiên trên cầu độc mộc, những bóng bóng đó dồn dập vỡ tan, từng cái bóng u ám bắt đầu ở dưới mặt nước bơi lội.

Mục Trường Sinh đi bước thứ hai trên cầu độc mộc, những cái bóng đó bắt đầu nổi lên mặt nước, lại là một đám thủy quỷ mặt vừa xanh đen vừa sưng phù, mở to đôi mắt đỏ, vô thanh vô tức bơi tới hướng Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh đi bước thứ ba trên cầu độc mộc, những thủy quỷ ngón tay xanh trắng khô gầy đã bơi tới một bên cầu độc mộc, đưa cánh tay dài, dùng từng đôi bàn tay sắc bén muốn cào lên người Mục Trường Sinh.

Bóng đêm rất nhạt, cố tình thức tỉnh giả thị lực kinh người, có thể đem hết thảy trước mắt thấy rất rõ ràng, mắt thấy Mục Trường Sinh một người bị một đám thủy quỷ vây nhốt, đều vì hắn lau mồ hôi.

Ứng Thiên nắm chặt nắm đấm, chăm chú nhìn Mục Trường Sinh, chỉ lo hắn không cẩn thận từ độc mộc té xuống, đáng chết! Mấy thức tỉnh giả kia vì sao không tự mình đi trước! Vào lúc này y cũng sớm đã quên mất là Mục Trường Sinh đưa ra ý kiến là người đầu tiên đi lên.

Bước thứ tư, Mục Trường Sinh bước ra một bước, những thủy quỷ kia lớp sau tiếp lớp trước xông lên, đầu con xông lên đầu tiên gần như đụng phải mũi chân hắn.

Mục Trường Sinh mặt không đổi sắc, tiếp tục đi về phía trước. Những thủy quỷ nhào lên bỗng nhiên phát ra từng tiếng rít gào thê thảm vặn vẹo, như là gặp thứ gì cực kỳ khủng bố đáng sợ, trên gương mặt cứng ngắc khủng bố lộ ra sợ hãi, chỉ trong chớp mắt tất cả đều chui vào đáy nước.

Mí mắt Mục Trường Sinh đều không động đậy, vẫn duy trì tốc độ như ban đầu, không nhanh không chậm đạp lên độc mộc đi qua sông.

Hai chân đứng ở bờ bên kia dừng trước rừng cây nhỏ, Mục Trường Sinh quay người nhìn mọi người nói, "Có thể."

Ứng Thiên vọt lên đầu tiên, một đường không trở ngại chút nào.

Ngay sau đó, Quý Trạch, Túc Thanh Nguyên, Triệu Thành An cùng Tả Tư Phục cũng đi tới.

Mấy người này khi đi lên đều không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, nhưng là đợi đến khi những thức tỉnh giả khác theo sau, tình huống liền ác liệt lên, thủy quỷ lúc trước chui vào đáy nước lại một lần dâng lên.

Chúng nó không thể bơi vào bờ, cũng nhảy không nổi trên mặt nước, hai cái tay lại như dài hơn thường nhân một khớp xương, vừa dài vừa sắc, có người nhất thời không cẩn thận liền bị kéo hơn nửa miếng vải.

Nghe roẹt một tiếng, sắc mặt thức tỉnh giả kia lúc này liền thay đổi. Những thủy quỷ này chẳng hề như thủy quỷ bình thường, mà gần như là ma vật biến dị, cho dù là thức tỉnh giả theo chân chúng nó đối đầu, cũng đòi không được bao nhiêu chỗ tốt.

Cũng có người từng thử từ vùng trời bay qua, nhưng đáng tiếc nơi này rất cổ quái, nhảy còn không nhảy qua được, càng khỏi nói bay.

Che giấu dưới tiếng rít sắc bén của thủy quỷ sắc cùng tiếng nhóm thức tỉnh giả xui xẻo, độc mộc gác trên sông phát ra thanh âm rất nhỏ, như là suy yếu rên rỉ không chống đỡ nổi.

Khi một nhóm thức tỉnh giả đi qua, một thức tỉnh giả mới vừa đi lên, độc mộc rốt cục cũng không kiên trì được nữa, gãy ngay chính giữa…

74. Chương 74

"Ổn định!" Mục Trường Sinh nhìn độc mộc nói.

Vết rạn nứt trên cầu độc mộc không tiếp tục kéo dài ra nữa, tuy vô cùng khó khăn nhưng cũng chống đỡ được.

Đợi đến khi thức tỉnh giả cuối cùng đạp lên cây cầu kia qua sông, độc mộc không biết gác trên sông bao nhiêu năm rốt cục trong từng tiếng rên rỉ già nua rên rỉ gãy thành hai đoạn, rơi vào trong sông.

Nhưng mà trước mắt mọi người cũng không hề để ý cái này, bọn họ nhìn sương mù lượn lờ dưới bóng đêm, rừng cây nhỏ yên tĩnh không tiếng động, trong lòng không hẹn mà cùng tràn ra từng tia cảm giác sợ hãi, nỗi sợ hãi này đến không hề có nguyên do, là một loại cảm giác không rõ, nhắc nhở mọi người không nên đi vào, đi vào có khả năng sẽ mất mạng!

Trong mắt không ít người lộ ra vẻ do dự. Có điều đã qua sông, độc mộc cũng đứt đoạn mất, huống hồ đây là một lần nhiệm vụ vô cùng quan trọng, cho dù có người thoáng do dự, cũng chỉ là trong thời gian một cái nháy mắt, rất nhanh, tầm mắt mỗi người đều tập trung vào chủ nhân của mình, cùng đợi mệnh lệnh.

Mục Trường Sinh đi về phía trước một bước, nhìn sương trắng như có sinh mệnh, phiêu phiêu thoáng qua, gió thổi không tan, quay đầu về đám người Quý Trạch nói: "Nếu có Vọng Hư kính, hẳn là ở tận cùng bên trong, ai trước tiên?"

Quý Trạch híp mắt nhìn rừng cây, gió đêm phất qua khuôn mặt anh, mang đến từng tia hơi nước cùng mùi tanh hôi, ngửi thấy mùi này, anh không kiên nhẫn nhíu mày một cái, nói: "Mục tiên sinh chắc chắn hơn, cậu trước tiên đi!"

Mục Trường Sinh nghiêng đầu nhìn Ứng Thiên một cái, đối phương lập tức gật đầu, cùng hắn tiến vào rừng cây.

Những người khác theo sát phía sau.

Đất dưới chân ẩm ướt tơi xốp, giày đạp lên trên sẽ có tiếng xào xạt nhỏ bé.

Mục Trường Sinh vốn đi tuốt đàng trước, Ứng Thiên cùng hắn sóng vai đi chung, Quý Trạch dẫn người theo sát phía sau chỉ cách ba bước. Thế nhưng đi không bao lâu, hắn nhận ra rằng không thấy người phía sau, không chỉ là người phía sau, ngay cả Ứng Thiên đi thẳng bên người hắn, cũng đột nhiên biến mất.

Một khắc trước y còn cười nhẹ với Mục Trường Sinh, sau một khắc y đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, không có bất kỳ dấu hiệu, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động ở trước mặt hắn biến mất.

Bước chân Mục Trường Sinh dừng lại, linh thức tản ra, đập vào mắt đều là sương trắng quanh quẩn trong rừng cây, không có bất kỳ khí tức người nào khác, không nói nhân loại, ngay cả một ít động vật nhỏ hoặc là bò sát cũng không hề có một chút vết tích.

Điều này hiển nhiên là không bình thường. Ánh mắt xoay một cái, Mục Trường Sinh hiểu rằng mình rơi vào linh vực của một quý tộc khác.

Ngoại trừ ngày đầu tiên đi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn đi vào trong linh vực người khác.

Tuy rằng trời sinh có linh thức, mà bởi không thể tu luyện, cảm giác của thân thể Mục Trường Sinh đối với sóng linh khí luôn luôn vô cùng trì độn, trước đây khi ở Mục gia còn có hộ vệ chống đỡ cho hắn, hiện tại tùy tiện một quý tộc bố trí linh vực, hắn cũng có thể bất tri bất giác đi vào.

Nếu là hắn đi vào linh vực người khác, như vậy hiện tại tại trong mắt Ứng Thiên, biến mất không phải y, mà là chính hắn. Không biết bọn người Ứng Thiên sẽ gặp phải cái gì.

Ý niệm này Mục Trường Sinh vừa sinh ra, chủ nhân mảnh linh vực này liền xuất hiện.

Kia là một thiếu nữ thân hình cao gầy, tướng mạo diễm lệ, cô từ sâu trong rừng cây sương trắng quanh quẩn đi ra, trên tay mang găng đen cầm một con rối.

Mục Trường Sinh chỉ là liếc mắt nhìn con rối kia một cái, lại cảm thấy khá là quen mắt.

"Cảm thấy quen sao?" Bên trong thanh âm quyến rũ khàn khàn mang theo hơi thở nguy hiểm, Lạc Âm lạnh mặt, âm thanh vang vọng trong rừng cây: "Con búp bê này chính là anh!"

Mục Trường Sinh nghe vậy kiểm tra một chút thân thể của mình, quả nhiên nhìn thấy tứ chi của mình không biết vào lúc nào bị từng cái dây nhỏ cuốn lấy.

Nhìn thấy Mục Trường Sinh phát hiện sợi tơ trên người hắn, Lạc Âm liền buông tay ra, con rối trong lòng bàn tay lại không rơi xuống xuống, mà là bị chùm dây nhỏ trong tay cô kéo lại.

Cô xòe năm ngón tay, có vài sợi dây nhỏ nửa trong suốt đang cuốn quanh trên tứ chi con rối nối liền ngón tay cô. Tay cô chỉ khẽ động, con rối liền bị lôi kéo làm ra động tác tương ứng.

"Khôi lỗi sư." Mục Trường Sinh mở miệng nói, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt thanh đạm không gợn sóng, tựa hồ con rối bị khôi lỗi sư dùng dây nhỏ cuốn lấy, có hình dạng không phải hắn, "Không biết cô trước khi muốn đối phó ta có hay không nghe qua, bất kỳ năng lực thiên phú gì của thức tỉnh giả, đối với ta mà nói, đều không có tác dụng."

Vừa dứt lời, từng sợi dây nhỏ quấn trên người Mục Trường Sinh đứt đoạn.

Dây nhỏ trong tay cô ta cũng theo đó đứt ra, con rối giống như Mục Trường Sinh rơi xuống đất, Lạc Âm mở to hai mắt, có chút không dám tin nhìn Mục Trường Sinh, lẩm bẩm nói một câu, "Hắn ta nói không sai, Ngôn Linh sư thật là lợi hại."

Mục Trường Sinh nhíu mày lại, ánh mắt sâu xa nhìn cô.

Chạm phải ánh mắt Mục Trường Sinh, Lạc Âm lập tức cười lạnh nói, "Làm đứt thì đã có sao? Có thể hoàn toàn che đậy sức mạnh của thức tỉnh giả khác thì lại làm sao? Mục tiêu của chúng ta xưa nay cũng không phải anh, tôi chỉ là phụ trách ở đây ngăn cản anh mà thôi."

===

Ban đầu Quý Trạch dẫn người theo thật sát phía sau Mục Trường Sinh, nhưng trong nháy mắt, bóng lưng Mục Trường Sinh vẫn luôn có thể nhìn thấy đột nhiên biến mất.

Người có phản ứng đầu tiên là Ứng Thiên, ánh mắt y sững lại, trong mắt nhất thời lộ ra mấy phần hung quang!

Túc Thanh Nguyên nhìn thấy Ứng Thiên như vậy, vội vã đè lại bờ vai y, nói với Ứng Thiên đồng thời cũng là hướng mọi người: "Sóng linh lực sinh ra trong nháy mắt vừa rồi tôi nghĩ mọi người cũng hết sức quen thuộc, Mục Trường Sinh hẳn là đi vào trong linh vực người khác đặc biệt bày ra vì hắn. Mà Mục Trường Sinh là Ngôn Linh sư, trò hề này đối với hắn không có tác dụng. Đối phương có thể nghĩ trăm phương ngàn kế dẫn chúng ta lại đây, tất nhiên đã đều đem tình huống của chúng ta điều tra rõ ràng. Cố ý dẫn ra Mục Trường Sinh, e rằng chính là muốn hạ thủ với chúng ta, mọi người cẩn thận một chút."

Nghe Túc Thanh Nguyên nói, sắc mặt mọi người thay đổi, Ứng Thiên ngược lại lại lập tức bình tĩnh.

Túc Thanh Nguyên nói hiển nhiên là phù hợp nhất trong tình huống này, Quý Trạch liền để thủ hạ tăng mạnh đề phòng. Sâu trong rừng cây tối tăm bỗng nhiên sáng lên từng mảng từng mảng hồng quang. Thần sắc mọi người căng thẳng, đề cao cảnh giác tới cực điểm.

Đợi đến khi mảnh hồng quang đến gần rồi, tất cả mới phát hiện đó là từng con hồ điệp màu đỏ.

Cánh bướm mỏng manh tinh xảo, phía sau còn kéo theo một chuỗi ánh sáng màu đỏ nho nhỏ, mỗi một lần vung cánh nhẹ nhàng bay lượn, đều là một hồi thị giác hưởng thụ tuyệt vời.

Trong con ngươi Túc Thanh Nguyên phản chiếu dáng dấp từng con hồ điệp, cực kỳ tỉnh táo nhắc nhở, "Mọi người cẩn thận, này căn bản không phải là hồ điệp, mà là từ thiên phú của thức tỉnh giả Ngự hỏa sư có thực lực cực mạnh dùng hỏa diễm tạo ra sát khí, thoạt nhìn đẹp đẽ, nhưng dính lên một chút có thể lập tức lấy mạng người ta!"

Quý Trạch nghe vậy, cao giọng nói: "Tả Tư Phục, mở lồng phòng hộ, Triệu Thành An, cảm ứng vị trí phe địch, những người khác tập trung sức mạnh, tiêu diệt những con bướm này!"

Lời còn chưa dứt, một lồng phòng hộ hình tròn nửa trong suốt màu xanh lam đều đem mọi người tại đây bao lại vào trong, cùng lúc đó, hồ điệp thuần túy từ hỏa diễm ngưng tụ thành xẹt qua trên lồng phòng hộ. Trong chớp mắt đã tạo ra mấy gợn sóng bên trên.

Hàng ngàn hồ điệp trên không trung cùng quay về, tập thể lần thứ hai va chạm với lồng phòng hộ, trong lúc có không ít bị thức tỉnh giả đánh rơi, hóa thành từng ngọn lửa nhỏ rớt xuống, rơi xuống đất, lập tức thiêu hủy một mảng cỏ lớn, nhiệt độ của lửa làm cho người kinh hãi.

Tả Tư Phục hai tay chống lên trêm, vẫn duy trì lồng phòng hộ, nhưng mà trên trán của anh đã che kín mồ hôi, không thể làm gì khác hơn là nói với Quý Trạch: "Không được, nơi này có gì đó quái lạ, sức mạnh của tôi bị áp chế, chỉ có thể sử dụng một phần ba. Còn tiếp tục như vậy, lồng phòng hộ sẽ không chịu đựng nổi."

Thức tỉnh giả khác cũng dồn dập biểu thị gặp tình huống tương tự.

Quý Trạch cau mày đáp một tiếng, "Đã biết." Anh bây giờ cũng chỉ có thể sử dụng một phần ba thực lực, nhưng mà hỏa hồ điệp từ chỗ tối nhảy ra càng ngày càng nhiều, tựa hồ không ngừng nghỉ, năng lực của đối phương hiển nhiên không có bị áp chế như bọn họ.

Hôm nay tới đây có tổng cộng 178 thức tỉnh giả, Tả Tư Phục hiện tại chỉ có thể sử dụng một phần ba thực lực, duy trì lồng phòng hộ lớn như vậy bảo vệ tất cả mọi người xác thực cực kỳ cật lực.

Ứng Thiên hồ điệp ở giữa không trung cực kỳ phách lối hướng về bọn họ va chạm hồ, nói: "Ta đi ra ngoài trước hấp dẫn bọn chúng, mọi người tùy ý."

Nói rồi đi ra ngoài trước.

Hồ điệp lít nha lít nhít nhìn qua cơ hồ hòa làm một thể phát hiện có cngười sống từ trong lồng phòng hộ đi ra, lập tức hưng phấn nhào tới.

Hồ điệp lít nha lít nhít động tác nhìn qua có vẻ chầm chậm kì thực hết sức nhanh giống như lốc xoáy quét về hướng Ứng Thiên. Kết quả dĩ nhiên là vồ hụt.

Nếu nói riêng về sức mạnh vật lý: tốc độ cùng sức mạnh, ở đây không có bất kỳ người nào có thể theo kịp Ứng Thiên.

Túc Thanh Nguyên cũng từ trong lồng phòng hộ đi ra, hắn rút ra tiểu kiếm đeo phía sau lưng, một kiếm quét ngang, hồ điệp dồn dập bay hướng về hắn bị kiếm khí xâm nhiễm, biến thành từng khối từng khối băng nhỏ từ giữa không trung rơi xuống.

Quý Trạch mệnh lệnh thức tỉnh giả thuộc tính thủy tiến lên, thuộc tính cùng hồ điệp tương tự chính là ở một bên yểm trợ, mọi người sức mạnh tuy rằng bị áp chế đến chỉ có thể phát huy ra một phần ba, mà đến cùng người đông thế mạnh, dưới sự hấp dẫn chú ý của Túc Thanh Nguyên và Ứng Thiên giúp giảm một phần hỏa lực, các loại linh quang đầy màu sắc tranh nhau lấp loé, trước sau đem từng bầy từng bầy hồ điệp đánh rơi. Cũng từng bước một đem chiến tuyến hướng về phía trước.

Rừng cây dưới ánh lửa phản chiếu ra một mảnh sáng mờ trong màn đêm, nhưng vẫn luôn đuổi không hết sương trắng quanh quẩn trong rừng.

Quý Trạch hơi suy nghĩ, đất dưới chân thoáng chốc một trận phun trào, hóa ra ngàn ngàn vạn vạn cọc đất đâm phá đánh rơi lên không đánh rơi từng con hồ điệp.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Thành An, hỏi: "Đã tìm được chưa?"

Triệu Thành An gật đầu, đưa ngón tay chỉ hướng mười giờ, lạnh lùng nói: "Là ở chỗ đó!"

Mọi người phân ra tâm thần nhìn hướng Triệu Thành An chỉ, chỉ thấy một thiếu nữ mặc một thân đen, nhìn qua cùng lắm mười hai mười ba tuổi lại có mái tóc trắng phơ từ chỗ tối chậm rãi đi ra, rõ ràng là tướng mạo tinh xảo vô hại, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm bọn họ lại lạnh lùng đến cực điểm, như đang nhìn từng cái xác chết.

"Cuối cùng cũng ra a!" Ứng Thiên cười lạnh nói: "Nói, tụi bây đem Trường Sinh đi nơi nào?"

Nơi này không chỉ thực lực bị áp chế, cả sóng linh khí cũng có thể che giấu đến gần như không, căn bản không tìm được cái linh vực kia ở nơi nào.

Bạch Y cũng không trả lời, đầu ngón tay cô nhẹ nhàng động, một tia lửa đỏ thanh mảnh quấn quanh trên ngón tay trắng như sương tuyết của cô, càng tụ càng lớn, cuối cùng hóa thành một hỏa long cực lớn giương nanh múa vuốt nhào tới Ứng Thiên.

Năm ngón tay Ứng Thiên cong thành hình móng vuốt của loài thú ra sức vồ một cái, sức mạnh cường hãn xé cả không khí, đem thân thể hỏa long cực lớn trước mắt đục ra năm lỗ thủng.

Chân trái đạp mạnh xuống đất, thân thể tựa như phi điểu giương cánh bay lên trời. Trong ánh lửa chói mắt, hai tay y cùng vươn ra, nhanh như chớp, trong chớp mắt xé nát con rồng lửa kia.

Hai tay Bạch Y kết ấn, ánh lửa bị xé tan trong nháy mắt quay về tụ lại, biến thành một người lửa khổng lồ, nhanh chóng vươn hai tay muốn ôm lấy Ứng Thiên. Nhiệt độ cực nóng quá mức làm cho không khí vặn vẹo, lần này nếu không tránh khỏi, dùng thân thể nhân loại tuyệt đối sẽ trong nháy mắt bị nướng thành than.

Ánh mắt Ứng Thiên lóe lên một tia khinh bỉ, tốc độ người khổng lồ này thoạt nhìn vô cùng nhanh nhưng trong mắt y cũng không khác gì động tác chậm cả.

Ngay tại lúc y muốn tránh né, một xích sắt bỗng nhiên từ phía sau kéo tới, chặt chẽ quấn lấy y, khiến cho động tác của y không thể không dừng lại.

Trong ánh lửa chói mắt, một thức tỉnh giả tuổi còn trẻ đưa cổ tay kéo thô xích thật chặt quấn trên người Ứng Thiên, trong đôi mắt khi nhìn về phía Ứng Thiên lộ ra cừu hận lạnh thấu xương, "Tên yêu ma kia! Đi chết đi!"

Hai tay Ứng Thiên dùng sức, bứt ra xích sắt. Nhưng vẫn đã muộn, mắt thấy hai tay hỏa nhãn cự nhân hợp lại, đem y chộp vào lòng bàn tay…

75. Chương 75

"Ứng Thiên!" Túc Thanh Nguyên nổ đom đóm mắt.

Dù là ai cũng không nghĩ tới, ngay tại lúc mọi người đồng tâm hiệp lực kháng địch, sẽ có một người từ trong đội ngũ phe mình chạy ra đẩy người vào hố!

Mắt Túc Thanh Nguyên thấy Ứng Thiên bị người khổng lồ lửa kia dùng song chưởng ôm lấy, lập tức nâng kiếm chém về phía thiếu nữ dùng lửa.

Bạch Y lại chỉ khẽ liếc Túc Thanh Nguyên một cái, dường như hoàn toàn không để hắn vào trong mắt. Vào lúc một kiếm Túc Thanh Nguyên chém tới hướng cô, sau lưng của cô không biết từ khi nào nhiều thêm một bóng dáng cao to, mang theo cô nhẹ nhàng nhảy một cái lơ lửng giữa không trung, hoàn mỹ tránh được một kiếm này.

Thân thể Túc Thanh Nguyên bị liệt hỏa nung nóng đến mồ hôi đầm đìa, đáy lòng lại từng trận lạnh ngắt. Hắn thả người nhảy một cái, một kiếm chém đứt hai tay hỏa diễm cự nhân.

Sương giá từ chỗ tay cụt của hỏa diễm cự nhân lan tràn ra bên ngoài, đôi tay ôm lấy Ứng Thiên dần dần bị nước đá nóng chảy, hiện ra bóng người bị ôm ở bên trong.

"Ứng Thiên!" Túc Thanh Nguyên một tay xé ra ngoại bào, đắp lên người Ứng Thiên.

Lúc này bầy hồ điệp đã bị mọi người liên hợp dập tắt, lòng bàn tay Quý Trạch nắm chặt, mặt đất chấn động, một bàn tay khổng lồ từ cát đất ngưng tụ thành mở ra năm ngón, mang theo khí thế ngập trời đập tới hướng thiếu nữ tóc trắng kia.

Mi mắt Bạch Y khẽ run, bóng đen theo ở sau lưng lập tức mang cô tránh ra thật xa. Bàn tay lớn kia lại linh hoạt cực kỳ, theo thủ thế Quý Trạch không ngừng biến ảo từ mỗi góc độ bọc đánh, dần dần đem Bạch Y nhốt lại.

Thiếu nữ tóc trắng phơ vẫn như trước mặt không hề cảm xúc, tay chỉ khẽ nhúc nhích, một tầng lửa đỏ dùng cô làm trung tâm lan ra, biến thành một lớp bình phong đem bàn tay khổng lồ kia vững vàng chặn ở bên ngoài. Thừa dịp này yểm trợ, cô lấy ra một cái còi đặt ở trong túi áo, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Tiếng còi sắc bén vang lên trong rừng cây, cấp tốc dùng Bạch Y làm trung tâm khuếch tán ra bên ngoài, dần dần vang vọng toàn bộ rừng cây. Cùng lúc đó, trong những nơi kín đáo xung quanh đột nhiên nhảy ra rất nhiều thức tỉnh giả mặc quần áo bó màu đen thống nhất, trong tay bọn họ mang theo một đôi vuốt câu sắc bén, giống như rắn độc vồ tới những thức tỉnh giả tiến vào rừng cây!

Sự yên tĩnh ban đầu trong cánh rừng cây này từ lâu đã không còn tồn tại nữa, hoàn toàn bị ánh lửa chói mắt cùng các loại linh quang và tiếng reo hò khi mọi người tranh đấu tràn ngập.

Quý Trạch không thể không phân tâm đi đối phó những người đột nhiên nhô ra này, trong nháy mắt thời gian như vậy, Bạch Y bị anh vây dưới thổ chưởng lập tức trốn không còn thấy tăm hơi bóng dáng!

Ánh mắt anh quét qua, đưa tay đem người nghi là cấu kết với địch hại Ứng Thiên vồ tới, còn chưa kịp xử trí liền nhìn thấy mười mấy thức tỉnh giả cùng nhào tới, muốn từ dưới tay anh đem người cứu đi, châm chọc là, những người này đều là anh mang vào.

Ánh mắt Quý Trạch lóe lên một tia lệ mang, đánh ra một chiêu, sinh ra mấy cái khóa bằng linh lực đem mười mấy người này cùng nhau bó làm một đoàn ném qua một bên, lệnh Tả Tư Phục để nhân viên không chiến đấu trông coi, anh quay người đầu nhập vào chiến cuộc.

Người thả ra dây xích kéo Ứng Thiên gọi là Lưu Bình, y vốn không có tư cách tiến hành nhiệm vụ lần này, thế nhưng khi tàu hỏa nổ, có hai mươi mấy thức tỉnh giả trọng thương được đưa về, lâm thời liền tìm một nhóm người xếp đầu đến, Lưu Bình cùng mười mấy người cùng quấn lấy y chính là nhóm lâm thời đưa đến.

Mắt thấy Triệu Thành An cùng Tả Tư Phục đều dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm bọn họ, Lưu Bình vặn vẹo nở nụ cười, oán hận nói: "Các ngươi đây là ý gì? Ta giết là một cái yêu ma, lẽ nào có chỗ nào không đúng sao?"

"Ứng Thiên không phải yêu ma!" Túc Thanh Nguyên tiến lên phía trước nói, khuôn mặt tuấn mỹ ôn hòa giờ khắc này tràn đầy phẫn nộ, "Các ngươi muốn giải quyết ân oán cá nhân có thể chờ trở về rồi hãy nói, hà tất ở vào thời điểm này sốt ruột?"

Ân oán cá nhân sao? Triệu Thành An liếc mắt nhìn Ứng Thiên đứng ở sau lưng Túc Thanh Nguyên, từ đầu đến chân đều quấn ngoại bào của Túc Thanh Nguyên, không tỏ rõ ý kiến.

Đám người đi cùng Lưu Bình kia vừa nghe Túc Thanh Nguyên nói, trên mặt liền lộ ra vẻ cừu hận, trong đó có một người ha ha cười nói: "Sắc mặt của đám người như các ngươi ta nhìn đã quá nhiều, thật đợi đến trở lại, chỉ sợ chúng ta vẫn chưa có động thủ đã bị các ngươi làm thịt rồi!"

Lưu Bình lớn tiếng nói: "Ca ca ta làm chó săn cho những đại gia tộc các người bao nhiêu năm? Chuyện gì cũng làm rồi! Kết quả vì một lợi ích tí tẹo như thế, các người cũng không thèm quan tâm mạng người, ngược lại bao che tên yêu ma Ứng Thiên kia! Quái vật! Mệnh anh ta chỉ như vậy? Mệnh của nhiều huynh đệ chúng ta cũng không phải mệnh?"

Lại có một người nói: "Còn có đệ đệ ta, nó chết không hề minh bạch! Cả thi thể cũng không thấy!"

"Ba ba ta cũng là bị tên yêu ma Ứng Thiên kia hại chết!"

Mười mấy người kia chân tay bị trói chặt, lại không hề có vẻ sợ hãi, trên mặt mỗi người đều lộ ra cừu hận cùng không cam lòng!

Ánh mắt bọn họ nhìn chằm chằm Ứng Thiên, trong lòng mỗi người đều hận không thể đem y chém thành muôn mảnh!

Túc Thanh Nguyên nhìn những người trước mặt này tuổi tác bình quân không tới hai mươi lăm, nhất thời càng nói không ra lời phản bác. Hắn có thể bởi vì tư tâm không truy cứu, lại không thể bởi vì tư tâm cướp đoạt quyền lợi trả thù Ứng Thiên của những người này. Dù sao, vô luận có nỗi khổ tâm gì không thể nói ra miệng, Ứng Thiên sai khiến yêu ma giết người, chính là sự thực. Hắn có thể bảo vệ Ứng Thiên, có thể ngăn

cản bọn họ thương tổn Ứng Thiên, lại không thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà nói ra câu "Ứng Thiên không có hại người".

Thấy Túc Thanh Nguyên trầm mặc, đám người Lưu Bình càng thêm lớn tiếng, mỗi người căm phẫn sục sôi, ngôn từ kịch liệt, nói thẳng đến Ứng Thiên không bằng heo chó, người người phải trừ diệt!

Dưới ánh trăng sáng mờ, mỗi người bọn họ đều mang khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt nhìn chằm chằm Ứng Thiên như đang nhìn sài lang hổ báo.

"Loại yêu ma khoác da người gieo vạ như Ứng Thiên, nên..."

"Nói đủ chưa?" Sâu trong rừng cây quanh quẩn sương mù, bỗng nhiên vang lên một âm thanh trầm thấp lạnh như băng.

Đám người Lưu Bình cả người phát lạnh, chỉ cảm thấy yết hầu như bị thứ gì chặn lại, khó chịu đến cực điểm, càng nói không ra lời.

Mục Trường Sinh vừa bước một bước từ trong linh vực ra, liền nhìn thấy những người này nước miếng văng tung tóe với Ứng Thiên, một bộ hận không thể lập tức đem Ứng Thiên giải quyết tại chỗ.

Hắn cau mày, thầm nghĩ cho dù Ứng Thiên sai, có thể xử trí y cũng chỉ có Mục Trường Sinh hắn đây, còn chưa tới phiên những người này.

"Ứng Thiên, cậu nói nguyên nhân với bọn người này đi." Mục Trường Sinh nhìn về phía Ứng Thiên, lại phát hiện cái người mới vừa đứng ở sau lưng Túc Thanh Nguyên không thấy!

Mục Trường Sinh nhíu mày đến càng sâu, xoay người lại nói với đám người Túc Thanh Nguyên: "Tôi đi tìm cậu ấy."

Túc Thanh Nguyên nghe vậy khựng lại, Mục Trường Sinh không biết Ứng Thiên tại sao tránh né, nhưng hắn biết đến. Nghĩ tới đây lời hắn muốn khuyên can liền nuốt trở vào, cũng tốt, Mục Trường Sinh sớm muộn gì cũng phải biết. Đến khi đó nếu hắn dám ngại Ứng Thiên xấu, kiểu gì mình cũng phải đánh Mục Trường Sinh một trận xả giận vì con trai!

Mục Trường Sinh đi ra khỏi linh vực, tự nhiên cũng đem chủ nhân linh vực bắt được, hắn lưu lại Lạc Âm đã bị hắn phong ấn linh lực, quay người rời đi.

Mắt thấy Mục Trường Sinh rời đi, Túc Thanh Nguyên nhân tiện nói: "Bần đạo đi thăm dò xem thứ gì hạn chế mọi người phát huy thực lực, cáo từ." Hắn chắp chắp tay với đám người Triệu Thành An, cũng ly khai.

Mãi đến tận khi thân ảnh Mục Trường Sinh biến mất, đám người Lưu Bình mới phát giác được nỗi sợ hãi ở trong lòng dần tiêu tan.

Rốt cục có thể nói chuyện, Lưu Bình cười lạnh nói: "Da người khoác lên bị thiêu không còn, còn không phải phải lén lén lút lút trốn đi?"

Một người khác nói: "Chờ khi tên Ngôn linh sư kia thấy bộ mặt thật của Ứng Thiên, còn có thể cùng y được không ha ha ha!"

"Câm miệng đi!" Triệu Thành An không kiên nhẫn cau mày quát lớn.

Lưu Bình nói: "Làm sao? Gia tộc của các ngươi có thể công nhiên bao che Ứng Thiên, chúng ta là gia thuộc những người bị hại lại ngay cả quyền lợi lên án cũng không có?"

Triệu Thành An quanh năm dùng các loại thân phận hành tẩu trên toàn quốc, hạng người gì chưa từng thấy? Đương nhiên sẽ không đem lời mười mấy người này để trong lòng.

Anh nhìn chằm chằm người trước mặt nói: "Chúng ta tại sao đem chuyện này nhẹ nhàng thả xuống, các ngươi lẽ nào không tỉ mỉ nghĩ tới?"

Không chờ những người này phản ứng lại, anh bắt đầu từng cái từng cái điểm danh, "Vương Xuân Sinh, đệ đệ ngươi nổi danh là tên công tử bột du thủ du thực, trước khi thức tỉnh hắn buôn ma túy, sau khi thức tỉnh hắn cũng không còn chơi ma túy, lại dựa vào năng lực thức tỉnh giả ức hiếp người bình thường chung quanh, số người trực tiếp gián tiếp hại chết dùng mười đầu ngón tay đều đếm không hết."

"Chu Sách Sinh, phụ thân ngươi lợi dụng chức vụ xâm chiếm tài nguyên tu luyện của thức tỉnh giả khác, còn thu hối lộ đồng thời buôn lậu đồ cổ Hoa quốc ra nước ngoài, đừng nói với ta những chuyện này ngươi không có chút nào biết."

"Trịnh Sĩ Lương..."

"Còn có Lưu Bình." Cuối cùng, ánh mắt Triệu Thành An dừng lại ở trên người Lưu Bình là kẻ đầu tiên khuấy lên mọi chuyện, "Ca ca Lưu Mang của người thật đúng là lưu mang, hắn làm cái gì không cần ta nói đi?" Ánh mắt vô cùng có lực áp bách đảo qua từng khuôn mặt đám thanh niên này, sắc mặt Triệu Thành An âm trầm nói: "Chớ cùng ta nói cái gì có bao nhiêu người là tội không đáng chết, chính bởi vì như vậy cho nên tổ chức mới đem cơ hội thức tỉnh cho các ngươi, phải biết trong các ngươi không ít người vốn là căn bản không có cơ hội thức tỉnh. Không nghĩ tới các ngươi không chỉ không chút nào quý trọng, trái lại trong nhiệm vụ trọng yếu như thế này gây cản trở!"

Lời này nói ra không ít người sắc mặt đỏ lên, mà có mấy người vẫn cứ phản đối, tỷ như Lưu Bình, ánh mắt hắn lấp loé, trong lòng nghĩ, huynh đệ mình mới quan trọng, người thân của người khác cũng không phải của hắn, chết nhiều ít cũng không sánh nổi một mạng của huynh đệ hắn!

Bên kia, Quý Trạch đã dẫn theo thủ hạ đem đám hắc y nhân đột nhiên xuất hiện kia tiêu diệt. Đang muốn dẫn người tiếp tục tiến lên, thiếu nữ tóc trắng lúc trước chạy thoát lại một lần nữa xuất hiện, bóng đen theo ở sau lưng cô dần dần rõ ràng, lại là một nam nhân trung niên thân hình cao to.

Nam nhân kia trưng ra khuôn mặt chữ điền thoạt nhìn vô cùng cứng nhắc quay mắt về phía bọn họ, há mồm phun ra một câu nói, " Rốt cuộc Ngôn linh sư cùng tên khủng long hình người kia đã đi, tiếp theo, có thể đối phó các ngươi."

===

Ứng Thiên chạy trốn, khoác theo ngoại bào Túc Thanh Nguyên chạy trốn. Bởi vì y thực sự không dám tưởng tượng trên khuôn mặt Mục Trường Sinh khi nhìn thấy y, sẽ là biểu tình gì.

Mục Trường Sinh sẽ không ghét bỏ y, hắn biết thế. Thế nhưng ai sẽ nguyện ý thân cận với một đối tượng không phải là mỹ nhân mà là một quái vật?

Ngày hôm qua mảnh rừng này có lẽ từng có mưa, đi vài bước có thể nhìn thấy một vũng nước nhỏ.

Dựa vào ánh trăng không sáng lắm, Ứng Thiên cúi đầu xuống, thấy khuôn mặt mình lúc này, y nhìn chằm chằm hình chiếu từ vũng nước cả một phút, bỗng nhiên thần sắc thôi bạo tàn ác mà phất tay đánh tan.

Nước bùn tung toé, có văng đến trên người y, Ứng Thiên nhìn chằm chằm rơi xuống trên cánh tay kia một điểm cảm giác mát mẻ, đột nhiên cảm giác thấy coi như là nước bùn cũng so với trên người mình hảo nhìn.

Ngay lúc này, phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân rất nhỏ, cả người Ứng Thiên cứng đờ, giấu thân thể cẩn thận phía sau cây rồi nhìn lại.

"Làm sao? Phát hiện người tới là tôi, rất thất vọng đúng không?" Thiếu niên áo đen quần trắng, tướng mạo thanh tú mỉm cười nhìn Ứng Thiên, trong tay cậu nắm một sợi tóc của Mục Trường Sinh, thoải mái tựa như bắt chước khí tức Mục Trường Sinh. "Ngươi thực sự là một yêu thú hết sức ưu tú, nếu là lúc trước ngươi nguyện ý ký khế ước cùng ta, thì hiện tại căn bản sẽ không gặp nhiều chuyện như vậy, nhưng là ngươi tại sao muốn chọn Mục Trường Sinh nha?"

Đáy mắt Ứng Thiên chợt lóe một tia ám quang, "Hóa ra thật là ngươi!"

Nhậm Thiên Lý hơi câu lên khóe môi, nụ cười không còn ngây ngô ngại ngùng như trước, trái lại mang theo khí tức âm u tà mị, cùng bộ dáng trong quá khứ ở trước mặt mọi người hoàn toàn khác nhau. "Là ta. Không thể khiến ngươi nhận ra đầu tiên, cũng thật là xin lỗi."

Ứng Thiên cắn răng, "Là ngươi thiết kế, để ta lộ ra?"

Nhậm Thiên Lý nói: "Không, ta hoàn toàn là một mảnh lòng tốt, bởi vì ta thật sự là không đành lòng nhìn thấy Mục Trường Sinh vẫn luôn bị ngươi lừa dối. Nếu là hắn biết người yêu mình thật ra là quái vật khoác da người, vậy thật buồn nôn lắm a!"

Hai mắt Ứng Thiên đã mơ hồ hiện ra màu vàng, vảy trên trán y lan ra, một cái sừng đen tuyền từ giữa trán chui ra. Hai tay của y vặn vẹo biến hình, đã hoàn toàn biến thành móng vuốt…

===

Ứng Thiên không sử dụng linh lực, tốc độ cùng sức mạnh của y ở trong mảnh rừng này hoàn toàn không bị ảnh hưởng, đồng thời y dọc theo đường đi tận lực quét sạch vết tích, bất luận người nào muốn tìm đến y chỉ sợ đều phải phí một phen công phu rất lớn.

Nhưng mà Mục Trường Sinh có năng lực thiên phú đặc thù, quyết định hắn muốn tìm bất luận người nào đều dễ như ăn cháo, trừ phi, đối phương có cùng tính huống như Trường Phong, không ở cùng một thế giới với hắn.

Nhưng mà Mục Trường Sinh một đường đi tới, không phát hiện Ứng Thiên, trái lại gặp được một cự xà màu đen cùng một yêu thú khác triền đấu.

Yêu thú khổng lồ kia có hình thể như xà, thon dài dẻo dai, cả người đen kịt, tứ chi tráng kiện mạnh mẽ, mỗi một bước đều khiến mặt đất một trận rung động. Nhưng mà trên thân thể của y lại che kín các loại vết bỏng, vảy tuy rằng cứng rắn sắc bén, lại như bị nhiệt độ cực cao của hỏa diễm đốt cháy, chỉ còn dư lại vài miếng bao trùm trên thân thể, đặc biệt là khuôn mặt y, không giống thú loại tầm thường, trái lại loang loang lổ lổ lồi lõm. Sống mũi càng giống như là bị thứ gì lột một mảnh, cự thú đen tuyền kia bởi vậy nhìn qua cực kỳ vặn vẹo khủng bố.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn qua, thị giác liền gặp xung kích cực độ, đáy mắt theo bản năng mà lộ ra vẻ kinh dị.

76. Chương 76

Nhậm Thiên Lý hóa ra xà hình chồm người lên cao hơn mười mét, tự nhiên có thể cùng đánh nhau với yêu thú hình thể khổng lồ. Cái đuôi màu đen dài đến mười mét tuy rằng hiện đầy vết thương, lại vẫn như cũ rắn chắc mạnh mẽ, một cái đuôi đảo qua, đại thụ che trời xung quanh lúc này phát ra một tiếng trầm muộn rên rỉ, trong tiếng ầm ầm phanh phanh bị chặn ngang tông gãy.

Thân thể hắc xà quấn trên người cự thú kia, ý đồ dùng răng nanh sắc bén cắn mở thân thể đối phương, nhưng mà yêu thú kia da dày thịt béo, tuy rằng mất đi vảy bảo vệ, thế nhưng thân thể vẫn vô cùng mạnh mẽ, răng nanh hắc xà thuận lợi đâm vào trong da đối phương, nhưng mà chỉ đến thế mà thôi, ngược lại bắp thịt mạnh mẽ đem nanh của cậu giữ thật chặt ở bên trong, không vào được cũng lui không ra.

Cự thú phát ra một tiếng gào thét to rõ, sóng âm chấn động đến mức cây cối trong rừng vang lên sào sạt.

Nó một chân đạp đất, toàn bộ đại địa tựa hồ cũng run rẩy theo, cái đuôi tráng kiện rắn chắc lại dị thường linh hoạt quất qua một bên, bộp một tiếng, tàn nhẫn mà đánh vào trên thân rắn đen.

Hắc xà bị đau, thân thể quấn lấy yêu thú theo bản năng lỏng ra, yêu thú kia thừa dịp này dùng hai trảo đem hắc xà cắn trên người mình bóp lấy, lợi trảo sắc bén dễ dàng xuyên thủng thân thể hắc xà, ngắt lấy cậu từ trên người mình kéo xuống.

Ầm một tiếng, hắc xà bị đối phương mạnh mẽ quăng bay đi, trong một trận tiếng nổ vang ầm ầm đụng gãy vài cây đại thụ mới ngừng lại.

"Tê!" Cự xà rơi trên mặt đất, ngay lập tức liền hóa thành một thiếu niên tướng mạo thanh tú, cậu há mồm phun ra một ngụm máu, đầy mặt sợ hãi kéo thân thể về sau.

"A, ngươi ngược lại yếu hơn nhiều so với ta dự liệu." Cự đại yêu thú kia nhìn từ trên cao xuống theo dõi cậu, bên trong hai con ngươi màu vàng óng tràn đầy băng lãnh cùng tàn khốc.

Nhậm Thiên Lý hoảng sợ nhìn y, chợt ánh mắt sáng lên, nói với ra sau yêu thú: "Mục ca! Cứu tôi!"

Động tác của yêu thú màu đen đột nhiên dừng lại, cả người đều cứng lại rồi, tựa như là một tiếng này của Nhậm Thiên Lý thả ra một tồn tại nào đó làm y cực độ sợ hãi.

Dừng lại tới mười mấy giây, bóng đen hình thể to lớn bỗng nhiên quẩy đuôi, thân thể nhanh chóng nổi lên giữa không trung, lơ lửng giữa rừng cây, là đang muốn đào tẩu!

"Dừng lại!" Nhưng mà, một tiếng quát khẽ trong nháy mắt đem bàn tính của y đánh rơi, yêu thú màu đen khựng lại, thân thể không có cánh nhưng có thể phi hành giữa tầng trời thấp đông một tiếng từ giữa không trung rớt xuống.

Mắt thấy đầu yêu thú kia chớp mắt chạy trốn ra ngoài thật xa từ giữa không trung té xuống, ngón tay Mục Trường Sinh giật giật, nhưng không lại mở miệng. Mà là tiến lên vài bước đỡ Nhậm Thiên Lý nằm trên mặt đất dậy.

"Mục ca, may là anh đã đến rồi." Nhậm Thiên Lý cảm kích nhìn Mục Trường Sinh, liền quay đầu nhìn lại đầu yêu thú bị ép ngã xuống đất không thể động đậy, lời nói ra khỏi miệng chứa mấy phần run rẩy, "Mục ca, thật không thể tưởng tượng nổi, con yêu thú kia chính là Ứng Thiên!"

Đôi mắt Mục Trường Sinh hơi trợn to, cho dù sớm đã có suy đoán, nhưng mà khi thật sự nghe đến đáp án này trong lòng hắn vẫn không thể ức chế mà chấn động một chút, hắn nhìn sinh vật kia nằm trên mặt đất, bất kể là thân thể hay là đầu đều cực kỳ xấu xí, lắc lắc đầu nói: "Không thể, Ứng Thiên của ta không thể xấu như vậy!"

Yêu thú nằm trên mặt đất, trong cặp thú đồng màu vàng nổi lên một tầng tâm ý tro nguội, có chút tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nhậm Thiên Lý thấy thế, đáy mắt có một tia khoái ý chợt lóe lên, cậu hơi rũ mắt, lông mi đem dáng vẻ khác thường hoàn toàn che đậy.

"Làm sao không thể? Không phải năng lực của Y Thủy Mi đã chứng minh sao?" Nhậm Thiên Lý ngẩng đầu lên, sốt ruột nhìn Mục Trường Sinh, ánh mắt của cậu tràn đầy khẩn thiết, phảng phất thật sự vô cùng lo lắng cho Mục Trường Sinh, "Anh có biết vào ngày thứ hai anh bị âm khí nhập thể, tôi và Y Thủy Mi tại sao đột nhiên rời đi không? Bởi vì Ứng Thiên suýt chút nữa đem giết tôi cùng Y Thủy Mi, cũng bởi vì Y Thủy Mi không cẩn thận phát hiện bí mật của y, cho nên y muốn giết chúng ta diệt khẩu. Lúc đó tôi và Y Thủy Mi không phải đột nhiên có việc rời đi, chúng tôi là chạy đi."

Sắc mặt Nhậm Thiên Lý đầy kích động, trong mắt còn lưu lại mấy phần sợ hãi, "Sau đó tôi và Y Thủy Mi vẫn luôn không dám cùng đi với hai người, kỳ thực cũng muốn nhắc nhở anh, nhưng là..." Nhậm Thiên Lý dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhưng là sau đó anh cùng Ứng Thiên xác định quan hệ, cho nên, cho nên..."

Nhậm Thiên Lý không có tiếp tục nói hết, nhưng ý tứ cậu muốn biểu đạt Mục Trường Sinh đã nghe hiểu, hắn liếc mắt nhìn yêu thú bên kia một cái, mở miệng nói: "Tôi không nghĩ tới, còn có tầng duyên cớ này."

"Mục ca, hiện tại anh định làm như thế nào?" Nhậm Thiên Lý tiểu tâm mà liếc mắt nhìn yêu thú kia một cái, mặc dù đối phương đã hoàn toàn không có năng lực hoạt động, mà từng trải vừa nãy vẫn để cho lòng cậu còn sợ hãi.

"Cái này không cần phải gấp." Mục Trường Sinh từ từ nói. Hắn nhìn vào đôi mắt trong suốt của thiếu niên trước mặt, nhìn đáy mắt cậu mang một tia thần sắc giả bộ, tiếp tục nói: "Có một việc, tôi nghĩ nên nói cho cậu."

Nhậm Thiên Lý lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Mục Trường Sinh nói: "Tôi khi còn bé gặp đại nạn, gia tộc bị diệt, người nhà đều chết." Đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ nhắc đến chuyện này, đáy mắt Mục Trường Sinh vẫn như cũ xẹt qua mấy phần bi thương. Hắn dừng một chút, nói tiếp: "Lúc đó tôi còn nhỏ tuổi, vốn là cũng có thể chết trong tràng đại hỏa kia. Nhưng mà sau đó, có một cự đại hắc xà đã cứu tôi." Mục Trường Sinh nhớ lại nói: "Vào lúc đó trong mắt tôi, con rắn kia thật sự là vô cùng lớn, thân thể khổng lồ của y từng tầng từng tầng quấn lên người tôi, dùng thân thể vì tôi chặn lại hết thảy thương tổn. Trong ký ức cuối cùng, chính là y bị đại hỏa thương tổn phần sau."

Nghe đến Mục Trường Sinh tự thuật, sắc mặt Nhậm Thiên Lý từ nghi hoặc dần dần trở nên kích động, "Lẽ nào, năm đó phụ thân tôi, là vì cứu anh, cho nên mới…"

Nhưng mà trong mắt Mục Trường Sinh không có bất kỳ ý cười nào, hắn cũng không nhìn Nhậm Thiên Lý, mà là đưa nhìn đến yêu thú nằm ở phía xa không nhúc nhích, "Chuyện này, trừ cậu ra, tôi chỉ nói cho hai người, hai người kia, một đã sớm qua đời, một người cũng không ở trên thế giới này. Cậu là làm sao mà biết được?" Hắn nhìn về phía Nhậm Thiên Lý, ánh mắt đột nhiên sắc bén.

Nhậm Thiên Lý đối diện ánh mắt Mục Trường Sinh, có chút mê man mà lắc đầu một cái, nói: "Không phải anh nói cho tôi biết sao?"

Mục Trường Sinh gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng mà những gì tôi nói không phải sự thực."

Đồng tử Nhậm Thiên Lý co rụt lại.

Chỉ nghe Mục Trường Sinh nói tiếp: "Năm đó tôi nói cho hai người kia, cũng không phải sự thực. Vào lúc ấy, tôi tuổi quá nhỏ, còn gặp đại biến, dưới nhiều sự đả kích như vậy, ký ức cũng xuất hiện hỗn loạn, tôi cho là đã cứu tôi chính là một hắc xà, kỳ thực đó là một Giao Long sắp tiến hóa."

Ánh mắt Nhậm Thiên Lý âm tối lại, cũng không thấy cậu làm ra động tác thế nào, thân thể lại giống như một đạo u linh đột nhiên tung bay về phía sau.

Mục Trường Sinh vẫn như cũ đứng bất động tại, ánh mắt ngạo nghễ mà liếc cậu một cái, "Ngươi cho rằng ta là Ngôn linh sư chỉ nói là nói mà thôi sao? Dừng lại."

Nhậm Thiên Lý muốn bỏ chạy cũng gặp tình huống giống như Ứng Thiên vừa nãy.

Mục Trường Sinh liếc nhìn Nhậm Thiên Lý đứng tại chỗ một ccais, bước về hướng Ứng Thiên.

Cự đại yêu thú nằm trên mặt đất đã nhận ra được Mục Trường Sinh tiếp cận, toàn thân y căng thẳng, khẩn trương đến không dám mở mắt ra.

Yêu thú này thể tích thực sự quá mức khổng lồ, Mục Trường Sinh từ phía sau đi đến đầu y, dùng đến bốn mươi bước, đứng ở trước đầu, khoảng cách gần như vậy mà quan sát, bất kỳ tù vết trên thân thể yêu thú này đều phóng lớn mấy lần trong mắt Mục Trường Sinh, so với lúc trước, càng xấu.

Mục Trường Sinh tỉ mỉ nhìn vết thương trên người y, ánh mắt lướt qua mỗi một vết bỏng bị lửa thiêu đốt trên người y, cuối cùng dừng trên khuôn mặt loang loang lổ lổ.

Mục Trường Sinh cơ hồ có thể tưởng tượng, lúc trước thân thể này, là thế nào đem hết toàn lực bảo hộ hắn ở dưới thân, là thế nào chịu đựng thống khổ liệt hỏa đốt người, sau khi xác định hắn an toàn thì lặng lẽ rời đi…

Hắn cùng Ứng Thiên, đến cùng có ngọn nguồn như thế nào, đáng giá y làm như vậy?

Hắn muốn chạm vào Ứng Thiên, lại phát hiện hắn vừa tiếp xúc gần đối phương căng chặt, thân thể còn run rẩy nhè nhẹ, nếu không phải hắn dùng ngôn linh, chỉ sợ hiện tại y đã sớm chạy trốn không ảnh.

Hắn đã sớm nói, một khi hắn thật sự xác định tâm ý, là tuyệt đối sẽ không thay đổi, vô luận đối phương biến thành hình dáng gì, kẻ ngu này, coi hắn thành cái gì? Lẽ nào Mục Trường Sinh hắn vẻn vẹn bởi vì thay đổi một túi da thì hoàn toàn phủ định qua lại giữa bọn họ sao?

Nghĩ tới đây, Mục Trường Sinh đột nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, mở miệng nói: "Cậu quá xấu."

Quả nhiên, cặp mắt của cự đại yêu thú càng nhắm chặt hơn, thân thể cũng run rẩy càng lợi hại.

Mục Trường Sinh lại nói: "Ứng Thiên của tôi tuyệt đối không thể xấu như vậy."

Yêu thú không giãy dụa nữa, y nhắm chặt hai mắt, không nhúc nhích, lâm vào yên tĩnh một cách chết chóc, tựa hồ đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Lại nghe được Mục Trường Sinh nói tiếp: "Ứng Thiên của tôi, thân thể y khỏe mạnh, thân thể kiện mỹ, tuấn mỹ như tranh vẽ, thực lực mạnh mẽ, thân thể của y hoàn mỹ không một tì vết, không có bất kỳ vết

tích tổn thương gì. Vảy của y sắc bén cứng rắn, hoàn chỉnh bao trùm cả người y; đầu của y hoàn chỉnh uy nghiêm, không có bất kỳ tổn thương gì; hình dáng sừng của y hoàn mỹ, cứng rắn không thể phá vỡ…"

Theo mỗi một câu Mục Trường Sinh hạ xuống, thân thể Ứng Thiên phát sinh biến hóa long trời lở đất, bên ngoài thân từ từ bị một tầng ánh bạc nhu hòa bao trùm, thân thể có ngàn vạn vết thương của y giống như một bức họa bị xóa đi vết bẩn, dần dần khôi phục dáng vẻ vốn có. Vảy cứng rắn sắc bén từ trong da sinh ra, bao trùm lên mỗi một chỗ trên thân thể, một đoạn bị gãy của sừng một lần nữa dài ra, mạnh mẽ sắc bén dưới ánh trăng sáng lấp lóa, khuôn mặt loang loang lổ lổ trở nên bằng phẳng bóng loáng, sống mũi bị lột bỏ một nửa như được họa sĩ khéo tay tân trang, trở nên càng thêm tuấn tú anh tuấn so với ban đầu…

Ứng Thiên ngạc nhiên mà cảm thụ tất cả trên người mình, thân thể của y dần dần thu nhỏ, biến trở về hình người.

Thân thể không còn là cơ thể lúc trước bị ngọn lửa thiêu đốt cháy đen khủng bố, mà là hiện ra một tầng trắng noãn như ngọc tỏa sáng êm dịu. Y sờ sờ mặt của mình, xúc cảm nhẵn nhụi trơn nhẵn mà không phải lồi lõm đáng sợ trong quá khứ…

Y lăng lăng nhìn Mục Trường Sinh, từ trong ánh mắt của hắn, nhìn thấy một cơ thể hoàn mỹ của chính mình…

Ánh mắt Mục Trường Sinh ôn nhu nhìn chăm chú người trước mắt, tóc của y đen tuyền chẳng khác nào đêm tối, lại bị ánh trăng nhiễm lên một tầng ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt, vầng trán của y tuấn tú đến như một bức tranh, lại anh khí bức người; con mắt của y là màu vàng, dường như được ánh mặt trời tô điểm, lộ ra sức sống tràn trề; mũi y cao thẳng thẳng tắp, như một ngọn núi cao ngạo, đôi môi hồng hào đẹp đẽ… Khuôn mặt này gần như giống lúc trước như đúc, nhưng không có loại cảm giác ngụy trang không thật như trước, không có một chỗ không tinh xảo, không có một chỗ không hợp tâm ý của hắn.

Mục Trường Sinh cho là Ứng Thiên sẽ hết sức cao hứng, ai biết trên mặt y trái lại lộ ra bất an, y nhìn Mục Trường Sinh, âm thanh run rẩy, mang theo khủng hoảng không có cách nào che giấu, "Thân thể này của tôi trị nhiều năm như vậy đều không tốt lên. Anh… Anh nói, anh hao phí bao nhiêu tâm lực?"

Vừa dứt lời, liền thấy Mục Trường Sinh nguyên bản đang yên đang lành đứng ở trước mặt y cả người run lên, khóe môi chảy ra một đường máu.

Đồng tử Ứng Thiên gần như co lại thành một sợi dây nhỏ, y xông tới đỡ lấy thân hình bất ổn của Mục Trường Sinh, ngón tay phát run tìm mạch hắn, quả nhiên phát hiện thân thể y thật vất vả nuôi đến khỏe mạnh một chút lại biến thành bộ dáng ban đầu, thậm chí so với lúc đầu còn suy yếu hơn. Trong lòng y vừa hoảng loạn vừa sốt ruột, không khỏi trách nói: "Anh nói anh khi đó thức tỉnh cái năng lực này có ích lợi gì a! Anh đây là cứu người sao? Anh đây là lấy mạng của mình đi đổi a!"

Mục Trường Sinh lau đi máu bên môi, đôi môi tái nhợt giật giật, phun ra một câu, "Không ngại, tôi sớm đã nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay."

Ứng Thiên nhìn hắn, "Có ý gì?"

"Mười lăm năm trước, người cứu tôi từ trong tay Tán Ách Quân, chính là cậu!" Mục Trường Sinh nhẹ giọng nói: "Tôi luôn luôn tìm cậu."

Ứng Thiên muốn cắt máu của mình, lại phát hiện mình bây giờ căn bản không có cách nào xuống tay với chính mình, chỉ có thể cúi người ôm lấy Mục Trường Sinh, "Tôi bây giờ đưa anh đi tìm thầy thuốc."

"Vô dụng." Mục Trường Sinh lắc đầu một cái, "Đại phu ở đây không trị hết cho tôi được. Cậu thả tôi xuống dưới, trước tiên để tôi hảo hảo ngủ một giấc."

Ứng Thiên không chịu, "Anh chớ ngủ, nếu nhắm mắt, tôi… Trong lòng tôi sợ hãi."

Mục Trường Sinh nở nụ cười, động viên nói: "Không sợ, này cũng không phải phim truyền hình, ngủ một giấc thì không tỉnh lại nữa. Tôi chỉ là nghỉ ngơi một chút mà thôi."

Ứng Thiên vẫn thật sợ hắn sẽ không tỉnh lại, nhưng mà Mục Trường Sinh nói không có sai, bác sĩ ở đây, căn bản không cwusu được hắn. Y chỉ có thể ngồi xuống tại chỗ, thay đổi tư thế ôm Mục Trường Sinh vào trong ngực, để cho hắn nghỉ ngơi dễ chịu một chút.

Mục Trường Sinh dường như cực kỳ mệt mỏi, mắt nhắm lại liền ngủ, Ứng Thiên nhìn bộ dáng hắn mặt tái nhợt, không nhúc nhích, bất an cùng khủng hoảng từng trận dâng lên. Nhưng mà y lại không dám đánh thức hắn, mãi đến tận một tiếng sau, nhìn Mục Trường Sinh không có động tĩnh gì, y mới nhỏ giọng kêu: "Trường Sinh, Trường Sinh… Tỉnh lại đi, Trường Sinh?"

Sắc mặt Mục Trường Sinh tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền nằm ở trong khuỷu tay y. Giống như quỷ thần xui khiến, Ứng Thiên đưa tay ra, thăm dò hơi thở của hắn, nơi đó, không có bất kỳ khí tức gì.

"Trường Sinh!"

77. Chương 77

"Trường Sinh!"

Một tiếng la lên thê thảm này đem Mục Trường Sinh từ trong giấc ngủ nặng nề thức tỉnh, hắn vừa mở mắt, liền đối mặt hai mắt cực kỳ bi thương của Ứng Thiên.

Mục Trường Sinh:??

Ứng Thiên:…

Ứng Thiên sững sờ nhìn Mục Trường Sinh mở mắt ra nhìn y, đột nhiên cảm giác thấy chính mình lại làm một chuyện ngu xuẩn.

Chú ý tới sắc mặt Ứng Thiên chuyển thành lúng túng, Mục Trường Sinh thoáng vừa nghĩ liền hiểu, hắn động viên mà cười cười, nói với Ứng Thiên: "Xin lỗi, lúc trước quên mất nói cho cậu, tôi một khi ngủ sâu hô hấp sẽ trở nên nhẹ vô cùng cũng rất chậm, làm cậu lo lắng rồi."

Ứng Thiên lắc đầu một cái, bỗng nhiên nói không ra lời, chỉ là dùng sức ôm chặt lấy Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh nói: "Mới vừa hao tổn quá lớn, tôi thực sự quá mệt mỏi, bất quá ngủ một hồi, cuối cùng đầu cũng hết đau." Hắn gỡ cánh tay Ứng Thiên, đứng lên từ trong lồng ngực y, tiếp đó từ trong lòng lấy ra một cái hộp sứ, mặt ngoài lọ sứ tỏa ra một tầng ánh sáng êm dịu xanh trắng, nắp lọ mở ra, một viên thuốc xinh đẹp màu xanh nhạt lẳng lặng nằm bên trong.

"Đây là…" Ứng Thiên cảm ứng được bên trong viên thuốc nầy ẩn chứa linh khí dâng trào, có chút vui mừng nở nụ cười.

Mục Trường Sinh gật đầu nói: "Đây là đan dược dùng Thiên Sơn ngọc tủy luyện chế ra, có thể giảm bớt phản phệ Ngôn linh tạo thành với tôi." Dứt lời, hắn đem viên đan dược màu xanh nhạt nuốt vào.

Viên thuốc vào bụng, nhiệt khí nhàn nhạt chậm rãi trong bụng dâng lên, dần dần lan đến toàn thân, thân thể Mục Trường Sinh đang phát lạnh cũng đỡ hơn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy cũng dần dần hồng nhuận, thân thể suy yếu không còn chút sức lực nào cũng dần dần đỡ hơn.

Cảm thụ được thân thể biến hóa, Mục Trường Sinh khép lại hộp sứ, có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, tôi có thể lấy được Thiên Sơn ngọc tủy có hạn, hiệu quả viên thuốc cũng duy trì không được bao lâu."

"Không sao." Ứng Thiên vội vàng nói: "Chờ sau khi hết thảy đều kết thúc, tôi cùng anh đi tìm, linh sơn nhiều như vậy, luôn có thể có ngọc tủy còn chưa có bị phát hiện."

Mục Trường Sinh nhìn ánh sáng ôn nhu kiên định nơi đáy mắt y, chậm rãi gật đầu.

===

Thời gian đổ về một canh giờ trước.

Khi Mục Trường Sinh chìm vào hôn mê trong lồng ngực Ứng Thiên.

Trong nháy mắt khi hắn ngủ thiếp đi, Ngôn linh hắn nói lúc trước có vết tích tạm thời buông lỏng. Nắm lấy cơ hội hiếm có này, Nhậm Thiên Lý tránh ra trói buộc vô hình trên thân thể, xa xa liếc nhìn Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên một cái, quay người lập tức bỏ chạy.

Cùng lúc đó, nhóm người Quý Trạch đang muốn tiếp tục tiến lên, đất dưới chân bỗng nhiên hiện lên từng tia lam quang nhợt nhạt, một trận pháp phức tạp khổng lồ dần hình thành từ dưới chân tất cả mọi người, trói buộc vô hình từ trong trận pháp lộ ra, giống như lao tù chụp lên mỗi người, làm bọn họ cả nhúc nhích đều vô cùng gian nan.

Quý Trạch sắc mặt khó coi mà giơ chân lên, động tác thoạt nhìn đơn giản cùng cực, lại như bị đè lên trọng lực nghìn cân, không chỉ có thực lực bị áp chế đến gần như không, ngay cả nhúc nhích đều gian nan vạn phần. Vào lúc này, anh sao còn không hiểu, bọn họ đã bất tri bất giác trúng kế.

Anh nhìn thiếu nữ tóc bạc đứng xa xa ngoài trận pháp, đối mắt hẹp dài âm lãnh như rắn độc, "Chúng ta cũng đã mang bộ dáng này, so với kế hoạch của các người cũng không có ảnh hưởng gì, nói đi, mục đích của các ngươi."

Nam nhân trung niên đứng bên người Bạch Y vô cùng lạnh nhạt nói: "Đến khi đó các ngươi liền biết."

Bạch Y không nói một lời, chỉ từ trong túi tiền móc ra một con rối gỗ thả trên đất. Con rối gỗ kia vừa rơi xuống đất, liền xoạt xoạt xoạt xoạt đi về hướng Lạc Âm.

Lạc Âm bị Mục Trường Sinh để lại chỗ này, trói cùng mấy ngươi Lưu Bình nghe đến âm thanh xoạt xoạt xoạt xoạt của khôi lỗi, vui vẻ cười nói: "Mau mau, giúp tỷ tỷ đem dây thừng mở ra."

Con rối gỗ kia xoạt xoạt xoạt xoạt mà chạy đến bên người Lạc Âm, ngón tay đầy đủ đốt khớp linh hoạt như người bình thường, nó từ trong túi nhỏ trên quần áo móc ra một cái kéo nho nhỏ, xoạt xoạt một tiếng cắt bỏ dây thừng bằng linh lực trên người Lạc Âm.

Lạc Âm cao hứng nâng lên con rối gỗ chỉ lớn chừng bàn tay, hôn lên mặt nó một cái "moa". Khóe miệng con rối gỗ dùng bút đen vẽ ra vĩnh viễn vui vẻ nở nụ cười.

Nâng con rối gỗ, Lạc Âm ba chân bốn cẳng chạy đến bên người thiếu nữ tóc trắng cùng nam nhân trung niên.

Mà vào lúc này, trận pháp hoàn toàn phát động, hào quang màu xanh lam yếu ớt sáng lên, từng sợi từng sợi ngấm vào trong thân thể thức tỉnh giả không cách nào nhúc nhích.

Bị ánh sáng màu lam như vật sống xâm nhập, thức tỉnh giả bị vây trong trận pháp đều lộ ra một chút bất an cùng khủng hoảng.

Quý Trạch nhìn một tia lam quang như sâu bọ chui vào trong da của mình, không nhịn được buồn nôn mà nhăn lại lông mày, trong chốc lát, sợi lam quang lại từ trong da chui ra ngoài, nhưng từ trong thân thể của anh kéo ra một đạo linh quang vô sắc, quay đầu đi vào trong trận pháp.

Quý Trạch đối với sợi linh quang này hết sức quen thuộc, đây rõ ràng chính là linh lực trong cơ thể anh!

Mắt thấy mỗi thức tỉnh giả chung quanh đều bị rút linh lực đánh vào trận pháp, Quý Trạch híp mắt một cái, mơ hồ đoán được cái gì.

Có linh lực của hơn một trăm thức tỉnh giả bổ sung vào, đại trận màu xanh lam trong nháy mắt sáng rực, hào quang màu u lam đột nhiên phóng lên trời, sóng sức mạnh mênh mông đem vùng trời quanh quẩn đầy sương trắng trong rừng cây vùng trời chấn động đến mức run lên.

Bạch Y bỗng dưng ngửa đầu nhìn lên vùng trời, "Chính là lúc này!" Hai tay cô kết ấn, trong một giây mười ngón liên tục biến ảo mười mấy loại động tác, tốc độ nhanh đến cả tàn ảnh cũng không thấy rõ.

Tốc độ trận pháp lấy ra linh lực càng nhanh hơn, thức tỉnh giả bị vây trong trận pháp trơ mắt mà nhìn trận pháp này đem linh lực chính mình nhiều năm qua nhọc nhằn khổ sở tích lũy rút ra, trong mắt lửa giận hừng hực, nhưng ngay cả mở miệng chửi một câu cũng gian nan.

Quý Trạch thừa dịp những người kia chỉ biết để ý tình hình trận pháp, trông coi đối với bọn họ có sơ hở, liếc nhìn Triệu Thành An một cái, Triệu Thành An khẽ gật đầu…

Cùng lúc đó, Túc Thanh Nguyên rời đi mọi người cũng gặp phải trở ngại, hắn thoáng nhìn phương hướng đám người Triệu Thành An đột nhiên nhiều hơn một cột sáng màu u lam, do dự một chút, liền quyết định trở về nhìn xem. Kết quả vừa mới đi một bước, liền nhìn thấy những mười mấy hắc y nhân từ trong bóng tối của cây cối đi ra. Bọn họ đi lại chầm chậm, thân thể cứng ngắc, lại lặng yên không một tiếng động, giống như diễn tang thi trong phim truyền hình.

Túc Thanh Nguyên: Này cái quỷ gì?

Bất quá rất nhanh, hắn phát hiện người quen trong bầy "Tang thi".

"Lý tiểu thư, cô tại sao lại ở chỗ này?" Túc Thanh Nguyên hơi kinh ngạc mà nhìn Lý Nhan Mạt dường như là cầm đầu đám tang thi, song ánh mắt đối phương cứng ngắc, tựa như đã hoàn toàn mất đi thần trí.

Nhớ tới đồn đại Lý Nhan Mạt bị yêu vật đập chết rồi sau đó Lý gia nội loạn, thức tỉnh giả bên trong gia tộc trong một đêm biến mất không còn tăm tích, Túc Thanh Nguyên có chút ngưng trọng cau mày, hắn thấy "Tang thi" từ từ tới gần, ngoại trừ Lý Nhan Mạt ở trước, còn có mấy người nhìn quen mắt, tất cả đều là người của Lý gia.

Hắn chậm rãi từ phía sau lưng rút ra thanh kiếm mảnh, nói với đám người trước mắt: "Bần đạo thất lễ."

Hắn cũng không có sử dụng kiếm chém giết những người trước mắt này, mà là sử dụng mũi kiếm lăng không vẽ mười mấy đạo phù, phù quang màu vàng chợt lóe lên, từng cái từng cái dán lên trán của mọi người.

Phù quang cứ như búa tạ đập vào lên đầu những người đó, ánh mắt vô thần dừng một chút, con ngươi bắt đầu chuyển động. Trên mặt dần dần lộ ra vẻ mê man.

Túc Thanh Nguyên thấy những người này khôi phục thần trí, liền nói với Lý Nhan Mạt thanh tỉnh đầu tiên: "Lý tiểu thư, chuyện gì thế này? Mọi người tại sao lại ở chỗ này?"

Lý Nhan Mạt nhìn hắn chằm chằm nửa ngày, bỗng nhiên từ bên hông rút ra một cây tiểu đao bổ tới.

Túc Thanh Nguyên nghiêng người né tránh, tay tựa như đao chặt lên, tay phải Lý Nhan Mạt bị đau, đao trong tay không khỏi rớt xuống.

Túc Thanh Nguyên không vui nói: "Bần đạo có lòng tốt cứu cô, cô lại lấy oán trả ân, đây là cái đạo lí gì?"

Ánh mắt Lý Nhan Mạt hung tàn, "Ngươi cùng một nhóm với đám Mục Trường Sinh Ứng Thiên, sẽ tốt bụng như vậy cứu ta?" Ngược lại cô hiện tại cái gì cũng không có, còn sợ gì?

Ánh mắt Túc Thanh Nguyên quét qua, phát hiện mười mấy thức tỉnh giả cho dù tỉnh lại, thân thể như trước suy yếu vô lực, trên người ngay cả sóng linh lực nhỏ bé cũng không có, hắn xẹt qua Lý Nhan Mạt, hỏi: "Các người là xảy ra chuyện gì?"

Có người khóc nói: "Cái gì cũng bị mất, bọn họ đem linh lực chúng ta nhọc nhằn khổ sở tích lũy đều rút khô..."

===

Ánh trăng vẫn sáng mờ như cũ, sương trắng quanh quẩn trong rừng như bị cột sáng màu xanh lam kia kích thích, cùng nhau tuôn đến hướng kia, phảng phất như một người dũng sĩ thủ vệ rừng cây, hung hãn nhào tới kẻ xâm lấn.

Ban đêm không gió, Diêm Tức một mình dựa ngồi trên cây khô, nhìn cột sáng màu xanh lam chói mắt kia, khẽ xoa cằm của mình, hắn tự nhủ: "Mảnh rừng vốn là vì bảo vệ Vọng Hư kính mà tồn tại, sương mù không phải sương mù, cây cỏ không phải cây cỏ. Đáng tiếc những người kia không có cơ hội đi vào bên trong, bằng không sẽ có cơ hội kiến thức năng lực cấm chế tinh diệu tuyệt luân của tổ tiên Diêm gia ta. Bất quá bây giờ thời gian không nhiều lắm, chờ rút khô linh lực những người đó, trực tiếp nổ ra kết giới cuối cùng của đại môn, bọn họ, cũng không có giá trị lợi dụng. Đến khi đó sắp xếp như thế nào cho tốt đây?"

Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, "Có, không bằng đem bọn họ cùng những người Lý gia kia cùng thả ra, lại tẩy não cho chúng, đem bọn họ biến thành một cái La gia thôn khác, tiếp tục vì Diêm gia bảo vệ nơi này." Hắn nghiêng đầu nhìn về phía nữ nhân bên cạnh, hỏi: "Ngươi nói tốt hay không tốt?"

La Phù ở trạng thái linh hồn cười duyên dáng nói: "Công tử nói đều đúng." Dáng dấp của nàng cực kỳ thuận theo, đáy mắt không có nửa phần thần thái.

Dứt lời, một chuỗi tiếng bước chân không hề che giấu mà từ phía sau truyền đến, Diêm Tức quay đầu lại, hai mắt đầy tà khí nhìn người đến, nói: "Thành công?"

Nhậm Thiên Lý lạnh lùng nói: "Thất bại."

Giữa chân mày Diêm Tức vắt thành hình chữ xuyên, "Làm thế nào lại thất bại?"

"Ta còn muốn hỏi ngươi đây!" Nhậm Thiên Lý ngẩng đầu lạnh lùng nhìn người ngồi trên cây, "Ngươi cấp cho ta tình báo sai lầm, năm đó cứu Mục Trường Sinh căn bản không phải là một hắc xà, chính miệng hắn nói. Ta nhọc nhằn khổ sở biến thành hắc xà ở trước mặt hắn, kết quả trong mắt người ta thì ta căn bản là trò cười. Chưa nói đạt được tín nhiệm từ Mục Trường Sinh, hiện giờ hắn phỏng chừng cùng Ứng Thiên tốt hơn rồi."

Đáy mắt Diêm Tức một mảnh tối tăm, hắn từ trên cây nhảy xuống, tay áo rộng lớn thoáng vung lên hạ xuống, thuận theo mà buông xuống bên người hắn."Không ngại. Ta còn nhiều biện pháp kích thích Mục Trường Sinh, Ngôn linh sư thì lại làm sao? Thân thể hư nhược như vậy, chỉ sợ không chịu nổi đả kích ha ha…"

Hắn nhìn về phía Nhậm Thiên Lý, nói: "Ta không sợ Mục Trường Sinh, ngươi sao? Đắc tội một cái Ngôn linh sư nguy hiểm cũng không nhỏ."

Nhậm Thiên Lý không để ý chút nào, "Chỉ cần có thể có được Vọng Hư kính, rời đi thế giới quỷ quái này, đắc tội một tên Ngôn linh sư thì đáng là gì? Không phải người nào cũng giống như Diêm công tử, có thể dùng thân thể xuyên qua Ma giới lại lông tóc không tổn hại."

Diêm Tức nghe vậy khá có thâm ý mà nở nụ cười, "Đúng vậy, thế giới này còn dư lại khong bao nhiêu linh khí, nếu còn chờ đợi thêm nữa, sợ là cả đời cũng không có cơ hội đột phá, chỉ có thể chết già ở chỗ này."

78. Chương 78

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên rời xa mọi người cũng chú ý tới cột sáng màu xanh lam.

Mục Trường Sinh nhìn sương trắng không ngừng hướng về cột sáng tuôn tới, trong ánh mắt chợt lóe một tia hiểu rõ."Hóa ra là như vậy."

Nghe Mục Trường Sinh tự lẩm bẩm, Ứng Thiên hỏi: "Cái gì như vậy?"

Mục Trường Sinh giải thích: "Khi tôi còn ở Đại Khánh, đã từng từng đọc một quyển thư tịch liên quan về trận pháp đại sư. Nghe đâu vị đại sư kia có thể đem bất kỳ đồ vật gì trong tự nhiên biến thành vật liệu bày trận cho ông ấy, cũng sẽ có vài đồ vật thoạt nhìn không dùng được phát huy ra công dụng vượt quá tưởng tượng. Bất quá khi ông ấy bày trận cũng không phải là vật gì cũng sẽ dùng, cây rừng, sương mù, nước mưa là ba loại ông ấy thích dùng nhất để bày trận. Tự tay ông ta sáng lập thịnh thế thuộc về trận pháp sư, môn hạ học trò hơn triệu, là kỳ tài trận pháp không ai bì kịp từ trước tới nay của Khánh quốc. Đáng tiếc sau bốn mươi tuổi, thì mất tích, trước khi ông ấy mất tích, đệ tử của ông ta cũng không thể được truyền thừa đầy đủ, ngàn năm sau, gia tộc của trận pháp sư kia đều đã xuống dốc."

Hắn nhìn sương mù trước mắt như vật sống cuồng dũng lao đi, nhẹ giọng nói: "Nơi này, rất có thể chính là do ông ấy lưu lại."

Vị trận pháp sư kia, rất có thể lưu lạc đến thế giới này, cũng rốt cuộc không tìm được con đường quay về.

Ứng Thiên hỏi: "Vị trận pháp sư kia là ai?"

Lông mày Mục Trường Sinh khẽ nhíu lên, nói: "Ông ta họ Diêm."

===

Diêm Tức cùng Nhậm Thiên Lý đến gần cột sáng màu xanh lam.

Đám người Lạc Âm vừa thấy được Nhậm Thiên Lý, sắc mặt lập tức đoan chính, cung kính nói: "Chủ nhân."

Ánh mắt Nhậm Thiên Lý vẫn luôn dừng trên vùng trời trên cột sáng, nơi đó có sương trắng tập hợp, ngưng tụ thành một đám trắng như tuyết, dưới trùng kích của cột sáng màu xanh lam mơ hồ có dấu hiệu tán loạn.

"Còn bao lâu?" Nhậm Thiên Lý hỏi.

Bạch Y hồi đáp: "Không sai biệt lắm, chỉ cần linh lực sung túc, rất nhanh liền có thể nổ ra một vùng."

Nhậm Thiên Lý hài lòng gật đầu, Diêm Tức lại nhìn chằm chằm vùng trời nói: "Quá lâu, không thể nhanh một chút sao?"

Bạch Y nhìn về phía Nhậm Thiên Lý, Nhậm Thiên Lý nói: "Có thể thì có thể, thế nhưng lập tức rút ra quá nhanh, chỉ sợ những thức tỉnh giả này không chịu nổi."

Khóe miệng Diêm Tức nhếch lên, nhìn nhóm người bị vây trong trận pháp: "Không chịu nổi thì không chịu nổi, những người này chết sống cùng chúng ta có quan hệ gì?"

Nhậm Thiên Lý hơi do dự một chút, bất quá chốc lát sau, cậu liền nói với Bạch Y: "Vậy thì tăng nhanh tốc độ đi!"

Bạch Y gật đầu, tốc độ hai tay kết ấn chậm lại, lại thay đổi một loại phương pháp.

Đại trận màu xanh lam hào quang chói lọi, tốc độ lấy ra linh lực cũng tăng cao gấp ba lúc trước, rất nhanh đã có thức tỉnh giả không chịu nổi, hắn hét thảm một tiếng, thân thể co giật nằm xuống, nhưng mà linh lực trong cơ thể vẫn trôi đi không đình chỉ, ngay khi hắn tuyệt vọng cho là sẽ bị rút khô tới chết ở chỗ này, vòng tay vẫn luôn đeo trên người chợt lóe một vệt linh quang, sau đó đẩy ra một lồng phòng hộ, đem người bảo vệ ở bên trong.

Lam quang tựa hồ đối với vật này bó tay hết cách, bồi hồi ngoài lồng phòng hộ một hồi rồi không cam lòng mà tiêu tán.

Nam nhân trung niên là người đầu tiên chú ý tới tình cảnh này, y cúi đầu, hướng Nhậm Thiên Lý xin chỉ thị: "Chủ nhân, có cần tôi đi qua tháo xuống vòng tay của bọn họ không?"

Nhậm Thiên Lý nhìn vòng tay trên người những thức tỉnh giả đó, nghĩ đến lão nhân hiền lành rất thích người trẻ tuổi kia, hơi dừng lại một chút, sau đó nói: "Thôi, trên người những người kia cũng không có bao nhiêu linh lực có thể cung cấp tiếp."

Diêm Tức đứng ở một bên chú ý tới trong nháy mắt đó Nhậm Thiên Lý mang thần sắc mềm mại, lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không có lên tiếng.

Ầm một tiếng nổ vang, vùng trời ngưng tụ sương trắng bị cột sáng màu xanh lam phá ra một lỗ thủng to, hàn khí lạnh lẽo từ cửa động tràn ra, trên mấy cây xung quanh trong chớp mắt đã đóng một tầng băng sương.

Nhậm Thiên Lý ánh mắt sáng ngời, ánh mắt lóe lên vui mừng, "Kết giới phá tan rồi."

Diêm Tức khẽ mỉm cười, tà khí nơi đáy mắt càng tăng lên. Hắn mở miệng nói: "Có thể xuất phát rồi."

Lúc này, sau lưng hai người bỗng nhiên truyền đến một giọng nam ôn hòa, "Nhậm Thiên Lý, hóa ra là cậu."

Nhậm Thiên Lý quay đầu lại, không ngạc nhiên chút nào nhìn thấy đạo sĩ cao quan đạo bào.

Túc Thanh Nguyên nhìn lướt qua mọi người còn bị vây trong trận pháp, ánh mắt thất vọng nhìn về phía Nhậm Thiên Lý, "Thiệt thòi bần đạo trước đây còn cho rằng cậu là một hài tử ưu tú."

Nhậm Thiên Lý không kiên nhẫn nói: "Nếu bàn về tuổi ngươi cũng không lớn hơn so với ta bao nhiêu đâu."

Bất quá Túc Thanh Nguyên cũng không có cùng Nhậm Thiên Lý tranh luận, bởi vì hắn thấy một bóng người quen mắt ở bên cạnh Nhậm Thiên Lý. Bóng lưng mặc hoa phục màu đen cùng người nào đó trong trí nhớ thực sự là cực kỳ giống. Túc Thanh Nguyên thử dò xét hỏi: "Diêm Hồi?"

Diêm Tức nghe vậy xoay người lại, đối diện ánh mắt Túc Thanh Nguyên, hơi mỉm cười nói: "Đạo trưởng nhận lầm người, ta là Diêm Tức."

Túc Thanh Nguyên hơi sững sờ, nghĩ một hồi mới nói: "Hóa ra là cậu, mười lăm năm trước, ngươi mới hơi lớn như vậy đây!" Hắn so so với nơi thấp hơn eo mình một chút.

Diêm Tức gật đầu nói: "Cửu biệt gặp lại, đạo trưởng nhìn qua hình như không vui lắm?"

Túc Thanh Nguyên nói: "Bần đạo tự nhiên rất không vui, bởi vì đứa nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu mười lăm năm trước trưởng thành thành dáng dấp ra ngoài dự liệu của ta." Hắn chỉ chỉ hơn một trăm người bị vây ở trong trận pháp, "Cưỡng ép lấy ra linh lực người khác, thật sự là hơi quá đáng, nếu như lệnh huynh biết đến, chỉ sợ sẽ không cao hứng."

Nghe hắn nhắc đến huynh trưởng, sắc mặt Diêm Tức chìm xuống, hắn lạnh lùng nói: "Đừng nhắc đến ca ca ta, ngươi không tư cách."

Túc Thanh Nguyên ngạc nhiên nói: "Diêm Tức, lời này của cậu là có ý gì?"

Trả lời hắn là một đoàn linh lực bạo kích. Túc Thanh Nguyên nâng kiếm đem đoàn linh quang tập kích đến trước mắt chém thành hai khúc, Diêm Tức cũng đã nhân cơ hội nhảy lên trên một cái, tiến nhập vùng trời nơi kết giới vỡ ra.

Nhậm Thiên Lý lập tức theo sát phía sau, cũng nhảy vào.

Túc Thanh Nguyên mới vừa luôn luôn tại chỗ tối quan sát, nhìn thấy hai người trở ngại lớn nhất rời đi, lập tức một kiếm bổ về phía thiếu nữ tóc trắng chưởng khống trận pháp. Nhưng mà kiếm trong tay mới vừa vung ra, hắn liền phát hiện động tác của chính mình không chịu khống chế mà dừng lại.

Ánh mắt của hắn ngưng lại, phát hiện mình trên người không biết từ lúc nào đã cột đầy sợi dây điều khiển con rối nhỏ như tơ.

Nữ nhân dung mạo diễm lệ đứng ở trên cây, hai tay nắm sợi dây con rối tinh tế, lạnh lùng nhìn Túc Thanh Nguyên…

Sau khi Diêm Tức cùng Nhậm Thiên Lý nhảy vào kết giới, cửa động bị năng lượng mạnh mẽ trực tiếp đánh mở dần dần bắt đầu co rút lại.

Nam nhân trung niên đứng ở bên người Bạch Y liếc nhìn hai người Bạch Y và Lạc Âm một cái, nói: "Hai người nhanh lên một chút." Rồi cũng nhảy theo vào.

Mắt thấy thời gian không sai biệt lắm, Bạch Y kết ấn chậm lại, dự định kêu Lạc Âm cùng cô đi vào chung, nhưng mà trận quang màu xanh nhạt mới vừa tắt, thức tỉnh giả cô cho là đã rút cạn linh lực, không tự vệ được chợt nổi lên, một cước đem Bạch Y lực phòng bị đã rơi xuống thấp nhất đá bay ra ngoài.

Một cước này lực đạo rất lớn, không chút nào như người bị hút ra quá nhiều linh lực, Bạch Y bị nguồn sức mạnh đánh lên trên cây, chờ khi cô từ trên cây khô trượt xuống dưới, người một cước đá văng cô ra đã nhảy mấy cái tiến vào trong kết giới.

Lạc Âm đứng ở trên cây nghe Bạch Y gào lên đau đớn, lập tức quay đầu đi xem, chỉ vừa phân tâm như vậy, Túc Thanh Nguyên đã một kiếm vung đứt đoạn mất tơ con rối trên người.

Triệu Thành An thấy Quý Trạch đá Bạch Y một cái bay ra ngoài lập tức nhảy vào kết giới, mắt thấy cổng kết giới tạm thời mở ra càng ngày càng nhỏ, anh nhìn về phía Túc Thanh Nguyên nói: "Túc đạo trưởng, ngài đi không?"

Túc Thanh Nguyên lắc đầu một cái, "Tôi chờ Ứng Thiên."

Triệu Thành An nói: "Nhưng mà kết giới đã sắp khép kín, hơn nữa bên người Ứng Thiên có Mục Trường Sinh."

Túc Thanh Nguyên liếc nhìn lối vào càng ngày càng nhỏ, gật gật đầu…

===

Đang khi Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên chạy đến, lối vào bị cưỡng ép đánh văng ra ngoài đã khép kín, vùng trời sương trắng quanh quẩn, tìm không ra bất kỳ vết tích nào.

Mà đám người lúc trước bị trận pháp bao vây, đang được Tả Tư Phục lãnh đạo, tử đấu cùng Lạc Âm và Bạch Y.

Người bên Tả Tư Phục mặc dù nhiều, thế nhưng tuyệt đại bộ phận đều bị rút đi không ít linh lực, cũng không phải mỗi người đều có thể như Quý Trạch cùng Triệu Thành An, trong cơ thể súc tích linh lực hùng hậu, cho dù bị rút đi không ít, cũng vẫn như cũ có thừa lực chiến đấu.

Bởi vậy bọn họ nhiều người như vậy, đối mặt hai người Lạc Âm và Bạch Y, vẫn như cũ cực kỳ cật lực. Đặc biệt là Khôi lỗi sư Lạc Âm còn có thể đồng thời khống chế bốn người.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên vừa đến gần, liền bị người khổng lồ lửa Bạch Y điều khiển chặn lại.

Ánh lửa chói mắt chiếu sáng mặt Mục Trường Sinh, hắn nhìn hóa diễm cự nhân uy nghiêm trước mắt, ánh mắt khẽ động.

Bình tĩnh mà xem xét, Bạch Y thức tỉnh năng lực chẳng hề hiếm thấy, nhiệt độ của lửa tuy rằng cao, thế nhưng thức tỉnh giả có thể làm đến trình độ này cũng không thiếu, nhưng mà năng lực thiên phú của cô là cực hiếm thấy, nắm giữ một loại tự chủ linh trí, cho dù loại linh trí này cực thấp, chỉ tương đương với trí lực trẻ nhỏ, nhưng cũng có thể khiến năng lực của cô bay vọt về chất. Cả khi cô toàn tâm toàn ý đối phó đám người Tả Tư Phục đám người, năng lực hỏa diễm của cô tương đương với một "chính mình" khác.

"Các người, rời đi." Hỏa diễm cự nhân cúi đầu nhìn nhân loại đứng ở trước mặt mình, dùng âm thanh có chút trầm thấp uy hiếp nói: "Không đi, đốt các ngươi."

Da Ứng Thiên trước đó được lão cha tiện nghi lưu lại tài liệu quý giá làm ra chính là bị người khổng lồ bằng lửa này thiêu hủy, tâm lý hận không thể đem Bạch Y đùa với lửa kia mạnh mẽ dạy dỗ một trận, nghe vậy thì muốn tiến lên. Lại nghe Mục Trường Sinh mở miệng nói: "Tối nay sương mù nhiều, khí ẩm nặng, trời có thể sẽ mưa. Ngươi sẽ bị ướt."

Hỏa diễm cự nhân cười ha ha, "Mưa có lớn hơn ta cũng không sợ ha ha ha."

"Có đúng không?" Mục Trường Sinh khẽ mỉm cười, sau một khắc, mưa rào tầm tã mạnh mẽ nện xuống, người khổng lồ lửa trước mặt trong âm thanh xì xì xì bị tưới tắt.

Hỏa diễm cự nhân: "Làm sao có khả năng…"

Hỏa diễm cự nhân trước mắt cao tới mười mét hỏa trong chớp mắt héo rút thành một đốm lửa nho nhỏ, ủy ủy khuất khuất mà bay trở về trong cơ thể Bạch Y.

Bạch Y và Lạc Âm quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện là Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên, hai người cả kinh lùi về sau một bước, đồng thời quay người trốn.

Mục Trường Sinh tiến lên vài bước, đi tới trước mặt đám người Tả Tư Phục, "Những người khác đâu?"

Tả Tư Phục đem chuyện đám người Nhậm Thiên Lý cùng một nam nhân tóc dài mặc cổ trang lợi dụng sức mạnh của bọn họ mở ra lối vào kết giới, cùng với việc đám người Quý Trạch đi vào trong kết giới nói lại một lần.

Mục Trường Sinh hỏi: "Vọng Hư kính ở bên trong kết giới này?"

Tả Tư Phục nói: "Có lẽ vậy, bọn họ đều đi vào trong kết giới này."

Mục Trường Sinh trầm ngâm chốc lát, nói: "Mọi người trước tiên ra ngoài cánh rừng chữa thương, tôi và Ứng Thiên qua xem một chút."

Tả Tư Phục liếc nhìn hai người một cái, gật gật đầu nói: "Hai người cẩn thận." Sau đó liền tổ chức nhân thủ ra khỏi cánh rừng.

Mục Trường Sinh ngẩng đầu nhìn một chút vùng trời mờ ảo bay đầy sương trắng, cất giọng nói: "Mở cửa, để chúng ta đi vào."

Sương trắng quanh quẩn trên vùng trời của cánh rừng đột nhiên run lên, sau đó xoay chầm chậm lên, hình thành một vòng xoáy hai màu trắng đen đan nhau. Vòng xoáy này tốc độ không nhanh không chậm, vững vàng ôn hòa, trung tâm từ từ mở ra một thông đạo đủ hai người tiến vào, so với đám người Nhậm Thiên Lý dùng man lực đánh ra một cửa động, đâu chỉ cao hơn một bậc.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng nhau đi vào…

79. Chương 79

Mới vừa xuyên qua kết giới, hàn khí lạnh lẽo cuốn theo hoa tuyết đập tới trước mặt. Mục Trường Sinh gọi ra lồng phòng hộ ở trước người, chống lại hàn khí thấu xương. Mới ngước mắt nhìn về phương xa.

Trong tầm mắt tất cả đều là một mảnh thuần trắng, chỉ có mấy cây cây khô bị đè lên một tầng bông tuyết dày đặc, ngay cả bầu trời, cũng là màu trắng có chút ảm đạm.

Tuyết vẫn còn rơi, giống như bao trùm lên đại địa từng tầng từng tầng lông chim thật dày, tất cả vết tích nhân loại trước đó đều bị biến mất, mà ở trên cánh đồng tuyết này, cũng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì tương tự kiến trúc nhà cửa.

Mục Trường Sinh nhìn một hồi, cảm thấy trước mắt có chút biến thành màu đen. Đoán được là ảnh hưởng của chứng quáng tuyết, hắn thu tầm mắt lại, nhìn về phía Ứng Thiên đứng bên cạnh hắn.

Sau khi Ứng Thiên hoá hình trên người chỉ khoác ngoại bào của Túc Thanh Nguyên, bên trong cái gì cũng không mặc, bất quá y dù sao cũng không phải là người, lớp vảy ẩn giấu dưới da nhô lên, bao trùm các chỗ lộ ra của cơ thể, như là bên trong ngoại bào rộng rãi mặc quần áo bó do tầng vảy làm thành, tràn ngập mị lực dã tính.

Ứng Thiên hỏa khí vượng, cho dù ở đây đất trời ngập tràn băng tuyết thì y thân thể trần truồng lăn lộn cũng sẽ không cảm thấy lạnh. Y nắm thật chặt tay Mục Trường Sinh, ấm áp từ lòng bàn tay y cuồn cuộn không ngừng truyền sang Mục Trường Sinh, thấy Mục Trường Sinh nghiêng đầu nhìn mình, y nở nụ cười đáp lại, mới nói: "Mấy tên vào trước không biết chạy đi đâu, Trường Sinh anh có thể tìm bọn họ không?"

Mục Trường Sinh gật đầu, trực tiếp dùng Ngôn linh.

Gió lạnh cuốn lấy hoa tuyết thổi qua một bên, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên theo hướng gió tiến về phía trước, cũng không lâu lắm, trong tầm mắt xuất hiện một dinh thự xây dựng hoàn toàn bằng đá.

Gió tuyết vẫn như trước, nhưng mà trên cả tòa dinh thự lại không dính lấy một bông tuyết.

Một cây hồng hạnh từ trong dinh thự duỗi ra ngoài tường, cánh hoa đỏ bừng thành một sắc tiên diễm duy nhất trong thế giới băng tuyết này.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên liếc mắt nhìn nhau, không ngừng bước mà đi vào trong.

Cửa dinh thự có vết tích đánh nhau, tượng sư tử đá bị người cắt một nửa, chỗ cửa lớn cũng không thiếu vết tích sử dụng linh lực.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên xuyên qua sân trước nhà chính, đi qua nhà chính, cũng tra xét qua các gian phòng một lần, lại không thấy một bóng người nào.

"Kỳ quái? Mấy người kia chạy đi nơi nào?" Ứng Thiên khêu một chậu hoa lan đặt trong khách sảnh, hơi nghi hoặc nhìn bốn phía.

Mục Trường Sinh nói: " Vết tích đánh nhau đến sân vườn thì ngưng hẳn, những chỗ khác không có bất cứ dấu vết gì, e rằng bọn họ cũng không có đi vào bên trong."

Mục Trường Sinh đi ra phòng khách, vừa đi đến đình viện, vừa nói: "Chủ nhân dinh thự chắc hẳn chỉ dùng để nghỉ ngơi, Vọng Hư kính phải giấu ở chỗ khác."

Hắn tỉ mỉ nhìn từng phiến từng phiến đá chỉnh tề xếp ở sân trước nhà chính, ánh mắt bỗng hơi động, đi vài bước tới đèn treo hai bên thềm đá.

Bên trong toà dinh thự này ấm áp như xuân, cây cỏ sum suê, chỉ có hoa cỏ dưới chiếc đèn treo kia có dấu vết bị dẫm đạp lên.

Hắn liếc nhìn chiếc đèn một cái, cúi đầu thổi tắt.

Ánh đèn vừa tắt, xung quanh lập tức tối lại, gió tuyết bên ngoài dinh thự ngừng lại, ban ngày biến thành đêm đen.

Ứng Thiên liếc nhìn chiếc đèn bị thổi tắt, lại nhìn bầu trời phủ đầy chấm nhỏ, "Đây là nơi nào, đèn vừa tắt cả thế giới liền biến thành đen?"

Mục Trường Sinh nói: "Đây là trận pháp, vị trí của chúng ta bây giờ cũng không nhất định như chúng ta thấy."

Xung quanh đen kịt, thế nhưng bằng thị lực quý tộc, muốn nhìn rõ ràng cảnh vật chung quanh vẫn dễ như ăn cháo.

Bên trong dinh thự ban đầu vắng lặng xuất hiện rất nhiều cái bóng nửa trong suốt, nữ có nam có, trẻ có già có, cổ trang hay đồ hiện đại cũng có. Có bồi hồi bên cạnh ao, có dừng chân trước tiểu lâu, có ngồi trong lương đình, hai tay làm ra tư thế biểu diễn, nhưng mà trước mặt không hề có thứ gì.

Ngón tay Ứng Thiên xuyên qua một cái bóng bên cạnh bọn họ, thấy bộ dáng những cái bóng này hư hư thực thực, y xoay đầu lại nói cho Mục Trường Sinh: "Không phải quỷ vật, thật giống như chỉ là cái bóng."

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn, nói: "Có thể chỉ là một tia tưởng niệm của tiền nhân, không cần phải để ý đến bọn họ, chúng ta đi trước."

Lúc này trong đình viện, ngoại trừ mấy cái bóng mờ ảo ở bên ngoài, còn có mấy dấu chân tháo chạy từ cửa kéo dài vào trong đại sảnh, khi vào ban ngày không thấy được.

Hai người vài bước về phòng lớn, đi thẳng theo chuỗi bước chân này, mới vừa đi tới sân sau, một tiếng gió chớp mắt từ phía sau kéo tới, Ứng Thiên cũng không quay đầu, sau đầu lại như có mắt nhìn thấy, trực tiếp vung chân ra sau, chặn lại thứ đánh úp đâm sau lưng hai người.

Hai tiếng ma sát, tên sắt quay ngược lại, đinh một cái đâm vào một cây cột sơn son.

Người núp trong bóng tối lại không hiện thân, dường như thấy đánh lén không thành thì lập tức bỏ chạy.

Ứng Thiên nhíu nhíu mày, nói: "Muốn đuổi theo không?"

"Không cần." Mục Trường Sinh nói: "Vọng Hư Kính quan trọng."

Ai ngờ bọn họ buông tha tên bắn trộm sau lưng, đối phương lại không chịu buông tha bọn họ, mắt thấy hai người không đuổi theo mà muốn rời khỏi, người kia dường như cuống lên, liên tục bắn ra mười cây tên sắt.

Kết quả tự nhiên là từng cái bị Ứng Thiên cản lại.

"Ai? Đi ra!" Ứng Thiên quay người đưa lưng về phía Mục Trường Sinh, la lớn.

Bốn phía yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Ứng Thiên hừ lạnh một tiếng, "Ngươi nghĩ chính mình không ra chúng ta sẽ không có biện pháp đúng không? Trước khi chúng ta tiến vào chỉ có sáu người, có muốn ta để Trường Sinh lần lượt điểm danh từng cái không hả hả?"

Nghe Ứng Thiên nhắc tới Mục Trường Sinh, đối phương như sợ năng lực Ngôn linh, cuối cùng từ bóng tối đi ra. Chính là nam nhân trung niên lúc trước đứng bên người Bạch Y —— Đồng Nguyên. (Sorry mọi người, chương trước có nhắc tới tên ông này rồi mà Tử Nguyệt khi edit không xem kỹ nên bỏ qua)

Đồng Nguyên biết không thể cho Mục Trường Sinh cơ hội mở miệng, bởi vậy vừa hiện thân, lập tức hóa ra vô số cái bóng nhào tới hướng Mục Trường Sinh.

Ứng Thiên tất nhiên là vững vàng canh giữ bên người Mục Trường Sinh, nhìn thấy Đồng Nguyên sử dụng thuật phân thân, y híp mắt quét một vòng, rất nhanh liền nắm lấy chân thân trong đó, tóm chặt cổ hăn ta quăng ra bên ngoài. Y lại không nghĩ rằng Đồng Nguyên thức tỉnh thuật phân thân tương đối đặc thù, mỗi một cái phân thân, đều có thể trong thời gian ngắn ngủi có được hắn toàn bộ thực lực, nói cách khác, mỗi một cái, đều là chân thân.

Thấy Ứng Thiên bắt lấy kẻ mà y nghĩ là chân thân ở giữa đám người, tất cả phân thân còn lại của Đồng Nguyên đều nhảy lên một cái, từ các góc nhào tới Mục Trường Sinh.

Tốc độ nhanh như chớp, người thường nói liên tục chữ "Đình" cũng không kịp, Đồng Nguyên nghĩ rằng Mục Trường Sinh nhất định không kịp mở miệng nói chuyện, ai ngờ mới vừa nghiêng người đến gần, đã bị một bình phong không nhìn thấy mạnh mẽ đánh bay ra ngoài.

Tất cả phân thân trong nháy mắt hợp làm một thể, Đồng Nguyên bị lực đàn hồi cực mạnh kia bắn dính lên trên trụ đá, người bị thương nặng không khống chế được mà nôn ra một ngụm máu.

Mục Trường Sinh hỏi: "Vọng Hư Kính ở nơi nào?"

Đồng Nguyên không nói ra được.

Vì vậy Mục Trường Sinh thay đổi vấn đề, "Chủ nhân người ở nơi nào?"

Đồng Nguyên không có cách nào chống cự Ngôn linh nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh, hung ác nói: "Đi cửa thứ chín bên trái."

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên quay người đi.

Còn chưa đi tới trước thứ chín, tiếng binh khí lách cách giao nhau từ trong cửa đá đã truyền ra.

Ứng Thiên tiến lên một cước đá văng cửa đá.

Một tiếng vang ầm ầm, mấy người bên trong thạch thất đều bị động tĩnh đột nhiên xảy ra dọa sợ hết hồn, Túc Thanh Nguyên đang cùng Nhậm Thiên Lý đánh nhau thuận thế thu hồi trường kiếm, lùi vài bước tới bên cạnh Triệu Thành An cùng Quý Trạch đang trọng thương.

Nhậm Thiên Lý cũng thu tay về, vẫn ung dung chờ người ngoài cửa tiến vào.

Mục Trường Sinh chỉ ở bên ngoài liếc mắt nhìn sơ sơ vào trong vốn cho đây bất quá chỉ là căn phòng đá bình thường, ai ngờ sau khi đi vào mới phát hiện bên trong là đại điện đủ để chứa mấy ngàn người.

Tám cái ngọc trụ Bàn Long chia ra hai bên chống đỡ đỉnh điện, vảy trên đầu rồng vảy còn có thể thấy rõ ràng, ngay chính giữa là chín tầng cầu thang hình chữ hồi ( ), men theo hướng bên kia là thụy thú Kỳ Lân phủ phục trên cầu thang, trên bệ bày một cái mâm ngọc, trên ngọc bàn ánh sáng màu vàng óng lưu chuyển, mơ hồ hiện ra đường viền một chiếc gương.

Đó chính là Vọng Hư Kính? Mục Trường Sinh nhíu mày lại.

Nhậm Thiên Lý niết niết ngón tay chính mình, khiến cho phát ra thanh âm ba ba bộp bộp.

Thanh âm này ngược lại là gọi trở về sự chú ý Mục Trường Sinh, hắn nhìn thiếu niên tướng mạo thanh tú trước mắt, thậm chí đôi mắt cũng còn mang theo sự trong suốt của thiếu niên, mở miệng nói: "Nếu như không phải cậu biến hình thành hắc xà, nỗ lực mê hoặc tôi, tôi có lẽ sẽ không hoài nghi cậu."

Nhậm Thiên Lý cười híp mắt nói: "Không phải không hoài nghi ta, là sẽ không đem ta để vào mắt đi!" Cậu nhìn về phía Ứng Thiên đứng ở bên người Mục Trường Sinh, thở dài nói: "Ngươi thực sự là yêu thú mạnh mẽ nhất ta từng thấy, năm năm trước ta đã muốn ký khế ước với ngươi, lúc đó ta lấy ra thành ý lớn nhất của mình, nhưng đáng tiếc ngươi thế nào cũng không chịu, hóa ra là đã sớm có chủ nhân."

Nghe lời này của Nhậm Thiên Lý, Ứng Thiên lườm một cái, cả bản thể của y cũng chưa thấy còn nói cái gì thành ý.

Quý Trạch cùng Triệu Thành An ngồi dưới cột đá đối diện, anh liên tục nhìn chằm chằm vào Vọng Hư Kính ở giữa cung điện, trong con ngươi chiếu ra, lại là một mảnh hư vô.

Mục Trường Sinh nói với Nhậm Thiên Lý: " Mục đích của chúng ta giống nhau, tại sao phải là quan hệ thù địch?"

Nhậm Thiên Lý nói: "Lẽ nào anh đến bây giờ còn không biết, Vọng Hư Kính chỉ có thể nhận một người làm chủ, chỉ có thể bị một người sử dụng? Tôi hợp tác với anh?" Cậu trào phúng nói: "Đến lúc đó tôi còn có thể tranh chấp lại anh?"

Lông mày Mục Trường Sinh cau lại, nhẹ giọng nói: "Vậy tôi cũng chỉ có thể từ bỏ cùng Tam gia hợp tác." Hắn quay đầu lại nhìn Quý Trạch cùng Triệu Thành An, trên mặt lộ ra mấy phần áy náy, "Xin lỗi, Vọng Hư Kính là thứ tôi nhất định phải lấy được."

Nhậm Thiên Lý thấy Mục Trường Sinh làm ra bộ dạng ra vẻ ta đây này, cười lạnh một tiếng, "Cũng thật thẳng thắn. Bất quá rất đáng tiếc, ngày hôm nay, Vọng Hư kính, chú định là của ta."

Bình tĩnh trong lời nói của Nhậm Thiên Lý làm Mục Trường Sinh có chút ngoài ý muốn, bất quá hắn cũng không hề để ý, ánh mắt của hắn lướt qua Nhậm Thiên Lý, rơi vào Vọng Hư Kính chìm nổi trong màn ánh sáng màu vàng óng, mở miệng nói: "Từ khi ta thức tỉnh, không có thứ gì ta không có được."

Lời này vừa nói ra, khóe miệng Nhậm Thiên Lý uốn cong, không nói gì, mà là nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy ngoài cửa đá bị phá nát, đi vào một nam tử mặc hoa phục màu đen thêu hoa bạc, tóc dài cao buộc, mặt mày tà khí. Y nhìn Mục Trường Sinh đứng trong thạch điện, thoáng ngẩng đầu lên, cười nói: "Không có thứ gì không có được? Khẩu khí của Mục gia chủ thật là lớn!"

"Tử Quy?" Nhìn nam nhân từ bên ngoài đi vào, ký ức trong phút chốc bị đánh thức, tâm Mục Trường Sinh chấn động, trong thanh âm lộ ra mấy phần run rẩy.

Trực giác Ứng Thiên thấy không ổn, y cầm thật chặt tay Mục Trường Sinh, nhưng mà Mục Trường Sinh cũng không như trước đây quay đầu lại nhìn y, mà vẫn như cũ nhìn nam nhân từ cửa đi vào kia, vẻ mặt hốt hoảng.

80. Chương 80

"Loại năng lực Ngôn linh này thực sự nghịch thiên. Anh thật có thể bảo đảm tôi có thể ở trước mặt Mục Trường Sinh cướp được Vọng Hư Kính?" Khi đi vào trong tòa dinh thự đặc biệt giữa trời tuyết, Nhậm Thiên Lý đã hỏi một câu như vậy với Diêm Tức.

Ánh mắt Diêm Tức lóe lên một tia ám quang, nói một câu không rõ hàm xúc: "Cậu yên tâm, có ta ở đây, Mục Trường Sinh nhất định không dám động thủ."

===

Nhậm Thiên Lý lúc đó cũng không biết Diêm Tức lấy tự tin từ đâu mà đến, nhưng bây giờ nhìn thấy tình hình hai người gặp mặt, cậu lập tức minh bạch. Nhìn hai người Mục Trường Sinh và Diêm Tức, khóe miệng Nhậm Thiên Lý nhếch lên, lộ ra nụ cười tràn đầy ác ý.

Mục Trường Sinh hoảng hốt một hồi, hắn nhìn nam tử mặt mày tà khí trước mắt, lắc đầu nói: "Không, cậu không phải Tử Quy. Cậu là Tử Ninh."

"A." Diêm Tức cười lạnh, "Tám năm không gặp, Mục gia chủ thật sự một chút cũng không đổi."

Ứng Thiên không cho phép bất luận người nào có ác ý Mục Trường Sinh, nghe lời này y theo bản năng muốn động thủ, lại bị một tay Mục Trường Sinh ấn xuống.

Mục Trường Sinh nhìn đối phương, hỏi: "Này tám năm, ngươi đi nơi nào? Ta khắp nơi cũng không tìm tới ngươi."

Ngôn linh cũng không phải là vạn năng, tỷ như năng lực Diêm Tức thức tỉnh, đó là có thể che đậy tất cả sức mạnh ngoại lai, cho nên hắn có thể tự thân xuyên qua Ma giới mà không bị bất luận ảnh hưởng gì.

Nghe Mục Trường Sinh hỏi hắn đi nơi nào, Diêm Tức hỏi ngược lại, "Làm sao, Mục gia chủ hao hết tâm lực tìm ta, là muốn đưa ta đi làm bạn cùng huynh trưởng đáng thương kia của ta sao?"

Mục Trường Sinh nghe vậy ngẩn ra, lắc đầu ôn thanh nói: "Cậu hiểu lầm, tôi làm sao có khả năng lại làm như vậy."

"Ta làm sao sẽ biết đến ngươi sẽ nghĩ như thế nào?" Diêm Tức thấy Mục Trường Sinh một bộ dáng mười phần nhường nhịn, trong lòng lập tức dấy lên một đoàn lửa giận, châm chọc nói: "Mục Viễn (Không phải tôi nhầm đâu, tác giả ghi thế thật đấy)! Ngươi biết ta buồn nôn nhất cái gì của người không? Chính là bộ dáng làm bộ làm tịch này, tự cho là dáng dấp quân tử! Mỗi khi nhìn thấy, đều khiến ta hận không thể đem toàn bộ cơm tối qua phun ra!"

Mục Trường Sinh sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt khác thường mà không nói gì.

Mọi người ở đây cho là trước kia Mục Trường Sinh cùng nam tử gọi Diêm Tức này có giao tình, lại không nghĩ rằng hai người không phải bạn cũ mà là thù hận! Lại nhìn Diêm Tức hùng hổ doạ người, mà Mục Trường Sinh lại không lên tiếng, đến tột cùng lòng ai hổ thẹn, vừa xem hiểu ngay.

Ứng Thiên cũng sẽ không quản những người khác nghĩ như thế nào, ai dám nói Mục Trường Sinh một câu không đúng, y liền hết thảy giết, huống chi Diêm Tức trước mặt nhiều người như vậy sỉ nhục Mục Trường Sinh, càng khiến y không có cách nào khoan dung. Chỉ là tay y vẫn luôn bị Mục Trường Sinh chặt chẽ ấn lại, căn bản không dám dùng sức bứt ra.

Cho nên y chỉ có thể tràn ngập phẫn nộ mở miệng nói: "Ngươi là thứ rác rưởi gì, Trường Sinh có làm sao cũng so với loại người như ngươi tốt hơn mười triệu lần! Ngươi dựa vào cái gì…"

"Ứng Thiên, câm miệng!" Mục Trường Sinh quát khẽ.

Ứng Thiên không hiểu nhìn Mục Trường Sinh, lại chỉ có thể nhìn thấy hắn liếc y, mặt mày lạnh nhạt.

Diêm Tức ngược lại nở nụ cười, hắn nói với Ứng Thiên: "Ngươi ở bên người Mục Trường Sinh lâu như vậy, khắp nơi giúp hắn, thế ngươi có biết hay không, người lúc này đang ở bên cạnh người, đến tột cùng là cái thứ gì?"

Ứng Thiên trong mắt nhiễm lên giận dữ.

"Được rồi." Mục Trường Sinh như là không chịu được làm nhục, hắn cau mày mở miệng nói: "Diêm Tử Ninh, được rồi. Không nên nói nữa."

Trong đôi mắt tà khí của Diêm Tức bắn ra tàn khốc, cười lạnh nói: "Sao? Có tật giật mình? Ha ha, ngươi không cho ta nói, thì ta cố tình muốn nói! Năm đó gia tộc ngươi bị diệt, thời điểm lâm vào tình cảnh chó mất chủ, là ai không sợ nguy hiểm đắc tội Tán Ách quân thu lưu ngươi? Là ai cung cấp ăn mặc cho ngươi, dạy ngươi võ kỹ? Là ai giữa trời tuyết lớn quỳ trên đất hai ngày hai đêm chỉ vì thay ngươi cầu một liều thuốc tốt? Là ai táng gia bại sản vì ngươi thu thập linh vật, trợ giúp ngươi thức tỉnh?"

Hai mắt hắn nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nói: "Là anh của ta! Thế nhưng ngươi báo đáp hắn thế nào? A? Ngươi vừa cảm giác thức tỉnh Ngôn linh, liền bảo anh ấy đi chết! Ha ha, thế nhân đều nói ngươi là đệ nhất Ngôn Linh Sư từ thiên cổ đến nay, trong lúc nói cười có thể phá thiên quân vạn mã, dùng sức lực của một người trùng kiến Mục gia, tuổi nhỏ tài cao, thanh thiên minh nguyệt… Phi! Ngươi chính là súc sinh lấy oán trả ơn, một đống phân thối khoác da người! Mục Trường Sinh, ngươi tại sao không đi chết đi?"

Ngươi tại sao không đi chết đi?

Không đi chết đi?

Đi chết…

Ngôn từ sắc bén hóa thành lưỡi dao sắc đem Mục Trường Sinh cắt tới máu me đầm đìa, cũng đem sự thực hắn cố tình trốn tránh cho tới nay không chút lưu tình xé ra! Sắc mặt Mục Trường Sinh tái nhợt, tuyệt

vọng, thống khổ, hổ thẹn, bi ai… chôn sâu ở trong thân thể. Phảng phất bị một cây đao từ trong đống xương đẫm máu đào móc ra, cứ như vậy không hề che lấp phơi trước mặt Mục Trường Sinh.

Trong lòng quặn đau, cổ họng dâng lên một luồng tanh ngọt, rốt cục kềm nén không được nữa, một ngụm máu phun ra ngoài.

Không ngờ tới Mục Trường Sinh sẽ gánh chịu đả kích lớn như vậy, mọi người tại đó đều đổi sắc mặt.

"Trường Sinh!" Ứng Thiên đỡ lấy thân thể Mục Trường Sinh quỵ xuống, nhìn hắn sắc mặt trắng bệch, trong lòng khủng hoảng cùng phẫn nộ đan thành một mảnh, ánh mắt nhìn về phía Diêm Tức gần như muốn phun lửa.

Mục Trường Sinh lại chặt chẽ ấn lại tay Ứng Thiên, hắn cật lực duy trì thần trí tỉnh táo, âm thanh khàn khàn nói với Ứng Thiên: "Không nên… ra tay với hắn."

"Không ra tay, không ra tay." Ứng Thiên vừa gấp vừa hoảng, y cầm thật chặt tay Mục Trường Sinh, "Anh đừng nói chuyện, tôi mang anh đi ra ngoài." Y vác Mục Trường Sinh lên, trước khi đi liếc nhìn cảnh cáo Diêm Tức một cái, mới sải bước đi ra ngoài.

Mãi đến tận khi bóng lưng Ứng Thiên cõng Mục Trường Sinh biến mất, Diêm Tức mới thu hồi ánh mắt, hừ lạnh một tiếng, hắn nhìn về phía ba người trong góc.

"Mấy người, hiện tại có thể rời khỏi chỗ của Diêm gia ta chưa?"

Quý Trạch cùng Triệu Thành An ngồi dưới cột đá, Túc Thanh Nguyên đứng bên bọn họ.

Nghe lời này, Quý Trạch ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, đôi mắt hẹp dài lóe lên một tia lãnh ý.

Túc Thanh Nguyên cũng không để ý, hắn tới nơi này vốn là vì trợ giúp Ứng Thiên, lúc này Ứng Thiên cùng Mục Trường Sinh đều từ bỏ tranh đoạt Vọng Hư kính, hắn đương nhiên sẽ không ở lại chỗ này nữa.

Quý Trạch đem Triệu Thành An té xỉu trên đất kéo lên trên bả vai, gật đầu cùng Túc Thanh Nguyên một cái, cùng quay người rời đi, trước khi đi dùng khóe mắt liếc về lườm Nhậm Thiên Lý vui vẻ mừng ra mặt, khóe miệng châm biếm cong cong.

Thấy ba người kia đều rời khỏi, Nhậm Thiên Lý lập tức phi thân đi lấy Vọng Hư kính, nhưng mà hai tay của cậu lại không trở ngại chút nào mà xuyên qua.

Cậu ngạc nhiên nhìn ánh sáng màu vàng lấp lánh bên trên ngọc bàn, Vọng Hư kính vẫn ở chỗ cũ chìm nổi trong đó, lại chỉ là một bóng mờ.

"Vọng Hư kính đâu?" Cậu quay đầu nói với Diêm Tức: "Anh đã nói Vọng Hư kính ở đây!"

Diêm Tức nghe vậy liếc nhìn mâm ngọc một cái, miễn cưỡng nói: "Vốn là ở đó, sao? Bây giờ không có ở đây sao?" Hắn nhọc lòng tìm lối vào dinh thự bất quá là vì tìm về bản vẽ chép tay về trận pháp tổ tiên lưu lại, hiện tại đồ vật đều tới tay, tự nhiên phải rời đi, còn Nhậm Thiên Lý có thể lấy được Vọng Hư kính hay không… Cùng hắn có quan hệ gì.

Nhậm Thiên Lý thấy thái độ của hắn sao còn có thể không rõ ràng đối phương là có ý gì, hắn nhẫn nhịn giận dữ nói: "Ngươi rõ ràng đã đáp ứng sẽ giúp ta lấy được Vọng Hư Kính, ta thì phụ trách mở ra kết giới, bây giờ ngươi lại muốn đổi ý?"

Diêm Tức nói: "Không thể nói lung tung được, ta không giúp ngươi sao? Ta đây không phải là giúp ngươi đẩy đi Mục Trường Sinh và Ứng Thiên sao, ngươi còn có cái gì không vừa lòng? Về phần Vọng Hư kính… Ta có bảo đảm quá nơi này nhất định có Vọng Hư Kính thật không?"

Nhậm Thiên Lý: "Ngươi…"

Diêm Tức hừ lạnh một tiếng, thủ đoạn giấu đồ của vị tổ tiên kia quá mức cao minh, hắn tìm kiếm rất nhiều năm mới lấy được một phần bản chép tay, Vọng Hư Kính là pháp bảo trọng yếu nhất của ông ấy, làm sao có khả năng tùy tùy tiện tiện để ở chỗ này? Chỉ riêng Đại Khánh, thì có hơn mười địa phương có những bóng mờ như vậy, hắn tìm kiếm nhiều năm cũng không chiếm được, Nhậm Thiên Lý thì dựa vào cái gì cho là cậu nhất định có thể lấy được đồ thật.

Diêm Tức nhấc chân muốn đi ra ngoài, Nhậm Thiên Lý hao tổn tâm cơ lại chỉ tìm được một cái bóng mờ, làm sao có khả năng cứ như vậy thả hắn rời đi? Đáy mắt lóe lên hồng quang, đá phiến trên mặt đất như giấy mỏng bị gió thổi tung lên, đập mạnh về Diêm Tức.

Diêm Tức cũng không quay đầu lại, cũng không có bất luận động tác gì, nhưng đá phiến lại đến cách hắn một bước thì đột nhiên dừng lại, sau đó như trời mưa ầm ầm ầm rơi xuống đất, bốc lên một mảnh bụi bặm.

Diêm Tức rốt cục quay đầu lại nhìn Nhậm Thiên Lý liếc mắt một cái, nói: "Tiết kiệm chút sức lực đi! Ngươi đúng là rất mạnh, nhưng mà căn bản không có khả năng đánh tới được ta, có thể có tác dụng gì?"

Nhậm Thiên Lý siết chặt nắm đấm, trợn mắt nhìn.

Diêm Tức không để ý chút nào, đánh mở kết giới rời đi. Nhưng mà sau một khắc, toàn bộ thế giới lay động mãnh liệt như bị động đất.

Diêm Tức cau mày: "Chuyện gì xảy ra?"

===

"Chuyện gì xảy ra?" Mặt đất chấn động, bầu trời tối tăm, xa xa lốc xoáy kéo theo hoa tuyết tung bay. Túc Thanh Nguyên nhíu mày nhìn về phía Quý Trạch đang cõng Triệu Thành An đi bên cạnh, hỏi: "Quý công tử còn nhớ đường lúc chúng ta tới không?" Tuy rằng kết giới đã khép kín, nhưng chỗ bọn họ tới là vách ngăn kết giới, lại bị nổ ra hơn một lần, nên khi từ trong mở ra sẽ dễ dàng hơn.

Nhưng mà Quý Trạch căn bản không có nghe Túc Thanh Nguyên đang nói cái gì, anh nhìn chằm chằm lốc xoáy xa xa, đôi mắt càng ngày càng sáng, cuối cùng thậm chí liều mạng quăng rơi Triệu Thành An trên lưng, thân hình lóe lên liền vọt tới hướng lốc xoáy.

Túc Thanh Nguyên liền vội vàng đỡ dậy Triệu Thành An bị ngã trên tuyết, lúc ngẩng đầu lên thân ảnh Quý Trạch sớm đã biến mất…

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, liếc mắt nhìn qua cơ hồ không phân rõ ranh giới trời đất.

Ứng Thiên cõng Mục Trường Sinh lao nhanh trong tuyết, y sốt ruột tìm tới lối khi đi vào, thậm chí quên mất có thể để cho Mục Trường Sinh mở miệng mở một cái cửa đi ra ngoài.

Bả vai bỗng nhiên truyền đến cảm giác thấm ướt, Ứng Thiên bắt đầu lo lắng, chậm rãi dừng lại, nghiêng đầu liếc mắt nhìn, mới phát hiện trên quần áo của mình đã dính đầy máu Mục Trường Sinh!

Đồng tử y co rút nhanh, vội vàng thả Mục Trường Sinh xuống. Trong tuyết trắng mênh mông, sắc mặt Mục Trường Sinh so với tuyết còn trắng hơn, máu tươi không ngừng từ bên môi tràn ra, Ứng Thiên đưa tay đi lau, lại phát hiện làm sao cũng lau không hết.

Trong lòng y hoang mang cực kỳ, cũng không dám nhắc đến Diêm Tức kích thích hắn, chỉ có thể nói: "Trường Sinh anh bình tĩnh một chút, không nên nghĩ, không nên nghĩ nữa."

Nhưng là Mục Trường Sinh nếu có thể không nghĩ nữa, thì sẽ không có bộ dáng hiện này. Hắn tê tâm liệt phế ho khan, máu tươi phun trên mặt tuyết, trong chớp mắt liền bị đông thành từng khối từng khối tinh thể máu đỏ.

Hắn nắm thật chặt tay Ứng Thiên, gân xanh nổi bật trên mu bàn tay trắng nõn, khớp xương rõ ràng, "Ứng Thiên, là tôi hại anh ấy, là tôi hại Tử Quy, là tôi hại anh." Hai mắt hắn vô thần, lẩm bẩm nói: "Nhưng tôi không biết, thật sự không biết… Tôi lúc ấy, cũng không biết, tôi thức tỉnh Ngôn linh."

Ứng Thiên cầm thật chặt tay hắn, mắt nhìn chăm chú hai mắt hắn, "Không phải anh sai, anh căn bản không biết, anh không có sai!"

Mục Trường Sinh nhắm mắt lại, âm thanh khàn khàn: "Nhưng mà không biết, lẽ nào sẽ vô tội?"

Ứng Thiên nhìn đáy mắt Mục Trường Sinh nồng đậm bi ai, chỉ cảm thấy tâm mình trực tiếp trầm xuống.

Gió lạnh gào thét, thổi nhanh hoa tuyết bao phủ toàn bộ đất trời, mang ý chí người xuyên qua năm tháng, bay qua bay lại.

81. Chương 81

mười lăm năm trước

Bên trong phòng khách xa hoa đại khí Chung gia, Chung gia chủ Chung Ly Sinh đã qua tuổi bốn mươi ngồi trên ghế chủ tọa, cầm tách nhỏ trong tay, chậm rãi uống một hớp nước trà. Lão nhìn tiểu thiếu niên ngồi trước mặt, thần sắc có chút âm úc, lộ ra một nụ cười có chút dối trá.

"Mục thiếu chủ, Chung mỗ từng nhận không ít ân huệ từ lệnh tôn, đối với những trợ giúp lệnh tôn từng dành cho, Chung mỗ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, một khắc cũng không dám quên. Thế nhưng…" Một cái chuyển ngoặt, thể hiện thái độ kế tiếp của lão, "Chung mỗ bây giờ ngồi ở vị trí gia chủ, phải suy nghĩ cho không chỉ một người. Danh tiếng hiện nay của Tán Ách Quân đang thịnh, khí thế quá mạnh, Chung gia thực sự không đắc tội được hắn. Ta không thể vì lợi ích một người, phạm sai lầm hủy bỏ tiền đồ của gia tộc. Mục thiếu chủ cũng xuất thân thế gia, chắc chắn có thể rõ ràng nỗi khổ tâm trong lòng Chung mỗ…"

Lời kế tiếp của Chung Ly Sinh, Trường Sinh không tiếp, hắn một câu cũng chưa nói, trực tiếp từ trên chiếc ghế đối với hắn khi mới tám tuổi mà nói thì quá mức cao nhảy xuống dưới, hai chân vừa rơi xuống đất, liền truyền đến một trận đau đớn tận tim gan, hắn cắn răng nhẫn nhịn, một đường duy trì sắc mặt coi như bình tĩnh, thậm chí ngay cả bước chân cũng không có nửa phần hỗn loạn mà rời khỏi Chung gia.

Mãi đến tận khi rời xa dinh thự Chung gia, trấn định hắn vẫn luôn ngụy trang mới sụp đổ, gần như là khấp khễnh, hắn đi tới ngồi xuống trên một tảng đá ven đường, cẩn thận cởi giày.

Tất trắng đã bị máu thấm ướt, dính chặt trên chân hắn.

Bảy ngày trước, hắn từ trong bóng tối tỉnh lại, Mục gia, tàn tạ khắp nơi, tất cả đều thành một mảnh phế tích, hắn thậm chí không tìm được tro tàn của cha mẹ ở nơi nào…

Bảy ngày nay, hắn đổi đi tất cả trang sức có trên người, lặn lội rất nhiều nơi, đi đến hai chân nổi mụn nước rồi chảy máu, mới đến Chung gia cách Mục gia gần nhất, mà bây giờ, cả gia tộc gần nhất, Chung gia từng chịu qua không ít ân huệ của gia tộc cũng cự tuyệt hắn.

Nhìn máu trên chân, trong mắt tiểu Trường Sinh lóe lên nước mắt, mà rất nhanh thì mạnh mẽ dừng lại. Hắn lau mắt, nhẫn nhịn đau, một lần nữa mang giày vào.

"Vị đại gia này, xin ngài thương xót, cho ít tiền đi!" Tiểu khất cái trên đường đang vây quanh một nam nhân trung niên ăn xin, trưng ra khuôn mặt bẩn đến đen kịt, quần áo trên người vừa bẩn vừa nát.

Trường Sinh nhìn cậu, bỗng nhiên nghĩ đến, cho dù hắn vẫn luôn cật lực duy trì bề ngoài sạch sẽ cùng thể diện, nhưng trên thực tế, hắn cùng tiểu khất cái đã không hề khác gì nhau. Đồng dạng là không cha không mẹ, đồng dạng là không nhà để về, đồng dạng là theo người ăn xin, bất đồng chỉ là, đối phương thì trên đường cái, mà hắn mới vừa bị cự tuyệt…

Từ sau khi xảy ra tràng đại hỏa đáng sợ hủy diệt cả gia tộc, Trường Sinh liền cảm thấy mỗi ngày trời tốt đặc biệt nhanh, càng hỏng bét là, trời đổ cơn mưa.

Hắn đã không có tiền ở khách sạn, chỉ có thể núp ở trong góc mái hiên nhà người ta. Ôm đầu gối nhìn từng người vội vã đi trong màn mưa. Bọn họ đều có nhà để trở về, đều có người thân đang chờ đợi bọn họ…

Bất tri bất giác, đôi mắt Trường Sinh lại bắt đầu ướt át, tầm mắt bị nước mắt làm cho hoàn toàn mơ hồ, tiếng mưa rơi rầm rầm, có không ít văng đến trên mặt hắn, lạnh đến mức hắn không ngừng được mà run cầm cập.

"A Viễn… A Viễn…"

Là ai? Là ai đang kêu tên của hắn? Trường Sinh mở mắt ra, mắt lại đối diện một đôi mắt bao hàm thương tiếc. Trường Sinh sững sờ.

Ngồi xổm ở trước mặt hắn, là một thiếu niên nhìn qua lớn hơn hắn mấy tuổi, đối phương mặt mày tuấn tú, ôn nhu nói với hắn: "A Viễn, ta là Diêm Hồi, Diêm Tử Quy a! Ngươi còn có nhớ hay không, năm ấy ngươi sáu tuổi ta từng ôm qua ngươi."

Trường Sinh lăng lăng nhìn hắn, cuối cùng từ trong trí nhớ tìm được tin tức của người này, hắn gật gật đầu, chần chờ kêu một tiếng, "Tử Quy… Đại ca."

"Ân." Yến Hồi vui vẻ đáp một tiếng, anh đứng lên, nắm tay Trường Sinh đem hắn từ trên mặt đất kéo lên, "Đến, A Viễn, đi theo ta, ta mang ngươi về Diêm gia."

===

Diêm gia khác Mục gia, cũng không phải cao môn đại hộ gì, chỉ có một trạch viện nho nhỏ, một lão già tóc xám chăm sóc sinh hoạt hai huynh đệ Diêm gia.

Mặc dù như thế, khi Trường Sinh được mang tới Diêm gia, hắn vẫn được chăm sóc tốt.

Buổi tối ngày hôm ấy, hắn nằm trong chăn ấm áp, nghĩ đến Chung gia gia đại nghiệp đại chịu qua không ít ân huệ nhà mình lại đem hắn đuổi ra ngoài, nghĩ Diêm đại ca rõ ràng gia tộc đã xuống dốc nhưng vẫn tận lực chăm sóc hắn, nghĩ đến người nhà đã vĩnh viễn mất đi, rốt cục không nhịn được liền khóc lên.

Tiếng khóc bị cực lực đè nén vang lên trong căn phòng nho nhỏ, như tiếng thú non nghẹn ngào.

"Ý? Cậu sao lại khóc?" Giọng trẻ con trong trẻo bỗng nhiên vang lên.

Trường Sinh bị dọa đến tim đập đột nhiên ngừng đập một cái, thân thể run lên, chặt chẽ che miệng lại.

Cậu bé không biết đi vào từ khi nào cũng bị phản ứng này của hắn dọa sợ hết hồn. Chờ sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Cậu đừng khóc cũng đừng sợ, là tớ sai rồi, tớ có kẹo, đều cho cậu."

Tiếng xột xột xoạt xoạt lấy đồ vang lên, Trường Sinh nằm trên giường đưa lưng về phía đối phương nằm nghe thấy đối phương đem thứ gì bỏ lên bàn.

"A, tớ đem ta tất cả kẹo đều cho cậu, cậu đừng lại khóc." Đối phương bĩu môi thầm thì nói: "Chỉ có nữ hài tử mới khóc nhè."

Trường Sinh đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, giận dữ trừng cậu.

Cậu nhóc kia bị hành động của Trường Sinh làm sợ hết hồn, thế nhưng rất cậu liền phát hiện đôi mắt sưng tấy cùng nước mắt trên mặt hắn, bé không biết tại sao đột nhiên xấu hổ lộ ra một nụ cười lấy lòng, cẩn thận nói: "Tớ gọi Diêm Tức, cậu là Mục Viễn ngày hôm nay ca ca mang về đúng không! Chúng ta… làm bạn nhé?"

Cậu cẩn thận đi tới, thấy Mục Trường Sinh ngơ ngác ngồi ở trên giường bất động, bỗng nhiên đưa tay ra nắm tay Trường Sinh. Sau đó nhanh chóng dưới tình huống Trường Sinh không kịp ngăn cản bò lên giường.

Đạp rơi hai chiếc giày nhỏ, tiểu Diêm Tức nằm ở trên giường, động viên mà vỗ vỗ lưng Trường Sinh, làm ra một bộ dáng đại nhân nói: "Ngoan, tớ biết cậu khẳng định là bởi vì một mình sợ mới không dám ngủ, yên tâm, tớ cùng cậu ngủ!"

Nhìn tiểu Diêm Tức nằm ở trên giường, một mặt vô lại mà nhìn hắn lúc này bỗng nhiên trùng lên với cái bóng của đệ đệ, trong lòng Trường Sinh chua xót, viền mắt nóng lên.

"Này! Cậu sao lại khóc nữa?"

Vì vậy tiểu Diêm Tức an ủi Trường Sinh một đêm.

===

Trường Sinh ở Diêm gia sống tự nhiên không sánh được Mục gia, thế nhưng hai huynh đệ Diêm gia đều đối với hắn vô cùng tốt. Diêm Tức còn có khi cáu kỉnh, thế nhưng Diêm Hồi từ trước đến giờ đối xử bình đẳng, Diêm Tức có thứ gì, nhất định Trường Sinh cũng có một phần, khi Diêm Hồi mua đồ cho Trường Sinh, cũng tuyệt sẽ không quên Diêm Tức.

Trong mắt tiểu Trường Sinh, Diêm Hồi là một huynh trưởng cùng lão sư cực kỳ xứng chức và xuất sắc. Anh nho nhã lễ độ, học thức uyên bác, đối nhân xử thế ôn lương khiêm tốn, không kiêu ngạo không nóng nảy, thế nhưng khi dạy dỗ hắn và Diêm Tức võ kỹ, lại cực kỳ hà khắc nghiêm túc, đối với Trường Sinh yêu cầu càng nghiêm ngặt.

Mãi cho đến rất nhiều năm sau, Mục Trường Sinh tinh tế hồi tưởng chuyện cũ trong khoảng thời gian này, mới lúc ẩn lúc hiện rõ ràng, có lẽ vào lúc ấy, Diêm Hồi đã biết hắn bình tĩnh mặt ngoài nhưng vẫn che giấu cừu hận cùng lửa phục thù, cho nên anh hết lòng lo lắng mà hấp dẫn lực chú ý của hắn, dùng các loại tri thức cùng luyện tập nhồi vào thời gian của hắn, làm cho hắn không có thời gian đắm chìm trong báo thù rửa hận…

Nhưng mà Diêm Hồi đem hắn bảo vệ giống như thân đệ đệ, trong tâm Trường Sinh vẫn cùng hai huynh đệ này có ngăn cách, bởi vì hắn trước sau không có cách nào quên, hắn là trưởng tử Mục gia, người nhà của hắn vốn dĩ luôn không phải bọn họ!

Ý nghĩ thế này mỗi giờ mỗi khắc nấn ná trong lòng hắn, làm hắn trằn trọc trở mình, đêm không ngủ say. Hai huynh đệ Diêm gia đối với hắn càng tốt, hắn lại càng không ngừng được suy nghĩ, nếu như gia tộc của hắn không có bị diệt, nếu như cha mẹ hắn đều có, nếu như Trường Phong không có mất tích… Mỗi ngày hắn trải qua nhất định sẽ càng vui vẻ thỏa mãn hơn hiện tại…

Sự tình khả năng chuyển biến tốt xuất hiện ở mùa đông năm thứ hai. Trường Sinh nhiễm phong hàn rất nghiêm trọng. Diêm Hồi vì hắn mời không biết bao nhiêu đại phu, trong phòng bếp dùng hỏng không biết bao nhiêu ấm thuốc, mà Trường Sinh trước sau không tốt lên được.

Không giống với đệ đệ thân thể khỏe mạnh, Mục Trường Sinh ra đời trước một khắc trái lại thân thể suy yếu. Cha mẹ sớm vì hắn lấy chữ "Trường Sinh", chính là hi vọng hắn có thể sống được thật dài thật lâu, khỏe mạnh không lo. Có lẽ là danh tự này thật sự có tác dụng, theo tuổi tác lớn dần, thân thể hắn cũng dần dần tốt lên, rất ít khi sinh bệnh.

Nhưng khi hắn khí tức yếu ớt, thần trí mông lung mà nằm ở trên giường Diêm gia, cũng sẽ không nhịn được suy nghĩ, hắn có thể hay không cứ như vậy chết đi? Có thể hay không sẽ chết? Có thể hay không…

Hài tử tuổi càng nhỏ càng dễ chết yểu, Trường Sinh năm đó bất quá mới chín tuổi, hài tử chết yểu ở tuổi này, tại Khánh quốc đếm cũng đếm không hết.

Rất nhiều đại phu lắc đầu thở dài rời đi, Diêm Tức so với hắn chỉ nhỏ hơn hai tháng nằm úp sấp bên cạnh khóc đến tiếng nói khàn khàn. Diêm Hồi ngồi ở bên cạnh hắn một lúc lâu, sau đó một mình đi Hoa gia, trước của lớn Hoa gia có y thuật gia truyền giỏi nhất trên đời, dưới tuyết bay đầy trời, anh quỳ gần hai ngày hai đêm, mới cầu được một liều linh dược, bảo vệ tính mạng Trường Sinh!

Mục Trường Sinh vĩnh viễn cũng không quên được, một ngày kia trong sân, hoa tuyết quét sang hai bên chồng đến rất cao rất cao, nam nhân thân hình thon gầy đầy người phong sương từ ngoài cửa tiến vào, sắc mặt của anh bị đông cứng đến xanh trắng, đôi môi tím bầm biến thành màu đen, khi đứng yên cả chân cũng không thẳng lên được, lại vẫn kiên trì nhìn hắn uống thuốc mới bằng lòng đi về nghỉ.

Nếu như nói lúc trước Trường Sinh còn cảm thấy có một tấm màn ngăn cách, mà khi anh đem thuốc đưa tới bên miệng hắn, nhìn trong mắt anh tràn ngập quan tâm không một tia tạp niệm, tất cả biệt nữu cùng kiêng kỵ rốt cục tan thành mây khói!

Một khắc kia, từ đáy lòng hắn tiếp nạp hai huynh đệ Diêm gia, hắn chân chính coi bọn họ là người trong gia đình!

Bảy năm trôi qua, trong nháy mắt, Trường Sinh đã đến tuổi có thể bắt đầu thức tỉnh năng lực thiên phú niên.

Diêm Hồi trong lòng biết hắn một lòng muốn vì gia tộc báo thù, mà tài sản giúp báo thù lớn nhất, thức tỉnh năng lực thiên phú là trọng yếu nhất.

Bởi vậy anh bán số sản nghiệp không bao nhiêu của Diêm gia thành tiền, thu thập linh vật linh ngọc trợ giúp hắn rèn luyện thức tỉnh.

Nhưng mà, hắn cõi lòng đầy mong đợi thức tỉnh trong nghi thức, lại không có thứ gì phát sinh.

Không có hiển hiện Tường Thụy thú khi thức tỉnh, không có bất kỳ sóng sức mạnh đặc thù, ngay cả sau khi thức tỉnh sẽ tự động tụ lại linh lực trong người cũng không có!

Tình hình như thế, nói rõ hắn căn bản không có không có kế thừa năng lực thiên phú gì từ Mục gia. Hắn dùng linh vật Diêm Hồi dốc hết gia sản sưu tập, dùng cơ hội vốn nên thuộc về Diêm Tức thức tỉnh, để gánh vác trọng trách báo thù cùng trùng kiến Mục gia… Lại, chẳng thức tỉnh thứ gì cả!

Tuyệt vọng cùng buồn giận ngày đó đến nay Mục Trường Sinh nhớ tới vẫn cứ rõ ràng như ngày hôm qua.

Ngay cả Diễm Hồi và Diêm Tức vốn nên đặt mình ngoài cuộc trong nháy mắt cũng lộ ra thất vọng.

Khi đó Trường Sinh chạm đến ánh mắt của bọn họ, càng như rơi vào hầm băng, cả đầu cũng không ngẩng lên được.

Diêm Hồi tận lực an ủi hắn, "Không sao, có lẽ là đệ thức tỉnh tương đối trễ, chờ chừng hai năm nữa, chúng ta thử một lần nữa, cho đến lúc đó đệ khẳng định đã thức tỉnh rồi!"

"Không sai không sai." Diêm Tức đã là một thiếu niên tuấn tú cũng nói theo: "Rất nhiều người hơn ba mươi tuổi mới thức tỉnh được! Trường Sinh chậm thức tỉnh một chút cũng rất bình thường!"

Nhưng mà người thức tỉnh càng muộn, sẽ nói rõ tư chất của hắn càng kém. Tư chất như vậy, hắn muốn tới năm nào tháng nào mới đủ năng lực báo thù cho gia tộc? Chẳng lẽ muốn chờ đến khi kẻ thù chết già?

Trong lòng Trường Sinh nặng trình trịch, nhưng vẫn miễn cưỡng lộ ra nụ cười, báo cho huynh đệ Diêm gia rằng mình không có chuyện gì, chờ khi hắn hai mươi tuổi lại thử vân vân…

Nhưng có vài người sẽ không chờ bọn họ lông cánh đầy đủ. Ngày kế, liền có tin tức truyền ra, Tán Ách Quân bắt được con thứ Mục gia, muốn mở tiệc chiêu đãi chư gia tại Tán Ách phủ, trước mặt đông đảo gia chủ, dùng Thiên hỏa đem Mục Trường Phong hóa thành tro bụi.

Nghe đến tin tức này, Mục Trường Sinh chỉ cảm thấy một luồng hỏa từ trong lòng vọt lên, đem tất cả lý trí của hắn, đốt cháy hầu như không còn…

82. Chương 82

"Trường Sinh đệ bình tĩnh một chút, không thể đi!" Hai tay Diêm Hồi đặt trên hai vai hắn, biểu tình cực kỳ nghiêm túc khuyên can.

Mục Trường Sinh nhíu mày, lệ khí nảy lên trong ngực lệ, hắn ngẩng đầu nhìn Diêm Hồi, lớn tiếng nói: "Thế này bảo ta làm sao bình tĩnh? Năm đó Trường Phong bỗng nhiên không thấy, nói không chừng chính là bị Tán Ách Quân bắt đi!" Hắn nắm chặt nắm đấm, âm thanh run rẩy, "Đã nhiều năm như vậy, Tán Ách Quân nói không chừng đã dằn vặt nó đủ kiểu. Trường Phong còn cái gì cũng không hiểu, có thể hay không…"

"Không biết." Diêm Hồi kiên định nói: "Tán Ách Quân nhiều năm như vậy cũng không có động tĩnh, vào lúc này bỗng nhiên thả ra tin tức, nhất định là muốn dẫn đệ ra, đệ không thể xung động! Huống chi hắn nói Trường Phong ở trong tay hắn, thì Trường Phong sẽ thật sự ở trong tay hắn sao?"

Nhưng mà Trường Sinh lúc này căn bản bình tĩnh không nổi, đã nhiều năm như vậy, thật vất vả có tin tức Trường Phong, cho dù tin Trường Phong nằm trong tay Tán Ách Quân, cũng tốt hơn ở nơi nào hắn không biết lặng yên không một tiếng động chết đi!

"Không, tán ách quân nhất định là đem Trường Phong bắt đi, bằng không hắn làm sao dám thả ra tin tức? Hoàn lời mời nhiều người như vậy quá khứ, chẳng lẽ không sợ bị đông gia chế nhạo sao? Ta nhất định phải đi, nhất định phải đi…"

"Đệ không thể đi!" Diêm Hồi lạnh lùng nói: "Đệ lẽ nào quên mất đệ mới là trưởng tử Mục gia, là hy vọng giúp Mục gia chấn chỉnh, đệ còn đang bình an, chẳng lẽ muốn vì tin đồn không biết là thật hay giả mà đi mạo hiểm sao?"

"Ta không quản được!" Mục Trường Sinh nhìn chằm chằm Diêm Hồi, âm thanh bởi vì tâm tình kịch liệt lên xuống phát ra tiếng khàn giọng khó nghe, "Dù như thế nào ta cũng nhất định phải đi, ngươi không nên ngăn cản ta!"

Diêm Hồi nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, trong mắt thần sắc phức tạp khôn kể, mà cuối cùng, anh vẫn đồng ý, "Được, ta mang đệ ẩn nấp vào Tán Ách phủ, bất quá đệ nhất định đều phải nghe ta, không cho phép thì không được hành động, đệ có thể làm được không?"

Mục Trường Sinh vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: "Có thể!"

Nếu như là Mục Trường Sinh bây giờ, hắn nhất định sẽ thận trọng cân nhắc tính chân thực của tin tức, mọi chuyện điều tra tra rõ ràng, lại an bài kế hoạch cặn kẽ, sau đó từ từ hành động.

Đáng tiếc hắn không phải.

Rất nhiều năm sau đó, hắn đã từng vô số lần nghĩ tới, nếu như có thể làm lại một lần, nếu như có thể làm lại một lần, vô luận Tán Ách Quân nói cái gì, hắn cũng sẽ không bước ra Diêm gia một bước, chắc chắn sẽ không!

Đáng tiếc hắn cũng rõ ràng, vô luận làm lại bao nhiêu lần, chỉ cần hắn vẫn là Mục Trường Sinh mười lăm tuổi kia, một khắc khi nghe đến tin tức đó, hắn đều nhất định sẽ lao ra, sẽ không quay đầu lại, sẽ không dừng lại, bất luận người nào khuyên can, đều không hữu dụng!

Niên thiếu kích động, không biết mùi vị.

Diêm gia cũng không có được tư cách được mời, bọn họ chỉ có thể giả trang thành người hầu những nhà khác, lo lắng cẩn thận đi vào theo.

Trong yến hội, kẻ thù diệt Mục gia ngồi trên ghế chủ vị cao cao, nụ cười đâm cho đôi mắt Mục Trường Sinh đau đớn.

Cũng không lâu lắm, một thiếu niên dáng dấp cùng Mục Trường Sinh giống nhau như đúc bị người dùng lồng mang ra ngoài. Mục Trường Sinh chỉ kịp nhìn một chút, thiếu niên kia nằm ở trong lồng, hai mắt nhắm nghiền liền bị một ngọn lửa màu trắng bao trùm, kể cả cái lồng vô cùng kiên cố kia, cũng trong chớp mắt hóa thành tro bụi.

Chút lý trí còn sót lại của Mục Trường Sinh trong nháy mắt liền hỏng mất, hai mắt hắn đỏ ngầu, khuôn mặt bởi vì tuyệt vọng cùng phẫn nộ trở nên vặn vẹo dữ tơn. Hắn liều mạng muốn xông lên, lại bị Diêm Hồi che miệng cương quyết kéo xuống.

Hắn liều mạng giãy dụa, mà thiếu niên không có một chút sức mạnh nào làm sao có thể là đối thủ với Diêm Hồi thành danh đã lâu? Hắn chỉ có thể trợn mắt lên, nhìn tro tàn sau khi đệ đệ bị đốt cháy lưu lại chỗ cũ, nhìn kẻ thù cười dẫm lên tro tàn từ đệ đệ hắn, nhìn địa giới Tán Ách Quân cách hắn càng ngày càng xa…

Thân nhân duy nhất chết ở trước mặt khiến hắn bi ai cùng tuyệt vọng, gia tộc bị diệt, phụ mẫu đều mất, sợ hãi cùng bất lực, đả kích từ thức tỉnh thất bại và khủng hoảng cùng dâng lên trên, giống như nguyền rủa độc ác chặt chẽ quấn trong lòng hắn, nhấn chìm tất cả lý trí và thanh tỉnh.

Đợi đến khi Diêm Hồi buông hắn ra, Mục Trường Sinh đã sớm bị hết thảy hận thù đau khổ che mắt quên mất ân huệ Diêm gia đối với hắn, quên mất cảm kích của hắn với Diêm Hồi, quên mất tất cả huynh đệ Diêm gia trả giá, trong thần trí một mảnh vẩn đục, hắn đỏ bừng hai mắt thấy trước mắt hết thảy tất cả đều biến thành kẻ thù hại chết đệ đệ, kể cả khuôn mặt Diêm Hồi quan tâm cũng biến thành bộ dáng Tán Ách Quân cười gằn, mang theo tràn ngập hận ý, hắn hướng về người trước mặt rống to: "Ngươi đi chết đi!"

===

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, một cước đạp lên có thể đem người toàn bộ cẳng chân đều ngập xuống. Giá lạnh thấu xương cắt da cắt thịt.

Ứng Thiên cõng Mục Trường Sinh từng bước từng bước đi trong tuyết, thân thể y như một cái lò sưởi, cuồn cuộn không ngừng đem nhiệt lượng trong cơ thể truyền đến người Mục Trường Sinh.

"Trường Sinh, anh nói với tôi một chút có được hay không, trong lòng tôi có chút hoảng loạn." Ứng Thiên nhẹ giọng khẩn cầu.

Người trên lưng không có nửa điểm động tĩnh, khí tức yếu ớt đến cực điểm. Trong mắt Ứng Thiên đầy tơ máu, y tận lực nhẹ giọng nói: "Không có chuyện gì, anh không nói cũng được, vậy tôi cho anh nghe chuyện xưa, có được hay không?"

Một lúc lâu một lúc lâu, y mới đợi được người trên lưng nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Tâm Ứng Thiên nóng lên, vội vã lớn tiếng bắt đầu kể chuyện xưa, "Cực kỳ lâu trước đây, có một tiểu Long mới sinh, bởi vì vốn sinh ra đã kém cỏi, nó vừa gầy lại nhỏ, vảy không dài, trên đầu không có sừng, móng vuốt mềm nhũn ngay cả sức mạnh chống đỡ thân thể cũng không có. Khi nó nghĩ rằng mình mới sinh ra đã chết đi, nó được cứu. Cứu nó, là thần linh duy nhất trong thiên địa."

Trong mắt Ứng Thiên chứa đầy ánh sáng hồi ức, y chậm rãi nói: "Vào lúc ấy không có thức tỉnh giả, không có bất kỳ năng lực kỳ kỳ quái quái, không có quốc gia, không có ma vật… Long tộc hiện tại đã trở thành truyền thuyết, vào lúc đó chỉ là động vật cường hãn một chút. Đám người sinh hoạt trên mặt đất thành kính tín ngưỡng vào thần linh duy nhất… Mà thần linh duy nhất kia, đem con rồng nhỏ mang về Thần Cung, dùng tiên lộ gột rửa thân thể của nó, dùng linh quả nuôi nấng nó lớn lên. Con rồng nhỏ kia càng ngày càng khỏe mạnh mạnh mẽ, mà theo nó càng dài càng lớn, nó liền càng ngày càng không vừa lòng với tất cả có được. Sùng bái cùng cảm kích, trong tích lũy ngày qua ngày, dần dần biến thành một loại khác. Nhưng mà thần dù sao cũng là thần, hắn chỉ có thần tính, không có ái tâm, hắn cũng không hiểu được ánh mắt tiểu Long nhìn hắn đại biểu cái gì."

"Không có bất kỳ người nào có tư cách biết đến tên thần linh, thần linh tự nhiên cũng sẽ không báo cho người khác. Trong mắt tiểu Long, thần linh không có sướng vui đau buồn, hắn lại như một toà tượng thần đứng ở trên đỉnh chúng sinh, lặng im mà chăm chú nhìn xuống nhân gian được hắn che chở. Bất quá có một ngoại lệ, mỗi một năm nhân loại cử hành cúng tế đại điển, trong tiếng ca thuần túy tự nhiên nhất của nhân loại, y luôn có thể nhìn thấy thần linh hiếm thấy hé miệng cười. Y cảm thấy bộ dáng thần linh đắm chìm trong tiếng ca đẹp nhất trước nay chưa từng thấy0. Vì vậy, y âm thầm ở trong lòng lớn mật mà xưng hô gọi hắn là 'Mộc ca'. Nhưng mà những ngày tốt đẹp cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì một ít biến cố, thần linh… ngã xuống."

Ứng Thiên dừng một chút, âm thanh có chút khàn khàn, qua nửa ngày, y mới tiếp tục nói, "Thần linh sau khi ngã xuống, máu của hắn rơi xuống mỗi một góc dưới nhân gian, bất luận nhân loại nào có được máu hắn, đều thức tỉnh năng lựuc cường đại trước đó chưa từng có… Con rồng nhỏ kia, giết rất nhiều nhân loại có được thần huyết, đem mỗi một giọt máu chí thuần từ trong thân thể của bọn họ ra, lại dù như thế nào cũng không thể phục sinh thần linh… Mãi đến có một ngày, y gặp một nhân loại cùng thần linh giống nhau như đúc…"

"Tuổi thọ Long tộc gần như dài lâu vô hạn, nhưng mà nhân loại, coi như là thức tỉnh giả thực lực cường đại nhất, cũng không sống hơn năm trăm năm. Vì vậy con rồng nhỏ kia, vẫn chờ vẫn luôn chờ, chờ đợi lần thần linh tái thế sinh ra sau, sau đó đem hắn mang đi, dùng hết toàn lực mà nuôi nấng lớn lên, như thần linh đã từng dưỡng dục y vậy."

Cảm giác được hô hấp Mục Trường Sinh nhẹ nhàng phun trên cổ, Ứng Thiên cười cười, nói tiếp: "Nhưng là tuổi thọ có dài lâu cũng sẽ có điểm cuối, con rồng nhỏ rốt cục cũng đến cực hạn bản thân, không thể không vứt bỏ thân thể mục nát rách, dấn thân vào luân hồi. Đáng tiếc lần này, y đã tới chậm, không ngừng bỏ lỡ lần người kia sinh ra, còn bỏ lỡ hắn trưởng thành."

Y nghiêng đầu nhìn Mục Trường Sinh sắc mặt tái nhợt, thả nhẹ thanh âm nói: "Anh tin tưởng nhân quả báo ứng, tin tưởng ngẩng đầu ba thước có thần minh. Nhưng anh có biết hay không, anh nguyên bản, là thần linh chúa tể của chúng sinh kia! Có thể là nhân loại quên mất anh, bọn họ không biết sức mạnh chảy xuôi trong thân thể bọn họ, vốn đều chỉ thuộc về anh, bọn họ không nhớ rõ anh trả giá cùng công lao, lại đem hết thảy đều cho rằng chuyện đương nhiên, tiếp tục sử dụng sức mạnh anh biếu tặng… Nếu như lần này tôi sớm sinh ra một chút là tốt rồi, nếu như tôi lúc đó sức mạnh thức tỉnh nhiều hơn chút nữa thì tốt

rồi, anh sẽ không bị họa diệt môn, không cần trải từng đó thống khổ, lại càng không thức tỉnh loại năng lực như vô bổ này."

Mục Trường Sinh lúc này khí tức đã yếu ớt đến gần như không có. Ứng Thiên tiểu tâm dực dực ngồi xổm xuống dưới một gốc cây treo đầy băng sương, y hạ thấp cơ thể đã hóa thành nguyên hình, chiếc đuôi che kín vảy màu đen linh xảo quấn thành từng vòng trên mặt tuyết, làm thành cái đệm lâm thời ấm áp, y đem Mục Trường Sinh đặt trên đuôi, đưa tay vuốt lọn tóc dài rơi trên trán đến tai sau.

Cẩn thận đem vài hoa tuyết dính vào tóc hắn hất ra, Ứng Thiên nhẹ giọng nói: "Vẩy tôi có chút cứng, không sánh được giường chiếu mềm mại thật sự, anh chịu đựng một chút."

Mục Trường Sinh đã sớm hôn mê, không nghe được lời y nói.

Bất quá Ứng Thiên cũng không để ý, y một tay nâng đầu Mục Trường Sinh, bộ vị cơ thể còn lại dần dần kéo duỗi, biến hình.

"Lần này anh so với trước đây phát hiện càng sớm hơn, tôi chỉ chiếm lấy được thuần nguyên huyết của hai mươi lăm người." Ứng Thiên nghĩ tới đây liền có chút ủ rũ, y cần phải càng cẩn thận hơn, nguyên bản xếp Quý Trạch, Triệu Thành An vào những người trong kế hoạch, nhưng bởi vì Trường Sinh nhận thức, y không thể lấy, ngoài ra, vì không chọc giận Trường Sinh, y còn cần tẫn hết khả năng chọn lấy người làm nhiều việc ác, chết không hết tội trong đám người có thuần nguyên huyết đó, lựa chọn phạm vi thì càng hẹp.

Bởi vì thời gian trôi qua thực sự quá lâu, hai mươi lăm phần thuần huyết tụ tập cùng một chỗ, vẫn không có sức mạnh mạnh mẽ của giọt thuần nguyên huyết ban đầu. Bất quá dùng để chữa trị cho Mục Trường Sinh hiện tại gặp nguyền rủa thân thể do Ngôn linh, hẳn vậy là đủ rồi.

Tròng mắt Ứng Thiên đã hoàn toàn biến thành màu vàng chói lọi, loại màu sắc xán lạn đó càng làm cho gương mặt vốn tuấn mỹ sinh ra mấy phần dị thường yêu dị, y đem ngoại bào cởi ra, mà thân thể sau đó tựa như khí cầu cấp tốc phồng lớn, đó là một Hắc Long toàn thân hắc đến toả sáng, thân hình cực lớn lại thon dài, nhưng mà cùng so với những loại rắn bò sát trên mặt đất, lại có một loại mỹ lệ chấn động khó có thể dùng lời diễn tả.

Giả sử có người nhìn thấy, cũng không có bất kỳ người nào có thể nói cụ thể thể tích đầu cự long này. Vảu đen cân xứng tỉ mỉ bao trùm trên thân thể của y, mỗi một mảnh đều bằng một nam tử trưởng thành, Mục Trường Sinh lúc trước nằm trong lồng ngực của y giờ khắc này nhỏ như con kiến.

Móng vuốt y có hình dáng như ưng trảo, nhưng so với vuốt ưng càng thêm sắc bén cứng cáp, đại thụ treo đầy băng sương dưới vuốt y như cỏ nhỏ trên mặt đất.

Nhưng mà biến hình còn chưa kết thúc, kèm theo tiếng rồng ngâm to rõ của Hắc Long, một đôi cánh màu đen như cánh chim phá phần da thịt trên lưng, từ trong thân thể dần dần mở rộng ra.

Mỗi một cọng lông chim nhìn như mềm mại đều cứng rắn như sắt thép chế thành, sí vũ vừa sắc, nhưng mà huy động lên nhưng hiếm thấy trôi chảy cùng tự nhiên.

Trong nháy mắt khi Hắc Long xuất hiện, uy thế nặng như núi cao che trời bao phủ mà lan ra, tuyết lớn vẫn luôn không ngừng dưới luồng áp lực này ngưng lại, toàn bộ thế giới bắt đầu ầm ầm ầm chấn động, dưới uy thế của Hắc Long run lẩy bẩy.

Nhưng mà ánh mắt uy nghiêm của Hắc Long này, so với bất luận nhân loại nào đều ôn nhu nhu hòa hơn hắn, hai con ngươi khổng lồ nhìn chăm chú Mục Trường Sinh. Hai trảo đem Mục Trường Sinh nhẹ nhàng nâng ở lòng bàn tay, như cung dưỡng một tuyệt thế trân bảo…

83. Chương 83

Trong biển tuyết mênh mông, một đường viền hình tròn bỗng nhiên hiện lên giữa không trung, giây lát, đường viền càng ngày càng sáng lên, càng to thành một đường tròn đường kính ước chừng hai mét, một tấm

gương viền đồng.

Mặt kính phản chiếu ra cũng không phải không gian đầy tuyết này, mà là một mặt nước màu trắng gợn sóng lay động.

Gợn sóng tản ra từng vòng, một cái đầu đen thò ra từ giữa, tiếp theo, nửa người trên cũng từ trong mặt kính nhô ra, sau một khắc, một thanh niên tuấn mỹ mặc hoa phục bằng gấm, tóc dài cao buộc lên từ trong gương nhảy ra.

Đợi cậu rơi xuống đất, mặt gương so với người cậu còn cao lớn hơn chậm rãi co lại thành một tiểu kính chỉ lớn bằng bàn tay, rơi vào trong tay của thanh niên.

Mục Trường Phong mới vừa từ trong gương nhảy ra, vừa rơi xuống đất liền bị hàn khí lạnh lẽo đập vào mặt, cậu rụt cổ một cái, một tay kéo chặt cổ áo, một tay cầm cái gương nhỏ, vội vàng nói: "Gương a gương, ngươi đưa lộn chỗ, này nơi là chỗ nào nha? Ta nói rõ ràng đưa đến nhà ta mà. Mau mau mang ta rời đi nơi này, lạnh chết ta rồi!"

Tiểu kính trong lòng bàn tay chủ nhân hơi toả sáng, nghe chủ nhân yêu cầu, nó từ lòng bàn tay bay lên, chậm rãi bay đến giữa không trung, liền biến thành gương lớn đường kính hai mét, Mục Trường Phong vội vàng tiến lên, muốn mau chóng rời đi cái nơi lạnh chết người này.

Ai ngờ mới vừa mới đi được hai bước, mặt đất bỗng nhiên rung động dữ dội như động đất cấp sáu, bảy. Dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, cậu lảo đảo một cái, nhào tới trước, ngã vào trong tuyết.

"A phi." Mục Trường Phong đầy người đầy mặt đều là tuyết đem tuyết dính bên khóe miệng phun ra, đã thấy mặt gương trước đó vững vàng đứng giữa không trung bỗng nhiên khuấy lên một đoàn xoáy, đem tất cả hoa tuyết xung quanh cuốn vào.

Hóa ra Vọng Hư Kính thấy chủ nhân lại đây, đã canh tốt thời gian mang theo cậu xuyên qua, ai ngờ mặt đất lay động, chủ nhân bỗng nhiên ngã té lộn mèo một cái, nó mở ra công năng không kịp thu hồi, liền đem phong tuyết phụ cận hút vào, làm ra một luồng xoáy.

Vọng Hư Kính đứng ở giữa không trung xoay trái ngả phải, muốn đem phong tuyết hút vào phun ra, ai ngờ thế giới này đang cực kỳ bất ổn, do đánh bậy đánh bạ, Vọng Hư Kính bay lên trên một chút, khiến dòng xoáy này càng lúc chế ra càng lớn, càng biến thành một lốc xoáy cực đại!

Lốc xoáy trên mặt đất bị Vọng Hư Kính mang theo lắc trái lắc phải, một hồi về phía trước một hồi về phía sau, một hồi hướng trái một hồi hướng phải, quấy nhiễu mảnh đất này hỗn loạn tưng bừng, còn hút vào cả Mục Trường Phong mới vừa đứng dậy.

Mục Trường Phong tuy rằng thức tỉnh rồi, nhưng chút linh khí nhỏ bé cậu tích lũy chỉ đủ cho cậu ngự sử Vọng Hư Kính, muốn làm gì khác cũng là hữu tâm vô lực, vì thế lúc này bị cuốn vào trong lốc xoáy, cậu chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ chính mình, cả muốn mở miệng quát bảo Vọng Hư Kính ngưng lại cũng không có khí lực.

Lốc xoáy này to lớn cuồng bạo, Mục Trường Phong bị cuốn bên trong bị ép cùng xoay vô số vòng, xoay đến cậu đầu váng mắt hoa, gần như muốn nôn mửa, ai biết không có khó khăn nhất, chỉ có càng khó khăn hơn, sau một khắc, tóc giả cậu tiêu tốn rất nhiều khí lực tạo hình đẹp đẽ cũng rời cậu mà đi.

Tóc dài trên đầu rơi ra, Mục Trường Phong cũng không giữ được, cùng bị gió cuốn ra ngoài, mái tóc nửa dài được cậu ban đầu giấu diếm chặt chẽ tung ra, bất quá không đợi rơi xuống vai liền bị gió thổi đến bay lượn cuồng loạn.

Mục Trường Phong nhìn chằm chằm đầu tóc giả cùng cậu đồng thời gặp rủi ro, không có cách nào mở miệng, đành phải trong lòng nói một câu thê thảm. Cũng may bây giờ cậu so với lúc trước rắn chắc không ít, bị xoay trong lốc xoáy, cũng có thể giữ được tính mạng, so với trước, thì thật là thật tốt hơn nhiều, hiện tại chỉ có thể khẩn cầu Vọng Hư Kính sớm dừng lại một chút, đừng lại muốn phát điên.

Mục Trường Phong trong khổ tìm vui mà nghĩ.

Ai ngờ cậu chưa có chờ được Vọng Hư Kính bình tĩnh lại, lại đợi được một tia chớp bổ ra lốc xoáy, lao thẳng về phía mặt cậu!

Mục Trường Phong trợn mắt lên, lẽ nào cậu không có chết tại dị giới kỳ kỳ quái quái, cũng không có chết trong lốc xoáy kinh khủng này, ngược lại sẽ chết dưới tia chớp chả biết từ đâu đánh tới?

Sau một khắc, tia chớp nghiêng sang bên cạnh, Mục Trường Phong nhìn rõ ràng bóng người bên trong tia chớp, viền mắt nóng lên, sau đó, cậu liền bị tia chớp kia ôm bay ra khỏi lốc xoáy.

Trong gió tuyết đầy trời, hai người ôm nhau rơi xuống đất, lúc này mặt đất chấn động còn chưa kết thúc, cách đó không xa hoàn truyền đến tiếng ầm ầm ầm nổ vang.

Bất quá hai người không để ý chút nào, Mục Trường Phong ôm thật chặt đối phương, mái tóc nửa dài rơi trên vai cậu, che lại lỗ tai bị gió thổi đến đỏ bừng.

Quý Trạch ôm thật chặt Mục Trường Phong, y như động vật cỡ bự cọ cọ gò má cậu.

"A Trạch…"

"Trường Phong…"

Hai người trăm miệng một lời nói:

"Anh nhớ em muốn chết!"

"Em nhớ anh muốn chết!"

Dứt tiếng, hai người đối mắt nhìn nhau, đồng thời ăn ý nở nụ cười.

Quý Trạch nói: "Trường Phong, em đã đi đâu, anh đi khắp nơi cũng không tìm được em."

Mục Trường Phong nói: "A Trạch, em sau này không bao giờ ngại mì khó ăn, bên kia mùi vị đồ ăn quá kinh khủng!"

Trong đôi mắt hẹp dài của Quý Trạch ngày thường chỉ thấy thâm trầm lúc này ngậm lấy ý cười cưng chìu, "Chờ trở lại, anh sẽ đổi các cách làm mì cho em."

"Được được được!" Mục Trường Phong lập tức đáp lại, cậu sau này sẽ không bao giờ ghét bỏ Quý Trạch chỉ có thể nấu mì tôm.

Đột nhiên, Quý Trạch đè lại hai vai Mục Trường Phong, mang theo cậu nhảy một cái bay ra ngoài mấy chục mét.

Chỉ thấy nơi bọn họ mới vừa đứng yên nứt ra một cái rãnh sâu hoắm, dưới đáy lộ ra cũng không phải thổ địa cũng không phải vực sâu, mà là một khoảng không hư vô.

Quý Trạch nhìn tình cảnh này, sắc mặt nhất thời trầm ngưng, anh đem Mục Trường Phong che chở ở phía sau, ngưng trọng nhìn chằm chằm vết nứt.

Mục Trường Phong nhìn vết nứt dài mười mấy mét, rộng hai, ba mét, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Có chuyện gì xảy ra? Nơi này là địa phương nào?"

Quý Trạch vì vậy nói sơ lược bọn họ làm sao tiến vào nơi này, xảy ra chuyện gì.

Mục Trường Phong nghe nghe, nhìn lại một chút hư không nơi vết nứt kia, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nói: "Em nhớ ra rồi, em đã xem qua ghi chép trong tàng thư các ở Mục gia về thứ này, nơi như kỳ thực cũng không phải một thế giới, mà là một số đại năng tạo nên một vùng không gian khác, không gian này phiêu phù ở trong hư vô, nếu như không tìm đúng đại môn đi ra ngoài của nó, coi như phá vỡ không gian này, cũng sẽ ngã vào trong hư vô, chạy không thoát được." Này cũng nghiêm trọng, không ra được quả thực so với chết rồi còn khó chịu hơn, Mục Trường Phong nói: "Sớm biết vậy em liền sớm một chút trở lại, các anh cũng không cần vì Vọng Hư Kính khắp nơi mạo hiểm."

Cậu nhìn lên trời, Vọng Hư Kính tạo nên lốc xoáy dần dần đi xa, chỗ đi qua cát bay đá chạy, mặt đất tuyết phủ bị mạnh mẽ bốc đi vài tầng. Cả núi tuyết cũng bị gọt mất đỉnh, nhìn lốc xoáy càng ngày càng hung tàn, Mục Trường Phong nuốt nước miếng một cái, bây giờ không có dũng khí gọi về Vọng Hư Kính.

Lúc này mặt đất chấn động càng ngày càng nghiêm trọng, địa phương bị rạn nứt cũng càng ngày càng nhiều, Quý Trạch mang theo Mục Trường Phong không ngừng lui về phía sau, mãi đến tận khi lùi tới trước một toà núi tuyết, động tĩnh rạn nứt mới ngừng lại.

Hai người còn chưa kịp thở một hơi, đã thấy bầu trời màu lam xám rách ra một cái động, lộ ra hư vô trắng xóa bên ngoài…

===

Nhìn thấy Quý Trạch bỗng nhiên bỏ xuống Triệu Thành An rời đi, Túc Thanh Nguyên trong lòng kinh ngạc, lại cũng không đuổi theo.

Lúc này mặt đất chấn động càng ngày càng lợi hại, trong động tĩnh ầm ầm ầm, một tiếng rồng ngâm to rõ từ phương bắc vang lên, trong thanh âm mang theo uy thế vô cùng, ngay cả Túc Thanh Nguyên cách rất xa cũng cảm thấy một trận hồi hộp.

Nghe tiếng rồng ngâm, trong lòng Túc Thanh Nguyên vui vẻ, vội vã nhìn về hướng âm thanh truyền tới, một cự đại Hắc Long cách mấy tầng núi tuyết ánh vào tầm mắt của hắn, cho dù khoảng cách xa như vậy, vẫn có thể thấy rõ vảy sáng long lanh trên thân rồng.

Nhìn thấy Cự Long hình thể to lớn, uy nghiêm thật lớn, trong lòng Túc Thanh Nguyên vừa mừng vừa sợ, qua nhiều năm như vậy, thân thể Ứng Thiên cuối cùng cũng tốt.

Hắn vui mừng nhìn Hắc Long, thầm nghĩ, tuy rằng không phải con trai ruột người kia, mà không hổ là dòng dõi có thể được y chính mồm thừa nhận, nguyên hình thật giống a!

Nhưng mà sau một khắc, Túc Thanh Nguyên nhìn thấy trên lưng hắc đột nhiên mọc ra một đôi cánh, nụ cười trên khóe miệng Túc Thanh Nguyên cứng lại rồi. Vô cùng đáng tiếc nói: "Được rồi, bần đạo lúc này triệt để tin tưởng con không phải con trai hắn rồi."

Tuy rằng thật cao hứng thân thể con trai nuôi rốt cục tốt, bất quá Ứng Thiên tại sao đột nhiên hóa ra nguyên hình vẫn khiến Túc Thanh Nguyên vô cùng nghi hoặc, hắn đang định qua xem rõ ngọn ngành, mặt đất bỗng nhiên rạn nứt.

Không chỉ là mặt đất, ngay cả bầu trời cũng mơ hồ có vết rách, không gian này trong nháy mắt giống như trứng gà bị gõ nứt, yếu đuối cực kỳ, tựa như lúc nào cũng sẽ hủy diệt.

Túc Thanh Nguyên biến sắc, thầm nghĩ gay go! Không gian này chỉ sợ là không chịu nổi uy thế Ứng Thiên hoá hình, sắp muốn tiêu tùng!

Hắn vội vã cõng Triệu Thành An chạy về hướng toà dinh thự. Tu hành nhiều năm, hắn thoáng hiểu được một ít trận pháp, lúc này trở lại, e rằng có thể tu bổ một ít, để không gian này không đến nỗi đổ nát quá nhanh.

===

Cùng lúc đó, Ứng Long thể tích vô cùng to lớn nâng Mục Trường Sinh hôn mê ngủ thiếp đi, đuôi rồng tráng kiện chỉ nhẹ nhàng quét xuống mặt đất, mặt đất vốn không quá ổn định lập tức nứt ra một cái rãnh sâu hoắm.

Thế giới này linh khí khô cạn, dựa vào trên thế giới này hình thành tiểu không gian tự nhiên cũng sẽ không có sức chịu đựng rất mạnh. Bị sinh vật vốn là đã tuyệt tích đến trở thành truyền thuyết bỗng nhiên giáng lâm, cái tiểu không gian nhất thời giống như một tòa núi nhỏ bị đặt lên ngàn vạn tấn, bị ép tới nghiêng, lung lay muốn ngã.

Nhưng mà Ứng Thiên khiến cho không gian này gần như muốn đổ nát lúc này cũng không dễ chịu. Nguyên hình quá to lớn, yêu cầu sức mạnh tự nhiên cũng nhiều hơn, nhưng mà thế giới này linh khí mỏng manh, khả năng y lấy được cung dưỡng vốn lại ít đến đáng thương, liền hóa ra thành nguyên hình cũng gầy trơ xương, so với đỉnh cao của y ở kiếp trước nhỏ hơn hai, ba vòng, rất là khó coi. Bất quá cũng so với lúc trước tốt hơn.

Ứng Thiên nhớ tới Mục Trường Sinh vì để cho y khôi phục vận dụng Ngôn Linh kết quả tổn thương thân thể mình, tâm vừa cảm động vừa đau lòng.

Hai mắt y nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh nâng ở trong tay, hơi há mồm ra, phun ra một hạt chậu vô sắc trong suốt êm dịu, bên trong hạt châu, rõ ràng là một giọt máu hơi hiện ra kim quang.

"Trường Sinh, anh cũng đã bỏ mình, nhưng mà ông trời vẫn không chịu buông tha anh. Ngay cả loại năng lực mở miệng thành pháp này vốn dĩ trời sinh là thuộc về anh, cũng phải gây ra rất nhiều mầm họa. Nhưng mà qua ngày hôm nay sẽ không nữa, anh không cần gánh vác tác dụng phụ của Ngôn Linh, cũng không cần lo lắng cứu một người thì thiếu hụt hơn nửa khí lực, ngày hôm nay qua đi, anh vẫn sẽ luôn khoẻ mạnh, cũng sẽ không bao giờ sinh bệnh, muốn cứu bao nhiêu thì cứu bao nhiêu người, muốn làm cái gì thì làm cái đó."

Dứt lời, nhìn hạt châu kia rơi vào lồng ngực Mục Trường Sinh, dần dần tan vào trái tim của hắn, Ứng Thiên hơi nhắm mắt lại, đem hai móng vuốt khép lại, sau đó co người lại, đem người vững vàng bảo hộ ở phần bụng mềm mại nhất của mình, kim quang nhu hòa từ trên người y sáng lên, hóa thành từng chùm sáng màu vàng, từng đoàn chui vào cơ thể Mục Trường Sinh…

84. Chương 84

Khi Túc Thanh Nguyên cõng Triệu Thành An vọt tới trước toà dinh thự kia, lại phát hiện dinh thự đã sớm bị chấn động sụp đổ thành một đống đá vụn, hai người Nhậm Thiên Lý cùng Diêm Tức ngồi xếp bằng trên một tảng đá, quanh thân linh lực cuồn cuộn, rõ ràng là ngồi trong đất trời ngập tràn băng tuyết, trên trán lại tràn đầy mồ hôi.

Túc Thanh Nguyên cảm thấy kỳ quái, nhìn kỹ lại, mới phát hiện nơi đó nào phải loạn thạch, rõ ràng là một trận pháp cực kỳ phức tạp, mỗi một tảng đá đều nối với nhau bằng một trận tuyến nhỏ đến không thể nhận ra, kết nối xen kẽ lẫn nhau, mới hình thành một trận pháp phức tạp mà tinh diệu vô cùng.

Nhận ra Túc Thanh Nguyên đến, Diêm Tức mở mắt ra, phân ra tâm thần nói: "Đây là trận pháp duy trì không gian này, hai người chúng ta sức mạnh có hạn, nếu như đạo trưởng không muốn bồi tiếp không gian này cùng diệt, kính xin ra tay giúp đỡ."

Túc Thanh Nguyên nhíu lông mày suy tư chốc lát, hiểu rằng mặt đất chấn động càng ngày càng lợi hại, bầu trời thậm chí nứt ra vài khe lớn, biết rõ quyết không thể kéo dài nữa.

Hắn thả xuống Triệu Thành An, nhấc chân đi vào trong trận pháp. Đem linh khí cả người ràn vào trong mắt trận.

Có sự giúp đỡ của hắn, áp lực trên người Nhậm Thiên Lý cùng Diêm Tức tạm thời giảm một chút.

Trận pháp dưới chân dường như rơi vào trạng thái Thao Thiết đói bụng, mở ra miệng lớn đem linh lực của bọn họ nuốt trọn, trân pháp khổng lồ một lần nữa vận chuyển, mặt đất chấn động vẫn không ngừng, nhưng cuối cùng cũng coi như không có rạn nứt thêm nữa.

Túc Thanh Nguyên thấy thế thở phào nhẹ nhõm, linh lực càng thêm không chút tiếc rẻ mà chuyển nhập đến trong trận pháp. Ngay tại lúc hắn cho là phương pháp này sẽ giúp không gian dần dần ổn định lại, cực đông chi địa bỗng nhiên phóng đến một trận lốc xoáy, đem đá ngăn chặn trận tuyến cuốn lên giữa trời.

Túc Thanh Nguyên cùng Diêm Tức và Nhậm Thiên Lý dụng hết toàn lực, lại chỉ có thể đoạt lại một phần, tất cả còn lại đều lốc xoáy nuốt vào.

Trong ba người, Nhậm Thiên Lý thực lực mạnh nhất, Túc Thanh Nguyên kém hơn, sau là Diêm Tức, vốn đang toàn lực giữ gìn trận pháp, bỗng nhiên bị lốc xoáy đánh gãy, linh lực của Diêm Tức thất thoát, bị trận pháp phản phệ, đột nhiên nôn ra một ngụm máu. Diêm Tức trong lòng cực hận, vừa ngẩng đầu, lại bị một đồ vật màu đen dán đầy mặt. Anh đầy mặt tức giận đem đồ che ở trên mặt lấy xuống, phát hiện là tóc giả.

Diêm Tức:…

Lúc này Nhậm Thiên Lý cũng rất khó chịu. Trong ba người này, thực lực của cậu mạnh nhất, bằng không lúc trước ở thạch thất cũng không thể thoải mái lấy một địch ba còn có thể đả thương Quý Trạch, đánh ngất Triệu Thành An, nhưng mà đối mặt không gian do cao thủ chân chính chế tạo ra mấy trăm năm trước, cậu tựa như tiểu đồng giơ dao nhỏ, thực sự non cực kì.

Cho nên cậu không thể không lừa Diêm Tức liên thủ cùng mình, khó khăn chống đỡ lấy không gian đã sắp hủy diệt này, bằng không không đợi đi tới cửa ra đã phải cùng chết ở chỗ này, lại không nghĩ rằng khi sắp thành công lại bị một lốc xoáy không biết từ đâu tới làm hỏng rồi!

Bởi vì thực lực mạnh mẽ, cậu từ trước đến giờ tự phụ, bây giờ lại bị một cái lốc xoáy làm hỏng, bảo cậu làm sao có thể nhịn xuống cơn giận này?

Ánh mắt Nhậm Thiên Lý tối tăm, cậu ngẩng đầu đánh lên một quyền, linh lwujc cường hãn xé ra cuồng phong, trực tiếp đi vào trung tâm lốc xoáy. Không ngờ sau một khắc, cỗ linh lực được cậu đánh ra lại bị phản xạ trở về, thẳng tắp đập vào người Nhậm Thiên Lý.

Cho dù thức tỉnh giả đối với sức mạnh của bản thân có một ít lực kháng cự, nhưng Nhậm Thiên Lý vẫn bị đánh cho trước mắt quay cuồng, cả người đau nhức.

Nhưng mà trong mắt cậu không chỉ không có tức giận, trái lại tràn đầy khiếp sợ và vui sướng. Trong nháy mắt linh lực bị phản xạ trở về, cậu thấy rõ đồ vật lộ ra bên trong cuồng phong khi bị linh lực xé ra, đó là… Vọng Hư Kính!

Nhậm Thiên Lý mừng rỡ trong lòng, không để ý hết thảy mà vọt vào trong vòi rồng.

Diêm Tức và Nhậm Thiên Lý một người bị trận pháp phản phệ trọng thương, một người đuổi theo lốc xoáy đi mất, trận pháp vốn dĩ không trọn vẹn mất đi hai người này trấn áp, lập tức như cao ốc bị bào đi đá nền, trong khoảnh khắc đã muốn ầm ầm sụp đổ.

Túc Thanh Nguyên chỉ có thể chặt chẽ bảo vệ tàn dư che chở trận thạch, hao hết toàn bộ linh lực chống đỡ trận pháp một lần nữa vận chuyển.

Vốn là ba người còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, hiện tại cũng chỉ có một mình Túc Thanh Nguyên, trận pháp còn bị lốc xoáy làm hư hại một ít, nếu muốn như vừa nãy ngăn cản không gian đổ nát quả thực khó như lên trời.

Linh lực cả người Túc Thanh Nguyên cơ hồ cũng bị rút khô, nhưng mà phạm vi mặt đất rung chuyển không có giảm bớt nửa phần, mấy khe hở nứt ra giữa bầu trời từ từ mở rộng, vết nứt giống như cái miệng rộng dữ tợn kinh khủng, tựa như sau một khắc sẽ đem không gian này kể cả người ở đây hoàn toàn nuốt vào.

Hắn nỗ lực chống đỡ, một thân đạo bào bị cuồng phong thổi bay phần phật. Sắc mặt bởi vì linh lực tiêu hao mà tái nhợt dị thường.

Diêm Tức dựa vào mặt sau tảng đá, đưa tay lau đi máu tươi bên mép. Anh nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Túc Thanh Nguyên còn đứng ở đó nỗ lực chống đỡ trận pháp, trong lòng bội phục cỗ nghị lực này của hắn, trên mặt lại cười lạnh nói: "Tốn sức vô ích, một mình ngươi có thể ngăn được bao lâu? Trừ phi…" Trừ phi Mục Trường Sinh dùng Ngôn Linh cưỡng ép đem phiến không gian sắp đổ nát này chữa trị lại, bất quá, dùng thân thể rách nát kia của hắn, hiện tại sợ là sớm đã ngất đi rồi. Như vậy cũng tốt, đều chết hết xong hết mọi chuyện, trên đường hoàng tuyền, anh ngược lại muốn xem xem, Mục Trường Sinh dùng vẻ mặt gì đi gặp đại ca anh.

Túc Thanh Nguyên bây giờ căn bản không có tâm đi nghe Diêm Tức đang nói cái gì, hắn cảm thấy chính mình đã muốn đến cực hạn, nếu tiếp tục, trận pháp này hút sẽ không còn là linh lực của hắn mà là máu thịt của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn vết nứt giữa bầu trời càng lúc càng lớn, trên mặt dường như có thể cảm giác được khí tức từ hư không bên ngoài.

Hắn bán ngồi trên mặt đất, một tay đè lên trận văn trên đất, một tay khác duỗi ra sau, rút ra chuôi kiếm bản rộng hắn chưa từng dùng qua.

Thân kiếm có màu vàng kim nhàn nhạt, một khắc khi rút ra kia, một tia hắc quang dọc theo mũi kiếm chợt lóe, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Túc Thanh Nguyên đem thanh kiếm này cắm vào trong tuyết ở trước mặt, hàn khí lạnh lẽo lập tức ngưng tụ ra một tầng băng sương thật mỏng trên thân kiếm.

Hắn một bên lấy ra linh lực chính mình còn dư lại không còn bao nhiêu đưa vào trong trận pháp, một bên giữ chặt chuôi kiếm, nói thầm: "Anh tỉnh một chút đi! Nếu như anh còn nghe lời tôi nói, tỉnh một chút đi, để tôi… lần cuối cùng được nhìn thấy anh…"

Linh lực trôi đi quá độ khiến sắc mặt Túc Thanh Nguyên hiện ra tái nhợt cực cùng, ánh mắt cũng bởi vì cảnh ngộ lúc này lộ ra mấy phần sắc thái tro nguội, hiển nhiên cũng không cảm thấy được chính mình có thể từ nơi này bình an đi ra ngoài.

"Tỉnh lại đi! Tôi sau này, có lẽ rốt cuộc không chờ được anh…" Hắn đã đợi hai mươi năm, coi như ngày hôm nay có thể còn sống đi ra ngoài, cũng không có tự tin chờ đợi thêm nữa.

Trước mắt Túc Thanh Nguyên từng mảng từng mảng biến thành màu đen, không nhịn được nhắm mắt lại. Phía sau chợt truyền tới âm thanh quen thuộc tận trong xương.

"Tiểu đạo sĩ, chỉ thế này đã không kiên trì nổi?"

Âm thanh như thế xuất hiện qua nhiều lần, mặc dù đã theo thói quen cho rằng là ảo giác, nhưng Túc Thanh Nguyên vẫn không nhịn được mở hai mắt ra.

Ngay lúc này, một bàn tay rộng lớn đặt trên tay đang cầm kiếm của hắn.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, tiến vào tầm mắt là một đôi màu hổ phách.

Nam nhân trước mắt khoác thân Triệu Thành An, ánh mắt khí chất lại tuyệt nhiên bất đồng, con ngươi màu hổ phách của y thẳng tắp nhìn chăm chú Túc Thanh Nguyên, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười Túc Thanh Nguyên vô cùng quen thuộc.

"Tiểu đạo sĩ, ta tỉnh lại sau giấc ngủ, ngươi làm sao lại trở nên già như thế rồi?"

Túc Thanh Nguyên:…

Trước đây khi y không có ở đây, hắn nghĩ đến ngủ không yên, hiện tại y đã tỉnh lại, tại sao hắn trái lại muốn đem y đánh ngất đi?

Nhưng mà bọn họ trước mắt cũng không có thời gian ôn chuyện, Túc Thanh Nguyên rõ ràng, linh hồn mới vừa từ trong kiếm thức tỉnh cũng rõ ràng.

===

Tốc độ không gian này đổ nát càng lúc càng nhanh, Quý Trạch mang theo Mục Trường Phong không ngừng lui về sau, mặt tuyết sau lưng bởi vì mặt đất chấn động cùng vết nứt mở rộng mà sụp đổ từng mảng từng mảng, hình thành một luồng gió tuyết không ngừng hướng phía trước phun trào, cơ hồ là cái bóng bám theo hướng hai người di động về trước.

Quý Trạch kéo Mục Trường Phong nhảy qua một vết nứt rộng hai mét, ánh mắt quét thấy sơn động một bên, bước chân anh dừng lại, lôi kéo Mục Trường Phong quẹo vào.

Sóng tuyết cơ hồ theo sát sống lưng hai người tuôn tới, Quý Trạch cùng Mục Trường Phong dựa vào vách sơn động hơi thở dốc, nghe âm thanh cực lớn do tuyết lãng dâng trào ở bên ngoài.

Cửa động bị tuyết lớn ngăn lại, bên trong động đen kịt một màu, bất quá dùng thị lực thức tỉnh giả thì nhìn rõ ràng đối phương cũng không là vấn đề.

Mục Trường Phong điều chỉnh hơi thở xong, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh ầm ầm phát ra bên trên.

Lúc này mặt đất chấn động còn chưa đình chỉ, sơn động vốn có chút nguy hiểm bị chấn động đến mức đất cát rớt đầy xuống, có không ít rơi lên tóc Mục Trường Phong, có chút đau.

Mục Trường Phong vô cùng sốt ruột nói: "Làm sao bây giờ? Chúng ta bây giờ làm sao đi ra ngoài?"

Quý Trạch lúc này khí tức đã sớm bình phục lại, anh nghe động tĩnh bên ngoài, lắc đầu nói: "Không ra được, cho dù đi ra ngoài, cũng không trốn được." Tuyết lở động đất không tính là cái gì, rõ ràng là không gian này muốn sụp đổ.

"Ai nói không trốn được, em gọi Vọng Hư Kính, bảo nó mang chúng ta đi ra ngoài." Âm thanh Mục Trường Phong càng ngày càng nhỏ, cậu nhớ tới muốn dùng Vọng Hư kính xuyên qua thì điều kiện tiên quyết là, không gian ở đây nhất định phải ổn định, nhưng mà bây giờ…

Trong lòng cậu có chút ủ rũ, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy ánh mắt Quý Trạch có chút ẩn nhẫn.

Mục Trường Phong chỉ lo Quý Trạch mới vừa bị thương, lo lắng hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Quý Trạch mắt chỉ nhìn chằm chằm hắn, trầm thấp mở miệng: "Ta muốn…"

Muốn cái gì cũng không nói ra, thế nhưng Mục Trường Phong đã hiểu, trên mặt cậu nóng lên, lông mày lại nhíu lại, có chút bất khả tư nghị nói: "Anh cái người này, hiện tại là lúc nào, anh thế mà còn muốn cái này!"

Quý Trạch đưa tay sờ sờ mái tóc nửa dài của Mục Trường Phong, trong ánh mắt của anh bỗng nhiên hiện lên nước mắt, lông mi khẽ run lên, nước mắt liền thuận theo khuôn mặt của anh rơi xuống, trong đôi mắt ẩn nhẫn khát vọng của anh, lại có một loại ý tứ hàm xúc thống khổ vạn phần.

Mục Trường Phong không chịu nổi nhất khi anh dùng chiêu này, xem bộ dáng anh đôi mắt đẫm lệ liền nhẹ dạ chịu không nổi, ngay cả bên ngoài nguy hiểm tầng tầng cũng bất chấp, vội vã dụ dỗ nói: "Được được được, em sai rồi anh không nên như vậy… Một chút, chỉ một chút, sau đó chúng ta cùng lao ra có được hay không?"

Ánh mắt Quý Trạch sáng lên, tay đang vuốt tóc Mục Trường Phong thuận thế trượt đi, nắm cổ cậu, cúi người hôn xuống.

Mục Trường Phong nhắm mắt lại, cho nên không nhìn thấy sau lưng Quý Trạch sinh ra một đôi cánh trong suốt hoàn toàn do linh lực ngưng tụ thành, đem hai người hoàn toàn che ở bên trong, đón nhận tất cả nguy hiểm bên ngoài gây đến.

===

Ngoại giới xảy ra chuyện gì, Mục Trường Sinh hoàn toàn không biết. Hắn chỉ cảm thấy thân thể của mình rất nóng rất nóng, như là có một ngọn lửa từ bên ngoài cơ thể đi vào trong cơ thể, tan vào mỗi một kinh mạch, mỗi một cốt cách.

Trong người liên tiếp vang lên tiếng nổ tung ba ba ba ba giòn giã, hắn cảm thấy toàn thân cốt cách đều giống như bị đập bể đúc lại, nhưng hắn cũng không cảm thấy thống khổ, loại cảm giác kỳ dị từ toàn thân vẫn luôn hội tụ đến trái tim, đầu óc nặng nề trầm trầm, nhưng bởi vì loại cảm giác cả người đều bị đúc lại nhắc nhở hắn lúc này vẫn phải duy trì một tia thanh minh.

Nhiệt lượng từ bên ngoài cơ thể xông vào dần dần biến mất, trong lòng lại dần dần dâng lên một trận cảm giác mát mẻ, Mục Trường Sinh trong lúc hoảng hốt cảm thấy mình thoát khỏi thân thể, linh hồn nhìn xuống xác thịt toàn thân, xem thấy thân thể của chính mình biến thành một thể xác màu vàng nhạt nửa trong suốt, chỉ có ở tim có một vệt đỏ tươi đặc biệt chói mắt…

Không biết qua bao lâu, Mục Trường Sinh ý thức chìm nổi trong hỗn độn chìm nổi rốt cục tỉnh lại, vừa mở mắt ra, hắn liền đối mặt hai cự cầu màu vàng.

Không, không phải cầu, mãi đến tận khi bị kéo dài khoảng cách, Mục Trường Sinh mới phát hiện đó là hai mắt Cự Long.

Hắc cự long đem hắn nâng trong móng vuốt chậm rãi thả xuống, ánh mắt Mục Trường Sinh hơi động, bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy một đầu ngón tay đối phương.

Hắc Long như gò núi nhỏ kề sát cái đầu lớn vào hắn một chút, hai con ngươi cực lớn màu vàng óng nhìn hắn, dáng vẻ như là vô cùng nghi hoặc.

Mục Trường Sinh ngẩng đầu nhìn cự đại Hắc Long trước mắt, quả thực không có cách nào dùng lời nói hình dung sinh vật mang cho người ta chấn động này, ở trước mặt của hắn, chính mình quả nhiên là nhỏ bé đến như một con giun dế. Bất quá vậy thì như thế nào?

Hắn ngẩng đầu nhìn Cự Long, tự đáy lòng thở dài nói: "Ứng Thiên, cậu nhìn thực đẹp." Không có nam nhân sẽ không thích sinh vật uy mãnh rung động như vậy.

Đúng như dự đoán, động tác Hắc Long dừng lại, bên trong hai con ngươi màu vàng óng một mảnh dại ra, như là bị câu nói đột nhiên này đập hôn mê.

85. Chương 85

"Biến trở lại đi!" Mục Trường Sinh vỗ vỗ ngón út màu đen bên người tráng kiện như thân cây kia, nói với y.

Hắc Cự Long như là vào lúc này mới phản ứng được, cái đầu cực lớn lắc nhẹ, sau đó trong một trận bạch quang nhu hòa dần dần thu nhỏ, biến thành dáng dấp Ứng Thiên, mà vẫn là bộ dáng thân thể trần truồng, Mục Trường Sinh quét mắt nhìn chung quanh, đem ngoài bào Túc Thanh Nguyên lúc trước bị vứt trên mặt tuyết đưa tới, Ứng Thiên vội vã tiếp nhận, vây nửa người dưới.

Trong đất trời ngập tràn băng tuyết, Ứng Thiên để trần nửa người trên, nhưng không cảm thấy lạnh, lồng ngực tinh tráng rắn chắc và cơ bụng bằng phẳng rắn chắc lộ trong không khí, nhân ngư tuyến nửa ẩn dưới ngoại bào, đặc biệt làm người khác chú ý.

Mục Trường Sinh không nhịn được nhìn qua, mới bên tai ửng đỏ dời tầm mắt. Đem lực chú ý từ Ứng Thiên dời đi, Mục Trường Sinh lúc này mới phát hiện dị thường trên thân thể.

Trước hắn bị mấy câu nói của Diêm Tức khiến khí huyết hỗn loạn, hai lần khiến cơ thể không chịu nổi mà hôn mê, nhưng bây giờ, hắn lại không cảm giác được thân thể có nửa điểm không khỏe, hai tay luôn luôn lạnh lẽo ấn lên mặt còn có thể cảm giác được rõ ấm áp, thân thể cũng giống như được tân sinh, hắn không còn cảm thấy chứng khí hư từ trước, đi đường nhẹ nhàng cực kỳ, rốt cuộc không còn cảm giác trầm trọng như trước, càng làm cho hắn giật mình là, hắn cư nhiên ở trong cơ thể cảm thấy linh lực phun trào. Tuy rằng chỉ có từng tia cực kỳ nhỏ ở trong kinh mạch chậm rãi di chuyển, nhưng đúng là tồn tại.

Mục Trường Sinh xoa bóp lồng ngực mình, nơi đó tim đập vững vàng mạnh mẽ, toả ra sinh cơ trước nay chưa từng có. Hắn rút về phòng hộ quanh thân, tùy ý gió lạnh đập vào mặt mình, lạnh lẽo, mà không phải giống như trước bị đông cứng đến lạnh thấu xương.

"Chuyện này… Đây là…" Mục Trường Sinh chần chờ nhìn về phía Ứng Thiên.

Ứng Thiên đang vì Mục Trường Sinh say mê vóc người của mình mà hớn hở, tâm lúc này đang đắc ý, nghe thấy Mục Trường Sinh dò hỏi, y đem việc cho Mục Trường Sinh uống bản nguyên huyết tóm gọn lại, nói thẳng: "Tôi và anh ký kết cộng sinh khế ước, từ nay về sau, chúng ta sinh mệnh cùng hưởng, họa phúc cùng chia. Chỉ cần tôi sống một ngày, anh sẽ không phải chết. Vô luận anh đi nơi nào, tôi đều có thể rất nhanh tìm được anh. Anh đau, tôi cũng đau, anh vui vẻ, tôi cũng vui sướng theo."

Ứng Thiên nhìn Mục Trường Sinh, đôi mắt màu vàng óng dần dần biến thành đen huyền thâm thúy, ánh mắt của y không nhúc nhích, dị thường nghiêm túc nói: "Ứng Long sinh mệnh dài lâu, anh có thể bồi tiếp tôi, chúng ta cùng đi quá tháng năm dài đằng đẵng, sau đó đồng thời già rồi chết đi."

Mục Trường Sinh lẳng lặng nhìn lại y, ánh sáng nhu hòa trong tròng mắt hóa thành từng vòng sợi tơ, một tầng lại một tầng quấn lên người Ứng Thiên, trong lòng hắn động dung, lời nói ra khỏi miệng cũng mang theo mấy phần lưu luyến ôn nhu xưa nay chưa từng có, "Đây là lời tâm tình êm tai nhất tôi từng nghe được."

Không biết sao, Ứng Thiên trước đó nói nhiều lời như vậy đều hiện ra vẻ vô cùng trấn định, nghe Mục Trường Sinh nói câu này lại đỏ mặt.

Mục Trường Sinh theo dõi mạt đỏ ửng rõ ràng trên mặt y, chậm rãi nói: "Tôi không hề làm gì cả, cậu lại vì tôi trả giá nhiều như vậy, bây giờ còn phân cho tôi một nửa tuổi thọ, cậu…"

Ứng Thiên hai mắt sáng ngời, vội vàng nói: "Vậy thì đem chính anh thưởng cho tôi đi!"

Lông mày Mục Trường Sinh nhăn lại một chút, giống như vô cùng khổ sở nói: "Vậy cũng không được." Mắt thấy Ứng Thiên lộ ra vẻ sốt ruột, hắn nói tiếp: "Tôi sớm đã là của cậu, làm sao có thể lại tặng cho cậu nữa?"

Ứng Thiên nở nụ cười xán lạn, hai hàm răng trắng như có thể phát ra ánh sáng, "Tôi cũng là của anh!"

Lúc này mặt đất vẫn còn tiếp tục chấn động, Mục Trường Sinh biết không gian này không được nữa, muốn thật sự sụp đổ, vì vậy chỉ cùng Ứng Thiên nói mấy câu nói này, liền quay người nhìn về phía không gian hỗn loạn không thôi trước mắt, mở miệng nói: "Từ giờ trở đi, không gian này do ta tiếp quản. Tại trong không gian nơi ta đặt chân này, không cho phép bất kỳ hư hao náo loạn nào."

Như là kỳ tích, tay phút chốc lau sạch hết thảy loạn lạc, mặt đất nứt dần dần hợp lại, bầu trời sụp xuống vài khối cũng dần dần được đắp lại.

===

Quý Trạch đang mượn cớ hôn môi đem Mục Trường Phong vững vàng bảo hộ ở dưới thân, muốn gạt cậu vì cậu chặn lại nguy hiểm. Nhưng mà sau khi anh đem hết toàn lực dùng linh lực ngưng tụ thành đôi cánh mở ra, lại chỉ chặn lại mấy khối đá vụn, tiếp… tiếp theo bên ngoài liền hoàn toàn không có động tĩnh.

Mục Trường Phong đẩy anh, nói: "Không phải nói chỉ một chút sao? Lại tiếp tục trì hoãn chúng ta sẽ chạy không ra được nữa!"

Quý Trạch không rõ ràng được bây giờ là tình huống thế nào, không thể làm gì khác hơn là đem Mục Trường Phong chặt chẽ ấn ở phía dưới, dùng linh thức quan sát được tình huống bên ngoài xác thực dần dần ổn định lại, mới buông cậu ra.

Mục Trường Phong đẩy nửa ngày không đẩy được, khi phát hiện Quý Trạch cam lòng đem cậu thả ra còn sửng sốt một chút, bất quá lúc này cậu cũng không có công phu đi xoắn xuýt chuyện đó, trong lòng bàn tay ngưng tụ chút linh lực đem tuyết che ở cửa động đẩy một cái, tia sáng từ bên ngoài xuyên thấu vào, cậu cẩn thận hướng bên ngoài nhìn, lại phát hiện phía ngoài tuyết ngừng, động đất cũng hết…

===

Túc Thanh Nguyên cùng yêu linh bám vào trên người Triệu Thành An đang cật lực tu bổ lại trận pháp, bọn họ cơ hồ muốn tiêu hao hết tất cả sức mạnh, nhưng đối với không gian này mà nói, lại vẫn như cũ chỉ có thể coi là như muối bỏ biển, không khỏi lòng sinh tuyệt vọng.

Yêu linh bám vào người Triệu Thành An liếc mắt nhìn không gian đang từ từ đổ nát, nghiêng đầu, nhìn Túc Thanh Nguyên bên người.

Hai tay của đối phương chặt chẽ đặt trên trận văn, đạo bào trên người vẫn là kiểu khi năm đó bọn họ gặp gỡ, lại thiếu một kiện ngoại bào màu đen, thắt lưng màu đen bao lấy trường bào âm dương màu trắng, bị gió thổi ngổn ngang phấp phới phía sau hắn, tóc dài dĩ vãng luôn quy củ buộc lên lúc này bị gió thổi ngổn ngang. Dung mạo thật ra thì vẫn trẻ tuổi như lần đầu gặp gỡ năm đó, đuôi mắt lại bị năm tháng nhiễm lên phong sương…

Mà vô luận người này thay đổi ra sao, ở trong mắt y, thật ra thì vẫn là tiểu đạo sĩ có chút ngây thơ lỗ mãng năm đó.

Yêu linh cười nói: "Tuyệt vọng?"

Túc Thanh Nguyên sững sờ, phân tâm nhìn vào hai mắt màu hổ phách của yêu linh, trong thể xác Triệu Thành An, chỉ có đôi mắt này là hắn quen thuộc nhất. Hắn lắc đầu một cái, một câu cũng không nói. Liền tiếp tục cắn răng chịu đựng.

Nếu là trước, hắn có lẽ đã sớm không chịu đựng nổi, nhưng mà bây giờ, người hắn chờ đợi đã tỉnh rồi, như vậy thì coi như hắn đem hết toàn lực, cũng phải cật lực vi tương lai của bọn họ giãy giụa một cơ hội!

Yêu linh thấy đáy mắt Túc Thanh Nguyên một lần nữa dấy lên hi vọng, khẽ thở ra một hơi, y một bên áp chế ý thức thuộc về Triệu Thành An, một bên lấy ra sức mạnh Triệu Thành An rót vào trong trận pháp.

Ngay tại khi bọn họ thống khổ vì cái này quá trình kéo dài quá lâu này, toàn bộ không gian bỗng nhiên tự động chữa trị tốt.

Túc Thanh Nguyên: "Chuyện gì thế này?"

Yêu linh nói: "Sớm biết sẽ như vậy chúng ta vừa nãy nên tiêu hao ít khí lực chút."

===

Diêm Tức cảm thấy mình ngày hôm nay thực sự là xui xẻo cực độ, cũng là đáng đời xui xẻo. Nguyên bản anh cầm bản chép tay tổ tiên lưu lại liền có thể trực tiếp đi, cố tình phải kiên trì đi chọc Mục Trường Sinh một hồi, kết quả làm trễ nãi thời gian, cũng bị vây ở chỗ này.

Tay phải của anh giữ chặt một tảng đá, cả người lại lơ lửng rơi vào hư vô.

Trước đó anh dựa mặt sau một tảng đá lớn, mặt đất bỗng nhiên nứt ra, nếu không phải đúng lúc bắt được một tảng đá, chỉ sợ hiện tại đã ngã vào hư vô phía ngoài không gian. Đến khi đó hô hấp cũng không cách nào được, anh chỉ có thể bị tươi sống nghẹn chết.

Mặt đất lại một lần nữa chấn động, anh lỏng tay khỏi tảng đá đang bám, rơi xuống một tấc, cả người lung lay một chút, suýt nữa ngã xuống.

Diêm Tức cắn răng nhìn chằm chằm phía trên, một tay khác nắm tảng đá khác, ý đồ leo lên.

Ngay tại lúc này, rãnh đất nứt bỗng nhiên bắt đầu sáp nhập.

Diêm Tức lúc này chỉ có một tay vịn lên đá, đầu cách mặt đất còn một khoảng cách, nếu như để cho đất này sáp nhập, anh chẳng phải là muốn bị bấm gãy, toàn thân chỉ có cánh tay có thể lưu ở phía trên.

Cái này bảo anh làm sao cam tâm. Anh không sợ chết, nhưng trước khi anh nhìn thấy Mục Trường Sinh chết, làm sao cũng không thể chết trước!

Diêm Tức vốn là bị trận pháp phản phệ, giờ khắc này linh lực tổn thất lớn, ngay tại lúc anh dự định tạm thời tiêu hao sức sống lấy ra sức mạnh bay lên, một nguồn sức mạnh nắm lấy tay phải anh bám ở trên mặt đất, đem anh lôi lên, rãnh nứt cơ hồ là sáp nhập lại sát mũi chân anh.

Vào lúc này, có thể cứu anh, còn có ai?

Ứng Thiên đem Diêm Tức kéo lên liền ném tới trên đất, khiến Diêm Tức vốn bị thương làm cho khí huyết dâng trào, suýt nữa nôn ra một ngụm máu.

"Trường Sinh, người này lúc trước chọc anh thành như vậy, chúng ta mắc gì còn cứu?" Ứng Thiên vô cùng không cam lòng.

Diêm Tức không ngờ tới vào lúc này cứu anh lại là Mục Trường Sinh, anh dùng tay chống đỡ thân thể từ dưới đất ngồi dậy, dựa vào tảng đá lớn ngẩng đầu nhìn Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên, nhìn giữa hai người này mơ hồ có khí tức liên kết, lập tức hiểu rõ, anh cười lạnh nói: "Ta còn tưởng rằng mấy câu lúc trước của ta có thể đem ngươi tức chết, không nghĩ tới ngươi nhanh như vậy đã khôi phục, vận may thực sự là tốt ha ha."

Mục Trường Sinh có thể nào không phải là vận khí tốt. Mười lăm năm trước nhà hắn bị diệt tộc, còn chưa kịp chịu khổ gì liền được đại ca anh Diêm Quy cứu về, tám năm trước hắn bị Tán Ách Quân phát hiện, chờ khi Tán Ách Quân muốn giết hắn, hắn liền vừa vặn thức tỉnh Ngôn Linh, thuận thuận lợi lợi mà giết kẻ thù diệt tộc.

Xui xẻo nhất là đại ca của anh, vì hắn lo lắng hết lòng dốc hết gia sản, cuối cùng lại lạc đến kết cục như vậy.

"Mục Trường Sinh, ngươi bây giờ cứu ta, là muốn biểu thị ngươi khoan dung rộng lượng, sau đó dùng điều này cảm hóa ta, hi vọng ta bỏ qua hiềm khích lúc trước?" Diêm Tức chống tảng đá đứng lên, ngữ khí trào phúng.

"Mày…"

Ứng Thiên đang muốn nói chuyện liền bị Mục Trường Sinh chặn lại.

Mục Trường Sinh nhìn Diêm Tức, nhẹ giọng nói: "Ta để Ứng Thiên cứu ngươi, cũng không phải là muốn cùng ngươi hòa hảo." Hắn biết rõ, coi như hắn và Diêm Tức đều có ý hòa hảo, cũng vĩnh viễn không bước qua được ngăn cách giữa bọn họ, càng khỏi nói đến Diêm Tức rõ ràng hận hắn. Tự vấn lòng, nếu là có người hại chết huynh đệ Mục Trường Sinh hắn, coi như bọn họ trước đó tình cảm tốt bao nhiêu, coi như đối phương không phải cố ý, bọn họ cũng vĩnh viễn còn lâu mới có thể giống như trước đây.

Diêm Tức cười lạnh, "Hóa ra ngươi cũng biết ta không thể thả xuống cừu hận. Vậy ngươi còn tới cứu ta làm cái gì? Làm sao không cho ta đi đoàn tụ cùng đại ca ta?"

Mục Trường Sinh cũng không đáp hắn, trái lại nói: "Năm năm trước, trong Vọng Thiên Nhai, ta đã cứu ngươi một mạng."

Diêm Tức nghe vậy ngẩn ra. Năm năm trước anh đi Vọng Thiên Nhai hái linh thảo, không cẩn thận ngã xuống đáy vực, đáy vực che kín khí độc, anh vốn cho là mình chắc chắn phải chết, ai biết ngày thứ hai lại nằm an ổn ở nhà. Anh vẫn luôn không biết là vị cao nhân nào cứu anh, ra là Mục Trường Sinh! Hồi tưởng lại chuyện cũ này, ánh mắt Diêm Tức nhìn về phía Mục Trường Sinh càng phức tạp, mà hận ý lại không giảm lấy nửa phần.

"Tính cả lần này, tổng cộng là hai lần." Mục Trường Sinh nói: "Diêm Tử Ninh, ta đã không nợ ngươi. Còn Tử Quy đại ca, ta dùng Ngôn Linh đưa hắn đi đầu thai, nếu có duyên, không bao lâu nữa, ngươi có lẽ có thể nhìn thấy hắn."

Diêm Tức vốn là đã bình tâm nhưng khi nghe đến đại ca lại bị khơi dậy gợn sóng, anh quát: "Đầu thai thì thế nào? Hắn vẫn là đại ca ta sao?"

Mục Trường Sinh ngẩn ra, một hồi lâu sau mới lắc đầu nói: "Không phải." Chính là bởi vì biết đến người sau khi đầu thai, cùng người ban đầu đã không phải là cùng một người, cho nên hắn mới áy náy nhiều năm như vậy. Chết nghĩa là chết, cho dù đầu thai tái thế, Tử Quy không thể trở lại.

Diêm Tức hừ lạnh một tiếng, "Nếu ngươi biết không phải, nói với thì có ích lợi gì?"

"Ngươi cảm thấy không có tác dụng, ta lại không thể vì không có tác dụng liền không nói cho ngươi." Mục Trường Sinh nói: "Tử Ninh, đừng lại muốn giằng co, ta sẽ không giết ngươi, ngươi cũng giết không được ta, như vậy thì có ý nghĩa gì?"

"Ai nói không có ý tứ?" Diêm Tức lớn tiếng phản bác: "Anh của ta chỉ còn dư lại một người thân là ta, ta để yên, sau này còn ai nhớ tới y? Y là một người ôn nhu như vậy…" Diêm Tức nói nói, dần dần nghẹn ngào. Năm đó khi đại ca anh mới vừa chết, anh hận Mục Trường Sinh, qua một thời gian lâu sau, anh lại bắt đầu hận đại ca, hận y tại sao muốn đưa về tai tinh Mục Trường Sinh kia, hận y tại sao muốn chăm sóc Mục Trường Sinh như vậy, hận y tại sao sớm chết như thế, để một mình anh lẻ loi lưu lại trên đời này…

"Mục Trường Sinh, ta hiện tại không giết được ngươi, không có nghĩa là sau này không thể, một ngày nào đó, ta sẽ thay đại ca báo thù." Báo thù thống khổ mất đi thân nhân như ta!

Diêm Tức bỏ lại câu nói này, quay người rời đi.

Mục Trường Sinh đứng tại chỗ một lúc lâu, nhìn bóng lưng Diêm Tức tập tễnh rời đi, không lại mở miệng.

Ứng Thiên bỗng nhiên nói: "Ai nói tái thế đầu thai sẽ không phải là người ban đầu?" Vậy y đời đời kiếp kiếp nhìn thấy Trường Sinh há cũng không là cùng một người?

Mục Trường Sinh nhìn về phía y, "Nghĩa là sao?"

Ứng Thiên cười nhìn hắn, "Linh hồn đều là giống nhau, các ngươi vì sao lại cho là không là cùng một người?"

Mục Trường Sinh ngơ ngác nói: "Đại để, là ý thức không giống nhau đi!"

"Ý thức?" Ứng Thiên nhìn gò má Mục Trường Sinh ở trong trời tuyết càng lộ vẻ thanh yên, suy nghĩ nửa ngày mới hơi mờ mịt lắc đầu một cái. Không quản không quản, cái gì ý thức không ý thức, ngược lại y chỉ

nhận định một linh hồn trước mắt này!

86. Chương 86

Nơi cứu Diêm Tức cách chỗ Túc Thanh Nguyên chỉ mấy chục mét. Ứng Thiên nhìn sang, liền nhìn thấy Túc Thanh Nguyên vô cùng chật vật quỳ gối trong đống đá vụn.

Y vội vã chạy tới, đỡ Túc Thanh Nguyên từ trên mặt đất dậy, "Ông không sao chứ?" Ứng Thiên nhìn cũng không cần nhìn, bằng vào cảm ứng khí tức xung quanh Túc Thanh Nguyên cũng có thể phát hiện hắn linh lực tiêu hao hết, giờ khắc này cực kỳ suy yếu.

Túc Thanh Nguyên lắc lắc đầu, môi tái nhợt khô nứt, cả khí lực nói chuyện cũng không có.

Ứng Thiên lập tức đỡ hắn đi về hướng Mục Trường Sinh, "Không có chuyện gì, có Trường Sinh ở đây!" Y mang theo Túc Thanh Nguyên đi tới trước mặt Trường Sinh, nói: "Trường Sinh, thử xem?"

Mục Trường Sinh gật gật đầu, nhìn Túc Thanh Nguyên trước mắt linh lực tiêu hao hết, sinh cơ bị tổn thương, mở miệng nói: "Trở lại bình thường."

Yêu linh đứng ở bên người Túc Thanh Nguyên nhướn mày, đồng thời ngay lúc Mục Trường Sinh dứt tiếng, trong không khí thật giống có thứ gì vặn vẹo một chút, sau đó, những thứ từ trên người Túc Thanh Nguyên trôi đi phảng phất như đảo ngược thời gian về lại trên người hắn.

Mắt thấy khí tức trên người Túc Thanh Nguyên dần dần khôi phục ôn hòa, sắc mặt cũng tốt theo, trong tròng mắt màu hổ phách của yêu linh chợt lóe một tia kinh dị cùng vui sướng.

Túc Thanh Nguyên một khắc trước còn cảm thấy mình muốn hôn mê, sau một khắc thì tất cả những cảm giác xấu đều biến mất, nhất thời có chút sững sờ, sau khi phản ứng lập tức chân tâm thực lòng cảm ơn Mục Trường Sinh.

Mắt thấy Túc Thanh Nguyên khôi phục, yêu linh vẫn luôn đứng ở một bên lập tức tiến lên một bước đem Túc Thanh Nguyên nằm sát bên người Ứng Thiên tách ra.

Ứng Thiên lúc này trùng hợp đang chăm chú nhìn Mục Trường Sinh phản ứng, thuận thế tách ra, hai mắt y nhìn chằm chằm Mục Trường Sinh, hỏi: "Thế nào?"

Mục Trường Sinh nhắm mắt lại, linh thức trời sinh cường hãn dễ dàng thấy rõ tình huống trong cơ thể, mắt thấy từng tia linh khí ở trong kinh lạc chầm chậm lưu động tụ tập, ngoài ra lại không có bất kỳ khác thường gì, khi hắn mở mắt ra nhìn về phía Ứng Thiên, trong ánh mắt mang theo mấy phần kinh hỉ.

"Tôi hiện tại, cảm giác rất tốt. Không có nửa phần không khỏe."

Ứng Thiên nghe vậy cũng thập phần vui vẻ, nói: "Vậy thì tốt quá."

Năm đó khi Mục Trường Sinh thức tỉnh Ngôn Linh, liền dùng nó làm qua không ít thí nghiệm, lại phát hiện năng lực thiên phú này vô cùng quái lạ. Hắn không có cách nào tu tập linh lực, tự nhiên cũng không giống như thức tỉnh giả khác cần phải bỏ ra linh lực mới có thể phát động năng lực. Hắn tiêu hao, bất quá là nói thời gian nói mấy câu, đây đối với thức tỉnh giả khác mà nói nói, quả thực xem như là nghịch thiên rồi.

Nhưng mà rất nhanh, hắn liền phát hiện năng lực này có một loại khuyết thiếu vô cùng cổ quái, nó có thể giết người, lại không thể cứu người. Mục Trường Sinh tưởng vấn đề năng lượng, như vậy cũng tốt hơn so với giết một người chỉ cần một cây đao, cứu một người lại cần thiết tiêu hao nhân lực vật lực tài lực… Nhưng sau đó, hắn phát hiện hắn có thể dễ dàng chỉ câu nói đầu tiên khiến vô số người chết đi, nhưng khi hắn muốn cứu một người, lại nhất định phải lấy ra chính sinh cơ của hắn trả lại cho đối phương…

Cho nên hắn có thể một câu nói gọi yêu ma khắp thành chạy trở về Ma giới, muốn chữa trị vết thương cũ của Ứng Thiên lại đem mình làm cho gần chết, nếu không phải đúng lúc dùng Thiên Sơn ngọc tủy chế thành đan dược, chỉ sợ rốt cuộc không tỉnh lại.

Mà hiện tại, hắn trị cho Túc Thanh Nguyên, lại chuyện gì cũng không có, lẽ nào chỉ là bởi vì cùng Ứng Thiên ký kết cộng sinh khế ước? Có thể hay không chuyển đến trên người Ứng Thiên? Đã từng thấy Ứng Thiên dùng tâm huyết cho chính mình, Mục Trường Sinh thực sự không có cách nào khẳng định Ứng Thiên có thể hay không gạt mình đi gánh chịu hết thảy thống khổ.

Mục Trường Sinh nhìn về phía Ứng Thiên, tỉ mỉ quan sát sắc mặt của y, thấy y trên mặt cười khanh khách nhìn qua không có nửa phần không khỏe, lại e sợ cho y kiên cường chống đỡ không cho hắn biết, liền hỏi: "Cậu có cảm giác chỗ nào không thoải mái hay không?"

Ứng Thiên có chút kỳ quái, nhưng vẫn là trả lời: "Không có a, làm sao vậy?"

Mục Trường Sinh: "Không có gì." Nhưng trong lòng nói: Rất tốt, không có nói láo.

Hắn nhìn về hướng tòa dinh thự phía trước, lại phát hiện dinh thự thoạt nhìn tương đối khí phái đã biến thành một mảnh đá vụn phế tích, nếu như Vọng Hư Kính ở bên trong, chắc là đã sớm bị người khác lấy mất đi! Diêm Tức không có, e rằng ở chỗ Nhậm Thiên Lý.

Đôi môi giật giật, hắn đang muốn dùng Ngôn Linh tìm Nhậm Thiên Lý, cuối tầm mắt chợt xông vào hai bóng đen. Mới vừa lên kế hoạch muốn từ trong tay Nhậm Thiên Lý cướp đoạt Vọng Hư Kính nhất thời tan thành mây khói.

E rằng là ràng buộc trời sinh tới từ trong trong huyết mạch, trong một mảnh thiên địa trắng xóa mênh mông, bọn họ chỉ liếc mắt một cái liền khóa được thân ảnh của đối phương.

Mục Trường Phong đối với vùng không gian này hoàn toàn xa lạ, sau khi không biết vì sao không gian ổn định lại, cậu liền bị Quý Trạch lôi kéo đi tới đây, mới vừa vòng qua một gò tuyết nhỏ, liền nhìn thấy mấy bóng người xa xa to bằng ngón tay cái.

Rất kỳ quái chính là, cậu ngay cả dung mạo những người kia ra sao đều không nhìn rõ ràng, ánh mắt lại lập tức bị một người trong đó hấp dẫn, làm sao cũng không muốn dời, thực sự là quá kỳ quái.

Nghĩ như vậy, cậu không tự chủ được bước nhanh hướng về cái người kia.

Cùng lúc đó, Mục Trường Sinh cũng bước nhanh tới hướng Mục Trường Phong.

Tuyết còn đang rơi, trong đất trời ngập tràn băng tuyết, ánh mắt hai người bọn họ cách mấy tầng hoa tuyết lọt vào trong mắt đối phương.

Khuôn mặt cơ hồ giống nhau như đúc, một người tóc nửa dài, ánh mắt kinh ngạc, một người tóc dài cao buộc, trong ánh mắt dần dần tràn ra kinh hỉ.

Mục Trường Phong lăng lăng nhìn Mục Trường Sinh đứng ở cách đó không xa, lắp bắp nói: "Anh, anh là…"

Mục Trường Sinh ba chân bốn cẳng, chỉ chốc lát sau liền đi tới trước mặt Mục Trường Phong. Hai mắt nhìn thật chặt cậu.

Trước khi nhìn thấy Trường Phong, Mục Trường Sinh kỳ thực từng tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng, nhưng đều không ngoại lệ đều là khi hắn trở lại Mục gia, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ sớm nhìn thấy cậu ở thế giới này.

Những ngôn từ trước đây Mục Trường Sinh chuẩn bị xong bỗng nhiên đều không nghĩ ra, hắn nhìn đệ đệ đứng ở trước mặt hắn, nửa ngày cũng mới nói ra một câu, "Đệ những năm này, sống tốt không?"

"Ách, tốt." Mục Trường Phong lăng lăng đáp, sau khi nói xong mới phục hồi tinh thần lại, cậu trợn mắt lên nhìn nam nhân trước mặt cùng cậu giống nhau như đúc lại cao hơn cậu một chút, cho dù tâm lý đã sớm biết chính mình có một ca ca như thế, mà thật sự khi nhìn thấy, trong lòng cậu vẫn cảm thấy phi thường kỳ diệu.

"Anh, là ca ca em? Ca ca song sinh?" Mục Trường Phong hỏi.

Mục Trường Sinh gật gật đầu, sống lưng không khỏi càng thẳng hơn.

Mục Trường Phong có chút rầu rĩ nói: "Nhưng mà, anh khi còn bé thấp hơn em mà."

Mục Trường Sinh:…

Mục Trường Phong lại nói: "Còn có, anh khi còn bé thật giống như cũng không có thông minh như em."

Mục Trường Sinh:…

Mục Trường Phong nói tiếp: "Hình như răng cũng không có mọc nhanh như em." Tuy rằng chuyện lúc trước cậu đều không nhớ rõ, thế nhưng sau khi trở lại Mục gia, cậu liền lúc ẩn lúc hiện nhớ lại một ít chuyện. Sau đó cậu cảm thấy được, nhất định là ba mẹ lầm, cậu khẳng định mới phải là ca ca, tiểu hài tử phát dục đều không khác mấy, nào có ca ca thấp hơn so với đệ đệ? Bất quá bây giờ nhìn Mục Trường Sinh, Mục Trường Phong lại có chút xoắn xuýt, đối phương hiện tại thật giống như cao hơn cậu a. Trong lòng nghĩ như vậy, Mục Trường Phong lén lút buông xuống tầm mắt đi nhìn chân đối phương.

Mục Trường Sinh hỏi: "Đệ đang nhìn cái gì?"

Mục Trường Phong theo bản năng đáp lại: "Đang nhìn anh có dùng miếng lót đáy giày tăng chiều cao hay không."

Mục Trường Sinh không nói gì nhìn cậu.

Mục Trường Phong:…

Gay go, quên mất ca ca là Ngôn Linh Sư!

Ứng Thiên cũng không nghĩ tới Mục Trường Phong lại sẽ xuất hiện ở đây, nhưng nhìn bộ dáng Trường Sinh lúc này, y thức thời không đi quấy rối, liền đem tầm mắt dời, ánh mắt không lại rơi xuống người Mục Trường Sinh, y ngay lập tức liền chú ý tới hành vi "khác người" của Túc Thanh Nguyên cùng Triệu Thành An.

Triệu Thành An mặt không hề cảm xúc, Túc Thanh Nguyên khóe miệng hơi mang cười.

Ứng Thiên thầm nghĩ, thiết lập cũng giống với bình thường, thế nhưng tia lửa khi bốn mắt nhìn nhau là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào quan hệ hai người này tốt lên? Chuyện khi nào?

Mặc dù là chuyện của Túc Thanh Nguyên, thế nhưng Ứng Thiên đời này là được nam nhân này nuôi lớn, y tự nhận y đối với Túc Thanh Nguyên vẫn rất có tình cảm.

Liếc Triệu Thành An một cái, Ứng Thiên nói với Túc Thanh Nguyên: "Chuôi kiếm kia trên lưng ông thế nào?"

"A? kiếm gì?" Túc Thanh Nguyên theo bản năng mò ra sau lưng của mình, lúc này mới nhớ tới hắn đem thanh khoan kiếm cắm trên mặt tuyết quên mất rút trở về.

Ứng Thiên nhắc nhở hắn là muốn cho hắn chú ý lời nói một chút, dù sao hồn người kia sống nhờ trên thanh kiếm kia, không biết lúc nào sẽ tỉnh, nếu để cho cái người kia nhìn thấy, sẽ có hiểu lầm gì đó, đến khi đó y cũng sẽ không quản chuyện hai người bọn họ. Lại không nghĩ rằng Túc Thanh Nguyên thậm chí ngay cả thanh kiếm bảo bối chính mình luôn luôn mang theo cũng quên mất, nhất thời nghi ngờ nhíu mày.

Túc Thanh Nguyên chú ý tới ánh mắt Ứng Thiên, có loại cảm giác quẫn bách làm chuyện xấu lại bị hài tử bắt được, vội vàng nói với Ứng Thiên: "Ta đây đi cầm kiếm về." Hắn mới vừa đi một bước, lại bị người ở bên cạnh bắt được.

Yêu linh lôi cánh tay Túc Thanh Nguyên, con người màu hổ phách liếc nhìn hắn, "Ta đã ở nơi này, còn muốn thanh phá kiếm đó làm gì?"

Nghe lời này, Ứng Thiên nhìn ánh mắt của hai người càng thêm hồ nghi, y nhìn kỹ Triệu Thành An bỗng nhiên trở nên vô cùng lớn mật, lúc này mới phát hiện con mắt của anh biến thành màu hổ phách. Nhìn đôi mắt khác hẳn với thường nhân, y cau mày suy tư chốc lát, mới rốt cục nhớ tới nam nhân sớm chết kia.

"Hóa ra là ông đã tỉnh lại, chẳng trách…" Chẳng trách Túc Thanh Nguyên cả ánh mắt cũng thay đổi.

Yêu linh nói: "Ta đây vừa cảm giác không biết ngủ bao lâu, thậm chí ngay cả nhi tử đều lớn như vậy."

Đáy mắt Ứng Thiên chợt lóe một tia nhuệ sắc, y nhìn chằm chằm yêu linh nói: "Ai là nhi tử ông? Ông là giao huyết thống hỗn tạp mà cũng dám cùng ta dính líu?"

Yêu linh nói: "Được, được, không sánh được ngài huyết thống cao quý, được chưa?"

Thái độ yêu linh như là đang đối xử một hài tử bốc đồng, Ứng Thiên liền nhìn chằm chằm hai mắt y, phát hiện y cũng không có đoạt thân thể Triệu Thành An, chỉ là tạm thời đem linh hồn phụ ở phía trên, hơn nữa không bao lâu sẽ thoát ly, liền quyết định đại nhân đại lượng tha y một mạng.

Y nhìn một chút hướng Mục Trường Sinh, phát hiện đối phương còn đang cùng đệ đệ nói chuyện, mà Quý Trạch đem Mục Trường Phong mang tới, thì lại hai mắt phóng không, không biết đang suy nghĩ gì.

Mắt thấy Trường Sinh không biết nói cái gì, Mục Trường Phong bỗng nhiên kích động ôm hắn một chút, tâm Ứng Thiên có chút mất hứng, hắn nhìn chằm chằm Mục Trường Phong có khuôn mặt giống như đúc Trường Sinh, thầm nghĩ: Ôm cái gì ôm, nhanh chóng buông ra!

Cái ý niệm này vừa hạ xuống, Ứng Thiên chợt thấy trên tòa núi tuyết cách Mục Trường Sinh mấy chục bước, một khỏa cầu tuyết lớn từ trên núi rớt xuống, thẳng tắp đập xuống hướng Mục Trường Sinh…

87. Chương 87

"Trường Sinh, cẩn thận!" Ứng Thiên không chút nghĩ ngợi liền nhào tới.

Nhưng mà quả cầu tuyết lớn kia không có trực tiếp nện xuống, mà là ở giữa không trung đột nhiên nổ tung.

Hoa tuyết văng tứ phía, ở giữa không trung từ từ bay xuống, như trời đổ một trận tuyết nhỏ.

Mãi đến tận khi cầu tuyết nổ tung, mọi người mới phát hiện bên trong thế mà che dấu một người!

Mục Trường Sinh đanng cùng Trường Phong nói chuyện, liền nhạy bén cảm thấy động tĩnh trên đỉnh đầu, hắn vừa ngẩng đầu, cầu tuyết kia liền nứt ra trước mắt hắn, Nhậm Thiên Lý từ giữa đi ra hoặc là nói là bị Vọng Hư kính mang theo đi ra.

Mắt thấy Nhậm Thiên Lý hai tay nắm thật chặt đường viền Vọng Hư kính, bị Vọng Hư kính mang theo xoay tán loạn xung quanh, thậm chí nhiều lần còn suýt đụng vào vách núi cứng rắn, lại vẫn cứ không chịu buông dù một chút, Mục Trường Sinh ngược lại có mấy phần hiểu rõ với chấp niệm của Nhậm Thiên Lý.

Nhậm Thiên Lý cùng Vọng Hư kính gây ra động tĩnh quá lớn, người ở chỗ này muốn không chú ý đến cũng khó khăn.

Mục Trường Phong cũng không quen biết Nhậm Thiên Lý, bất quá đối với cái gương trong tay cậu tất nhiên là không thể quen thuộc hơn được, mắt thấy thiếu niên thoạt nhìn so với mình nhỏ hơn mấy tuổi, bộ dáng không lấy được Vọng Hư Kính thề không bỏ qua, Mục Trường Phong vội vã hô: "Tiểu kính tiểu kính, ta ở đây!"

Có lẽ là nghe được âm thanh chủ nhân, Vọng Hư Kính mang theo Nhậm Thiên Lý ở giữa không trung xoay tán loạn bỗng nhiên dừng một chút, sau đó càng điên cuồng giãy giụa, ý đồ bỏ qua cái người cầm lấy mình không tha.

Nhậm Thiên Lý dù thế nào cũng phải lấy được Vọng Hư Kính, mắt thấy Vọng Hư Kính không chịu nhận mình làm chủ, cậu quyết tâm, linh lực toàn thân đều tuôn tới hướng cái gương trong tay, ý đồ cưỡng ép khế ước.

Bất quá ở đây nhiều người như vậy làm sao có khả năng cho cậu toại nguyện?

Không đề cập tới Mục Trường Phong cùng Quý Trạch, Ứng Thiên đã sớm đối với cái người vẫn luôn lén lút cản trở mình thậm chí phái người đốt bộ da của y, hại y hiện ra dáng vẻ xấu xí trước mặt Trường Sinh hận

muốn chết, giờ khắc này nhìn thấy cậu muốn mạnh mẽ thu phục Vọng Hư Kính, làm sao có khả năng để cậu thực hiện được?

Lập tức đạp mạnh xuống đất, khiến đất đai tích rất nhiều tuyết lún ra một cái hố sâu, thân thể giống như mũi tên rời cung xông ra ngoài.

Thực lực Nhậm Thiên Lý tuy rằng mạnh, nhưng cậu bây giờ bị Vọng Hư Kính hạn chế, thực lực bản thân chỉ có thể phát huy ra sáu, bảy phần so với lúc mạnh nhất, hiện tại thân thể Ứng Thiên đã khôi phục, thực lực cũng cọ cọ tăng lên, còn ai có thể là đối thủ Ứng Thiên?

Vừa đối mặt, cậu liền bị Ứng Thiên cho một đấm mạnh mẽ đập bay ra ngoài.

Ầm một tiếng, thân thể thon gầy của Nhậm Thiên Lý bị cú đấm này đập trực tiếp lõm vào trong núi tuyết bên cạnh, đem ngọn núi cứng rắn đập ra một cái hố hình người sâu mấy tấc, ngực cũng bị cú đấm này đập cho lõm thành một cái lỗ nhỏ.

Cho dù là thân thể thức tỉnh giả cường hãn, bị cú đấm này xuống cũng đã sớm tắt thở, thế mà Nhậm Thiên Lý chỉ là ói ra một miệng máu, hai tay còn nắm thật chặt Vọng Hư Kính, nhìn qua cách tắt thở còn xa vô cùng.

Mục Trường Phong đứng ở bên người Mục Trường Sinh, nhìn thấy toàn bộ tình cảnh này cậu hết sức kinh ngạc mà trợn to hai mắt, cũng không phải kinh ngạc thân thể Nhậm Thiên Lý cường hãn, từng xuyên qua một lần lại gặp rất nhiều thức tỉnh giả Mục Trường Phong đối với cái này đã sớm miễn dịch, cậu kinh ngạc chính là chấp nhất của Nhậm Thiên Lý đối với Vọng Hư Kính.

Bởi vì quá trình cậu có được Vọng Hư Kính quá mức thoải mái, cho nên cậu mặc dù biết cái gương này là bảo bối, lại chưa từng coi trọng qua, nhìn thấy Nhậm Thiên Lý bị đánh đến thổ huyết còn nắm thật chặt không tha thực sự hơi kinh ngạc.

"Có cần thiết vậy không? Không phải một cái công cụ xuyên qua thôi sao, nếu là cậu ta muốn xuyên qua nói tôi tôi cũng có thể giúp một chút a!" Mục Trường Phong nhỏ giọng thầm thì, nhìn thấy Nhậm Thiên Lý lại bị Ứng Thiên đánh một quyền, cả người đều bị đánh bay ra ngoài còn ôm thật chặt Vọng Hư kính không tha, đột nhiên cảm thấy cậu có chút đáng thương.

Mục Trường Sinh nghe được Mục Trường Phong nói, tâm cảm thấy đệ đệ của mình vô cùng ngây thơ, lại cũng không hề nói gì.

Quý Trạch ngược lại có thể hiểu được tâm trạng Nhậm Thiên Lý, dù sao anh cũng là thức tỉnh gia bị thế giới này khiến cho chậm chạp không có cách nào đột phá, thế nhưng Nhậm Thiên Lý chấp nhất, tình nguyện bị Ứng Thiên đánh chết cũng không chịu thả ra Vọng Hư Kính khiến anh cũng hơi kinh ngạc. Theo lý thuyết, Nhậm Thiên Lý tuổi nhỏ như vậy, thực lực lại mạnh như vậy, vào lúc này cần phải vô cùng hăng hái mới đúng, tại sao thái độ cậu ta đối với Vọng Hư Kính, lại giống như mấy thức tỉnh giả già yếu trong gia tộc như vậy?

Ứng Thiên vào lúc này còn không biết Vọng Hư Kính đã sớm nhận Mục Trường Phong là chủ, y đối với Nhậm Thiên Lý, ngoại trừ xem cái tên này không vừa mắt muốn hảo hảo dạy dỗ một trận, cũng là có tâm muốn cướp đoạt Vọng Hư Kính.

Y vốn cũng không phải là người của thế giới này, tự nhiên cũng phải cùng Trường Sinh đồng thời về cố hương. Bởi vậy hạ thủ càng không chút lưu tình, hận không thể lập tức đem Nhậm Thiên Lý đánh chết rồi thu lấy Vọng Hư Kính.

Bản thân Ứng Thiên cũng không có tu tập linh lực, mà thân thể của y trời sinh cường hãn, cho dù tay không đánh, Nhậm Thiên Lý cũng đòi không được bất kỳ chỗ tốt nào.

Sóng linh lực mênh mông từ trên người Nhậm Thiên Lý cuồn cuộn không ngừng tuôn tới, Vọng Hư Kính trong tay cậu bị cỗ linh áp này thu hút, giãy giụa hai lần cũng bất động rồi.

Gợn sóng năng lượng kịch liệt khiến phạm vi mấy trăm mét xung quanh tuyết trắng quấy nhiễu cuồng loạn bay lượn, cũng ép cho người đứng phía dưới cơ hồ không thở nổi.

Bầu trời vốn trong xanh liền trở nên âm trầm, tựa hồ là cảm thấy bầu không khí trầm ngưng nơi đây.

Túc Thanh Nguyên không nghĩ tới thực lực Nhậm Thiên Lý lại mạnh đến nước này, hắn nhìn thiếu niên đứng ở giữa không trung, nắm thật chặt Vọng Hư Kính, ánh mắt quét qua một chút trên khuôn mặt có chút dữ tợn của cậu, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Không nên a, dùng nồng độ linh lực thế giới này, xuất hiện một Quý Trạch vốn là ngoại lệ, làm sao có khả năng sẽ có thức tỉnh giả trẻ tuổi như Nhậm Thiên Lý lại có thực lực cường hãn như vậy.

Trong những người ở đây, Mục Trường Sinh xem như là có linh lực yếu nhất, bất quá linh áp của thức tỉnh giả đối với hắn mà nói cùng không khí không khác nhau gì cả. Hắn liếc nhìn đệ đệ bên người có chút khó chịu, đang muốn mở miệng, đã thấy Quý Trạch nhanh chân tiến đến, nắm chặt tay Trường Phong.

Mắt thấy sắc mặt Trường Phong tái nhợt dần dần hồng nhuận, ánh mắt cũng khôi phục sự linh động lúc trước, Mục Trường Sinh liếc nhìn hai người nắm chặt lấy tay nhau, có chút không vui nhíu lông mày.

Kể từ khi biết quan hệ của đệ đệ cùng Quý Trạch, ý nghĩ muốn hai người tách ra của Mục Trường Sinh chưa từng dừng lại, chỉ có điều trước đó vẫn luôn không gặp Trường Phong, ý nghĩ thế này vẫn luôn đè lại không có bị nhấc lên, hiện tại Trường Phong đã ở trước mặt hắn, như vậy chuyện này, cũng là thời điểm nhắc đến với Trường Phong.

Tại khi ý niệm này vút qua trong lòng Mục Trường Sinh, mà vào lúc này, chiến đấu giữa Ứng Thiên cùng Nhậm Thiên Lý đã gần xong.

Nhậm Thiên Lý thực lực tuy rằng cường hãn, linh áp cũng khí thế ép người, thế nhưng Ứng Thiên vốn không tu tập linh lực, linh áp đối với y tự nhiên cũng không có bất luận ảnh hưởng gì.

Vì vậy Nhậm Thiên Lý gặp tình huống giống như Quý Trạch lúc trước. Cậu vốn cũng không đem Ứng Thiên để vào trong mắt, dù sao Ứng Thiên tuy rằng rất mạnh, mà đánh nhau lại cũng không phải là đối thủ của cậu, lại không nghĩ rằng, chưa tới hai ngày không gặp, thực lực Ứng Thiên vậy mà tăng trưởng nhiều như vậy, tốc độ cùng sức mạnh đều có thể nói khủng bố.

Tốc độ Ứng Thiên thực sự quá nhanh, Nhậm Thiên Lý mỗi một chiêu đều đánh không tới y, sức mạnh Ứng Thiên cũng quá lớn, bình phong Nhậm Thiên Lý bố trí cho bản thân đều bị đánh vỡ.

Cuộc chiến này cũng không kéo dài bao lâu, đại khái hơn một canh giờ, Nhậm Thiên Lý liền bị Ứng Thiên ném tới trước mặt Mục Trường Sinh. Đương nhiên, hai tay của cậu ôm thật chặt Vọng Hư Kính, ánh mắt nhìn cái gương kia thực rất điên cuồng.

Ứng Thiên không nhẹ không nặng đá cậu một cước, xoạt xoạt một tiếng, chân Nhậm Thiên Lý gãy xương, nhưng cậu phảng phất không cảm giác được đau đớn, vẫn như cũ ôm thật chặt Vọng Hư Kính không tha, đôi mắt nhìn chằm chằm Vọng Hư Kính cũng đã đỏ.

Cử chỉ này cũng khiến ngay cả Mục Trường Sinh cũng phải chú ý.

Yêu linh còn bám vào trên người Triệu Thành An tiến lên một bước nói: "Mấy vị để cho tôi nhìn một chút?"

Mục Trường Sinh đối diện đôi mắt màu hổ phách của y, chân mày cau lại, cho dù không cố ý kiểm tra, hắn cũng nhìn ra người này cũng không phải Triệu Thành An ban đầu.

Bất quá liếc nhìn Túc Thanh Nguyên cùng Ứng Thiên một cái, thấy hai người bọn họ đều không có ý phản đối, Mục Trường Sinh gật đầu.

Yêu linh vì vậy đi lên trước tỉ mỉ nhìn Nhậm Thiên Lý, đối phương đã bị Ứng Thiên đánh cho gần chết, đứng cũng không đứng lên nổi, vẫn còn ôm thật chặt Vọng Hư Kính không tha. Không giống với những người khác, bản thân yêu linh là phụ hồn lên người khác, rất dễ dàng liền có thể nhìn ra tình huống khác thường trên người Nhậm Thiên Lý.

Y đưa tay điểm sau cổ Nhậm Thiên Lý một cái, yêu lực lóe ra giữa ngón tay, xuyên qua da đi vào trong.

"A!" Yêu lực yêu linh vừa xuyên vào, đôi mắt Nhậm Thiên Lý đã đỏ ngầu, trong miệng hét thảm một tiếng.

Thanh âm kia vô cùng vang dội mà khiến người ta sợ hãi, Mục Trường Phong nổi da gà cả người, vội vã triệu hoán Vọng Hư Kính trở về, ôm gương đứng ra xa xa.

Nhậm Thiên Lý bị Ứng Thiên đánh cho gần chết, tự nhiên không có năng lực lại hạn chế Vọng Hư Kính, mắt thấy Vọng Hư Kính thoát khỏi hai tay mình, thân thể vô lực trong nháy mắt nảy lên khỏi mặt đất, như dã thú hướng về Mục Trường Phong phát ra một tiếng rít gào dữ tợn.

Yêu linh lập tức hướng về bộ vị sau cổ cậu liên tục đánh ba lần, khí thế Nhậm Thiên Lý đột nhiên bộc phát bỗng nhiên lắng xuống, thân thể của cậu cứng đờ ngã trên mặt đất, ngũ quan trên mặt lại đột nhiên lộ ra một đoàn sương mù màu đen.

Mọi người thấy biến hóa này, vội vàng lui về phía sau vài bước, Mục Trường Sinh càng chán ghét nhíu nhíu mày.

Chỉ thấy đoàn hắc vụ kia càng phồng càng lớn, cuối cùng biến thành một cái hình người mơ hồ, xem dáng vẻ lúc ẩn lúc hiện như là một nam nhân trung niên.

Túc Thanh Nguyên nói: "Bần đạo sớm cũng cảm giác được trên người Nhậm Thiên Lý có chút không hài hòa, không nghĩ tới lại là một linh hồn khác phụ trên người cậu ta."

Ứng Thiên ghét bỏ liếc mắt nhìn, nói: "Còn tưởng rằng Nhậm Thiên Lý này là kỳ tài ngút trời đây, hóa ra là một lão già không biết sống bao nhiêu năm."

Yêu linh tỉ mỉ nhìn chằm chằm linh hồn từ sương mù màu đen, một hồi lâu sau khẽ ồ lên một tiếng, "Người này, tôi hình như có biết. Hắn không phải là thiên tài 500 năm trước mười ba tuổi đã thức tỉnh sao sao? Không đúng, hắn hiện giờ phải ở Đại Khánh, tại sao lại ở chỗ này?"

Đại Khánh? Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn y. Đúng rồi, Ứng Thiên khẳng định ban đầu cũng ở Khánh quốc, làm dưỡng phụ y, Túc Thanh Nguyên chắc cũng vậy, như vậy bọn họ làm thế nào đến thế giới này? Cũng như hắn không biết thế nào thì xuyên việt?

88. Chương 88

Yêu linh nói: "Cẩn thận, ông ta muốn chạy trốn!"

Còn chưa dứt lời, sương mù màu đen nãy giờ phiêu phù phía trên thân thể Nhậm Thiên Lý chậm rãi tiêu tan, hóa ra linh hồn kia đã sớm trốn, lưu lại ở đây bất quá là tàn ảnh.

Ứng Thiên đang muốn truy, lại nghe Mục Trường Sinh nói: "Yên tâm, lão không trốn được."

Đúng như dự đoán, cũng không lâu lắm, linh hồn màu đen kia từ một nơi khác nhẹ bay lại đây.

"Vùng không gian này hiện tại đã do tôi chưởng quản, ông ta tất nhiên là trốn không được." Dứt lời, Mục Trường Sinh đưa tay ra, linh hồn kia liền hóa thành một sợi dây nhỏ bị Mục Trường Sinh thu vào trong tỏa hồn khí.

Mục Trường Sinh dùng hồn khí từ trước đến giờ là hạt châu vô sắc trong suốt, nhìn qua bên ngoài như đứa nhỏ chơi pha lê châu, linh hồn kia sau khi bị bắt vào, lập tức khiến hạt châu trong suốt biến thành đen kịt.

Mục Trường Sinh cẩn thận thu tỏa hồn khí, dự định chờ sau khi đi ra ngoài hỏi lại rõ ràng lai lịch linh hồn kia. Tầm mắt buông xuống, đã nhìn thấy Nhậm Thiên Lý nằm ở trên mặt tuyết không rõ sống chết. Sau khi chữa khỏi vết thương trên người Nhậm Thiên Lý, liền đánh thức cậu.

Nhậm Thiên Lý bị mặt đất lạnh như băng đông tỉnh, mơ hồ mở mắt ra, đã thấy mấy người đứng xung quanh vây xem cậu, lập tức bị dọa sợ hết hồn.

Cậu dường như cũng không quen biết Triệu Thành An và Quý Trạch, chỉ cùng Ứng Thiên và Túc Thanh Nguyên chào hỏi.

Ứng Thiên nhưng không có đáp lại, chỉ là ánh mắt kỳ quái đánh giá trên dưới cậu, khiến Nhậm Thiên Lý cảm thấy vô cùng quẫn bách, nhưng cậu nói ra bảo Ứng Thiên đừng nhìn nữa được, cũng may thái độ Túc Thanh Nguyên vô cùng ôn hòa, làm cho cậu thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi quay đầu muốn chào hỏi Mục Trường Sinh, mắt lại đối diện hai huynh đệ cơ hồ giống nhau như đúc. Nhậm Thiên Lý bối rối một hồi lâu, mới từ việc tóc dài ngắn phán đoán ra ai là Mục Trường Sinh, Mục Trường Sinh nhìn qua có chút lạnh nhạt, mà kì thực tính tình rất tốt, cậu cũng không câu nệ như vậy, vội vã hô: "Mục ca."

Cậu đưa mắt nhìn xung quanh, thấy nơi này đất trời ngập tràn băng tuyết còn đang có tuyết rơi, cho dù trên người không cảm thấy lạnh cậu cũng theo bản năng rụt vai lại, có chút chần chờ hỏi Mục Trường Sinh nói: "Mộc ca, nơi này là nơi nào? Chúng ta làm sao… Lại ở chỗ này?"

Nghe danh xưng này, mặt Ứng Thiên đen xì.

Mục Trường Sinh ngược lại cũng không ngại, hắn vốn cũng không biết "Mục ca" và "Mộc ca" khác nhau, nghe vậy thuận miệng nói nói: "Nơi này là một tiểu không gian do một vị trận pháp đại sư họ Diêm mấy trăm năm trước sáng tạo ra. Chúng ta bây giờ chuẩn bị đi ra, cậu có vấn đề gì, chờ sau khi ra hãy nói đi!"

Nhậm Thiên Lý lập tức gật gật đầu. Nhìn thấy Mục Trường Sinh mở miệng gọi ra cửa, cậu nhìn xung quanh một chút, trước sau không thể nào hiểu được tiểu không gian và vân vân Mục Trường Sinh mới vừa nói, không thể làm gì khác hơn là cùng mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

Ở trong không gian vẫn luôn là thể giới tuyết trắng phiêu phiêu, đất trời ngập tràn băng tuyết, vừa đi ra khỏi không gian kia, lập tức bước vào thế giới giữa mùa hè.

Cửa lớn kết giới sau lưng mọi người mới vừa đóng, yêu linh đứng ở bên người Túc Thanh Nguyên bỗng nhiên ngã xuống.

Túc Thanh Nguyên tay mắt lanh lẹ đem người ôm vào trong ngực, nhìn bộ dáng hai mắt y nhắm nghiền, vui sướng vì mất mà lại được lập tức bị lo lắng cùng khủng hoảng thay thế.

Hắn sốt ruột nhìn người trong ngực, hỏi một tràng: "Anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi… Đến cùng làm sao vậy?"

Có lẽ mấy câu nói của hắn có tác dụng, người trong ngực rốt cục chậm rãi mở mắt ra.

Triệu Thành An vừa mở mắt ra, liền đối mặt với đôi mắt lo lắng thân thiết của Túc Thanh Nguyên, mà chính anh đang dựa vào trong lồng ngực đối phương… Cho dù không biết xảy ra chuyện gì, mà có thể được đến đãi ngộ như vậy vẫn khiến cho Triệu Thành An trong phút chốc thụ sủng nhược kinh.

Về phần tại sao là phút chốc? Bởi vì Túc Thanh Nguyên tại một khắc khi anh mở mắt kia liền buông lỏng tay ra, làm cho Triệu Thành An thân thể còn chưa có khôi phục như cũ té mạnh xuống đất.

Triệu Thành An:…

Anh bất đắc dĩ từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, có lòng muốn hỏi một câu chuyện gì xảy ra. Đã thấy Túc Thanh Nguyên đầy mặt xin lỗi nói: "Xin lỗi, mới vừa rồi là bần đạo thất lễ."

Triệu Thành An nhìn dáng vẻ Túc Thanh Nguyên trên mặt tràn đầy thành khẩn áy náy nhưng sâu trong đáy mắt trước sau vẫn che đậy một tầng đau buồn, không thể làm gì khác hơn là đem nghi hoặc đè xuống, nói: "Không sao, tôi còn chưa cảm tạ Túc đạo trưởng đưa tôi bình an ra ngoài."

Túc Thanh Nguyên lễ phép cười cười, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Ứng Thiên từ phía sau vỗ vỗ vai Túc Thanh Nguyên.

Vào lúc này là giữa trưa, mấy người đi thẳng một đường từ trong rừng cây đi ra, liền gặp được Tả Tư Phục và Lục lão vẫn cứ canh giữ ở bên kia bờ sông chờ người.

Vì để được thấy pháp khí trong truyền thuyết đầu tiên, Lục lão đã ở chỗ này chờ gần hai ngày, lúc này nhìn thấy đám người Mục Trường Sinh từ trong rừng cây đi ra, ông tất nhiên là mừng rỡ, vội vã hướng bờ bên kia hô: "Mấy đứa nhóc mau qua đây, trực tiếp qua, thủy quỷ nơi này đều biến mất."

"Biến mất?" Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn mặt nước u lục yên tĩnh, xác thực đã không cảm giác được một tia hơi thở không rõ.

Lúc này trên mặt sông đã được người bắc lên một chiếc cầu phao, bọn họ từng người từng người đi qua, quả nhiên không lại nhìn thấy thủy quỷ lúc trước.

Quý Trạch liếc nhìn Vọng Hư Kính trong ngực Mục Trường Phong một cái, hỏi: "Em biết thủy quỷ nơi này vì sao không có sao?"

Mục Trường Phong nói: "Biết nha, cái gương nhỏ nói đó không phải thủy quỷ, là chủ nhân đời trước của nó từ Ma giới dẫn tới ma khí, chính là vì phòng ngừa người ngoài qua sông tiến vào rừng cây. Nhưng là bây giờ trong rừng cây đã bị người tiến vào, kết giới bị người phá, không gian cũng thay đổi thành em… anh của em, thủy quỷ đó tất nhiên đã vô dụng, vì vậy sẽ không còn!"

Quý Trạch nghi hoặc, "Vọng Hư Kính nói?"

Mục Trường Phong đến: "Đúng vậy, nó có khí linh."

Lý do đơn giản như vậy, khiến Quý Trạch phát hiện ra mình nghĩ quá nhiều, lại đi liên tưởng ra kết quả là một đại âm mưu muốn đem ra bàn luận phải lườm một cái.

Mục Trường Phong vừa nhìn cực kỳ kinh ngạc, "Không nghĩ tới anh vậy mà sẽ trợn trắng mắt. Trước đây anh không phải nói động tác này vô cùng không văn nhã sẽ tổn hại hình tượng sao?"

Quý Trạch nghe vậy khóe miệng nhếch lên, đôi mắt hẹp dài có chút nguy hiểm nheo lại, âm thanh trầm thấp, "Những ngày em không ở đây những thứ anh học được còn nhiều hơn, em có muốn thử một chút hay không."

Mục Trường Phong nhìn bộ dáng này của anh, đột nhiên phá lên cười ha ha: "Ha ha, nói một chút, bộ dáng bá đạo tổng tài tà mị cuồng quyến này là từ trong bộ phim truyền hình nào học được?" Cậu thấy Quý Trạch mặt đầy phiền muộn, tuy rằng cười đến bụng đều đau nhưng vẫn là an ủi mà vỗ vỗ vai anh, nói: "Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh cho là em không biết anh là dạng gì sao? Sau này cũng không nên giả dạng này cười chết ta rồi ha ha…"

Quý Trạch:…

Không qua bao lâu mọi người đều đi qua sông.

Lục lão vội vã vồ tới, bám vào ống tay áo Mục Trường Sinh hỏi: "Vọng Hư Kính đâu? Ở nơi nào, nhanh để ông xem một chút."

Mục Trường Sinh nhìn về phía phía sau, nói: "Trường Phong, lại đây."

Mục Trường Phong đang cười đến nghiêng nghiêng ngửa ngửa nghe huynh trưởng gọi mình, tiếng cười lập tức dừng lại, nói thật, tuy rằng đã sớm biết mình có ca ca, cũng bởi vì nguyên do huyết thống liên kết bản năng có cảm giác thân cận, thế nhưng khi Mục Trường Phong đối mặt Trường Sinh, vẫn có một tí tẹo câu nệ, đặc biệt là người ca ca này còn là một Ngôn Linh Sư có thể mở miệng thành phép.

Cậu hơi nghi hoặc một chút đi tới, lại bị Mục Trường Sinh dẫn qua gặp một ông già đứng ở bên cạnh hắn.

"Lục lão, đây là đệ đệ cháu, Trường Phong."

Mục Trường Phong lập tức cười chào hỏi, "Chào ngài, Lục lão."

Lục lão nhìn một chút Mục Trường Phong nụ cười rực rỡ, rồi nhìn Mục Trường Sinh thần sắc có chút lạnh nhạt, đầy mặt hòa ái gật đầu nói: "Chào cháu, hai huynh đệ các con lớn lên thật giống a."

Mục Trường Phong cười hắc hắc hai tiếng, nói thật, tuy rằng người khác thoạt nhìn cảm thấy bọn họ rất giống, thế nhưng chính cậu lại cảm thấy chính mình và Trường Sinh cũng không như thế.

Bắt chuyện xong, Lục lão lập tức nói: "Rồi, nghe nói Vọng Hư Kính ở trong tay con, con có thể hay không để cho lão già ta chiêm ngưỡng một chút hào quang viễn cổ pháp khí?"

Mục Trường Phong vừa nghe như thế, không chút do dự đem gương nhỏ treo bên hông đưa qua, "A, lão nhân gia ngài cứ việc xem." Ngược lại Vọng Hư Kính đã nhận cậu làm chủ, người khác muốn cướp cũng cướp không được. Coi như thực sự có người muốn cướp…Cậu hiện tại cũng coi như là có chỗ dựa, ai dám cướp liền gọi ca mở miệng đem người đó biến thành con sên!

Lại nói, ngôn linh có thể đem người biến thành con sên sao? Tâm Mục Trường Phong vừa có ý nghĩ này ngay lập tức liền nói cùng Mục Trường Sinh.

Nghe Mục Trường Phong nói câu này, sắc mặt Mục Trường Sinh có chút quái lạ, "Có thể thì có thể, bất quá đem người biến thành con sên cũng quá…" Thất đức.

Mục Trường Phong hỏi: "Quá cái gì?"

Mục Trường Sinh dừng một chút, nói: "Quá thú vị."

Mục Trường Phong nhất thời cảm thấy hài lòng.

Chỉ có Lục lão cầm Vọng Hư Kính to bằng bàn tay, như gương trang điểm của nữ nhân đầy mặt xoắn xuýt.

Một bên khác, Quý Trạch nói với Tả Tư Phục: "Báo tin về thủ đô, nói là lấy được Vọng Hư Kính, thế nhưng nó nhận Trường Phong là chủ."

Tả Tư Phục nói: "Nhận Trường Phong là chủ? Cậu ta thức tỉnh rồi?"

Quý Trạch gật đầu, cười nói: "Không sai, cậu ấy nói cậu ấy thức tỉnh năng lực hình như là có thể ngự sử các loại pháp khí, cho nên Vọng Hư Kính chủ động nhận là chủ."

Tả Tư Phục nói: "Vậy thì tốt quá." Hắn tự đáy lòng vì Quý Trạch cao hứng, "Như vậy nhà cậu cũng sẽ không bao giờ có người phản đối các cậu ở cùng một chỗ."

Quý Trạch trong lòng cũng hết sức cao hứng, đôi môi luôn tự nhiên nhếch lên mang ý cười lúc này hận không thể ngoác đến mang tai, "Không thèm nghe cậu nói nữa, tôi đi tìm Trường Phong."

Nói xong xoay người rời đi.

Tả Tư Phục nhìn chằm chằm bóng lưng anh một hồi, lắc đầu một cái tiếp tục an bài thủ hạ thu dọn đồ đạc đi.

—— hai ngày sau

Cuối cùng cũng trở lại nhà trọ, Mục Trường Phong đầu tiên là nấu vài bát mì, sau đó tìm điện thoại di động sảng khoái xoát xoát xoát, vẫn luôn xoát đến chín giờ tối, cậu mới nằm dài trên giường, nằm trên giường lớn mà cậu quen thuộc, lăn lộn đến cả người đều cảm thấy được sảng khoái, ở phía trên lăn qua lăn lại lăn đến mấy lần mới thích ý chậm rãi xoay người.

Cả quá trình này, Mục Trường Sinh vẫn đứng ở cửa nhìn cậu.

Nhìn thấy bộ dáng cậu ở trên giường lăn qua lăn lại cả cái bụng đều lộ ra ngoài, ánh mắt Mục Trường Sinh lộ ra mấy phần mềm mại, hỏi cậu: "Đệ cảm thấy, ở đây so với tại Mục gia thoải mái hơn có đúng không?"

"Đó là đương nhiên." Mục Trường Phong bật thốt lên, nói xong mới hậu tri hậu giác mà ý thức được người hỏi cậu lời này chính là Mục Trường Sinh.

Cậu có chút áy náy mà nhìn Mục Trường Sinh đứng ở cửa, lúng túng đến không biết nên nói cái gì. Cho dù thần kinh có thô hơn nữa, cậu cũng biết câu nói này nói ra không quá thỏa đáng, đặc biệt là đối với một vị huynh trưởng ngày ngày mong nhớ đệ đệ.

"Cái kia, chín giờ rưỡi, chúng ta… Ngủ ngon?" Mục Trường Phong tính thăm dò nói với Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh gật đầu, quay người rời đi, Mục Trường Phong thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ còn chưa có xả hơi xong, cậu nháy mắt một cái, nhìn thấy Mục Trường Sinh lại đứng ở cửa, trong tay hắn còn cầm một cái chăn mỏng, cứ như vậy ôm đi vào.

Mục Trường Phong nháy mắt mấy cái, nghi ngờ nói: "Ca?" Cậu nhìn một chút chăn mỏng trong tay hắn.

Mục Trường Sinh đem chăn bỏ lên giường Trường Phong, như là chuyện đương nhiên mà nói: "Ca tối hôm nay cùng đệ ngủ."

Mục Trường Phong:…

Nè… Đùa gì thế?

89. Chương 89

Cho dù tâm lý Mục Trường Phong có khước từ ra sao, cuối cùng cậu vẫn cùng Mục Trường Sinh ngủ chung một giường.

Cậu mới đầu còn thấy có chút biệt nữu, nhưng mà chờ lúc đắp chăn rồi, khi cảm nhận được nhiệt độ của người bên cạnh, tâm tình cậu đã từ từ bình tĩnh lại, tựa như vốn nên như vậy. Tâm Mục Trường Phong cảm thấy rất yên bình, cái cảm giác này không giống như khi cùng ngủ với bạn bè cùng phòng khi ở trường học. Huyết thống thực sự là quá thần kỳ. Mục Trường Phong suy nghĩ trong lòng, cậu nghiêng đầu nhìn Mục Trường Sinh, đối phương nằm ngửa trên giường, tư thế vô cùng quy củ.

"Ca."

"Ừm?" Mục Trường Sinh đáp một tiếng.

"Chúng ta khi còn bé cũng là ngủ như thế này sao?" Mục Trường Phong hỏi.

Mục Trường Sinh trầm ngâm chốc lát, dường như đang suy tư điều gì, sau đó nói: "Trước năm tuổi, chúng ta vẫn cùng nhau ngủ, sau năm tuổi thì tách ra."

Mục Trường Phong hơi kinh ngạc, "Chuyện lúc nhỏ như vậy anh đều nhớ?"

Mục Trường Sinh: "Nhớ rõ." Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Khi một tuổi, chúng ta cùng ngủ trên giường nhỏ ở trong phòng cha mẹ, đệ lúc ngủ luôn ầm ĩ, khi vừa mới ngủ thì sóng vai nằm cùng huynh, đợi đến khi tỉnh ngủ, chân đệ không hiểu sao luôn đặt trên bụng ca. Đệ vào lúc ấy rất thích trống bỏi, cũng không phải cầm nó lay động đến lay động đi, mà là luôn lấy nó gõ mạn giường, gõ đến vang ầm ầm, càng vang đệ liền cười đến càng cao hứng."

Mục Trường Phong lúc này là thật kinh ngạc, nhớ chuyện lúc năm, sáu tuổi cũng không kỳ quái, rất nhiều hài tử đều có chút ấn tượng, chính cậu cũng có thể nhớ lại một ít chuyện, thế nhưng cả một tuổi cũng nhớ… Này là thiên tài đi!!!

"Ca thật là lợi hại, nhỏ như vậy cũng nhớ? Vậy anh có phải là từ khi một tuổi thì bắt đầu học tập, luyện công và vân vân?" Mục Trường Phong hỏi.

Mục Trường Sinh khẽ lắc đầu, nói: "Không, chỉ là nhớ rõ mà thôi, ca khi đó cũng chỉ là một hài tử, suy nghĩ cũng rất ngây thơ, đệ nửa đêm đem chân gác lên người anh thì không vấn đề gì, thế nhưng đệ gõ trống bỏi quá ồn, huynh cuối cùng lén lút đem trống bỏi ném đi."

"A?" Mục Trường Phong nói: "Ca thật là tà ác."

Mục Trường Sinh ngoắc ngoắc khóe miệng, không một tiếng động nở nụ cười, "Đệ lúc đó hình như không biết tính toán, ca nhớ có một lần bên cạnh đệ đặt sáu cái trống bỏi, ca lấy đi một cái lại một cái đệ đều không có động tĩnh, cứ như không có phát hiện thiếu mất. Đợi đến khi huynh lấy từng cái từng cái ném vào trong ao, bên cạnh đệ chỉ còn lại hai cái, đệ mới rốt cục phát hiện thiếu đồ. Đệ lúc ấy, hình như không nhận rõ ba cái và sáu cái là khác nhau."

Mục Trường Phong hừ hừ một tiếng, "Cho nên anh lợi dụng điểm này lừa em một lần lại một lần."

Mục Trường Sinh không có phủ nhận.

Sau khi tắt đèn trong phòng tối om, chỉ có thanh âm hai người hô hấp phát ra rất nhỏ, yên lặng một hồi, Mục Trường Phong bỗng nhiên nói: "Ca, anh có thể nói cho em một chút chuyện cha mẹ không?"

Mục Trường Sinh im lặng một chút, không có trực tiếp trả lời, mà là hỏi: "Chuyện liên quan tới phụ thân và mẫu thân, đệ còn nhớ nhiều ít?"

Mục Trường Phong nhẹ giọng nói: "Nhớ không rõ lắm. Em chỉ mơ hồ nhớ mấy cảnh tượng. Một là trong một đại hoa viên, em chạy chạy rơi vào trong ao nước, cha cũng không đến đỡ em, ngược lại ngồi ở trong đình cười ha ha. Ca, anh cũng không có đến đỡ em."

Nghe lời nói có chút lên án của đệ đệ, đôi mắt Mục Trường Sinh uốn cong, nói: "Đệ có thể tự mình đi lên."

Mục Trường Phong lại có chút tức giận bất bình nói: "Không nhắc chuyện này, còn có khi đến học đường, em cùng một đứa bé đánh nhau, bị đánh gãy một cái răng sữa, kết quả cha sau khi nghe chỉ có thể cười, anh cũng không giúp em đánh lại."

Mục Trường Sinh nói: "Ca lúc đó không ở trên lớp, huống hồ, đệ không phải cũng đem hai mắt đối phương đánh sưng rồi sao?"

Mục Trường Phong há miệng, nhưng không có cách nào phản bác, bởi vì cậu tỉ mỉ suy nghĩ một chút, thực sự không nhớ ra được lúc đó Mục Trường Sinh đến cùng có hay không ở tại lớp học, đừng nói Mục Trường Sinh, cậu có đánh đứa trẻ kia hay không cũng nhớ không rõ.

Rõ ràng là sinh đôi, tại sao Mục Trường Sinh trí nhớ tốt như vậy, còn trí nhớ cậu thì kém như thế?

Lúc này cậu lại nghe thấy Mục Trường Sinh hỏi: "Trừ đó ra, đệ còn nhớ thứ gì khác không?"

Mục Trường Phong suy nghĩ một chút, lại nói: "Có. Ta nhớ ở trong một căn phòng rất lớn, bên trong có một cái bàn cao gấp ba lần em, em bò lên trên ghế tựa, nhìn thấy trên bàn đặt đĩa nhiều đến đếm không hết, bên trong để các loại đồ ăn. Em còn đang đứng ở trên ghế nhìn một hồi, kết quả bị mẹ bế xuống."

Mục Trường Sinh suy nghĩ một chút, nói: "Đó là nghi thức cúng tế, đệ bò lên trên cũng không phải ghế tựa, mà là một cái cống đài khác, cho nên mẫu thân mới bế đệ xuống. Đệ sau khi xuống dưới tâm vẫn không dời đi, thừa dịp người lớn không chú ý, lén lút đem đồ cúng cầm đi."

Mục Trường Phong ngạc nhiên, "Em khi còn bé nghịch ngợm như vậy?"

Mục Trường Sinh nói: "Kỳ thực cũng không phải rất nghịch ngợm."

Mục Trường Phong thầm nghĩ, còn nói, đó chính là nghịch ngợm.

Trong phòng lặng im không tiếng động, ngay tại lúc Mục Trường Phong cảm thấy mình sắp ngủ đến nơi, bỗng nhiên nghe thấy Mục Trường Sinh hỏi: "Đệ cảm thấy được là nơi này tốt, hay là Mục gia tốt."

Mục Trường Phong đầu óc có chút mơ hồ, không chút nghĩ ngợi nói: "Đương nhiên là nơi này tốt a! Tuy rằng Mục gia có tiền có thế, nhưng vẫn là sống ở nơi này thoải mái, hơn nữa bên kia đồ ăn quá khó ăn. Hoa quả còn được, thế nhưng cơm nước quả thực không thể ăn, thứ gì cũng chỉ luộc, cả xào rau cũng không có, đồ gia vị chỉ có muối, nguyên liệu nấu ăn không biết là vật gì, mùi vị đều kỳ quái."

Ánh mắt Mục Trường Sinh tối sầm lại, âm thầm thở dài một chút. Lại nghe Mục Trường Phong nói tiếp: "Bất quá, tuy rằng em rời nhà rất nhiều năm, thế nhưng Mục gia mới là cội nguồn của em, chờ em ở bên này hoàn thành giấc mộng siêu sao, em sẽ trở về."

Mục Trường Sinh khẽ ừ một tiếng, âm thanh nghe có mấy phần vui vẻ. Hắn nghiêng đầu liếc nhìn đệ đệ một cái, thấy cậu bộ dáng rõ ràng buồn ngủ nhưng vẫn còn cực lực mở to hai mắt muốn thanh tỉnh, đột nhiên nhớ tới chuyện vẫn luôn bị hắn để ở trong lòng, hỏi: "Ca rất không thích Quý Trạch, nếu như huynh muốn đệ chia tay với anh ta, đệ sẽ đồng ý chứ?"

Mục Trường Phong vốn có chút mơ hồ, nghe lời này giật mình một cái, lập tức tỉnh táo lại.

Mục Trường Sinh nhìn thấy phản ứng của cậu, trong lòng biết tối nay không thể như nguyện.

Mục Trường Phong chần chờ một chút, nhưng vẫn nói: "Em sẽ không chia tay anh ấy."

Mục Trường Sinh hỏi: "Tại sao, người tình bên cạnh Quý Trạch quá nhiều người, cũng không phải là người hiền lành gì."

Âm thanh Mục Trường Phong cả kinh kéo cao, "Cái gì, bên cạnh Quý Trạch có tình nhân? Ở nơi nào? Là ai? Em chém chết kẻ đó!"

Mục Trường Sinh nói: "Vinh Thành nói."

Mục Trường Phong nói: "Em không đem cái tên tiểu nhân lộng bàn lộng thị phi... Ồ? Vinh ca?" Cậu dở khóc dở cười nói: "Ca, anh hiểu lầm, Vinh ca không thích Quý Trạch, hơn nữa chuyện anh ấy biết cũng không nhiều. Chuyện em cùng Quý Trạch tương đối phức tạp, kỳ thực cũng không phải như Vinh Thành nghĩ, anh ấy cho là em bị Quý Trạch bao dưỡng, mà trên thực tế, là em theo đuổi Quý Trạch. Còn những tình nhân của Quý Trạch mà Vinh ca biết, cũng là em bảo Quý Trạch an bài."

Mục Trường Sinh:...

Mục Trường Phong nói: "Nói chung em sẽ đi cùng với anh ấy, sẽ không tách ra."

Mục Trường Sinh trong lòng biết khuyên nữa cũng vô ích, chuyện tình cảm như vậy, chính hắn cũng không cách nào khống chế, càng không có tư cách đi quản Trường Phong làm sao, huống chi bọn họ tách ra lâu như vậy, tính nết Trường Phong hiện tại hắn đã không có cách nào nắm giữ, những năm này càng không có làm được một phần trách nhiệm của huynh trưởng, càng thêm không có cách nào cây ngay không sợ chết mà nói. Nhưng hắn vẫn cứ không có cách nào yên tâm, chỉ đành phải nói: "Được rồi, nếu sau này Quý Trạch dám phụ đệ, tu vi anh ta sẽ bị hủy sạch, nhà tan cửa nát."

Mục Trường Phong biết ca ca này của mình cả lời nói chuyện cũng rất có phân lượng, nghe vậy liền tê một tiếng, "Đây cũng quá độc."

Mục Trường Sinh nói: "Nếu là đời này anh ta không phụ đệ, ngôn linh sẽ không ứng nghiệm, độc hơn nữa thì thế nào?"

Mục Trường Phong gật gật đầu, "Ngược lại cũng đúng nhỉ."

Đồng hồ trong phòng tí tí tách tách nhích tới mười một giờ, Mục Trường Sinh liếc nhìn, nói: "Đêm đã khuya, ngủ đi!"

Mục Trường Phong gật gật đầu, ngáp một cái liền ngủ.

Mục Trường Sinh lại một đêm chưa ngủ.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Mục Trường Phong điểm tâm cũng không ăn bỏ chạy đi Hoành Nghệ giải trí.

Mục Trường Sinh một người ngồi trước bàn ăn, cảm thấy căn nhà ít đi một người đặc biệt không khí hiu quạnh.

Sau ngày hôm qua trở về, cảm xúc Túc Thanh Nguyên có chút không đúng, Ứng Thiên cùng hắn đi, bây giờ còn chưa trở về, bữa sáng trên bàn là Trường Phong sáng sớm gọi thức ăn ngoài.

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn, hoàn toàn không có ham muốn ăn, hắn đứng dậy, tự mình úp một bát mì, mới vừa ăn một miếng, liền không cách nào nhịn được mà phun ra ngoài. Nhìn chằm chằm trong bát trước mặt, Mục Trường Sinh không biết vì cái gì mì đã từng vô cùng hấp dẫn với mình thay đổi mùi vị. E rằng, là ăn quen đồ Ứng Thiên làm, liền cảm thấy những món khác lại khó mà vào miệng.

Nói đến, Ứng Thiên sao lại đi lâu như vậy, Túc Thanh Nguyên đã xảy ra chuyện gì?

Mục Trường Sinh dự định đi chỗ ở của Túc Thanh Nguyên ở thị trường giao dịch xem xem, nhưng mà mới vừa đứng dậy, của chính căn hộ bị người mở ra từ bên ngoài, Ứng Thiên cõng Túc Thanh Nguyên vọt vào, nói: "Trường Sinh, anh mau đến xem xem!"

Mục Trường Sinh nhìn Túc Thanh Nguyên trên lưng Ứng Thiên sắc mặt trắng bệch, nhìn qua không hề có chứt sinh khí, ánh mắt ngưng lại, vài bước đi tới nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Ứng Thiên đem Túc Thanh Nguyên thả xuống, để cho hắn nằm trên ghế sa lông, ánh mắt nhìn Túc Thanh Nguyên có chút bất đắc dĩ: "Sau khi ý thức yêu giao kia từ trên người Triệu Thành An rút đi, liền tiêu tán,

sau khi Túc Thanh Nguyên trở lại viễn cư, thanh kiếm yêu giao ký gửi ý thức vỡ nát. Kỳ thực yêu giao kia đã sớm chết rồi, lưu lại trong kiếm bất quá là một tia chấp niệm phải bảo vệ Túc Thanh Nguyên, hiện giờ Túc Thanh Nguyên không sao rồi, đạo chấp niệm dĩ nhiên là tiêu tán. Nhưng là Túc Thanh Nguyên cũng không biết chuyện, hắn vẫn cho là linh hồn giao yêu giao đang ôn dưỡng trong kiếm, đột nhiên biết được chân tướng, đả kích quá lớn, lập tức hôn mê bất tỉnh."

Mục Trường Sinh ấn ấn mạch Túc Thanh Nguyên, xác định đối phương chỉ là ngất đi, cũng không có vấn đề khác mới yên lòng, không đồng ý nói: "Lúc trước không nên gạt hắn."

Ứng Thiên bảo đảm nói: "Oan uổng a, tôi thật không có gạt hắn cũng không có điều hướng hắn, là chính hắn hiểu lầm."

Mục Trường Sinh nói: "Nhưng cậu cũng không có nói với hắn rõ ràng đúng không!"

Ứng Thiên không nói.

Mục Trường Sinh thấy thế thở dài.

Ứng Thiên nói: "Làm sao bây giờ? Có thể xóa bỏ ký ức của hắn với yêu giao kia hay không, như vậy hắn sẽ không thương tâm."

Mục Trường Sinh nói: "Có thể." Nghĩ đến Túc Thanh Nguyên là người đem Ứng Thiên nuôi lớn, Mục Trường Sinh đối với hắn nhiều hơn mấy phần tôn trọng."Nhưng nhất định phải qua sự đồng ý của hắn."

Vừa dứt lời, Túc Thanh Nguyên liền mở mắt ra.

90. Chương 90

Hắn nằm trên ghế sa lông, ánh mắt không có tiêu cự, bộ dáng tái nhợt hoang mang, cùng Túc đạo trưởng long tư phượng chương khi Mục Trường Sinh lần đầu gặp gỡ quả thực không cùng một người...

Ứng Thiên cúi đầu nói: "Túc Thanh Nguyên, ông tỉnh chưa? Đừng dọa tôi nha!" Y quơ quơ cánh tay Túc Thanh Nguyên, Túc Thanh Nguyên mặc y lắc, thậm chí không có bất kỳ biểu lộ gì, như một thể xác bị hút đi linh hồn.

Qua hồi lâu, hắn hẳn là rốt cục tỉnh táo lại, chậm rãi nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười hư nhược với Ứng Thiên và Mục Trường Sinh, "Xin lỗi, để cho mọi người lo lắng, ta không sao." Nói, tay phải hắn chống ghế sô pha ngồi lên, thoạt nhìn chính là Túc đạo trưởng phong độ nhẹ nhàng.

Mục Trường Sinh kéo Ứng Thiên ngồi xuống đối diện hắn, vuốt cằm nói: "Không có gì là tốt rồi, đạo trưởng sau này tính thế nào?"

Túc Thanh Nguyên nói: "Ta nghĩ, cho dù y đã chết, không thể không có thứ gì lưu lại, ta muốn đi ra ngoài một chút, xem có thể tìm được y hay không."

Ứng Thiên nhìn Túc Thanh Nguyên, bỗng nhiên nói: "Tuổi thọ của phàm nhân chỉ có mấy năm như vậy, ông cũng còn lại không được bao nhiêu, muốn phải tìm đến lúc nào? Sao ông không vì mình một chút?"

Túc Thanh Nguyên ngơ ngác, thở dài nói: "Có thể tìm tới khi nào, thì tìm tới khi đó đi!" Hắn nhìn về phía Mục Trường Sinh, hỏi: "Trường Sinh, cậu nói tôi còn có thể tìm được y không?"

Mục Trường Sinh nhìn ánh sáng mong đợi nơi đáy mắt hắn, khẳng định nói: "Nhất định có thể tìm tới."

Túc Thanh Nguyên thở phào nhẹ nhõm, rốt cục lộ ra nụ cười chân chính, mặt mày giãn ra, nói: "Có những lời này của cậu, tôi an tâm."

Túc Thanh Nguyên rời đi vẫn cứ mang theo mảnh vỡ thanh kiếm, chỉ là trước khi đi, hắn có chút không yên lòng nhìn Ứng Thiên, kéo riêng Mục Trường Sinh qua một bên, dặn dò: " Đứa nhỏ Ứng Thiên này quá khổ, cậu sau này, nhất định không thể phụ lòng nó." Ở trong mắt Túc Thanh Nguyên, vô luận thân thế

Ứng Thiên là cái gì, việc nhớ tới kiếp trước nhiều hay ít, vô luận y lớn bao nhiêu, đều vĩnh viễn là hài tử năm đó được hắn ôm vào trong ngực, gầy gò nho nhỏ.

Mục Trường Sinh liếc nhìn Ứng Thiên, đối phương đang đứng trong phòng bếp thái rau, động tác trên tay cũng không nhanh gọn như ngày xưa, tựa hồ đang chỉa thẳng lỗ tai lại xem tình huống ở bên này, ánh mắt hắn dần dần chuyển nhu, nói: "Ngài yên tâm đi!"

Mục Trường Sinh cũng không biết chuyện của kiếp trước, nghi hoặc không phải là không có, bất quá ngày hắn cùng Ứng Thiên vẫn còn dài, có thời gian từ từ nói, cũng không vội nhất thời.

Tìm được phương pháp trở về, cũng gặp được Trường Phong, Mục Trường Sinh đã không có cần gì phải lưu lại thế giới này.

Hắn tra hỏi linh hồn bị hắn vây trong tỏa hồn khí, nguyên danh hồn phách kia là Nhậm An. Chính là thiếu chủ Nhậm gia ở Khánh quốc 580 (tác giả để 58 năm trước, mà Nguyệt thấy sai sai nên sửa) năm trước, ngày nào đó đi ra ngoài lịch luyện, lại bị cuốn vào một hang động giấu đầy ma vật, đợi đến khi ông đi ra, lại phát hiện thế giới đã thay đổi, mãi cho đến tuổi thọ tiêu hao hết, ông cũng không thể tìm được phương pháp trở về. Không cam lòng ở thế giới khô kiệt linh lực này chết đi, ông liền lợi dụng bí pháp chiếm cứ một cái rồi một người thân thể, mới có thể tồn tại đến nay. Trước Nhậm Thiên Lý, ông chiếm cứ thân thể một phú thương, ngẫu nhiên phát hiện Ứng Thiên thân thể cùng thực lực cường hãn hơn yêu thú bình thường rất nhiều, vì tăng cường thực lực, muốn cưỡng ép y khế ước, nhưng Ứng Thiên căn bản không phải yêu thú, trí thông minh cũng không phải yêu thú có thể so sánh, làm sao có khả năng bị ông khế ước?

Sau khi mệnh lệnh thủ hạ nhiều lần ngoài sáng trong tối đi săn đều không thể thành công, ông liền phát hiện Ứng Thiên xuất hiện ở bên người Mục Trường Sinh, vì vậy bỏ qua kế hoạch đi săn, ngược lại bám vào trên người Nhậm Thiên Lý, ý đồ tiếp cận bọn họ.

Nghe hồn phách này kể ra, Mục Trường Sinh nghi hoặc mà nhíu lại lông mày, hỏi: "Ông tiếp cận chúng tôi làm cái gì, tại sao muốn thiêu hủy vỏ ngoài Ứng Thiên chế ra kia?"

Nhậm An đàng hoàng nói: "Vì có thể khế ước thành công, ta đã hao phí vô số nhân lực tài lực trên người Ứng Thiên, kết quả trước sau không thể toại nguyện, tâm lý bất bình, muốn cho y cũng không có thể toại nguyện… Hiện rơi vào tay ngươi, ta nhận tội, bất quá Nhậm Thiên Lý là đứa trẻ tốt, thỉnh ngươi không nên làm khó nó."

Mục Trường Sinh lại nói: "Mấy trăm năm trước, Nhậm gia là nhất lưu gia tộc tại Khánh quốc, nhưng bây giờ đã xuống dốc."

Nhậm An lập tức yên tĩnh lại.

Mục Trường Sinh lại nói: "Nghe nói gia chủ đời này của Nhậm gia cùng một vị có pháp hiệu Ngũ Châm hòa thượng quan hệ rất tốt. Ông cũng coi là tổ tiên Nhậm gia, nếu như ông có thể để cho Nhậm gia chủ vì tôi lấy được mấy hạt giống sinh mệnh…"

Nhậm An vội vàng nói: "Ngài nguyện ý đưa ta về Khánh quốc?"

Mục Trường Sinh nghe ông cả xưng hô cũng thay đổi, đuôi lông mày nhẹ nhàng nhếch một cái, sau đó nói: "Điều kiện tiên quyết là ông có thể vì tôi lấy được mấy hạt giống, tôi mới có thể thả ông về Nhậm gia."

Nhậm An vừa sợ vừa nghi, "Ngài không phải Ngôn Linh Sư sao? Ngài muốn mấy cái hạt giống có gì khó."

Mục Trường Sinh nói: "Xác thực không có gì khó, mà tôi không xác định Ngũ Châm hòa thượng nghe đồn tính khí không tốt nguyện ý cho tôi mấy hạt, tôi muốn hạt giống, càng nhiều càng tốt." Từ trước Mục Trường Sinh liền biết, trừ phi đối phương cam tâm tình nguyện, bằng không đồ vật dùng ngôn linh bức bách đến, xưa nay không thể cho hắn sử dụng.

Hồn phách Nhậm An ở bên trong tỏa hồn khí im lặng một hồi, đáp ứng.

Mục Trường Sinh nhìn hồn phách nhiễm lên tỏa hồn khí thành một mảnh đen nhánh một cái, đem thu vào trong túi. Phía sau truyền đến tiếng đặt bát đĩa, Mục Trường Sinh quay đầu lại, Ứng Thiên đang dọn lên một bàn đồ ăn, thấy hắn quay đầu lại nhìn y, cười đến mắt mày cong cong, "Trường Sinh, có thể ăn cơm."

Thấy y bắt đầu bày bát đũa, đôi mắt Mục Trường Sinh hơi cong một chút, trong đầu không tự chủ được bắt đầu nghĩ chờ lấy được hạt giống sau đó trước tiên là nhi nữ hay nhi tử, trước tiên là con hắn hay là con Ứng Thiên…

Tốt nhất hai nam hài, một con hắn, kế thừa Mục gia, một con Ứng Thiên, tương lai hầu hạ dưới gối.

Còn muốn hai nhi nữ, một con hắn, một con Ứng Thiên.

Nam hài nuôi thả, nữ nhi nên nuôi nuôi sao đây?

Mục Trường Sinh không khỏi nhíu lông mày.

Thấy Mục Trường Sinh nhíu chặt lông mày như đang suy tư cái gì, Ứng Thiên hiếu kỳ nói: "Nghĩ gì thế?"

Mục Trường Sinh nói: "Đang nghĩ nhi nữ chúng ta."

Ứng Thiên sững sờ. Một lát sau mới gật đầu nói: "Là phải cân nhắc chuyện hài tử."

Hai người có chút trầm mặc ăn xong cơm tối, Mục Trường Sinh vẫn luôn suy nghĩ chuyện hài tử, không chú ý thần sắc Ứng Thiên, nhớ đến hai ngày nữa phải trở về Đại Khánh, Mục Trường Sinh chợt nhớ tới một chuyện, hắn nhìn về phía Ứng Thiên hỏi: "Cậu và Túc Thanh Nguyên làm thế nào đến thế giới này?" Lúc đó cũng không phải có Vọng Hư Kính.

Ứng Thiên nói: "Kỳ thực thế giới này là thế giới cũ của chúng ta chia ra, vốn dĩ có thật nhiều liên hệ, cũng có thông đạo kết nối lẫn nhau."

Mục Trường Sinh gật đầu, chẳng trách có nhiều thứ tương tự như vậy.

Ứng Thiên nói tiếp: "Mà cái lối đi kia nhất định phải đi qua Ma giới, Ma giới quá nguy hiểm, lâu dần, rất nhiều người đều quên mất đường đi này tồn tại, cũng quên mất một thế giới khác tồn tại. Tôi và Túc Thanh Nguyên chính là từ lối đi qua Ma giới lại đây. Lúc đó là bởi vì thanh kiếm có giao yêu bị một ma vật trộm đi, chúng tôi mới bất đắc dĩ đuổi vào Ma giới, ai biết đánh bậy đánh bạ thông qua con đường Ma giới thì chạy tới thế giới này, cố tình chờ tới lúc chúng tôi muốn trở về, Ma giới lại đã đóng cửa. Bằng không tôi khẳng định đã sớm đi Mục gia tìm anh." Trời mới biết lúc đó y phát hiện không thể quay về Khánh quốc hận không thể đem Ma giới phá hủy.

Mục Trường Sinh nói: "Bất quá cũng may chúng ta có duyên phận, cậu không thể quay về Khánh quốc, tôi liền từ Đại Khánh đi tới nơi này, chúng ta chung quy vẫn sẽ cùng với nhau."

Đây vẫn là lần đầu tiên nghe Mục Trường Sinh nói như vậy, Ứng Thiên hưng phấn đôi mắt toả sáng, y nhìn chằm chằm mặt Mục Trường Sinh, thật muốn hôn lên mấy cái hôn ba ba ba vang dội trên mặt hắn. Bất quá nghĩ đến tính tình Mục Trường Sinh đặc biệt bảo thủ, Ứng Thiên cuộn tròn cuộn tròn ngón tay, vẫn nhịn xuống.

Chỉ nghe Mục Trường Sinh nói: "Lại nói, tôi sẽ cùng Trường Phong trao đổi vị trí, xuyên việt đến thế giới này, chắc là do Vọng Hư Kính ảnh hưởng. Trường Phong nói với tôi, vào lúc ấy nó đóng vai chính là một vị gia chủ một gia tộc lớn, nhưng vẫn luôn diễn không tốt, tâm tình vô cùng ủ rũ, cậu ấy thậm chí nói qua hi vọng trải nghiệm một chút sinh hoạt của một gia chủ chân chính, mà vào lúc ấy nó cũng không có mệnh lệnh Vọng Hư kính, vừa mở mắt lại phát hiện thay đổi địa phương."

Đối với đệ đệ Mục Trường Sinh nhớ thương rất nhiều năm này, cảm giác của Ứng Thiên cũng không mặn không nhạt, bất quá Trường Sinh yêu thích, y cũng vui vẻ làm ra bộ dáng hết sức quan tâm hống Trường Sinh vui vẻ, nhân tiện nói: "Nói như vậy, khi Trường Phong sáu tuổi xuyên qua, cũng là bởi vì Vọng Hư Kính?"

Mục Trường Sinh hơi cụp mắt, "Trường Phong nói chính đệ ấy cũng không rõ ràng, không giải thích được vì sao xuyên việt. May là đệ ấy sớm đã rời nhà đi, bằng không năm ấy lúc tám tuổi, tôi có lẽ ngay cả đệ đệ duy nhất này cũng mất đi."

Ứng Thiên không chịu nổi nhớ lại chuyện cũ năm đó diệt tộc, bởi vì khi nhớ đến tâm tình Mục Trường Sinh luôn xuống thấp. Y lập tức dùng muỗng gõ gõ chén dĩa, phát ra âm thanh khiến Mục Trường Sinh chú ý,

thấy Trường Sinh nhìn sang, thân thể y nghiêng về phía trước, hỏi: "Trường Sinh định cho các con gái tên là gì đây?"

Lực chú ý của Mục Trường Sinh quả nhiên bị dời đi, nghĩ đến có lẽ qua không bao lâu có thể có được hài tử, khóe miệng hắn hơi cong, nghiêm túc suy tư…

===

Hai ngày sau, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên đứng trước Vọng Hư Kính. Nhìn Quý Trạch một cái, Mục Trường Sinh nói với Mục Trường Phong đang thao túng Vọng Hư Kính: "Vô luận bận nhiều hay ít, mỗi tháng sau mười lăm, đệ đều nhớ phải về nhà một chuyến."

Mục Trường Phong gật đầu đáp ứng, "Cái này là đương nhiên."

Mục Trường Sinh nói: " Gần cuối đầu tháng năm, nhớ về một chuyến, chuẩn bị lễ vật, đại lễ."

Mục Trường Phong không rõ vì sao: "Ôi chao? Ca sinh nhật anh sao? Không đúng a, sinh nhật chúng ta vào tháng mười một."

Mục Trường Sinh mở mắt ra, mặt không thay đổi liếc mắt nhìn cậu, kéo tay Ứng Thiên muốn bước vào Vọng Hư Kính.

"Chờ đã." Mục Trường Sinh vừa mới đi ra một bước, phía sau liền truyền tới một giọng nữ có chút sốt sắng.

Mục Trường Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Y Thủy Mi đẩy ra cửa chính căn hộ đang khép hờ rồi chạy vào, không nói hai lời liền đem một chuỗi tràng hạt nhét vào tay Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh: "Đây là?"

Y Thủy Mi đỏ mặt, cúi đầu: "Trước kia là tôi hiểu lầm Ứng Thiên, hướng hai người xin lỗi, tràng hạt tôi nhịn ba ngày làm ra. Tiểu hài tử đeo ở trên người có thể nhận biết người khác thiện hay ác. Cuối cùng, chúc phúc hai người!"

Vội vã nói xong câu đó, Y Thủy Mi cũng không để Mục Trường Sinh hồi phục, cúi đầu chạy ra ngoài.

91. Chương 91

Hai tháng sau, Mục Trường Phong mang theo Quý Trạch trở lại Mục gia, mới vừa bước ra Vọng Hư Kính, liền bị những thứ nhìn thấy trước mắt làm sợ ngây người.

Mục gia tuy rằng vừa đẹp lại khí thế, mà lối kiến trúc cũng giống như cái người Mục Trường Sinh này, mang theo cảm giác nghiêm túc và nhạt nhẽo, Mục gia rất ít trồng hoa, có cũng là hoa lan màu sắc mộc mạc, cây ngược lại là trồng rất nhiều, nhưng sau khi trùng kiến, Mục gia đã không phải là tòa dinh thự lắng đọng ngàn năm như trước, cây cối bị thúc lớn cũng không có loại cảm giác năm tháng dày nặng của trước kia, thoạt nhìn mơ hồ có mấy phần tận lực.

Nhưng Mục gia bây giờ, trên mỗi một cây cột ở hành lang đều treo sa mạn màu đỏ, chậu hoa hồng được sắp xếp cắt tỉa vô cùng chỉnh tề, trên thảm cỏ từ trước chỉ có thể nhìn thấy màu xanh biếc đặt rất nhiều chậu hoa nguyệt quý màu đỏ, dưới mái hiên treo lồng đèn đỏ tinh xảo, trên vách tường trắng như tuyết dán đầy giấy cắt màu đỏ… Ngay cả một chồi cây nho nhỏ lẻ loi cũng được buộc sợi dây đỏ, thắt thành nơ con bướm…

Hạ nhân vội vội vàng vàng, mà trên mặt mỗi người đều treo nụ cười.

Khắp nơi treo đèn kết hoa, người người vui sướng.

Mục Trường Phong có chút mộng, vừa vặn Thanh Y đi ngang qua, cậu lập tức cản nàng lại.

Thanh Y là thiếp thân thị nữ của Mục Trường Sinh, cũng là người tiếp xúc cùng Mục Trường Phong nhiều nhất.

Khi mới vừa xuyên đến Mục gia, Mục Trường Phong cũng không có liên tưởng đến thân thế của chính mình, bởi vậy trải qua nơm nớp lo sợ, tuy rằng cậu tại phương diện đóng kịch rất có thiên phú, mà đến cùng chưa từng thấy bản thân Mục Trường Sinh, làm sao có khả năng diễn giống? Cho nên cậu rất nhanh bị Thanh Y vạch trần thân phận. Cũng may Mục Trường Phong thực sự là thân đệ đệ Mục Trường Sinh, bằng không sớm đã bị Thanh Y ngũ mã phân thây.

"Thanh Y, chuyện gì xảy ra?" Mục Trường Phong chỉ vào tòa nhà đâu đâu cũng có màu đỏ, "Đây là… Ca của ta muốn kết hôn?"

Trên khuôn mặt thanh tú của Thanh Y tràn ra ý cười, "Tất nhiên, ngoại trừ gia chủ, ai còn có thể trong phủ làm đại hôn? Thiếu gia ngài trở về thật đúng lúc, qua hai canh giờ nữa, chính là giờ lành."

Mục Trường Phong ôm trong tay lễ vật đã chuẩn bị xong, nhớ tới Mục Trường Sinh khi rời đi nhìn qua lạnh băng, thầm nghĩ ca ca thực sự là quá muộn tao, vào lúc ấy cả ngày kết hôn đều chọn xong, còn biểu hiện lạnh nhạt như vậy. Bất quá ca có thể cùng người hắn thích kết hôn, cậu cũng thật vì hắn cảm thấy cao hứng.

"Vậy ta bây giờ tìm ca ca." Mục Trường Phong đối với bố cục tòa nhà này tương đối quen thuộct, nói rồi lôi kéo Quý Trạch muốn đi.

"Ôi chao, thiếu gia chờ đã." Thanh Y nói: "Hôm nay là ngày trọng đại, đã có không ít khách nhân tới, thiếu gia ngài trước khi đi gặp gia chủ, trước tiên theo nô tì đi đổi quần áo một chút, ngày hôm nay gia chủ còn dự định hướng đông đảo khách mời chính thức giới thiệu ngài. Ngài mặc thành như vậy…" Thanh Y nhìn một chút Mục Trường Phong cùng Quý Trạch trên người nhất trí áo thun quần jean, lắc lắc đầu nói: "Thực sự không thích hợp. Còn có tóc…" Thanh Y bất đắc dĩ liếc mắt nhìn đỉnh đầu Mục Trường Phong, "Ngài sao lại đem đầu tóc cắt đi, đợi lát nữa còn phải chuẩn bị tóc giả."

Mục Trường Phong vừa nghe phiền toái như vậy, vội vàng nói: "Không cần chính thức như thế, nói với bọn họ một tiếng là được rồi, ta đến yến hội ngồi, bọn họ không phải đều sẽ biết?"

Thanh Y vô cùng không đồng ý, cau mày nói: "Cái này không thể được." Nangftiến lên một bước, không nói lời gì mà lôi kéo Mục Trường Phong hướng một hướng khác đi, vừa đi vừa khuyên nhủ: "Thiếu gia ngài đừng ngại phiền phức, gia chủ cũng là vì ngài, giới thiệu long trọng như vậy mới có thể hiện ra gia chủ đối với ngài coi trọng, sau này cũng sẽ không bao giờ có kẻ nào không có mắt dám tùy tiện đắc tội ngài."

Mục Trường Phong ở chỗ này trải qua mấy tháng, đối với bản lĩnh dẫn vặt người của Thanh Y sợ không chịu nổi, bất quá cậu liếc mắt nhìn Quý Trạch vẫn đi theo bên cạnh mình, nghĩ đến đợi một chút bị chơi đùa không phải một mình mình, còn có người bồi cậu đồng thời bị Thanh Y dẫn vặt, khó giải thích được có chút mong đợi.

Một cái nửa canh giờ lại là sau ba tiếng, Mục Trường Phong rốt cục được Thanh Y thả ra kéo tay Quý Trạch, hai công tử ca tóc dài phất phới liền ra lò.

Vào lúc này khách Mục gia mời hầu như đều đến đông đủ, giờ lành còn chưa tới, có không ít khách nhân hoặc là đứng ở trong vườn thưởng thức cảnh sắc, hoặc là vui cười hớn hở cùng những người khác bắt chuyện, hoặc là ba hai người tụ tập cùng một chỗ thảo luận cái gì… Không khí vui vẻ bừng bừng hỉ khí, nhìn cực kỳ hài hòa.

Mục Trường Phong kéo tay Quý Trạch mới đi ra liền hấp dẫn vô số người chú ý, đại khái là bởi đôi huynh đệ này thực sự quá giống nhau, không ít người tưởng bản thân Mục gia chủ đi ra, theo bản năng đi lên phía trước chào hỏi, chỉ là liếc mắt nhìn nam tử tướng mạo tuấn mỹ cậu kéo tay, ánh mắt kia có chút vi diệu.

Những người này còn không biết đệ đệ Mục gia chủ đã được tìm trở về, nhìn Mục gia chủ đã nói muốn kết hôn đang đường hoàng lôi kéo một nam tử khác, nhớ tới nam nhân tên Ứng Thiên năng lực cường hãn, không ít người lộ ra thần sắc khác thường, đi lên muốn chào hỏi cũng do dự một chút.

Nam nhân rộng lượng đến đâu, nhìn thấy bạn lữ trong ngày tân hôn ngày hôn mà lôi kéo một nam nhân khác, không chắc sẽ không tức giận. Hôm nay là đến ăn tiệc mừng, không phải là đến xem chiến trường a!

Mục Trường Phong cũng mặc kệ những người kia là ai có ý tưởng gì, ngược lại cậu một người cũng không nhận ra, đổi xong quần áo đeo tóc rồi liền lôi kéo Quý Trạch chạy tới hướng phòng Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh lúc này đã đổi xong hỉ phục, hỉ phục đỏ thẫm thêu hoa văn màu vàng vô cùng đẹp mắt, Mục Trường Sinh chưa bao giờ mặc qua quần áo tươi đẹp như vậy, gương mặt luôn tái nhợt kia cũng giống như được y phục nhiễm lên mấy phần sắc đỏ.

Mục Trường Phong đẩy cửa, liền thấy Mục Trường Sinh đang tự đeo bội kiếm lên eo, cậu lập tức xông tới, mở to hai mắt nói: "Ca! Anh ngày hôm nay quá tuấn tú."

Mục Trường Sinh còn chưa nói chuyện, chỉ nghe Trường Phong lại nói: "Lại nói ca cũng quá không tử tế, chuyện lớn như kết hôn thế này cũng không sớm nhắc nhở em, muốn em chuẩn bị lễ vật em nào có biết anh là muốn làm gì nha! Sớm nói với em anh muốn kết hôn em khẳng định chuẩn bị một phần lễ vật lớn hơn."

Mục Trường Sinh giúp cậu chỉnh chỉnh tóc giả trên đầu, "Bản thân đệ đến là tốt rồi, có lễ vật mang theo thì càng tốt."

Giọng điệu này có thể có chút lạnh nhạt, Mục Trường Phong kỳ quái liếc nhìn hắn, đột nhiên phát hiện lỗ tai của hắn đã ửng hồng hết cả, hiểu rõ mà nở nụ cười, "Em biết rồi." Cũng không nói cho Mục Trường Sinh biết cậu biết cái gì, mà chỉ nói: "Giờ lành sắp đến rồi, cô dâu ở nơi nào?"

"Là chú rể." Mục Trường Sinh mặt không thay đổi sửa lời cậu, biểu tình nhìn qua càng lạnh nhạt hơn. Điều kiện tiên quyết là không ai đến xem vành tai đỏ chót của hắn.

Lúc này Thanh Y từ ngoài cửa tiến vào, hành lễ với Mục Trường Sinh: "Gia chủ, thời gian không sai biệt lắm."

Mục Trường Sinh gật gật đầu, dẫn trước đi ra ngoài.

Mục Trường Phong đi theo phía sau ca ca, nhìn bóng lưng Mục Trường Sinh, cậu lặng lẽ nói với Quý Trạch: "A Trạch anh phát hiện không, anh của em bước đi hình như hơi cứng ngắc."

Quý Trạch gật đầu nói: "Có thể là quá khẩn trương." Chuyện này rất bình thường, chờ lúc anh cùng Trường Phong kết hôn, anh nhất định sẽ càng căng thẳng hơn."Chúng ta…"

Nhưng mà Trường Phong không có chờ anh nói xong, hào hứng chạy ra ngoài.

Lúc này trên đại sảnh đã ngồi đầy khách mời, trong đại sảnh để trống một con đường rộng hai trượng, trải thảm đỏ tươi, để đôi tân nhân đi bên trên.

Khách khứa ngóng trông nhìn, chờ đến lúc khi bên ngoài xướng tên, liền thấy hai vị vai chính hôm nay đi vào, đi ở sau vai chính, lại là một người trẻ tuổi giống Mục gia chủ như đúc.

Nhìn người trẻ tuổi kia, không ít người nhớ lại thân đệ đệ thất tán nhiều năm của Mục gia chủ, dồn dập lộ ra thần sắc bừng tỉnh.

Mục Trường Sinh và Ứng Thiên cùng đạp lên thảm đỏ đi vào đại sảnh, bội kiếm hắn đeo bên hông liên kết với bộ kiếm bên hông Ứng Thiên bằng một sợi dây xích màu vàng tinh tế, hỉ phục trên người hai người giống nhau như đúc, chỉ ở chỗ cổ áo thoáng khác biệt.

Trước mặt khác mời đầy cả sảnh đường, hai người bọn họ đồng thanh đọc lên lời thề đến chết không chia lìa, sau đó đồng loạt dùng bội kiếm cắt ngón tay, đem một giọt máu nhỏ vào trong lư đồng trước mặt đang bập bùng một ngọn lửa nhỏ vàng óng.

Huyết dịch rơi vào trong ngọn lửa màu vàng cấp tốc bốc hơi, hóa thành hai tia khói màu đỏ tinh tế phân biệt quấn ở trên người của cả hai, đợi đến khi hồng tuyến biến mất, hỏa diễm trong lò chớp mắt tắt. Nghi thức đạt thành!

Khách nhân dồn dập đứng dậy ăn mừng.

Mục Trường Sinh nhìn Ứng Thiên mặc hỉ phục giống hắn, cười đến rực rỡ, sắc mặt càng lãnh đạm, chỉ là màu đỏ trên lỗ tai dần dần nhiễm đến cổ, hắn yên lặng liếc nhìn Ứng Thiên một cái. Sau đó hướng về Mục Trường Phong đứng ở cách đó không xa ngoắc ngoắc tay.

Mục Trường Phong lập tức đi tới.

Mục Trường Sinh một tay khoát lên lưng Mục Trường Phong, mặt hướng tất cả khách mời ở đây nói: "Đây là Trường Phong, là thân đệ đệ thất tán nhiều năm của ta."

Lời này của Mục Trường Sinh vừa ra, bên trong khách mời lập tức vang lên từng trận tiếng chúc mừng, đều là hai việc tốt đã thành, song hỷ lâm môn các loại.

Mục Trường Sinh thoáng gật đầu, nhưng trong lòng hết sức cao hứng. Dứt lời hắn liền thả ra Trường Phong, quay người đi hướng Ứng Thiên.

Trường Phong lưu tại chỗ cũ ngạc nhiên, đã nói đặc biệt long trọng giới thiệu đâu? Chỉ một câu nói?

Bất quá cậu nhìn Ứng Thiên đứng chung một chỗ với Trường Sinh, trong lòng vẫn là cảm thấy hết sức cao hứng, cậu thích nhìn bộ dáng người khác hạnh phúc mỹ mãn, đặc biệt người này còn là ca ca cậu, thì tốt hơn a!

Mục Trường Sinh cầm tay Ứng Thiên, kéo y đi tới vùng đất hắn cố ý chọn kia.

Tân khách tự nhiên cũng cùng đi ra ngoài.

Hoa viên lớn nhất Mục gia lúc này đã dọn ra một mảnh đất trống lớn, nơi đó che kín các loại kết giới phòng hộ, tài lực tiêu hao vì bày xuống kết giới này khiến không ít gia chủ ở đây nhìn ra đều phải đỏ mắt.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên đi tới mảnh đất trống, Thanh Y thì lại nâng một cái hộp đi phía sau bọn họ.

Mục Trường Sinh tiếp nhận hộp, vừa mở ra, bên trong nằm hai giống tròn vo.

"Ngũ Châm hòa thượng quá hẹp hòi, khuyên can đủ đường mới cho một hạt, nếu không có Nhậm An kia, hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể có một đứa con." Ứng Thiên có chút bất mãn mà nói một câu, bất quá ánh mắt nhìn về phía hai hạt hạt giống cũng rất nhu hòa, nghiễm nhiên đã đem hai hạt giống này xem là con trai mình.

So với Ứng Thiên đến, Mục Trường Sinh ngược lại hiện ra vẻ rất ôn hòa, "Sinh mệnh quả không dễ ra trái, có thể có hai hạt tôi đã rất vui mừng."

Hai người không có nói nhiều, mỗi người tiểu tâm dực dực nâng một hạt giống, gieo cách nhau mười bước.

Mục Trường Sinh lại một lần rút ra bội kiếm, cắt vào lòng bàn tay, đổ vài giọt lên hạt giống. Đợi đến khi đổ xong lên hạt giống, Ứng Thiên lập tức vẩy thuốc lên vết thương của Mục Trường Sinh, biểu tình hiển nhiên có chút đau lòng.

Mục Trường Sinh duỗi ra cái tay không có chảy máu, vuốt lên lông mày đang nhăn của y, nói: "Không có chuyện gì, nếu có thể có hài tử, chút đánh đổi ấy vẫn là đáng giá."

Ứng Thiên rõ ràng chấp niệm hài tử của Mục Trường Sinh, bất quá sau này mỗi ngày Mục Trường Sinh đều phải cắt huyết, chỉ là ngẫm lại liền khiến y đau lòng vô cùng, ai, nếu chuyện như vậy y cũng có thể thay thế là tốt rồi.

Mục Trường Sinh lại giục y, nói: "Đến phiên anh."

Ứng Thiên đối với hài tử cũng không phải quá mong đợi, nghe vậy chỉ tùy ý cắt một vết lên lòng bàn tay, sau đó nhỏ vài giọt máu lên hạt giống thứ hai.

Hạt giống êm dịu khả ái bị bùn đất màu đen bao trùm, ánh mắt Mục Trường Sinh ôn hòa nhìn chúng nó, trong lòng suy nghĩ, bên trái chính là nam hài, hay bên phải là nam hài đây?

Nếu như là nam hài, tên là gì thì được đây? Chỉ dùng máu Ứng Thiên bồi dưỡng thành, có thể hay không sinh ra giống Ứng Thiên như đúc?

92. Chương 92

Tâm Mục Trường Sinh đối với sinh mạng quả tràn đầy mong đợi, hắn thậm chí sai người xây dựng một tiểu đình trong vườn hoa sửa chữa một toà tiểu trúc, chuyển vài tròn tiểu trúc, để bất cứ lúc nào cũng quan sát được tình huống sinh mệnh quả.

Ngày ấy thành hôn, hạt giống mới vừa gieo xuống.

Ngày thứ hai, hạt giống nứt ra một mầm nhỏ.

Ngày thứ ba, mầm nhỏ thành một chiếc lá non nho nhỏ.

…

Chín tháng qua đi, mầm nhỏ lúc trước chỉ to bằng móng tay đã trưởng thành một cây cao chừng ba trượng, đại thụ xanh biếc tươi mát.

Khi trồng xuống hai hạt giống, chỉ cách nhau mười bước, hiện tại chúng nó cũng đã lớn thành đại thụ, cành lá xum xuê, đan xen lẫn nhau, bộ rễ phức tạp cũng dây dưa thành một khối, tựa như một đôi trẻ song sinh thân mật.

Trên cây kết thành hai trái nhìn qua giống như đúc, trái cây không nhỏ, một nam tử trưởng thành hai tay hợp lại mới có thể ôm lấy, bên dưới lớp vỏ ngoài màu xanh nhạt còn có thể nhìn thấy vân mạch tinh tế, bên trong mạch lạc có chất lỏng màu đỏ nhạt lưu động.

Từ bốn tháng trước, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên không cung cấp máu cho sinh mệnh quả nữa, trái cây nhờ vào thân cây tự mình trưởng thành, mà ấn theo lời thuyết minh Ngũ Châm hòa thượng, ngày này tháng sau, hài tử có thể sinh ra.

Ứng Thiên đưa tay cẩn thận đụng đụng trái cây lớn bên trên, trái cây không giống trái bình thường lạnh như băng, vỏ sinh mệnh quả này thậm chí có thể cảm giác được một chút ấm áp.

Ứng Thiên vừa bắt đầu cũng không để ý hài tử, nhưng thấy Mục Trường Sinh mỗi ngày đều đến xem, y cũng không nhịn được có chút mong đợi, hài tử từ sinh mệnh quả dựng dục ra sẽ không nhiễm huyết thống ai khác, có thể hoàn toàn thừa kế huyết mạch người cung cấp máu, như vậy hài tử sinh ra, cũng tất nhiên là dáng dấp giống người cung cấp.

Não bổ bộ dáng một Mục Trường Sinh nho nhỏ nghiêm túc nghiêm mặt, Ứng Thiên không khỏi bật cười.

Tiếng cười kia lại như là kinh động sinh mệnh quả đang ngủ say, trái cây mới vừa bị y chạm qua bỗng nhiên nứt ra một cái lỗ.

Tiếng vang nhỏ bé lập tức đưa tới chú ý của Mục Trường Sinh và Ứng Thiên, hai người trơ mắt mà nhìn vết nứt trên sinh mệnh quả bên trái càng ngày càng lớn, trong lòng không khỏi bắt đầu hoảng rồi.

Ứng Thiên ngạc nhiên nói: “Không phải nói còn có một tháng sao? Vì sao bây giờ đã…”

Mục Trường Sinh cất giọng nói: “Nhanh, đem đồ vật chuẩn bị sẵn bưng lên.”

Thời gian sinh mệnh quả thành thục so với tính toán sớm một tháng, điều này làm cho Mục gia vốn an bình bình tĩnh lập tức lâm vào không khí khẩn trương.

Thanh Y tới tới lui lui chỉ huy người chuẩn bị đồ vật, Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên thì lại trông coi dưới tàng cây, sốt sắng mà nhìn trái cây trên cây.

Những người làm tới tới lui lui, đem một tầng lại một tầng nhuyễn thảm bày dưới tàng cây, phòng ngừa trái cây lúc rơi xuống đất làm rơi thiếu chủ bên trong.

Mấy thị nữ giơ lên một bồn tắm nho nhỏ đã sớm làm tốt, linh tuyền bên trong bốc hơi ấm đẩy ra vài vòng gợn sóng.

Năm người làm mang ra một bức bình phong, lập tức ở dưới tàng cây cách ra một gian phòng nhỏ độc lập.

Thanh Y vội vội vàng vàng cho người đưa tới nhũ mẫu còn đang tiếp thu huấn luyện đưa đến, lại sai người chuẩn bị tã lót quần áo chờ, mãi đến tận khi xác định tất cả mọi thứ đều chuẩn bị xong, nàng mới hướng về sinh mệnh quả nhìn.

Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên sốt sắng đứng dưới tán cây nhìn đã lâu, nhưng mà sinh mệnh quả rõ ràng trưởng thành sớm sau khi nứt mấy đường, lại không có bất cứ động tĩnh gì tiếp.

Mục Trường Sinh đợi nửa ngày, vẫn cứ không có bất cứ động tĩnh gì, không biết là thất vọng hay là vui mừng mà thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới phát hiện trên trán mình tất cả đều là mồ hôi hột, lòng bàn tay cũng ướt nhẹp.

Ứng Thiên giúp hắn xoa xoa mồ hôi trên người, an ủi: "Xem ra Ngũ Châm hòa thượng kia nói không sai, còn phải một tháng nữa, ngày hôm nay có thể là..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe bộp một tiếng, sinh mệnh quả từ trên cây rớt xuống. Giống như trái cây chín, cành sinh mệnh quả bị ép tới quá độ uốn cong lại, quả lập tức rơi xuống tầng đất lót đầy đệm êm, vỏ bể thành bốn, năm cánh hoa.

Một cú này không phải chuyện nhỏ, Mục Trường Sinh vốn đã thả xuống tâm bị cú ngã cả kinh, tâm lại nâng lên thật cao, hắn vội vã đi lên trước, cẩn thận đẩy ra vài miếng vỏ màu xanh biếc, lại đối diện một anh nhi nho nhỏ mở hai mắt thật to.

Tiểu nam anh thân thể trần truồng ngồi trong đống lớn vỏ trái cây, cả người dính đầy chất lỏng màu xanh biếc, trên da đầu nho nhỏ chỉ có thưa thớt mấy sợi tóc ngắn, cũng không như anh nhi vừa ra đời cả người nhiều nếp nhăn, trái lại trắng nõn thủy nộn như cục bột nặn thành, một đôi mắt vừa đen vừa sáng.

Bé ngẩng đầu lên, tò mò nhìn Mục Trường Sinh có chút đờ đẫn, nhếch miệng cười khanh khách.

Nghe tiếng cười, Mục Trường Sinh như lập tức từ trong mộng tỉnh lại, trong đôi mắt tràn đầy vui sướng.

Hắn cẩn thận đưa tay ra, nỗ lực ôm lên hài tử ngồi ở trong đống vỏ, lại bị một đôi tay vừa nhỏ vừa mềm ôm lấy mấy ngón tay.

Mục Trường Sinh sững sờ, có chút bất khả tư nghị nhìn hài tử nho nhỏ trước mắt.

Tiểu nam oa thân thể trần truồng hai tay ôm ngón tay phụ thân, cười lên khanh khách...

===

—— mười bốn năm sau

Ứng Thiên liếc nhìn sinh mệnh quả khổng lồ trên cây kia lớn đến mức sắp đem toàn bộ cây đều phải đè cong, than thở mà lau mấy giọt máu, nhỏ lên trên rễ cây.

Giọt máu rất nhanh liền bị rễ cây hấp thu.

Mục Trường Sinh đứng ở bên cạnh y, thấy y đổ xong, hai người đồng thời bắt sâu cho sinh mệnh thụ mười bốn năm còn không có ý định thành thục này.

Bên cạnh sinh mệnh thụ này, là một gốc cây khô, mười bốn năm trước khi sinh ra trái cây sinh mệnh thụ liền khô héo.

Một gốc cây héo tàn, một gốc cây sinh cơ bừng bừng, hai cực trái ngược này khiến mỗi người đi qua nơi này cũng không nhịn được dừng chân. Tất nhiên, có thể dừng lại trong hoa viên Mục gia cũng không có nhiều người.

Ứng Thiên bốc lên một con sâu béo đang gặm nhấm lá sinh mệnh thụ, quăng đi, vô cùng phát sầu mà nói với Mục Trường Sinh: "Trường Sinh, còn chưa tìm được Ngũ Châm hòa thượng sao? Quá không đáng tin, năm đó rõ ràng nói mười tháng sau có thể mọc ra hài tử, kết quả A Lương sớm một tháng, mà cái này, gần tròn mười lăm năm còn không chịu đi ra, anh nói ổng có thể hay không cho chúng ta một hạt giống hư."

Mục Trường Sinh ngẩng đầu nhìn trái cây đã lớn hơn nửa người trưởng thành, trầm mặc một chút, mới nói: "Sẽ không đâu."

Mục Trường Sinh nói sẽ không, vậy thì chắc chắn sẽ không. Ứng Thiên gật gật đầu, chỉ là ngẩng đầu ánh mắt nhìn về phía trái cây có chút sợ hãi, đây là dùng máu của y nuôi lớn, nhưng y không phải là nhân tộc, sinh mệnh quả là chuẩn bị cho nhân tộc. Y cuối cùng sẽ trồng ra dạng hài tử gì a! Sẽ không vừa sinh ra chính là cự anh đi? (em bé khổng lồ)

Nhìn trái cây sắp lớn bằng người trưởng thành, não bổ hình ảnh y cùng Trường Sinh ôm ấp dỗ dành một anh nhi lớn lên bằng bọn họ... Ứng Thiên đột nhiên lắc đầu, vỗ gáy mình một cái.

Lúc này, âm thanh A Lương xa xa truyền tới.

"Phụ thân, cha! Con đã trở về!"

Nghe thanh âm vui sướng này, gân xanh trên thái dương Ứng Thiên nhảy nhảy, ánh mắt Mục Trường Sinh lại nhu hòa rất nhiều.

A Lương chính là đứa bé đầu tiên mười lăm năm trước bọn họ trồng ra, lương, thiện. Mục Trường Sinh cho bé gọi là "Lương", hi vọng bé có thể trưởng thành thành một người tốt từ thâm tâm đến hành vi cử chỉ đều "Lương". Bởi vì chỉ dùng máu Mục Trường Sinh, cho nên đứa nhỏ này càng lớn càng giống như Mục Trường Sinh, vốn là có một hài tử như thế Ứng Thiên hẳn là phi thường phi thường yêu thích, không biết làm sao đứa nhỏ này ngoại trừ tướng mạo, khắp toàn thân căn bản không có nửa điểm giống Mục Trường Sinh.

Đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn đều là một hỗn thế ma vương, hôm nay dỡ nhà ngày mai đốt vườn, mỗi ngày đều có thể dằn vặt ra trò quậy phá bất động, điểm chướng mắt nhất là, chính là đứa nhỏ này đặc biệt thích kẹp giữa y và Mục Trường Sinh làm kỳ đà cản mũi! Dỗ thế nào cũng không rời đi.

Cố tình bé vẫn là độc đinh thế hệ này của Mục gia, Mục Trường Sinh sủng như bảo bối, đừng nói chỉ trong dinh thự, chính là ra khỏi Mục gia, bên ngoài dám trêu cậu cũng không có mấy người.

Lúc này hỗn thế tiểu ma vương mới vừa tan học, Ứng Thiên liền từ trong thanh âm vô cùng phấn khởi của đối phương ngửi ra thông tin gặp rắc rối.

A Lương đột nhiên từ ngoài cửa viện nhảy vào, một đầu đâm vào trong lồng ngực Mục Trường Sinh.

Ứng Thiên thấy thế khóe mắt giật giật, "Đã mười lăm tuổi còn như tiểu hài tử làm nũng thật không thấy xấu hổ."

Ai biết A Lương không có như ngày xưa ra vẻ cợt nhả, trái lại yên lặng dựa vào lồng ngực Mục Trường Sinh, không nói câu nào.

Chân mày Mục Trường Sinh hơi nhíu lại, động viên vỗ vỗ đầu cậu. Nói: "A Lương ngoan, có chuyện gì cùng phụ thân nói một chút, nếu là có người dám để cho con chịu một chút ủy khuất, phụ thân nhất định sẽ không bỏ qua hắn."

Nghe lời này, Ứng Thiên rất có vài phần đau lòng nhìn Mục Trường Sinh: "Trường Sinh anh không thể như vậy, từ phụ hại con a!"

Mục Trường Sinh liếc mắt nhìn y, dùng cằm ra hiệu y đi để ý A Lương.

Chỉ nghe A Lương buồn buồn tại trong lồng ngực Mục Trường Sinh nói: "Ngày hôm nay ở học viện, mấy người bọn họ đánh một mình con."

Ứng Thiên ngoài miệng nói không thích đứa nhỏ này, kỳ thực nội tâm thương yêu vô cùng, vừa nghe đến hài tử nhà mình bị đánh, còn là bị mấy người vây đánh, tâm tư mới vừa ghét bỏ A Lương lập tức tan thành mây khói. Y xắn lên tay áo, hung ác nói: "Là ai dám đánh con, nói cho cha, cha giúp con đem bọn chúng đánh cho cha mẹ chúng cũng không nhận ra."

A Lương lập tức từ trong ngực Mục Trường Sinh xoay người nhìn về phía Ứng Thiên, nói: "Là thiếu chủ Triệu gia cùng Vương gia, bạn bè bọn họ cùng vài người các tiểu gia tộc, chính là bắt nạt con một mình! Cha nhất định giúp con giữ gìn lẽ phải."

Ứng Thiên giận dữ, "Lẽ nào dám như vậy, nhiều người như thế bắt nạt một mình con trai ta, A Lương con ở nhà chờ cha, cha lập tức đi bắt mấy người kia nhận lỗi."

Dứt lời y nhấc chân muốn đi ra ngoài, lại bị Mục Trường Sinh ngăn trở. Mục Trường Sinh ra hiệu Ứng Thiên ngồi xuống, sau đó nói với A Lương đã đỏ mắt lên, thoạt nhìn rất ủy khuất: "Con đem chuyện đã xảy ra hôm nay từ đầu tới đuôi nói một lần cho chúng ta nghe một chút."

A Lương mở to hai mắt nhìn Mục Trường Sinh, trong đôi mắt thủy nhuận của thiếu niên tràn đầy oan ức, giọng nói lanh lảnh còn chưa bị biến thanh, nói: "Phụ thân, con mới vừa nói đều là thật, bọn họ thật sự có mấy người vây đánh một mình con."

Mục Trường Sinh vuốt cằm nói: "Phụ thân tất nhiên tin tưởng con nói là sự thật, phụ thân chỉ là muốn con đem chuyện đã xảy ra hôm nay đều nói một lần mà thôi."

Hết cách rồi, A Lương chỉ có thể bĩu môi, có chút không tình nguyện đem từng trải ngày hôm nay tỉ mỉ nói một lần.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Mục Trường Sinh trầm mặc.

Ứng Thiên lẩm bẩm nói: "Hóa ra ngôn linh còn có thể dùng như vậy a!" Như là đột nhiên lĩnh ngộ kỹ năng đặc thù nào đó. Ứng Thiên kề sát về phía Mục Trường Sinh một chút, thấp giọng nói: "Trường Sinh, chúng ta buổi tối, có muốn thử một chút hay không…"

Mục Trường Sinh:…

93. Chương 93

A Lương năm nay mười lăm tuổi, vào lúc này năm ngoái, cậu đã thức tỉnh rồi. Năng lực kế thừa tự phụ thân Mục Trường Sinh, cũng là năng lực ngôn linh.

Bất quá có lẽ bởi vì chịu quy tắc hạn chế, A Lương sau khi giác tỉnh thực lực so với một phần mười phụ thân cậu năm đó cũng không đuổi kịp, ngôn linh cũng khi linh khi không, năng lực không lớn, hạn chế cũng không thiếu.

Biết rằng không có cách nào như phụ thân mở miệng thành pháp, A Lương liền đi con đường vũ giả. Còn nhỏ tuổi liền đem gân cột rèn luyện đặc biệt cường tráng, đừng nói thiếu niên lớn lên bằng cậu, chính là ba, năm thức tỉnh giả cùng lên, dưới tình huống đối phương không dùng tới năng lực thiên phú, A Lương cũng tự tin mình tuyệt đối sẽ không thua.

Dưới tình huống như vậy, cậu đối với bạn cùng lứa ở học viện cũng có chút nhìn không thuận mắt.

Cả phòng học cũng không đi, A Lương đến học viện, trực tiếp tìm đại thụ cành lá xum xuê bò lên, đi ngủ đây.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, lại phát hiện có hai thiếu nữ đứng ở dưới gốc cây mình ngủ, nâng một quyển sách xem, một bên xem một bên phát ra tiếng cười kỳ quái.

Cậu vốn cũng không thế nào thích xem sách, thế nhưng vào lúc này mới vừa tỉnh ngủ không thể ngủ tiếp, không có chuyện làm tẻ nhạt cực kì, nhìn thấy hai thiếu xem sách rất hưng phấn, cảm thấy được vậy khẳng định là bản sách hay vô cùng đáng giá xem. Vì vậy thân thể dễ dàng xoay một vòng trên cây, mũi chân ôm lấy thân cây đổi chiều mà xuống, trực tiếp đối diện hai thiếu nữ nói: "Hai vị cô nương, có thể cho tôi mượn xem…"

"A!"

"A!"

Miệng đồng thanh phát ra tiếng thét chói tai che đi tất cả lời phía sau của cậu. A Lương treo ngược ở trên cây, tóc dài trước khi ra cửa buộc chỉnh tề lúc này cùng treo ngược giữa không trung, còn dính vào một chiếc lá.

Cậu tiện tay đem lá cây dính trên tóc lấy xuống cho vào trong miệng, cà lơ phất phơ không giống một thế gia công tử, trái lại như một tiểu lưu manh đầu đường.

Hai thiếu nữ bị kinh sợ lúc khắc này đã sớm chạy trốn không ảnh, A Lương bĩu môi, không để ý tới bọn họ, nhìn thấy quyển sách bị rơi trên mặt đất ánh mắt sáng lên.

Nhổ ra chiếc lá trong miệng, cậu từ trên cây nhảy xuống, nằm trên mặt đất vỗ vỗ bụi bặm trên sách, trực tiếp lật xem.

"Cơ ngã sở nguyện?" Tên này là gì, kỳ quái như thế?

A Lương mở ra trang thứ nhất, trên tờ giấy trắng như tuyết in vài chữ "Thành văn học Tấn Giang". Cậu cau mày nghĩ một hồi, "Từ khi nào có một toà thành như vậy, mình tại sao không biết?"

Bất quá cái này cũng không ảnh hưởng cậu xem, cậu tiếp tục nhìn xuống.

vai chính: Triệu Tử Kỳ, Cung Huyền

"Triệu Tử Kỳ, Cung Huyền? Là hai người kia." Học viện hiện tại A Lương theo học là mười năm trước tập trung đông đảo lực lượng thế gia dựng thành, chuyên môn bồi dưỡng con cháu các gia tộc. Cầm kỳ thư họa, cưỡi ngựa bắn cung, lễ nghi phép tắc con cháu thế gia nhất định phải nắm giữ, tri thức đương nhiên sẽ không hạ xuống, mặt khác học tập chưởng khống linh lực trước khi thức tỉnh cùng với một ít thủ đoạn phòng thân chủ yếu cũng là chương trình học đứng đầu.

Trong bách tộc vốn không có Triệu gia, thế nhưng hơn mười năm trước, tiểu thúc thúc của A Lương, cũng chính là thân đệ đệ Mục Trường Sinh, Mục Trường Phong lợi dụng Vọng Hư kính khai thông một thông đạo đến một thế giới khác, Triệu gia cùng bọn họ cách một thế giới, cùng Quý gia và Tả gia dần dần di chuyển đến đây, còn có một vài tán tu ở thế giới khác kia.

Chỉ là những gia tộc mới vừa di chuyển lại đây tuy rằng thực lực cũng không tính yếu, mà chẳng hề được hậu đại thế gia cắm rễ thâm hậu đặt trong mắt. Bố cục Khánh quốc mấy trăm năm cũng không đổi qua, thế lực phân chia cũng hết sức rõ ràng. Cơ hồ mỗi một miếng thổ địa đều có chủ, ai sẽ nguyện ý để cho mấy gia tộc đột nhiên xuất hiện cạnh tranh tài nguyên vốn không thế nào dư dả với mình.

Bởi vậy những người này khi mới vừa lại đây rất bị xa lánh.

Cũng may Quý Trạch cùng Mục Trường Phong có tầng quan hệ mọi người ngầm hiểu kia, để những gia tộc khác chấp nhận những người di chuyển lại đây đều là phụ thuộc Mục gia, mà Mục gia cũng không keo kiệt cung cấp cho mấy nhà một mảnh khu vực để phát triển. Này mới chậm rãi ổn định lại.

Mà Triệu Tử Kỳ cùng Cung Huyền, theo thứ tự là con em trẻ tuổi khá xuất sắc của hai nhà Triệu Cung thế hệ này, hai người đều so với A Lương lớn hơn hai tuổi.

Khác với A Lương ở trong bị người ghét, hai người này bởi vì tướng mạo tuấn tú cùng cử chỉ phong độ nhẹ nhàng, vẫn luôn rất được người hoan nghênh, bằng hữu cũng nhiều, ra vào thường thường kéo nhóm, kết bè kết lũ, đi tới chỗ nào náo nhiệt chỗ nấy.

A Lương gặp qua hai người kia mấy lần, đối với hai kẻ được bình chọn danh hiệu đệ nhất đệ nhị mỹ nam tử toàn học viện khịt mũi coi thường, mỗi khi nhìn thấy hai người này, trong lòng cậu xẹt qua một câu nói, tên làm vườn nhà ta có dung mạo so với các ngươi còn dễ nhìn hơn.

Nhưng mà hai người như vậy cũng có người vì bọn họ viết sách, dựa vào cái gì?

A Lương tẻ nhạt cùng cực mang theo một loại bất mãn không rõ mở ra nội dung chính văn đọc, chỉ là càng xem, sắc mặt của cậu càng ngày càng quỷ dị. Bất tri bất giác đọc lên thành tiếng.

"Cung Huyền nắm eo Triệu Tử Kỳ, ngón tay tại vị trí nào đó bên hông hắn nhẹ nhàng nhấn một cái, Triệu Tử Kỳ liền cảm thấy cả người tê dại…" Ngón tay A Lương ở bên hông đâm tới đâm lui, vẫn không có tìm tới được vị trí chế phục địch nhân dễ như ăn cháo kia.

"Cung Huyền cúi đầu, đôi mắt ẩn tình nhìn Triệu Tử Kỳ trong lồng ngực, một tay ôm lấy hắn, một tay dò vào trong y phục hắn, đầu ngón tay tại nơi nào đó trước ngực nhẹ nhàng vạch một cái, Triệu Tử Kỳ liền cảm thấy một luồng điện trong nháy mắt bao phủ toàn thân, cả người không khỏi run rẩy…" A Lương cũng

tại trước ngực mình sờ soạng một cái, chết sống không cảm giác được dòng điện, không khỏi có chút buồn bực nhíu mày, "nơi nào đó" rốt cuộc là nơi nào, người viết sách hơi quá đáng, cũng không viết rõ ràng.

Tuy rằng tính tình khác hẳn, thế nhưng A Lương vẫn là lớn lên bên cạnh Mục Trường Sinh, mà Mục Trường Sinh làm sao có khả năng sẽ cho cậu xem những tạp thư không quá quan trọng? Từ nhỏ đến lớn, thư tịch A Lương tiếp xúc không có chỗ nào mà không ẩn chứa đạo lý lớn kinh điển, điều này khiến cho A Lương ngộ nhận, đó chính là, cậu cho là tất cả thư tịch đều là tốt, đều có đạo lý lớn như thánh nhân nói.

Cho nên lúc này tuy rằng mơ hồ cảm thấy không đúng, thế nhưng cậu vẫn ôm một loại thái độ học hỏi, muốn nhanh một chút nắm giữ loại phương pháp có thể không uổng nửa điểm linh lực đem kẻ địch chế phục.

Cung Huyền thân thể nhỏ yếu, linh lực cũng thấp, Triệu Tử Kỳ lại cao to kiên cường, trong sách nói Cung Huyền dùng loại biện pháp này dễ dàng đem Triệu Tử Kỳ rõ ràng mạnh hơn y rất nhiều thoải mái chế phục, nếu như cậu cũng học xong, thực lực nhất định có thể nâng cao một bước.

Ôm ý nghĩ như thế, A Lương tiếp tục xem tiếp.

"Cung Huyền đột nhiên đem Triệu Tử Kỳ đẩy lên trên đất… Triệu Tử Kỳ giãy dụa muốn phản kháng, lại bị Cung Huyền dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai mạnh mẽ xoa nhẹ tại bộ vị nào đó dưới rốn ba tấc một cái… Thân thể Triệu Tử Kỳ cứng lại rồi, tay chân dưới đòn đánh này cũng mất đi khí lực, chỉ có thể mặc cho Cung Huyền làm…" Lại là một bộ vị nào đó, A Lương gấp đến độ vò đầu bứt tai, một bộ vị nào đó rốt cuộc là vị trí nào a!

Cùng lúc đó, một bên khác trong học viện đã xôn xao cả lên.

Cung Huyền cùng Triệu Tử Kỳ vừa mới học xong một khóa kỳ nghệ, đang tại lúc đông đảo học sinh chen chúc chậm rãi đi ra phòng học, nhưng mà mới vừa xuống bậc thang, Cung Huyền thân thể thon gầy bỗng nhiên đem Triệu Tử Kỳ thân hình cao lớn ôm vào trong ngực.

Học sinh khác chỉ cho là Triệu Tử Kỳ mới vừa trượt té lộn mèo một cái vừa vặn được Cung Huyền đỡ lấy, cũng không có suy nghĩ nhiều, nào ngờ sau một khắc, tay Cung Huyền duỗi vào trong vạt áo Triệu Tử Kỳ! Sau khi duỗi vào còn sờ tới sờ lui, động tác vô cùng hèn mọn.

Mà Triệu Tử Kỳ bị mọi người cho là sẽ thẹn quá thành giận thì lại đỏ cả mặt, mắt hiện ra thủy quang, lại như… lại như thiếu nữ hoài xuân!

Ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, dĩ nhiên… dĩ nhiên… Rất nhiều học sinh nói không ra lời, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tình cảnh phát sinh trước mắt.

===

"Ngón tay cung Huyền cách một tầng quần áo, dọc theo gò núi vẫn luôn du tẩu đến bình nguyên… Gặp phải địa phương nhô ra, liền dừng lại chốc lát, trằn trọc vê mài…" A Lương càng xem càng hồ đồ, mới vừa không phải đang giảng thuật chế địch sao? Làm sao đột nhiên lại là gò núi rồi bình nguyên? Địa phương nhô ra nào? Gò đất nhỏ? Nhưng mà gò đất nhỏ cùng chế phục Triệu Tử Kỳ có quan hệ gì?

"Tay Cung Huyền vẫn luôn uyển chuyển du tẩu, một đường tìm được hậu đình Triệu Tử Kỳ…" Hậu đình? Nhà chính sau sân trước? A Lương cau mày khổ sở suy nghĩ, hậu đình này khẳng định không phải chỉ nhà chính sau sân trước, nhưng mà nếu như không phải nhà chính sau sân trước vậy là cái gì? Hậu đình đến cùng ở nơi nào?

A Lương vẫn còn xoắn xuýet, không lưu ý đã có một đống người hướng về phía cậu đi tới.

Cung Huyền và Triệu Tử Kỳ quần áo tán loạn, dáng vẻ chật vật tách ra xa xa, nhưng vẫn dẫn đầu đi đằng trước.

Hai người nhìn thấy A Lương ngồi xổm dưới tàng cây đọc sách, không hẹn mà cùng quát to một tiếng, "Mục Lương, quả nhiên là ngươi!"

Vào lúc này A Lương bỏ qua một ít miêu tả đọc khó hiểu, liền niệm một câu, "Triệu Tử Kỳ ngâm nga một tiếng…"

Triệu Tử Kỳ xông lên trước nhất bỗng nhiên cả người cứng đờ, không khống chế được mà phát ra một tiếng rên rỉ.

Mọi người:…

A Lương cũng là sợ ngây người, cậu không nghĩ tới cậu căn bản là không có định dùng ngôn linh, kết quả ngôn linh thường mất linh vào lúc này cư nhiên hiệu nghiệm!

Cung Huyền một thân bạch y tán loạn, đầy mặt bi phẫn lên án: "Mục Lương, ta và Tử Kỳ huynh với ngươi không thù không oán, ngươi vì sao… Vì sao phải ở trước mặt mọi người, làm nhục chúng ta như vậy."

A Lương bị phản ứng của Cung Huyền làm cho sững sờ, cậu còn vài tháng nữa mới tròn mười lăm tuổi, căn bản không phải nhà thông thái, chỉ khờ dại cho là trong sách viết là một loại công pháp lợi hại. Vào lúc này thấy Cung Huyền và Triệu Tử Kỳ mang theo rất nhiều người tới hung hăng, chút tâm lý bởi vì khống chế không tốt ngôn linh mà sinh ra hổ thẹn lập tức bị đập không còn, trong lòng nói: Coi như ngôn linh tạo nên tác dụng, nhưng mà ta cũng giúp bọn họ thực tiễn một môn công pháp, bọn họ không cảm kích ta cũng thôi, bây giờ lại tìm ta phiền phức, muốn ăn đòn!

===

"Sau đó chúng con liền đánh nhau a!" A Lương vào lúc này trên mặt còn mang theo vài phần đắc ý cùng kiêu ngạo, "Bọn họ ỷ vào lớn tuổi và nhiều người bắt nạt con, sau đó còn không phải là từng người từng người bị con đánh cho răng rơi đầy đất ha ha."

Mục Trường Sinh:…

Ứng Thiên:…

Hai người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Mục Trường Sinh mở miệng trước, "A Lương đã mười lăm tuổi, chuyện này… anh không dạy nó?"

Ứng Thiên lắc đầu nói: "Tôi nghĩ anh sẽ dạy nó nha?"

Mục Trường Sinh có chút đau đầu ấn ấn mi tâm, nhìn về phía A Lương, "Đánh xong, đám người Cung Huyền và Triệu Tử Kỳ đâu?"

A Lương dương dương tự đắc, "Con sau khi đánh xong ngay lập tức trở về, những người kia hiện tại phỏng chừng còn nằm trong học viện đấy!"

Nhưng mà sau một khắc cậu đắc ý liền bị một chậu nước lạnh dập tắt, chỉ nghe Mục Trường Sinh nghiêm nghị nói: "Ngày mai con mang lễ vật, tự mình đi hai nhà Cung Triệu chịu đòn nhận tội."

A Lương vẻ mặt đau khổ, vô cùng đáng thương nhìn hắn.

Mục Trường Sinh mặt không thay đổi nhìn lại, vô cùng hờ hững bỏ thêm một cái, "Tối hôm nay đi phòng nhỏ diện bích một đêm, nghĩ rõ ràng con đến tột cùng sai ở chỗ nào. Ngày mai sau khi con thỉnh về, phụ thân sẽ tìm vài cuốn sách cho con xem. Không biết ghi nhớ lại hỏi."

Cứ như vậy, A Lương bị thị vệ lãnh khốc vô tình kéo vào phòng nhỏ.

===

Đêm khuya, Mục Trường Sinh phất tay một cái, chim trắng nhỏ dừng trên bàn trong nháy mắt hóa thành một tờ giấy bay tới trước mặt hắn. Hắn đọc nhanh như gió xem xong phong thư này, hơi khẽ thở ra một hơi.

Ứng Thiên đem thức ăn khuya đặt trước mặt hắn, hỏi: "Thế nào? Bên kia nói thế nào?"

Mục Trường Sinh nói: "Cũng may đứa nhỏ A Lương này không đem cái đoạn kia đều niệm xong, hai đứa bé Cung Huyền cùng Triệu Tử Kỳ chỉ là ở trước mặt mọi người sờ soạng mấy lần, cũng không có xảy ra sai lầm lớn. Bây giờ chỉ là chút tổn hại mặt mũi cộng thêm bị thương ngoài da thôi, không có vấn đề quá lớn. Chỉ là đứa bé A Lương này, sau đó phải quản giáo càng thêm nghiêm ngặt. Ngôn linh ngôn linh, lời đã nói ra không thể thu trở lại."

Nhìn đáy mắt Mục Trường Sinh nặng nề tâm tình, Ứng Thiên biết hắn nhất định nghĩ tới việc vô ý hại chết Diêm Quy, y cúi người nhìn Mục Trường Sinh, cắn lỗ tai của hắn nói: "Ngôn linh không sai a, chúng ta ngày hôm nay thử xem?"

Một câu nói này quả nhiên đem lực chú ý của Mục Trường Sinh dời đi. Hắn đứng lên, ôm chặt người trước mắt.

Ánh đèn trong phòng không hề có một tiếng động dập tắt, hai người trong căn phòng một mảnh đen nhánh lảo đảo ngã lên giường…

94. Chương 94

Từ sau sự kiện chịu đòn nhận tội, A Lương đã có một tháng bảy ngày không ra khỏi cửa. Không phải cậu xấu hổ với người, mà là từ sau ngày đó, phụ thân Mục Trường Sinh của cậu rốt cục phát hiện học viện không thích hợp với cậu, vì vậy đem cậu hạn chế ở nhà, mỗi ngày đọc sách viết chữ đều sắp ngộp thành đồ ngốc!

Một ngày mười hai canh giờ ngoại trừ lúc ngủ thì chỉ có nửa canh giờ đến xem đệ đệ kia là tự do.

Tâm A Lương khổ sở, lại chỉ có thể phun với đệ đệ mười mấy năm qua còn chưa ra đời.

Ngày này A Lương theo thường lệ dưới tàng cây phun tào, lòng chua xót mà đem chuyện ngày hôm nay phụ thân đánh cậu kể lể, ngay tại khi cậu cho là ngày hôm nay sẽ tự nói chuyện qua nửa canh giờ, trái cây trên đỉnh đầu mười bốn năm không nhúc nhích qua một lần đột nhiên chuyển động, không ngừng chuyển động, còn nứt ra mấy đường.

"Ta ta ta ta ta…" A Lương đột nhiên đứng lên, chỉ vào trái cây lớn lên bằng cậu hô ta nửa ngày, rốt cục vỗ đầu hướng ra phía ngoài hô, "Người đến a, đệ đệ ta muốn xuất thế!"

Sau đó lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn chằm chặp sinh mệnh quả bắt đầu nứt ra, hai tay duỗi về phía trước, muốn khi trái cây rơi xuống đỡ lấy đệ đệ hoặc là muội muội của mình trước tiên.

Mắt thấy phần lớn vỏ ngoài đều nứt ra rồi, A Lương kích động đến đôi mắt đỏ ửng.

Sinh mệnh quả đã nứt ra hơn phân nửa cuối cùng từ trên cây rớt xuống, A Lương toại nguyện mà tiếp được nó, lại bị trọng lượng quá mức bất thường ép tới suýt nữa ngã chổng vó trên đất. Đệ đệ hoặc muội muội của mình nhất định rất cao lớn khỏe mạnh. A Lương nghĩ như vậy, hướng bên trong nhìn, lại đối diện một cái đầu to đen kỳ quái.

Trên đỉnh đầu đen thùi lùi có hai cái sừng nho nhỏ, một đôi mắt to màu vàng óng đang hồ đồ nhìn cậu.

A Lương:…

Cậu có chút khó có thể tin nhìn bé hoặc là nó, đang muốn miễn cưỡng mình lộ ra một nụ cười thân thiết với sinh vật nghi là đệ đệ mình, bỗng nhiên nghe bên trong vỏ quả truyền đến một tiếng ê a mềm mại của anh nhi.

A Lương không khỏi nhìn hướng phát ra âm thanh, nhìn thấy sinh vật màu đen thật dài nằm bên một anh nhi toàn thân trơn bóng, trên người tiểu anh nhi dính rất nhiều chất lỏng màu xanh biếc, đang mở to một đôi mắt màu đen thủy nhuận, tò mò nhìn cậu.

Tâm A Lương sắp nhuyễn thành một bãi nước, không tự chủ được lộ ra một nụ cười mừng rỡ, lại vào lúc này, một vệt bóng đen từ bên cạnh mình thổi qua, đợi khi cậu kịp thời phản ứng lại, muội muội khả ái bên trong vỏ quả đã không thấy…

Đang khi Mục Trường Sinh cùng Ứng Thiên chạy đến, tại chỗ chỉ còn dư lại một tiểu long ngơ ngác ngồi trong vỏ quả.

Nhìn tiểu long tuy rằng vô cùng non nớt nhưng cùng bản thể Ứng Thiên cực kỳ tương tự, ánh mắt Mục Trường Sinh lập tức nhu hòa.

Ứng Thiên lại thất vọng, y nhìn thằng ngốc ngơ ngác mà ngồi trong vỏ quả, thấy thế nào cũng cảm giác xấu.

"Sao lại xấu như vậy?"

Mục Trường Sinh lúc này đã đến để đem tiểu Long ôm ra, nghe vậy nhân tiện nói: "Vậy anh cảm thấy ai đẹp mắt."

Ứng Thiên lập tức biểu thị trung tâm, "Anh! Anh đẹp mắt nhất."

Lão phu lão thê mười mấy năm, Mục Trường Sinh đối với lời nói như vậy cũng sớm đã miễn dịch, hắn cúi người đem tiểu hắc long từ trong xác quả ôm ra, nhưng mà bốn cái móng vuốt của tiểu hắc long thoạt nhìn ngốc lăng lăng chặt chẽ víu tại trong vỏ quả, làm sao cũng không muốn bị Mục Trường Sinh ôm.

Không chỉ như vậy, tiểu hắc long còn luôn xoay thân thể, đầu vẫn luôn vây quanh nửa quả khác kia, một bên vây quanh, một bên phát ra tiếng kêu tinh tế.

Mục Trường Sinh nhìn bé vây quanh nửa vỏ quả kia, nơi đó thoáng sụp một khối, nhìn… như là trước có vật khác ở nơi đó.

Tiểu Long vừa vây quanh nửa vỏ quả, vừa hướng Ứng Thiên phát ra tiếng kêu tinh tế.

Dáng vẻ Ứng Thiên nguyên bản mạn bất kinh tâm dần dần nghiêm túc lên, y có chút ngưng trọng nói với Mục Trường Sinh: "Con nói bên trong quả còn có một đứa em, tại trước khi chúng ta đến bị người bắt đi."

===

A Lương đuổi theo bóng đen cướp đi muội muội mình chạy ra Mục gia, song tốc độ đối phương quá nhanh, cậu mới vừa chạy khỏi Mục gia, liền mất đi thân ảnh đối phương.

Nghĩ đến muội muội cậu chỉ gặp mặt một lần, nho nhỏ mềm mại, tâm A Lương vừa lo lắng lại sốt ruột, "Ngôn linh a ngôn linh, ngươi lần này nhất định phải linh a, để ta xem một chút tên tặc tử trộm đi muội muội ta chạy đi nơi nào?"

May mà lần này ngôn linh rất cho cậu mặt mũi, vừa dứt lời, một đường màu đen tinh tế di động hiện ở giữa không trung, A Lương mừng rỡ trong lòng, vội vã dọc theo hướng hắc tuyến kéo dài đuổi theo.

Cậu một đường truy ra khỏi thành, đi tới một gian nhà nhỏ ở một rừng trúc vùng ngoại ô.

Tòa nhà này tường trắng ngói đen, trong viện trồng hai cây đào, còn có một ao nhỏ.

A Lương cẩn thận nhìn vào trong, nhìn thấy kẻ cướp đi muội muội của cậu cả người toàn đồ đen, nhìn qua trên dưới ba mươi tuổi, chỉ dùng một khối vải xám tùy tiện đem muội muội của cậu bao lại, liền đem bé đưa cho một bé trai ngồi ở trong sân.

Tiểu nam hài mới tám tuổi, bất quá ôm anh nhi mới sinh ra cũng sẽ không cảm thấy vất vả, nhóc nhìn tiểu hài tử phấn điêu ngọc mài trong lồng ngực, có chút yêu thích cùng kỳ quái, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía nam tử, "Sư phụ, tiểu hài tử này là từ đâu tới?"

Diêm Tức nhìn hài tử kia một cái, không để ý lắm nói: "Từ bên ngoài nhặt được."

A Lương nghe vậy tàn bạo trừng nam nhân kia, nói bậy, rõ ràng là từ trong tay ta cướp đi.

Tiểu nam hài A Quy nhìn hài tử trong tay, thấy tiểu anh nhi này làm ra một bộ vẻ mặt nghiêm túc, cảm thấy thú vị cực kỳ, vội vã nâng cho sư phụ xem, "Sư phụ, người xem bé!"

Diêm Tức đem hài tử ôm trong tay, nhìn thấy đối phương biểu tình nghiêm túc, đang muốn trêu chọc bé một chút, trên tay bỗng nhiên ẩm ướt.

Sắc mặt Diêm Tức trong nháy mắt liền thay đổi.

Tiểu nam hài A Quy kinh ngạc nói: "A, bé tiểu."

Diêm Tức sắc mặt đen thối, đang muốn đem hài tử thả xuống, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng thiếu niên quát chói tai, "Tặc tử, mau thả muội muội ta ra!"

Cùng lúc đó, một đạo ánh kiếm sáng chói từ phía sau đâm tới.

Ánh mắt Diêm Tức lạnh lẽo, cong ngón tay búng một cái, liền đem kiếm đâm tới gảy trở lại.

A Lương đánh lén không thành, kiếm trong tay trái lại bị bắn ra ngoài, lập tức ý thức được chính mình cũng không phải đối thủ của hắn, cố tình lúc này ngôn linh liền mất linh. Mắt thấy nam nhân áo đen không dễ trêu chọc, cậu bật thốt lên: "Phụ thân ta là gia chủ Mục gia, ta khuyên ngươi bây giờ đem muội muội ta trả lại cho ta, bằng không chờ phụ thân ta đến…"

Lời còn chưa nói hết, A Lương liền ý thức được mình gây lỗi lầm, dĩ nhiên nam nhân này xông vào Mục gia cướp đi em gái của cậu, vậy hắn nhất định không úy kỵ phụ thân.

Quả nhiên, nghe A Lương nhắc đến Mục gia chủ, sắc mặt nam nhân càng thêm âm trầm mấy phần.

A Lương một bên cảnh giác nam nhân, một bên phân ra mấy phần tâm thần đi để ý em gái của mình.

Đã thấy tiểu nam hài đứng bên người nam nhân một tay ôm anh nhi, một tay khác kéo kéo ống tay nam nhân.

Diêm Tức nghiêng đầu liếc cậu một cái, "A Quy, con ôm hài tử đi vào, ta đem hắn ta đánh đuổi."

A Quy lại lắc đầu một cái, nói: "Sư phụ, chúng ta đem hài tử trả cho y đi! Đó là em gái của y đúng không?"

A Lương nghe vậy vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: "Đó là thân muội muội của ta, ngươi đưa nàng cho ta."

A Quy nghe lời này vừa muốn đem hài tử đưa tới, lại bị Diêm Tức đè lại, Diêm Tức nhìn về phía hướng A Lương, ánh mắt lại lạc ra sau lưng cậu, mở miệng nói: "Đến trễ như vậy."

A Lương hậu tri hậu giác nhìn về phía sau, nhìn thấy Mục Trường Sinh và Ứng Thiên không biết đến sau lưng mình từ khi nào, vui vẻ nói: "Phụ thân, cha!"

Thấy A Lương chạy tới, Ứng Thiên khoát tay đem cậu chặn ở phía sau, "Tiểu hài tử đi sang một bên, đây là thế giới đại nhân."

A Lương bĩu môi, vừa liếc nhìn muội muội bị A Quy ôm ở trong tay, mới đứng ở sau Mục Trường Sinh.

Mục Trường Sinh nhìn Diêm Tức khóe mắt đã nhiễm phong sương, nhìn qua lớn hơn mình mười tuổi, chậm rãi nói: "Đã lâu không gặp."

Diêm Tức lạnh lùng hừ một tiếng, không trả lời.

Mục Trường Sinh cũng không hi vọng Diêm Tức có thể đối với mình làm vẻ mặt ôn hòa, hắn nhìn tiểu nam hài đứng ở bên Diêm Tức, ánh mắt dần dần nhu hòa, "Đây là Tử Quy?"

A Quy hồ đồ nhìn về phía Mục Trường Sinh, lại bị Diêm Tức kéo ra phía sau chặn lại.

"Đứa nhỏ này là ai sẽ không cần Mục gia chủ quan tâm."

Mục Trường Sinh dừng một chút, nói: "Cái này không là vấn đề, ta chỉ muốn hỏi, ngươi tại sao muốn mang đi con của ta?"

Diêm Tức nói: "Tất nhiên là cho A Quy thêm bạn chơi."

Mục Trường Sinh còn chưa phản ứng, A Quy liền ngẩng đầu lên nhìn Diêm Tức nói: "Sư phụ, con không muốn bạn chơi."

Diêm Tức:…

Thấy A Quy vừa hủy đài của sư phụ cậu, A Lương vô cùng bất lương mà cười to lên.

Thân hình Ứng Thiên hơi đảo một cái, hài tử đã ôm ở trên tay y.

Tốc độ Ứng Thiên quá nhanh, cả A Lương đứng ở bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, nhìn thấy muội muội đã được đoạt lại, trong mắt A Lương không khỏi lộ ra sùng bái.

Ứng Thiên cúi đầu vừa nhìn hài tử, thấy đứa nhỏ này lớn lên trắng trẻo non nớt vô cùng bình thường, rốt cục yên lòng, lúc này mới hẳn là hài tử của y và Trường Sinh a! Đúng rồi, còn không biết giới tính đứa nhỏ này. Vì vậy Ứng Thiên lập tức xốc lên tầng vải bố, kiểm tra giới tính hài tử. Nhìn thấy là nữ nhi không khỏi vui vẻ, một trai một gái, toàn bộ rồi!

A Lương đứng ở một bên vây xem toàn bộ hành trình có chút thẹn thùng, cậu quay đầu lại nhìn nam nhân cướp đi muội muội của cậu kia, đã thấy trong sân rỗng tuếch, nam nhân kia cùng tiểu nam hài đều không thấy.

Cậu không khỏi nhìn về phía phụ thân, "Phụ thân, nam nhân kia đâu? Hắn ta chạy vào trong nhà cướp đi muội muội, cứ như vậy thả hắn đi?"

Mục Trường Sinh nói: "Đi."

Ứng Thiên đùa với nữ nhi, nghe lời này lập tức nói: "Đi, về nhà uy hài tử."

A Lương không rõ vì sao, "Này, không quản sao?" Cậu nhìn về phía phụ thân, "Ngài không nói một câu? Tối thiểu khiến hắn xin lỗi muội muội."

Mục Trường Sinh nhìn về phía cậu, "Chép xong gia huấn?"

A Lương cứng đờ, thấp thỏm nói: "Con, con quên." Mỗi lần thế này, cậu sẽ luôn không dám nhìn thẳng hai mắt phụ thân.

Ứng Thiên một tay ôm nữ nhi, một tay vỗ vỗ vai cậu, nói: "Chuyện của người lớn sau này sẽ nói cho con biết, hiện tại, tiểu hài tử vẫn là về nhà làm bài tập đi!" Vừa dứt lời, y liền ôm nữ nhi đi hướng Mục Trường Sinh, "Anh xem, con gái chúng ta rất dễ nhìn rất đáng yêu, đây mới là hài tử chúng ta a!"

Mục Trường Sinh đưa tay đụng đụng hai má phồng phồng của nữ nhi, ánh mắt nhu hòa: "Anh đừng quên, còn có một đứa lưu ở trong nhà đấy. Chẳng trách lớn lâu như vậy, hóa ra là cặp song sinh đặc thù như vậy."

Nghe vậy, Ứng Thiên lộ ra một ánh mắt ghét bỏ, "Thằng nhóc kia xấu như vậy lại còn chưa hóa thành hình người? Nhìn qua còn ngây ngốc."

Mục Trường Sinh không đồng ý nói: "Mặc dù là nguyên hình, nhưng con lớn lên vô cùng đáng yêu, chẳng hề xấu, hơn nữa vô cùng thông minh, con còn biết nói cho chúng ta em gái bị người cướp đoạt đi. Mới sinh ra có trí lực như vậy đã vô cùng khó được."

Ứng Thiên thử dò xét nói: "Anh thật yêu thích đứa bé kia."

Mục Trường Sinh cảm thấy kỳ quái, "Con trai mình ai không thích?"

...

Mắt thấy mình hai cái phụ thân vừa nói vừa đi xa, như là hoàn toàn đem nhi tử là cậu đây quên mất. Bước chân theo sau của A Lương dừng lại, con ngươi chuyển động.

Sau khi trở về nhất định cũng bị phụ thân nhốt lại chép sách, không bằng thừa dịp hiện tại phụ thân đem lực chú ý đặt trên người muội muội, cậu trước đi nơi của thúc thúc tránh nạn?

95. Chương 95

A Lương xuyên qua thông đạo dùng Vọng Hư Kính liên thông, một chân bước vào một gian phòng sáng ngời rộng rãi.

Trên cửa sổ treo rèm màu trắng, vẫn luôn rủ xuống tới mặt đất, trên bàn sách bên cạnh giường lớn vàng nhạt bày một máy tính xách tay, trên ngăn kéo phía dưới cắm một chìa khóa màu đen.

A Lương tùy ý nhìn lướt qua, quay người mở ra tủ quần áo, từ bên trong lấy ra một cái áo len quần bò.

Bởi vì thông đạo hai giới là do thúc thúc cậu chưởng khống, cho nên A Lương không cần cùng những người khác chen tại một cái thông đạo công cộng, mà là có một thông đạo chuyên biệt thông đến phòng cậu. Hiện tại căn phòng cậu đang đứng này, chính là gian phòng tại Hoa quốc thúc thúc chuẩn bị cho cậu.

A Lương thuần thục đổi áo len quần bò Hoa quốc, đem đầu tóc cột thành đuôi ngựa, lại đội lên đầu một cái mũ lưỡi trai màu denim liền ra ngoài.

Hiện tại trong căn biệt thự này rất yên tĩnh, chủ nhân cũng không ở, chỉ có một bảo mẫu Lý a di lưu lại trong biệt thự.

Nhìn thấy A Lương bỗng nhiên từ căn phòng vốn không có một bóng người đi ra, Lý a di không chút nào cảm thấy kinh ngạc, trái lại còn hướng A Lương cười cười, "Lần này lại đây ở sao không sớm thông báo hai vị tiên sinh a, bọn họ ngày hôm nay tham gia chương trình, buổi tối mới có thể trở về."

A Lương lễ phép cười nói: "Không có chuyện gì đâu a di, ngược lại con còn phải ở chỗ này chừng mấy ngày đây!" Ít nhất đến chờ phụ thân quên mất cậu lại trở về.

Lý a di nhiệt tình hòa ái đi đến nhà bếp cắt mấy đĩa hoa quả, bảo A Lương đến ăn.

A Lương cũng có một đoạn thời gian thật lâu không có đi qua bên này, hiện tại chỉ muốn đi ra bên ngoài đi dạo, hận không thể để Lý a di xem như không nhìn cậu. Mà cuối cùng cậu vẫn là đem hoa quả Lý a di gọt ra đều ăn mới xuất môn.

Không khí ở bên này có chút vẩn đục, không sánh được Đại Khánh. Bất quá A Lương ngược lại không có chút nào lưu ý, xét thấy lần trước tới bên này đã là chuyện mấy tháng trước, cậu trước tiên lấy điện thoại di động ra quét một chút tin tức mấy tháng gần đây, miễn cho cùng bên này tách rời quá nhiều.

Vừa mở ra trang đầu, tin ở dòng đầu liền nhảy ra.

"Ảnh đế Mục Trường Phong tuyên bố thoái ẩn."

A Lương nhíu nhíu mày, "Tiểu thúc thúc muốn thoái ẩn? Không đóng phim? Như vậy sao được đây? Thúc ấy đóng phim truyền hình và điện ảnh đều rất đáng xem!"

A Lương gật đầu một cái, nhấn vào một đường link chương trình phỏng vấn phát sóng trực tiếp mà Mục Trường Phong tham dự.

A Lương liếc mắt nhìn địa chỉ, ra cửa đón xe đi đến nơi Mục Trường Phong thu sóng.

Đến nơi, A Lương ngẩng đầu nhìn mấy chữ to vàng rực rỡ cao ốc Hồng Nghệ điện ảnh và truyền hình, đang muốn đi vào, dư quang lại liếc về một bóng người quen thuộc.

Cái người kia thân hình cao gầy, đứng thẳng như tùng, tướng mạo tuấn tú ôn hòa, tóc dài buộc lỏng vắt trên vai.

Tuy rằng hắn không mặc đạo bào, thế nhưng A Lương vẫn là nhìn một lần là nhận ra đây là tổ phụ Túc Thanh Nguyên mấy năm không gặp!

Mặc dù cha Ứng Thiên của cậu vẫn luôn gọi thẳng tên huý, nhưng A Lương tự nhận chính mình vẫn là rất lễ phép, bởi vậy mỗi lần nhìn thấy Túc Thanh Nguyên đều vô cùng tôn kính mà xưng hô tổ phụ.

Vào lúc này ở đây gặp phải tổ phụ, dùng giáo dưỡng của A Lương làm sao có khả năng không đi chào hỏi? Nhưng mà A Lương còn đi chưa được mấy bước, liền nhìn thấy một nam nhân âu phục giày da từ tiệm cà phê sau lưng tổ phụ đuổi tới.

A Lương lập tức nhận ra đây là Triệu Thành An dòng chính Triệu gia theo đuổi tổ phụ của mình mười mấy năm cũng không thể đuổi tới tay.

Bởi vì tràng ô long mấy ngày trước kia, A Lương vào lúc này nhìn thấy đại bá Triệu Thành An của Triệu Tử Kỳ còn có chút ngại, bởi vậy cũng không có lập tức đi lên phía trước. Ngay tại lúc cậu do dự chỉ một phút ngắn ngủi như vậy, Triệu Thành An đã đem tổ phụ của cậu mang tới trong quán cà phê.

Nhìn nụ cười thân thiện trên mặt Triệu Thành An, A Lương nhíu nhíu mày, cảm thấy có chút không ổn, vị Triệu bá bá Triệu Thành An này mười mấy năm cũng không thể truy nổi tổ phụ, nhưng phàm có vạn nhất

a, vạn nhất tổ phụ bị hắn mười mấy năm như một ngày ngày tử triền lạn đả truy vào tay, thật trở thành nam nhân tổ phụ cậu, vậy Triệu Tử Kỳ… Chẳng phải liền có bối phận thúc thúc mình?

Chỉ tới chỉ cần sau này cậu nhìn thấy Triệu Tử Kỳ đều gọi y một tiếng thúc thúc, A Lương liền cảm thấy khắp toàn thân đều không thích hợp.

"Không được, nhất định phải ngăn cản cái người Triệu Thành An này!" A Lương quyết định chủ ý, liền lén lút đi theo.

Cậu trốn sau một chậu cây cỡ lớn trong tiệm cà phê, dựng đứng lỗ tai nghe động tĩnh bên kia.

Tuổi thọ thức tỉnh giả đều so với người bình thường dài lâu hơn, cho nên Triệu Thành An năm nay mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua vẫn dáng vẻ trẻ tuổi trên dưới ba mươi.

Niên kỷ Túc Thanh Nguyên cơ hồ so với Triệu Thành An là gấp đôi, nhìn qua so với Triệu Thành An còn trẻ hơn, chỉ là chỉ cần nhìn thẳng mắt hắn, sẽ không ai có thể hiểu sai tuổi hắn, trên người Túc Thanh Nguyên, mang theo một loại sương gió trải qua năm tháng.

"Đã lâu không gặp." Túc Thanh Nguyên nhẹ nhấp một miếng cà phê, cười nói.

"Đúng vậy, một năm lẻ bảy ngày." Triệu Thành An hết sức rõ ràng nói. Anh nhìn Túc Thanh Nguyên, "Tôi còn tưởng rằng năm nay cũng không có cơ hội nhìn thấy anh, không nghĩ tới anh sẽ trở lại thế giới này."

Túc Thanh Nguyên đối tâm ý của đối phương rõ rõ ràng ràng, nhưng hắn đến cùng không phải người tuổi trẻ, không nói ra được lời nói quá trắng trợn đi thương tổn đối phương, bởi vậy chỉ gật gật đầu, nói: "Mấy năm qua tôi luôn luôn đi du lịch các nơi ở Khánh quốc, mấy ngày trước chợt nhớ tới ở bên này cũng có một vài bằng hữu, liền tới gặp một chút."

"Vậy lần này anh sẽ ở lại bao lâu?" Triệu Thành An cẩn thận nói, chờ đợi trong giọng nói hết sức rõ ràng.

Túc Thanh Nguyên hơi dừng lại một chút, nói: "Đại khái một tuần đi, qua mấy ngày tôi dự định quay về Khánh quốc, đến một quốc gia khác xem thử."

"Như vậy sao." Triệu Thành An đáp một tiếng, tâm tình có chút thấp.

Bầu không khí nhất thời có chút ngưng trệ.

A Lương đứng ở sau bồn hoa có chút khinh thường hừ một tiếng, chỉ như vậy còn muốn truy tổ phụ cậu! Nằm mơ! Cậu sẽ không để cho Triệu Tử Kỳ biến thành thúc thúc cậu!

Tại lúc này, nhân viên phục vụ đi ngang qua bên người Triệu Thành An thân hình thoắt một cái, cà phê trong tay liền đổ ra ngoài.

Vốn là dùng năng lực Triệu Thành An có thể trực tiếp tránh né, nhưng mà anh lúc này không biết đang suy nghĩ gì, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Mà Túc Thanh Nguyên căn bản không đem Triệu Thành An để ở trong lòng, cũng sẽ không chú ý tình huống anh thế nào, cho là anh có thể tránh ra nên cũng không đi nhắc nhở.

Kết quả, một tách cà phê nóng kia tất cả đều giội lên y phục Triệu Thành An.

Áo vest của Triệu Thành An khoát lên trên ghế dựa, lúc này trên người chỉ mặc một áo sơ mi trắng thật mỏng, bị cà phê nóng hắt lên, anh thân thể cường hãn ngược lại không cảm giác đau đớn gì, chỉ là áo sơ mi đã không thể gặp người.

Nhân viên phục vụ thấy hắt lên người khách nhân, vội vàng khom người áy náy, biểu tình trên mặt biểu tình giống như là muốn khóc.

Triệu Thành An cũng không phải người tính toán chi li, thấy phục vụ này không phải cố ý, phất tay một cái để cô đi xuống.

Chỉ là chuyện lại một lần ở trước mặt người trong lòng không còn hình tượng này làm cho anh vô cùng ủ rũ.

Anh dùng khăn giấy tùy tiện xoa xoa, có chút buồn bực mà mở ra mấy nút ở phía trên của áo sơ mi, mà ánh mắt khi nhìn Túc Thanh Nguyên vẫn theo bản năng thả nhẹ âm thanh, "Xin lỗi, tôi trước đi phòng rửa tay một chút."

"Chờ đã!" Túc Thanh Nguyên lại đứng lên, đem anh ấn về chỗ ngồi. Sau đó tại trong ánh mắt không rõ của Triệu Thành An, lấy tay gỡ bỏ áo sơ mi của anh, lộ ra lồng ngực rộng lớn rắn chắc màu mật ong.

Triệu Thành An nghi hoặc mà hỏi: "Làm sao vậy?" Anh đương nhiên sẽ không mơ hão Túc Thanh Nguyên bỗng nhiên đối với anh có ý tứ, chỉ là cho rằng trên người có thứ gì đưa tới Túc Thanh Nguyên chú ý.

Túc Thanh Nguyên lại nhìn ngực anh, nơi đó có một đạo long văn màu đen như ẩn như hiện, chỉ có hắn có thể nhìn rõ ràng. Nhiều năm như vậy, hắn đi khắp sơn hà đại xuyên, lại không nghĩ rằng, người hắn muốn tìm, vẫn ở trước mắt… Kỳ thực hắn sớm nên nghĩ tới, năm đó người kia tại sao cố tình bám vào trên người Triệu Thành An, tại sao không nói câu nào liền tiêu tan. Y luôn luôn nhắc nhở hắn, chỉ là chính hắn vẫn luôn xem không hiểu, không công bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy.

Túc Thanh Nguyên trong lòng vừa vui vừa buồn, cảm giác vô cùng khó chịu.

Qua nửa phút, hắn ngồi trở lại chỗ cũ.

"Không đi." Túc Thanh Nguyên nói.

"Cái gì?" Triệu Thành An còn không có lấy lại sức được, nghe lời này còn không có biết rõ Túc Thanh Nguyên là có ý gì.

Túc Thanh Nguyên khẽ mỉm cười, nói: "Không đi, tôi phải ở lại chỗ này."

Triệu Thành An bối rối nửa ngày, vẫn cứ có chút không dám tin tưởng, "Anh là nói… Anh là nói…"

====

Tiến triển này nhanh đến mức khiến A Lương ở một bên rình coi trố mắt ngoác mồm, ai tới nói cho cậu biết tổ phụ vẫn đối với Triệu Thành An không coi ra gì làm sao đột nhiên có bộ dáng đã tiếp nhận người, lẽ nào ly cà phê tổ phụ mới vừa uống kia bị hạ thuốc mê?

Vừa nghĩ tới Triệu Tử Kỳ có khả năng thật sự biến thành thúc thúc của hắn, tâm A Lương một trận sốt ruột, không được, nhất định phải ngăn cản!

Nhưng mà cậu mới vừa từ nhảy ra từ sau bồn hoa lớn dùng để ẩn thân, thân thể lại bị người va vào một phát.

"Xin tránh đường."

Thanh âm thanh lãnh mang theo khàn khàn khiến A Lương ngẩn ra, cậu theo bản năng mà ngẩng đầu lên, đã thấy đến một nữ nhân cao gầy một đầu tóc dài màu trắng, tướng mạo tinh xảo lãnh diễm, đang mặt không thay đổi nhìn cậu.

A Lương chạm đến ánh mắt của đối phương, liền cảm thấy tim đập nhanh hơn. Sững sờ tại chỗ cũ xong quên hết cả phản ứng.

Mãi đến tận khi đối phương hơi không kiên nhẫn, A Lương mới như vừa tình giấc chiêm bao, đỏ mặt nhường đường.

Ánh mắt theo đối phương ra tiệm cà phê, A Lương liền quay đầu lại nhìn tổ phụ một cái, khẽ cắn răng đi theo. Không quản thế nào, ngày hôm nay hắn nhất định phải biết tên nữ nhân mỹ lệ kia, chuyện tổ phụ có thể thư thả sau.

Cứ như vậy, A Lương cùng nữ nhân tóc bạc lãnh diễm đi ra ngoài.

Cũng không biết là xuất phát từ tâm lý gì, cậu e sợ bị đối phương phát hiện, dùng tới năng lực ngôn linh rốt cục linh nghiệm để cho mình tạm thời ẩn thân, không hề ra dáng mà một đường cùng đối phương vào một căn phòng ở tầng mười lăm tiểu khu XX.

Phong cách trang trí trong phòng cũng cao quý lãnh diễm như cô gái. Mà trên salon trắng tinh trong phòng khách kia, một nữ nhân nằm bên trên mặc quần áo bó màu đen, dung mạo diêm dúa lẳng lơ, vóc người đầy đặn.

Nhìn thấy nữ nhân kia, ánh mắt cô gái tóc bạc phút chốc nhu hòa.

Cô cúi người quỳ gối trước ghế sa lon, hôn một cái lên miệng cô gái mặc hắc y.

A Lương ẩn thân đứng ở một bên trong phút chốc trợn to hai mắt.

Động tác của cô gái tóc bạc khiến hắc y nữ nhân nằm trên ghế sa lông thức tỉnh.

Con mắt của cô trợn lên giống như A Lương, nhìn cô nàng tóc bạc nói: "Bạch Y cậu làm cái gì? Tôi sớm từng nói với cậu tôi không chơi bách hợp!"

Trên gương mặt trắng nõn của Bạch Y nhiễm lên một tầng ửng đỏ, ánh mắt mơ hồ nhìn đối phương, mở miệng nói: "Lạc Âm, tôi biết, tôi khi còn bé nói qua, sau khi tôi trưởng thành sẽ lấy cậu. Chúng ta không chơi bách hợp." Vừa nói, vừa nắm lấy tay đè lên hạ thân mình, trong ánh mắt khiếp sợ của đối phương, hắn đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Kỳ thực tôi là nam sinh, vì vì nguyên nhân gia tộc, trước 25 tuổi, tôi vẫn luôn dùng nữ trang gặp người. Hiện tại, chúng ta có thể kết hôn rồi. Không phải bách hợp…"

A Lương hiện tại đã không biết nói cái gì. Cậu hoảng hoảng hốt hốt đi ra khỏi phòng Bạch Y. Như u hồn thất lạc đi tới đi lui lung tung trên đường cái không có mục đích.

Mới chỉ ngắn ngủn một canh giờ, cậu liền trải qua lần đầu thầm mến vui mừng thấp thỏm cùng ngượng ngùng, còn chưa kịp cảm nhận ra sao, đã trải qua đả kích thất tình nặng nề, lại sau đó, phát hiện nữ thần mình mới vừa thầm mến là nam nhân…

Màn đêm buông xuống, đèn rực rỡ mới lên, A Lương hoảng hoảng hốt hốt đứng dưới ánh đèn đường, chợt nghe âm thanh mình vô cùng quen thuộc.

Cậu theo bản năng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trên màn hình khổng lồ ở tòa nhà đối diện, thúc thúc Mục Trường Phong nắm tay bạn trai Quý Trạch của người, hai người trước nhân dân cả nước kịch liệt ôm hôn.

Xung quanh có thật nhiều người trẻ tuổi giống như A Lương ngẩng đầu nhìn màn hình, ở trong tiếng huýt sáo cùng chúc phúc của bọn họ, tiểu thúc của cậu cười đến vô cùng hạnh phúc, "Cảm ơn mọi người, chúng tôi sẽ vĩnh viễn hạnh phúc…"

Trong ngoài màn ảnh đều vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt.

Trong không khí náo nhiệt trong như vậy, A Lương lại nghĩ tới nữ thần mới vừa mất đi, cậu vẻ mặt đau khổ, ủ rũ cúi đầu đi trở về, "Thế giới này đối thiếu niên như ta quá tàn khốc, ta phải về nhà tìm phụ thân nha nha…"

(toàn văn hoàn)

Tác giả có lời muốn nói: như mọi người thấy, toàn văn kết thúc.

Cảm tạ mọi người một đường làm bạn tới nay! Tôi là lần đầu tiên viết đam mỹ (trước đã nói), lúc trước chuẩn bị cũng không phải rất hoàn thiện, căn bản cũng không có nghĩ tới thiên văn này sẽ có thu gom cao như vậy. Không quản cuối cùng đặt mua bao nhiêu, có thể có nhiều người thu gom như vậy, ít nhất có thể nói rõ thiên văn này nhận được yêu thích. Cảm tạ mọi người!

Bởi vì là lần đầu tiên, cho nên chỗ thiếu sót cũng hết sức rõ ràng, tôi trong quá trình viết thiên văn này, cũng học được rất nhiều thứ. Trên cơ sở này, tác giả cảm thấy quyển sách tiếp theo nhất định có thể có tiến bộ rất lớn (chính là không biết mọi người có thích hay không)

Không cần nhiều lời, nói tiếp vấn đề mọi người.

Trước tôi nói muốn viết ngôn tình, thế nhưng mọi người dường như cũng không phải rất nguyện ý xem ngôn tình, tác giả biểu thị rất ủ rũ a ( )b ta hai ngày nay vừa cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định hỏi lại đại gia. Lúc trước sẵn sàng mở bản nam thần cơ giới đã có 659 cầu cất chứa, nếu như lượt thu gom vượt qua 700, tôi liền mở bản này, nếu như không có vượt quá 700, khụ khụ, vậy tôi vẫn mở ngôn tình đi!

Dù sao ngôn tình tương đối nhẹ nhàng, mà bản văn người máy này độ khó rất lớn, tôi không có lòng tin có thể viết xong, nói không chừng bị bỏ dở giữa chừng ( )b phóng lên văn án:

Bản văn tên là (vai chính hắn là người máy), (luôn bị cáo bạch)

Cừu gia: Ta cắt lương thực của ngươi

Cừu gia: Ta phóng hỏa thiêu ngươi

Cừu gia: Ta muốn ngàn đao bằm thây ngươi

Kỷ Hành: Xin lỗi… Ta không cần ăn cơm, cũng không sợ lửa đốt. Còn ngàn đao bằm thây… Cần ta đem thân thể hủy đi thành từng khối từng khối cho ngươi xem sao?

Trong ánh mắt vô số người, Kỷ Hành bề ngoài tuấn mỹ tuyệt luân, võ công sâu không lường được, là người thích làm việc thiện, trong xương lại lộ ra cao lãnh lương bạc!

Chỉ có hệ thống quân manh đát đát biết rõ, kỳ thực, Kỷ Hành vốn là một người máy cũng không có tình cảm!!!

Đây không phải là từ hình dung, mà là, người máy hoàn mỹ chuyên mộn được chế tạo chuyên biệt vì chấp hành nhiệm vụ!

Tác giả đối với cái này biểu thị, →_→ người ái mộ không biết thân phận thực sự của Kỷ Hành, các ngươi thật bi kịch!

Yêu thích phiền toái thêm vào cất chứa, O(_)O cảm ơn mọi người rồi!

———-oOo———-

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/toi-cuong-ngon-linh-su